

Thức Cốt Tầm Tung

Contents

Thức Cốt Tầm Tung	2
1. Chương 1: Khúc Hạ Màn Cửa Dao Giải Phẫu	2
2. Chương 2: Giảo Thổ Tử Hậu Chúng Cầu Thực *	5
3. Chương 3: Lễ Rửa Tội Sinh Mạng Sống	8
4. Chương 4: Còn Sống Sẽ Không Để Bị Tổn Thương	16
5. Chương 5: Lần Đầu Sáu Tinh Anh Tụ Hạp	20
6. Chương 6: Cuộc Đấu Khẩu Trong Đêm	24
7. Chương 7: Chơi Xỏ Cùng Là Bản Lĩnh	29
8. Chương 8: X Ẩn Kỵ. Khí Quan. Nữ Nhân	33
9. Chương 9: Vụ Án Giết Người Trong Rừng Cây	36
10. Chương 10: Lá Gan Bị Đánh Cắp	41
11. Chương 11: Tin Đồn Trong Trường Học	44
12. Chương 12: Manh Mối Mơ Hồ	48
13. Chương 13: Hiểu Rõ Bộ Mặt Thật Của Nữ Nhân	52
14. Chương 14: Thánh Khiết. Huyết Tế. Từ Hồn	55
15. Chương 15: Vòng Tay Không Cánh Mà Bay	59
16. Chương 16: Nghi Đoan Chi Tiêu Gia Đại Trạch. (đầu Mối Đầu Tiên Hướng Về Đại Trạch Tiêu Gia)	62
17. Chương 17: Một Dao Vô Cùng Sai Lầm	65
18. Chương 18: Là Cục Diện Bể Tắc Hay Bước Đột Phá	69
19. Chương 19: Biểu Hiện Giả Dối Bên Ngoài	73
20. Chương 20: Đường Như Chỉ Là Giác Mơ Kinh Hồn Động Phách	77
21. Chương 21: Một Con Sóng Chưa Yên Ba Con Sóng Lại Tới	81
22. Chương 22: Hương Lâm Đạn Vũ Dạ Phong Cuồng. [rừng Súng Mưa Đạn Vĩn Phong Cuồng.]	85
23. Chương 23: Gió Đêm Thổi Không Đi Kịch Động	88
24. Chương 24: Sóng Ngâm Nổi Dậy, Thăm Dò Khéo	92
25. Chương 25: Lại Thêm Một Vụ Án Giết Người	96
26. Chương 26: Kiêu Úc Cuối Cùng Cũng Thông Suốt Rồi	99
27. Chương 27: Hội Thánh Nữ Diên Cuồng	103
28. Chương 28: Manh Mối Gần Trong Gang Tắc (canh Một)	106
29. Chương 29: Cúng Bái Và Ngũ Hành Mệnh Cách (canh Hai)	111
30. Chương 30: Đổ Hỏa Phần Thiêu Liệt Nhiên Tình (ngọn Lửa Đổ Kị Thiêu Cháy Tình Nồng)	114
31. Chương 31: Tương Tư Đốt Nồi Nhớ	117
32. Chương 32: Yêu Và Không Yêu Đều Sai	121
33. Chương 33: Người Chết Tiếp Theo Là Ai?	124
34. Chương 34: Sáng Sớm Tinh Mơ Tranh Thủ Từng Giây	126
35. Chương 35: Bọ Ngựa Bất Ve	130
36. Chương 36: Phơi Bày Chân Tướng Hung Thủ (1)	134
37. Chương 37: Phơi Bày Chân Tướng Hung Thủ (2)	139
38. Chương 38: Sương Mù Tan	143
39. Chương 39: Hy Vọng Có Thể Bắt Đầu Lại Lần Nữa	147

40. Chương 40: Hạnh Phúc Gần Trong Gang Tắc	150
41. Chương 41: Điềm Mật Giao Lưu Đó Biết Không	154
42. Chương 42: Vì Y Đạo Mi Xảo Họa Bì	158
43. Chương 43: Dạ Thám Bệnh Viện Tra Nguyên Nhân Cái Chết	162
44. Chương 44: Chân Tướng Và Tình Yêu Say Đắm	165
45. Chương 45: Người Vợ Giống Như Bị Điên	169
46. Chương 46: Huỷ Hoại Tình Yêu	172
47. Chương 47: Mặt Dây Chuyền Và Chiếc Hộp Đen	177
48. Chương 48: Tiếng Ca Mê Hoặc Tinh Thần	181
49. Chương 49: Tình Yêu Lo Được Lo Mất	185
50. Chương 50: Manh Mối Trong Quán Bar Mê Hoặc*	188
51. Chương 51: Cạm Bẫy Quyến Rũ Đàn Ông	191
52. Chương 52: Giáo Đường Đắm Máu Của Quỷ	194
53. Chương 53: Âm Mưu Ngấm Ngầm Nổi Dậy	199
54. Chương 54: Phiên Ngoại. Đều Do Trung Thu Gây Họa	202
55. Chương 55: Thi Thể Lạnh Lẽo Của Dạ Tinh	209
56. Chương 56: Kéo Nhau Trở Lại Tổ Chức	212
57. Chương 57: Cường Bức Người Đi Vào Địa Ngục	216
58. Chương 58: Đường Cùng Thỏa Hiệp	220
59. Chương 59: Quay Về Tổ Chức Mãi Mãi	223
60. Chương 60: Gặp Lại Trong Đêm	226
61. Chương 61: Chính Mình Nói Ra Sự Thật	230
62. Chương 62: Phát Súng Nham Hiểm	234
63. Chương 63: Quan Hệ Đồng Minh Tạm Thời	238
64. Chương 64: Ổ Bệnh Viện Ôm Cây Đợi Thỏ	242
65. Chương 65: Thử Nghiệm Thuốc Trường Sinh Bất Lão	247
66. Chương 66: Lão Tinh Da Mặt Mông	251
67. Chương 67: Đêm Trước Khi Bước Vào Đại Chiến	254
68. Chương 68: Manh Mối Trước Đại Chiến	257

Thức Cốt Tầm Tung

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, cảnh sát, pháp y, cường cường, 1×1, HEĐội ngũ nhân sự:- Editor: Anh Cung,Ren thổ, Ken- Beta: T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-cot-tam-tung>

1. Chương 1: Khúc Hạ Màn Của Dao Giải Phẫu

Editor: Anh Cung

Beta: Tiểu Miêu

“Cha, Ngài tìm con.”

Trong phòng mờ nhạt, một nam nhân cao gầy quỳ gối trên nền đá cẩm thạch lạnh buốt, đầu cúi xuống, gương mặt tái nhợt không biểu cảm thậm chí còn có chút tê liệt nhìn chằm chằm mặt đất.

Mặt sàn âm u lạnh lẽo cảm giác giống cây kim đâm vào đầu gối nam nhân, nhưng ánh mắt xuất chúng lại không có vẻ khó chịu, vóc dáng tiêu tụy như con chiên ngoan đạo cúi thấp thân mình hướng về phía người đang ngồi ở chiếc ghế bành trên cao quỳ lạy.

“A, Kiều Úc con đến rồi, đến để người cha này nhìn xem thần sắc con trai ta gần đây thế nào.”

Thanh âm tuổi già sức yếu giống tiếng chuông gõ vang trên đàn tề u buồn, giọng nói khàn khàn trầm thấp mang theo âm trầm u ám khiến người ta không rét mà run. Rõ ràng là ân cần thân thiết thăm hỏi, nhưng lại để lộ ý vị âm trầm.

Nam nhân tên Kiều Úc không chút do dự đứng lên, áo sơ mi đen rủ xuống dán trên chiếc lưng gầy gò, như có như không hiện lên cơ bụng săn chắc, trong bóng tối ánh đèn vàng trên tường chiếu xuống lộ vẻ gợi cảm khác thường. Hắn đẩy gọng kính màu vàng trên sống mũi lên, chăm chú nhìn cặp môi mỏng, trầm ổn mà bình tĩnh từng bước từng bước một về phía đài cao.

Thanh âm giầy da gõ trên nền đá cẩm thạch, càn quét quanh quẩn vang vọng trong đại điện kín đáo, đồng thời cũng đánh vào trong lòng nam nhân.

Trên mặt lão giả ngồi đối diện luôn trưng dáng vẻ tươi cười từ ái, nhưng ánh mắt lại lóe lên loại tính kế thâm hiểm như rắn độc. Tay lão khẽ vuốt ve con sư tử trắng nằm dưới chân, trên mặt ngang dọc những nếp nhăn vằn vẹo tạo thành độ cong quỷ dị.

Kiều Úc đến cách đài cao năm bước thì dừng lại, hai tay đặt trước ngực lại một lần nữa quỳ xuống, mái tóc đen che khuất biểu cảm chết lạng trên khuôn mặt.

Lão nhân nhướn mi, bưng ly rượu đỏ lên nhấp một ngụm, thần nhiên nói: “Con trai, con làm cái gì vậy, không nghe thấy ta bảo con tới đây sao?”

“A Úc không dám, càng tiến về phía trước là càng vi phạm giáo quy, bất kính với Ngài.”

Thanh âm bình tĩnh trầm thấp như tiếng đàn Violin thuần hậu ưu nhã, chỉ là giọng điệu lạnh băng không chút khí tức của người sống, tựa như một khối thi thể đông cứng.

Tiếng cười khàn khàn nhạt nhẽo truyền đến, lão nhân yếu ớt thở dài “A Úc, con là đứa con mà ta thương yêu nhất, ta làm sao có thể cam lòng dùng giáo quy gò bó con. Đứng lên đi, lại gần đây, sau khi nhiệm vụ lần trước hoàn thành ta còn chưa nhìn kĩ xem con thế nào, vài ngày không gặp cảm giác con gầy đi, đứa con đáng thương của ta.”

“Cảm ơn Cha đã quan tâm, con hết thấy đều khỏe mạnh, chỉ là Cha thân phận tôn quý, nếu con tiến lên chẳng phải sẽ làm vãn đục uy nghiêm của Ngài. Không biết Cha lần này cho gọi con đến có phải là có nhiệm vụ mới?”. Ánh mắt hồ hững của nam nhân nhìn chằm chằm mặt đất, phiến đá màu nâu tỏa ra chút ánh sáng, chiếu lên đồng tử đen như mực của hắn.

Đáy mắt lão nhân lóe lên chút tàn nhẫn, lão rất ghét người khác không làm việc theo quy củ của lão. Nhưng là trong mắt lão, “đứa con” trước mặt này còn có chút giá trị lợi dụng, lão tạm thời sẽ không làm gì nó, nhưng mà sau khi nhiệm vụ hoàn thành, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng mà đáng ghét này sẽ không còn xuất hiện được nữa.

Hắn buông ly rượu xuống, nhẹ nhàng vỗ đầu sư tử “Nếu con đã nói vậy ta cũng không miễn cưỡng con nữa, đúng là có một nhiệm vụ rất khó giải quyết, trừ con ra không ai có thể đảm nhiệm.”

Ánh mắt Kiều Úc vừa lóe lên tinh quang lại trở nên thật ảm đạm, khóe miệng ở góc độ không ai có thể nhìn thấy khẽ câu lên một đường cong tự giễu.

“Cảm ơn Cha đã coi trọng, không biết lần này Ngài chọn trúng thân thể người nào?”

Sư tử trắng theo ý của lão nhân cao ngạo bước xuống đi đến bên người nam nhân, dùng cặp mắt mười phần khí phách nhìn chằm chằm hắn, nó há rộng mõm lộ ra răng nanh hung ác, mùi tanh hôi theo nước dãi không ngừng nhỏ xuống thấm ướt cả vai Kiều Úc.

Nếu như nói một chữ “không” có phải ngay lập tức sẽ trở thành bữa trà chiều cho con sư tử này không? Chính xác, quả nhiên là chơi chiến thuật tâm lý. Nam nhân khinh thường nhướn mày, nội tâm âm thầm nghĩ như vậy.

“Đứa con khả ái của ta, con nói lời này làm ta thật thương tâm, giống như thứ ta muốn chỉ là thi thể của người kia vậy. Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, con nhất định phải làm thật sạch sẽ không được lưu lại

dấu vết. Đương nhiên với thân thủ của con ta luôn rất an tâm, những kẻ khác mỗi lần mang thi thể về đây đều là máu chảy đầm đìa, làm thành tiêu bản ta còn ngại khó coi, lãng phí vô ích một nguồn tài nguyên, chỉ có con ra tay lưu lại vết cắt nhỏ, mang về đúng là tác phẩm nghệ thuật, không hổ danh xuất thân từ pháp y. Con trai, ta tin tưởng lần này con cũng sẽ không khiến ta thất vọng.”

Ánh mắt lão nhân khi nghĩ đến những tiêu bản thi thể kia ngâm trong Formalin hiện ra sự mê say cùng cuồng nhiệt, khoe miệng hưng phấn có chút co giật, những vết sẹo dị dạng chằng chịt trên khuôn mặt lão nhân chồng chất cùng một chỗ, dữ tợn giống như lúc nào cũng có thể mở rộng miệng (vết thương) to như chậu máu.

Kiều Úc cầm tập tài liệu lão nhân ném trên mặt đất lên, liếc qua rồi lạnh lùng đóng lại, quỳ rạp người trên mặt đất nói với lão nhân đang ngồi trên ghế cao cao tại thượng: “Con sẽ làm hết khả năng không để cho Ngài phải thất vọng, con nghĩ thi thể lần này sẽ hoàn hảo hơn so với trước.”

“Tốt lắm, con ngoan, ta chờ con trở lại. Thi thể này ta muốn chia làm mấy khối cất trong hộp vàng, như vậy hẳn là rất hấp dẫn, Luna gần đây rất thích hoa hồng, không bằng xử lý thành mùi hoa hồng đi.”

Lão nhân nâng ly lên, lẩm bẩm tự nói muốn dùng cổ thi thể này để mang lại niềm vui mới cho tình nhân, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến tình nhân của mình khi nhìn thấy cổ thi thể bị chia năm xẻ bảy có bị dọa cho ngất xỉu hay không. Trong ánh mắt lão đều vì tìm được thi thể mới mà hưng phấn, loại biểu cảm trên khuôn mặt cộng với nụ cười dữ tợn dưới ánh đèn tường mờ nhạt thật kinh khủng giống như lệ quỷ.

Nam nhân nhìn lão nhân điên cuồng trước mặt, trong mắt thoáng xẹt qua một tia âm độc, nhưng hắn rất nhanh chóng thay đổi biểu cảm, cầm lấy tập tài liệu một lần nữa hướng đến lão nhân hành đại lễ, lặng lẽ xoay người rời khỏi mặt thất.

=====

Hôm nay thời tiết âm u, mây đen dày đặc trên bầu trời thành phố, vùng trời mù mịt hạ xuống vô cùng thấp, giống như bị những tòa cao ốc chọc trời san sát nhau đâm thủng.

Đứng trước trụ sở cảnh sát thành phố T, Kiều Úc lúc này ngụy trang thành cảnh sát, tháo kính râm xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn như sắp mưa, nội tâm không hiểu sao có chút khó chịu, loại cảm giác này rất lạ, như là tiên đoán được có chuyện không hay sẽ xảy ra. Đây là trực giác làm sát thủ của hắn, trong những thời điểm cuối vô cùng nguy hiểm cấp bách hắn luôn theo bản năng cảm nhận được, cho nên đối với hành động lần này trong lòng hắn có vài phần lo nghĩ.

Hắn đưa tay vuốt ve con dao giải phẫu nhỏ xinh trong túi áo, khoe miệng câu lên thành một nụ cười tự giễu.

Bắt đầu từ khi nào con dao giải phẫu này không còn là công cụ chính nghĩa cứu người, mà trở thành một công cụ giết người hàng loạt? Hắn đã từng quyết chí muốn trở thành một pháp y chân chính, nhưng ma xui quỷ khiến lại trở thành sát thủ quốc tế, trên thế giới không có nhiều chuyện bản thân mình có khả năng không chế.

Hắn biết rõ làm thế nào trong thời gian ngắn nhất, dùng ít sức lực nhất để giết người, cũng biết rõ làm sao mới có thể che giấu những dấu vết giết người một cách hoàn mỹ nhất đánh lừa cảnh sát, càng biết phải làm thế nào để bảo lưu hoàn chỉnh một khối thi thể, giữ lại đầy đủ các bộ phận trong cơ thể. Cho nên đó là lý do vì sao lão già Tây Sâm lại có thể tin nhiệm mà giao nhiệm vụ này cho hắn.

Điều chỉnh bộ đàm mini trên cổ áo, Kiều Úc ho nhẹ một tiếng “A K, mọi thứ đều chuẩn bị sẵn sàng, bên cậu có vấn đề gì không?”.

Bên kia bộ đàm truyền đến thanh âm thô khan: “A, tôi sẽ cắt tắt cả nguồn điện của tòa nhà sau khi cậu bước vào cửa chính một phút, toàn bộ hệ thống giám sát giao cho tôi phụ trách.”

Hắn gọi lên một nụ cười quỷ dị, nhìn thoáng qua ảnh chụp gương mặt đang mở to mắt, không khỏi vì người này sắp mất đi sinh mệnh mà thở dài.

Người trong ảnh mặc đồng phục màu tím của sĩ quan cao cấp, trên vai treo đầy huân chương sáng lấp lánh, bụng mỡ nổi lên trên bộ đồng phục, mấy cọng tóc dính bết trên cái đầu bóng lưỡng, lớp mỡ trên mặt đầy

về hung dữ.

Lão nhân kia vừa ý nhất điểm nào trên thân thể này? Vừa già lại vừa xấu, làm thành tiêu bản còn ngại chường mắt. Người như vậy xem ra là một kẻ ngồi không mà hưởng chức, hóa ra ngồi trên vị trí cấp cao của cục cảnh sát là loại mặt hàng này.

Kiều Úc bĩu môi khinh thường, không quan tâm hẳn là cảnh sát cấp cao hay là kẻ bắt tài, tóm lại sau khi chết cũng đều bị ngâm vào Formalin.

Ánh mắt trào phúng nheo lại, thản nhiên thu hồi dao giải phẫu, nhẹ nhàng vuốt ve khẩu súng ngắn màu bạc bên hông như tình nhân thì thầm nỉ non: “God bless you.”

Dưới sự trợ giúp, Kiêu Úc rất nhanh lẫn vào tòa nhà của sở cảnh sát cao cấp thành phố T, mọi việc thuận lợi lại có chút bất thường, cho dù trình độ A K có cao đến đâu cũng chỉ có thể ngăn chặn hệ thống theo dõi của cảnh sát trong khoảng thời gian ngắn, hẳn không có khả năng ngăn cản tất cả nhân viên cảnh sát bên ngoài, nhưng hiện tại bản thân mình lại có thể một mạch đi đến tận đây, đừng nói là cảnh vệ mà ngay cả con kiến cũng chưa nhìn thấy.

Hành lang tầng hai mươi tám tòa nhà sở cảnh sát không một ánh đèn, thần kinh buộc chặt hết mức, Kiêu Úc không khỏi lau mồ hôi, diêm xấu dự báo trước lại một lần nữa xuất hiện.

Khẽ gọi đồng bọn: “A K, sự tình bên này có chút kì lạ, tôi sợ cảnh sát sớm có mai phục, cậu bên đó chuẩn bị sẵn sàng.”

“Yên tâm, hôm nay phía Nam thành phố xảy ra vụ cướp lớn, phần lớn lực lượng cảnh sát đều đi trợ giúp. Văn phòng của mục tiêu tôi đã xem qua, không có gì khả nghi, người anh em cậu sao hôm nay đột nhiên trở thành bà mẹ lắm điều vậy.”

Kiều Úc mím môi không nói gì, tuy là hẳn tình nguyện tin rằng bản thân mình nghĩ nhiều, nhưng trong lòng vẫn quanh quẩn cảm giác kỳ lạ không có cách nào xua tan.

=====

** Note: Tây Sâm ko phải là cha ruột mà là người đứng đầu tổ chức, lúc đầu mình để Kiêu úc gọi ông ta là Nghĩa Phụ để thể hiện sự tôn kính nhưng do được góp ý như vậy không hợp với văn phong hiện đại nên đã chuyển thành cha nhé

2. Chương 2: Giảo Thố Tử Hậ Chúng Cẩu Thực *

Edit: Anh Cung

Beta: Tiểu Miêu

Hít sâu một hơi, hẳn kéo thấp chiếc mũ cảnh sát, lập tức đi vào đại sảnh. Cảnh viên đi tới đi lui vội vàng đến sát đầu mép trán, dĩ nhiên là không mấy ai chú ý đến hắn. Thuận lợi đi tới phòng làm việc, đứng trước cửa phòng hắn lại vô thức vuốt ve con dao giải phẫu trong túi áo bên phải, gợi lên một nụ cười nhạt.

“Đứng yên, cậu thuộc bộ phận nào? Tại sao trước đây tôi chưa từng nhìn thấy cậu.” Một viên cảnh sát trẻ tuổi đi tới, giọng điệu nghi vấn hỏi hắn.

Kiều Úc cúi đầu không lên tiếng, chờ hẳn đến gần mới mở miệng, giọng nói mang theo ý cười: “Tôi là thành viên mới của tổ trọng án, sếp bảo tôi tới tìm sếp Trần lấy tài liệu.”

Cậu cảnh viên trẻ tuổi nhướn mày tỏ ý không tin, nhìn chằm chằm hắn: “Lấy giấy chứng nhận cho tôi xem.”

“Muốn giấy chứng nhận hả, vậy anh chờ một chút.”

Kiều Úc nói chuyện chậm rì rì, bên môi vẫn mang theo ý cười hữu hảo, thế nhưng một giây sau lưỡi dao sắc bén lóe lên, dao giải phẫu trong nháy mắt chém một đường trúng yết hầu. Tốc độ cực nhanh làm mọi người không kịp phản ứng, cậu cảnh viên ngã xuống đất, cổ bắn ra dòng máu đỏ tươi.

“A_____!”

Một giọng nữ thét chói tai vang lên phá vỡ sự yên tĩnh của trụ sở cảnh sát, tất cả cảnh viên sửng sốt một chút mới ý thức được có người dám giết người ngay trong cục cảnh sát! Tất cả đều đồng loạt móc súng ra hướng về nơi nghi phạm đứng, “Không được nhúc nhích!”

“Mọi người cẩn thận, kẻ đột nhập có vũ khí.”

Kiều Úc nghiêng người đá văng một cảnh sát đứng gần hần nhất, nhẹ nhàng huých tay về phía sau đánh trúng xương cằm người nọ làm hần lập tức kêu lên thảm thiết. Lại có thêm vài người rút súng ra, hần đưa chân quét qua mặt một người khác, thuận thế chống tay nhảy lên, cơ thể nhẹ nhàng nhảy qua chậu cây Brazil. Gần như cùng một lúc tiếng súng liên tiếp vang lên bắn vào chậu cây, phanh một tiếng vỡ thành nhiều mảnh.

Tầng tầng cảnh sát bắt đầu bao vây xung quanh, Kiều Úc cười lạnh một tiếng, nhắm đến chiếc đèn treo trên trần nhà nã một phát súng. Chiếc đèn lớn từ trên cao rơi xuống, cho dù có là cảnh sát cao cấp được đào tạo bài bản cũng chỉ có thể lựa chọn tản ra bốn phía.

Chính là lúc này!

Hần nghiêng người nhảy lên, vung tay bắn ra hai phát súng, lại có thêm vài người nữa theo tiếng súng ngã xuống, trước mắt đã không còn trở ngại. Đúng lúc này vài tên cảnh sát thân hình cao lớn mang theo súng lại lao lên, Kiều Úc linh hoạt lộn vòng vài lần tránh thoát, lợi dụng lực xoay đá văng cửa ban công nghiêng mình lao vào, trong nháy mắt bắn một phát vào tên cảnh sát đứng ở cửa.

Cửa ban công khép lại trong tích tắc, từ khe hở có thể nhìn thấy tên cảnh sát đó ôm ngực ngã xuống không nhúc nhích.

“Đừng để hần chạy thoát! Bắt lấy hần!”. Bên ngoài, cảnh sát đều tập trung trước cửa, cảnh viên được huấn luyện bài bản xếp thành một bức tường người, hành lang truyền đến những tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn.

Tiếng súng đã làm kinh động tất cả mọi người, một lát nữa tiếp viện đến thì có chạy đằng trời, phải tốc chiến tốc thắng!

Không kịp ngẫm nghĩ gì nữa, Kiều Úc cầm súng liếc mắt về phía chiếc ghế làm việc, bắn một phát vào lưng ghế. Phanh một tiếng, chiếc ghế da bị bắn thủng một lỗ. Thế nhưng khi xoay ghế lại phát hiện trong văn phòng không có một bóng người, kẻ vốn đang ngồi trên chiếc ghế cảnh quan cấp cao lại biến mất.

Người bên ngoài nghe được tiếng súng muốn phá cửa xông vào, Kiều Úc chống tay nhảy qua chiếc bàn làm việc dài một thước đi vào phòng trong, vậy mà cũng không thấy mục tiêu lần này, trong lòng có điểm sốt ruột.

Theo cách nói của tên cảnh sát ban nãy, mục tiêu hần là phải ở trong phòng mới đúng, thế nhưng hiện tại người ở nơi nào?

Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn, ngoài cửa cảnh sát tập trung ngày càng nhiều, trong lòng hần không áp chế nổi sự lo lắng, giữa cổ hít một hơi, sự bất an trong lòng lan ra mãnh liệt.

“A K tình hình có biến! Mục tiêu đã biến mất, cần xin viện trợ. A K, A K?”.

Đầu bên kia bộ đàm truyền đến những âm thanh vội vàng, tiếng sột soạt của dòng điện cọ sát lỗ tai.

“....”

Bộ đàm bên kia không có bất cứ âm thanh nào.

Phanh, phanh, phanh... Trái tim đập ngày càng nhanh, hần vô thức nắm chặt dao giải phẫu nhỏ nhắn, toàn thân tóc gáy dựng đứng, ánh mắt sắc bén như con báo lúc nào cũng có thể giết chết con mồi.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng gió, Kiều Úc cảm súng nhanh chóng xoay người, nhưng lại bị một người ghim chặt lấy cổ.

Người này ở đâu ra? Căn phòng rõ ràng là trống không!

Kiều Úc nhanh chóng suy nghĩ tìm cách xoay chuyển, tay kia cầm súng giơ lên cao, ra hiệu cho người kìm hai bên mình rằng bản thân sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng tay còn lại ngấm ngấm luồn vào trong nội y, dao giải phẫu đã được rút ra nửa tấc, lưỡi dao sắc bén còn dính máu của cảnh viên trẻ tuổi ban nãy, tản ra sát khí lạnh thấu xương.

“Kiều Úc, mày cũng có ngày hôm nay. Như thế nào? Muốn lấy dao giải phẫu ra sao? A, tao khuyên mày không nên nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì nữa.”

Giọng điệu châm biếm không che giấu nổi sự hưng phấn làm cho cánh tay hắn run nhè nhẹ, đôi bàn tay thường xuyên điều khiển bàn phím hung hăng bổ lên đầu vai Kiều Úc.

“Ngô ___!”

Kiều Úc kinh hãi, rốt cục hắn cũng hiểu được cảm giác bất an mơ hồ trong lòng mình là sao. Bởi vì người đang không chế hắn không phải ai khác, chính là trợ thủ ngày hôm nay của hắn.... A K!

Tinh quang trong mắt chợt lóe lên, Kiều Úc hơi nheo mắt lại, đầu đuôi sự việc có thể đoán được chín phần mười, giãn quá thành cười, hắn hừ lạnh một tiếng “Lão già kia rốt cuộc không ngồi yên được mà ra tay với tao?”

“Mày lẽ ra phải chết lâu rồi, có thể sống tới hôm nay hắn là phải cảm ơn Cha đã hạ thủ lưu tình với mày.”

Kiểu Úc hơi nheo mắt lại nói: “Đúng vậy, phải chết từ lâu rồi, chỉ là không phải hiện tại!”

Nói xong đá chân về phía sau, tay trái vung lên hất cánh tay A K về phía trước, cả người bộc phát sức lực trước nay chưa từng có, A K không ngờ rằng Kiều Úc sẽ sử dụng sức mạnh với mình, không kịp đề phòng liền bị đánh ngã trên mặt đất.

Kiều Úc hướng về phía A K bắn hai phát, viên đạn nóng rực sượt qua cánh tay A K bắn thẳng xuống sàn nhà, làm hai ống tay áo của hắn dính trên mặt đất. Viên đạn bắn vào sàn gỗ, tản ra hương vị thuốc súng làm người ta sợ hãi.

Bất thành linh kê dao lên cổ A K, nhanh đến nỗi làm cho người ta không thấy được động tác “Nói, có phải mày đã sớm dẫn mục tiêu rồi đi, rồi dụ tao đến văn phòng trống này?”

Chất giọng thô ráp của A K nhin không được cười lên, cặp mắt sâu hoắm tỏa ra sự biến hóa khác thường “Ha ha ha, bắt ba ba trong hũ cảm giác không tồi đi? Một ngày trước khi mày nhận nhiệm vụ, Cha đã phái tao đến giết người, thi thể bây giờ đang ở trong tủ hồ sơ phía sau mày, mày hôm nay chỉ đến cùng tao diễn một trò hay mà thôi, ha ha ha___!”

“Câm miệng! Nói, bằng không tao sẽ cắt cổ mày ngay lập tức!”

Cửa ra vào bị cảnh sát bao vây, dưới lầu tiếng còi cảnh sát gào thét, lòng Kiều Úc càng thêm bất an.

“Mày không nghĩ đến à, thời gian gần đây mày được Cha cưng chiều, thật ra đã sớm thành cái đinh trong mắt hắn, mày biết quá nhiều, không thể không chết!”. A K không hề sợ hãi nhìn sắc mặt Kiều Úc thay đổi, nhắc chân đá một cước.

Trong nháy mắt giày da màu đen bắn ra vài lưỡi dao, bay về phía Kiều Úc. Kiều Úc không nghĩ đến A K dùng ám khí, nhất thời không kịp né tránh, cánh tay bị đâm trúng phun ra máu tươi.

“Tê___!”. Kiều Úc bưng cánh tay bị thương né tránh xung quanh.

Thế nhưng A K không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, thừa dịp Kiều Úc phân tâm ra tay rất nhanh, móng tay thon dài từ cổ Kiều Úc lấy ra một mảnh tâm phiến.

Tâm phiến bị lấy đi trong tích tắc, Kiều Úc nhanh chóng đánh mất năng lực hành động, cơ thể mềm nhũn ngổl ngổ xuống mặt đất, mọi vật trước mắt cũng trở nên mơ hồ.

“Không có trí nhớ tâm phiền cung cấp cho mày, mày lấy cái gì để chống lại tao, đừng tỏ ra yếu kém a, không phải mày rất mạnh sao? Trò hay chỉ vừa mới bắt đầu, đi cùng đám cảnh sát ngu ngốc kia xuống địa ngục đi!”

A K từ trong túi móc ra một khẩu súng đập vỡ kính, sau đó nhanh chóng ném cái hộp màu đen đến chỗ Kiều Úc, tiếp theo đẩy mạnh cửa sổ một cái rồi nhảy xuống.

Đây là tầng thứ hai mươi tám! Nhảy xuống nhất định sẽ tan xương nát thịt!

Tiếng cười điên cuồng từ cửa sổ truyền đến, Kiều Úc che vết thương đang chảy máu lao đến bên cửa sổ muốn đem chiếc hộp màu đen ném đi, lại nhìn thấy A K cầm sợi chỉ bạc xuyên qua những hạt bụi mỏng lung trong không khí đứng ở tòa nhà đối diện.

Hắn giơ cao tay lên vẫy chào Kiều Úc, duỗi ra ngón tay ba, hai, một.....

“Phanh...”

Ánh lửa hiện lên, cả văn phòng trong nháy mắt bị nổ mạnh, ngọn lửa hùng hực bốc lên, Kiều Úc không kịp phản ứng cả người đã bị ngọn lửa nuốt mất.

Toàn bộ cảnh sát đứng bên ngoài văn phòng ngã xuống đất bị ngọn lửa cuốn đi, lửa lớn không thể cứu vãn lan tràn ra.

Cửa kính tòa nhà cảnh sát bị chấn động vỡ tan, lửa lớn từ tầng hai mươi tám tầng tầng lan đi, khói đen cuộn cuộn bay lên, mang theo mùi khói thuốc tuyệt vọng chậm rãi phiêu tán.

Kiều Úc bị nhốt trong phòng làm việc vốn không có cách nào thoát thân, gió thổi mạnh trên tầng cao nhất, lửa lớn tác động lên tất cả, tủ hồ sơ bên tường ầm ầm đổ xuống, vừa vụn đổ lên người làm Kiều Úc không thể tránh được, chấn động rất lớn làm cho toàn bộ những thứ trong ngăn tủ cũng rơi ra.

Một thân thể mặc đồng phục cảnh sát trùng lớn hai mắt, toàn thân đầm máu, vừa vụn nằm trước mắt Kiều Úc. Xem ra đây là mục tiêu ngày hôm nay, tên cảnh quan cấp cao đã bị A K ám sát.

Ngọn lửa lớn nhanh chóng đốt cháy tài liệu rải rác xung quanh, Kiều Úc bị mắc kẹt ở ngăn tủ chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị ngọn lửa cắn nuốt. Cảm giác đau đớn ập đến, loại đau đớn như cơ thể bị xé rách khiến cho người ta sồn tóc gáy.

Một chiếc dao giải phẫu lạnh như băng rơi trên sàn nhà, bị ánh lửa hùng hực chiếu sáng, lưỡi dao dính máu lập lòe tỏa sáng, chiếc dao giải phẫu đã từng lấy máu bao người, theo chủ nhân đổi lấy một đời giết chóc bị ngọn lửa cắn nuốt, không lưu lại một chút tro tàn....

*Giáo thọ tử hậu chúng cầu thực: dù có uy phong to lớn đến mấy sau khi chết [hoặc sa cơ thất thế] thì vẫn trở thành số không.

3. Chương 3: Lễ Rửa Tội Sinh Mạng Sống

Editor: Anh Cung

Bete : Tiểu Miêu

“Sáng hôm qua lúc chín giờ ba mươi phút, tại trụ sở cảnh sát phía Bắc thành phố đã xảy ra một vụ nổ quy mô lớn, tính chất, mức độ tổn hại xã hội rất lớn, thật đúng là hiếm thấy, trước mắt cảnh sát đã xác nhận có mười ba người tử vong, năm mươi sáu người bị thương, trong số người chết có Giám đốc sở cảnh sát cùng một người đàn ông không rõ danh tính. Qua điều tra, cảnh sát đã chứng thực người đàn ông không rõ danh tính là người gây nên vụ án, các tình tiết trong vụ án còn đang điều tra thêm...”

Nữ biên tập viên kênh tin tức trong ti vi đang nói thao thao bất tuyệt, trên hành lang bệnh viện hai nữ y tá đang chụm đầu một chỗ bàn luận sôi nổi:

“Ai... cũng không biết ai có lá gan lớn như thế dám đến cục cảnh sát giết người phóng hỏa.”

“Đúng vậy, hiện tại người chết cũng thật nhiều. Lại nói tiếp, làm cảnh sát cũng thật thảm, nhìn qua thì rất oai phong, thế nhưng cuộc sống lại như đao kiếm nhiễm máu tươi a.”

“Cũng không phải, cậu nhìn cậu cảnh sát nằm phòng sáu lẻ ba đi, rõ ràng là một pháp y không đi ra ngoài bắt cướp, ở trong văn phòng bị vụ nổ làm cho bị thương, rất đáng thương.”

“Hắc hắc, nhưng mà bộ dạng anh ta cực kỳ đẹp trai nha, buổi sáng tố thay thuốc cho anh ấy, nhìn thấy lông mi anh ấy thật dài, có thể đem ra làm quạt được đó.”

“Thiết, cậu là đồ háo sắc chỉ biết ngắm trai đẹp.”

“Chẳng lẽ cậu không phải?”

“Haha, như nhau cả thôi.”

Tiếng y tá trẻ cười đùa càng lúc càng xa, hành lang lại một lần nữa khôi phục sự im lặng.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào phòng bệnh, ánh sáng ảm áp chiếu lên thân hình nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng nõn được phủ thêm một tầng ánh sáng, tuy lớp da trên môi bị bong một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng xinh đẹp, lông mi thật dài bình thản che khuất viền mắt hấn, chiếc mũi xinh xắn, cánh mũi nhẹ rung theo nhịp hít thở đều đặn.

Trước giường hoa hương dương vừa nở, hương thơm nhẹ nhàng truyền đến, Kiều Úc ân một tiếng, lông mi run vài cái, từ từ mở ra đôi mắt mờ mịt.

Ngoài cửa sổ ánh nắng chói lóa chiếu vào làm hấn không mở mắt được. Trần nhà trắng toát cùng chiếc chăn mang theo mùi thuốc khử trùng làm cho hấn trong nháy mắt không biết bản thân đang ở chỗ nào.

Nâng người muốn ngồi dậy nhưng ngay lập tức lại bị ngã về giường, đầu đau như sắp nổ tung.

Trong đầu những kí ức lộn xộn thoáng ủa về, ngụy trang thành cảnh sát, cầm dao giết người lại bị A K lập kế, lửa cháy ngập trời, đốt trụi thi thể...

[Mình không phải đã chết rồi ư? Từ lúc ở trong ngọn lửa lớn hóa thành tro tàn, vậy hiện tại mình đang ở nơi nào?]

[Là thiên đường sao], ý nghĩ hiện lên trong đầu Kiều Úc, nhưng ngay lập tức hấn cười khổ một tiếng, [Một kẻ nghiệp chướng nặng nề như mình làm sao có thể được lên thiên đường].

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước vào. Nhìn thấy bọn họ cơ thể Kiều Úc trong nháy mắt căng cứng, thân thể không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Cảnh sát? Bọn họ tới đây làm gì!

Trong đó có một người tóc màu sợi dây, ánh mắt loান loান nhìn thấy Kiều Úc, trưng ra biểu cảm rạn rỗ, sau đó bất chấp tất cả lao đến chỗ Kiều Úc một cái ôm mạnh mẽ.

“Tiểu Tinh, cậu rốt cuộc cũng tỉnh rồi, có biết cậu hù chết anh rồi không, đến cho ca ca ôm một cái.”

Nam nhân mặc đồng phục cảnh sát mặt như tranh vẽ thân hình cao lớn, lại giống như đứa bé ôm lấy Kiều Úc mạnh mẽ chà sát. Tưởng tượng một chút, một người cảnh sát nhân dân thân cao một thước tám lại như con mèo làm nũng trong ngực mình, loại cảm giác này thật ... quý dị nói không nên lời.

Kiều Úc cảm giác sau lưng có một trận gió Bắc vù vù thổi qua, trong nháy mắt trên đầu có thêm vài đường hắc tuyến.

“Cái kia, tiên sinh anh buông tôi ra trước, tôi... khụ khụ tôi sắp ko thở nổi.”

Kiều Úc dùng sức đẩy nam nhân ra, thế nhưng người đó không chịu nghe, cứ sống chết ôm lấy hân mà nói “Tiểu Tinh, anh đau lòng quá đi, mới có một ngày một đêm không gặp mà cậu đã không nhận ra anh rồi, đứa nhỏ đáng thương của anh, hay là đầu óc bị bom tạc hỏng rồi?”

Nói xong hân nắm lấy bả vai Kiều Úc lắc lắc một hồi, làm cho Kiều Úc sao bay đầy đầu, còn thiếu điều miệng sùi bọt mép.

Nam nhân đứng bên cạnh che miệng cười, thấy Kiều Úc thực sự là sắp bị dày vò đến tắt thở mới mở miệng nói “Tề Tích, cậu bình thường lại được rồi, Dạ Tinh vừa mới tỉnh bị cậu giày vò như thế lại hôn mê thêm lần nữa chúng ta biết ăn nói sao với lão đại, mau đỡ cậu ấy nằm xuống.”

Kiều Úc thoát khỏi tra tấn ôm cổ hít khí, đầu nghĩ mình đang mơ, [Bọn họ... gọi mình là gì? Vừa rồi nếu như không lầm bọn họ gọi mình là “Dạ Tinh” đúng không?]

“Mấy người là ai?”

Nam nhân tên Tề Tích vừa nghe thấy liền quay lại nói với người kia: “Hạ Quân Chi cậu xem, Tiểu Tinh thực sự không nhớ chúng ta là ai, không phải là đầu bị tạc hỏng rồi đấy chứ.”

Kiều Úc suy nghĩ cực nhanh, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Nghe hai người kia nói chuyện thì dường như hoàn toàn không đem hân trở thành tội phạm giết người, thậm chí còn có quan hệ không tệ với hân, thế nhưng bản thân quả thật không biết hai người kia a.

Biểu cảm trên mặt Hạ Quân Chi trở nên nghiêm trọng, ánh mắt cũng nghiêm túc hơn: “Cậu không nhớ bọn tôi là ai sao? Thế có nhớ mình vì sao phải nhập viện không?”

Kiều Úc lắc đầu.

“Vậy cậu còn nhớ tên mình là gì không?”

Gật đầu, “Không phải gọi là Dạ Tinh sao?”

Hạ Quân Chi thở dài một hơi “Xem ra tình huống vẫn chưa tồi tệ đến vậy.”

“Vừa rồi các anh gọi nhiều như thế tôi sao có thể không nhớ được?”

Hạ Quân Chi cùng Tề Tích trong nháy mắt hóa đá, sự tình trở nên rắc rối, Tiểu Tinh hân mất trí nhớ.....

=====

“Não bộ của người bệnh trong vụ nổ phải chịu kích thích quá lớn, dẫn đến việc bệnh nhân nhất thời hôn mê cùng hiện tượng mất trí nhớ tạm thời, cơ thể không có vấn đề gì lớn, để cho cậu ấy làm quen một chút với các sự việc trước kia, phỏng chừng rất nhanh có thể khôi phục trí nhớ.”

Bác sĩ tháo ống nghe xuống, rút tay vào túi áo blouse trắng lãnh đạm nói. Hạ Quân Chi cùng Tề Tích nghe nói như vậy lo lắng trong lòng mới hạ xuống.

“Vậy trong đầu cậu ấy không có tự huyết hay gì đó chứ? Trong phim mọi người đều vì cục máu đông chèn lên dây thần kinh mà bị mất trí nhớ, vài ngày sau liền rụng luôn. Lão Lý tổ chúng tôi vừa mới chuyển đi, chỉ còn lại Tiểu Tinh là pháp y duy nhất, bác sĩ nhất định phải cứu cậu ấy a.”

Tề Tích vẻ mặt cầu xin, lông mày rậm nhíu chặt rất thương tâm, bác sĩ âm thầm liếc mắt khinh bỉ hân: “Yên tâm, cậu ta không có việc gì, nghỉ ngơi vài ngày có thể chạy loạn cùng các cậu đi điều tra án mạng.” Nói xong bác sĩ phất tay áo đi ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Úc vẫn ngồi ở đầu giường không nói gì, nhưng trong lòng lại như sóng gầm biển cuộn không có cách nào bình tĩnh lại.

Quá nhiều thông tin bày ra trước mắt, hân nhất thời không biết làm thế nào để tiếp thu. Nếu như không đoán sai lời nói, hân hân là gặp sự tình không có khả năng xảy ra nhất trên thế giới thế nhưng cố tình xảy ra... sống lại.

Chẳng những sống lại, mà còn là trong thân thể một cảnh sát trẻ tuổi, trở thành bác sĩ pháp y của cục cảnh sát.

Mơ ước một đời trước là được làm pháp y, dùng dao giải phẫu sắc bén làm cho xác chết mở miệng nói ra sự thật, đi tìm chính nghĩa công lý, thế nhưng hán không những không thể thực hiện được giấc mộng trái lại còn trở thành một sát thủ, để báo đáp ân cứu mạng mà nghe lời lão già kia đi giết người.

Hiện tại sống lại, bắt đầu cuộc sống mới, lại thần xui quỷ khiến trở thành bác sĩ pháp y, cùng cảnh sát làm bạn, không thể không nói vận mệnh thật sự hoang đường đến nực cười.

Hạ Quân Chi thấy Kiều Úc một mình ngẩn người, vội vàng khoát tay trước mặt hán nói: “Dạ Tinh, hiện tại cậu cảm thấy thế nào, ngoại trừ không nhớ được còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Kiều Úc lắc đầu “Tôi không sao, chỉ là trong đầu trống rỗng cái gì cũng không biết, nghe các anh vừa nói thì hình như tôi là cảnh sát? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tôi lại ở trong viện?”

Hán cong môi cười thân thiện, ôn hòa nói chuyện, ánh sáng ấm áp chiếu trên mặt, làm cho hai người ngồi đối diện có chút thất thần.

Nếu Thượng Đế đã cho hán cơ hội một lần nữa làm lại cuộc đời, hán sao có thể lại một lần nữa để mình rơi vào con đường bất chính, đời trước muốn làm người tốt đều là hi vọng xa vời, thế nhưng hiện tại không cần tốn nhiều sức lực có được tất cả những thứ không thể chạm đến, nói cái gì hán cũng không thể buông tha.

Hạ Quân Chi sờ sờ cái mũi cao thẳng bắt đầu giải thích: “Tôi tên là Hạ Quân Chi, cậu ta tên Tề Tích, cậu gọi là Lê Dạ Tinh, cả ba người chúng ta đều là thành viên của tổ trọng án sở cảnh sát cấp cao. Ngày hôm qua có một tên tội phạm chạy đến cục cảnh sát hành hung, giết rất nhiều anh em của chúng ta, sau đó lại ôm bom cùng chúng ta đồng quy vu tận.”

“Đúng vậy, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua tôi vẫn thấy sợ, kẻ cặn bã kia đã tạc chết rất nhiều anh em của chúng ta! May mắn tổ trọng án nằm ở tầng trệt, cậu chẳng qua là ở thời điểm nổ mạnh bị chấn động dẫn đến hôn mê, bằng không hiện tại đã sớm trở thành đồng bùn nhão.”

Tề Tích nhớ lại, rót chén nước nhét vào tay Kiều Úc, cười hì hì nói.

Sự việc giống với suy đoán của Kiều Úc, bom của A K không chỉ tạc chết bản thân mình còn liên lụy đến toàn bộ cục cảnh sát, hiện tại tên tội phạm là hán đã ‘tử vong’, vụ án phỏng chừng sẽ bị bỏ qua. Như vậy cũng tốt, tránh khỏi việc lưu lại nhược điểm làm cho họ phát hiện ra. Dù sao người chết là căn cứ xác thực nhất trên thế giới này.

Kiều Úc nghiêng đầu giả bộ sợ hãi nhìn hai người nói: “Có người dám đánh bom cục cảnh sát sao, quá kinh khủng! Các anh đều không có việc gì chứ?”

Tề Tích đặt mông ngồi xuống bên người Kiều Úc, vươn tay đem người ôm trước ngực: “Chắc chắn, cậu còn có thời gian lo cho chúng tôi. Ngày hôm qua lão đại mang đội ra ngoài làm nhiệm vụ, vốn là cậu phải đi theo, tiểu tử cậu ngày hôm trước giải phẫu thi thể sợ đến nỗi ruột đều muốn nôn ra, ban ngày đi làm chân cũng như nhũn ra, lão đại không có biện pháp chỉ có thể để cậu một mình ở lại giữ nhà, kết quả còn xảy ra việc này.”

Kiều Úc nghe xong liền phun ra một ngụm nước: “Anh nói tôi lúc giải phẫu thi thể muốn nôn cả ruột ra!? Tôi không phải pháp y sao?”

Tề Tích cho Kiều Úc một cái trợn mắt, dở khóc dở cười nói: “Cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi, toàn bộ người trong cục cảnh sát đều biết cậu là một cái nhuyển chân tôm, tôi còn tự hỏi năm đó cậu làm thế nào có thể lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp? Lão Lý nhà cậu thời điểm phân thân còn có thể mặt không đỏ sắc tím không nhảy loạn uống nước dưa hấu, cậu làm đệ tử cuối cùng của lão sao có thể giải phẫu thành như vậy.”

Hạ Quân Chi nói “Tề Tích cậu bình tĩnh lại chút đi, Dạ Tinh vừa mới tỉnh, cậu không thể nói năng nhẹ nhàng một chút sao?”

“Giọng nói của tôi còn chưa đủ nhẹ nhàng? Nếu đổi lại là lão đại thối tính khí nóng nảy, trực tiếp cho cậu nghe sư tử Hà Đông rống, uy lực có thể so với bom nguyên tử.” (dám chửi sếp thôi =))

Vừa dứt lời, cửa phòng đột nhiên mở ra, thanh âm thuần hậu như tiếng Violin của một người vang lên: “Cậu nói ai có thể so với bom nguyên tử, Tề Tích?”

Ba người đồng loạt nghiêng đầu, Tề Tích vừa nhìn thấy người tới thì lè lưỡi từ trên giường đứng lên, Hạ Quân Chi che miệng cười trộm.

“Lão, lão đại... Sao anh lại tới đây?”

Người vừa tới ước chừng hay mười bảy, hai mươi tám tuổi có gương mặt góc cạnh phân minh, quần áo chỉnh tề, áo sơ mi màu xám làm nổi bật lên thân hình cao ngất, bả vai nở nang cùng chiếc lưng thẳng tắp tạo thành dáng người tam giác ngược hoàn mỹ, ánh mắt thâm thúy như đêm, khóe miệng có chút nhếch lên, khi không cười làm cho người ta có cảm giác vô cùng sắc bén.

“Tôi không đến làm sao có thể biết cậu nói xấu sau lưng tôi.”

“Cái kia... ài à, em nào dám nói xấu sếp, đó là ảo giác, ảo giác....”

“Phốc...” Hạ Quân Chi không nhịn nổi phun ra, ngay cả nam nhân cao lớn kia cũng phì cười không có hình tượng.

Khuôn mặt lạnh lùng lúc cười cũng dịu dàng lạ kỳ, biểu cảm không dễ gần cũng bắt đầu trở nên sinh động.

Kiều Úc ngồi ở đầu giường cẩn thận đánh giá người mới tới, âm thầm phỏng đoán đây chính là lão đại trong miệng bọn họ, tổ trưởng tổ trọng án? Không nghĩ tới còn trẻ như vậy, thoạt nhìn đúng là một đối thủ không tồi.

Nam nhân cùng hai người kia hàn huyên vài câu, cuối cùng mới nhìn đến Kiều Úc, vừa mở miệng nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài độ, giọng điệu so với lúc nói chuyện cùng hai người kia hoàn toàn khác biệt.

“Cậu có thể ngồi dậy bình thường được rồi, ngày mai có thể đi làm chứ?”

Kiều Úc cảm thấy trong giọng nói nam nhân có phần lạnh nhạt, hần mím cười nói “Àn, kỳ thật cũng không có việc gì lớn, nếu sếp đồng ý tôi hôm nay có thể đi làm.”

Ánh mắt nam nhân phút chốc chột lóe, lông mày nhướn lên, Dạ Tinh này so với trước kia... tựa hồ không giống nhau.

Note: những câu để trong dấu ngoặc vuông là những câu trong suy nghĩ của bé Úc, mình thêm vào để đỡ lẫn lộn.

“Sáng hôm qua lúc chín giờ ba mươi phút, tại trụ sở cảnh sát phía Bắc thành phố đã xảy ra một vụ nổ quy mô lớn, tính chất, mức độ tổn hại xã hội rất lớn, thật đúng là hiếm thấy, trước mắt cảnh sát đã xác nhận có mười ba người tử vong, năm mươi sáu người bị thương, trong số người chết có Giám đốc sở cảnh sát cùng một người đàn ông không rõ danh tính. Qua điều tra, cảnh sát đã chứng thực người đàn ông không rõ danh tính là người gây nên vụ án, các tình tiết trong vụ án còn đang điều tra thêm...”

Nữ biên tập viên kênh tin tức trong ti vi đang nói thao thao bất tuyệt, trên hành lang bệnh viện hai nữ y tá đang chụm đầu một chỗ bàn luận sôi nổi:

“Ai... cũng không biết ai có lá gan lớn như thế dám đến cục cảnh sát giết người phóng hỏa.”

“Đúng vậy, hiện tại người chết cũng thật nhiều. Lại nói tiếp, làm cảnh sát cũng thật thảm, nhìn qua thì rất oai phong, thế nhưng cuộc sống lại như đao kiếm nhiễm máu tươi a.”

“Cũng không phải, cậu nhìn cậu cảnh sát nằm phòng sáu lẻ ba đi, rõ ràng là một pháp y không đi ra ngoài bắt cướp, ở trong văn phòng bị vụ nổ làm cho bị thương, rất đáng thương.”

“Hắc hắc, nhưng mà bộ dạng anh ta cực kỳ đẹp trai nha, buổi sáng tố thay thuốc cho anh ấy, nhìn thấy lông mi anh ấy thật dài, có thể đem ra làm quạt được đó.”

“Thiệt, cậu là đồ háo sắc chỉ biết ngắm trai đẹp.”

“Chẳng lẽ cậu không phải?”

“Haha, như nhau cả thôi.”

Tiếng y tá trẻ cười đùa càng lúc càng xa, hành lang lại một lần nữa khôi phục sự im lặng.

Sau giờ Ngọ, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào phòng bệnh, ánh sáng ấm áp chiếu lên thân hình nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng nõn được phủ thêm một tầng ánh sáng, tuy lớp da trên môi bị bong một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dáng xinh đẹp, lông mi thật dài bình thản che khuất viền mắt hần, chiếc mũi xinh xắn, cánh mũi nhẹ rung theo nhịp hít thở đều đặn.

Trước giường hoa hương dương vừa nở, hương thơm nhẹ nhàng truyền đến, Kiều Úc ân một tiếng, lông mi run vài cái, từ từ mở ra đôi mắt mờ mịt.

Ngoài cửa sổ ánh nắng chói lóa chiếu vào làm hần không mở mắt được. Trần nhà trắng toát cùng chiếc chăn mang theo mùi thuốc khử trùng làm cho hần trong nháy mắt không biết bản thân đang ở chỗ nào.

Nâng người muốn ngồi dậy nhưng ngay lập tức lại bị ngã về giường, đầu đau như sắp nổ tung.

Trong đầu những kí ức lộn xộn thoáng ủa về, nguy trang thành cảnh sát, cầm dao giết người lại bị A K lập kế, lửa cháy ngập trời, đốt trụi thi thể...

[Mình không phải đã chết rồi ư? Từ lúc ở trong ngọn lửa lớn hóa thành tro tàn, vậy hiện tại mình đang ở nơi nào?]

[Là thiên đường sao], ý nghĩ hiện lên trong đầu Kiều Úc, nhưng ngay lập tức hần cười khổ một tiếng, [Một kẻ nghiệp chướng nặng nề như mình làm sao có thể được lên thiên đường].

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước vào. Nhìn thấy bọn họ cơ thể Kiều Úc trong nháy mắt căng cứng, thân thể không tự chủ được mà lùi về phía sau.

Cảnh sát? Bọn họ tới đây làm gì!

Trong đó có một người tóc màu sợi dây, ánh mắt loàn loàn nhìn thấy Kiều Úc, trừng ra biểu cảm rợn rợn, sau đó bất chấp tất cả lao đến cho Kiều Úc một cái ôm mạnh mẽ.

“Tiểu Tinh, cậu rốt cuộc cũng tỉnh rồi, có biết cậu hù chết anh rồi không, đến cho ca ca ôm một cái.”

Nam nhân mặc đồng phục cảnh sát mặt như tranh vẽ thân hình cao lớn, lại giống như đứa bé ôm lấy Kiều Úc mạnh mẽ chà sát. Tưởng tượng một chút, một người cảnh sát nhân dân thân cao một thước tám lại như con mèo làm nũng trong ngực mình, loại cảm giác này thật ... quỷ dị nói không nên lời.

Kiều Úc cảm giác sau lưng có một trận gió Bắc vù vù thổi qua, trong nháy mắt trên đầu có thêm vài đường hắc tuyến.

“Cái kia, tiên sinh anh buông tôi ra trước, tôi... khụ khụ tôi sắp ko thở nổi.”

Kiều Úc dùng sức đẩy nam nhân ra, thế nhưng người đó không chịu nghe, cứ sống chết ôm lấy hần mà nói “Tiểu Tinh, anh đau lòng quá đi, mới có một ngày một đêm không gặp mà cậu đã không nhận ra anh rồi, đứa nhỏ đáng thương của anh, hay là đầu óc bị bom tạc hỏng rồi?”

Nói xong hần nắm lấy bả vai Kiều Úc lắc lắc một hồi, làm cho Kiều Úc sao bay đầy đầu, còn thiếu điều miệng sùi bọt mép.

Nam nhân đứng bên cạnh che miệng cười, thấy Kiều Úc thực sự là sắp bị dày vò đến tắt thở mới mở miệng nói “Tề Tích, cậu bình thường lại được rồi, Dạ Tinh vừa mới tỉnh bị cậu giày vò như thế lại hôn mê thêm lần nữa chúng ta biết ăn nói sao với lão đại, mau đỡ cậu ấy nằm xuống.”

Kiều Úc thoát khỏi tra tấn ôm cổ hít khí, đầu nghĩ mình đang mơ, [Bọn họ... gọi mình là gì? Vừa rồi nếu như không lầm bọn họ gọi mình là “Dạ Tinh” đúng không?]

“Mấy người là ai?”

Nam nhân tên Tề Tích vừa nghe thấy liền quay lại nói với người kia: “Hạ Quân Chi cậu xem, Tiểu Tinh thực sự không nhớ chúng ta là ai, không phải là đầu bị tạc hỏng rồi đấy chứ.”

Kiều Úc suy nghĩ cực nhanh, lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi. Nghe hai người kia nói chuyện thì dường như hoàn toàn không đem hần trở thành tội phạm giết người, thậm chí còn có quan hệ không tệ với hần, thế nhưng bản thân quả thật không biết hai người kia a.

Biểu cảm trên mặt Hạ Quân Chi trở nên nghiêm trọng, ánh mắt cũng nghiêm túc hơn: “Cậu không nhớ bọn tôi là ai sao? Thế có nhớ mình vì sao phải nhập viện không?”

Kiều Úc lắc đầu.

“Vậy cậu còn nhớ tên mình là gì không?”

Gật đầu, “Không phải gọi là Dạ Tinh sao?”

Hạ Quân Chi thở dài một hơi “Xem ra tình huống vẫn chưa tồi tệ đến vậy.”

“Vừa rồi các anh gọi nhiều như thế tôi sao có thể không nhớ được?”

Hạ Quân Chi cùng Tề Tích trong nháy mắt hóa đá, sự tình trở nên rắc rối, Tiểu Tinh hần mất trí nhớ.....

=====

“Não bộ của người bệnh trong vụ nổ phải chịu kích thích quá lớn, dẫn đến việc bệnh nhân nhất thời hôn mê cùng hiện tượng mất trí nhớ tạm thời, cơ thể không có vấn đề gì lớn, để cho cậu ấy làm quen một chút với các sự việc trước kia, phỏng chừng rất nhanh có thể khôi phục trí nhớ.”

Bác sĩ tháo ống nghe xuống, dứt tay vào túi áo blouse trắng lãnh đạm nói. Hạ Quân Chi cùng Tề Tích nghe nói như vậy lo lắng trong lòng mới hạ xuống.

“Vậy trong đầu cậu ấy không có tụ huyết hay gì đó chứ? Trong phim mọi người đều vì cục máu đông chèn lên dây thần kinh mà bị mất trí nhớ, vài ngày sau liền rụng luôn. Lão Lý tổ chúng tôi vừa mới chuyển đi, chỉ còn lại Tiểu Tinh là pháp y duy nhất, bác sĩ nhất định phải cứu cậu ấy a.”

Tề Tích vẻ mặt cầu xin, lông mày rậm nhúm chặt rất thương tâm, bác sĩ âm thầm liếc mắt khinh bỉ hắn: “Yên tâm, cậu ta không có việc gì, nghỉ ngơi vài ngày có thể chạy loạn cùng các cậu đi điều tra án mạng.” Nói xong bác sĩ phất tay áo đi ra khỏi phòng bệnh.

Kiều Úc vẫn ngồi ở đầu giường không nói gì, nhưng trong lòng lại như sóng gầm biển cuộn không có cách nào bình tĩnh lại.

Quá nhiều thông tin bày ra trước mắt, hần nhất thời không biết làm thế nào để tiếp thu. Nếu như không đoán sai lời nói, hần hẳn là gặp sự tình không có khả năng xảy ra nhất trên thế giới thế nhưng cố tình xảy ra... sống lại.

Chẳng những sống lại, mà còn là trong thân thể một cảnh sát trẻ tuổi, trở thành bác sĩ pháp y của cục cảnh sát.

Mơ ước một đời trước là được làm pháp y, dùng dao giải phẫu sắc bén làm cho xác chết mở miệng nói ra sự thật, đi tìm chính nghĩa công lý, thế nhưng hần không những không thể thực hiện được giấc mộng trái lại còn trở thành một sát thủ, để báo đáp ân cứu mạng mà nghe lời lão già kia đi giết người.

Hiện tại sống lại, bắt đầu cuộc sống mới, lại thần xui quỷ khiến trở thành bác sĩ pháp y, cùng cảnh sát làm bạn, không thể không nói vận mệnh thật sự hoang đường đến nực cười.

Hạ Quân Chi thấy Kiêu Úc một mình ngẩn người, vội vàng khoát tay trước mặt hắn nói: “Dạ Tinh, hiện tại cậu cảm thấy thế nào, ngoại trừ không nhớ được còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Kiều Úc lắc đầu “Tôi không sao, chỉ là trong đầu trống rỗng cái gì cũng không biết, nghe các anh vừa nói thì hình như tôi là cảnh sát? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao tôi lại ở trong viện?”

Hần cong môi cười thân thiện, ôn hòa nói chuyện, ánh sáng ấm áp chiếu trên mặt, làm cho hai người ngồi đối diện có chút thất thần.

Nếu Thượng Đế đã cho hần cơ hội một lần nữa làm lại cuộc đời, hần sao có thể lại một lần nữa để mình rơi vào con đường bất chính, đời trước muốn làm người tốt đều là hi vọng xa vời, thế nhưng hiện tại không cần tốn nhiều sức lực có được tất cả những thứ không thể chạm đến, nói cái gì hần cũng không thể buông tha.

Hạ Quân Chi sờ sờ cái mũi cao thẳng bắt đầu giải thích: “Tôi tên là Hạ Quân Chi, cậu ta tên Tề Tích, cậu gọi là Lê Dạ Tinh, cả ba người chúng ta đều là thành viên của tổ trọng án sở cảnh sát cấp cao. Ngày hôm

qua có một tên tội phạm chạy đến cục cảnh sát hành hung, giết rất nhiều anh em của chúng ta, sau đó lại ôm bom cùng chúng ta đồng quy vu tận.”

“Đúng vậy, nghĩ đến chuyện ngày hôm qua tôi vẫn thấy sợ, kẻ cặn bã kia đã tạc chết rất nhiều anh em của chúng ta! May mắn tổ trọng án nằm ở tầng trệt, cậu chẳng qua là ở thời điểm nổ mạnh bị chấn động dẫn đến hôn mê, bằng không hiện tại đã sớm trở thành đồng bùn nhão.”

Tề Tích nhớ lại, rót chén nước nhét vào tay Kiều Úc, cười hì hì nói.

Sự việc giống với suy đoán của Kiều Úc, bom của A K không chỉ tạc chết bản thân mình còn liên lụy đến toàn bộ cục cảnh sát, hiện tại tên tội phạm là hắc dã ‘tử vong’, vụ án phỏng chừng sẽ bị bỏ qua. Như vậy cũng tốt, tránh khỏi việc lưu lại nhược điểm làm cho họ phát hiện ra. Dù sao người chết là căn cứ xác thực nhất trên thế giới này.

Kiều Úc nghiêng đầu giả bộ sợ hãi nhìn hai người nói: “Có người dám đánh bom cục cảnh sát sao, quá kinh khủng! Các anh đều không có việc gì chứ?”

Tề Tích đặt mông ngồi xuống bên người Kiều Úc, vươn tay đem người ôm trước ngực: “Chắc chắn, cậu còn có thời gian lo cho chúng tôi. Ngày hôm qua lão đại mang đội ra ngoài làm nhiệm vụ, vốn là cậu phải đi theo, tiểu tử cậu ngày hôm trước giải phẫu thi thể sợ đến nỗi ruột đều muốn nôn ra, ban ngày đi làm chân cũng như nhũn ra, lão đại không có biện pháp chỉ có thể để cậu một mình ở lại giữ nhà, kết quả còn xảy ra việc này.”

Kiều Úc nghe xong liền phun ra một ngụm nước: “Anh nói tôi lúc giải phẫu thi thể muốn nôn cả ruột ra!? Tôi không phải pháp y sao?”

Tề Tích cho Kiều Úc một cái trộn mắt, dở khóc dở cười nói: “Cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi, toàn bộ người trong cục cảnh sát đều biết cậu là một cái nhuyển chân tôm, tôi còn tự hỏi năm đó cậu làm thế nào có thể lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp? Lão Lý nhà cậu thời điểm phân thân còn có thể mặt không đổi sắc tim không nhảy loạn uống nước dưa hấu, cậu làm đệ tử cuối cùng của lão sao có thể giải phẫu thành như vậy.”

Hạ Quân Chi nói “Tề Tích cậu bình tĩnh lại chút đi, Dạ Tinh vừa mới tỉnh, cậu không thể nói năng nhẹ nhàng một chút sao.”

“Giọng nói của tôi còn chưa đủ nhẹ nhàng? Nếu đổi lại là lão đại thối tính khí nóng nảy, trực tiếp cho cậu nghe sư tử Hà Đông rống, uy lực có thể so với bom nguyên tử.” (dám chửi sếp thôi =))

Vừa dứt lời, cửa phòng đột nhiên mở ra, thanh âm thuần hậu như tiếng Violin của một người vang lên: “Cậu nói ai có thể so với bom nguyên tử, Tề Tích?”

Ba người đồng loạt nghiêng đầu, Tề Tích vừa nhìn thấy người tới thì lè lưỡi từ trên giường đứng lên, Hạ Quân Chi che miệng cười trộm.

“Lão, lão đại... Sao anh lại tới đây?”

Người vừa tới ước chừng hay mười bảy, hai mươi tám tuổi có gương mặt góc cạnh phân minh, quần áo chỉnh tề, áo sơ mi màu xám làm nổi bật lên thân hình cao ngất, bả vai nở nang cùng chiếc lưng thẳng tắp tạo thành dáng người tam giác ngược hoàn mỹ, ánh mắt thâm thúy như đêm, khóe miệng có chút nhếch lên, khi không cười làm cho người ta có cảm giác vô cùng sắc bén.

“Tôi không đến làm sao có thể biết cậu nói xấu sau lưng tôi.”

“Cái kia... hì hì, em nào dám nói xấu sếp, đó là ảo giác, ảo giác....”

“Phốc...” Hạ Quân Chi không nhịn nổi phun ra, ngay cả nam nhân cao lớn kia cũng phì cười không có hình tượng.

Khuôn mặt lạnh lùng lúc cười cũng dịu dàng lạ kỳ, biểu cảm không dễ gần cũng bắt đầu trở nên sinh động.

Kiều Úc ngồi ở đầu giường cẩn thận đánh giá người mới tới, âm thầm phỏng đoán đây chính là lão đại trong miệng bọn họ, tổ trưởng tổ trọng án? Không nghĩ tới còn trẻ như vậy, thoát nhìn đúng là một đối thủ không tồi.

Nam nhân cùng hai người kia hàn huyên vài câu, cuối cùng mới nhìn đến Kiều Úc, vừa mở miệng nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài độ, giọng điệu so với lúc nói chuyện cùng hai người kia hoàn toàn khác biệt.

“Cậu có thể ngồi dậy bình thường được rồi, ngày mai có thể đi làm chứ?”

Kiều Úc cảm thấy trong giọng nói nam nhân có phần lạnh nhạt, hần mỉm cười nói “Ân, kỳ thật cũng không có việc gì lớn, nếu sắp đồng ý tôi hôm nay có thể đi làm.”

Ánh mắt nam nhân phút chốc chột lóe, lông mày nhướn lên, Dạ Tinh này so với trước kia... tựa hồ không giống nhau.

Note: những câu để trong dấu ngoặc vuông là những câu trong suy nghĩ của bé Úc, mình thêm vào để đỡ lẫn lộn.

4. Chương 4: Còn Sống Sẽ Không Để Bị Tổn Thương

Edit: Anh Cung

Beta: Hồ ly muội (Tiểu miêu)

Nam nhân cùng hai người kia hàn huyên vài câu, cuối cùng mới nhìn đến Kiều Úc, vừa mở miệng nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài độ, giọng điệu so với lúc nói chuyện cùng hai người kia hoàn toàn khác biệt.

“Cậu có thể ngồi dậy bình thường được rồi, ngày mai có thể đi làm chứ?”

Kiều Úc cảm thấy trong giọng nói nam nhân có phần lạnh nhạt, hần mỉm cười nói “Ân, kỳ thật cũng không có việc gì lớn, nếu sắp đồng ý tôi hôm nay có thể đi làm.”

Ánh mắt nam nhân phút chốc chột lóe, lông mày nhướn lên, Dạ Tinh này so với trước kia... tựa hồ không giống nhau.

Tề Tích không để ý thần sắc nam nhân thoáng hiện thâm ý, chỉ nghe thấy hần muốn Kiều Úc đi làm ngay liền vội vàng vàng nói: “Lão đại, Tiểu Tinh cậu ấy bị bom tạc làm đầu bị thương hiện tại ngay cả chính mình là ai cũng không nhớ rõ, anh cho cậu ấy nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.”

Lông mày người đàn ông nhăn lại, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Mất trí nhớ?”

Hạ Quân Chi nói: “Ân, bác sĩ nói là ngày hôm qua trong lúc nổ mạnh đầu phải chịu kích thích quá lớn, hiện tại tạm thời bị mất trí nhớ.”

Nam nhân gật đầu, có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm Kiều Úc một lúc lâu rồi bước đến gần.

“Vậy cậu có nhớ tôi là ai không?”

Kiều Úc mỉm cười, “Không phải nói là đội trưởng đội chúng ta sao? Lão đại, tuy rằng hiện tại đầu tôi không tốt lắm nhưng thân thể đã không có vấn đề gì lớn, nếu đội có việc khẩn cấp cần tôi, tôi có thể xuất viện.”

Tề Tích vừa nghe nói thể có chút sốt ruột muốn tiến lên khuyên can Kiều Úc, Hạ Quân Chi kéo hần lại lắc lắc đầu, ý bảo hần nhìn lão đại. Ánh mắt nam nhân bình tĩnh như nước không chút gợn sóng nói: “Tôi hỏi cậu tên của tôi.”

Kiều Úc cười gượng, [Đã nói mình mất trí nhớ chẳng lẽ hần còn không tin. Người anh hỏi là Lê Dạ Tinh cũng không phải tôi, có trời mới biết anh tên gì.]

“Có thể nào gọi anh là Bao Công?”

Nam nhân sắc mặt tối sầm không phản ứng, ngược lại Hạ Quân Chi không nhịn được cười hỏi: “Cái này cùng việc hóa thành Bao Công có quan hệ gì?”

Kiều Úc như có như không liếc nam nhân: “Đại khái sắc mặt cũng đủ đen đi?”

Tề Tích cùng Hạ Quân Chi nhéo đuôi nhin cười, sắc mặt nam nhân đen thêm vài phần.

“Tôi tên là Tùng Dung.”

“Thông dong? Bình tĩnh thông dong?” Kiều Úc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ ‘thông dong’ một từ hào hoa phong nhã đặt cho nam nhân trước mặt này thật không phù hợp.

“Không phải, là vết bút tông quân, Tùng Dung.”

Vết bút tông quân? Vậy thực đúng là hết sức phù hợp với nam nhân toát ra khí chất cương nghị quả cảm trước mắt, quả là cái tên hay.

Tùng Dung không thấy được sự tán thưởng trong mắt Kiều Úc, vẫn như cũ trưng ra biểu cảm cứng ngắt nói: “Thân thể đã không còn trở ngại vậy là tốt nhất, phải biết rằng cậu trước kia kéo chân cả đội, hiện tại nên hồi báo.”

“Lão đại, bây giờ cậu ấy còn yếu lắm! Huống chi_____” Tề Tích nhin không được chạy đến, câu nói tiếp theo bị nam nhân đánh gãy.

“Mất trí nhớ không phải là cái có, vụ nổ hôm qua đã hại chết rất nhiều anh em, hiện tại bọn họ đều nằm trong nhà xác bệnh viện không thể an táng, cũng bởi vì cần chờ pháp y đi khám nghiệm tử thi, hiện tại cậu tùy tiện nói một câu ‘mất trí nhớ’ thì quên đi chức trách của cậu ta, không phải là phụ lòng các anh em đã chết sao?”

Giọng nói Tùng Dung vô cùng nghiêm khắc, ánh mắt thâm thúy như đêm, toàn thân từ trong ra ngoài tản mát một cỗ lệ khí, giống như đứng trước sự nổi giận của con báo làm người ta không dám tới gần.

Tề Tích nghe xong lời này lập tức trở nên ỉu xiu, những việc này làm sao hắn không biết, chỉ là có vài lúc khó tránh khỏi việc vì tình tư bỏ qua chuyện công.

Kiều Úc không lên tiếng nhìn nam nhân trước mắt, trong lòng có chút cảm động. Con người đều là động vật có máu thịt, chứng kiến bộ dạng nam nhân vì các anh em đã chết mà hết lòng hết sức, không khỏi có chút tự giễu. Chính mình vì quá để ý đến tình cảm huynh đệ mà nhượng bộ A K hết lần này đến lần khác, cuối cùng rơi vào tình cảnh xương cốt chẳng còn.

Hạ Quân Chi sắc mặt ngưng trọng nói: “Tề Tích cậu đừng trách lão đại, dù sao cả sở cảnh sát chỉ còn mỗi Dạ Tinh là bác sĩ pháp y.”

Tùng Dung cũng biết vừa rồi tình thế cấp bách giọng nói có chút nghiêm trọng, thế nhưng cho tới nay hắn không có ấn tượng tốt với người tên Dạ Tinh này, ý vào chút quan hệ với cấp trên chui vào cục cảnh sát, nói là tốt nghiệp chuyên ngành pháp y, vậy mà trông thấy một thi thể lại ngắt đi, bình thường lúc nói chuyện bình yếu đuối, làm việc sợ hãi rụt rè, có tính thần cãi nhau âm ỹ cùng đồng nghiệp hơn người khác, nhưng gặp vụ án lớn thì so với người khác lại càng chạy nhanh hơn, đàn ông như vậy thật sự quá hèn nhát.

Nghĩ vậy lòng mày hắn liền nhú lại “Tôi cũng không trông cậy vào việc cậu có thể phát hiện ra cái gì đó, chỉ cần cậu không đến nổi ngay cả kiến thức chuyên môn cũng quên, phải đứng lên cho tôi, hiểu chưa?”

Kiều Úc mang theo ý cười vui vẻ gật đầu, hắn càng lúc càng cảm thấy vị đội trưởng này có chút thú vị. Rõ ràng lúc trước cùng bọn Tề Tích nói chuyện còn rất ôn hòa, như thế nào đến trước mặt mình lại trở thành mặt than, hắn rốt cuộc có bao nhiêu phần không muốn gặp Lê Dạ Tinh này.

“Ân, tôi biết. Cho dù tôi cái gì cũng quên nhưng mà kỹ thuật để kiểm cơ không dám vứt đi, bằng không tôi cũng không sống nổi nữa.” Kiều Úc cảm thấy vô cùng may mắn vì nghề nghiệp của Lê Dạ Tinh là pháp y, lại còn là pháp y xoàng xĩnh, như vậy bản thân có thể không để lộ sơ hở.

Lời hắn nói có chút lưu manh không giống lời của một cảnh sát nói ra, ngược lại có phần giống kiểu giang hồ xã hội đen. Thế nhưng hắn lại cố tình bày ra khuôn mặt ôn hòa vô hại, đôi mắt đào hoa xảo quyết chớp chớp trái lại lộ ra chút dí dỏm, làm cho người ta không có cảm giác vô lại mà có một chút như là tiểu quỷ thích chí.

Tùng Nhung không nghĩ cậu ta còn có thể cười được, một người bình thường sợ hãi rụt rè, đừng nói là trưng ra khuôn mặt tươi cười, không bị bộ dạng hung thần ác sát của hắn dọa cho khóc đã là không tệ, hiện tại

khẩu khí của hắn ác liệt như thế, người này như thế nào còn có thể... cười sáng lạn đến vậy?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay có chút tái nhợt, nhưng môi lại đỏ mọng trơn bóng, ánh mắt trời từ cửa sổ chiếu lên bờ vai mảnh khảnh của Lê Dạ Tinh, ánh mắt vô cùng rạng rỡ.

Chung quy vẫn cảm thấy người ngồi trước mắt cùng với Lê Dạ Tinh nhất gan trước đây chỉ có bộ dáng bên ngoài giống nhau, còn cụ thể khác nhau chỗ nào Tùng Dung không nói lên lời, chỉ cảm thấy cặp mắt hoa đào kia cong lên toát ra cổ tinh thần phấn chấn, bộ dạng lúc âm trầm bình tĩnh khác một trời một vực.

Rõ ràng cùng một hình dáng, hắn lại cảm thấy Lê Dạ Tinh bây giờ so với trước kia có năng lực cùng dũng cảm hơn, sáng chói làm người ta có phần không dám nhìn thẳng.

Ho nhẹ một tiếng phục hồi lại tinh thần, sắc mặt lại khó coi hơn một chút, hôm nay hắn làm sao vậy, như thế nào lại cảm thấy phế vật Lê Dạ Tinh kia có năng lực cùng dũng cảm, nhất định là vì tối qua điều tra vụ án một đêm ko ngủ hiện tại mới xuất hiện ảo giác.

Hắn mặt không biểu tình hừ lạnh một tiếng, quay qua nói với Kiều Úc: “Một ngày ko gặp cậu mở miệng nói chuyện lợi hại hơn, nhưng mà cho dù chưa quen sạch, dựa vào trình độ giải phẫu mèo cào kia của cậu để kiếm cơm ăn, ngày mai nhất định sẽ chết đói.”

Tùng Dung từ trước đến nay là một người ít nói, bình thường nếu có thể sử dụng một câu nói rõ ràng thì tuyệt đối ko nói hai câu, hơn nữa cá tính người này lại cương quyết rắn rỏi, người trong cục đều lén lút gọi hắn là sư tử mặt lạnh, thế nhưng hôm nay hắn lại phá lệ cùng Kiều Úc đối đáp, quả thực làm Tề Tích cùng Hạ Quân Chi chấn động.

Trùng hợp Kiều Úc cũng là một người lãnh đạm, tuy là hiện tại hắn đang giả bộ tươi cười, thế nhưng nội tâm lại kiêu ngạo quật cường so với tảng đá còn cứng hơn, mặc dù hắn biết rõ những lời này Tùng Dung nhắm vào Lê Dạ Tinh không phải Kiều Úc hắn, nhưng trong lòng vẫn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút khó coi.

Đối với một sát thủ có kỹ thuật dùng dao như hắn mà nói, không có gì nhục nhã hơn chuyện bị nghi ngờ năng lực sử dụng dao.

Nếu là bình thường, Kiều Úc đã sớm hướng Tùng Dung bay qua, nhưng hiện tại hắn là Lê Dạ Tinh, một pháp y trẻ ngày hôm qua bị thương trước mắt vẫn còn suy yếu, không phải Kiều Úc, cho nên hắn chỉ có thể nhẫn nhịn không phát tiết ra.

Trong lòng xem thường cười lạnh một tiếng, “Yên tâm, về sau anh sẽ hiểu, có đói bụng đến chết hay không là thứ yếu, mấu chốt là dao giải phẫu có đủ nhanh hay không, lão đại anh nói thử xem.”

Tùng Dung có chút kinh ngạc nhìn Kiều Úc, đột nhiên cảm thấy người trước mắt này thật lạ lắm, loại khí phách liễu lĩnh không ai bì kịp hiện lên trong con người xinh đẹp chớp động, biểu cảm hay khuôn mặt, thân thể gầy yếu như vậy, chính là loại kiêu ngạo phát ra từ bên trong lại làm cho hắn chấn động.

Là cái gì đã thay đổi cậu thiếu niên này? Khiến cậu ta thay da đổi thịt, dường như sống lại như phá kén thành bướm, con người trở nên xinh đẹp lạ thường khiến kẻ khác phải đui mù.

Có chút thất thần, Tùng Dung ho nhẹ một tiếng khôi phục biểu tình lạnh nhạt “Cậu tốt nhất nên làm tôi thay đổi quan điểm.”

Kiều Úc từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai, không trả lời.

Tùng Dung nhìn hắn một cái, quay qua dạn dò với Hạ Quân Chi và Tề Tích đứng bên cạnh vài câu rồi xoay người rời đi, lúc đi tới cửa hắn đột nhiên dừng bước giống như nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút cổ quái liếc Kiều Úc một cái, không mặn không nhạt nói: “Tôi không muốn chứng kiến có người trong lúc làm việc lại đột nhiên ngất xỉu, cho nên khuyên cậu nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, đừng kéo theo cả đội thực lùi, để cho người khác cho rằng tổ trọng án chúng ta tất cả mọi người đều là kẻ nhuyển chân tôm.”

Nói xong hắn lại trưng biểu cảm cứng nhắc tiêu sái bước đi cũng không quay đầu lại, trong phút chốc trước khi hắn đóng cửa Kiều Úc lại sinh ra ảo giác, nhìn thấy lỗ tai Tùng Dung nhích 1 tầng hồng nhạt.

Nhất định là di chứng bị thương lưu lại, ảo giác, ảo giác.

Kiều Úc có chút bất đắc dĩ quay đầu, lại nhìn thấy Hạ Quân Chi và Tề Tích đứng bên cạnh thần sắc cổ quái nhìn nhau cười, như là đã biết một bí mật nào đó.

“Các anh nhìn tôi làm gì?”

Hạ Quân Chi lắc đầu cảm thán một tiếng: “Hiếm thấy lão đại biểu đạt cảm tình một hồi, có người lại không cảm kích.”

Tề Tích vội vàng tiếp lời: “Không phải có câu ‘hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình’, lão đại mặt than lâu lắm rồi, thế mà hôm nay lại thẹn thùng.”

Kiều Úc không rõ hai tên kẻ xướng người họa rốt cuộc muốn nói cái gì “Hai anh định chuẩn bị mở buổi diễn tấu thanh à?”

“Đồ ngốc, chẳng lẽ cậu nhìn không ra câu cuối cùng của lão đại là quan tâm cậu sao?” Tề Tích giơ tay cảm thán.

“Cáp?”

“Tiểu Tinh cậu quả nhiên là kẻ ngốc bẩm sinh.” Hạ Quân Chi không nói gì nâng cằm lên, một bộ giọng điệu chuyên gia.

“Này này, anh ta nhìn tôi giống tôi thiếu nợ anh ta tám trăm sáu mươi, như thế nào cũng nhìn không ra là quan tâm đi?!”

Kiều Úc rúc xuống gối đầu an ủi, nội tâm thầm than một hồi: chẳng lẽ hiện tại cảnh sát đều giống như hai người bọn họ không biết điều sao?

=====

Đứng trước gương trong toilet, Kiều Úc có chút thất thần nhìn ‘chính mình’ trong gương.

Đây là khuôn mặt hết sức nhỏ nhắn xinh xắn, làn da tái nhợt, thậm chí ngay tại huyết thái dương cũng có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên. Đôi mắt hoa đào sáng long lanh cong lên, lông mi thật dày phủ trên mi mắt, làm cho người ta có cảm giác mọi lúc đều đang mỉm cười, bộ dạng lơ đãng kiêu ngạo lộ ra chút mỉa ý. Chiếc mũi nhỏ nhắn đặt trên khuôn mặt tinh tế, dưới mũi là cặp môi rất mỏng, nhẹ nhàng toát ra màu hồng nhạt, nhưng bởi vì bệnh nặng mới khỏi mà có chút tái nhợt.

Kiều Úc xòe tay ra, nhìn thân thể mảnh khảnh trong gương, không khỏi có chút buồn bực, Lê Dạ Tinh này thực sự là quá gầy yếu, xương cốt nhỏ yếu giống như lúc nào cũng có thể bị người ta bẻ làm mấy đoạn, rõ ràng thân cao mét tám lại bởi vì gầy yếu mà thoát nhìn chỉ có hơn mét sáu.

Lê Dạ Tinh hơn hai mươi tuổi bộ dáng yếu đuối, giống như búp bê thủy tinh tinh xảo, tướng mạo đơn thuần vô hại, dung mạo nhất gan xinh đẹp, nhìn thế nào cũng giống con nhà quý tộc mười đời, tiểu thiếu gia mười ngón tay không dính hạt nước, một chút hình tượng cảnh sát giỏi giang cùng kiên nghị đều không có, chỉ bằng cái tướng mạo này của hần cho dù cầm dao giải phẫu cũng làm cho người ta thấy ảo giác đang cầm kim khâu, khó trách Tùng Dung coi thường hần như vậy.

Thực ra thì bản thân Kiều Úc cũng không có hảo cảm với loại diện mạo nhu thuận mảnh mai không xương này, khuôn mặt như thế đối với nam nhân không phải là may mắn, mà là tai họa.

Thở dài một hơi, Kiều Úc tháo băng quấn trên đầu xuống, buồn bực day đầu lông mày đang phát đau, hần sống lại ở trên thân thể này đã ba ngày, nhưng những chuyện về Lê Dạ Tinh hần không mấy may biết gì cả.

Rốt cuộc cậu thanh niên yếu đuối này tại sao lại tử vong, mà chính mình tại sao lại trùng hợp như vậy sống lại ở trong thân thể cậu ta, tất cả đều không thể giải thích, thậm chí ba ngày qua hần không chỉ một lần hoài nghi đây là giấc mộng hoang đường, chờ khi tỉnh mộng hần vẫn là sát thủ đi tìm kiếm mục tiêu cho nghĩa phụ, mà ở chỗ mình không thấy thực sự tồn tại cậu con trai tên Lê Dạ Tinh, cùng tồn tại ở một thế giới giống nhau, hít thở cùng một bầu không khí.

Mỗi khi nghĩ vậy, Kiều Úc lại đột nhiên hoảng sợ, những chuyện bày ra trước mắt làm cho hần cảm thấy mình trở thành kẻ cướp đoạt của người khác, không chỉ cướp đoạt đi những thứ vốn thuộc về Lê Dạ Tinh, còn chiếm lấy thân thể hần, điều này so với chính tay giết chết một người còn khó chịu hơn.

Giết một người, một dao mất mạng đau đớn còn kém xa so với việc bị một người cướp đi sinh mệnh, nghĩ như vậy trong nháy mắt Kiều Úc cảm thấy Lê Dạ Tinh đáng thương làm cho người ta có chút đau lòng.

Kiều Úc sắc mặt tái nhợt, nhưng ngay sau đó trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, trong gương phản chiếu một thiếu niên khuôn mặt sáng sủa cùng với nụ cười tàn nhẫn.

[Dựa vào cái gì ta phải giống như chuột chạy qua đường trốn ở nơi không thấy ánh mặt trời, vì lão già biến thái giết người bán mạng, mà kẻ tên Lê Dạ Tinh yếu ớt vô năng này lại may mắn có được cuộc đời tươi sáng yên bình, những thứ ban đầu muốn có mà không thể giờ lại có được một cách dễ dàng, ta sao phải vì một sinh mạng không quan trọng mà trách trời thương dân.]

Nếu từ nay về sau phải sống trong thân thể này, thì hẳn phải thay Lê Dạ Tinh sống cho thật tốt, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ không buông tay, đây là cuộc đời thiếu nợ hẳn, vốn nên hoàn trả lại.

Phải biết rằng Kiều Úc cho tới nay cũng chưa bao giờ là một người tốt.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, ngay sau đó tiếng Tề Tích truyền vào:

“Tiểu Tinh, cậu có khỏe không? Không phải bị táo bón chứ, hội nghị sắp bắt đầu rồi, chúng ta nếu không nhanh lão đại sẽ phát hỏa đấy.”

Kiều Úc phục hồi lại tinh thần, vốc nước lên mặt lấy lại bình tĩnh rồi mới mở miệng nói: “Tôi tới ngay đây.”

Lần cuối cùng nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương cùng bộ cảnh phục màu lam trắng thẫm, Kiều Úc cười nhẹ một tiếng “Xem ra lần này thực sự phải đóng vai một cảnh sát, ta muốn nhìn xem vận mệnh có thể làm gì được ta”.

5. Chương 5: Lần Đầu Sáu Tinh Anh Tụ Hợp

“Án tử lần này không cần tôi phải nói nhiều, tin tưởng mọi người cũng đã nhìn thấy, tầng cao nhất tòa nhà sở cảnh sát toàn bộ đều bị nổ hồng, cục cảnh sát chúng ta chết mười ba người, năm mươi sáu người bị thương, thi thể Trần sir hiện nay vẫn đang để ở nhà xác, cho nên tôi muốn tất cả hiểu được tầm quan trọng của vụ án này đối với chúng ta.”

Tùng Dung ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng họp, cầm điều khiển chiếu đoạn phim, hẳn mặc y phục thường ngày ông tay áo xắn lên trên khuỷu, vẻ mặt ngưng trọng mà tiêu sái. Hạ Quân Chi cùng Tề Tích sắc mặt thương cảm nhìn lên màn hình lớn trầm mặc không nói lời nào. Ngồi hai bên họ là hai cô gái, một người lớn lên bộ dáng thon dài vui tươi, người kia vén mái tóc lộ ra cái trán anh khí, đây là lần đầu tiên Kiều Úc nhìn thấy hai người nên cũng không biết bọn họ tên gì.

“Buổi sáng hôm đó Tiểu Trương còn cùng tôi nói chuyện vợ anh ấy mới sinh đứa nhỏ, kết quả... anh ấy vừa được làm cha, đứa nhỏ còn chưa được đặt tên, liền...” Lời nói còn chưa hết cô gái dung mạo vui tươi kia liền nghẹn ngào nói không lên lời, nước mắt không kìm nén được rơi xuống, hốc mắt hồng hồng lộ ra tơ máu.

Hạ Quân Chi đưa cho cô tờ khăn giấy, vỗ vỗ bả vai cô nói: “Thư Tình đừng khóc, người chết không thể sống lại, việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là tìm cho ra hung thủ.”

Cô gái tên Thư Tình dùng hai tay bịt mắt, nước mắt theo kẽ ngón tay chảy xuống: “Hung thủ đã chết cháy còn có thể có biện pháp nào, vả lại cho dù hẳn không chết các anh chị em trong cục cảnh sát chúng ta cũng không về được.”

Bờ vai cô gái không ngừng run, giọng nói cũng run rẩy, nỗi bi thương to lớn bao trùm bầu không khí trong phòng họp, làm cho tất cả mọi người trong lòng đều nặng trĩu nói không lên lời.

Ruỳnh!

Tề Tích đột nhiên đứng lên, vung tay đập lên mặt bàn “Tôi con mẹ nó hận không thể lòi thi thể tên hung thủ kia ra để quất! Hẳn rồi cuộc tại sao phải làm như vậy!”

“Tề Tích cậu bình tĩnh một chút, cậu là cảnh sát, nhớ rõ thân phận của mình!” Tùng Dung hai tay đan vào nhau, con mắt thâm thúy âm trầm giống như bầu trời đêm nhìn không thấy ánh sáng.

“Sếp bảo tôi làm sao có thể bình tĩnh? Hung thủ kia ngang nhiên gài bom ở cục cảnh sát, ngang ngược cho rằng mình là Thiên Vương lão tử, chúng ta chết nhiều người như vậy, nhưng tôi thiếu nguyên nhân vì sao mà chết cũng không biết! Không lẽ là bởi vì hấn muốn trả thù xã hội, muốn tất cả chúng ta chôn cùng!”

Tề Tích tức giận đập đổ chiếc ghế dựa bên cạnh, hai mắt đỏ lên mang theo vệt nước, rõ ràng là vừa mới rơi nước mắt.

Cô gái vẽ mặt anh khí lạnh lẽo dừng lại chiếc ghế bị đập đổ, túm lấy Tề Tích đang cực kỳ phẫn nộ ấn vào ghế ngồi: “Nếu như lật đổ bàn đập đổ ghế có thể đổi lấy mạng của anh em chúng ta, tôi cho dù phải liều mạng cùng anh đập bể, đập đổ hết thảy, tôi con mẹ nó cho dù đem toàn bộ cảnh cục hủy đi bị khai trừ cũng nguyện ý, thế nhưng bây giờ bọn họ đều đã chết, cậu nổi điên như vậy có lợi ích gì!”

Tùng Dung xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, nhìn chằm chằm vào phần danh sách tử vong nặng trĩu trong tay nói: “Ấu Dương Mạn nói đúng, chúng ta ở trong này bị thương, một chút tác dụng cũng không có, có tinh lực nổi điên như vậy còn không bằng đi điều tra án mạng, xem tên hung thủ mất trí này rốt cuộc vì sao lại điên cuồng như vậy.”

Kiều Úc trầm mặc ngồi trên ghế không nói lời nào, hấn không dám ngẩng đầu nhìn người xung quanh, không muốn nhìn thấy nỗi đau nặng trĩu cùng đau lòng trong mắt bọn họ, nếu như những người này biết hung thủ mất trí trong miệng bọn họ đang ngồi đây có thể ngay lập tức rút súng ra bắn mình không.

Đã từng nhiều lần suýt chết, sớm đối mặt với sự sống chết cảm thấy tê liệt trong giờ phút này nội tâm Kiều Úc lại sinh ra cảm giác bất an trước nay chưa từng có, trong mắt bọn họ không cách nào che giấu nỗi đau thương cùng thống hận của chính mình giống như châm chọc trong lòng, quanh quẩn ko đi.

Hai chân co lại, đầu càng ngày càng cúi thấp xuống, giờ khắc này hấn thật hi vọng mình vừa mù vừa điếc, như vậy có thể giả bộ như không nghe không thấy, lương tâm không chừng sẽ dễ chịu hơn một chút.

Phần bất an này đều bị Tùng Dung nhìn thấy, từ lúc Kiều Úc đi vào cửa phòng họp hấn đã bắt đầu quan sát, Lê Dạ Tinh biểu hiện quá ý vị sâu xa, cậu ta yên tĩnh đến đáng sợ, tuy rằng bình thường cậu ta sẽ không nhiều lời, thế nhưng đối với vụ án lần này ở đây chỉ có cậu ta là người bị hại, đối mặt với sự thực tàn khốc, vẽ mặt của cậu ta không phải là thống khổ, không phải là đau thương, mà là một loại cố ý giả vờ chết lặng, thậm chí còn thấy được nỗi sợ hãi dao động trong đôi mắt, điều này làm cho Tùng Dung không hiểu được.

Nâng cằm lên, Tùng Dung nhìn chằm chằm vào Kiều Úc nói: “Dạ Tinh, nói một chút nhận định của cậu.”

Kiều Úc nhất thời không kịp phản ứng ‘Dạ Tinh’ chính là hấn, trong chốc lát mờ mịt, mãi đến khi Hạ Quân Chi vỗ hấn một cái hấn mới phản ứng lại.

“A, lão đại anh vừa nói cái gì?”

Tùng Dung có chút dăm chiêu nhìn hấn, không nhanh không chậm nói: “Tôi hỏi là cậu đối với vụ án này có ý kiến gì không.”

“Việc này... lão đại anh cũng biết tôi mất trí nhớ, ký ức trước kia tôi đều không nhớ rõ, anh bảo tôi nói cái gì?” Trong lúc không nắm rõ được tình huống cụ thể của vụ án lại tùy tiện mở miệng, nhớ nói ra tình tiết gì mà bọn họ không biết vậy thì nguy rồi.

“Đừng lo, cậu chỉ cần nói một chút từ góc độ pháp y, chúng ta lấy DNA của hung thủ có thể tìm được manh mối hay không.”

“Ý của anh là?” Kiều Úc chân chờ, hai tay không tự giác nắm chặt trong lòng run lên, chẳng lẽ hấn ta muốn...

“A, đúng như cậu nghĩ, hôm nay sợ rằng vất vả cậu đem thi thể hung thủ giải phẫu một chút, nhìn xem có thể tìm ra được đầu mối gì không. Hiện tại manh mối trên tay chúng ta căn bản là không có khả năng tìm ra được động cơ gây án của hung thủ, hướng hồ hấn đã chết, vụ án này chẳng khác nào biến thành án tử

chưa được giải quyết, cho nên trước mắt chỉ có thể bắt đầu điều tra từ thân phận của người chết, hy vọng có thể có bước đột phá.”

Kiều Úc mặt không đổi sắc ngẩng đầu: “Tìm được thân phận của hân thì như thế nào? Cho dù biết rõ hân là ai chúng ta cũng tìm không ra động cơ gây án cùng mục đích phạm tội của hân, cái này căn bản là làm việc vô ích.”

“Tôi nhớ được pháp y học có một câu danh ngôn là ‘dùng dao giải phẫu làm cho người chết nói chuyện’, tuy hung thủ đã chết nhưng cơ thể hân vẫn còn, lưu lại toàn bộ bí mật của hân trước khi chết, như thế cậu còn có thể nói không ý nghĩa.”

Kiều Úc thông suốt đứng lên, sắc mặt tái nhợt nói: “Người chết không thể sống lại, cho dù tôi đem hân cắt thành tám khúc đối với vụ án cũng vô ích, hân là ai quan trọng sao? Anh lẽ nào không suy nghĩ một chút, một người lá gan có lớn tới đâu cũng sẽ không tùy tiện chạy đến sở cảnh sát đánh bom, nói hân đến giết người chẳng bằng nói hân bị người khác sai khiến. Hiện tại cho dù chúng ta biết được tướng mạo của hân, DNA của hân cũng không thể điều tra được tổ chức đứng sau lưng hân, đây chẳng phải là tổn công vô ích sao?”

Tư Tình có chút lo lắng nhìn hai người đang đối chọi gay gắt, lén lút kéo tay Lê Dạ Tinh nói: “Dạ Tinh, những điều này cậu làm sao mà biết được? Tại sao cậu có thể khẳng định hân không phải là tâm thần rối loạn hoặc là trả thù xã hội mà là bị người khác sai khiến?”

Tay chân cứng đờ, Kiều Úc mới ý thức được phản ứng của mình là quá khích. Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hân như nhìn một người xa lạ. Hân ho nhẹ một tiếng, cúi đầu che giấu, vừa rồi Tùng Dung vừa muốn đem thi thể của hân ra giải phẫu, nội tâm liền ‘ầm’ một tiếng bùng lên ngọn lửa, vốn cho rằng tất cả sẽ cùng cái chết của hân mà chấm dứt, thế nhưng bây giờ hân đã biến thành cỗ thi thể bị đốt rụi, những người này vì cái gì không muốn buông tha hân.

“Thực xin lỗi, tôi có chút kích động, tôi chỉ cảm thấy là người đã chết nên cho hân sự tôn trọng tối thiểu nhất, tuy rằng hân là hung thủ nhưng cũng đã bị cháy đến không còn hình dạng, sự trừng phạt nghiêm khắc như vậy là đủ rồi. Việc hân có phải bị người khác sai khiến hay không chỉ là suy đoán của tôi, dù gì trên thế giới này người tâm thần rối loạn không có nhiều như vậy, huống chi lúc tôi ở trong bệnh viện nghe người ta nói, hung thủ giết người động tác cực kỳ nhanh nhẹn như là trải qua huấn luyện đặc biệt, cho nên tôi nghĩ hân bị người khác sai khiến.”

“Thật nực cười, cậu làm pháp y mà lại giảng giải với tôi cho người chết sự tôn trọng tối thiểu nhất, cậu giải phẫu thi thể cho dù không tới mấy trăm cũng đến vài chục đi, trước kia sao không thấy cậu từ bi như vậy? Lê Dạ Tinh, nếu cậu không muốn làm không cần viện cớ nhiều như vậy, tổ trọng án miếu thờ quá nhỏ chỉ sợ không dung được cháu của Đại Phật như cậu.”

Tùng Dung hung hăng đem cặp tài liệu ném mạnh lên bàn, gân xanh trên trán thành thạch nẩy lên, tên Lê Dạ Tinh này quả thật rất khó hiểu, toàn bộ trên dưới hân đều là pháp y, tất cả mọi người chờ thương thế của hân tốt lên sau đó trở về nhanh chóng kết thúc vụ án, thế nhưng việc đến tay hân lại nói là vô ích, quả thực là vô lại đến nhà.

“Tiểu Tinh, tại sao cậu từ bệnh viện trở về lại đổi tính thể này, hiện tại tất cả manh mối chúng ta có đều bị chặt đứt, chỉ còn một con đường từ thi thể hung thủ, lúc này cậu cùng lão đại cãi nhau cái gì? Vốn dĩ là đứa trẻ rất ngoan, trở về lại thay đổi thành người khác, còn như vậy đừng trách tỷ tỷ bắt cậu lại nha.”

Âu Dương Mạn dùng sức ‘chà đập’ tóc Kiều Úc, trên mặt lộ vẻ tươi cười sùng nịnh, trong mắt cô Lê Dạ Tinh vẫn chỉ là một tiểu đệ đệ, dù sao tuổi trẻ khí thịnh hơn nữa còn bị lão đại trường kì áp bức, ngẫu nhiên đùa giỡn câu kính một chút cũng không có vấn đề gì.

Một câu ‘thay đổi’ trực tiếp chọc trúng uy hiếp Kiều Úc, chết tiệt, đây rốt cuộc là làm sao vậy, trước bị lão già Tây Sâm áp bức cũng không cãi lại, hiện tại bị Tùng Dung nói mấy câu liền nổi nóng, chẳng lẽ xác người trẻ tuổi, ngay cả tâm trí cũng biến thành ấu trĩ?

Kiều Úc ảo não trong lòng thở dài, nhận mệnh đẩy tay Âu Dương Mạn ra: “Được rồi, Âu Dương tỷ, tôi biết sai rồi, lão đại về sau nói cái gì tôi đều nghe, tuyệt đối không cãi lại được không?”

Âu Dương Mạn trừng to mắt không thể tin chỉ vào hắn nói: “A? Mặt trời mọc đằng Tây, cậu từ trước tới giờ không gọi tôi là tỷ, ôi chao, tôi rất cảm động nha, đừng đi, đến, để tỷ tỷ ôm một cái, tiểu tâm can của tỷ.”

Âu Dương Mạn nói xong liền bay qua, Kiều Úc bị cô dọa sợ tới mức nổi cả da gà toàn thân nhảy dựng lên trên ghế, làm cô ôm không khí, rầm một tiếng ngã xuống đất.

“Ha ha ha ha ha ha...” Tề Tích nhin không được cười ha hả, Thư Tình cùng Hạ Quân Chi cũng mím môi cười trộm, Tùng Dung vẻ mặt băng sơn vạn năm không đổi một chút biểu tình cũng không có, nhưng ánh mắt lại trở nên sắc bén.

“Tiểu Tinh a, cậu thật đúng là dở hơi, cậu trước kia từ đầu đến cuối vẫn cúi đầu không ho một tiếng, dù sao so với trước kia cậu vẫn có sức sống hơn.” Hạ Quân Chi đem Âu Dương Mạn đau đến gào khóc nâng dậy, tán thưởng vỗ vỗ bả vai Kiều Úc.

Vừa rồi bầu không khí ngưng trọng, Kiều Úc đột nhiên hiểu ra, mọi người vì để hòa hoãn không khí xấu hổ giữa hắn và Tùng Dung mới dụng khổ tâm như vậy, nói không cảm động là giả.

“Được rồi, được rồi, nháo đủ chưa, mỗi lần nói chính sự các cô cậu đều không đứng đắn, tật xấu này đều do thói quen, tất cả nghiêm túc cho tôi, vụ án này không tra ra cười P cười.” Tùng Dung nheo mắt quét một vòng, tất cả mọi người bị ánh mắt hung thần ác sát của lão đại quét qua sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng lập tức ngồi lại ghế.

Vài người vừa rồi còn cười đến mặt tươi như hoa lúc này đột nhiên lộ vẻ nghiêm túc, mỗi người đều có biểu tình như vậy thật là có một chút hương vị cảnh sát hình sự, thế nhưng không biết người nào không nín được lại phụt ra, vẻ mặt giả bộ nghiêm túc của mọi người rất cục cựa cũng không nhịn được nữa.

Tề Tích cười đến mức đau sốc hông, nhưng lại cố gắng lấy tay kéo khóe miệng cố gắng không cười thành tiếng quá to: “Mọi người nghiêm túc có nghe thấy không! Cho dù lão đại có nói tục cũng giả vờ như không thấy biết chưa?”

Ngay cả Kiều Úc cũng nhin không được, trực tiếp cúi đầu xuống cười, không khí ảm đạm trong phòng họp trực tiếp bị tiếng cười quăng đi. Nhân viên cảnh sát bên ngoài không biết nội tình quay đầu người nhìn ta ta nhìn người:

“Tiểu Lý, vừa rồi cậu có nghe thấy tổ trọng án bên kia truyền ra tiếng cười không?”

“Nha, cậu cũng nghe thấy, cậu nói xem không phải vụ án lần này gây áp lực quá lớn cho nên thành bệnh tâm thần đi?”

“Ừ, xem ra là như vậy.”

Tùng Dung tắt máy chiếu đi lỏng mày nhàn thành một đoàn, đối với đám cấp dưới không biết điều này hoàn toàn bất lực, đám người kia thật sự là cảnh sát sao? Trong lòng hắn vô vãn lần hỏi trời xanh.

“Nếu các cô các cậu còn cười đừng trách tôi không khách khí, ngày hôm qua cần quét tội phạm đánh không lại Tổ trưởng còn theo tôi khóc lóc kể lể không đủ người, tôi xem các cô các cậu cả đám đều rất có tinh thần, không bằng điều qua đó hỗ trợ.”

Tề Tích: “...”

Hạ Quân Chi: “...”

Âu Dương Mạn: “...”

Thư Tình: “...”

Kiều Úc: “?”

“Ô a! Lão đại tha mạng, chúng em không dám!!” Ngoại trừ Kiều Úc bốn người khác đều ôm đầu khóc rống, khàn cả giọng, rất có tư thái Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường thành*.

Kiều Úc: “Mọi người như thế nào vừa nghe sắp bị điều đi cần quét tội nạn liền thành bộ dạng này?”

“Tiểu Tình cậu không biết... Ngày trước bị điều đi không có một người nào có kết cục tốt a! Nói là đi nằm vùng, kỳ thực không phải giả trang thành gà thì cũng chính là thành vịt a!! Lần trước tôi suýt bị một lão già đáng khinh bạo súc đó có biết không!”

Kiều Úc: “...”

Tùng Dung thành công cứu vãn tôn nghiêm làm lãnh đạo của mình, một lần nữa dựng lại hình tượng cao lớn bất khả xâm phạm, hần cầm tập tài liệu lật vài tờ nói: “Đã muốn ở lại tổ trọng án thì thành thật đi điều tra án cho tôi.”

“Tiểu Tình, Quân Chi, hai người đi bệnh viện tìm nhân chứng lấy khẩu cung, đem hình dáng đặc trưng của hung thủ về dùng máy tính phục hồi lại.”

“Vâng, lão đại.” Hạ Quân Chi cùng Thư Tình cùng thở phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ này thật thoải mái không có chút gì bị trả đũa, thật cảm ơn trời đất.

“Tề Tích, Âu Dương Mạn, hai người đi đến phòng tài liệu điều tra thông tin đăng ký hộ khẩu trong vòng hai mươi năm, đặc biệt lưu ý đến những người là nam, tuổi từ hai mươi lăm đến ba mươi, thân thể hơi gầy, từng tham gia nhập ngũ và tham dự đặc huấn vũ trang, đem tất cả tư liệu của những người đủ điều kiện tập hợp thành bản điện tử gửi cho tôi.”

Tề Tích, Âu Dương Mạn “... Vâng.”

Chúng tôi có thể nói không sao? Dựa vào cái gì lão đại cho Hạ Quân Chi và Thư Tình việc nhẹ nhàng như vậy, hồ sơ trong phòng tài liệu không hơn nghìn vạn cũng có trên trăm vạn, nếu tìm từng cái, lại chuyển thành bản điện tử rõ ràng là không muốn cho bọn họ ngủ mà! Lão đại là phúc hắc nam nhân, tâm địa giống tiểu nhân, bị trả thù gì đó là ghét nhất!

Tùng Dung nhìn vẻ mặt cầu xin của Tề Tích và Âu Dương Mạn thỏa mãn gật đầu, hần liếc mắt quét tới Kiều Úc: “Về phần Lê Dạ Tinh, phiền cậu đem thi thể hung thủ giải phẫu một chút sau đó viết một phần báo cáo điều tra chi tiết cho tôi, có vấn đề gì không?”

Kiều Úc gật gù, quay đi không để ý tới cặp mắt tràn đầy ý tứ thăm dò của Tùng Dung, đôi mắt đen như mực, ánh mắt như mắt mèo dạo chơi trong đêm khuya, dường như có một loại trực giác đáng sợ, hai đôi mắt giao nhau Kiều Úc có cảm giác như bị nhìn thấu, tư vị này rất không thoải mái.

=====

*Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường thành: Mạnh Khương Nữ hay Nàng Mạnh Khương là một nhân vật trong truyện cổ tích dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Câu chuyện kể rằng, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa Đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết ba ngày ba đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa tám trăm dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn

6. Chương 6: Cuộc Đấu Khẩu Trong Đêm

Edit: Ren ” Dung Dung”

Beta: Tiểu Miêu

Nửa đêm, trong tòa nhà sở cảnh sát u ám.

Máy lạnh trong nhà xác thổi tới làm cho người ta kiềm không được run rẩy, bàn tay của Kiều Úc không ngừng run lên nhưng vẫn không thể nào lấy được dùi khí để kéo cái ngăn tủ chứa xác người kia ra, con số 014444 như ẩn chứa một điềm báo không may, trong ngăn tủ ấy chính là thân xác ban đầu của hắn, trải qua trận lửa lớn như thế kính thủy tinh cường lực cũng vỡ nát thì nói chi là con người.

Đã từng giết rất nhiều mạng người cũng như giải phẫu rất nhiều tử thi, Kiều Úc chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày hắn phải tự tay giải phẫu thể xác của chính mình, mỗi vết sẹo lưu lại trên thân xác đã chịu qua vô số tổn thương này hắn đều nhớ kỹ, thế nhưng hắn rõ ràng là còn sống mà lại phải đối mặt với thân thể bị thiêu đến không còn mặt mũi của mình, thật là quá tàn nhẫn.

Nếu không phải vì Tùng Dung, nếu không phải được trọng sinh trong thân thể này, có lẽ hắn sẽ không cần phải đối diện với những việc này? Cứ nghĩ đến vẻ mặt nắm chắc phần thắng và đôi mắt tựa như nhìn thấu tất cả của người nọ, từ đáy lòng Kiều Úc dần sản sinh ra hận ý sâu đậm, cái tên cứ tự nhận mình là đúng này thật khiến hắn ghét cay ghét đắng, hận không thể cầm dao phẫu thuật đâm tên đó một nhát, như vậy cái tên đáng ghét kia sẽ không thể ép hắn đi giải phẫu tử thi nữa.

Kiều Úc thật sự không biết mình làm sao trải qua ngày hôm nay, thành viên tổ trọng án toàn bộ đều đi điều tra hết rồi, cả phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại có hắn và Tùng Dung, hắn không dám đến nhà xác vào buổi sáng chính là vì sợ phải nhìn thấy bộ mặt bị hủy hoại của mình, và lại càng sợ sự kinh hãi của mình sẽ bị Tùng Dung phát hiện ra.

Cho nên hắn chỉ có thể đợi, đợi đến khi trời tối đen xung quanh không còn ai mới dám mò đến đây để có thể thoải mái trút sự đau buồn mà không sợ bị phát hiện.

Cảm giác sợ hãi cùng ghệt thở như đánh thẳng vào mặt, căn phòng lạnh lẽo không chút hơi ấm làm người ta cảm thấy không rét mà run, hít sâu một hơi, hắn kéo lại chiếc áo khoác trắng của mình, run rẩy kéo ngăn tủ ra.

Thi thể lạnh băng bị bọc kín trong chiếc túi nilon màu trắng, hắn kiềm nén cảm giác muốn nôn mửa chiếc túi, nhắm chặt mắt lại đem thi thể dời sang bàn giải phẫu.

[Kiều Úc, bình tĩnh nào. Người bây giờ là Lê Dạ Tinh, cả thế giới này trừ bản thân người ra sẽ không có ai biết được bí mật này, thi thể nằm trên giường kia không phải là người, dù hắn có chết thảm thế nào cũng không liên quan đến người.]

Hít một hơi thật sâu, đeo khẩu trang vào, cầm dao phẫu thuật lên, hắn mở mắt ra.

Đang nằm trên bàn giải phẫu là một thi thể bị thiêu đến đen thui, cơ thể co rúm lại, tứ chi và lồng ngực phân bố đầy những vết phỏng cháy đen, ngũ quan cũng bị thiêu đến vụn vụn, da thịt toàn thân đều nứt ra, bên ngoài miệng vết thương là lớp dịch mô màu nâu sẫm bị đông đặc lại.

Kiều Úc chịu không nổi nữa, hắn bịt miệng ngồi phịch xuống đất nôn khan, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, gió từ máy lạnh công suất lớn không ngừng thổi đến sau lưng khiến hắn run lên từng đợt.

“Ư...” Không thể kiềm nén cảm xúc nữa, Kiều Úc ôm lấy đầu gối khóc lên.

[Đây không phải là ta... không phải! Ta thà tin bản thân bị thiêu cháy thành tro cũng không nguyện ý tin rằng cái thi thể hóa thành than này chính là bản thân mình.] Ôm lấy dạ dày đang quặn đau, Kiều Úc cố gắng đứng lên nhưng đôi chân lại không ngừng run rẩy, quần áo cũng đã bị mồ hôi thấm ướt, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống từ trán, đầu đau đến muốn nứt ra rồi.

“Đây nhất định không phải là mình... tôi không tin... không tin...!” Hắn không thể đi nổi nữa chỉ có thể từng chút từng chút bò về phía trước, bàn tay vô lực cắn bản không thể gánh vác sức nặng của cơ thể, hắn một lần lại một lần té ngã rồi lại bò dậy, cuối cùng chỉ có thể dựa vào cánh tay mà lết về phía cửa, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo kia đã không còn chút huyết sắc.

Chính vào lúc hắn gần chạm tới cánh cửa thì đột nhiên...

“Ding.”

Tiếng kim loại rơi xuống đất vang lên sau lưng hắn, âm thanh thanh thúy vang lên giữa phòng chứa xác không chút sinh khí lại càng trở nên khủng bố và đáng sợ.

“!”

Kiều Úc bị dọa đến co rúm, nhắm chặt mắt không dám quay đầu lại nhìn, điều hòa trong nhà xác đột nhiên thổi mạnh hơn, âm thanh của gió trong thời khắc này như trở thành cơn ác mộng của Kiêu Úc!

Đôi mắt nhắm chặt khiến các giác quan còn lại trở nên mẫn cảm hơn, “ting ting ting” hình như có tiếng kim loại đang đến gần hần, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần... hần kiềm nén tiếng hét của bản thân cố sức bấu lấy áo khoác của mình.

“Keng.”

Một chiếc nhẫn vàng lặn đến bên chân, đụng phải giày hần rồi lặn vài vòng tại chỗ sau đó ngừng lại.

Kiều Úc miễn cưỡng mở mắt ra, sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn thì vô thức co người lại, run rẩy nhặt nó lên, nước mắt cứ thế mà bắt đầu không kìm nén được tuôn rơi.

Nếu như lúc đầu nhìn thấy khối thi thể cháy khét này còn có thể tự gạt bản thân rằng đó không phải mình, vậy thì bây giờ đã không còn lí do nào để lừa người dối mình nữa rồi. Chiếc nhẫn này từ khi sinh ra hần đã luôn đeo trên người, lúc nhỏ ngón tay bé thì hần dùng chỉ đỏ đeo trên cổ, sau này lớn lên mới đeo nó trên tay, bao nhiêu năm cho đến lúc chết hần cũng chưa từng tháo ra, bây giờ chiếc nhẫn lại xuất hiện ở nơi này.

Cơ thể người sau khi trải qua nhiệt độ cao sẽ bị co rút lại, chất lỏng trong cơ thể bị bốc hơi sẽ dẫn đến tình trạng thi thể bị co quắt, da thịt teo đi thì tự nhiên chiếc nhẫn sẽ dễ dàng rơi ra, cũng có thể vì là kim loại nên chiếc nhẫn này không bị thiêu hủy mà còn được bảo quản cùng với thi thể trong nhà xác thế này, rồi sau đó một cách ngẫu nhiên Kiêu Úc nhặt được, không lẽ đây chính là ý trời?

Nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, Kiêu Úc khóc không thành tiếng, từ nhỏ đến lớn hần chưa từng khóc lần nào, cho dù là một khắc trước khi chết hần cũng không chảy một giọt lệ thể mà bây giờ hần cứ nhiên lại ngồi bệt trên đất khóc như một đứa trẻ.

Đột nhiên, cánh cửa nhà xác bị mở ra, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào dọa Kiêu Úc hoảng sợ la lên.

“A!”

Ngược hướng ánh sáng khiến hần không thể nào thấy mặt người kia, nhưng nửa đêm canh ba mà còn mò đến nhà xác như thế chỉ cần nghĩ đến cũng khiến người ta không rét mà run rồi. Thói quen được dưỡng thành trong nhiều năm làm hần mau chóng rút con dao phẫu thuật trong túi áo ra ném về phía cửa.

Dao phẫu thuật mang theo vẻ sắc bén xé gió xông thẳng đến người kia, người kia thân thủ linh mẫn khẽ nghiêng đầu, dao phẫu thuật xẹt ngang qua tóc hần ta cấm phập vào cánh cửa phía sau.

“Nhìn không ra cậu còn có chiêu này.”

Người kia tắt đèn pin, từng bước đến gần, thân hình cao to cùng với giọng nói trầm thấp quen thuộc khiến Kiêu Úc lập tức nhận ra người đó là ai.

“Tùng Dung?”

“Ha, nếu không phải là tôi, một dao đó của cậu chắc đã lấy mạng người ta rồi, cậu khi ở cảnh cục cũng không có dùng chiêu hiểm như vậy?” Tùng Dung cúi người xuống nhìn, đôi mắt sáng trong đêm tối càng trở nên rực rỡ, khoe miệng hần ta vẫn còn treo một nụ cười không rõ ý vị khiến Kiêu Úc cảm thấy như bị người ta tính toán.

“Sao anh lại ở đây?”

“Cậu trả lời tôi trước, một người bình thường ngay cả dao phẫu thuật cũng cầm không vững làm sao có thể xuất ra chiêu hiểm như thế? Một dao này không luận là lực độ hay góc độ đều rất chuẩn xác, người không trải qua huấn luyện đặc biệt căn bản không thể làm được chuyện này, nói cho tôi biết cậu rốt cuộc là ai?”

Tùng Dung nắm chặt cầm Kiêu Úc, đôi mắt nhìn thẳng như muốn khóa chặt tầm nhìn của người đối diện khiến cậu ta không có cơ hội chạy trốn, nhưng ngay trong khoảng khắc ánh mắt hai người giao nhau, tim hần đập chệch một nhịp.

“Cậu, như thế nào lại khóc?”

Đôi mắt hoa đào đắm lệ thấm ướt khuôn mặt tinh tế, lông mi cong dài vẫn còn đọng nước mắt trông thật tội nghiệp, cộng thêm khuôn mặt không chút huyết sắc, Tùng Dung đột nhiên cảm thấy hít thở không thông.

Kiều Úc bất động thanh sắc nhét chiếc nhẫn vào túi áo, vươn tay thoát khỏi gọng kiềm Tùng Dung sau đó liều mạng lùi về sau, “Tôi rất sợ... thi thể kia bị thiêu đến mặt mũi biến dạng, da dẻ toàn thân cũng đều nứt nẻ hết... tôi sợ, sợ lắm, đúng lúc nghe thấy có tiếng mở cửa nên tôi tưởng là có ma vì thế nên theo phản xạ mà ném dao qua, tôi thật sự không biết gì hết, anh mang tôi đi được không, tôi không muốn ở đây thêm một phút nào nữa... xin anh!”

Chất giọng Lê Dạ Tinh lai giữa thiếu niên và thanh niên khiến người ta có cảm giác đặc biệt êm tai, giống như tiếng violin nhẹ nhàng vào buổi trưa mang theo một sức cuốn hút làm người ta không thể cưỡng lại. Giọng nói của cậu ta run rẩy, toàn thân ướt đầm như vừa được vớt dưới nước lên, những lọn tóc mềm mại bết dính dán trên khuôn mặt túm mớ đầy vẻ hoảng loạn như con thú nhỏ bị dọa sợ.

Giọng điệu của Tùng Dung vô thức trở nên hòa hoãn hơn, “Xem cậu kia, bị dọa đến thế này, thật không biết lúc nhỏ cậu có bị người nhà nuôi như con gái không nữa. Nếu đã sợ sao còn nửa đêm canh ba mò tới nơi này?”

Kiều Úc ủy khuất cuộn tròn thân thể, hai tay ôm lấy vai mà nói: “Tôi cũng không muốn đâu, nhưng mà nếu hôm nay tôi không hoàn thành công việc thì ngày mai nhất định sẽ bị anh mắng, tôi biết bản thân vô dụng làm gì cũng gây trở ngại cho đội, nhưng mà... tôi cũng muốn thế, tôi muốn nhanh một chút viết xong bản báo cáo để nâng cao tiến độ, nhưng không nghĩ đến...”

Trong giọng nói mang theo một chút tiếng khóc, Kiều Úc tự trách co vào một chỗ, cơ thể vì kinh sợ cảm giác tội lỗi mà không ngừng run lên từng hồi, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống đầu gối làm chiếc quần jean đậm màu bị ướt một mảng lớn.

Tùng Dung một mực bất động thanh sắc quan sát Kiều Úc, không thể phát hiện bất cứ kẽ hở nào, mỗi câu nói của Lê Dạ Tinh đều rất hợp lí. Từ đầu cậu ta đã là một tên nhát gan rồi, cho nên bị dọa thành như thế cũng không có gì lạ, càng không cần nói đến sự hoảng hốt và run rẩy của cậu ta không phải là giả, nhưng Tùng Dung vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, một dao chí mạng vừa rồi nói về độ tàn nhẫn thì người thường khó mà làm được, một pháp y nho nhỏ trời gà không chặt thế lại càng không thể nào.

Một dao kia vô luận là lực độ hay góc độ đều vô cùng hoàn hảo, nếu không phải người được huấn luyện cường độ cao lâu năm thì không thể làm được, thế mà lúc này Lê Dạ Tinh lại nói mình chỉ là tùy tiện ném ra chứ không hề có ý gì khác, như vậy lại càng khó hiểu hơn, thử nghĩ xem một người bình thường trong tình huống khẩn cấp có thể tung ra một chiêu ám sát chuyên nghiệp như vậy?

Tên Lê Dạ Tinh này từ sau khi bị thương thì trở nên kì quái vô cùng, cậu ta rốt cuộc là ai?

Tùng Dung tuy trong lòng vẫn còn hoài nghi nhưng khuôn mặt lại không biểu hiện khác thường, cởi áo khoác ra khoác cho Kiều Úc, “Đừng khóc nữa, đã lớn như vậy rồi mà còn khóc người ta không biết còn tưởng tôi ăn hiếp cậu, cậu cũng không nên đêm khuya thế này còn mò vào đây, vạn nhất đụng phải cảnh sát đi tuần sẽ tưởng cậu đến trộm xác đấy.”

Kiều Úc mờ mịt gật gật đầu, tay trái thò vào túi áo nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn hình sư tử trên chiếc nhẫn, trong lòng khẽ thở phào một hơi, lão hồ ly Tùng Dung này thật khó đối phó, sớm không đến muộn không đến lại nhằm ngay lúc này mà đến, may mắn hần vẫn qua được ải.

Hắn lau khô ước mắt trên mặt, khịt khịt mũi về mặt tội nghiệp hỏi: “Anh khuya thế sao lại đến đây?”

Tùng Dung cười khuấy một cái, “Cậu đoán xem?”

Kiều Úc không biết tiếp lời như thế nào, quay mặt đi, “Không nói thì thôi.”

Tùng Dung tỏ vẻ không sao nhún nhún vai không đáp lời, trưng ra một bộ dạng tại sao tôi phải nói cho cậu, trong lòng một trận cười lạnh, ban ngày hắn ta cứ cảm giác được Lê Dạ Tinh đang lén lút lút lút đánh giá mình, rõ ràng đã giao việc cho cậu ta nhưng lại không thấy cậu ta đi vào phòng nghiệm thi một bước, điều này làm hắn vô thức trở nên cảnh giác hơn, âm thầm đi theo cậu ta đến đây.

Kiều Úc nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Tùng Dung lộ ra biểu tình giống như đang cười, trong lòng đột nhiên phát lạnh.

“Tôi thấy không khỏe muốn ra ngoài hít thở không khí một chút.” Nói xong hắn nắm chặt nắm tay xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Đợi khi Kiều Úc đi xa khuôn mặt mang nét cười của Tùng Dung đột nhiên trở nên lạnh lẽo, hắn rút tay vào túi áo nhìn chăm chăm con dao giải phẫu cắm trên tường, sắc mặt âm trầm có chút đáng sợ.

Toàn bộ con dao cắm sâu vào tường chỉ còn lại cái cán ở ngoài, tường xung quanh cũng xuất hiện không ít vết nứt, rõ ràng con dao này khi cắm vào tường đã tạo ra một lực xung kích cực lớn đến nỗi bức tường bị nứt ra. Chiêu thức hung hiểm như thế, cho dù là chính bản thân hắn cũng chưa chắc làm được huống hồ là Lê Dạ Tinh nhu nhược.

Càng nghĩ càng thấy không ổn, hắn đi đến quan sát thi thể kia, thi thể bị thiêu đến nham nhở đặt trong nhà xác lạnh lẽo lại càng nổi bật cảm giác đáng sợ, Tùng Dung mặt vẫn không đổi sắc nghiên cứu tỉ mỉ các vết thương trên thi thể, đột nhiên phát hiện được gì đó, hắn nâng tay trái của thi thể lên.

Trên bàn tay cháy đen hiện lên rõ ràng một vùng da có màu sắc nhạt hơn, dấu vết này trên thi thể gần như than hóa hiện lên cực kì rõ nét, có thể nhìn ra nơi này đã từng đeo nhẫn, còn có vẻ như đến khi chết cũng chưa từng tháo ra cho nên màu sắc vùng da này mới trở nên khác biệt.

Vậy chiếc nhẫn đâu rồi?

Trong đầu Tùng Dung đột nhiên lóe lên một đầu mối, có cái gì đó hình như đã sáng tỏ nhưng vẫn còn chút mờ mịt, từ khi ở hiện trường vụ án đến nay có để trực tiếp đụng đến thi thể chỉ có người của tổ trọng án, nếu như chiếc nhẫn bị rút ra vào lúc đó thì chắc chắn sẽ bị phát hiện, thế nhưng mọi người không ai đề cập đến chuyện này, vậy chỉ còn một khả năng, đó chính là Lê Dạ Tinh đã giấu chiếc nhẫn!

Khi Kiều Úc trở lại thì Tùng Dung đang dựa vào tường hút thuốc, hắn đi về phía anh ta đoạt lại điều thuốc rồi ném vào thùng rác, “Chỗ này cấm hút thuốc, nếu muốn hút xin ra chỗ khác.”

Tùng Dung nghe xong cảm thấy mắc cười, tiểu tử này bây giờ so với mình còn giống cảnh sát hơn, thẳng thớm bị dọa đến phát khóc ban nãy là ai chứ.

Hắn lại lấy từ trong túi ra một điều thuốc khác, hút vài cái rồi nhàn nhạt hỏi: “Theo cậu thì thi thể kia chết như thế nào?”

Kiều Úc trắng mắt trừng một cái, “Anh thật vô vị, tất nhiên là chết cháy rồi.”

“Vậy à, vậy chết cháy với bị thiêu sau khi chết có gì khác nhau?”

“Tôi không có thời gian cùng anh bàn luận việc này, nếu muốn nghiên cứu xin mời tự tra trên mạng, bây giờ tôi rất bận mời anh ra ngoài.” Kiều Úc đẩy Tùng Dung ra, đi về hướng nhà xác.

Tùng Dung cười khẩy một cái, vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ, “Lúc này không phải cậu sợ đến sắp vãi ra quần sao, bây giờ còn quay lại không sợ bị dọa chết à?”

“Nếu không phải lúc này anh đột nhiên xuất hiện thì tôi sẽ sợ đến vậy sao? Vả lại đây là công việc của tôi, không cần anh lo, nếu như Tùng đại cảnh sát không còn gì thì xin mời ra cửa quẹo phải, cảm ơn.”

Biểu tình của Kiều Úc vô cùng không vui, giọng nói lạnh băng như người máy, hoàn toàn khác vẻ nhu nhược khi ngồi khóc lúc nãy, nhưng trên gương mặt tú lệ vẫn còn đọng vệt nước mắt lại lộ ra biểu cảm hung ác như vậy kể ra cũng khá thú vị, Tùng Dung hơi hơi hưng phấn rờ rờ cảm, có ý tứ, thì ra lúc đầu nhìn nhầm cậu ta rồi. Gối găm thêu hoa nhìn thoáng qua không có gì đặc biệt, nhưng nói không chừng nhét trong đó không phải là găm mà là thuốc độc giết người trong chớp mắt thì sao.

Tùng Dung đứng cản trước cửa, khoanh tay đạm nhiên hút thuốc, bày ra một bộ dáng kiêu ta không nường đường thì người làm gì được ta, Kiều Úc tức đến trừng to mắt, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Tôi hình như quên nói với cậu thời đại học tôi có học qua về pháp y, chỉ là lúc đó đa số thời gian đều bùng tiết nên bây giờ có rất nhiều thứ đều không nhớ rõ, ví dụ như vì sao trên một cổ thi thể cháy đen lại có một mảng da nguyên vẹn hình vòng nhẫn.”

Tùng Dung nhướn cao lông mày cười cười nhìn Kiều Úc, biểu tình trên mặt bình thường như thể đang bàn luận xem tối nay ăn gì, nhưng từng câu nói lọt vào tai Kiều Úc lại như trở thành một trái bom nguyên tử có sức công phá cực lớn.

Hắn ta phát hiện dấu vết chiếc nhẫn rồi, giờ là đang thám thính mình!? Không đúng, dấu vết của chiếc nhẫn không phải rõ ràng cho lắm, nếu không có kiến thức chuyên môn sẽ không tài nào nhận ra, vậy việc hắn nói mình từng học pháp y là sự thật.

Tim Kiều Úc đập mạnh, nhưng biểu cảm trên mặt thì vẫn rất bình thản, hắn dứt bàn tay đang run rẩy của mình vào túi áo, vân đạm khinh phong mà nói: “Tùng cảnh quan thì ra đối với pháp y có hứng thú như vậy, không biết có thể nói cụ thể hơn không, tôi đối với vấn đề anh nói lúc này... à đúng rồi, vấn đề trên thi thể cháy đen có vết đeo nhẫn rất có hứng thú.”

Tùng Dung nở nụ cười giảo hoạt, dập tắt điếu thuốc ném vào thùng rác, “Vậy Dạ Tinh cậu có nể mặt đến nhà tôi một chuyến không? Dù sao thì hai chúng ta ở trong hoàn cảnh u trầm này nói về vấn đề trên cũng thật là khùng bố, tôi không muốn lát nữa có người bị dọa đến tiểu ra quần rồi khóc lóc với tôi đâu.”

Kiều Úc siết chặt nắm tay, nhẫn nhịn kìm nén bản thân đắm một phút vào khuôn mặt tươi cười của Tùng Dung. TMD! Ai sẽ bị dọa đến tiểu ra quần chứ, tên khốn!

7. Chương 7: Chơi Xỏ Cũng Là Bản Lĩnh

Edit: Anh Cung

Beta: Tiểu Miêu

Tim Kiều Úc đập mạnh, nhưng biểu cảm trên mặt thì vẫn rất bình thản, hắn dứt bàn tay đang run rẩy của mình vào túi áo, vân đạm khinh phong mà nói: “Tùng cảnh quan thì ra đối với pháp y có hứng thú như vậy, không biết có thể nói cụ thể hơn không, tôi đối với vấn đề anh nói lúc này... à đúng rồi, vấn đề trên thi thể cháy đen có vết đeo nhẫn rất có hứng thú.”

Tùng Dung nở nụ cười giảo hoạt, dập tắt điếu thuốc ném vào thùng rác, “Vậy Dạ Tinh cậu có nể mặt đến nhà tôi một chuyến không? Dù sao thì hai chúng ta ở trong hoàn cảnh u trầm này nói về vấn đề trên cũng thật là khùng bố, tôi không muốn lát nữa có người bị dọa đến tiểu ra quần rồi khóc lóc với tôi đâu.”

Kiều Úc siết chặt nắm tay, nhẫn nhịn kìm nén bản thân đắm một phút vào khuôn mặt tươi cười của Tùng Dung. TMD! Ai sẽ bị dọa đến tiểu ra quần chứ, tên khốn!

Nhìn bộ dáng tức giận cùng cặp mắt sắp phun lửa của Kiều Úc, hết lần này đến lần khác nhẫn lại không phát tác thật sự rất đáng yêu, Tùng Dung nhẫn không được tiếp tục đùa dai: “Cậu không muốn đi cùng tôi cũng không sao, chúng ta ở đây nói chuyện, cậu cũng biết lúc làm việc tôi không nể mặt bất kỳ ai, nói không chừng lát nữa tôi phát hiện điều gì đó sẽ bắt cậu kiểm tra cả đêm nga, ví dụ như phải giải phẫu dạ dày thi thể kia một chút, phế quản a, ruột nội tạng gì đó...nếu cậu không muốn ngay cả bữa sáng hôm trước đều phun ra hết thì cứ ở trong này cùng tôi nói chuyện.”

“Anh!” Kiều Úc tức đến run rẩy nhưng không có cách nào với Tùng Dung, nếu không cùng hắn về nhà nói không chừng tên biến thái này thực sự bắt mình phải đi giải phẫu thi thể, mà cỗ thi thể kia là của mình a... ai mà xuống tay được, tên hỗn đản này nhất định biết Lê Dạ Tinh một khi giải phẫu thi thể sẽ phun ra nên mới có thể kiêu ngạo như vậy!

Tùng Dung đưa tay vò rối tóc Kiều Úc: “Được rồi! Nhận mệnh đi theo tôi đi!”

Ngón tay đan vào những sợi tóc đen, trong nháy mắt cảm xúc mềm mại nhẹ nhàng lướt qua kẽ tay, sợi tóc tiếp xúc với da mang theo chút man mát lưu lại cảm giác ngứa ngứa khiến cho Tùng Dung trong nháy mắt có chút thất thần. Hắn ngượng ngùng bỏ tay xuống, Kiều Úc không nói tiếng nào đi theo hắn. Khế liếc

nhìn, có thể thấy đường cong duyên dáng từ chiếc cằm của cậu ta cùng lông mi dài mảnh, không biết vì sao Tùng Dung lại cảm thấy từ góc độ này Lê Dạ Tinh quả thực rất... đẹp.

Nhà của Tùng Dung thuộc dạng tiêu chuẩn hai phòng ngủ, một phòng khách đơn giản thanh thoát, đồ dùng mặc dù không nhiều nhưng nên có cái gì thì vẫn có cái đó, trong nhà sạch sẽ ngăn nắp, thật đúng là nhìn không ra đây là chỗ ở của đàn ông độc thân.

“Ngồi tạm chỗ nào đi, tôi lấy cho cậu chút đồ uống”. Tùng Dung xắn tay áo, mở tủ lạnh ra nhìn một chút rồi nói: “Chỗ này có vẻ như chỉ có cà phê và nước lọc, cậu muốn uống gì?”

“Nước lọc là được.”

Kiều Úc ngồi trên ghế salon đánh giá xung quanh một chút, không thấy chút sắp xếp lộn xộn nào nội tâm không nhin được phỉ nhổ, người này có phải bất cứ việc gì cũng đều nghiêm túc cứng nhắc như vậy không? Sofa màu trắng, thế nhưng chút bụi cũng không có, không cần nói cũng biết hẳn ta nhất định là bị khiết phích.

Tùng Dung đưa cốc nước cho Kiều Úc, còn bản thân dùng một gói cafe pha sẵn, hẳn cầm ly lên chuẩn bị uống bị ánh mắt Kiều Úc nhìn cho đến hoảng sợ.

“Cậu nhìn tôi hung ác như vậy làm gì?”

“Nửa đêm nửa hôm uống cafe, anh thực sự muốn cả đêm mất ngủ?”

Tùng Dung sững sốt một chút, tiếp theo bắt đầu cười ha ha “Lê Dạ Tinh, cậu biết tôi đầu phải ngày một ngày hai, thức trắng đêm đối với tôi như là cơm bữa, nếu tôi không uống cafe sao có thể thức để điều tra án. Trước kia lúc mọi người làm việc cả đêm, người ồn ào đòi đi mua cafe không phải là cậu sao, lần này cậu lại nói với tôi chuyện dưỡng sinh, ha ha ha...”

Trên mặt Kiều Úc hiện lên một thoáng không được tự nhiên “Ách... phải không? Tôi cũng không nhớ rõ, hẳn là đúng, do vụ nổ nên bây giờ trí óc không được tốt.”

“Có lẽ vậy, chỉ có điều sau khi mất trí nhớ ngay cả thói quen sinh hoạt cũng thay đổi thì là lần đầu tiên tôi gặp.” Tùng Dung đem cốc cafe uống một hơi cạn sạch, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, hai giờ rưỡi sáng đúng là muộn.

“Cũng trễ thế này cậu có mệt không?”

Kiều Úc nhướn mày lộ ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu: “Ở trong nhà xác sợ tới mức tỉnh cả người, giờ tôi có thể ngủ được mới là lạ.”

Thật ra từ sau khi gia nhập tổ chức của lão biến thái kia hẳn gần như trải qua cuộc sống sinh hoạt ngày đêm đảo lộn, lúc ấy Tây Sâm vì muốn thủ hạ khi chấp hành nhiệm vụ luôn luôn duy trì tỉnh táo, tiến hành huấn luyện tàn khốc với họ.

Nghe nói dói quá có thể khiến người ta bảo trì thanh tỉnh, cho nên lúc bọn họ đang tiến hành đặc huấn không được phép ăn cơm, hạnh phúc lớn nhất mỗi ngày là được uống nước, hơn nữa giới hạn một ngày mỗi người chỉ được hai mươi CC. Ở trong một tầng hầm tối tăm, nguồn sáng duy nhất là ánh sáng đèn pin cường quang buộc phía trên, thân thể bị ép buộc treo ngược lên, không thể nhắm mắt không thể đi lại, chỉ có thể một lần lại một lần bị Tây Sâm ép buộc đưa vào não những thủ pháp giết người.

Đoạn thời gian đó mờ mịt tối tăm, sống không bằng chết, làm cho Kiều Úc triệt để thích ứng với bóng tối, thân thể hẳn bị lão biến thái cải tạo hoàn toàn, trong tình huống không ăn không ngủ cũng có thể sinh hoạt như người bình thường. Cho nên thức đêm với hẳn mà nói chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian, cafe và trà, các loại đồ uống loại linh tinh gì đó là không cần thiết.

“A, như vậy, nếu đã không muốn ngủ chỉ bằng chúng ta cùng nói chuyện.”

Thân thể Kiều Úc bỗng nhiên kéo căng lên, sự nhảy bén nhiều năm qua khiến hẳn không thể không đề cao cảnh giác với Tùng Dung. Xem ra tên Tùng Dung này thông minh xảo quyệt, hơn nữa còn giỏi về án binh bất động, lần này hẳn ta đưa mình về nhà khẳng định còn có mục đích khác, mọi thứ vẫn nên cẩn thận là tốt nhất.

Tùng Dung nghiêng người dựa vào sofa, khoanh tay cân nhắc một chút rồi mới mở miệng: “Tôi còn thắc mắc vấn đề vừa rồi, nếu như đem một cỗ thi thể đặt trước mặt cậu, làm sao cậu có thể phân biệt được bị chết cháy hay là bị giết rồi đốt thi thể?”

“Cái này rất đơn giản, chỉ cần kiểm tra trong phế quản có bụi hay không là được, nếu là giết rồi đốt thi thể, như vậy người chết trước khi bị đốt đã ngừng hô hấp, cho nên trong phế quản của hắn không có khả năng tồn tại khói bụi, còn nếu như chết cháy trực tiếp sẽ khác, nó là một quá trình không phải khi ngọn lửa bốc lên là có thể chết ngay, vì vậy trong quá trình này người bị hại hẳn là còn thở, như vậy khi giải phẫu có thể phát hiện tồn tích của khói bụi trong khí quản.”

Những vấn đề nhỏ này căn bản là không làm khó được Kiều Úc, là sinh viên pháp y có thành tích tốt, hơn nữa còn làm sát thủ nhiều năm như vậy, hẳn biết rõ làm thế nào có thể xử lý gọn gàng sạch sẽ bằng chứng phạm tội. Về phần thi thể sau khi giết chết làm rối loạn hướng điều tra của cảnh sát chỉ là một thủ đoạn cấp thấp, Tùng Dung làm cảnh sát nhiều năm như vậy không thể ngay cả điểm ‘thưởng thức’ ấy cũng không có.

Tùng Dung kiên nhẫn nghe, trong đầu không biết đang suy tư cái gì, chỉ thấy hắn ta sờ sờ cằm tiếp tục hỏi: “Nếu như ở hiện trường không có bất kỳ dụng cụ giải phẫu nào, chỉ có thể dựa vào mắt thường để phân biệt cậu nói nên làm gì bây giờ?”

Kiều Úc không biết trong bụng Tùng Dung rốt cuộc có chủ ý quái quỷ gì, thái độ của hắn ta rất nghiêm túc, nếu như không phải vì lúc trước ở trong nhà xác cảnh cục thiếu chút nữa bị hắn ta nắm được nhược điểm, Kiều Úc thậm chí cho rằng ngồi trước mặt mình là một cậu học trò tốt khiêm tốn ham học hỏi.

Vấn đề của Tùng Dung nhìn qua như tùy ý, nhưng lại chưa bao giờ đem trọng tâm câu chuyện dời khỏi vụ nổ mạnh ở cảnh cục, hẳn ta rốt cuộc có ý gì? Chẳng lẽ là dò xét mình?

Kiều Úc giả bộ cười ôn hòa một chút, đứng lên trong phòng khách tùy ý bước vài bước: “Thật ra còn có một phương pháp, có điều không thông dụng, tôi gọi nó là “beefsteak Pháp.”

“Beefsteak Pháp? Cậu rất thú vị.” Trong nháy mắt, Tùng Dung tưởng tượng hình ảnh kỳ dị thi thể nằm trong lò nướng, từ trên xuống dưới quần quai, dạ dày nổi lên cuộn cuộn, thiếu chút nữa đem cốc cafe vừa uống phun ra hết.

Kiều Úc bỗng chốc cười xấu xa, vẫy tay với Tùng Dung: “Chờ tôi giải thích rõ nguyên nhân anh nhất định sẽ thấy rằng cách nói này rất hình tượng.” Nói xong hắn cầm nửa cốc nước trên bàn đưa lên trước mặt: “Thực ra đôi khi nước và lửa tính chất là giống nhau, tựa như thế này...”

Nói xong hắn lập tức đem cốc thủy tinh ném về phía Tùng Dung, Tùng Dung ngồi trên salon không ngờ Kiều Úc sẽ đột nhiên ra tay với mình, vội vàng nghiêng người tránh đi, tiếc là áo sơ mi vẫn bị nước làm ướt một nửa.

“Lê Dạ Tinh cậu động thủ với tôi cũng không cần nhắc một chút bản lĩnh của mình.”

Trong nháy mắt cốc thủy tinh sắp rơi xuống nền nhà, Tùng Dung ngửa người ra sau lấy được cái chặn, lúc cốc thủy tinh cách mặt đất không đến một cm y liên văng vàng bắt lấy, nhưng nước trong cốc bị văng ra đầy mặt đất.

Đáy lòng Kiều Úc huyết sáo, không khỏi vỗ tay: “Không hổ là lão đại, thân thủ tốt, có điều người xưa có câu ‘minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng’”

Hắn nhào tới hai chân kiềm chặt Tùng Dung, hai tay giữ chặt bả vai Tùng Dung ấn xuống, đem y đánh ngã trên mặt đất. Tùng Dung phản xạ khá tốt, thời điểm rơi xuống đất lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể thành công giảm bớt lực, té trên mặt đất xoay người một cái không làm tổn thương đến xương cốt.

Tùng Dung tuy rằng đối với Kiều Úc vẫn luôn đề phòng, lời nói cũng mang theo ý thăm dò, nhưng lại không nghĩ Kiều Úc sẽ lấy đá chọi đá với mình, trực tiếp dùng sức mạnh để giải quyết vấn đề, trong đầu y chợt hoảng hốt, lại nhanh chóng phản ứng đem bả vai Kiều Úc đẩy ra áp lên mặt đất.

Hai nam nhân giống như bạn nhỏ trong nhà trẻ đánh nhau lăn lộn thành một đoàn trên mặt đất, người kéo ta xé không ai nhường ai, Kiều Úc cố tình che giấu bản lĩnh một mực cùng Tùng Dung đối chọi, Tùng Dung

vẫn cho rằng Kiều Úc thâm tàng bất lộ, nào biết người này là tên tâm nhân bị phá hư, thậm chí công phu cũng là mèo ba chân, nhìn tay chân gầy yếu khiến Tùng Dung không dám dùng sức, cuối cùng biến thành cục diện gà bay chó sủa.

Kiều Úc tuy công phu đầy mình, nhưng ở trong thân thể Lê Dạ Tinh không phát huy được, hơn nữa còn tận lực giấu diếm nên không chiếm được chút lợi thế nào, cuối cùng hấn vậy mà nổi tính trẻ con, cầm tay Tùng Dung hung hăng cắn một phát.

“Tê! Cậu là cún hả!” Tùng Dung vội vàng rút tay lại, trên tay xuất hiện một vòng dấu răng, hồng hồng như muốn chảy máu.

“Hừ, anh một lần nữa bóp cổ tôi thì tôi lại cắn.” Kiều Úc ngang ngược không thềm cho Tùng Dung một chút hòa nhã, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao mình sẽ trở nên ngây thơ như vậy, trước mặt Tùng Dung lộ ra tính tình trẻ con.

“Trước kia là đứa nhỏ rất nhã nhặn, như thế nào lại đổi tính cách thế này, tôi thấy cậu tám phần là bị quỷ nhập.” Tùng Dung đẩy Kiều Úc ra muốn đứng lên, lại bị kéo ngã trên mặt đất.

Tùng Dung trừng to mắt có chút giật mình nhìn Kiều Úc, người này ăn thuốc kích thích rồi? Thân thể gầy yếu như vậy làm sao có thể đem nam nhân cao lớn kéo ngược lại?

Tùng Dung không biết lời nói của mình chọc trúng chỗ đau của Kiều Úc, Kiều Úc xoay người cười lên lưng Tùng Dung, cầm lấy mảnh vỡ thủy tinh bên cạnh kê lên cổ y: “Tôi thực sự bị quỷ quần người, cho anh sợ tiểu ra quần.”

Nói xong hắn cười lạnh một tiếng, cúi đầu áp sát Tùng Dung, cặp mắt đào hoa ngập nước ánh lên ánh sáng lạnh: “Anh xem, hiện tại anh bị tôi áp không thể nhúc nhích, toàn bộ phần sau lưng đều bị nước thấm ướt, mà trước ngực lại 1 giọt nước cũng không có, như vậy anh có thể phân biệt hai loại phương pháp dùng dao mổ giết người đi?”

Tùng Dung nhàn tình sáng lên, không kịp nghĩ lại thốt lên: “Cậu nói ‘Beefsteak Pháp’ là ý này?”

Kiều Úc có phần đắc ý cười cười, gật gật đầu, đồ ngu ngốc nhà anh sớm nên đoán được.

Tùng Dung cười, hoàn toàn hiểu rõ lời Kiều Úc. Thử nghĩ xem một người to lớn nếu bị lửa đốt sẽ liệu mạng giãy dụa, như vậy cả người của hắn sẽ toàn vết bỏng, nhưng nếu là cổ thi thể nằm đó cho dù lửa lớn hơn nữa cũng sẽ không nhúc nhích, như vậy một mặt chắc chắn không có vết bỏng.

Đạo lý này cũng giống như làm beefsteak, nếu đem tảng thịt bò đặt trên miếng sắt không di chuyển, như vậy một mặt sẽ bị nướng cháy xém, mặt còn lại không bị, vấn đề xác chết bị chết cháy không phải cũng là đạo lý này sao?

Hóa ra là như vậy! Tùng Dung suy nghĩ cẩn thận lại thấy tên Lê Dạ Tinh này càng đáng ghét, lúc đầu nói “Có đôi khi nước và lửa giống nhau...” quay cho người ta chóng mặt, lại đột nhiên phát động công kích làm cho người ta trở tay không kịp, kết quả chẳng qua là đạo lý đơn giản như vậy, nói thẳng ra không phải là xong rồi còn cần phải sử dụng thủ đoạn bạo lực như thế, quả thật là thú vị!

Tùng Dung ngồi xuống lập tức đem Kiều Úc ném trên mặt đất, tiếp theo bẻ quặt tay hắn ra phía sau, ngay cả một chút đường sống cũng không lưu lại: “Lê Dạ Tinh, tuy rằng vừa rồi cậu vừa làm mẫu rất đặc sắc, nhưng mà đối với nhân viên giữ chức giám định ở cục cảnh sát mà nói, năm lần bảy lượt công kích nhân viên cảnh vụ chính là tội chồng thêm tội, tôi hoàn toàn có thể kiện cáo cậu đánh lén cảnh sát.”

“A, lão đại, anh nói gì vậy, là anh hỏi tôi trước, tôi có ý tốt biểu diễn cho anh xem, sao lại thành đánh lén cảnh sát? Vả lại tôi tốt xấu gì cũng xem như là một nửa cảnh sát, anh vu oan hãm hại tôi như vậy không phải là nói xấu nhân viên công vụ quốc gia sao?” Kiều Úc bị Tùng Dung áp thở không ra hơi, hai tay bị bắt chéo ở sau người, xương cốt cũng phát ra tiếng vang khanh khách, nhưng hắn vẫn bày ra vẻ mặt người vô tội đến chết cũng không chịu nhận thua.

“A, đúng vậy, tôi thiếu chút nữa quên mất, cậu ngoại trừ công phu đùa bốn ngoài miệng ra, nhìn thấy thi thể bị dọa đến phát khóc, pháp y gà mờ.” Tùng Dung nheo mắt lại nhìn chằm chằm Kiều Úc, trong lòng rất vui vẻ, cậu càng không muốn nói cái gì thì càng nói cái đó.

“Anh!” Kiều Úc tức giận trừng mắt, môi mỏng mím lại, hai má đỏ bừng, tóc ngắn vì thở gấp mà lay động, phát qua cặp mắt mê người, nhìn như đang nén giận mà vẫn rất phong lưu.

Tùng Dung vừa định mở miệng đùa, di động lại không hợp thời mà vang lên.

Hai người đều sững sờ, ai nửa đêm canh hai canh ba lại gọi điện cho Tùng Dung.

Tùng Dung cầm điện thoại lên, thấy cuộc gọi đến trong ngực nổi lên dự cảm không hay.

“Vâng, Cục trưởng. Cái gì? Dạ, được... tôi đến ngay.”

Ba một tiếng cúp điện thoại, sắc mặt Tùng Dung nghiêm trọng, cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài.

Kiều Úc lập tức đứng bật dậy kéo y lại hỏi “Vừa rồi cục trưởng gọi điện cho anh, xảy ra chuyện gì?”

“Thành Nam bên kia xảy ra án mạng, một nữ sinh đã chết, cảnh viên phụ trách giải quyết không được, Cục trưởng gọi điện thoại bảo tôi qua đó một chuyến. A đúng rồi cậu đi theo tôi, nói không chừng chốc nữa cần dùng.”

“Án mạng thông thường không cần chúng ta giải quyết a. Người chịu trách nhiệm giải quyết không được vì lý do gì?” Kiều Úc có chút nghi hoặc cau mày, tuy hấn đến cục cảnh sát không bao lâu nhưng vẫn biết công việc của các đội khác nhau, không phải án mạng lớn đặc biệt hoặc không có biện pháp giải quyết thì mới giao cho tổ trọng án, tại sao lần này lại đột ngột như vậy?

Tùng Dung sắc mặt ngưng trọng, ngũ quan anh tuần lộc vẻ nghiêm nghị liếc nhìn Kiều Úc nói: “Vụ án lần này cùng vụ sát thủ liên hoàn Hòa Đa năm trước hình như có chút liên hệ, Cục trưởng rất coi trọng vụ án này nên điều cho chúng ta xử lý, tình huống cụ thể trên đường đi tôi sẽ nói rõ cho cậu, lên xe trước đã, chúng ta đến hiện trường.”

8. Chương 8: X Án Ký. Khí Quan. Nữ Nhân

Bốn giờ sáng, bầu trời vẫn là một mảng đen kịt, những cột đèn đường tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt chiếu bóng của chúng trải dài trên mặt đường, con đường lớn vắng vẻ không một bóng người.

Tùng Dung trầm mặc phóng xe, chiếc Buick màu đen chạy như bay trên đoạn đường trống trải, Kiều Úc ngồi ở ghế phó lái hiển nhiên vẫn đang nghĩ về vụ án cường hiếp giết người liên hoàn mà Tùng Dung vừa nói đến.

“Vụ án giết người liên hoàn đó là sao? Không lẽ cô gái bị giết lần này cũng bị tiền gian hậu sát? Cho dù cô ta có bị giết như thế thì cũng chắc gì đã liên quan đến vụ án nhiều năm trước?”

Tùng Dung nắm tay lái cười với hấn, “Dạ Tinh, cậu thật giống một đứa trẻ ngoan thích đặt vấn đề, cậu một lúc hỏi nhiều câu như thế thì tôi biết trả lời câu nào trước đây.”

“Đừng có đánh trống lảng, nhìn bản mặt anh khi nghe điện thoại thì tôi đã biết chuyện nhất định không phải bình thường.”

Tùng Dung gác tay lên cửa sổ xe, nghĩ xem phải bắt đầu nói từ đâu, vụ án đó vô cùng phức tạp mà hấn khi ấy vẫn còn là học sinh, mặc dù nghe nhiều người nhắc đến chuyện này nhưng bản thân cũng chưa từng trải qua, có những chi tiết sau này mới được tìm thấy, lưu trong hồ sơ vụ án, trước khi tra rõ sự thật y không dám tùy tiện kết luận.

Thì ra mười năm trước tại thành phố T từng xuất hiện một tên ác ma giết người, lấy ký hiệu là X. Tên này có một sở thích kì dị, đó chính là chuyên giết hại phụ nữ, không cần biết tuổi tác từ phụ nữ đã có con đến bé gái còn đi học, chỉ cần là nữ thì sẽ thành mục tiêu của hấn ta.

Khoảng thời gian ấy mọi người trong thành phố đều sống trong lo sợ, tất cả đều như một bầy chim bị kinh động, hễ có gì không ổn thì lập tức báo cảnh sát, tất cả phụ nữ đều không dám bước ra khỏi nhà vì sợ bị

tên biến thái nhìn trộm. Áp lực của sở cảnh sát trở nên vô cùng lớn, suýt chút nữa phải kinh động đến hình cảnh quốc tế, đáng tiếc là họ biết rõ có một người tên X tồn tại, nhưng lại không thể nào tìm được đầu mối để phá án.

X giết người một cách ngẫu nhiên, ngoài việc nhất định là nữ ra thì gần như không còn điểm chung nào khác, tên này không cướp sắc cũng không cướp tiền, không phân tuổi tác đồng nghĩa không phải giết người để trả thù, gần như động cơ giết người của hắn ta cũng không điều tra được. Những người bị hại không hề có điểm chung, cho nên có thể bài trừ thêm khả năng hắn là đuổi theo một nhóm mục tiêu nhất định hoặc là từng chịu đả kích tâm lý nên mới phạm tội.

Tên này giết người không có thủ pháp gì đặc biệt, nhưng chắc chắn một điều là nạn nhân phải ‘thấy máu’, ‘thấy máu’ ở đây nôm na chính là trên vùng đầu nạn nhân luôn có vết thương chảy máu, có khi không phải là vết thương chí mạng nhưng tuyệt đối không thể thiếu vết thương này. Lúc đầu bên cảnh sát không cho là cùng một người làm, nhưng sau vài vụ giết người liên tiếp, trên cổ tay những người chết đều có một vết bóng hình chữ X, vì thế hung thủ mới bị gọi là ‘X’.

Sau này không biết vì nguyên nhân gì X đã biến mất một cách thần bí, thành phố T cũng không còn người chết nào trên cổ tay mang dấu X nữa, ngay lúc cảnh sát cùng dân chúng bắt đầu nói lỏng cảnh giác, X lại xuất hiện. Mục tiêu của hắn vẫn là phụ nữ, điểm bất đồng chính là những nạn nhân tiếp theo đều bị xâm phạm tình dục sau đó bị siết cổ đến chết, trùng hợp tất cả nạn nhân đều có thêm một vết bóng hình chữ X trên cổ tay.

Những vụ giết người xảy ra liên tiếp khiến cho người dân thành phố T ngày càng hoang mang, họ viết một bản kiến nghị gửi lên nhờ Chính phủ mau chóng phá án, nghe nói sau này cảnh sát đã bắt được hung thủ và phán tử hình, vụ án cường hiếp giết người chấn động toàn quốc này mới kết thúc.

Kiều Úc nghe xong nhú chặt mày, chống cằm bắt đầu lâm vào trầm tư.

Vụ án này thật sự quá kì lạ, nếu từ lúc bắt đầu tên hung thủ X đó giết nhiều người như thế nhưng không bị cảnh sát tóm được, vậy thì không có khả năng sau đó lại dễ dàng lọt lưới như thế. Vả lại, ngay từ lúc bắt đầu X không hề có ý định cướp sắc, theo như Tùng Dung thuật lại thì tên này giống như xem việc giết người là một loại lạc thú, như vậy hắn lại càng không có lí do quay sang cưỡng hiếp nạn nhân.

“Vụ án này chỗ nào cũng có điểm kì quái, lúc này anh nói, cảnh sát căn bản không tìm được hành tung lẫn động cơ giết người của X, vậy sau đó hắn làm sao lại hồ đồ đến nỗi bị bắt chứ?”

Kiều Úc biết, một tên biến thái thật sự sẽ không dễ dàng ngả bài như thế, cũng như cha nuôi của hắn Tây Sâm vậy, không ai có thể đoán được lão ta đang nghĩ gì, không ai lí giải được những hành động biến thái của hắn có mục đích gì, nhưng có một điểm chắc chắn nhất chính là, những kẻ được gọi là biến thái tuyệt đối không ngu đến mức để cảnh sát bắt được dễ dàng như thế.

Tùng Dung búng ngón tay một cái, nhìn Kiều Úc với ánh mắt thương thức, “Thông minh, hoài nghi của cậu và tôi giống nhau. Tôi vẫn luôn cảm thấy năm đó kì thật X chưa bị bắt, người bị xử tử hình chẳng qua chỉ là con cừu thế mạng.”

Kiều Úc cười khẩy, chống cằm nói: “Anh là cảnh sát nha, nói những lời như thế không sợ người ta nghe thấy à? Nếu đến cả anh cũng không tin cảnh sát thì nhân dân phải làm sao bây giờ.”

“Ha, đừng quên cậu đây cũng là cảnh sát, cậu chẳng phải cũng không tin sao? Tôi chỉ nói ra cách nghĩ của mình thôi, dù sao thì vụ án này cuối cùng bị xử lí không rõ ràng, sau đó không xuất hiện vụ án nào tương tự như vậy ở thành phố T nữa, cho nên vụ án này chỉ có thể nhắm mắt cho qua.”

“Vậy anh chưa từng nghĩ đến việc lật lại bản án à?”

Tùng Dung bắt lực lắc đầu, “Lúc vụ án xảy ra tôi vẫn còn đi học, đợi đến lúc tốt nghiệp ra làm cảnh sát thì hồ sơ vụ án đó đã bị đánh mất, dù tôi có muốn cũng không biết điều tra từ đâu.”

Kiều Úc nhú chặt lông mày, đột nhiên hắn hiểu ra rằng cảnh sát không phải chính nghĩa như hắn nghĩ, kinh thiên đại án nào đến cả nước đều hoang mang lộ ra một đồng sợ hãi như vậy, hồ sơ vụ án cũng thần bí biến mất, rõ ràng là có người có tật giết mình không muốn người ta điều tra vụ án này.

“Đúng rồi, tại sao lúc này anh nói vụ sát nhân liên hoàn năm đó và vụ hôm nay có liên quan với nhau?”

“Câu còn nhớ hai vụ án giết người xảy ra tháng trước không?” Tùng Dung đạp thắng, xe từ từ dừng lại ngay khi đèn đỏ sáng lên.

Kiều Úc trong lòng trợn trắng mắt, thầm mắng cái tên ngu ngốc này có não hay không thể, mình nhập vào cơ thể Lê Dạ Tinh đã bao lâu đâu, ngay cả tên cũng chỉ mới biết mấy ngày gần đây, bây giờ y hỏi như vậy thì sao mà biết được.

“Lão đại anh quên à, tôi mất trí nhớ rồi, chuyện trước đây không nhớ được.”

“Ồ... xin lỗi, tôi quên mất, thật ra nhìn cậu cũng chẳng có chỗ nào giống người mất trí nhớ cả.” Tùng Dung xoa xoa mũi cười một cái, đèn đường màu vàng nhạt chiếu lên gương mặt y, phủ vàng bóng mờ trên gương mặt tinh tế.

Kiều Úc lại nhìn trời trợn trắng mắt, thật muốn chửi người, có quỷ mới thấy anh có ý xin lỗi, đây rõ ràng là cố ý thăm thính tôi! Cái con hồ ly già này không thời khắc nào quên thăm dò mình.

“Một tháng trước có hai nữ sinh bị giết, thời gian xảy ra hai vụ án này cách nhau khá xa, hai nạn nhân cũng không có quan hệ với nhau, có thể nói kiểu gì cũng không thể kéo lại với nhau được, bên cảnh sát đã điều tra nhiều lần nhưng không tìm được hung thủ, cho nên vụ án chỉ có thể kéo dài đến giờ, sau đó thì thể của hai cô gái bị đưa vào nhà xác, nhưng không ai biết ngay đêm đó có một đám người chạy đến trộm khí quan của họ.”

“Nga? Cảnh sát các người làm ăn thế nào vậy, ngay cả hai cái xác cũng trông chừng không xong, một đám phế vật.” Kiêu Úc nguyên bản nghĩ rằng cảnh sát tuy hơi ngốc một chút nhưng ít nhất sẽ không ngu, bây giờ mới biết rằng đám người này ngoại trừ ngu ra thì trí thông minh cũng có vấn đề.

Người sống trông không được, vậy mà còn để người chết bị trộm mất khí quan ngay trước mũi mình, đây không gọi là đồ vô dụng thì còn là gì nữa?

Tùng Dung nhìn Kiêu Úc không ngừng trợn mắt, biểu cảm khó nói có bao nhiêu kì quái, nhìn không được cười thành tiếng, “Chú ý dừng từ, sao lại gọi là ‘cảnh sát các người’? Cậu cũng là cảnh sát, nhớ kĩ, đừng suốt ngày phế vật này phế vật nọ, coi chừng tôi đánh cho cậu thành phế vật đấy.”

Kiều Úc không thèm nhìn y cười khẩy một cái, trong lòng nghĩ muốn thử xem coi ai đem ai đánh thành phế vật.

“Theo như anh nói, bọn trộm khí quan và tên hung thủ là không phải là đồng bọn? Sao bọn chúng không lấy khí quan ngay sau khi giết người mà phải chờ đem đến nhà xác rồi mới ra tay?”

Đèn xanh sáng lên, Tùng Dung đạp ga, chiếc Buick vèo một cái chạy đi, “Lúc đầu mọi người cũng nghĩ như vậy, cho nên mục tiêu của cảnh sát bị phân chia ra, một bộ phận đi bắt hung thủ, phần còn lại thì đi bắt bọn trộm khí quan, kết quả là công cốc, không bắt được tên nào cả.”

Kiều Úc một tay đỡ trán, thật muốn chỉ thẳng vào mặt mấy tên kia mà chửi, cảnh cục nuôi cái bọn phế vật đó làm gì chứ! Lấy tiền thuế của người dân lại không đi làm chính sự.

Điều chỉnh lại cảm xúc, hần mở miệng: “OK, tôi không hỏi nữa, anh cứ trực tiếp nói cho tôi biết những chuyện đó liên quan gì đến vụ án hôm nay?”

Sắc mặt Tùng Dung đột nhiên trở nên âm trầm, y miết chặt tay lái nhìn chằm chằm vào những bóng đen xẹt ngang qua kính chắn gió, trầm trọng lên tiếng: “Vụ án mạng hôm nay có tất cả các đặt trưng của hai vụ tôi vừa nói.”

Kiều Úc thần sắc thay đổi, kinh ngạc mở miệng hỏi: “Ý anh là nạn nhân lần này cũng bị lấy mất nội tạng và bị cưỡng hiếp?!”

“Không chỉ thế, trên tay cô ta còn có kí hiệu chữ X nữa.”

Kiều Úc hít một ngụm khí lạnh, ngay lúc này xe lại đột nhiên thắng gấp, hần không giữ được thăng bằng nhào người về phía Tùng Dung. Cơ thể gầy yếu đụng thẳng vào một vòm ngực cứng cáp, đôi vai gầy guộc nhất thời cảm giác một trận đau đốn, ngực tên này làm bằng đá tảng à? Sao mà cứng thế.

Vị vai nửa ngày không lên tiếng, Tùng Dung cười khẽ, nắm lấy cổ tay hắn nhìn: “Cậu sau này rảnh thì luyện tập nhiều một chút, bộ dạng này của cậu người ta nhìn vào không biết còn tưởng tổ trọng án chúng ta không cho cậu ăn cơm, tôi chỉ thắng gấp chút thôi, cậu làm gì mà ôm ấp tôi như thế.”

Kiều Úc hất tay y ra, nhướn mày lạnh nhạt nói: “Kỹ thuật lái xe của bản thân đỡ còn đi đổ thừa người ta, hoàn toàn là ‘ị không ra đổ thừa Trái Đất không có lực hấp dẫn.’”

Tùng Dung cười thành tiếng, ánh mắt sắc bén cũng nhu hòa hơn nhiều, miệng bình thường lúc nào cũng cứng đờ cũng dần dần nhếch lên một đường cong nhẹ, “Tôi trước đây không phát hiện cậu nói chuyện khó nghe vậy, mới tí tuổi học đâu ra mấy tật xấu này thế.”

Kiều Úc lần này ngay cả mắt cũng không thèm liếc một cái, trực tiếp bảo trì im lặng. Tùng Dung cũng không thèm để ý, trực tiếp dập lửa rồi lấy chiếc vali và áo khoác từ ghế sau ra, mở cửa xuống xe, “Xuống xe đi, chúng ta đến rồi.”

“Anh cầm cái gì trên tay thế?” Kiều Úc mở cửa xe đi nhanh đuổi kịp Tùng Dung, đối với chiếc vali đen trong tay Tùng Dung rất có hứng thú.

“Áo và vali, cậu không thấy à?”

“Tôi đang hỏi thứ đựng trong đó là gì.” Kiều Úc lại một lần nữa được lĩnh giáo khả năng đánh trống lảng của Tùng Dung, trên thế giới này thật sự không có mấy ai có thể thật sự chọc cho hắn nổi nóng, bình thường đối thủ có khiêu khích cỡ nào hắn cũng không để ý, thế nhưng Tùng Dung lại có thể dễ dàng chọc tức hắn.

Tùng Dung thần bí nhướn mày, nhìn chằm chằm vào hiện trường bị cảnh sát bao vây trùng trùng kia. “Ha, đây là bí mật nha, một lát nữa cậu sẽ biết thôi.”

Thiết, xem tôi là trẻ lên ba mà hổng à? Kiều Úc bắt lực lắc lắc đầu, đi theo Tùng Dung.

Từ khi trọng sinh vào cơ thể của Lê Dạ Tinh, Kiều Úc phát hiện IQ của bản thân hình như càng lúc càng thấp, không chỉ hành động và sự linh hoạt bị giảm xuống, giờ cả não cũng không xài được nữa, sự lạnh lùng bình tĩnh ngày xưa đâu rồi, không lẽ thay cái vỏ ngoài mới trẻ trung hơn thì đầu óc cũng trở nên bốc đồng hơn à?

Như thế không tốt, sau này phải sửa lại. Kiều Úc xoa xoa mũi, thò tay vào túi áo sờ lên mặt nhẫn được chạm khắc hình sư tử kia, đi vào hiện trường vụ án

9. Chương 9: Vụ Án Giết Người Trong Rừng Cây

Editor: Anh Cung

Beta: zizi (tiểu kê kê

~:)))

=====

“Lão đại, Tiểu Tinh, hai người lại đây xem.”

Tề Tích thấy Tùng Dung và Kiều Úc đến, quay qua vẫy tay với Hạ Quân Chi, cả hai vượt qua giải phân cách đi đến cạnh hai người mới tới kia.

Tùng Dung gật gật đầu, không nói quanh co trực tiếp mở miệng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói khái quát tình hình một chút.”

“Người chết tên là Lí Hiểu Mẫn, mười chín tuổi, sinh viên năm hai đại học T, qua phán đoán sơ bộ có thể là do lồng ngực chảy máu quá nhiều gây sốc và dẫn đến tử vong.”

Hạ Quân Chi tiếp lời của Tề Tích nói: “Theo lời khai của người báo án, buổi tối anh ta lái xe bị lạc đường, không cẩn thận đi vào mảnh rừng này, xui xẻo đụng trúng vật gì đó, anh ta tưởng đâm vào người, sợ tới mức vội vàng xuống xe kiểm tra, lúc này mới phát hiện ra thi thể của Lí Hiểu Mẫn.” Hạ Quân Chi lấy tờ giấy từ trong kẹp tài liệu đưa cho Tùng Dung: “Người báo án tên Đại Vĩ, đây là lời khai của anh ta, lão đại anh coi.”

Tùng Dung tiếp nhận lời khai, nhìn vô cùng chăm chú, Kiều Úc cũng lại gần nhìn, lúc sau không khỏi nhủ thầm.

“Người tên Đại Vĩ đó, đã trễ vậy tại sao còn tới một nơi như thế này?” Kiều Úc đánh giá địa hình xung quanh một chút.

Nơi đây là một mảnh rừng cây nhỏ ở ngoại ô thành phố, bởi vì cách nội thành rất xa, hơn nữa dân cư thưa thớt cho nên cây cối cực kỳ tươi tốt, tán cây cao lớn che phủ hết cả bầu trời phía trên, buổi tối lại càng âm u khủng bố, vì vậy xung quanh không có nhà xưởng hay hộ gia đình nào, mặc dù nơi này có thể được coi là chỗ tuyệt hảo để gây án, nhưng mà người bình thường rất ít tìm đến, người đàn ông tên Đại Vĩ này sáng sớm xuất hiện ở đây thực sự rất khả nghi.

“Anh ta là người ở nơi khác, đến thành phố T thăm người thân, bởi vì trưa nay còn có việc nên đêm hôm qua phải vội vã trở về, nhưng trên đường đi lại bị lạc, đánh bậy đánh bạ thế nào lại lao tới nơi này, tôi đã đặc biệt điều tra thân phận của anh ta một chút, anh ta cùng người chết không có quen biết, không có động cơ phạm tội, hơn nữa lời khai của anh ta cũng là thật, hẳn là không có gì đáng nghi.” Hạ Quân Chi dẫn Tùng Dung và Kiều Úc đi tới nơi phát hiện án, vừa nói vừa đưa thẻ công tác cho cảnh sát canh giữ hiện trường.

“Thực ra tôi cho rằng hẳn lái xe đâm chết người, sợ bị truy tố trách nhiệm hình sự nên cố ý đưa ra một lý do.” Tề Tích lại gần, khuôn mặt bí hiểm vuốt cằm.

Hạ Quân Chi xoay người ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nhìn Tề Tích như kẻ ngốc nói: “Cậu không thấy ngực của nữ sinh kia bị người ta rách, ngay cả ruột cũng lòi ra hả, hơn nữa trên cổ tay cô ấy có ký hiệu X, có nghĩa là gì? Cậu đừng nói với tôi Đại Vĩ lái xe đâm người, sau đó cảm thấy rằng dù sao cũng đã đâm chết, tiểu cô nương bộ dạng lại xinh đẹp cho nên thuận tiện gian thi, rồi thuận tiện lấy đi vài bộ phận, xong xuôi lại đột nhiên muốn vẽ một dấu X trên cổ tay cô ấy.”

“Tôi không phải chỉ tưởng tượng một chút thôi sao, tôi thà tin rằng anh ta gây tai nạn giao thông đâm chết người cũng không hi vọng X còn sống.” Tề Tích trừng khuôn mặt khốc liệt thăm thiết, biểu cảm giống như ngày mai là năm 2012 bị trắng.

Tùng Dung dọc đường vẫn chưa hề lên tiếng lại ngẩng đầu, giọng điệu chắc chắn nói: “Cho dù năm đó X không chết, vụ án này phỏng chừng cũng không phải do hắn làm.”

Kiều Úc, Tề Tích và Hạ Quân Chi đều trợn mắt nhìn y, không hiểu vì sao y lại nói như vậy.

Kiều Úc nhướn mày mang theo một chút hiếu kỳ hỏi: “Anh nhanh chóng khẳng định như vậy? Vừa rồi trên đường đi anh vẫn còn nghi ngờ năm đó X chưa hề sa lưới, vụ án hiện tại cùng năm đó dùng hai phương pháp giống hệt nhau, vì sao anh không nghi ngờ hắn?”

Tùng Dung nâng mắt lên, ý vị sâu xa liếc nhìn Kiều Úc một cái, không nói gì mà bước nhanh lên phía trước vài bước, ba người Kiều Úc trong đầu tràn đầy tò mò đi theo hắn tới nơi phát hiện án mạng.

Đây là chỗ đất trũng hai bên hơi thấp, vết máu đem cổ đại xung quanh nhuộm thành màu nâu, máu phủ đầy trên thi thể nữ sinh nằm đó, con mắt mang theo nỗi kinh hoàng trợn lên, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng vặn vẹo, vị trí từ cổ đến bụng bị một loại vũ khí sắc bén rách ra, tất cả các cơ quan trong lồng ngực đều bị lòi ra ngoài, hai chân mở rộng, váy đồng phục màu lam bị xé thành mảnh nhỏ, chỗ tư mật cũng dính vết máu khô. Tay trái của cô nắm chặt lấy áo, tay phải ôm bụng, phía trên bị khắc hình chữ X thật sâu.

Cho dù là đã quen với cảnh giết chóc như Kiều Úc, khi chứng kiến sự việc này cũng không khỏi động lòng trắc ẩn. Rốt cuộc là tên cầm thú nào dùng thủ đoạn thâm độc như vậy với một nữ sinh liễu yếu đào tơ, quá tàn nhẫn, quả thật là súc vật. Nhìn khuôn mặt vẫn còn nét hoảng sợ của nữ sinh kia thì biết trước khi chết

đã phải chịu sự tra tấn tàn khốc đến nhường nào, đôi mắt đến chết cũng không thể nhắm lại, hiển nhiên là chết không cam tâm.

Tề Tích quay lưng đi không đành lòng nhìn thêm một chút nào nữa, từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay phủ lên mặt nữ sinh: “Chúng tôi nhất định sẽ lôi tên súc sinh kia ra trước công lý để an ủi linh hồn cô, hãy yên nghỉ đi.”

Kiều Úc đi đến bên cạnh Tùng Dung, vỗ vỗ bờ vai y: “Suy cho cùng anh làm sao biết đây không phải do X làm? Thủ đoạn này so với lúc trước anh cho tôi biết thoát nhìn gần giống nhau a.”

“Không, tôi có thể cảm nhận được hung thủ lần này biến thái hơn rất nhiều, hẳn hẳn là bị một thứ gì đó kích thích hoặc là cấp thiết cần phải lấy một vài đồ vật, cho nên còn hơn cả X liên hợp cùng kẻ khác trộm đi bộ phận trong thi thể, thủ đoạn của hung thủ này rất tàn nhẫn, hơn nữa còn phá hủy mỹ cảm.”

Sắc mặt Kiều Úc bỗng chốc trở nên phức tạp, trái lại Tề Tích khinh thường nhếch mép: “Thứ này còn có thể có mỹ cảm ư, cho dù thế nào cũng là kẻ sát nhân, đều là máu chảy đầm đìa, tôi không thấy được mỹ ở chỗ nào.”

“Thực ra... giết người cũng là nghệ thuật.” Kiều Úc nâng cằm lên nói: “Cái này cũng giống như họa sĩ đối với phác họa và màu sắc có một loại gần như cố chấp dị thường. Ví dụ khi hắn muốn có một bức tranh giống như nhân vật thật, hắn sẽ yêu cầu người mẫu mặc quần áo màu sắc nhạt nhạt hoặc là tạo dáng đặc biệt, nếu như người mẫu không làm được hắn sẽ lo âu bứt rứt, thậm chí dễ cáu kỉnh giận dữ cho rằng tâm nguyện theo đuổi mỹ cảm của hắn bị người ta phá hủy hết.”

Tùng Dung tán thưởng nhìn hắn một cái, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là ý đó. Càng là kẻ giết người thông minh thì càng chấp nhất với việc này, bọn chúng coi thường việc dùng những thủ pháp giết người mà tất cả mọi người đều có thể làm, như vậy bọn chúng sẽ không nổi trội trong nhóm người không bình thường, đó là lý do chúng thường hay lưu lại dấu hiệu sau khi giết người để cho cảnh sát biết rằng, người là do chúng giết. Tựa như X giết người, sau đó nhất định lưu lại ký hiệu X, đây là một loại phương thức khoe khoang của bọn chúng.”

“A, thực sự là ám thị kinh khủng a.” Kiều Úc cười lắc đầu, ăn ý liếc nhìn Tùng Dung một cái, thật đúng là nhìn không ra Tùng Dung rất có tài năng, hiểu biết của hắn đối với những kẻ giết người này không hề kém sát thủ chút nào, đúng lúc Tùng Dung cũng quay đầu lại, tầm mắt hai người giao nhau, tuy là trong mắt cả hai có chút tán thưởng, nhưng khi nhìn thấy đối phương liền ngay lập tức dời tầm mắt đi.

Kiều Úc bĩu môi, cho dù là ưu việt, xem ra y vẫn là một con cáo già đáng ghét, vừa rồi nhất định là uống nhầm thuốc mới có thể cho rằng y có vài phần đẹp trai.

Tùng Dung sờ sờ mũi, trong lòng cười nhẹ, đồ nhát gan này cũng có lúc bộc phát, nhìn không ra hắn có chút tìm tòi về tâm lý học tội phạm, không lẽ đầu gối đã được mở mang sao?

Hai người không quan tâm đến những người bên cạnh, người một lời ta một lời nói ‘mỹ cảm của sát nhân’, điều này làm khổ Tề Tích vô cùng, cậu ta ôm đầu ngồi xồm trên mặt đất, lúc thì nhìn Kiều Úc, chốc lát lại quay sang Tùng Dung, cuối cùng rối rắm gãi đầu nói: “Hai người đang nói cái vậy? Vì sao tôi nghe một câu cũng không hiểu? Họa sĩ với ám thị và vụ án này có phải do X làm hay không có quan hệ gì? A a a... Các người đều ức hiếp người!”

Hạ Quân Chi dùng chân đá cậu ta một cái: “Đừng kêu la nữa, nghe lão đại nói hết đã.”

Tùng Dung mỉm cười, tựa lên cây đại thụ nói: “Tôi đã nghiên cứu vụ án của X năm đó, người bị sát hại đều không có mục đích gì, thoát nhìn như là để hưởng thụ niềm vui giết chóc nên mới giết người, hơn nữa thường là cho nạn nhân một cái chết thoải mái, không giống như lần này dùng thủ đoạn thực tàn nhẫn.”

Y đi đến bên cạnh thi thể, chỉ chỉ: “Nhìn xem, biểu cảm của cô gái sau khi chết cho thấy oán hận của cô rất sâu đậm, phương thức giết người điên cuồng như vậy làm cho người ta cảm thấy hung thủ rất nóng nảy, như thế hẳn bức thiết phải thông qua việc giết người mới có thể thỏa mãn bản thân mình, mà máu tươi của một cô gái trẻ vừa vận thỏa mãn tư tưởng vận vẹo của hắn, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy không phù hợp với tính cách nhất quán của sát nhân X.”

“Vậy sát nhân X có tính cách như thế nào?” Hạ Quân Chi nghi hoặc hỏi.

“Ách... cái này tôi không biết nên diễn ta cho các cậu như thế nào, hình như hấn ta rất để ý tới tính toàn vẹn của thi thể, không muốn làm thay đổi tính chất cực đại như khi áp dụng các thủ đoạn đâm, chém, đốt, ngược lại hấn rất trung thành với việc đề chết người, dùng các phương pháp giết người không thấy máu, loại tâm tính này càng giống như... giống như...” Tùng Dung muốn tìm một từ ngữ thích hợp, nhưng mà tìm mãi vẫn không ra từ nào có khả năng diễn đạt được cảm giác này.

“Hiển tế.” Kiều Úc bỗng đứng đi đến trước mặt Tùng Dung, nói: “Loại tâm tính này giống như hiển tế, hấn giữ nguyên tính hoàn chỉnh của thi thể, chỉ lưu lại máu ở trên vết thương và dấu hiệu X, như là muốn dùng máu của người chết để hiển tế cái gì đó, báo hiệu nhiệm vụ của hấn đã hoàn thành.”

Ánh mắt Tùng Dung sáng lên, nhanh chóng đem tầm mắt chuyển lên trên người Kiều Úc, trong mắt có vài phần phức tạp: “Đúng, chính là loại cảm giác này! X hết sức cố chấp với việc giữ thi thể nguyên vẹn, sẽ không vô duyên vô cớ đem người chết biến thành đồng hồ độn trước mặt, hung thủ này đem nơi đây biến thành đầm máu như vậy, căn bản không phải phong cách của X.”

Tề Tích nghe xong như lạc vào sương mù, thế nhưng vẫn nắm bắt được một chút: “Nói cách khác tâm lý biến thái của X giống như cố chấp điên cuồng, từ đầu đến cuối coi thường với việc dùng thủ đoạn giết người đầm máu như vậy?”

“Bingo! Ngốc bẩm sinh cuối cùng đã thông suốt.” Hạ Quân Chi vỗ tay một cái, cười hì hì nhìn Tề Tích.

Tùng Dung gật gật đầu, chính là ý tứ này, vô thức ngẩng đầu nhìn Kiều Úc, phát hiện hấn đang cau mày giống như có tâm sự.

“Này, đồ nhát gan, cậu làm sao vậy?” Tùng Nhung đi tới bên cạnh Kiều Úc.

Tóc Kiều Úc bị gió thổi bay, lộ ra đôi mắt mờ mịt: “Tôi có một chút không hiểu lắm, ngay từ lúc đầu mới xuất hiện, X không giết người cường bức, nhưng thời điểm hấn trở lại giống như trở thành một kẻ khác, cường bức nữ sinh kia, đây không phải là tác phong của hấn a.”

“Nói không chừng nội dung hiển tế thay đổi.” Tùng Dung khê cong khóe môi.

“Có ý gì?”

“Cái này cũng giống như thời cổ đại người ta dâng cho Thần sông đồng nam đồng nữ, tất cả mọi người đều cho rằng đồng nam đồng nữ có thể khiến Thần phù hộ cho con sông an bình, kết quả vào một ngày nào đó Thần sông thay đổi khẩu vị, muốn lấy những cô gái xinh đẹp về làm vợ, không dâng cho hấn những cô gái xinh đẹp thì hấn làm đại hồng thủy chìm chết loài người, Thần sông thích đồng nam đồng nữ hay những cô gái xinh đẹp thì ai biết.” Tùng Dung cong khóe miệng, vẻ mặt bí hiểm.

Tề Tích lén lút ghé tai Hạ Quân Chi nói nhỏ: “Mấy hôm nay lão đại như thế nào lại giống thằng điên, cứ nhìn thấy Tiểu Tinh là cười vậy? Bây giờ đến cả Thần sông cũng mang ra luôn, Thần sông và X có cái lông nào quan hệ với nhau hả?”

Hạ Quân Chi trừng mắt liếc cậu ta một cái, ý bảo cầm miệng nghe cho rõ, đừng nhiều lời vô nghĩa.

Trong đầu Kiều Úc có chút hỗn loạn, không biết Tùng Dung rốt cuộc muốn nói cái gì, trên mặt thoáng hiện lên vẻ mờ mịt.

Tùng Dung khó có được tâm trạng tốt cười lộ lên, đưa tay vỗ vỗ đầu Kiều Úc: “Cậu đã đoán sát nhân X giống như đang hiển tế, vậy nếu đối tượng mà hấn muốn không phải là thi thể của nữ sinh, ngược lại đối với máu của xử nữ có hứng thú hơn, vậy nếu cậu là X cậu có đem nữ sinh kia cường gian đến nỗi khắp nơi đều là máu của cô ta không?”

Trong đầu Kiều Úc bỗng nhiên vụt sáng, có cái gì đó vừa lóe qua, hấn vội đứng lên chạy đến bên cạnh thi thể, ba người kia cũng không hiểu nguyên do liền đi theo.

“Máu của xử nữ! Tùng Dung, anh nói đúng! Trước kia anh nghiên cứu vụ án của X có chú ý đến không, ý tôi là những cô gái bị giết rốt cuộc có phải là xử nữ hay không?” Kiều Úc chỉ vào máu khô ở hạ thân thi thể nữ sinh nói, cả khuôn mặt đều phấn khích, trong lòng cũng thông suốt.

Tề Tích lại một lần nữa ghé sang bên Hạ Quân Chi, buồn nôn nói: “Không ngờ Tiểu Tinh là một tiểu sắc lang a, nhìn chăm chăm nơi đó của nữ sinh nhà người ta, lưu manh muốn chết.”

Trần Hạ Quân Chi nổi đầy gân xanh, hung hăng đập Tề Tích một cước: “Tôi xin cậu đừng có nhìn sai trọng điểm có được không? Tất cả mọi người đang suy nghĩ vụ án, cậu lại suy nghĩ lung tung cái gì vậy!”

Tề Tích oan ức ngồi xồm xuống đất vẽ vòng tròn: “Thế nhưng Tiểu Tinh thực sự nhìn chăm chăm vào nơi đó của người ta rồi...”

Tùng Dung không nghe thấy Hạ Quân Chi và Tề Tích đang to nhỏ cái gì, toàn bộ tâm trí của y đều đặt trên bốn chữ ‘máu của xử nữ’.

Y xoa xoa cằm nhú mày nói: “Nghe cậu nói như vậy, tôi thực sự chưa từng chú ý tới vấn đề này, hồ sơ vụ án trước kia đã thất lạc, hơn nữa trong ấn tượng của tôi thì báo chí, TV lúc đó cũng không hề nhắc tới, xem ra chúng ta nên đi thăm dò một chút.”

Hạ Quân Chi nghe thấy, như gặp phải chuyện rất khó khăn, vẻ mặt xấu hổ nói: “Việc này... lão đại việc người ta có phải là xử nữ hay không chúng ta phải điều tra như thế nào? Chung quy vẫn không thể chạy đến cửa nhà người thân họ hỏi thăm chứ?”

“Chính là... Chính là những cô gái kia đã chết rất nhiều năm rồi, chúng ta làm sao có thể hỏi người nhà họ vấn đề này?” Tề Tích cũng biểu đạt suy nghĩ, không ngừng gật đầu.

“Nói hai cậu gốc thật không sai, năm đó số người chết nhiều như vậy hỏi thăm từng nhà có thể làm hết sao, các cậu chỉ cần xem lại vụ án X năm đó, xem những người bị giết đã từng kết hôn hay chưa, phỏng đoán một chút cũng cơ bản đoán ra được gì đó không phải sao?” Tùng Dung liếc mắt nhìn hai người một cái, ngay lập tức một trận gió lạnh thổi qua, hai người vội vàng gật đầu hòa theo.

Tùng Dung thỏa mãn gật đầu, chuyển đề tài câu chuyện, mang theo ý cười nhìn về phía Kiều Úc: “Về phần cái chết của cô gái hôm nay, chỉ sợ cần nhờ cậu tới kiểm tra một chút.”

Kiều Úc vừa nghe thấy lập tức nhú mày: “Tôi không làm.”

Tùng Dung làm động tác nhún vai, trừng lớn mắt: “Nơi này chỉ có cậu là bác sĩ pháp y, cậu không làm thì ai làm?”

Kiều Úc trong mắt lộ ra vẻ chán ghét bản mặt đã tính toán kỹ lưỡng của Tùng Dung cùng với cặp mắt sắc bén của y. Vì vậy lạnh nhạt vẫy vẫy tay: “Tôi không mang theo dụng cụ.”

Tùng Dung nghe thế bật cười một tiếng, lấy ra một túi da màu đen đeo bên người ném về phía Kiều Úc, Kiều Úc theo bản năng bắt được, chợt nghe Tùng Dung nói: “Yên tâm, tôi đã chuẩn bị tốt cho cậu rồi, bên trong đầy đủ mọi thứ.”

Kiều Úc nghe xong lập tức nổi giận, thì ra người này thần thần bí bí mang theo cái túi ra ngoài thì đã đoán chắc mình sẽ phải dùng, không thể lấy cớ qua loa là không có dụng cụ, vừa rồi còn kêu là chuyện bí mật không thể nói, hiện tại lại một bộ biểu tình không liên quan, thực sự làm cho người ta chán ghét.

Thầm mắng một tiếng hồ ly thú, Kiều Úc trưng vẻ mặt lạnh lùng ngồi xồm xuống, mở túi lấy ra một con dao giải phẫu sắc bén cùng một công cụ khác, hít sâu một hơi bắt đầu mở nội tạng nữ sinh.

Lúc này Tề Tích đứng một bên thì thào lên tiếng: “A, trước kia Tiểu Tinh lúc giải phẫu thi thể đều nôn đến rồi tinh rồi mù, lần này nhìn thấy ruột, mạch máu linh tinh các loại, vậy mà không nôn, rất kỳ lạ nha!”

Hạ Quân Chi cũng có chút nghi hoặc nhìn Lê Dạ Tinh vẻ mặt bình thản nhưng động tác lại vô cùng dứt khoát, lại liếc nhìn Tùng Dung đứng bên cạnh cười thần bí, chung quy vẫn cảm thấy có chút gì đó không giống trước đây, nhưng cụ thể là cái gì hẳn cũng không nói rõ được, gật gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, ít nhất quan hệ giữa lão đại và Tiểu Tinh thoát nhìn tốt hơn nhiều so với trước kia.”

“Cũng không đúng, trước kia nghe thấy án mạng Tiểu Tinh trốn còn không kịp, lần này chắc chắn là Tiểu Tinh và lão đại ở cùng một nơi rồi đến hiện trường, càng kỳ lạ hơn chính là động tác của Tiểu Tinh như là đã trải qua thân kinh bách chiến, mỗi động tác đều vô cùng chính xác, không lẽ đầu bị dụng một cái thì chỉ số IQ cũng tăng lên?”

Hạ Quân Chi lắc đầu không nói gì, Tề Tích thấy Hạ Quân Chi không phản ứng nữa tự bản thân cũng ngậm miệng lại.

Bầu trời dần dần sáng lên, cây cổ thụ to lớn cũng chăm chăm nhìn ra hình dáng, Tùng Dung tựa vào thân cây cách đó không xa, nhắm mắt lại đợi Kiều Úc làm xong việc, khóe miệng vô thức câu lên, ngay cả tên thần kinh thô như Tề Tích cũng cảm thấy Lê Dạ Tinh có điểm khác biệt so với trước đây, xem ra Lê Dạ Tinh này quả thật có chút vấn đề.

Nhưng mà... y cứ nhiên lại lộ ra một nụ cười ý vị đến thế, Lê Dạ Tinh của hiện tại cũng rất khả ái nha, nhất là khi tức giận.

10. Chương 10: Lá Gan Bị Đánh Cắp

Editor: Ren thổ

Beta: tiểu Hồ

=====

Bầu trời dần dần sáng lên, cây cổ thụ to lớn cũng chăm chăm nhìn ra hình dáng, Tùng Dung tựa vào thân cây cách đó không xa, nhắm mắt lại đợi Kiều Úc làm xong việc, khóe miệng vô thức câu lên, ngay cả tên thần kinh thô như Tề Tích cũng cảm thấy Lê Dạ Tinh có điểm khác biệt so với trước đây, xem ra Lê Dạ Tinh này quả thật có chút vấn đề.

Nhưng mà... y cứ nhiên lại lộ ra một nụ cười ý vị đến thế, Lê Dạ Tinh của hiện tại cũng rất khả ái nha, nhất là khi tức giận.

“Phần lưng của thi thể xuất hiện một lượng lớn thi ban*, cơ bắp đều trở nên cứng rắn, có thể phán đoán được đã chết hơn mười hai tiếng. Tử chi và phần eo đều có những vết lằn khác màu, có lẽ là trước khi chết đã bị trói lại.” Kiều Úc kiểm tra thi thể một cách tổng quát rồi đưa bản ghi chép cho Tùng Dung.

Tùng Dung gật gù đầu, khom người chỉ vùng bụng của thi thể nữ sinh, “Cô ấy bị mất phần nào?”

Kiều Úc lấy chiếc kẹp gỡ phần da ngoài lên, chỉ vào vị trí xương đòn bên phải giữa xương sườn thứ năm nói: “Ở đây bị mất lá gan, từ vết cắt có thể thấy được hung thủ rất chuyên nghiệp, có lẽ người này cũng có kiến thức y học nhất định.”

Tề Tích thò đầu qua nhìn một cái, “Hắn ngay cả lồng ngực cũng mở ra rồi, chỉ cần nhìn thấy trực tiếp lấy đi lá gan không phải tốt rồi sao, còn cần đến kĩ thuật gì?”

Kiều Úc bĩu môi lắc lắc đầu, dùng chiếc kẹp trên tay chỉ sườn phải của thi thể: “Người không biết y thuật rất khó móc ra một lá gan hoàn chỉnh, bởi vì phần lớn gan thường bị che khuất bởi cung sườn, nằm ở phía trên khoang bụng, ngay giữa cung sườn bên phải lộ ra một chút, rất khó để đưa dao vào, cho nên mới nói cho dù bình thường mở được lồng ngực, nhìn thấy lá gan thì cũng rất khó lấy nó ra mà không bị tổn hại.”

Tề Tích bình tĩnh đại ngộ, xoa xoa cằm nói: “Vậy có nghĩa hung thủ là một tên buôn lậu nội tạng?”

Lông mày Kiều Úc giật giật, “Cũng không hẳn là thế, nhưng ít nhất chúng ta biết được rằng hung thủ là một tên biến thái vô cùng tàn nhẫn và tinh thông giải phẫu học.” Nghiêng đầu qua muốn xem xem Tùng Dung có nghĩ gì khác không, quả nhiên phát hiện y đang trưng ra một bộ dạng diện vô biểu tình.

“Lão đại, anh nghĩ sao?”

Tùng Dung sắc mặt thản nhiên, nhưng ánh mắt lại hơi hơi híp lại, “Năm đó sau khi nội tạng của hai thi thể kia bị trộm mất, bên cảnh sát cũng từng hoài nghi đó là hành vi của bọn buôn nội tạng người, thế nhưng chẳng phải tất cả mọi điều tra đều đi vào bế tắc sao? Tôi nghĩ lần này hung thủ không phải chỉ đơn giản là bọn buôn nội tạng thôi đâu.”

Hạ Quân Chi chống tay gật gật đầu, “Tôi đồng ý với cách nói này, nếu chỉ đơn thuần vì muốn lấy một lá gan, hung thủ không nhất thiết phải làm cho hiện trường bê bết máu me, càng không cần phải cưỡng hiếp nữ sinh này.”

Tề Tích nhíu mày, bĩu môi, “Vây cũng phải, tên hung thủ này cũng quá tham lam rồi, không chỉ ô nhục con người ta mà còn nhẫn tâm ra tay lấy mất lá gan nữa chứ, chắc chắn, biến thái nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều.”

Tùng Dung đẩy đẩy vai Kiều Úc hỏi: “Trên người nữ sinh này có tinh dịch của hung thủ lưu lại không?”

Kiều Úc nhún vai, bắt lực lắc đầu: “Hung thủ rất giảo hoạt, không để lại bất kỳ dấu vết nào, có thể thấy là đã có âm mưu từ trước.”

“Yo, tên hung thủ này cũng rất chú trọng sạch sẽ nha, trước khi hành sự còn nhớ mang ‘bao.’” Tề Tích nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười lưu manh.

Kiều Úc: “.....”

Tùng Dung: “.....”

Hạ Quân Chi bó tay, cốc một cú thật mạnh lên đầu Tề Tích: “Cậu đừng có nhầm trọng điểm như vậy được không?”

“Quạ quạ...” bầy chim trong rừng xem ra là bị tiếng kêu của Tề Tích làm hoảng sợ, từ trong rừng tung cánh bay tán loạn ra ngoài, Kiều Úc vuốt vuốt cằm, nghe tiếng này... chắc là một bầy quạ đi...

Lúc này, trời đã sáng hẳn, Thư Tình và Âu Dương Mạn mang theo một đội cảnh sát đi về phía bọn họ.

Thư Tình chạy đến, trong đôi mắt to tròn phản phát biểu tình không cam tâm, “Phát sinh sự việc lớn như thế mà tối qua mọi người không thông báo cho bọn tôi? Nếu không phải sáng nay tôi và Âu Dương đứng lúc gặp được Cục trưởng thì chắc đến giờ vẫn không hay biết gì mất.”

Âu Dương hất mái tóc xoắn màu hạt dẻ của mình, trên mặt cũng đồng dạng biểu tình không phục: “Lão đại, anh rõ ràng là coi thường nữ giới bọn em, dựa vào cái gì mà nam nhân trong tổ trọng án đều đi hết mà chỉ có bọn em không biết gì ở nhà ngủ chứ.”

Tùng Dung bật cười, “Cái này là cô vu oan cho tôi rồi, tôi cũng đâu có cố ý thông báo cho bọn họ, Tề Tích và Quân Chi tối qua đúng lúc trực đêm nên thuận đường đi qua đây, còn Dạ Tinh thì lúc đó đang ở nhà tôi nên cũng theo qua luôn thôi.”

Nghe đến đây thì đôi mắt của Thư Tình và Âu Dương trở nên sáng lóa, hai người trưng điệu cười gian trá sắp đến gần: “Ra tay cũng nhanh thật nha, không nói không rằng đã đem người rình về nhà rồi.”

“Té, nữ nhân các cô trong nảo chỉ có những thứ này thôi sao.” Tùng Dung nhíu mày, bí mật liếc qua chỗ Kiều Úc một cái, cư nhiên phát hiện hẳn không có biểu tình gì đặc biệt, chỉ đang lẳng lặng mím chặt môi.

Thư Tình che miệng cười thầm, khuôn mặt tròn tròn thoáng chốc trở nên đỏ hồng, “Ai ya, lão đại anh không cần ngại nha, người cũng mang về nhà rồi mà còn không mau ra tay, đẩy ngã mới là vương đạo nha!”

Âu Dương lộ ra một nụ cười tà ác, rón rén đến gần Kiều Úc, một tay ôm lấy bả vai hẳn, “Tiểu Tinh á, nói cho chị biết, tối qua Cục trưởng đột nhiên kêu hai đứa đi làm nhiệm vụ có phải đã làm gián đoạn cái kia... khụ khụ... việc tốt của hai đứa?”

Kiều Úc không hiểu hai cô gái bình thường vô cùng dễ thương này tại sao lại đột nhiên như trúng tà, hẳn mặc danh kì diệu có cảm giác như bị sói nhìn trúng, bả vai run run, “Cái đó... cái chị nói ‘khụ khụ’ kia là ý gì a?”

Âu Dương không biết Tùng Dung đang nghĩ thế nào, nhưng từ góc độ của cô Tiểu Tinh bây giờ một bộ một tuần mỹ thanh tú, đôi mắt mở mịt mang chút sương mù, đôi môi xinh xắn khê nhếch lên, thật là một ‘cực phẩm tiểu thụ’.

“Còn có thể có ý gì, chính là tôi đẩy ngã anh, anh đẩy ngã tôi đó.” Âu Dương hắc hắc cười, trong đầu hiện ra hình ảnh lão đại cường tráng cùng Tiểu Tinh thanh tú nhỏ nhắn đang mây mưa với nhau trên giường, thật là máu mũi cũng sắp phun ra rồi.

Kiều Úc sờ sờ mũi, nghĩ đến tối qua hắn ở nhà Tùng Dung, cả hai thật sự là rất ấu trĩ đánh nhau một trận, cụ thể cũng giống với câu ‘anh đẩy ngã tôi, tôi đẩy ngã anh’ kia đi, vì thế hắn cứ vậy gật gật đầu, cùng lúc đó Thư Tình và Âu Dương thét một tiếng rồi phấn khích ôm lấy nhau cười đến vô cùng vui vẻ.

Kiều Úc không hiểu gì quay qua nhìn Tùng Dung, phát hiện sắc mặt y sắp đen như Bao Công rồi.

Hạ Quân Chi bắt lực ngựa mặt lên trời thở dài một hơi, Tề Tích thì không rõ tình trạng lắm cắn ngón tay ngồi hóng não nhiệt...

“Được rồi, còn có chính sự phải làm, đừng ở đây hồ nháo nữa.” Tùng Dung ho khan một cái, khôi phục lại bản mặt băng sơn lúc làm việc. Thư Tình lè lưỡi với Âu Dương, dùng ánh mắt nói: Thấy chưa, tôi đã bảo lão đại là băng sơn để vương công mà?!

Âu Dương nhướn nhướn mi: Nô Nô Nô, theo tôi thấy là phúc hắc tinh anh công mới đúng.

“Thông qua phỏng đoán sơ bộ, vụ án giết người này cùng với vụ liên hoàn sát nhân X và trộm nội tạng nhiều năm trước có thể có liên hệ, nhưng có thể không phải do một người làm, lúc này Dạ Tinh cũng đã nói qua, hung thủ rất tinh thông giải phẫu học, và lại tâm tư cẩn trọng khó lòng đoán ra hắn đang nghĩ gì, đồng thời cũng không để lại bất cứ dấu vết nào, xem ra lần này chúng ta lại phí công rồi.” Tùng Dung hai tay đút túi, biểu tình nghiêm túc nói.

Hạ Quân Chi gật đầu, “Vậy tiếp đến chúng ta phải làm gì?”

“Trước tiên cứ đem thi thể về đã, Thư Tình mang theo người bên giám định một lần nữa kiểm tra lại hiện trường thu thập chứng cứ, xem xem có tìm thấy dấu vân tay hoặc vụn vải của hung thủ bỏ lại không.”

Thư Tình gật đầu, đem theo một đám người chia ra tìm kiếm, mỗi góc khuất của khu rừng đều tìm thật kỹ lưỡng.

“Tề Tích và Quân Chi, hai người đi đón người nhà nạn nhân một chuyến, điều tra xem cô ấy có đắc tội ai không.” Tề Tích lại trưng ra vẻ mặt tươi cười, vỗ vỗ vai Hạ Quân Chi, “Đi thôi huynh đệ, trước đến Mịch ký mua ly café đã, sau đó tới nhà cô bé kia.”

Hạ Quân Chi cười cười, “Lúc này cậu không phải còn rất tỉnh sao, sao đột nhiên buồn ngủ muốn uống café vậy?”

“Khụ... Tôi đói bụng, nhưng cả đêm nhìn thi thể thế này thì còn tâm trạng gì mà ăn nữa, uống chút café cầm hơi thôi.”

Ban này Hạ Quân Chi và Tề Tích đứng trước thi thể, vừa đứng che mắt tầm nhìn của Âu Dương Mạn, bây giờ hai người đi khỏi cô nàng mới nhìn rõ, nhìn không được thét lớn một tiếng.

“Á —!”

Kiều Úc chạy lại vỗ vỗ vai cô nàng, “Bị dọa rồi? Khó coi lắm, đừng nhìn nữa.”

Âu Dương ngẩng đầu lên, nhìn Kiêu Úc sau lưng, thần tình có vẻ rất kích động: “Quá đẫm máu rồi! Biến thái quá đi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... thích quá đi

”

Cơ mặt Kiêu Úc lập tức cứng lại, sắc mặt có thể gọi là màu sắc sắc sỡ, ba hồi xanh ba hồi trắng, cuối cùng khóe môi giật giật mấy cái, nghĩ: Âu Dương quả thực là một thằng đàn ông có lớp vỏ bọc phụ nữ, đủ bừa hân a.

Tùng Dung đang định an bài nhiệm vụ cho Âu Dương, thấy cô nàng đang hưng phấn mà lượn qua lượn lại bên cái xác, bản mặt nhìn thi thể như đang nhìn món đồ chơi mới lạ, lập tức cảm thấy dạ dày dâng lên một trận buồn nôn, trên trán gân xanh cũng bắt đầu nổi lên, “Âu Dương cô đủ rồi, muốn xem thi thể thì đến phòng pháp y của Dạ Tinh mà xem, ở đó có nhiều lắm, đừng có ở đây lên cơn như thế.”

“Không cần, mấy cái đó không có dễ thương bằng cái này, bị động đến cứng nhắc một chút cũng không vui.”

Những cảnh sát xung quanh thấy được biểu tình hưng phấn của Âu Dương đều không nhìn được mà đánh cái rùng mình, đồng loạt cách xa cô tám thước, len lén lau mồ hôi lạnh trên trán.

Nữ nhân này từ khi còn ở trường cảnh sát đã nổi danh là gan dạ, hôm nay chính mắt chứng kiến mới hiểu ra, hèn gì đẹp vậy mà vẫn chẳng có thằng nào rước đi, kiểu này thì đàn ông nào chả sợ.

“Nếu cô đã thích như thế thì cứ theo đội ngũ đem thi thể về cục trước đi.”

Tùng Dung thở hắt ra một hơi, xoa xoa đuôi chân mày đang đau nhức, trên mặt biểu hiện vẻ mệt mỏi vì một đêm không ngủ.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy cảnh này Kiều Úc tự nhiên muốn cười phá lên, đột nhiên hần nghĩ đến một câu nói: “Không sợ đối thủ mạnh như thánh thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.” Câu nói này giờ có vẻ như rất hợp với biểu tình của Tùng Dung.

Nhưng mà nếu có thể tham gia vào đội trọng án, bốn người kia nhất định có điểm gì đó hơn người, rốt cuộc là gì nhỉ? Trong lòng Kiều Úc vô cùng hiếu kỳ.

Tùng Dung chú ý thấy Kiều Úc đứng một bên ngơ ngơ cười ngu bèn đến gần vỗ hần vài cái.

“Nghĩ cái gì mà xuất thần thế?”

Kiều Úc cười một cái, trong lòng thầm nói: tôi không ngu mà nói cho anh biết lúc này tôi đang nghĩ mặt anh ngu đến cỡ nào. Hần lắc đầu, “Tôi đang nghĩ về vụ án.”

Tùng Dung lại cười mỉm một cái, vươn tay ôm cổ Kiều Úc: “Đẹp ngay tiểu tâm tư của cậu sang một bên đi, đừng tưởng tôi không biết cậu đang nghĩ gì. Đã vậy không bằng đi theo tôi một chuyến đi.”

Bị người khác nhìn ra tâm tư, trên mặt Kiều Úc thoáng hiện ra vẻ bối rối, “Đi đâu?”

“Trường của Lý Hiểu Mẫn.” Vừa nói Tùng Dung vừa nhét hần vào chiếc xe Buick của mình.

“Ê! Phần báo cáo vụ nổ anh bắt tôi viết hôm qua còn chưa động chữ nào a, thả tôi xuống xe.”

“Cục trưởng đại nhân nói, vụ nổ kia trước tạm gác lại, dù sao hung thủ cũng tiêu đời rồi, cậu đừng phí lời, đi theo tôi.”

Tùng Dung nhấn ga, chiếc Buick phi như tên bắn chạy mất để lại đằng sau một mạt khói trắng.

=====

*thi ban: là những vết đốm nhỏ do tích tụ máu bầm ở những điểm thi thể tiếp xúc với mặt đất

11. Chương 11: Tin Đồn Trong Trường Học

Editor: Anh Cung

Beta: Tiểu kê

=====

Trên đường đi Tùng Dung gọi điện thoại cho hiệu trưởng đại học T, nói rõ tình huống xong liền chạy đến trường.

Tới trường của Lý Hiểu Mẫn, ngẩng đầu lên liền thấy cổng trường treo một cái băng rôn thật to: “Nhiệt liệt chào mừng giáo sư đồ gốm lừng danh – Tiêu Quốc Chân tới tọa đàm tại trường học của chúng ta.”

Kiều Úc khinh thường nhướn mày: “Tại sao các trường đại học bây giờ đều có loại tính chất như vậy, tùy tiện mang tới một học giả liền cho rằng những điều họ nói là chân lý.”

Tùng Dung cười cười cầm áo khoác xuống xe: “Lời này không sai, chỉ có điều, hồi tôi đi học thích nhất là lãnh đạo đến thăm quan chỉ đạo, bởi vì mỗi lần lãnh đạo tới, đồ ăn trong căng tin trường học đều vô cùng phong phú, cho dù cậu mua hai chiếc bánh bao cũng hận không thể đi lấy cho cậu chút thịt nhét vào trong đó.”

Kiều Úc cười quay đầu lại liếc Tùng Dung một cái: “Như thế sao, khoảng thời gian học đại học tôi cũng ăn bánh bao, cắn một miếng không tới nhân, cắn thêm miếng nữa thì cắn qua, haha.”

“Cậu tốt nghiệp trường nào?” Tùng Dung nghĩ Kiều Úc trước mặt không giống ngày xưa, hần cười rất ít, cho dù có cười cũng chỉ là nhếch miệng xa cách, ánh mắt không mang ý cười, nhưng hiện tại khóe mắt hần cong lên, lông mi thật dài theo biểu cảm thay đổi mà hơi hơi rung rung, biểu cảm vui sướng từ trong khóe mắt nhanh chóng hiện ra, cho tới giờ, Tùng Dung chưa từng thấy qua.

Vẻ mặt Kiều Úc lãnh lẽo, nháy mắt thu hồi toàn bộ dáng vẻ tươi cười: “Anh hỏi cái này làm gì?”

Tùng Dung sờ sờ mũi: “Tôi chỉ là tò mò, thuận tiện hỏi chút.”

“Anh đúng là rất hiếu kỳ nhiều thứ nha.” Nói xong Kiều Úc liếc Tùng Dung một cái, bước nhanh qua Tùng Dung, đi lên phía trước.

Tùng Dung nhìn bóng dáng mảnh khảnh của hần không khỏi bật cười: “Tên nhóc này tức giận cũng không vừa a, chỉ hỏi một chút về trường học thôi mà, làm gì phát hỏa vậy.”

Kiều Úc đi đằng trước có thể nghe thấy tiếng bước chân của Tùng Dung cùng ánh mắt thăm dò dán sau lưng, dù vậy hần không quay đầu lại, không phải hần chưa nghĩ đến chuyện kể cho Tùng Dung nghe về trường đại học của mình, mà là không thể nói, ban nãy do bản thân quá sơ suất, thiếu chút nữa nói cho Tùng Dung biết, nếu không cẩn thận kể linh tinh chắc chắn Tùng Dung sẽ biết mình không phải là Lê Dạ Tinh, đến lúc đó phiền toái to rồi.

Tùng Dung bước đi thong dong tiêu sái phía sau Kiều Úc, nói: “Cậu có nghe nói qua về vị giáo sư Tiêu Quốc Chấn này chưa?”

Kiều Úc dừng chân, quay đầu lại nói: “Chưa hề nghe đến, ông ta rất nổi tiếng sao?”

“Vô cùng nổi tiếng, hầu như phụ nữ và trẻ em đều biết.” Ánh mắt Tùng Dung liếc sang Kiều Úc vô cùng mãnh liệt, xấu hổ ho khan một tiếng, nói tiếp: “Đương nhiên, ý của tôi là những người ham mê khảo cổ và văn hóa lịch sử đều biết đến ông ta, cậu không thường tiếp xúc với những thứ này cũng không có gì kỳ quái.”

“Khảo cổ? Ông ta không phải là nghiên cứu đồ gốm sao?”

“Nói như vậy cũng không sai, tổ tiên ông ta nhiều đời ở tỉnh Giang Tây, thời đại chế sứ, nghe nói tổ tiên ông ta bắt đầu làm đồ gốm ngự dụng(1) cho triều đình đời Tống, lúc đó vô cùng nổi tiếng được nhiều người biết đến, thậm chí nổi tiếng ngang với Trần Cảnh Đức. Thế nhưng không biết về sau ra sao, nhà ông ta lại không kinh doanh đồ gốm nữa, lại dần thân vào Thượng Hải, đến đời ông ta, trong nhà đều là thương nhân, chỉ có mình ông ta say mê với khảo cổ và đồ gốm.”

Tùng Dung dùng di động tra ba chữ ‘Tiêu Quốc Chấn’ kia, kết quả ra một chuỗi tư liệu.

“Cậu xem, ông ta viết không ít tác phẩm về đồ gốm như ‘Tù(2) hồn’, ‘Những cách dùng mới của sứ men xanh’, những tác phẩm này đạt được không ít giải thưởng.”

Kiều Úc hiểu rõ gật đầu, có chút tò mò hỏi: “Nếu nhà ông ta tài giỏi như vậy, còn nổi tiếng ngang với Trần Cảnh Đức, tại sao trên sổ sách hoàn toàn không có ghi chép gì?”

Tùng Dung nhún vai: “Cái này tôi cũng không biết, những lời này là tự ông ta nói ra, là thật hay giả ai mà biết được. Chỉ có điều Tiêu Quốc Chấn này thực sự rất tài giỏi, nhiều tổ chức giám định thế giới đến mời ông ta làm cố vấn đấy.”

Kiều Úc không hăng hái gật đầu, đi tìm hiểu một lão nhân thích mê đồ gốm, còn không bằng tốn tâm tư ngẫm nghĩ lại vụ án.

Vào phòng giáo vụ, một người đàn ông béo đi tới trước mặt họ, mặt bóng loáng, hắn vừa nhìn thấy Tùng Dung ngay lập tức cười bắt tay nói: “Vị này chính là Tùng cảnh quan đi, tôi là giáo viên chủ nhiệm ở đây, tôi họ Vương.”

Kiều Úc đánh giá hắn một chút từ trên xuống dưới, đầu hói không còn lại mấy sợi tóc, sắc mặt hơi xanh, vẻ mặt dữ tợn, bụng bìa thật to được thắt lưng giữ lại, trông có vẻ vô cùng buồn cười. Xem ra vị chủ nhiệm này đem học phí của sinh viên đổi hết thành rượu đi.

Vương chủ nhiệm nhìn thấy Kiêu Úc đứng đằng sau có phần ngoài ý muốn, vội vàng hỏi: “Vị này chính là....?”

“A, cậu ấy là pháp y của tổ trọng án chúng tôi, tôi còn có một số việc muốn cậu ấy làm, không thể giới thiệu cho hai người quen biết rồi.” Nói xong Tùng Dung túm Kiêu Úc, đem hắn kéo sang một bên nhỏ giọng nói: “Tôi thấy Vương chủ nhiệm này không giống như người đang nói thật, hai chúng ta đều ở đây cũng lãng phí thời gian, cậu đi quanh sân trường một chút, nghe ngóng ít chuyện tình của Lý Hiểu Mẫn.”

Kiều Úc vốn không muốn ngồi cùng Vương chủ nhiệm nói nhảm nhiều, vì vậy gật gật đầu đi ra ngoài.

“Vương chủ nhiệm, chúng tôi có vài vấn đề cần ngài phối hợp một chút...”

“A a, vâng, vâng, các vị có vấn đề gì tôi đều phối hợp.” Vương chủ nhiệm rất nhiệt tình đưa Tùng Dung tới ghế sofa mời ngồi, lại niềm nở pha trà: “Cảnh quan, đây là trà Thiết Quan Âm thượng đẳng, ngài trước tiên nếm thử.”

Tùng Dung nhíu mày, khước từ: “Thực xin lỗi, tôi không uống trà.”

“Đừng a, lá trà này là có người mang từ Hàng Châu tới cho tôi, ngon lắm.” Vương chủ nhiệm vẫn chưa từ bỏ ý định xun xoe.

“Vương chủ nhiệm, hy vọng ông phối hợp làm việc với cảnh sát, nếu như ông có chủ ý gì khác, chính là ảnh hưởng tới tư pháp công chính.”

Vương chủ nhiệm vội vàng ngậm miệng, một bộ rất thô kệch ngồi cách xa Tùng Dung: “Ách..., vậy cảnh quan ngài hỏi đi, tôi sẽ tận lực phối hợp...”

“Trường học các ông có một nữ sinh tên là Lý Hiểu Mẫn đúng không?”

“Tùng cảnh quan, trong trường học có hơn một nghìn người, tôi làm sao có thể nhớ rõ ràng như vậy a?”

Tùng Dung rút ra một tờ đăng ký hộ khẩu của Lý Hiểu Mẫn từ trong túi áo, trên đó có tấm ảnh, hỏi: “Chính là người này, nhận ra không?”

Vương chủ nhiệm dán sát lại gần, nhìn vào thật lâu, lắc đầu nói: “Thực sự chưa thấy qua, đại học không thể so với trung học, số sinh viên ra vào quá lớn, tôi không có ấn tượng, cảnh quan ngài hỏi cái này để làm gì?” Vương chủ nhiệm cười gượng vài tiếng, có chút nhức đầu không hiểu rõ tình hình.

Tùng Dung trầm mặc một hồi, nhìn vào mắt Vương chủ nhiệm nói: “Đêm qua có người phát hiện thi thể của Lý Hiểu Mẫn trong rừng cây nhỏ ngoại thành, qua điều tra, cô ấy chính là sinh viên trường này.”

“Cái gì?” Vương chủ nhiệm sợ tới mức mặt trắng bệch không còn giọt máu, hiểu rõ bật dậy, thiếu chút nữa đánh đổ chén trà.

“Sao, tại sao lại có thể như vậy? Là ai giết em ấy? Nhưng việc này với trường chúng tôi một chút quan hệ cũng không có. Tùng cảnh quan, ngài nên hiểu rõ a.”

Vương chủ nhiệm mặt trắng bệch, tay chân khản trương đến phát run, thế nhưng sau khi nghe thấy sinh viên đã chết, phản ứng đầu tiên lại là thoái thác trách nhiệm.

Loại người vì tư lợi này làm sao có thể thật tâm lo lắng cho sinh viên, Tùng Dung lắc đầu, càng ngày càng chán ghét Vương chủ nhiệm.

“Chúng tôi chưa nói vụ án có liên quan tới trường học, tôi chỉ tới điều tra thôi. Vương chủ nhiệm, ông làm gì mà vội vã thoái thác như vậy.”

“Đây, đây là vụ án giết người a! Chúng tôi cái gì cũng không biết.” Vương chủ nhiệm cuống quýt xoa xoa tay, hận không thể giả ngu tới cùng.

Tùng Dung nghe vậy rốt cuộc không kiên nhẫn được nữa, đây là loại người gì hả, sinh viên của mình đã chết, ngay cả biểu tình thương tâm cũng không có, chỉ biết che chở cho bản thân mình: “Vương chủ nhiệm, tôi lặp lại lần nữa, hiện tại ông cần phải phối hợp làm việc với cảnh sát, trước khi sự việc chưa sáng tỏ, các ông nhất định phải nghe theo sự chỉ đạo của cảnh sát.”

Vương chủ nhiệm thấy biểu tình lãnh khốc trên mặt Tùng Dung, sợ tới mức co rúm lại, yếu ớt mở miệng: “Vậy, vậy, cảnh quan ngài bảo chúng tôi phối hợp như thế nào? Chuyện này chúng tôi thực sự không biết a.”

Tùng Dung hít sâu một hơi, ngăn chặn cơn tức trong lồng ngực, nói: “Vậy làm phiền ông đem hồ sơ của Lý Hiểu Mẫn cho tôi xem qua.”

“A, được được được, cái này không thành vấn đề.”

Nói xong Vương chủ nhiệm cúi người xuống, cả người to mọng bắt đầu lật tìm trong tủ hồ sơ: “Đầu năm nay thật là chuyện gì cũng có, đang tốt đẹp sao lại bị người ta giết chết. Sinh viên này chết như thế nào?”

“Việc này không thể tiết lộ.”

“Như vậy a... Ôi... Tủ hồ sơ này nhiều quá, tôi phải chậm rãi tìm... Tùng cảnh quan ngài đừng gấp, nếu khát thì uống chút trà.”

Tùng Dung bắt đầu dĩ liếc mắt, nghĩ thầm người này đúng là nhận thức chỉ bằng lá chè, cần phải cho hắn nếm một ngụm mới hết hy vọng đi. Nâng tay nhìn đồng hồ một chút, mười một giờ sáng, sắp quá trưa còn chưa có một chút manh mối nào, thật sự là hao tâm tổn trí, không biết bên kia Lê Dạ Tinh tiến hành có thuận lợi không.

Kiều Úc sau khi rời khỏi phòng giáo vụ, nhắm vào các sinh viên xung quanh hỏi thăm một chút, tiếp theo đi đến dãy phòng học.

Đúng lúc nơi này có buổi tọa đàm của Tiêu Quốc Chấn, rất nhiều sinh viên đến đây. Kiều Úc nhìn ba nữ sinh đang đi phía trước, liền bước lên.

Kiều Úc lấy thẻ cảnh sát ra: “Xin lỗi, làm phiền một chút, tôi là cảnh sát thành phố T, có một số việc muốn hỏi thăm các bạn.” Kiều Úc cười hết sức thân thiện, hơn nữa bộ dạng hắn rất tuấn tú, vừa vặn phù hợp với sở thích của nữ sinh, cho nên rất bắt mắt.

Ba nữ sinh âm thầm phần khích nhìn nhau, liếc mắt một cái, nghĩ hiện tại cảnh sát cũng thật đẹp trai, ngượng ngùng cúi đầu nói: “Không thành vấn đề, xin hỏi anh có chuyện gì sao?”

Kiều Úc đưa tấm ảnh của Lý Hiểu Mẫn ra trước mắt các cô hỏi: “Nữ sinh này các bạn có biết không?”

Ba nữ sinh chăm chú nhìn trong chốc lát, đột nhiên một người mở miệng nói: “A? Người này không phải là Lý Hiểu Mẫn lớp bên cạnh sao?!”

Hai nữ sinh còn lại nhìn mấy lần, có chút sửng sốt nói: “Đúng vậy a, thiếu chút nữa không nhận ra. Ảnh chụp và người thật khác nhau quá nhiều.”

Kiều Úc vừa nghe có hi vọng, lập tức hỏi: “Cô ấy bình thường không phải bộ dạng này sao?”

Nữ sinh lắc đầu: “Lý Hiểu Mẫn bình thường đi đường vẫn luôn cúi đầu, hơn nữa tóc dài che đi đôi mắt, không có sức sống như trên ảnh chụp.”

Nữ sinh khác gật đầu: “Đúng vậy, năm nhất đại học, thời điểm mới khai giảng cô ấy không như vậy đâu, nhưng đến học kỳ sau thì bắt đầu trở nên quái gở, bình thường đều đọc lai đọc văng, cũng không nói chuyện, em có lần đi thư viện trên đường gặp cô ấy liền chào hỏi, nhưng cô ấy không để ý tới em.”

Kiều Úc nhíu mày, cảm thấy có chút vấn đề, xem ra Lý Hiểu Mẫn này thuộc loại nữ sinh khép kín, người như vậy bình thường sẽ không chọc đến ai, lại càng không đến mức rước lấy họa sát thân.

Kiều Úc không biểu lộ ra chút hoài nghi này, tiếp tục cười dịu dàng hỏi: “Cô ấy bình thường hay qua lại với ai? Có bạn trai không?”

“Cái này chúng em không rõ lắm, dù sao mỗi lần nhìn thấy cô ấy, mỗi người bọn em đều ôm một quyển sách xem, cần bản không để ý đến người khác.”

Nữ sinh đứng một bên nói chen vào: “Đúng vậy, cô ấy như vậy làm sao có bạn trai thích.”

Kiều Úc bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy thành tích học tập của cô ấy như thế nào?”

Một nữ sinh nhấn mạnh lắc đầu: “Đừng nhìn cô ấy lúc nào cũng ôm sách đọc, thực ra mỗi lần thi đều chỉ đạt điểm sàn. Hơn nữa nam sinh lớp chúng em ở sau lưng đều nói cô ấy là quái vật vừa xấu vừa buồn nôn.”

Kiều Úc rất kinh ngạc liếc nhìn nữ sinh, cảm thấy bộ dạng của cô gái này hẳn là không nói dối, nhưng mà vì cái gì khiến cho mấy nữ sinh đánh giá thấp Lý Hiểu Mẫn như vậy, xem bộ dạng Lý Hiểu Mẫn trong ảnh chụp tuy rằng không đặc biệt xinh đẹp, nhưng cũng xem như thanh tú ưa nhìn, làm sao qua miệng nam sinh lại trở thành quái vật vừa xấu vừa đáng ghét.

Hai nữ sinh bên cạnh có lẽ nhìn ra suy nghĩ của Kiêu Úc, âm thầm ngăn chặn nữ sinh đang nói xấu một phen, để cô ấy đừng nói nữa, thế nhưng nữ sinh kia không kiên nhẫn hất tay: “Lời em nói chính là sự thật, anh cảnh sát nếu không tin có thể hỏi người khác, em tuyệt đối không nói dối.”

Kiều Úc cười gật đầu, vỗ vai mấy nữ sinh: “Ừ, tốt, tôi đã biết. Làm lỡ thời gian vào lớp của các bạn rồi, thật ngại quá. Nhân tiện, các bạn muốn đi đâu?”

Nữ sinh nhìn Kiêu Úc cười đến mê người, mơ hồ không phân rõ nam bắc, ngây ngô cười nói: “Chúng em học khảo cổ, hôm nay đặc biệt tới nghe giáo sư tọa đàm.”

Kiều Úc lại gật đầu, cười cười, vẫy tay chào ba nữ sinh, đưa mắt nhìn họ rời đi, nụ cười trên mặt lập tức thu lại.

=====

(1)Ngự dụng: đồ vật trong cung dùng.

(2)Từ: ở đây có nghĩa là đồ sứ, đồ gốm.

12. Chương 12: Manh Mối Mơ Hồ

câu gốc là “ ” nghĩa là không nói thẳng về sự việc gì đó mà quanh co nói một cách phiến diện, gợi ý]

Editor: Ren thờ

Beta: Tiểu Hồ

=====

Tùng Dung đợi một lúc lâu chủ nhiệm Vương mới tìm được hồ sơ của Lý Hiểu Mẫn, cầm phần hồ sơ trên tay, Tùng Dung không muốn mất thêm thời gian, lập tức kiểm soát đi khỏi.

Thế nhưng chủ nhiệm Vương lại khẳng khái giữ y lại, thần sắc kinh hoàng bất yên nhìn chằm chằm Tùng Dung: “Cảnh quan, anh nhất định phải tra rõ ràng nha! Chuyện chết người thật không phải là đùa đâu, lỡ bị truyền ra ngoài thì chúng tôi làm sao mà chiêu sinh nữa, đại học năm nay vừa thi xong, bây giờ chính là lúc tuyển sinh, xin các người ngàn vạn lần đừng đánh gãy đường sống của chúng tôi!”

Tùng Dung cực kì ghét bản mặt toàn thịt của vị chủ nhiệm Vương này, lại càng ghét tính tự tư tự lợi của ông ta, nếu không phải vì đang tra án thì y thật muốn đập ông ta hai phát, nhưng vì thân phận cảnh sát nên y không thể nào dùng vũ lực được, “Nếu muốn trường của mình phát triển tốt thì ông hãy quan tâm học sinh mình thật lòng đi, lúc đó mọi thứ ắt sẽ tốt thôi. Tôi còn phải làm việc, phiền ông tránh đường cho.”

Không dễ dàng gì mới thoát khỏi ma quỷ của vị chủ nhiệm Vương gia, Tùng Dung cầm hồ sơ đi xuống lầu, đúng lúc gặp được Kiều Úc ở đầu cầu thang.

Hắn khép hồ mắt dựa vào khung cửa, nhìn dáng vẻ giống như đang đợi ai đó. Thân hình cao gầy như cây sào trúc tản mát sự rắn rỏi giữa thiếu niên và thanh niên, ánh nắng ngoài khung cửa chiếu thẳng lên người hắn tạo ra một đường viền sáng trên từng đường nét cơ thể, những sợi tóc mỏng manh khẽ lay động trước sống mũi khiến hắn phải mở mắt ra xoa xoa mũi, đôi mắt phản chiếu một tia sáng lấp lánh, nhìn vào cư nhiên lại mê người đến thế.

Tùng Dung vẫn đứng tại vị trí cũ, chỉ là trong lòng cảm thấy như vừa có một trận gió mát thổi qua, mang theo hương cỏ xanh dịu dàng thấm vào lục phủ ngũ tạng. Tâm tình đột nhiên có chút lơ đãng, một miếng thịt nhỏ trong trái tim dường như bị ai đó không nặng không nhẹ vờn qua, ngứa ngáy, còn mang theo chút tê dại.

Kiều Úc mơ hồ cảm giác có người đang nhìn mình, quay đầu lại do bị ngược sáng nên chỉ thấy được đường nét khuôn mặt của người kia, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra, “Ày, đứng đó làm gì? Tìm được đầu mối chưa?”

Tùng Dung lập tức kéo hồn vía mình về, tăng hắng một tiếng đi về phía trước, “Lão già xảo quyệt, cứ giả ngu giả dại, không biết là ngu ngơ thật hay giả hồ đồ.”

Khóe miệng Kiều Úc khẽ câu lên, “Nhìn bản mặt của ông ta đã biết không phải một tên chủ yên phận rồi. Nhưng mà, anh chắc cũng không đến nỗi không có chút thu hoạch gì chứ?”

“Nè, cho cậu.” Tùng Dung ném qua một chiếc túi giấy.

Kiều Úc nghi hoặc nhìn Tùng Dung một cái, mở túi giấy ra, “Đây là... hồ sơ của Lý Hiểu Mẫn?”

“Ừ, bây giờ cũng chỉ tìm được đầu mối này, lão cáo già kia cũng thật ích kỷ, mới nghe một học sinh bị giết đã bị hù đến mất mật, hỏi cái gì cũng không trả lời trọng điểm, dáng vẻ như hận không thể nói trong trường không có sinh viên nào tên Lý Hiểu Mẫn. Nhưng mà, nhìn ông ta cũng không giống nói dối, dù sao thì trường đại học cũng là nơi long xà hỗn tạp, để một chủ nhiệm phòng giáo vụ như hắn biết một nữ sinh cũng thật không dễ.” Tùng Dung nhảy lên ngồi trên khung cửa sổ, một bên nói một bên nghiêng người qua đọc hồ sơ cùng Kiều Úc.

“Sinh ngày mười một tháng chín năm chín mươi hai, cô bé còn nhỏ tuổi quá.”

Kiều Úc tiếp tục giở thêm mấy trang, nhìn không được nhứu chặt lông mày, “Thật kì lạ, từ hồ sơ của Lý Hiểu Mẫn có thể thấy cô ấy là học sinh ưu tú mới phải, anh xem, từ tiểu học đến cao trung năm nào cũng lấy được học bổng, cái này khác với những gì mấy sinh viên khác nói với tôi.”

“Ô? Vậy những sinh viên đó nói thế nào?”

Kiều Úc chống hai tay cũng đu lên ngồi cửa sổ, khung cửa vốn đã nhỏ hẹp nay lại càng chật chội, Tùng Dung không tự nhiên nhích nhích sang bên cạnh.

“Lúc này có ba cô gái là bạn học lớp bên cạnh của Lý Hiểu Mẫn nói với tôi, họ nói cô ấy là một con quái vật vừa xấu vừa kinh tởm, ngày nào cũng độc lai độc vãng, kỳ quái nhất là bình thường trông cô ấy rất siêng năng nhưng thi môn nào cũng rớt.”

Tùng Dung giật mình, “Có chuyện này nữa? Nhìn hình không giống nha, một cô gái thanh tú như vậy sao qua miệng họ lại thành quái vật rồi.”

“Tôi cũng cảm thấy kì lạ, một cô gái tốt đẹp sau khi lên đại học đột nhiên đổi tính, chuyện này thật không bình thường. Tục ngữ cũng có câu ‘Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời’, tính cách của một con người là được nuôi thành từ nhỏ, nếu không trải qua kích thích lớn sẽ không dễ dàng thay đổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô ấy phải thay đổi như vậy?” Kiều Úc nghĩ hoài cũng không thông.

“Không cần biết cô bé đã trải qua chuyện gì nhưng chắc chắn ngôi trường này không thoát khỏi liên quan.”

Kiều Úc gật đầu, “Anh nói sự thay đổi này liệu có liên quan đến cái chết của cô bé không?”

Tùng Dung trầm mặc một lúc, lắc đầu: “Chuyện này không thể nói chắc được, ít nhất thì hiện tại không thể chắc chắn. Nhưng, chiếu theo lẽ thường mà nói thì những người có tính cách cực đoan cô độc rất dễ xuất hiện sai lệch tâm lý, bọn họ luôn luôn đem ủy khuất, đố kỵ, phần hận giấu kín trong lòng, lâu ngày trở thành một ngọn núi lửa phun trào ra ngoài, những người như thế dao động trong tâm trạng sẽ rất lớn, thần kinh cũng mất cảm hơn người thường, cho nên hiếm khi bị phần tử phạm tội nhắm trúng, Lý Hiểu Mẫn có thể là trường hợp ngoại lệ.”

Đột nhiên, Kiều Úc mở to mắt, chỉ một chỗ trên hồ sơ: “Anh xem chỗ này! Lúc cô ấy năm nhất đã chọn chuyên ngành là y khoa, nhưng đến học kì sau lại đột nhiên chuyển sang khoa khảo cổ rất ít người, thời gian trùng khớp với khoảng thời gian cô ấy đổi tính mà ba nữ sinh kia nhắc đến!”

Tùng Dung thoáng sững người, quay sang nhìn hồ sơ, “Cậu không nói tôi cũng không chú ý đến. Cậu xem, thành tích học tập của cô ấy đúng là bắt đầu đột nhiên tuột dốc bắt đầu từ học kì sau.”

“Xem ra chúng ta phải bắt đầu tra từ học kì hai năm nhất của cô ấy rồi.”

Tùng Dung gật đầu, đang định nói gì đó thì điện thoại trong túi kêu lên.

Nhìn hiển thị gọi đến, Kiều Úc và Tùng Dung quay sang nhìn nhau – là Tề Tích gọi, chắc là có phát hiện gì rồi.

Vừa bắt máy đã nghe giọng nói của Tề Tích truyền đến: “Lão đại, phát hiện trọng đại nha! Hai người mau về cảnh cục đi.”

Kiều Úc mở to mắt, đến gần điện thoại, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tùng Dung: Đừng cho cậu ta nói nhảm nữa, vào vấn đề chính đi.

Tùng Dung hiểu ý, mở miệng nói: “Chuyện gì, tại nhà Lý Hiểu Mẫn phát hiện ra cái gì à?”

“Không phải, có một cô gái tự nhận là bạn cùng phòng của Lý Hiểu Mẫn đến báo án, nói cô ta biết ai là hung thủ!”

Cái gì! Tùng Dung chấn kinh, nhanh như vậy có manh mối, đã thế còn là người biết chuyện tự đến báo án, có chuyện tốt vậy sao?

Kiều Úc quay sang nhìn Tùng Dung, nhướn mày: “Chuyện này anh thấy thế nào?”

Tùng Dung nhún nhún vai, “Tốt nhất là thật, bằng không lại mừng hụt một trận.”

“Đi thôi, bạn nhỏ tiểu Tinh Tinh, theo chú cảnh sát về cục nào.” Y cười tươi kéo tay Kiều Úc nhảy xuống khỏi khung cửa sổ.

Kiều Úc một trận run rẩy, mở to mắt trừng Tùng Dung. Cái tên hồ ly già miệng lưỡi trơn tru này, theo Tề Tích học gì không học, ở đó mà tiểu Tinh Tinh, ta đây là tiểu Phi Phi(*) này.

Hất tay y ra, đi thẳng về phía trước, Tùng Dung cười cười đi theo sau, miệng còn ngân nga một khúc nhạc, bộ dáng tiêu dao.

Kiều Úc đột nhiên ngừng lại, Tùng Dung phản ứng cực kì mau lẹ né một cái, không đụng phải hắn.

“Tùng Dung, Tùng đại cảnh quan, anh có phải bị tâm thần phân liệt không? Sao trước mặt đám Tề Tích và Quân Chi thì anh nghiêm túc cứng ngắc còn trước mặt tôi thì cợt nhả thể hả, ăn no rừng mỡ à?”

Tùng Dung thoáng sững lại, tiếp đó ha ha cười lớn, “Lê Dạ Tinh, cậu thật ra cũng dễ thương lắm, hô hô... Ế! Cậu làm gì a?!”

“Cho anh cầm miệng!”

Kiều Úc nhanh nhẹn phi một con dao phẫu thuật, lưỡi dao sắc bén nhắm ngay cổ Tùng Dung phi thẳng đến, Tùng Dung vội lùi người sang một bên, lộn ngược một cú né con dao kia.

Nhưng tiếp theo Kiều Úc cũng chẳng cho hắn cơ hội nghỉ ngơi, tiếp tục phi qua hai con dao hướng thẳng về hai nơi khác nhau, một con nhắm vào đầu, con còn lại nhắm ngay giữa lồng ngực.

Tùng Dung nhún người nhảy lên, xuất ra một chiêu xoay người tuyệt đẹp né được một dao, thế nhưng y vẫn không kịp né dao còn lại, chỉ thấy y từ bên hông rút ra khẩu súng lục màu vàng với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng nhắm ngay con dao đang bay tới với tốc độ kinh hoàng kia bắn một phát.

Viên đạn và kim loại ma sát với nhau tạo ra âm thanh chói tai, bình một tiếng cắm xuống đất.

Tùng Dung thở phào một hơi: “May mà súng có thiết bị giảm thanh...” tiếp đó xông đến túm lấy cổ áo Kiều Úc, “Tiểu tử thôi, cậu cũng thật ngoan độc, trên người giấu ba con dao phẫu thuật là muốn lấy mạng tôi sao?”

Kiều Úc lãnh đạm tặng y một cái trừng mắt, phỉ phỉ áo, “Anh bây giờ chẳng phải chưa chết sao?” Nói rồi hất tay y ra, trực tiếp mở cửa xe ngồi vào trong.

Tùng Dung bỗng cảm thấy lửa giận ngút trời, nhìn bộ mặt phấn điều ngọc mài như thế mà lại trưng ra bộ dáng cao cao tại thượng thật là khó chịu.

“Sẽ có một ngày cậu bị tôi hành hạ đến phải khóc lóc cầu xin, tiểu tử thôi!”

Tùng Dung không biết rằng, rất lâu rất lâu sau đó y cư nhiên thực hiện được mơ ước của mình, mà về mặt y làm sao hành hạ Kiều Úc đến phát khóc thì sau này hãy nói đến.

=====

Đợi đến lúc cả hai trở về cảnh cục thì đám Tề Tích, Âu Dương cũng sắp đợi dài cổ rồi.

“Lão đại, Tiểu Tinh hai người cuối cùng cũng về rồi.” Thư Tình từ xa đã thấy Tùng Dung vội chạy đến mở cửa, thế nhưng vừa đến gần nhìn Tùng Dung thì lập tức á khẩu.

“Cái kia... lão đại, anh mới đánh nhau với người ta về à, sao toàn thân dính đầy đất cát thế?”

Tùng Dung ho khan một tiếng, tầm mắt dời sang nhìn Kiều Úc, khoát tay: “Không có gì, bị một con tinh tinh phá thôi.”

Kiều Úc ngẩng đầu trừng y, ý muốn bảo: Tôi ở đây còn nhiều dao phẫu thuật lắm, muốn thử nữa hay không?

Tùng Dung nhướn mày, cười đầy ẩn ý, “Con tinh tinh này hung dữ lắm nha, tôi thiếu chút nữa là mất mạng rồi, lần sau thật không dám chọc nó nữa.”

Những người còn lại đều không hiểu gì cả, quay sang tôi nhìn cậu cậu nhìn tôi, không biết rốt cuộc lão đại đang ú ớ cái gì, nhìn mặt có vẻ như đang có ý gì đó khác.

Kiều Úc trợn trắng mắt, quyết định không đi lý luận với tên hỗn đản này nữa, ném sang một bên mở miệng nói: “Nè, Tề Tích, lúc này anh nói là có một nữ sinh biết hung thủ thật sự là như thế nào?”

Tề Tích lắc đầu, “Tôi cũng không rõ, bọn tôi hỏi gì cô ta đều không chịu mở miệng, chỉ một mực cường điệu rằng mình biết ai đã giết Lý Hiểu Mẫn, lúc hỏi là ai thì lại im lặng.”

Nói rồi Tề Tích lại nhăn nhó mũi tỏ vẻ không phục, Âu Dương Mạn cười cười vỗ vai hắn: “Thời nay ngay cả người đến báo án cũng kì thị cấp bậc rồi, thật là đau lòng nha, trái tim pha lê của em vỡ ra rồi này. Em cực lực yêu cầu lão đại tăng lương để chữa lành con tim bị tổn thương của bọn em a.”

Kiều Úc trầm thấp cười châm chọc: “Âu Dương tỷ, trái tim của chị dù có vỡ ra thật thì cũng chỉ có sắt vụn thôi, đâu ra pha lê chứ.”

“Thằng nhóc chết tiệt, mới gả cho lão đại được mấy ngày đã leo lên đầu lên cổ tụi này rồi, chị đây coi như uống công thương nhóc.” Vừa nói Âu Dương vừa rút một tờ khăn giấy ra giả bộ lau nước mắt, nhân cơ hội liếc sang nhìn Tùng Dung.

Tùng Dung quay qua liếc xéo cô, ngược lại cô lại càng dựa sát vào Kiều Úc, “Này, Tiểu Tinh, nói chị nghe, lúc này đi tra án với lão đại có cảm giác thế nào? Có phải đặc biệt có cảm giác an toàn không? Em là trường hợp đặc biệt trong cảnh cục ta đó nha, trước đây chưa từng nghe nói có ai đem pháp y theo tra án đâu.”

Thư Tình gật đầu lia lịa, “VẬY MỚI NÓI, TỤI NÀY TỪ TRƯỚC ĐẾN GIỜ CHƯA TỪNG ĐƯỢC ĐI TRA ÁN CÙNG LÃO ĐẠI, ANH ẤY TOÀN GIÀNH HẾT PHẦN KHÓ NHẤT VỀ MÌNH, TIỂU TÌNH CẬU LÀ ĐẶC BIỆT NHẤT RỒI NHÁ.”

Kiều Úc nghe xong sắc mặt đành lại, tại sao mấy cô gái này cứ thích đem hấn và tên Tùng Dung kia ghép với nhau nhỉ, tuy thân thể hiện tại trông có hơi yếu kém nhưng cũng đâu đến mức phải có Tùng Dung bảo hộ. Ngẩng đầu liếc Tùng Dung một cái, phát hiện sắc mặt y lại khôi phục thành kiêu mặt than, trong lòng Kiều Úc hiện tại như một nồi lẩu.

Thật không biết tên này muốn gì, trước mặt người khác thì giả dạng nghiêm túc lắm, thực chất bên trong lại trái ngược hoàn toàn. Cho anh giả bộ, sớm muộn cũng có ngày tâm thần phân liệt.

Tùng Dung bị Kiều Úc liếc một cái cảm thấy toàn thân lạnh run, trong lòng thầm nghĩ chắc tiểu tử kia lại chửi rửa gì mình trong lòng rồi.

Lúc mọi người đang nói cười vui vẻ, Hạ Quân Chi một mực làm quần chúng vây xem này giờ dời mắt nhìn sang camera quan sát, kinh hô một tiếng: “Không tốt, cô gái kia muốn chạy trốn!”

Trước khi Tùng Dung và Kiều Úc về đến, bốn người của tổ trọng án nghĩ thế nào cũng không thể ép cô gái mở miệng, vì thế Tề Tích đành phải trước đưa cô ta vào phòng thẩm vấn đợi, trong đó có camera giám thị nối thẳng đến phòng làm việc của họ.

Trong lúc này, cô gái kia không biết bị cái gì kích thích mà điên cuồng tông cửa, trên tay ôm thứ gì đó nhìn như một cuốn sách, vừa khóc vừa la: “Thả tôi ra! Tôi không có phạm tội, các người dựa vào cái gì mà nhốt tôi lại chứ! Tôi không báo án nữa, thả tôi ra!”

13. Chương 13: Hiểu Rõ Bộ Mặt Thật Của Nữ Nhân

Editor: Anh Cung

Beta: Tiểu Kê

=====

Lúc mọi người đang nói cười vui vẻ, Hạ Quân Chi một mực làm quần chúng vây xem này giờ dời mắt nhìn sang camera quan sát, kinh hô một tiếng: “Không tốt, cô gái kia muốn chạy trốn!”

Trước khi Tùng Dung và Kiều Úc về đến, bốn người của tổ trọng án nghĩ thế nào cũng không thể ép cô gái mở miệng, vì thế Tề Tích đành phải trước đưa cô ta vào phòng thẩm vấn đợi, trong đó có camera giám thị nối thẳng đến phòng làm việc của họ.

Trong lúc này, cô gái kia không biết bị cái gì kích thích mà điên cuồng tông cửa, trên tay ôm thứ gì đó nhìn như một cuốn sách, vừa khóc vừa la: “Thả tôi ra! Tôi không có phạm tội, các người dựa vào cái gì mà nhốt tôi lại chứ! Tôi không báo án nữa, thả tôi ra!”

Tùng Dung và Kiều Úc liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh chóng lao ra khỏi phòng, chạy về hướng phòng cách vách, những người còn lại cũng nhanh chóng đuổi kịp.

Tới nơi, Tề Tích nhanh chóng mở cửa, nữ sinh kia thấy cánh cửa đột nhiên mở ra liền bất chấp tất cả xông ra ngoài, Kiều Úc giữ cô ta lại.

“Bạn học, cô bình tĩnh một chút, đã xảy ra chuyện gì?”

Nữ sinh nhìn thấy Kiều Úc, nháy mắt sững sốt một chút, tiếp theo khóc lớn lên: “Tôi không báo án nữa... Van cầu các anh thả tôi ra... Tôi cái gì cũng không biết... Thực sự ...”

Tùng Dung vỗ trán có chút vô lực liếc mắt nhìn Kiều Úc: cô gái này không phải đầu óc có bệnh chứ? Nói báo án là cô ta, nói không báo án cũng là cô ta, định đem cục cảnh sát thành nơi muốn vào là vào hả.

Kiều Úc bĩu môi, trừng y một cái: Anh mới có bệnh, cả nhà anh đều có bệnh.

Thu hồi tầm mắt, Kiều Úc nhẹ nhàng vỗ vai nữ sinh, dịu dàng nói: “Thả lỏng một chút, tinh thần của cô đang rất căng thẳng, bất kể cô biết chuyện gì cũng chưa cần nói vội, trước tiên ngồi xuống chúng ta trò chuyện một chút có được không?”

Có lẽ do Kiều Úc mặc áo sơ mi màu trắng có phần giống thiên sứ, cũng có thể do tướng mạo của hấn tạo cho người ta cảm giác an tâm, nữ sinh kia chỉ thút thít vài tiếng xong cũng không tiếp tục la hét đòi đi nữa.

Những người xung quanh nhìn Kiều Úc, đều nhao nhao giơ ngón tay cái lên dùng ánh mắt tỏ ý muốn hấn tiếp tục. Kiều Úc ho nhẹ một tiếng, dịu dàng vuốt tóc của nữ sinh: “Tôi là bác sĩ ở đây, tên là Lê Dạ Tinh, cô có thể gọi tôi là Dạ Tinh, cô không muốn đem chuyện này nói cho người khác, vậy cho tôi biết được không? Không chừng tôi có thể giúp cô.”

Khóe miệng mọi người không kìm được mà run rẩy, pháp y... coi như là bác sĩ? Tùng Dung lườm họ một cái: câm miệng, đừng quấy rầy Lê Dạ Tinh. Mọi người ỉu xìu bĩu môi, trọng sắc kinh bạn gì gì đó là đáng ghét nhất.

Nữ sinh lắc đầu, giọt nước mắt như hạt đậu lăn xuống: “Vô ích... Chuyện này ai cũng không giúp được tôi, nếu tôi nói ra các anh nhất định không tin, không chừng còn cho rằng tôi bị thần kinh.”

Kiều Úc nhìn Tùng Dung, Tùng Dung ngầm hiểu ý, chậm rãi bước lại gần: “Chào cô, tôi là đội trưởng ở đây, tên tôi là Tùng Dung. Cô có đầu mối gì đều có thể nói cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ tin tưởng cô.”

Nữ sinh có chút sợ hãi ngược mắt lên, hốc mắt đỏ au còn ngấn nước, cô ôm chặt vật gì đó trong ngực nhỏ giọng hỏi: “Anh khẳng định tin tưởng tôi? Sẽ không cho rằng tôi nói nhảm?”

Tùng Dung cúi đầu nhìn vật trong ngực cô gái, xem chừng giống như một cuốn nhật ký, y bình tĩnh rời đi tầm mắt, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: “Đương nhiên.”

Kiều Úc thấy nữ sinh đã thả lỏng, tâm trạng không còn kích động như vừa rồi, vội vàng thừa thắng xông lên: “Không bằng chúng ta vào trong phòng một chút đi, trong đó hoàn toàn cách biệt, không cần lo lắng có người sẽ nghe thấy cuộc đối thoại của chúng ta.”

Nữ sinh sợ hãi nhìn Kiều Úc, hấn cười lên dịu dàng, nữ sinh cúi thấp đầu xuống lỗ tai bắt đầu đỏ lên, gật đầu nhẹ đến nỗi không thể nhận ra.

Trong lòng mọi người điên cuồng đổ mồ hôi, tình huống như thế cũng không quên dùng mỹ nam kế, Tiểu Tinh từ lúc nào trở thành ‘vật tấn kỳ dụng’ như vậy...?

Ngồi lên sofa mềm mại trong văn phòng, tâm tình của nữ sinh đã ổn định hơn nhiều, Thư Tình rót một ly cacao nóng đưa cho cô: “Bạn học, uống cái này chút đi, uống xong sẽ thấy thoải mái hơn nhiều.”

Nữ sinh gật gật đầu, nhận lấy cái ly uống một ngụm, chậm rãi nhìn những người xung quanh, không chịu mở miệng, Tùng Dung hiểu ý vỗ vỗ vai Hạ Quân Chi: “Bốn người các cô cậu đi ra ngoài trước đi, tôi với Dạ Tinh ở trong này là đủ rồi.”

Đám người Tề Tích tuy rằng rất muốn nghe tiếp, nhưng nếu bọn họ còn đứng đây thì cô ta tuyệt đối không mở miệng, không có biện pháp, cả đám chỉ có thể rồi rầm gật đầu rời đi, trước khi đi Âu Dương còn liếc Tùng Dung, lấy tay chỉ lỗ tai, ý là: chúng tôi ở phòng bên cạnh mở camera, dùng tai nghe, nghe như bình thường.

Tùng Dung bất đắc dĩ cười cười, đóng cửa sau đó mới ngồi vào ghế sofa. Nữ sinh kia sợ hãi liếc nhìn hai người, sau đó mới mở miệng nói: “Tôi tên là Vương Đình, là bạn cùng phòng của Lý Hiểu Mẫn.”

Kiều Úc gật đầu ý bảo cô nói tiếp, Vương Đình ngừng một chút đột nhiên ngẩng đầu chém đinh chặt sắt nói: “Tôi biết rõ ai là hung thủ giết chết Lý Hiểu Mẫn.” Nói xong, theo bản năng ôm chặt cuốn nhật ký trong lòng ngực.

Kiều Úc và Tùng Dung liếc nhau, xem ra cuốn nhật ký kia dường như có vấn đề. Tùng Dung thần nhiên tựa trên ghế sofa, lên tiếng hỏi giống như đang nói chuyện phiếm: “Cô khẳng định đã nhìn thấy khuôn mặt hung thủ? Khi vụ án diễn ra cô có mặt ở hiện trường?”

“Không, không phải, tôi chỉ là suy đoán, thế nhưng tôi dám thề rằng việc này là do hấn làm!”

Kiều Úc không khỏi bật cười: “Suy đoán phiến diện không thể lấy làm chứng cứ, cô nói là ‘hắn’, vậy hắn là ai, cô bảo hắn giết thì nhất định là hắn sao? Tôi cũng rất hoài nghi, thực ra là cô giết Lý Hiểu Mẫn, giá họa cho người gọi là ‘hung thủ’ này đi.”

Vương Đình bất thành linh bật dậy, hướng về phía Kiều Úc rống lên: “Tôi vì sao phải giết quái vật kia? Giết cô ta tôi còn ngại bẩn tay mình.”

Tùng Dung cùng Kiều Úc vô cùng kinh ngạc trừng lớn mắt, tình huống gì đây, Vương Đình không phải đến giúp Lý Hiểu Mẫn sao, xem bộ dạng của cô ta hình như cực kỳ căm ghét Lý Hiểu Mẫn.

Tùng Dung nhú mày, lạnh lùng nhìn Vương Đình: “Cô Vương, cô nói những lời này trước mặt cảnh sát, tôi hoàn toàn có thể hoài nghi cô có động cơ giết người.”

“Ha ha ha... anh nói thật buồn cười! Tôi sao phải giết cô ta, hahaha... Tôi, tôi sợ cô ta còn không kịp...” Cô gái điên cuồng cười ha ha, sau đó đột nhiên ỉu xiu như bị thần kinh, lùi về một góc như đang gặp phải chuyện gì đó đáng sợ.

Kiều Úc bị phản ứng của cô ta làm cho hỗn loạn, một hồi khóc một hồi cười thật không bình thường chút nào.

Tùng Dung nhún mày liếc hắn một cái: xem đi, tôi đã bảo cô ta có bệnh mà.

Kiều Úc dè xuống nghi hoặc trong lòng, tiếp tục hỏi: “Vậy cô nói cho chúng tôi biết là ai giết Lý Hiểu Mẫn, vì sao cô lại khẳng định như vậy?”

Lúc này Vương Đình giống như khôi phục lại bình thường, chém đinh chặt sắt nói: “Là bạn trai của cô ta giết, nhất định là hắn.”

“Không phải cô ấy không có bạn trai sao?” Kiều Úc buột miệng nói ra suy nghĩ trong đầu, tất cả đều là nghi vấn, chẳng lẽ lúc hỏi thăm trong trường, mấy nữ sinh kia không nói thật?

“Cô ta chưa từng nói cho người khác biết mình có một người bạn trai, nhưng mà tôi biết rõ cô ta chắc chắn có, hơn nữa quan hệ giữa hai người bọn họ vô cùng tốt.”

Tùng Dung vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng: “Nếu như cô ấy chưa hề đem chuyện này nói cho người khác biết, cô làm sao biết được?”

Sắc mặt Vương Đình bỗng tối sầm lại, đột nhiên trầm mặc cúi đầu, một lúc lâu mới lên tiếng, thanh âm như là có chút nghẹn ngào: “Việc này phải bắt đầu từ lúc chúng tôi mới quen biết nhau, tôi và Hiểu Mẫn vốn là học cùng trường trung học, về sau lên đại học lại trùng hợp ở cùng ký túc xá.”

Kiều Úc nhún mày: “Quan hệ của hai người tốt như vậy, vì sao sau lưng cô lại gọi cô ấy là quái vật?”

Vương Đình đột nhiên trở lên rất kích động, lập tức đứng dậy hét lên với Kiều Úc: “Cô ấy trước kia không phải bộ dạng như thế này”. Lau lau nước mắt trên mặt, cô ta lại ngồi xuống tiếp tục kể: “Nhưng mà sau đó cô ấy bỗng nhiên thay đổi, như là trở thành một người khác, mỗi ngày không nói lời nào, một mực co lại trên giường viết nhật ký, viết xong chẳng biết vì sao lại bắt đầu cười, tiếng cười kia tưởng chừng cả đời tôi cũng không thể quên, vô cùng dọa người, giống như quỷ trong loại phim nữ quỷ, làm cho người ta dựng tóc gáy, trong ký túc xá lại chỉ có hai người chúng tôi, tôi sợ hãi hỏi cô ấy có chuyện gì vậy, kết quả cô ấy lạnh lùng quỷ dị nhìn tôi một cái, nói loại người ngu xuẩn như tôi không cần nhiều lời, nếu không cô ấy khó có thể không thay mặt thần linh mà trừng phạt tôi.”

Kiều Úc nghe xong sau lưng toát mồ hôi lạnh, lại liên tưởng đến bộ dạng khủng bố sau khi chết của Lý Hiểu Mẫn, da gà bắt đầu nổi lên: “Bắt đầu từ khi nào cô ấy trở nên như vậy?”

“Chính là bắt đầu từ lúc cô ấy gặp gỡ người đàn ông kia.”

Tùng Dung càng ngày càng cảm thấy sự việc trở lên kỳ lạ, xoa cằm mở miệng hỏi: “Người đàn ông nào, bạn trai của cô ấy?”

Vương Đình ra sức gật đầu: “Đúng, chính là người đàn ông ấy. Tôi chưa từng gặp hắn ta, chỉ là từ lời nói của Lý Hiểu Mẫn đoán ra mà thôi. Tôi nhớ, vừa khai giảng năm đầu tiên, Lý Hiểu Mẫn nói thầm cho tôi biết cô ấy thích một người đàn ông, sau đó không tới vài ngày cô ấy cầm về một cuốn nhật ký, cực kỳ yêu

thích nó, người khác nhìn một chút cũng không được, tôi lúc đó rất coi thường, đoán cuốn nhật ký này là của người đàn ông kia đưa cho nên không để ý.”

Vương Đình dừng lại lấy hơi, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi: “Nhưng mà bắt đầu từ ngày đó, Lý Hiểu Mẫn liền thay đổi, ban đầu cô ấy có bí mật gì đều nói cho tôi biết, con người cũng rất lạc quan cởi mở, thế nhưng từ khi có cuốn nhật ký kia cô ấy không để ý đến bất kỳ ai, tính cách ngày càng cổ quái, thường xuyên dùng cách nhìn như là đang nhìn rác rưởi với những người xung quanh, kinh khủng nhất chính là mỗi lần viết nhật ký cô ấy đều nhắm mắt lại niệm một đoạn những từ ngữ kỳ quái, giống như là chú ngữ hoặc cầu khấn gì đó.”

“Sao lại thế? Cho dù là nói chuyện yêu đương cũng không thể trở thành người vì một nam nhân mà ném tất cả bạn bè đi như vậy.” Kiều Úc khó hiểu lắc đầu, vỗ vỗ tay Tùng Dung: “Anh thấy thế nào?”

Sắc mặt Tùng Dung cực kỳ u ám, môi mỏng mím chặt như có rất nhiều tâm sự: “Nói như vậy, cuốn nhật ký là do người đàn ông đó đưa cho cô ấy, chứng tỏ người đàn ông kia cũng có vấn đề.”

Kiều Úc gật đầu, hần cũng cho rằng như vậy: “Cô nói Lý Hiểu Mẫn có phải tin một loại tà giáo nào đó không? Biểu hiện như vậy thoát nhìn giống như bị người khác tẩy não.”

“Đúng đúng! Đúng là giống như bị tẩy não!” Vương Đình kích động nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, xem ra thật sự bị dọa tới sợ rồi: “Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng kia của cô ấy tôi liền sợ hãi, càng sợ hãi tôi lại càng muốn biết rốt cuộc mỗi ngày cô ấy viết gì trong quyển nhật ký, nó có ma lực gì biến cô ấy thành bộ dạng như vậy, cho nên... sau đó, có một ngày buổi tối tôi thừa dịp cô ấy đang ngủ...”

“Nhìn lên nhật ký của cô ấy?” Kiều Úc không đợi Vương Đình nói xong liền cắt ngang lời nói của cô, Vương Đình xấu hổ cúi đầu xuống gật gật đầu. Kiều Úc im lặng nhìn cuốn nhật ký trong lòng ngực Vương Đình thăm than ‘sự tò mò giết chết con mèo’ a.

Tùng Dung hí hóp mắt, “Cô đọc được gì trên nhật kí của cô ấy?”

Vương Đình cúi thấp đầu nên không nhìn thấy biểu cảm của cô ta, chỉ nhìn thấy đôi vai của cô hơi run rẩy, đến cuối cùng thì cả cơ thể đều run lên kịch liệt, “Trong đó chỉ toàn lời đối thoại của cô ta với người đàn ông kia, ngoại trừ một vài lời đường mật thì còn lại chỉ toàn thảo luận về đồ sứ hoặc nền văn minh cổ, tôi lúc đó còn thấy rất thất vọng, cảm thấy những thứ này không đáng để giữ bí mật, ngay lúc tôi đang đóng cuốn nhật kí lại, đột nhiên tôi quay đầu nhìn thấy Lý Hiểu Mẫn đang đứng sau lưng mình! Đã thế còn nửa xoa tóc trừng mắt nhìn tôi!”

14. Chương 14: Thánh Khiết. Huyết Tề. Từ Hồn

Editor: Ren thờ

Beta: Tiểu Hồ

=====

Tùng Dung hí hóp mắt, “Cô đọc được gì trên nhật kí của cô ấy?”

Vương Đình cúi thấp đầu nên không nhìn thấy biểu cảm của cô ta, chỉ nhìn thấy đôi vai của cô hơi run rẩy, đến cuối cùng thì cả cơ thể đều run lên kịch liệt, “Trong đó chỉ toàn lời đối thoại của cô ta với người đàn ông kia, ngoại trừ một vài lời đường mật thì còn lại chỉ toàn thảo luận về đồ sứ hoặc nền văn minh cổ, tôi lúc đó còn thấy rất thất vọng, cảm thấy những thứ này không đáng để giữ bí mật, ngay lúc tôi đang đóng cuốn nhật kí lại, đột nhiên tôi quay đầu nhìn thấy Lý Hiểu Mẫn đang đứng sau lưng mình! Đã thế còn nửa xoa tóc trừng mắt nhìn tôi!”

Kiều Úc chép miệng, không khỏi cảm thấy đồng tình với Vương Đình, hèn gì cả trường đều nói Lý Hiểu Mẫn là quái vật, đêm hôm khuya khoắt vô thanh vô thức đứng sau lưng người ta cũng quá khủng bố đi.

“Lúc đó tôi, tôi bị dọa sợ, hét lớn một tiếng té từ trên ghế xuống, cô ta âm thầm cười rồi thành linh lao thẳng qua bóp chặt cổ tôi nói ‘Con đàn bà dơ dáy, tiện hóa bị đàn ông làm nát, cứ nhiên dấm đưng vào thánh vật của ta, ta bóp chết người!’ ”

Nói đến đây Vương Đình nhin không được khóc lớn, Kiều Úc nghe xong cũng cảm thấy rùng mình, cảm thấy sự việc ngày càng tiến triển theo hướng quỷ dị, đành phải đi qua vỗ vai cô gái, “Đừng khóc nữa, chuyện đã qua rồi, cô dám đến đây báo với cảnh sát là rất dũng cảm.”

Tùng Dung quay sang nhìn Kiều Úc, cảm thấy cánh tay đặt trên vai Vương Đình vô cùng chướng mắt, trong lòng không hiểu sao thấy khó chịu, lúc này trong đại não đột nhiên chớp qua một suy nghĩ, y cấp thiết tóm lấy cánh tay Vương Đình hỏi: “Ban nãy cô bảo lúc Lý Hiểu Mẫn bóp cổ cô đã nói gì?”

Kiều Úc nhú mày nhìn y với vẻ bất mãn, cô gái bị dọa thành vậy rồi mà anh còn chạm vào vết thương lòng của người ta, những chuyện này một nữ sinh sao có thể nói đi nói lại được chứ.

Vương Đình bị biểu tình nghiêm túc của Tùng Dung dọa sợ rồi, vô thức lui vào trong vòng tay của Kiều Úc, cứng ngắc lặp lại những lời vừa nói.

Tùng Dung nghe xong khước miệng câu lên, sắc mặt so với lúc nãy lại càng âm trầm, “Vương Đình, cô thành thật nói cho tôi biết, có phải cô lén lút quan hệ với nam sinh, bị Lý Hiểu Mẫn bắt gặp không?”

Kiều Úc mặc danh kì diệu ngẩng đầu nhìn Tùng Dung, không biết trong hồ lô y bán thuốc gì(1), im lặng xem tình huống.

Vương Đình nghe xong sắc mặt thoáng cái đỏ bừng, xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên, bất an bấu chặt móng tay, dùng giọng nói lí nhí như muỗi kêu trả lời: “..... tôi lúc học năm hai trung học có cùng với bạn trai vào khách sạn, bị cô ấy nhìn thấy....”

“Quả nhiên là vậy.” Tùng Dung thản nhiên cười cười, quay sang nói với Kiều Úc: “Cậu còn nhớ trong hồ sơ của Lý Hiểu Mẫn có một đoạn nói về ‘Hiệp hội Thánh Nữ’ không?”

“Anh đang nói cái hội phản đối nữ sinh quan hệ trước hôn nhân, bảo vệ trinh tiết con gái mà cô ta tham gia lúc học cao trung ấy hả?”

Tùng Dung ngưng trọng gật đầu, “Nếu tôi đoán không sai thì Lý Hiểu Mẫn là một người cực độ phản đối quan hệ trước hôn nhân, từ đó suy ra cô ta không chỉ nghiêm khắc với bản thân mình mà còn với cả những người xung quanh, ai đã phá thân xử nữ trong mắt cô ta đều là tượng trưng cho sự ô uế.”

Kiều Úc rút cuộc cũng hiểu ra, kích động vỗ mạnh vào đùi mình, “Thế nên sau khi thấy Vương Đình mà cô ta cho là ‘ô uế’ động vào cuốn nhật kí bảo bối của mình, Lý Hiểu Mẫn như phát điên mà liều mạng muốn bóp chết cô ấy.”

Tùng Dung nhếch khóe miệng cười, “Không sai, chính là như vậy.”

Vương Đình cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Lý Hiểu Mẫn nhất định phải dồn mình vào chỗ chết, thế nhưng cô vẫn u sầu nhưu chặt mày: “Hiểu Mẫn lúc trước rất thiện lương, cô ấy gia nhập hội kia cũng là vì muốn kêu gọi cái cô gái yêu mến bản thân mình hơn, nhưng mà tôi thật không ngờ rằng ‘tri nhân khẩu diện bất tri tâm’, cô ấy lại vì chính lí do này mà muốn giết tôi...”

Tùng Dung rót thêm nước ấm vào ly cho Vương Đình, mở miệng nói: “Đôi lúc xử lý một vấn đề gì đó không thể chỉ nhìn một mặt phiến diện, Lý Hiểu Mẫn trở thành như vậy có lẽ cũng không phải kết quả cô ta muốn.” Để bình nước ấm xuống, y chồm người qua ôn hòa hỏi tiếp: “Thế vì sao cô lại nghi ngờ cô ta bị bạn trai mình sát hại?”

Vương Đình ực ực uống hết ly nước, điều chỉnh lại cảm xúc tiếp tục nói: “Ngày hôm ấy cô ta suýt chút nữa bóp chết tôi, thế nhưng lại đột nhiên buông lỏng tay, miệng không ngừng lầm bầm những thứ đại loại như ‘ta không thể giết người, giết người sẽ làm ô uế sự thánh khiết của Thánh nữ’, sau đó đứng dậy giặt lại cuốn nhật kí rồi chạy mất.”

“Lúc đó tôi sợ đến nỗi một đêm không ngủ được, ngày thứ hai liền đi xin phép chuyển phòng nhưng không được phê duyệt, vì thế chỉ còn cách tiếp tục ở chung với cô ấy. Sau đó cô ấy lại bắt đầu say mê các món đồ sứ, ngay cả môn chuyên ngành cũng không thêm lên lớp, tay lúc nào cũng ôm khư khư cuốn sách về đồ sứ,

lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng cô ta bị người đàn ông kia ảnh hưởng nên mới thích ba cái thứ sành sỏi đó, kết quả là vài ngày sau cô ấy chuyển thẳng sang khoa khảo cổ để nghiên cứu, cho đến một ngày nọ...”

Lúc này Vương Đình đột nhiên ngừng lại, nhìn Kiều Úc và Tùng Dung một lúc, “Cho đến một ngày, cô ấy nhận được một lá thư, sau khi đọc xong liền hưng phấn cười lớn, sau đó mặc bộ váy đẹp nhất khác hẳn ngày thường, trang điểm, đeo chuỗi vòng tay pha lê mình thích nhất đi ra ngoài. Trước khi đi cô ấy cứ nhiên còn nhìn tôi cười rồi chào tạm biệt, lúc đó tôi vui lắm cứ ngỡ cô ấy của thời cao trung đã trở về, tôi hỏi đi đâu thì cô ấy chỉ thần bí che miệng cười, bảo là đi gặp người cô ấy yêu thương nhất.”

“Chính là ngày cô ấy bị giết?” Kiều Úc hỏi.

“Ừm, ngày hôm đó sau khi Hiểu Mẫn ra ngoài thì không quay lại nữa, cho đến vài ngày trước cảnh sát các anh công bố tin cô ấy chết, lúc đó tôi mới biết cô ấy đã bị giết hại, cho nên tôi rất chắc chắn cô ấy bị chính bạn trai của mình giết chết!”

Kiều Úc sờ cằm, nghi hoặc nói: “Cho dù cô ấy đi gặp bạn trai, điều đó cũng không có nghĩa là do anh ta làm, cũng có thể là sau khi gặp bạn trai rồi mới bị giết.”

Tùng Dung gật đầu đồng tình, “Không sai, đây chỉ là suy đoán của cô, không có bằng chứng xác thực.”

Vương Đình kích động đến mức tay chân khua loạn, cấp thiết đến trước Kiều Úc, “Nhưng trên nhật kí của Lý Hiểu Mẫn có viết lại mà! Tôi không có gạt các anh, không tin các anh tự xem đi!”

Vừa nói cô vừa đưa ra cuốn nhật kí mà cô một mực ôm trong lòng này giờ, nhanh chóng lật đến trang cần tìm, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi chỉ vào một trang trong cuốn nhật kí, “Chính là chỗ này! Tùng cảnh quan anh xem, rõ ràng gã đàn ông kia đã lập sẵn mưu kế rồi.”

Tùng Dung tiếp nhận nhật kí đem nó để xuống trên đùi mình, Kiều Úc lập tức ló đầu sang nhìn, nhưng đọc được vài đoạn thì càng ngày càng cảm thấy lạnh sống lưng, ngay cả Tùng Dung cũng bị những thứ viết trên đó làm chấn kinh(2).

Ở trang được Vương Đình giở ra có viết một đoạn như thế này: “....Cảnh hữu tam niên, hữu viết thanh xảo thủ nhân gia, chú trần minh loại bằng chi khí nhi toái ngọc hỷ chi, thánh nhan đại nộ dục sao kì mẫn môn, hậu đắc thiên nhân chi hữu nhi đắc trường mệnh chi pháp, huyết tế thánh linh nhi địch vân vân ô uest, thử nãi nhân khí câu trần, thánh nhân viết: hồn dã.”

[Đại loại là: ‘năm thứ ba Cảnh Hữu một nhà rèn chuyên các loại bồi tang khí bằng bằng và hoại ngọc vỡ, làm thánh nhan nổi giận tru di cửu tộc, sau đó được thiên nhân giúp đỡ có được thuật sống lâu, dùng máu tế thánh nhân để rửa sạch ô nhục, dùng nội tạng của chính người đó trấn lại, thánh nhân gọi là: Hồn Dã.’]

Kiều Úc nhìn một hồi không tự giác đọc ra thành tiếng, bốn người theo dõi qua camera giám sát ở kế bên nghe xong toàn bộ nhú chặt lông mày, Tề Tích bỏ nửa trái táo đang cắn dở xuống, mê man nhìn Hạ Quân Chi, “Tình Tình đọc cái gì vậy, tôi một câu cũng nghe không hiểu?”

Âu Dương một nắm đấm nhắm thẳng vào vai hắn, “Văn ngôn cũng nghe không hiểu thì về học lại tiểu học đi, đừng thừa lời như vậy, ngoan ngoãn nghe lão đại với Dạ Tinh nói.”

Chúng nhân kì thị nhìn Âu Dương, lòng nghĩ: chị cũng nghe không hiểu đi?

Trong văn phòng, Kiều Úc và Tùng Dung cũng nhú chặt mày, quay sang nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy đoạn cổ văn này mang nội dung thật sự rất không cát lợi, cái gì mà tru di, huyết tế, trấn hồn các loại, nghe thôi cũng đủ rợn người. Lý Hiểu Mẫn vô duyên vô cớ chép thứ này vào nhật kí làm gì.

“Cái đồng này chép từ đâu ra thế? Trông có vẻ không giống thứ được ghi lại trong sử thi chính quy, có vẻ giống tiểu thuyết truyền kỳ thời Đường Tống hơn.”

Tùng Dung lại gật đầu không lên tiếng, chỉ chỉ nhật kí ý bảo Kiều Úc đọc tiếp.

Đoạn ghi chép phía sau có vẻ như không phải là bút tích của Lý Hiểu Mẫn, đại bộ phận đều là khen ngợi việc cô giữ được thân xử nữ thánh khiết là vĩ đại biết bao, những người có thân thể thánh khiết như cô trên người sẽ có một loại ma lực, có thể thanh tẩy tất cả những ô uest trên thế giới này, người như cô không nên

tiếp tục lưu lại trên thế gian phàm tục mà nên rũ bỏ tất cả trở về nơi linh hồn và thể xác có thể hòa làm một.

Tiếp đó gã lại nói thêm một đồng lời đường mật, nào là mình yêu Lý Hiểu Mẫn biết bao nhiêu, hy vọng có thể cùng cô hoàn thành sự vĩnh sinh vĩ đại nhất thế gian này, có được tình yêu thuần khiết nhất.

Xem đến đây Kiều Úc thật sự nhịn không được mà trợn trắng mắt, “Lý Hiểu Mẫn rốt cuộc nghĩ gì mà lại để mắt đến dạng người nói chuyện loạn thất bát tao như vậy, nếu mọi xử nữ cũng đều vì muốn đạt đến độ linh hồn cùng thể xác hợp nhất mà tự đi tìm chết, vậy trực tiếp đến hỏa táng trường đi cho nhanh, cần gì phí nhiều công phu như vậy.”

Tùng Dung mím môi, trên gương mặt cứng nhắc vẫn không lộ ra biểu tình gì, “Gã này rất lợi hại, trong lời nói của hắn chứa rất nhiều tâm lý ám thị, chỉ cần là người không kiên định đều rất dễ bị hắn lay động.”

Kiều Úc đem lời của gã đàn ông viết đọc lại một lần nữa, nhịn không được nhếch khóe miệng: “Nếu là người có tố chất tâm lý đủ mạnh mẽ sẽ không dễ dàng tin lời hắn, ba cái thứ này người thường nhìn vào liền biết là gạt người, thế mà Lý Hiểu Mẫn lại đi tin.”

Tùng Dung lắc đầu, “Mỗi người đều có độ miễn cảm với ngôn ngữ khác nhau, đã thế mỗi người cũng đều có một nhược điểm, gã này chính là nhắm ngay sự cố chấp với thân xử nữ của Lý Hiểu Mẫn mà bốc thuốc theo toa, chỉ cần hơi lay động thì sẽ lập tức dính câu ngay. Cũng như các tổ chức tà giáo, trước khi cậu tiếp xúc sẽ cảm thấy rất nực cười, nhưng một khi đã dần thân vào rồi thì sẽ thành nói gì nghe nấy, đây chính là sức mạnh của ngôn từ.”

“Nhưng cho dù hắn ta có động cơ giết người rõ ràng nhưng chúng ta không có chứng cứ để buộc tội hắn.” Kiều Úc u buồn gãi gãi đầu, sự tình vòng tới vòng lui cuối cùng cũng trở về điểm ban đầu, manh mối của Vương Đình đưa ra càng bản không đủ để chỉ ra hung thủ là ai, chân tướng vẫn còn là một đám mơ hồ, nhìn thấy nhưng chạm không đến.

“Không cần biết tên này có phải hung thủ hay không, chứng cứ của Vương Đình đưa ra cũng đủ để cho chúng ta lời hắn ra thẩm vấn rồi.” Tùng Dung cười cười nhìn Kiều Úc, xoa rối tóc hắn nói: “Sao cậu còn mất kiên nhẫn hơn cả tôi vậy, bây giờ ít nhất cũng gọi là có chút đầu mối, đỡ hơn trước đó giống như con ruồi mất đầu gặp đầu đụng đó.”

Kiều Úc âm thầm nhích ra xa Tùng Dung một chút, hơi bối rối nhún nhún vai, trên mặt mạc danh kì diệu cảm thấy nóng lên. Đạo này hắn phát hiện Tùng Dung rất thích làm động tác này, tiếp đó lại lộ ra vẻ mặt như đang vuốt thuận lông cho thú cưng, khiến hắn trong lòng một trận ớn lạnh.

Tùng Dung trầm thấp cười một tiếng, ái muội nhìn Kiều Úc chớp chớp mắt, lòng thầm nghĩ cậu cứ trốn đi, xem cậu trốn đến khi nào. Quay sang một bên, ôn hòa vỗ vỗ vai Vương Đình, “Cuốn nhật kí này tôi sợ tạm thời không thể trả lại cho cô được, nếu cô không ngại thì mời ra đằng trước kí xác nhận biên bản, để chúng tôi điều tra rõ ràng rồi sẽ liên lạc với cô sau.” Vừa nói Tùng Dung vừa gọi điện thoại kêu một anh cảnh sát đi vào.

Vương Đình gật đầu đi theo vị cảnh viên kia ra ngoài, khi đi đến cửa thì đột nhiên ngừng lại rồi chạy ngược vào, “Tùng cảnh quan, tôi nhớ ra mình từng thấy phần ghi chép đó ở đâu rồi! Là trong ‘Từ Hồn’ của Tiêu Quốc Chấn.”

Tùng Dung và Kiều Úc nghi hoặc mở to mắt, “Chính là tay chuyên gia đồ sứ nổi tiếng tại buổi tọa đàm của đại học T ngày hôm nay?!”

=====

(1) không biết trong hồ lô bán thuốc gì: ý là không biết người này đang nghĩ gì

(2) chấn kinh: chấn động, kinh ngạc

15. Chương 15: Vòng Tay Không Cánh Mà Bay

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Tùng Dung và Kiều Úc vô cùng kinh ngạc trừng lớn mắt: “Chính là vị chuyên gia về đồ gốm nổi tiếng hôm nay diễn thuyết ở đại học T – Tiêu Quốc Chấn?!”

“Không sai, chính là ông ta. Về phương diện đồ gốm tôi không biết gì, nhưng tôi đã nghe nói qua tên của ông ta, khi nhìn thấy quyển sách này còn cố ý lật nhìn bìa sách một chút.”

“Cô đã từng xem qua cuốn sách ‘Từ hồn’ này?” Tùng Dung hỏi.

Vương Đình lắc đầu, một lần nữa đi tới trước mặt hai người: “Ngày đó, khi tôi thu dọn di vật của Lý Hiểu Mẫn không cẩn thận đánh rơi một quyển sách, lộ ra một cái đánh dấu trang, tôi nhặt lên mở ra vừa hay thấy một đoạn nói như vậy, lúc ấy tôi cảm thấy rất mơ hồ, tiện tay nhìn bìa sách một chút, nhất định không nhớ nhầm, chính Tiêu Quốc Chấn là tác giả của ‘Từ hồn’.”

Tất cả manh mối giống như những hạt trân châu được một sợi dây vô hình xâu thành chuỗi, làm cho tinh thần của mọi người trong tổ trọng án rung lên. Tiễn bước Vương Đình, Kiều Úc và Tùng Dung vừa định ngồi xuống xem nhật ký của Lý Hiểu Mẫn, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, Hạ Quân Chi cùng Tề Tích xúc động chạy vào, Âu Dương và Thư Tình cũng theo sát phía sau.

Tùng Dung rất ngạc nhiên, mấy người này tại sao lại kích động như vậy, liền hỏi: “Các cô cậu vội vàng như vậy làm cái gì?”

“Lão đại, tất cả mọi chuyện đều chóng lại hần! Nếu như không có Vương Đình nhắc tới Tiêu Quốc Chấn, em và Tề Tích thiếu chút nữa đã xem nhẹ một việc.” Hạ Quân Chi hưng phấn vỗ bàn, vẻ mặt không che giấu được sự kích động.

Kiều Úc vẻ mặt kinh ngạc há to miệng, Hạ Quân Chi bình thường luôn luôn trầm ổn vậy mà giờ không giữ được bình tĩnh, rốt cuộc đã phát hiện ra chuyện gì làm anh ta kích động tới vậy.

Tề Tích ôm vai Hạ Quân Chi: “Quân Chi, hay để tôi nói đi, cậu tiếp tục qua bên kia giả bộ thâm trầm, tránh cho Tiểu Tinh sợ tới mức tròn mắt đều muốn rút ra.”

Hạ Quân Chi khẽ cười một tiếng gật đầu, Tề Tích nheo mắt lộ ra một nụ cười thần bí: “Lão đại, bọn em có thể đoán được bạn trai của Lý Hiểu Mẫn là ai.”

Tay Tùng Dung khựng lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt y trầm xuống lộ ra một tia sắc bén: “Các cậu nói gì?”

Tề Tích bỗng chốc cười ha ha, quay lại phía sau nói với Âu Dương và Thư Tình: “Xem đi, tôi đã nói lão đại sau khi biết sẽ trưng về mặt này mà, không lừa các cô chứ? Vừa rồi chúng ta đánh cược, người thua phải mời khách, tôi muốn đi ăn quán thịt nướng mới mở.”

Hạ Quân Chi không kiên nhẫn cắt ngang lời hần, phất phất tay: “Nói nhanh đi, đừng thừa nước đục thả câu, không thấy lão đại sắp phát điên lên rồi à.”

Kiều Úc khoanh tay ngồi ở một bên, nhếch môi khinh thường: “Tôi nghĩ với chỉ số IQ của Tề Tích căn bản không thể nói ra cái gì a.”

Tề Tích đặt mông ngồi lên bàn, lắc ngón tay: “No no no, lần này tôi và Quân Chi cực kỳ chắc chắn, bạn trai của Lý Hiểu Mẫn chính là người đàn ông này.”

Nói xong, hần từ trong túi áo lấy ra một bức ảnh để bàn, mọi người tò mò vây quanh. Chỉ thấy trên bức ảnh có một đôi nam nữ đang ôm nhau, cô gái tóc thật dài, khoe miệng cong lên tựa vào ngực nam nhân cười vô cùng vui sướng. Nam nhân khi nhìn vào ống kính ánh mắt sắc bén, trưng ra nụ cười tà khí, bộ dáng cao ngạo.

Kiều Úc nhìn nửa ngày, lấy chứng minh thư so sánh hồi lâu mới nhận ra cô gái trong ảnh chính là Lý Hiểu Mẫn, trong tấm ảnh cô gái cười thực sự quá ngọt ngào, loại hạnh phúc khi hương thơm tình yêu bao phủ lấy được máy ảnh ghi chép lại thành chân dung một nữ nhân tuyệt mỹ.

Nhìn đến người đàn ông đứng cạnh Lý Hiểu Mẫn, áo màu cafe phối hợp với quần da màu đen, cả người tỏa ra hơi thở của sự bất kham, cặp mắt hẹp dài không có ý cười, chỉ có sự không kiên nhẫn cùng phiền chán, biểu cảm giống như miễn cưỡng của hắn ta đối lập với vẻ tươi cười của Lý Hiểu Mẫn, cực kỳ chói mắt.

Thư Tình lại gần, cầm ảnh chụp lên nhìn một chút, chặc chặc hai tiếng: “Không ngờ Lý Hiểu Mẫn lại xinh đẹp như vậy, thật khó tưởng tượng cô gái khả ái thế này trong trường lại bị người ta gọi là quái vật.”

Kiều Úc gật đầu, khó hiểu quay sang hỏi Tề Tích: “Anh lấy ảnh chụp này từ đâu vậy? Người đàn ông trong bức ảnh là ai?”

“Nhất định là ở trong nhà Lý Hiểu Mẫn.” Tùng Dung bình tĩnh ngắt đầu, ngữ khí bình thản nói.

Hạ Quân Chi mỉm cười: “Lão đại thông minh. Hôm nay em và Tề Tích đến nhà Lý Hiểu Mẫn điều tra, kết quả ngoài bức ảnh này trên cơ bản không thu hoạch được gì khác.”

“Cha mẹ Lý Hiểu Mẫn đều là công nhân lao động bình thường, công việc hàng ngày hết sức bận rộn, rất ít quan tâm tới con cái, ngày thường con cái ở trường học biểu hiện như thế nào, quan hệ với những người khác có tốt hay không, có đắc tội với người nào không bọn họ đều không biết. Em và Tề Tích liền đưa ra ý kiến muốn xem phòng của Lý Hiểu Mẫn, sau đó tìm được tấm hình này.”

Tề Tích gật đầu nói tiếp: “Tấm hình này được Lý Hiểu Mẫn kẹp trong một quyển sách tâm lý học cũ nát để ở dưới giường, chúng em cầm nó đi hỏi cha mẹ cô ấy có biết người đàn ông trong tấm hình là ai không? Họ trả lời rằng đó là bạn trai của con gái họ, nhưng trước đó không lâu mới vừa chia tay.”

Âu Dương kinh ngạc há to miệng: “Nói như vậy, người đàn ông được nhắc đến trong nhật ký của Lý Hiểu Mẫn chính là hắn?! Nhìn dáng vẻ cậu ta cùng Lý Hiểu Mẫn không chênh lệch lắm, tuy rằng trông có hơi hung ác một chút nhưng chắc vẫn còn là sinh viên, nếu so sánh với suy đoán lúc trước của Tiểu Tinh, hung thủ là kẻ thông thạo y thuật, với tuổi của người đàn ông này sẽ không khớp nhau lắm.”

Hạ Quân Chi cười cười, ánh mắt lóe sáng nói: “Việc này cũng khó nói, nếu như nam sinh này học khoa y thì sao? Lý Hiểu Mẫn và cậu ta chia tay rồi, chúng ta có phải có lí do nghi ngờ cậu ta vì tình yêu sinh hận giết chết Lý Hiểu Mẫn không?”

Nói xong Hạ Quân Chi đưa mắt nhìn Tề Tích, Tề Tích ngồi trước máy tính gật đầu bắt đầu hí hoay, mọi người nghi hoặc nhìn hắn, muốn biết trong hồ lô hai người này muốn làm cái gì.

Chốc lát sau, Tề Tích cao hứng vỗ tay: “Xử lý xong, mọi người lại đây nhìn xem.”

Hắn đem màn hình xoay qua trước mặt mọi người, trên đó hiện đầy đủ hồ sơ của một người, nội dung kĩ càng đến mức người đó đã đi bệnh viện mấy lần cũng được ghi chép lại, mà người đàn ông này đúng là bạn trai của Lý Hiểu Mẫn.

Kiều Úc mỉm cười vỗ bả vai Tề Tích: “Nhìn không ra cậu còn có chiêu này nha, cảnh sát nhân dân hack rồi hệ thống điện tử của đại học T, với trình độ này Tề Tích cậu đừng làm cảnh sát nữa, làm hacker luôn đi, có thể kiếm được nhiều hơn so với làm cảnh sát.”

Tề Tích cứ tưởng mình được khen, người ta nói hai câu liền vui đến tìm không ra hướng Bắc ở đâu, lúc này ngốc hồ vô đầu than vãn: “Tôi cũng nghĩ vậy đấy! Tôi đến bây giờ vẫn còn hối hận, năm ấy thế nào lại nông nổi muốn trở thành cảnh sát, quá là bịp người!”(thực sự k hiểu bạn Tích chữ câu cuối nghĩa là gì nữa)

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, thế nhưng hắn vẫn thao thao bất tuyệt nói mình có bao nhiêu hối hận, chuẩn bị sau này nghỉ hưu dựa vào kỹ thuật hacker kiếm thêm một khoản gì đó... Tùng Dung không một tiếng động đứng sau lưng hắn, Kiêu Úc mím môi cười cũng không cắt đứt lời.

Mãi cho đến khi Tề Tích nói xong, xoay người lại liền nhìn thấy Tùng Dung đứng ngay sau mình, lập tức bị dọa ngã khỏi ghế: “Lão, lão đại... anh như thế nào bay tới phía sau em... đây, đây là hù dọa người đó, anh cũng không nên như khùng bỏ sau lưng em vậy chứ.”

Tùng Dung cái gì cũng không nói, trực tiếp cho hắn một đập, xách cổ áo kéo ra ngoài: “Không muốn làm thì rút, ngày mai tôi đem cậu cho tổ càn quét tệ nạn xã hội đánh nhau, cho cậu cả đời bị áp đến chết.”

Mọi người đối với loại tiết mục mỗi ngày đều phát sinh này đã sớm tập thành thói quen, nhao nhao ngồi trước máy tính nghiên cứu vụ án, đợi cho Tề Tích về mặt cầu xin khắp khiêng trở về, mọi người mới vô cùng vui sướng ôm bụng cười ha ha.

“Được rồi, được rồi, nói chuyện nghiêm chỉnh.” Bản thân Hạ Quân Chi cười đủ rồi mới giả bộ ho nhẹ hai tiếng, phủ cho bản thân mình biểu hiện giả dối lịch sự.

Kiều Úc lại gần, mở hồ sơ cá nhân của người đàn ông kia, trong đầu như muốn nổ tung, nếu như Tiêu Quốc Chấn trùng hợp là người viết đoạn trích trong nhật ký của Lý Hiểu Mẫn, Hạ Quân Chi và Tề Tích tìm được ảnh chụp của hai người cũng là trùng hợp, như vậy sau khi xem hồ sơ của người đàn ông này, tất cả mọi việc trùng hợp đều có thể giải thích.

Bởi vì, người đàn ông vừa tốt nghiệp khoa y đại học T, tên là Tiêu Viễn Chinh, con trai của Tiêu Quốc Chấn.

“Tất cả bằng chứng đều chống lại hắn, xem ra chúng ta phải đi gặp Tiêu Viễn Chinh này.” Kiêu Úc vỗ tay, không khỏi cong khóe miệng, con mắt hơi nheo lại, lông mi thật dài rung rung, giống như cánh bướm nhẹ nhàng đang muốn bay lên.

Ánh mắt Tùng Dung tối sầm lại, cổ họng bỗng nhiên có chút khô. Vừa rồi trong nháy mắt, y lại muốn nâng tay chạm lên đôi mắt Dạ Tinh, cảm thụ một chút làn da mềm mại ấm áp của cậu ấy. Tâm trạng có chút trở nên hoảng hốt, y vội vàng lắc đầu, xua ý tưởng kỳ quặc này ra khỏi đầu, ho nhẹ một tiếng nói:

“Các cô cậu không cảm thấy mọi việc tiến triển quá mức thuận lợi sao? Nếu như Tiêu Viễn Chinh quả thật là sau khi chia tay với Lý Hiểu Mẫn vì yêu sinh hận, đại khái có thể dùng phương pháp nhanh chóng hơn, không cần tốn công tốn sức như vậy, hơn nữa tôi cảm thấy Tiêu Viễn Chinh này không giống như người có tâm cơ, nhìn tướng mạo và thần sắc của hắn không chừng là một người tính cách tàn bạo, hi vọng thất thường, người như vậy không có khả năng tính toán kế hoạch lâu dài chỉ giết một người.”

“Em van anh, lão đại, biết người biết mặt không biết lòng, loại chuyện này có gì phải nghi ngờ chứ? Tư tưởng biến thái người bình thường còn nghĩ không ra, huống chi hắn ta là con trai của chuyên gia đồ gốm nổi tiếng, có chút biến động nhỏ nhân dân cả nước đều biết, hắn dùng loại ám chiêu này cũng không có gì kỳ quái.”

Tề Tích làm một bộ không chịu nổi, vẫy vẫy tay, trong bụng âm thầm buồn nôn, gần đây lão đại càng ngày càng đa nghi, không biết là thời kỳ mãn kinh đến sớm hay là muốn yêu đương

~Kiêu Úc nghe Tùng Dung nói xong thì trầm mặc một lúc mới mở miệng: “Kỳ thật cần thận ngẫm lại lời Tùng Dung nói không phải là không có lý, chúng ta chỉ bằng một quyển nhật ký không nói rõ tên họ cùng một tấm ảnh chụp mà muốn đi thẩm vấn người, dường như có chút gượng ép.”

Tùng Dung nhếch môi, đem tầm mắt chuyển lên người Kiêu Úc khẽ mỉm cười, trong ánh mắt có chút tán thưởng, lại có một loại không thể nói rõ...

“Vấn đề Kiêu Úc nói cũng là vấn đề tôi lo lắng. Tiêu Viễn Chinh cho dù vì tình sinh hận thì tại sao còn muốn lấy lá gan của cô ấy? Còn nữa, vì sao lại có dấu hiệu X trên cổ tay Lý Hiểu Mẫn? Chúng ta chưa có một căn cứ nào chính xác trực tiếp chứng minh Tiêu Viễn Chinh có tội, như vậy ngay cả lệnh khám xét cũng không xin được.”

Tùng Dung đem tất cả nghi vấn nói ra, mọi người đều lâm vào trầm mặc.

Kiều Úc tựa vào cạnh bàn trầm ngâm suy nghĩ, hồi tưởng một lần lại một lần từng câu nói khi nãy của Vương Đình, chung quy cậu vẫn cảm thấy có điều gì đó quan trọng bị bỏ qua, trong đầu giống như sợi bông bị quấn quanh một chỗ, bất kể là chuyên ngành của Lý Hiểu Mẫn hay ảnh chụp của cô ấy với Tiêu Viễn Chinh, thậm chí là đoạn cổ văn kỳ dị trong nhật ký, tựa hồ đều có liên quan đến cha con họ Tiêu, nhưng không có bằng chứng cụ thể nào trực tiếp chứng minh bọn họ là hung thủ.

Rốt cuộc đã bỏ sót điều gì...?

Thư Tình, Âu Dương cầm ảnh chụp của Lý Hiểu Mẫn và Tiêu Viễn Chinh lên xem xét tỉ mỉ, lúc này Thư Tình đột nhiên chỉ vào cổ tay Lý Hiểu Mẫn nói: “A, chị Âu Dương, chiếc vòng tay của Lý Hiểu Mẫn hình như em đã trông thấy ở đâu đó, hình như là nhãn hiệu nổi tiếng, tên là gì nhỉ... cái gì Lodge.”

Âu Dương vỗ đầu Thư Tình: “Dốt! Cái này là Swarovski(*), chuyên sản xuất đồ trang sức đá quý hàng hiệu. Kể ra, em mà không nói chị cũng không để ý, chiếc vòng trên tay cô ấy hình như là loại bán với số lượng có hạn nha! Chắc chắc, gia đình công nhân bình thường sẽ có nhiều tiền để mua loại trang sức thể này sao?”

Kiều Úc mở to hai mắt, vòng tay! Đúng vậy, cậu nghĩ ra rồi!

=====

(*) Swarovski: link sản phẩm của hãng này, nhiều thứ đẹp dã man, đắt phải gọi là cắt cổ T^T về phần vòng tay của bạn Mẫn chưa có tả nên không thể tìm

swarovski.com/is-bin/INTERSHOP.enfinity/WFS/SCO-Web_AA-Site/en_US?SetIncludeCookies=true

Từ giờ sẽ gọi bé Úc bằng “cậu” nha~ nghe cho trẻ, tiện đà phát triển tình cảm hai đứa, đến lúc yêu còn “anh – em” cho các nàng dễ nuốt

~Anh Dung thì vẫn là “y”, còn mấy thằng trong đội trọng án là “hắn” và mấy thằng nghi phạm là “hắn ta”.

16. Chương 16: Nghi Đoan Chi Tiêu Gia Đại Trạch. (đầu Mỗi Đầu Tiên Hưởng Về Đại Trạch Tiêu Gia)

Editor: Ren thỏ

Beta: Tiểu Hồ

=====

Kiều Úc như bừng tỉnh mở to mắt, vòng tay! Đúng rồi, cậu nhớ ra rồi! Xoay lưng kéo mở ngăn tủ bắt đầu điên cuồng tìm kiếm đồ vật, Tùng Dung không hiểu gì đi qua hỏi: “Cậu đang tìm cái gì vậy?”

“Hình! Hình chụp hiện trường vụ án ấy!” Kiều Úc không thèm quay lại trực tiếp đáp, “Anh còn nhớ lúc này Vương Đình có nói qua về cách ăn mặc của Lý Hiểu Mẫn vào ngày xảy ra vụ án không?”

Tùng Dung nhìn Kiều Úc, nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên đập tay cái bộp, “Đúng rồi! Sao tôi lại không nghĩ ra chứ, Thư Tình, mau đem cho tôi bức hình chụp hiện trường vụ án!”

Một đám người bị Kiều Úc và Tùng Dung nói đến hồ đồ, Hạ Quân Chi một đầu sương mù hỏi lại: “Hai người đang nói cái gì thế, sao đột nhiên lại đòi xem ảnh hiện trường vụ án?”

Kiều Úc nhếch khóe miệng, mang tiểu ý nói: “Các anh còn nhớ lúc trước Vương Đình miêu tả cách ăn mặc của Lý Hiểu Mẫn hôm xảy ra chuyện không? Nếu tôi không nhớ nhầm thì cô ấy nói Lý Hiểu Mẫn mặc một chiếc váy rất đẹp, trang điểm, còn đeo chuỗi vòng tay thủy tinh mà mình thích nhất nữa, thế nhưng lúc tôi giải phẫu thi thể không thấy chiếc vòng kia, vậy thì nó đi đâu rồi?”

Lúc này Thư Tình đưa tấm ảnh chụp cho Tùng Dung, mọi người túm lại xem – quả nhiên, trên cổ tay thi thể không hề có chiếc vòng nào.

Tề Tích nhìn vẻ mặt hiểu rõ của mọi người, xoa xoa mũi tỏ vẻ không hiểu: “Tìm được chiếc vòng của cô ấy và việc Tiêu Viễn Chinh có phải là hung thủ không có liên quan gì đến nhau? Sao tôi không hiểu mọi người nói gì hết vậy.”

Kiều Úc hiềm khi nổi tính con nít nắm tóc Tề Tích, “Ngốc chết đi được, đồ vật trên người nạn nhân bị mất, chúng ta chẳng phải là có thể quang minh chính đại lấy lệnh khám xét, đi tìm Tiêu Viễn Chinh rồi sao. Nếu hắn ta dám phản kháng, chúng ta có thể kiện hắn tội cản trở người thi hành công vụ, còn không được nữa

thì cứng rắn hơn, cho hắn ta nếm chút mùi vị, đến lúc bị truy cứu thì cứ ném cho hắn ta tội bạo lực cản trở chấp pháp, dù sao chúng ta cũng có lệnh khám xét, sợ gì!”

Tề Tích há to miệng, một mặt khâm phục nhìn Kiều Úc: “Oa, Tiểu Tinh, đến hôm nay anh mới phát hiện cậu MAN lắm nha, nói ra tiếng lòng bao lâu nay của anh rồi! Làm người ưỡng mộ cái phong thái này của cậu nga? Ai da……” (chỗ này bạn Tề Tích nói ngọng)

Hạ Quân Chi cầm một cuốn sách cứ thế phang vào đầu Tề Tích, “Uốn thẳng lưỡi cậu rồi hãy nói chuyện!”

Kiều Úc ha ha cười lớn, quay đầu lại thấy Tùng Dung đang nhìn mình đầy hứng thú, nướn mi khó chịu nhìn lại y, ai sợ ai chứ. Nhưng mà, Tùng Dung cư nhiên lại từ trên bản mặt than kia lộ ra nụ cười, còn hướng cậu giơ ngón cái khen ngợi nữa.

Tiến tới vài bước, Tùng Dung kề sát bên tai Kiều Úc thấp giọng nói: “Thật ra tôi đã muốn làm như vậy từ lâu lắm rồi, đám cận bã này cần phải được chỉnh lại một phen.”

Giọng nói trầm thấp êm tai mang theo chút tiểu ý, hơi nóng phả vào tai nhột nhột, Kiều Úc tức giận trợn mắt liếc y một cái, nhưng trong lòng lại nhịn không được cảm khái – giọng nói của tên khốn này cũng thật gọi cảm nha.

Tùng Dung câu lên một nụ cười xấu xa, đứng thẳng người, hai tay đút túi quần, ho nhẹ hai tiếng, hồi phục bộ dạng diện vô biểu tình nói với Kiều Úc: “Đồng chí Lê Dạ Tinh, thân là cảnh sát nhân dân mà cậu lại coi thường pháp lý nói ra những lời này, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn cậu biết không? Kỉ luật tổ chức không phải trò trẻ con, về nhà viết bản kiểm điểm hai mươi ngàn từ ngày mai nộp lại cho tôi, nhớ chưa?”

Kiều Úc sững lại một chút mới phản ứng lại, tên Tùng Dung này từ đầu đã có ý muốn trù cậu, trước mặt người khác thì giả đồ nghiêm túc, thật ra cũng chỉ là một tên lưu manh bất học vô thuật không hơn không kém! Tên hỗn đản này, tôi chúc anh sớm ngày tinh thần phân liệt.

Kiều Úc giận quá hóa cười, “Được, chỉ là bản kiểm điểm hai mươi ngàn chữ thôi mà, tôi sẽ viết. Nhưng mà lão đại ngài đây mai một buổi tối ra đường cẩn thận một chút, coi chừng gặp ma, buổi tối trước khi đi ngủ nhớ khóa kĩ cửa nẻo.” Nói không chừng sẽ có ngày tôi cầm dao kẻ cổ anh đấy.

Đương nhiên lời phía sau Kiều Úc không có nói ra miệng, nhưng Tùng Dung trông cũng không có vẻ đang giận, bản mặt vẫn điềm tĩnh như cũ, thong thả cầm áo khoác lên: “Yên tâm, tôi không sợ ma giống cậu, cho dù có gặp ma thật thì cũng sẽ không chui vào lồng ngực người khác mà khóc om xòm đâu.”

Những lời này nói ra đặc biệt làm người khác liên tưởng đến nhiều thứ, Thư Tình huých huých Âu Dương, thấp giọng hỏi: “Chị có cảm thấy dạo này quan hệ của lão đại và Tiểu Tinh đặc biệt tốt không? Trước đây lão đại nói chuyện với cậu ấy tuyệt đối sẽ không lộ ra chút ý cười nào nha.”

Âu Dương chắc chắc hai tiếng, thần tình ái muội nhìn sang hai người đang giương cung bạt kiếm kia, nhịn không được hắc hắc cười: “Em thì biết gì, đây gọi là yêu nhau lắm cắn nhau đau.”

Tề Tích nhìn thoáng qua lồng ngực vững chãi kiên cố của Tùng Dung, lại ngó thân hình gầy gò như cây sào của Kiều Úc, tưởng tượng thử cảnh Dạ Tinh nép vào ngực Tùng Dung khóc, dùng nắm đấm mềm như bún của mình đâm vào ngực Tùng Dung, đột nhiên cảm thấy rung mình, thế nhưng trong đầu lại nghĩ đến một câu – chim nhỏ nép vào người.

=====

Buổi trưa ngày hôm sau, Tùng Dung và Kiều Úc cùng nhau đến biệt thự Tiêu gia.

Tòa kiến trúc hoành tráng mang phong cách Trung Quốc tọa lạc tại một eo núi phong cảnh ưu nhã, nằm giữa trùng trùng điệp điệp những cây lá cây, mái ngói lưu ly màu vàng sáng lấp lánh phát quang, bốn cây cột màu đỏ thẫm chống đỡ mái nhà với bốn góc cong cong, đỉnh dài lâu các nhả lương họa động, nồng nàn phong vị Trung Hoa như xông thẳng vào mặt.

Đứng trong cảnh sắc như thi như họa này, hai người đột nhiên cảm giác mình đã trở về thời cổ đại.

Kiều Úc nhìn quanh một lượt, cảm thán “Tiêu gia cũng thật là tài đại khí thô, có thể ở một nơi như vậy mua được nhà, tọa bắc hướng nam, lại còn hấp thụ tinh hoa trời đất, quả là phong thủy bảo địa.”

Tùng Dung nhin không được cười: “Tiêu gia đời đời làm nghề gốm sứ, gia thế vững chắc, đã vậy còn là đại gia tộc trăm năm, tự nhiên sẽ truyền thống mê tín phong thủy thôi.”

Kiều Úc đang định nói tiếp thì sau lưng truyền đến một giọng nói, “Vị tiên sinh này nói không sai, tổ huấn của Tiêu gia chính là cách thủ luân thường, thuận ứng thiên đạo, chúng tôi chọn một mảnh đất phong thủy tốt như vậy cốt cũng chỉ muốn con cháu sau này được phù hộ thôi.”

Hai người đồng loạt quay lại, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đậm mùi thư quyển, mặc bộ trường sam truyền thống bằng tơ lụa màu trắng bạc, tay phải cầm ấm tử sa, tay trái cầm chiếc lồng nhốt một con vẹt mỏ đỏ lông xanh, cười cười nhìn họ.

Tùng Dung neho mắt, khoe miệng nhếch lên trong lòng hiểu rõ, “Thì ra là giáo sư Tiêu, thất kính thất kính.”

Kiều Úc nhướn mi, thì ra là Tiêu Quốc Chấn đỉnh đỉnh đại danh, nhìn qua bộ dáng cũng thật lịch sự văn nhã, thật không ngờ ông ta lại có một thằng con trai kiêu gao bất tuân.

Tiêu Quốc Chấn ngũ quan tầm thường, đôi mắt hẹp dài, gương mặt bằng bằng, trên sống mũi đeo một cặp mắt kính gọng vàng, toát ra vẻ một người trí thức, làm người ta thấy muốn thân cận.

Ông ta ôn hòa cười cười, khoát tay, “Cái gì mà giáo sư với không giáo sư ở đây, hư danh cả thôi, sao lại thất kính chứ. Hôm nay hai vị đây quang lâm hàn xá có việc gì không?”

Tùng Dung thấy ông ta thần sắc đạm nhiên, một bộ dáng vân đạm khinh phong cũng không vội mở lời, vì thế bèn tán dóc một chút: “Ngưỡng mộ tiên sinh đã lâu, cảm thấy cách nhìn và lý giải của tiên sinh rất độc đáo nên hôm nay hai chúng tôi mang theo thành ý đến viếng thăm tiên sinh.”

Tiêu Quốc Chấn ha ha cười lớn, gảy con vẹt trong lồng, “Không cần đi đường vòng với tôi, có gì thì cứ nói thẳng, tôi tuổi lớn rồi, bản lĩnh nhìn người cũng không tồi, từ trong mắt hai người tôi có thể thấy hai người không phải là dạng người yêu quý đồ sứ.”

Tùng Dung bị người ta đoán đúng tâm tư cũng không hề bối rối, “Nếu tiên sinh đã thẳng thắn thì tôi cũng không vòng vo nữa.” vừa nói y vừa lấy thẻ cảnh sát ra, “Chúng tôi đến từ Cục cảnh sát cao cấp thành phố T, nhận lệnh điều tra về một vụ án giết người, hy vọng tiên sinh có thể hợp tác cùng chúng tôi.”

Tiêu Quốc Chấn lười nhác ngược mắt lên nhìn, trên gương mặt bình đạm không hề có một tia hoảng loạn, ông ta nhìn Tùng Dung và Kiều Úc một lúc mới mở miệng: “Thì ra hai vị là cảnh sát, thật xin lỗi, ở đây e rằng không có thứ các vị cần tìm.”

Kiều Úc này giờ trầm mặc lãnh đạm câu khoe miệng, “Nghe cách nói của Tiêu tiên sinh đây là không muốn hợp tác?”

Tiêu Quốc Chấn cười mỉm, khoát tay, “Vậy thì không phải, chỉ là tổ huấn của Tiêu gia chúng tôi làm người phải đúng bốn phận của mình, từ trước đến nay chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, hai vị chạy đến hàn xá đòi điều tra thì ít nhất cũng phải mang bằng chứng ra trước đã chứ.”

Kiều Úc trầm thấp cười, lấy lệnh khám xét ra, khẩu khí vô cùng nghiêm túc nói: “Tiêu tiên sinh, chúng tôi nếu đã chạy được đến đây đương nhiên đã có chứng cứ, chỉ là việc này ông không cần quan tâm. Lệnh khám xét ở đây, ông có thể xem qua, chúng tôi cũng chỉ nhận mệnh làm việc thôi.”

Tiêu Quốc Chấn neho mắt lại, một tia không vui lóe lên từ đáy mắt, tay áo rộng dài bị gió núi thổi tung bay, cả con vẹt trong lồng cũng bất an bay loạn lên, ông ta im lặng hồi lâu, cuối cùng lộ ra nụ cười bình đạm, “Cũng được, nếu hai vị phụng mệnh hành sự thì tôi cũng không ngăn cản nữa, chỉ là... tôi dù sao cũng là người của công chúng, nếu tìm không ra thứ các người muốn ở đây, xin hãy cho tôi một câu trả lời công bằng.”

Nói xong ông ta không thèm quay đầu, phủi tay áo đi mất, Kiều Úc neho mắt, nếu lúc này cậu không nhìn lầm, cư nhiên trong mắt ông ta thấy được một chút sát ý... nhưng rất nhanh đã biến mất, làm cậu cảm thấy mình nhìn nhầm.

Loại nhân thần này cậu rất quen thuộc, trước khi chết cậu đã thấy qua vô số lần, là ánh mắt chỉ có sát thủ mới có, cũng giống như dã thú núp trong bóng tối chờ cơ hội xé xác con mồi, mang theo một mặt sát khí tanh nồng.

Kiều Úc mím môi không nói gì, đi theo Tùng Dung bước về phía trước, con dao phẫu thuật giấu trong tay áo đã rút ra phân nửa, trực giác cho cậu biết tên Tiêu Quốc Chấn này có vấn đề.

Tuy trông có vẻ lịch sự, nhưng ánh mắt thì không thể giấu diếm được.

Đi vào đại trạch Tiêu gia, Tiêu Quốc Chấn bỏ lồng chim xuống, ưu nhân ngồi xuống chiếc ghế mây nhắm hờ mắt, tay cầm một chiếc quạt lông màu đen, nhẹ nhàng đưa.

“Hai vị cứ bắt đầu đi, chỗ này của tôi cứ tùy tiện tìm, tôi thật muốn xem hai người đang tìm cái gì, tôi cũng hiếu kỳ lắm, bình thời mình thật thà sao lại dính được vào án giết người chứ.”

“A, Tiêu tiên sinh đây hiểu lầm rồi, người chúng tôi tìm lần này không phải ông, mà là con trai ông Tiêu Viễn Chinh.”

Tiêu Quốc Chấn mở to mắt giận dữ, “Các cậu tìm nó làm gì? Tuy bình thường nó có hư hỏng một chút nhưng sẽ không đến mức đi giết người ngu ngốc như vậy.”

Kiều Úc cười khiêu khích: “Thì ra ông cũng biết con mình không phải hạng tốt đẹp gì, nếu đã vậy thì giao hân ta ra đây, chúng tôi có chuyện muốn hỏi hân.”

Tiêu Quốc Chấn ngẩng đầu nhìn Kiêu Úc, không vui ngồi thẳng dậy: “Người trẻ tuổi sao nói chuyện không có gia giáo gì hết, ba mẹ cậu dạy cậu như thế nào vậy?”

Ngọn lửa trong ngực Kiêu Úc đột nhiên bùng lên, cậu cười lạnh: “Cho dù ba mẹ tôi có thất bại đến đâu cũng không bằng ông nuôi một tên hung thủ giết người!” Nói xong Kiêu Úc lại muốn xông lên, bị Tùng Dung kịp thời cản lại.

Tùng Dung nhỏ nhẹ nói bên tai cậu: “Bình tĩnh một chút, đừng vì chuyện này mà đấu với hân, tìm Tiêu Viễn Chinh quan trọng hơn.”

Kiều Úc đẩy Tùng Dung ra, lãnh khốc liếc sang Tiêu Quốc Chấn, bàn tay giấu trong tay áo miết chặt con dao phẫu thuật, nhân tố bạo lực trong cơ thể lại bắt đầu mạnh động, cảm giác điên cuồng lúc giết người lại trở về rồi. Cậu hiện tại thật hận không thể một dao đâm chết Tiêu Quốc Chấn.

Tự khắc chế bản thân, đôi tay hơi run lên, Kiêu Úc mày bình tĩnh, hiện tại mày là Lê Dạ Tinh, nếu đã quyết tâm muốn làm người tốt thì đừng giống trước kia vô nhân tính như vậy.

Cuối cùng Kiêu Úc cũng không ra tay, cậu ủ rũ đi qua một bên đứng, Tùng Dung lại vỗ vỗ vai cậu, cho cậu một ánh mắt an ủi.

Lúc này, cửa lớn đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao gầy mặc áo sơ mi hoa đi vào, đôi mắt dài hẹp thấu ra nhân thần không tốt đẹp gì, nhìn y chang bộ dáng Tiêu Quốc Chấn lúc cười lạnh.

Tiêu Viễn Chinh! Kiêu Úc và Tùng Dung lập tức nhận ra ngay, hai người bất động thanh sắc nhìn chăm chăm người đó, trong mắt lộ ra vẻ cảnh giác. Tiêu Viễn Chinh hình như cảm thấy gì đó lập tức quay đầu chạy mất, hai người cũng lập tức đuổi theo sau.

Tiêu Quốc Chấn thấy người đến khế hí mắt, khoe miệng lộ ra một mặt cười lạnh, tiếp đó hân hướng người kia la lên: “Viễn Chinh chạy mau! Có người muốn bắt con đấy!”

17. Chương 17: Một Dao Vô Cùng Sai Lầm

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Tiêu Quốc Chấn nhìn thấy hai người đang đi đến, trong phút chốc ánh mắt nheo lại, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng quỷ dị, ngay sau đó hắn nhảy dựng lên, hướng về phía người nọ hô: “Viễn Chinh chạy mau! Có người muốn bắt con!”

Tiêu Viễn Chinh sửng sốt một chút, bước chân dừng lại, khiếp sợ nhìn Tiêu Quốc Chấn, ánh mắt tràn đầy sự không thể tin được. Lúc này Tiêu Quốc Chấn đột nhiên giống như thay đổi thành người khác, điên cuồng lao đến chắn trước mặt Kiều Úc và Tùng Dung, hướng về phía Tiêu Viễn Chinh hô to: “Chạy mau đi! Cha giúp con chặn lại! Con đi mau!”

Tiêu Viễn Chinh hoàn toàn choáng váng, hắn ta vô cùng sợ hãi nhìn Tiêu Quốc Chấn, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Tiêu Quốc Chấn liền lập tức hoảng sợ chạy ra bên ngoài.

Tiêu Quốc Chấn lúc này giống như tất cả các bậc cha mẹ vì con cái mà không để ý tới bất kỳ điều gì, vừa tóm vừa kéo Kiều Úc và Tùng Dung lại, hoàn toàn không còn một chút bộ dạng ôn hòa nhã nhặn vừa rồi.

Tùng Dung ngại ông ta là người lớn tuổi nên không dám động thủ, mà Kiều Úc lo lắng đang ở trước mặt Tùng Dung nên cũng không dám thi thố tài năng, mắt thấy Tiêu Viễn Chinh sắp chạy mất, Kiều Úc nhanh trí khê ra tay, lấy dao giải phẫu ném về hướng đó.

Tùng Dung kéo mạnh ống tay áo cậu: “Đừng giết hắn!”

Tay Kiều Úc khựng lại, nhưng lực tay quá lớn, căn bản không kịp thu về. Dao giải phẫu ‘hoa phá trường không’, mang theo sát khí lạnh thấu xương bay ra, trực tiếp cắm trên đùi Tiêu Viễn Chinh.

“A_____!” Trong nháy mắt hắn té nhào trên mặt đất, máu tươi trào ra nhuộm đỏ mặt cỏ dưới chân.

Tùng Dung tức đỏ mắt, nắm cổ áo Kiều Úc rống: “Cậu điên rồi sao! Ra tay với hắn ác như vậy, hắn bây giờ còn không phải là tội phạm! Cậu dài người mà não ngắn thế!”

Kiều Úc đẩy Tùng Dung ra, lạnh lùng nhìn y một cái: “Hắn vừa nhìn thấy chúng ta liền bỏ chạy, không phải có tật giật mình thì là cái gì? Tôi làm như vậy cũng là vì ngăn chặn hắn bỏ trốn, cũng không phải thật lòng muốn giết hắn.”

Tim Tùng Dung bỗng nhói một cái, toàn thân rét lạnh từng trận, y chưa bao giờ nghĩ Lê Dạ Tinh là người như thế, không biết phân biệt trắng đen, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích như vậy khác gì kẻ sát nhân, đây có đúng là Lê Dạ Tinh y biết nhất gan, hay sợ sệt? Đứa nhỏ mảnh khảnh nhìn thấy thi thể sẽ kêu lên sợ hãi, như thế nào lại biến thành... cái dạng này?

Tiêu Quốc Chấn nhìn thấy Tiêu Viễn Chinh đau đớn té trên mặt đất rên rỉ, cả người cũng trở nên kích động, mắt ông ta đỏ như máu, không cùng Kiều Úc dây dưa nữa, trực tiếp bỏ nhào đến bên con trai, một tay ôm cổ, một tay ôm ngang thân hắn, vết máu nhuộm đỏ một mảng trên chiếc áo dài màu trắng.

“Viễn Chinh, Viễn Chinh! Con tỉnh lại đi, cha đưa con đi bệnh viện...” Tiêu Viễn Chinh đau đến tái mét cả mặt, giãy dụa muốn đứng lên cùng Kiều Úc liều mạng, nhưng khi quét qua ánh mắt của Tiêu Quốc Chấn đồng tử bỗng nhiên co lại, lộ ra vẻ mặt kỳ quái, hắn quay đầu nắm lấy tay Tiêu Quốc Chấn, một câu cũng không nói.

Tùng Dung đi tới ngồi xổm xuống, cúi người muốn kiểm tra vết thương của Tiêu Viễn Chinh lại bị Tiêu Quốc Chấn một phen đẩy ra: “Đừng chạm vào nó! Tôi nhất định sẽ khởi tố, các người cứ chờ xem! Là cảnh sát thì có thể tùy tiện đánh thương người sao? Bây giờ còn có luật pháp hay không!?”

Tùng Dung bắt đầu dĩ nhữu mòi, trên mặt mang theo áy náy nói: “Tiêu tiên sinh, đó là hiểu lầm, đồng nghiệp của tôi hành động lỗ mãng, thật xin lỗi ngài, về phần ngài muốn khởi tố tôi cũng không có biện pháp, nhưng chúng tôi nhất định phải mang Tiêu Viễn Chinh đi.”

Sắc mặt Tiêu Quốc Chấn tức giận đến phát xanh, cả người run rẩy: “Con tôi không hề giết người! Các người dựa vào cái gì mà dẫn nó đi!”

Kiều Úc đứng một bên lạnh lùng thờ ơ, lúc này hừ lạnh nói: “Giết người hay không cũng không phải do ông nói là được, nếu hắn chưa từng làm sự tình trái với lương tâm vì sao vừa nhìn thấy chúng tôi liền chạy? Hắn là có tật giật mình đi.”

Tiêu Viễn Chinh vừa nghe thấy chuyện này cả người đều căng cứng, không quản miệng vết thương trên đùi, giãy giụa đứng thẳng dậy đối mặt với Kiều Úc rống: “Giết người!? Anh đang nói đùa cái gì vậy! Thật ra anh đang nói tôi giết ai, tôi mơ nó có bệnh hả! Địch!”

Tùng Dung nhin không được nữa, từ trong túi áo lấy ra một tấm ảnh chụp đưa cho Tiêu Viễn Chinh xem: “Nữ sinh trên tấm ảnh chụp này, cậu hẳn là biết đi, cô ấy bị giết hại, mà qua điều tra ban đầu chúng tôi phát hiện cùng ngày vụ án xảy ra cậu và cô ấy đã gặp nhau, dẫn cậu đi đơn giản chỉ là tiếp nhận điều tra, nếu cậu trong sạch chúng tôi đương nhiên cũng không làm khó dễ cậu.”

Tiêu Viễn Chinh nhìn thấy tấm ảnh, trong nháy mắt mặt cắt không còn giọt máu, hắn ta co rúm người lùi về phía sau mấy bước, không thể tin nổi nói: “Con tiện nhân này bị người ta giết? Chuyện xảy ra khi nào?”

Kiều Úc vừa định mở miệng, liếc mắt nhìn thấy Tiêu Quốc Chấn trong tích tắc khi nhìn ảnh chụp của Lý Hiểu Mẫn, mắt hơi nheo lại, khóe miệng hiện ra một nụ cười tàn nhẫn, nhưng chớp mắt lại biết mất không còn dấu vết, Kiều Úc ngay lập tức đề phòng, giả sử nếu Tiêu Quốc Chấn không biết Lý Hiểu Mẫn thì khi nghe tin cô ấy bị sát hại sẽ không có biểu cảm như vậy.

Nhìn bộ dạng này của ông ta rõ ràng là trong lòng có quỷ.

Tùng Dung không muốn cùng Tiêu Quốc Chấn dây dưa nhiều, cũng không muốn ở trên địa bàn của Tiêu gia để lộ quá nhiều tình tiết của vụ án, ngồi xổm xuống muốn băng bó vết thương cho Tiêu Viễn Chinh, lại bị Tiêu Quốc Chấn đẩy ra: “Các người đừng chạm vào nó! Các người muốn dẫn nó đi ư, không có cửa đâu, trừ khi bước qua xác tôi.”

Kiều Úc cười lạnh, lẳng lặng quan sát sắc mặt của Tiêu gia phụ tử, phát hiện chỉ cần Tiêu Quốc Chấn tới gần biểu tình trên mặt Tiêu Viễn Chinh sẽ cứng đờ, vô cùng mất tự nhiên. Như thể đó không phải cha của mình, mà giống như là rắn độc bất kể lúc nào cũng có thể cắn người.

Bởi vì Tiêu Quốc Chấn dùng mọi cách ngăn cản, Tùng Dung và Kiều Úc không thể lục soát Tiêu gia, cuối cùng đành phải gọi tới rất nhiều cảnh sát và phóng viên. Tùng Dung lạnh lùng nhìn Tiêu Quốc Chấn, thản nhiên nói: “Tiêu tiên sinh, một người quản không được hai chuyện, tôi khuyên ngài tốt nhất hãy để chúng tôi dẫn con trai ngài đi, nếu không làm lớn chuyện lên thì tổn thất vẫn là bản thân ngài. Hiện tại có rất nhiều cảnh sát và phóng viên đang ở dưới chân núi, chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại bọn họ đều có thể đi lên, ngài không muốn đầu đề của báo chí ngày mai là chuyên gia đồ gốm nổi tiếng bị tình nghi liên quan đến vụ án giết người đi?”

Tiêu Quốc Chấn tức giận cả người run rẩy, bộ dạng nho nhã thường ngày đã sớm biến mất, trong nháy mắt cơ thể cũng già nua đi không ít, ông ta ôm chặt Tiêu Viễn Chinh, hung hăng trừng Tùng Dung và Kiều Úc: “Cậu uy hiếp tôi? Các người là lũ cặn bã, cặn bản không xứng đáng được mặc cảnh phục!”

Tùng Dung mỉm cười không nói gì, lạnh nhạt nhìn Tiêu Quốc Chấn. Kỳ thực Tiêu Quốc Chấn nói không sai, Tùng Dung y tuyệt đối là vô lại, vì đạt được mục đích không từ mọi thủ đoạn, chỉ là y sẽ dùng biện pháp thông minh, không xúc động giống như Lê Dạ Tinh bị Tiêu Quốc Chấn làm cho kích động.

Kiều Úc lúc này không quan tâm Tùng Dung và Tiêu Quốc Chấn đang đối chọi gay gắt, toàn bộ tầm mắt đều đặt trên người Tiêu Viễn Chinh.

Tiêu Viễn Chinh bởi vì mất nhiều máu nên sắc mặt đã trắng đến dọa người, thế mà Tiêu Quốc Chấn còn có thời gian tranh cãi với Tùng Dung, ông ta không cho người khác băng bó cho con mình, chính bản thân cũng không cầm máu cho nó, cứ như vậy nhìn đứa con trong lòng chảy máu.

Đây là điều mà một người cha liều lĩnh làm để bảo vệ con trai của mình sao? Kiều Úc cười lạnh, cảm thấy đã hiểu rõ, Tiêu Quốc Chấn căn bản không nên diễn một đoạn phụ tử tử hiếu, hết lần này tới lần khác quên chuyện tình quan trọng như vậy, thật đúng là hành động vụng về a.

Cuối cùng Tiêu Quốc Chấn cũng không chịu nổi áp lực từ bên ngoài, để cho Tùng Dung mang Tiêu Viễn Chinh đi, trước khi đi còn ôm đứa con khóc nháo một trận, một chút bộ dạng trưởng bối đều không có.

“Viễn Chinh, cha sẽ liên hệ luật sư tốt nhất cho con! Nhất định sẽ đưa con ra ngoài, con hãy tin tưởng cha.”

Tùng Dung bất giác nhíu mày, Tiêu Quốc Chấn vừa nghe thấy nhà báo sắp tới liền giao người, con trai sắp ngắt xỉu đến nơi còn có thời gian nói mấy cái này, nói lưu manh có văn hóa chính là để chỉ những người như ông ta.

Tới chân núi, xe cấp cứu nhanh chóng dừng cẳng mang Tiêu Viễn Chinh đi, Tiêu Quốc Chấn ngại một lượng lớn phóng viên ở hiện trường nên không xuống núi. Phần lớn cảnh sát đều dời đi, hiện trường chỉ còn lại Tùng Dung và Kiều Úc.

Tùng Dung lạnh lùng nhìn Kiều Úc, tự mình lấy điều thuốc ngậm trong miệng, Kiều Úc biết y còn đang tức giận vì hành động vừa rồi tự ý ra tay của mình, cậu đi đến phía trước giật lấy điều thuốc, vò nát trong tay.

“Trở về thôi, mọi việc chờ sau khi Tiêu Viễn Chinh tỉnh chúng ta sẽ thẩm tra.”

Tùng Dung đẩy cậu ra, đứng lên bước về phía trước, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cấp cho Kiều Úc. Trong trí nhớ, Lê Dạ Tinh luôn nhát gan sợ sệt đi sau mông tổ trọng án, thỉnh thoảng còn mơ mơ màng màng cản trở cả đội, còn Lê Dạ Tinh vừa rồi không phân biệt tốt xấu ra tay rất nặng, hai bản chất như vậy làm cho đầu y ong ong vang lên.

Cười với vẻ mặt ngây thơ là cậu ta, ở trong nhà xác sợ đến chảy nước mắt là cậu ta, lạnh lùng vô tình bất chấp tổn hại pháp lý cũng là cậu ta... Tùng Dung cứ ngỡ mình đã sớm nhìn thấu Lê Dạ Tinh, kết quả phát hiện từ đầu chí cuối y không có chân chính hiểu được con người này, tuy rằng cậu ta luôn đứng trước mặt mình, thế nhưng lại làm cho người khác cảm thấy xa lạ tới đáng sợ.

Hình như từ sau khi cậu ta bị thương thì trở thành như hiện tại, Lê Dạ Tinh, hay cho một Lê Dạ Tinh.

Tùng Dung cảm thấy ngực thật khó chịu, có cái gì đó không thể kiểm soát đang bùng mãnh trào ra, nhưng cụ thể là cái gì y cũng không nói rõ được.

Y hiểu rõ bản thân rất yêu thích Lê Dạ Tinh hiện tại, là một loại cảm tình mà chính mình cũng không hiểu rõ, nhìn thấy cậu ta cùng mình đấu võ mồm, nhìn thấy cậu ta cùng mấy người tổ trọng án đùa giỡn... những việc này khiến cho Tùng Dung cảm thấy Lê Dạ Tinh sống lại không hề giống trước đây hay buồn bực không nói một câu, thế nhưng hiện tại y lại đột nhiên hoài niệm Lê Dạ Tinh trước đây, chỉ ít trước kia cậu ta sẽ không giết người vô tội lung tung như vậy.

Kiều Úc đuổi kịp bước chân của Tùng Dung: “Anh rốt cuộc tức giận cái gì? Tôi làm như vậy sai chỗ nào, nếu không ngăn cản Tiêu Viễn Chinh, hắn đã sớm chạy mất.”

Tùng Dung cười khẩy, ngẩng đầu nhìn Kiều Úc nói: “Giữ hắn ở lại có vô số phương pháp, nhưng cậu lại chọn phương pháp thổi rửa nhất. Cậu là cảnh sát, không phải mafia Mỹ, những đạo lý đó chẳng lẽ còn muốn tôi dạy sao? Hiện tại Tiêu Viễn Chinh chỉ là nghi phạm, cho dù hắn ta thực sự là kẻ giết người cũng không tới phiên cậu động thủ với hắn, một dao này của cậu phi ra, với loại tính khí của Tiêu Quốc Chấn, cậu nghĩ ông ta chịu để yên? Đến lúc đó ông ta có khả năng cáo trạng cậu cố ý giết người, cậu có nghĩ đến chưa!”

Kiều Úc bỗng nhiên không biết nói gì, cậu sững sờ đứng tại chỗ, trên tay còn cầm điều thuốc đoạt từ trong tay Tùng Dung, sự việc rõ ràng không phải như thế a.

“.... Tôi, tôi không muốn giết hắn.” Nếu tôi thực sự động thủ, hắn cùng Tiêu Quốc Chấn một người cũng sống không được. Cậu nói kế tiếp cậu không nói ra, cũng không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Hừ, cậu thật có dũng khí. Được rồi, Lê Dạ Tinh, về sau những vụ án này cậu không cần tham gia, chuyên tâm làm nghề pháp y của cậu đi. Nếu như Tiêu Quốc Chấn khởi tố, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho cậu, nhưng đây là lần cuối cùng.”

Nói xong Tùng Dung xoay người bước đi, nhanh nhẹn lưu loát tựa như tính cách của y, chưa bao giờ dây dưa, thân hình cao lớn chậm rãi xa dần tầm mắt, Kiều Úc ngây ngốc đứng tại chỗ, vậy mà không biết phản bác lại như thế nào, thậm chí đến khi Tùng Dung đi xa cậu cũng không đuổi theo.

Kiều Úc lần đầu tiên cảm thấy bất lực như vậy, từ nhỏ cậu đã tiếp nhận giáo dục để đạt được mục đích thì không thể từ bỏ, chỉ cần kết quả như mình muốn, còn quá trình trung gian ra sao căn bản không cần quan tâm. Cậu tưởng rằng chỉ cần ngăn cản đường đi của Tiêu Viễn Chinh, người có thể bắt được, vừa rồi trong nháy mắt đại não không kịp suy nghĩ, cơ thể đã ra tay trước.

Trong lòng nổi lên một trận chua xót, nhưng không thể không thừa nhận những gì Tùng Dung nói đều đúng, cậu hiện tại là Lê Dạ Tinh, là một cảnh sát, không phải là Kiều Úc có thể không kiêng nể gì. Nếu đã có cơ hội sống lại một lần nữa, trên vai cũng phải gánh trách nhiệm, tàn nhẫn giết chóc cùng nhuốm máu không phải là phương pháp duy nhất để giải quyết vấn đề, nhưng mà...

Kiều Úc ngồi xổm trên mặt đất, nhìn lên trời: “Tôi đã muốn sửa lại, tôi thực sự không muốn giết Tiêu Viễn Chinh... Tùng Dung, anh vì cái gì không tin tưởng tôi...”

18. Chương 18: Là Cục Diện Bé Tắc Hay Bước Đột Phá

Editor: Miêu tử

Beta: tiểu Hồ

=====

Tiêu Viễn Chinh tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau.

Quan hệ của Kiều Úc và Tùng Dung vẫn căng thẳng như cũ, đám người trong tổ trọng án không hiểu rõ chân tướng cũng chẳng biết nên làm thế nào, không hiểu sao trước đó một ngày hai người còn cười nói với nhau, sau khi từ Tiêu gia trở về lại không buồn nói chuyện.

Bất kể hai người làm gì cũng đều tránh đối phương, Kiều Úc uống nước thì Tùng Dung tuyệt đối không tới gần máy nước, Tùng Dung cho họp thì Kiều Úc thất thần, ngay cả Tề Tích cũng nhận ra cậu chẳng nói câu nào. Bốn người Tề Tích chỉ có thể lo lắng suông cũng không dám tùy tiện chen vào, ngộ nhỡ mạt danh kỳ diệu làm vật hi sinh giữa hai người thì thật thảm. Vì vậy hai người liên duy trì tình trạng không mặn không nhạt.

Ngày hôm qua Tiêu Viễn Chinh không mất quá nhiều máu, nhưng hôm nay tỉnh dậy khuôn mặt vẫn tái nhợt, đôi mắt hẹp dài tràn ngập ngạo mạn, khóe môi nhếch lên cười lạnh, ánh mắt nhìn tổ trọng án như đang phải chịu đựng nhìn một đồng rác rưởi.

Tùng Dung ngồi trên ghế thẩm vấn, lật tài liệu vài lần, khóe miệng cong lên thành một nụ cười nhạt, Tiêu Viễn Chinh này đúng là thanh niên bại hoại không hơn không kém.

Mười bốn tuổi vì đánh nhau mà phải vào trại giáo dưỡng thiếu niên, về sau ở trong nhà có tiền nên được ra ngoài, sau đó lại mê lái siêu xe, liên tiếp ba lần say rượu lái xe bị bắt được. Mười tám tuổi ở quán bar giả trò đồi bại với cô gái mười bốn tuổi bị phạt, tạm giam vài ngày lại được thả ra.

Người như thế ngoại trừ tài sản của cha hắn ra, căn bản chỉ là đồ cặn bã, trước đây giả trò đồi bại không nói, hiện giờ còn bị nghi ngờ có liên quan đến án giết người cường gian, thật đúng là chết không hối cải.

Tùng Dung nhìn người ngồi trước mặt, đan chéo hai tay vào nhau mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian từ ngày mừng mười đến ngày mười một, trong bốn mươi tám giờ đó, cậu đang làm gì?”

Tiêu Viễn Chinh khinh thường nhìn Tùng Dung, nhếch miệng: “Sir, trước khi luật sư của tôi đến, tôi có quyền giữ im lặng.”

Tùng Dung không để ý cười cười, đem ảnh chụp của hắn cùng Lý Hiểu Mẫn đặt trên bàn: “Nghe nói cậu và Lý Hiểu Mẫn là người yêu, vậy đối với việc bạn gái bị sát hại cậu không có gì để nói sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi và cô ta đã chia tay, ngài còn muốn tôi nói gì nữa!” Tiêu Viễn Chinh không nhin được vỗ tay xuống bàn, giọng nói tuy bất mãn nhưng vẻ mặt lại lóe ra điều gì đó.

“A, thì ra là đã chia tay, vậy vì sao sớm muộn không làm, lại chia tay đúng vào ngày Lý Hiểu Mẫn bị giết hại.”

“Ngài có ý gì? Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không giết người! Loại quái vật như cô ta tôi nhìn đã ghê tởm, chẳng lẽ bởi vì mừng mừng cô ta chia tay với tôi thì nhất định là tôi giết người sao!?” Tiêu Viễn Chinh bực bội dứt tóc.

Tùng Dung sáng tỏ, buông tay ra tựa lưng vào ghế: “Cậu làm sao biết Lý Hiểu Mẫn bị giết ngày mừng mừng? Vừa rồi hình như tôi chưa nói cho cậu biết.”

Tiêu Viễn Chinh sững sốt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi “Tôi, tôi và cô ta chia tay vào ngày mừng mừng, nhưng tôi thực sự không giết cô ta.”

“A, vậy trở lại vấn đề đầu tiên, từ mừng mừng đến ngày mừng một cậu đang làm gì?”

“Hôm đó tôi uống rượu ở PUB, tới hơn hai giờ chiều thì gặp cô ta, các vị không tin có thể hỏi người trong PUB, bọn họ đều có thể chứng minh.”

“Vậy sau khi hai người gặp nhau xong cậu đi đâu?”

“Về nhà!” Tiêu Viễn Chinh hung hăng đập một phát lên bàn.

“Ai có thể chứng minh?”

“Tôi một mình ở nhà, tìm cái P chứng minh!”

Tùng Dung ngược mắt nhìn hẩn một lúc thật lâu không nói lời nào, cuối cùng Tiêu Viễn Chinh bình tĩnh lại túm tóc mình nói: “Sếp Tùng, các vị nói tôi giết người thì phải có chứng cứ, bỗng dưng vô cớ bắt tôi vào đây, ít nhất cũng cho tôi một lời giải thích chứ?”

“Cậu và Lý Hiểu Mẫn chia tay như thế nào?” Tùng Dung không trả lời câu hỏi của Tiêu Viễn Chinh, mà lại cố ý chuyển sang vấn đề khác.

“Cô ta là người đề nghị chia tay trước, hướng chi tôi đã sớm chán ghét cô ta! Cô ta là một con thần kinh, mọe nó, chạm tay một chút cũng không chịu, mọe, tôi yêu đương bao nhiêu lần còn không bị ghen khuấy như vậy, nếu muốn giết cô ta tôi đã sớm ra tay, còn phải đợi đến ngày hôm nay?”

“Vậy tại sao cậu không chủ động đưa ra lời chia tay?”

Tiêu Viễn Chinh phì cười vỗ xuống bàn “Ngài cho là tôi không muốn sao! Nhưng cmn đúng là biến thái, tôi trước kia cũng có đề cập qua với cô ta, nhưng cô ta lại nói cái gì cũng không đáp ứng, tôi mới không so đo với người cổ hủ như ả, cái gì mà chia tay liền phá hủy thanh danh của cô ta, rồi nếu tôi có dũng khí dám chia tay thì cô ta sẽ bóp chết tôi rồi tự sát, ngài nói như vậy thì ai dám.”

Tiêu Viễn Chinh tức giận kéo tóc tiếp tục nói: “Ba tôi nói như thế nào cũng là người có tiếng tăm, tôi sợ mọi việc rùm beng lên liền chịu đựng, dù sao cô ta cũng không quản tôi, mặc kệ tôi lên giường với phụ nữ khác, miễn là không chia tay với cô ta thì mọi chuyện ra sao đều được.”

Ngồi trong phòng theo dõi bên cạnh, Âu Dương nghe xong liền ném thẳng chiếc cốc xuống đất, mắng to một tiếng: “Đậu má! Loại tiện nhân này sao có thể để cho hẩn tiếp tục sống! Lý Hiểu Mẫn nghĩ sao vậy, loại đàn ông này còn giữ lại làm gì! Tôi nói đàn ông khắp thiên hạ đều không phải là thứ tốt!”

Tề Tích và Hạ Quân Chi liếc nhau, thật không biết phải làm sao, nhún vai cùng nghĩ: Âu Dương tỷ tỷ, tỷ đừng vợ dũa cả nắm gom tất cả đàn ông lại được không? Hẩn ta là ngựa giống, chúng tôi không phải nha.

Bởi vì Kiều Úc và Tùng Dung đang giận đối nhau nên không cùng vào phòng thăm vấn, cậu không nghe thấy lời vừa rồi Âu Dương nói, tất cả tâm tư đều đặt trên lời khai của Tiêu Viễn Chinh.

Chỉ cần thật lòng yêu một người thì không có khả năng hào phóng như vậy, đem người yêu của mình tặng cho người khác, hướng chi nghe ý tứ trong lời nói của Tiêu Viễn Chinh thì Lý Hiểu Mẫn căn bản không phải là người rộng lượng, mà là không quan tâm tới Tiêu Viễn Chinh ở với ai. Nếu Lý Hiểu Mẫn yêu Tiêu Viễn Chinh, thà rằng tự sát cũng không muốn chia tay, vậy tuyệt đối không có lý nào lại không quan tâm việc hẩn ta một chân đạp N thuyền.

Trừ khi.... cô ta căn bản không yêu Tiêu Viễn Chinh.

Như vậy, ngày xảy ra vụ án Lý Hiểu Mẫn nói đi gặp người cô ta yêu nhất, người này rất có khả năng không phải là Tiêu Viễn Chinh...

Chẳng lẽ ngay từ đầu mạch suy nghĩ của mọi người đã sai lầm?

Nghĩ tới đây Kiều Úc cúi đầu nói thầm chuyện gì đó với Hạ Quân Chi và Tề Tích, chỉ thấy Hạ Quân Chi vỗ vỗ vai cậu, cười nói: “Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho chúng tôi đi.”

Tề Tích cười hì hì lôi kéo Hạ Quân Chi rời đi, Kiều Úc nheo mắt lại không nói nữa.

Hiển nhiên Kiều Úc cũng muốn đi tới chỗ Tùng Dung, y nhìn Tiêu Viễn Chinh hỏi: “Đúng là cô ấy chủ động nói chia tay với cậu?”

“Đúng vậy, lúc đó tôi nghe xong lỗ tai còn muốn nổ tung, cmn đã có thể thoát khỏi con tiện nhân này, về sau không bao giờ phải ghen ghét như vậy nữa!” Tiêu Viễn Chinh nói xong cao hứng vỗ tay, mặt mày hớn hở, ngay cả Tùng Dung cũng muốn giơ tay đánh hắn.

Phắc, đây là thái độ của con người sao, cho dù là đã chia tay nhưng nghe tin bạn gái cũ đã chết chí ít cũng phải chảy một giọt nước mắt chứ.

“Sau khi cô ấy cùng cậu chia tay có nói qua sắp đi gặp người nào không?”

“Đệch, tôi biết làm sao được. Cô ta muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, tôi không rảnh nói chuyện tào lao với cô ta.”

Đôi mắt Tùng Dung nheo vào, môi mím lại trầm mặc, chỉ vào cổ tay Lý Hiểu Mẫn trong bức ảnh nói: “Chiếc vòng tay này cậu có từng thấy không?”

Tiêu Viễn chinh ghé sát lại nhìn trong chốc lát nói: “Tôi đâu chỉ là gặp qua, cô ta thường xuyên đeo chiếc vòng này, chạm cũng không cho người khác chạm một chút, tôi không hiểu sao cô ta cứ nhất định phải dùng nói, cô ta nói với tôi một câu tôi mua cho mấy chục cái cũng không thành vấn đề.”

Trong phòng bên cạnh Âu Dương nghe xong liền xắn tay áo muốn xông ra ngoài, bị Thư Tình ngăn cản: “Âu Dương tỷ, tỷ bình tĩnh, bình tĩnh, đừng ‘tri pháp phạm pháp’ gây ra án mạng.”

“Em đừng quẫn! Tỷ hôm nay nhất định phải thu thập tên tiện nhân này, cho hắn ta biết phụ nữ không phải dễ ức hiếp như vậy! Mọi nó!”

Lúc này Kiều Úc hoàn toàn thản nhiên mở miệng nói: “Nhà Lý Hiểu Mẫn nghèo như vậy, chắc chắn luyện tiếu mua loại trang sức này, nếu không phải Tiêu Viễn Chinh mua cho cô ấy, vậy là ai?”

Thư Tình, Âu Dương đều sững sốt một chút, đúng vậy, thiếu chút nữa đã quên chuyện này.

Thư Tình cúi đầu một chút rồi nói: “Cô ấy có thể giống như những cô gái thích hàng hiệu không, có thể bỏ toàn bộ tiền ra mua chiếc vòng tay này?”

Kiều Úc mím môi lắc đầu: “Tôi nghĩ không phải, người thích hàng hiệu bao giờ cũng không thể thỏa mãn với hiện tại, mua một cái lại muốn mua cái thứ hai, nhìn cách ăn mặc thường ngày của Lý Hiểu Mẫn không giống người thích ăn diện, muốn cô ấy mua mấy thứ như vậy căn bản là không có khả năng.”

Âu Dương khoanh tay, cười lạnh một tiếng: “Thiệt, theo tôi thấy Lý Hiểu Mẫn này cũng không phải thứ tốt đẹp, nói không muốn cùng Tiêu Viễn Chinh chia tay không chừng chỉ là ngại trang, cô ta thích người khác, nhưng sợ mất thể diện nên không muốn công khai mà thôi.”

Kiều Úc gật đầu, điều Âu Dương nghĩ đến cũng giống cậu, chỉ sợ Lý Hiểu Mẫn yêu người khác, Tiêu Viễn Chinh chẳng qua chỉ là vật hi sinh.

Tùng Dung thản nhiên nhìn Tiêu Viễn Chinh đang vô cùng đắc ý, hỏi: “Sau khi Lý Hiểu Mẫn chết thì không thấy chiếc vòng này, ngày hôm đó cậu có thấy cô ấy mang chiếc vòng tay này không?”

Tiêu Viễn Chinh sững sốt một chút lập tức hiểu được, hắn ta bật dậy chỉ vào Tùng Dung mắng: “A, tôi hiểu rồi! Các vị sẽ không bối vì chiếc vòng tay của cô ta biến mất mà tưởng tôi cầm đi chứ? Các vị đầu dài óc ngắn à, vòng tay của cô ta biến mất thì nhất định là tôi lấy sao? Không chừng cô ta đánh rơi dọc đường

hoặc là đưa cho người khác, chỉ vì vậy mà các người nghi ngờ tôi, còn làm tôi bị thương nữa?! Các người chờ đó, tôi nhất định sẽ khiến các người thân bại danh liệt, chờ chết đi!”

Tùng Dung cười nhẹ: “Cậu thực sự nghĩ trong nhà có tiền thì có thể vô pháp vô thiên, tiểu tử cậu quá non rồi, tôi chỉ hỏi những câu hỏi thông thường, không có nói cậu lấy chiếc vòng tay, cậu muốn tố cáo chúng tôi thì cứ việc, Tùng Dung tôi không sợ nhất là hạng người như cậu. Cậu tốt nhất ngoan ngoãn một chút nói thật đi, nếu không tôi khó có thể bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì, phải biết rằng...”

Nói xong Tùng Dung cúi người lại gần Tiêu Viễn Chinh, nói thầm vào tai hắn: “Trên địa bàn của tôi không tới phiên cậu chỉ tay năm ngón, tra hỏi bức cung, đánh cho nhận tội, loại sự tình này đừng tưởng tôi không làm được... Ở đây cho dù tôi giết chết cậu cũng không ai biết, cậu có tin hay không?”

Tiêu Viễn Chinh dù sao cũng chỉ là sinh viên, nghe Tùng Dung nói vậy khuôn mặt ngay tức khắc bị dọa sợ trắng không còn giọt máu, khí tức áp bức mạnh mẽ chỉ hắc đạo có, bộ dạng Tùng Dung ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ biết lời y nói tuyệt đối không phải là nói dối, ngày hôm qua một dao chí mạng đến giờ còn đau, loại tư vị này hắn ta không muốn thử lại lần nữa.

Hắn ngả người trên ghế, run rẩy nói: “Ngài, ngài, rốt cuộc muốn thế nào? Tôi thực sự không giết người...”

Tùng Dung nhìn hắn ta sợ tới mức muốn khóc trong lòng nhin không được muốn cười, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bị gia đình làm hư, nhìn khuôn mặt không che giấu được cảm xúc, tất cả đều bị lộ ra, nói hắn ta trăm phương ngàn kế giết Lý Hiểu Mẫn là không có khả năng đi.

“Ngày hôm đó cậu rốt cuộc có nhìn thấy chiếc vòng tay này không?”

“...Có, có, nhưng tôi cùng cô ta chia tay sau đó rời đi, đến tạm biệt cũng không có, nói gì đến vòng tay... Sir, tôi thực sự vô tội mà, ngài không tin cứ việc lục soát nhà tôi, vòng tay này tôi thực sự không biết ở chỗ nào!”

Tùng Dung xoa cái trán phát đau, sự việc quanh quẩn giậm chân tại chỗ, có lẽ ngay từ đầu mọi người đã nhìn sai trọng điểm rồi, tám mươi phần trăm người trong nhật ký Lý Hiểu Mẫn nhắc tới không phải là Tiêu Viễn Chinh.

Hiện tại trong tay không đủ chứng cứ có thể khởi tố Tiêu Viễn Chinh, sẽ phải trở mặt thả người, cả ngày bận rộn, kết quả là công dã tràng.

Lúc này luật sư của Tiêu Viễn Chinh cũng đã tới, khuôn mặt hắn giống quả cật heo, mang một khí thế vô cùng ngầu X, tự cao tự đại làm người khác cảm thấy tên này nhìn đời bằng lỗ mũi.

(ngầu X là gì ta chưa tra ra được, ai biết giải thích giúp ta với nha, cảm tạ)

“Đương sự của tôi ở chỗ các vị bị đối xử bất công, hiện tại đã qua mười hai tiếng tạm giam, phiên các vị ngay lập tức thả người, nếu không đừng trách tôi đi tố cáo các người!”

Tùng Dung ngẩng đầu liếc luật sư một cái, không nhanh không chậm sửa sang tốt khẩu cung của Tiêu Viễn Chinh mới chậm rì rì ngẩng đầu: “Người, ông có thể mang đi, nhưng cơm có thể ăn bậy nói không thể nói bậy, chúng tôi đã đánh hắn hay là mắng hắn, không có chứng cứ thì đừng nói lung tung, tránh cho truyền ra ngoài làm dơ bẩn danh hiệu luật sư của ông.”

“Cậu, tôi biết Cục trưởng của các người, để cho hắn tới gặp tôi!”

Tùng Dung cười lạnh: “Thực xin lỗi, mặt tôi nhỏ không mời được Cục trưởng đại nhân tôn đại Phật này.”

“Cậu tên gì? Tôi muốn khởi tố cậu! Làm bị thương đương sự của tôi các người có trách nhiệm hay không! Các người chờ đó, tôi tuyệt đối sẽ khởi kiện!” Mặt mày tức giận chuyển sang màu cật heo, làm khuôn mặt càng thêm tím đến lợi hại.

Âu Dương và Thư Tình đứng bên cạnh gắt gao cắn môi, nín cười đau cả bụng.

Lão đại có tiếng là lời nói ác độc, đừng thấy y bình thường một bộ mặt than, kỳ thực miệng lưỡi rất lợi hại, ngay cả Tề Tích ba hoa như vậy đứng trước mặt lão đại cũng cam bái hạ phong, luật sư cật heo ông hãy bảo trọng....

Đang lúc luật sư mặt cật heo dẫn Tiêu Viễn Chinh đi làm thủ tục nộp tiền bảo lãnh, chuông điện thoại của Tùng Dung đột nhiên vang lên.

“Tề Tích, làm sao vậy?”

“Lão đại, anh thăm vấn Tiêu Viễn Chinh xong chưa? Có đầu mối không?”

Tùng Dung nhìn thoáng qua luật sư, đi tới góc phòng nhẹ giọng hỏi: “Đang bận rộn, cậu hẳn là biết rồi đi. Cậu và Hạ Quân Chi không đợi ở cảnh cục, lại chạy đi đâu?”

“Đừng nha lão đại, anh ngàn vạn lần không thể thả người! Tôi và Hạ Quân Chi đã tìm được vòng tay của Lý Hiểu Mẫn ở Tiêu gia, tiểu tử Tiêu Viễn Chinh kia nói gì thiên tài mới tin.”

“Cái gì!” Tùng Dung đứng bật dậy, ghế dựa kêu chi dát một tiếng.

“Tiểu Tinh bảo chúng tôi trở lại Tiêu gia một lần nữa, kết quả chúng tôi đã tìm thấy. Tiêu Quốc Chân vốn tưởng rằng đó là dây sắt, sau đó ông ta nhìn chiếc vòng tay mặt cũng tái luôn! Hahaha...”

Tùng Dung gấp di động lại, thản nhiên liếc Kiều Úc một cái, phát hiện ánh mắt cậu vẫn luôn đặt trên người mình.

Cặp mắt hoa đào sáng ngời không gọn chút sợ hãi, như là biển khơi sâu lắng, ngực Tùng Dung bỗng nhiên cứng lại, vậy mà nói không ra lời.

Kiều Úc dời tầm mắt, cúi đầu bĩu môi cảm thấy chính mình nhiều chuyện, Tùng Dung đã nói không cho mình nhúng tay vào án tử, bản thân tại sao lại vô duyên như vậy, nhìn thấy y vội đến sát đầu mẽ trán nhin không được lại muốn giúp y.

19. Chương 19: Biểu Hiện Giả Dối Bên Ngoài

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Tề Tích mang chiếc vòng tay trên mặt vẫn còn dính vết máu cùng dấu vân tay kia về giám định, phát hiện DNA trùng khớp với DNA của Lý Hiểu Mẫn, còn dấu vân tay thuộc về Tiêu Viễn Chinh.

Tiêu Viễn Chinh sau khi biết chuyện liền điên cuồng kêu gào nói mình vô tội, hẳn không hiểu tại sao chiếc vòng tay kia lại ở trong nhà hắn, thế nhưng chứng cứ rành rành trước mắt khiến hắn không còn sức phản kháng, chỉ lộ ra khuôn mặt tái nhợt, cuối cùng luật sư của hắn và Tiêu Quốc Chấn không tìm được lý do để nộp tiền bảo lãnh đưa hắn ra ngoài.

Mặc dù một chiếc vòng tay chưa đủ làm chứng cứ định tội, nhưng ít nhất hắn không thể thoát khỏi việc bị tình nghi, trước khi chân tướng chưa được điều tra rõ chỉ có thể mời hắn ở lại cục cảnh sát vài ngày.

Thoáng cái đã đến tháng tám, thời tiết ngày càng nóng lên, trong không khí còn ẩm ướt ngọt ngào khiến cho người ta càng thêm khó chịu. Tổ trọng án tắt bật hơn nửa tháng, hôm nay rốt cuộc cũng có thời gian nghỉ ngơi một chút, mọi người đều trốn trong phòng điều hòa không chịu ra ngoài.

Âu Dương và Thư Tình vì điều tra mà đã thức suốt ba đêm, hiện tại vành mắt hai người hiện rõ quảng thâm, miệng không ngừng ngáp. Tề Tích chống má ngồi trước mặt máy tính, không biết vội vội vàng vàng làm cái gì, nhưng nhìn kiểu đầu xù như mào gà cũng biết người này phỏng chừng vì vụ án mà không ngủ ngon.

Hạ Quân Chi tinh thần tốt nhất nhưng cũng không thấy đủ, sáng sớm làm sáu ly kem tươi đưa hầu bưng ra cho mọi người ăn, Tề Tích ăn kem tươi mà cảm động thiếu chút nữa lấy thân báo đáp.

Kiều Úc ôm quyển sách ‘Từ Hồn’ do Tiêu Quốc Chấn viết, lẳng lặng ngồi trên ghế ăn kem, nhìn qua cảm giác có vài phần giống tiểu thiếu gia con nhà Thư hương dòng dõi, thế nhưng nhìn kĩ lại dưới tay cậu đang đề lên tấm ảnh chụp hiện trường Lý Hiếu Mẫn sau khi bị giết máu chảy đầm đìa, dạ dày mọi người liền cuộn lên, cúi đầu nhìn ly kem dưa hấu đỏ rực trên tay lập tức ghen hòng....

Tùng Dung lúc bước vào liền đen mặt, tình cảnh của y như thế này: cúc áo sơ mi mở rộng, ngồi trên ghế xoa xoa mi mắt đang nhức mỏi. Mọi người thầm than một tiếng, không cần phải nói, lão đại chắc chắn lại bị Cục trưởng chỉ vào mũi mà mắng.

Tề Tích âm thầm bĩu môi nhìn Kiêu Úc, nhướn mày áp ứng khoa chân múa tay nửa ngày, ý là: lão đại phỏng chừng bị Cục trưởng mắng, cậu nhanh tới an ủi một chút.

Đáng tiếc tính tình Kiêu Úc lãnh đạm, đối với chuyện tình cảm lại càng khô khan không khỏi khiến người ta tức giận, cậu buông sách trong tay xuống nghiêng đầu khó hiểu hỏi: “Tề Tích, anh nói cái gì?”

Thanh âm không lớn không nhỏ vừa đủ để mọi người nghe thấy, đương nhiên bao gồm cả Tùng Dung. Trong nháy mắt trên trán mọi người xuất hiện N hắc tuyến_____ Tiểu Tinh, cậu sao lại trì độn như vậy hả!

Tề Tích tủi thân bĩu môi: “Không có gì... Tôi cái gì cũng chưa nói...”

Kiều Úc nhún vai, không biết đám người này lại có chủ ý gì, cậu nhìn thoáng qua vẻ mặt u ám của Tùng Dung đang im lặng, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Mặc dù cậu rất muốn hỏi Tùng Dung đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng hiện tại hai người còn giận nhau, bình thường ngay cả lên xuống đều tránh đối phương, lúc này đi tới nhất định bị Tùng Dung dội cho một gáo nước lạnh. Nghĩ đến cặp mắt đen như mực không mang theo một chút tình cảm khi nhìn mình, cậu liền cảm thấy rất khó chịu.

Âu Dương và Thư Tình đứng một bên nhìn mà trong lòng lo lắng muốn chết, hận không thể lôi Kiêu Úc ra vả cho hai phát vào miệng. Tiểu thụ không biết dịu dàng săn sóc tiểu công, chỉ cần ở nhà chuẩn bị thuốc tốt đi du lịch nha! Tiểu Tinh này thật ngu ngốc!

Ngay lúc bầu không khí lạnh tới cực điểm, Tùng Dung đột nhiên đứng lên vỗ tay: “Tất cả nâng cao tinh thần cho tôi, hai mươi phút sau bắt đầu họp”. Nói xong y trưng vẻ mặt lạnh lùng đi vào phòng làm việc.

Mọi người le lưỡi, mặt mày ảo não đi chuẩn bị tài liệu, vụ án lần này khiến dư luận xôn xào bàn tán, áp lực của lão đại mọi người có thể hiểu được, xem ra Cục trưởng thật lòng không muốn để cho tổ trọng án nhàn hạ một chút nào. =====

Tùng Dung ngồi ở vị trí chủ tọa đang suy nghĩ những lời vừa rồi rồi Cục trưởng nói với mình.

“Tùng Dung à, tuổi tôi cũng không còn trẻ nữa rồi, qua hai, ba năm nữa trên cơ bản sẽ về hưu ở nhà chăm sóc cháu trai, vụ án lần này cùng vụ án X vài năm trước có liên quan đến nhau, ảnh hưởng rất xấu, xã hội hiện tại tin đồn lan nhanh như gió chuyện gì cũng có thể nói, áp lực của cảnh sát không cần tôi nói cậu cũng biết. Nhưng nếu tôi đã đem vụ án giao cho tổ trọng án thì chứng tỏ tôi tin tưởng năng lực của mọi người, cậu hiểu được ý tứ của tôi không?”

“Vâng Cục trưởng, tôi sẽ cố gắng hết sức tìm ra hung thủ.”

“Ừ, thành phố T liên tiếp xảy ra các vụ án mạng, chúng ta sắp không chịu nổi, nếu như hiện tại trong tay có đầu mối thì nhanh chóng kết thúc vụ án đi, ý tứ của tôi cậu hẳn là hiểu được, không cần tôi phải chỉ rõ. Cậu phải biết rằng, với việc phá được vụ án tâm cơ này cậu chỉ ít cũng thăng lên hai cấp, nên làm như thế nào không cần tôi nhiều lời.”

“Nhưng với những chứng cứ hiện tại chúng ta đang nắm giữ...”

“Không có nhưng nhị gì cả, ở thời điểm quan trọng lời cảnh sát nói chính là chân lý.”

Lắc lắc đầu, hiện tại không phải lúc nghĩ đến những lời này, việc cấp bách là phải nhanh chóng phá án.

“Bây giờ mọi người tập hợp tài liệu một chút, nêu ra những đầu mối có giá trị.”

Tề Tích gơ tay đầu tiên: “Chúng em điều tra ra cùng ngày xảy ra án mạng, Tiêu Viễn Chinh có đến câu lạc bộ PUB, bartender chỗ đó biết Tiêu Viễn Chinh cho nên nhớ rất rõ mọi chuyện. Tiêu Viễn Chinh đã đến PUB một chút rồi rời đi, nói cách khác vào hôm xảy ra án mạng, trong khoảng thời gian từ buổi sáng đến hai rưỡi chiều, Tiêu Viễn Chinh có đủ thời gian chuẩn bị để thực hiện kế hoạch.”

“Đúng vậy, hơn nữa qua quá trình điều tra tình hình giao thông ngày hôm đó camera quay lại được, phát hiện một chiếc xe biển số KZ8400 BMW màu đen vào lúc mười giờ ba mươi phút tối đến rạng sáng ngày hôm đó có hai lần xuất hiện đi trên đường quốc lộ hướng ra khu rừng cây nhỏ phía ngoại thành, mà chủ chiếc xe này chính là Tiêu Viễn Chinh. Điều này chứng minh Tiêu Viễn Chinh vào lúc nửa đêm căn bản là không hề ở nhà, hẳn ta đang nói dối.”

Hạ Quân Chi cầm điều khiển từ xa nhấn vài cái, trên màn hình chính lập tức hiện ra đoạn video tối hôm đó camera thu được.

Khi màn hình chiếu đến đoạn mười giờ ba mươi, quả nhiên xuất hiện một chiếc BMW màu đen, mãi đến quá hừng đông chiếc xe mới chạy qua một lần nữa, Kiều Úc cau mày đột nhiên mở miệng nói: “Từ từ, dừng một chút ở chỗ này.”

Kiều Úc nhìn chằm chằm lên cửa kính của chiếc xe trên màn hình, cố gắng nhìn rõ người ngồi trong đó, thế nhưng hình ảnh quá nhỏ, chỉ có thể nhìn ra một người thân hình cao lớn: “Có thể phóng to thêm một chút không? Đem màn hình kéo lại gần một chút.”

Hạ Quân Chi nhấn vài cái lên điều khiển từ xa, hình ảnh phóng lên mức độ lớn nhất, khi mọi người thấy được người ngồi trong xe thì toàn bộ hít một ngụm khí lạnh.

Ngồi trong xe BMW đen là một người mặc quần áo màu trắng, bởi vì hình ảnh rất mờ không thấy rõ ràng khuôn mặt, thế nhưng lại có thể thấy người đó đeo một chiếc mặt nạ vẽ mặt cực kỳ vui vẻ, trong bóng đêm vô cùng quỷ dị.

“Trở lại, nhìn một chút so sánh với hình ảnh lúc mười giờ ba mươi.” Tùng Dung nhìn màn hình nói.

Hình ảnh chiếu tới lúc mười giờ ba mươi, vẫn là chiếc xe BMW kia, chẳng qua lần này ngồi ở vị trí lái xe là một người mặc áo sơ mi có hoa văn và màu sắc, nhìn hình dáng và tác phong cực kỳ giống Tiêu Viễn Chinh, nhưng người này vẫn đang đeo mặt nạ, thấy không rõ bộ dạng chân thực.

“Tiêu Viễn Chinh cũng thật là xảo quyệt, biết rõ vùng này có camera theo dõi cho nên mang theo một chiếc mặt nạ để không bị nhìn thấy khuôn mặt thật, làm ảnh hưởng tới tầm nhìn của chúng ta. Nửa đêm canh ba chạy đến vùng hoang vu, khi trở về thì thay đổi quần áo, chuyện này cũng quá quỷ dị đi.” Hạ Quân Chi than thở.

“Sự tình đã được làm sáng tỏ, Tiêu Viễn Chinh từ đầu đến cuối đều nói dối, hẳn hận Lý Hiểu Mẫn đe dọa hắn, vừa tức Lý Hiểu Mẫn chậm chạp không muốn cùng hắn lên giường, lúc đầu hắn tưởng rằng Lý Hiểu Mẫn không dám rời bỏ hắn, kết quả cô ta lại nói chia tay trước, hắn cảm thấy mất hết sĩ diện, lòng dạ hiểm ác nổi lên, dụ dỗ Lý Hiểu Mẫn đến rừng cây rồi tiền dâm hậu sát, sau đó lợi dụng chuyên môn của mình, lấy lá gan ra, tạo hiện trường giả là X đã gây ra vụ giết người.”

Tề Tích đem toàn bộ suy đoán của mình nói ra, cuối cùng còn dương dương đắc ý vẫy tay: “Phân tích này cũng đủ tỉ mỉ đi?”

Âu Dương vỗ vai Tề Tích, cười nói: “Được a, đầu óc logic xem như được đả thông.”

Hạ Quân Chi thở dài một hơi, tựa vào ghế lấy tay quạt gió: “Toàn bộ chứng cứ đúng là hướng vào Tiêu Viễn Chinh, để xem hẳn lần này còn có thể ngụy biện như thế nào được nữa. Trở lại với hồ sơ trước kia của hắn, ghi chép của hắn cũng có vài lần từng giả vờ đòi bồi tội với các cô gái vị thành niên, chúng ta hoàn toàn có đủ lý do để nghi ngờ hắn lại chứng nào tật ấy.”

Thư Tình cười tủm tỉm: “Tôi nói a, nhìn không ra Tiêu Viễn Chinh giống hái hoa tặc. Bề ngoài giả thành bộ dạng một kẻ vô dụng của nhà giàu mới nổi, kỳ thực lại rất khôn khéo, còn biết lợi dụng thủ pháp giết người của X để che mắt người khác.”

Âu Dương nhúc nhích: “Như vậy xem ra, vụ án này xem như đã được phá?”

“Vẫn chưa.”

“Vẫn chưa.”

Tùng Dung và Kiều Úc vẫn luôn trầm mặc đột nhiên ăn ý nói ra. Hai người đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đối phương, Kiều Úc xấu hổ nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, Tùng Dung nhướn mày bất giác lộ ra ý cười.

“Này này này, cái gì gọi là ngầm hiểu ý, chính là cái này a~ đã nhiều ngày như vậy, hai người cũng đừng không nói chuyện nữa, nhìn thôi tâm liền loạn. Có chuyện gì mà không thể thương lượng, tục ngữ vẫn nói ‘bụng tử tướng có thể chèo thuyền, phu thê đồng lòng còn quản việc nhà’ đấy thôi.”

Kiều Úc đỏ mặt thật hiếm thấy, bản thân đã ba mươi tuổi rồi, sao vẫn giống như đứa trẻ ba tuổi giận dỗi với Tùng Dung, thế nhưng trong bụng lúc nào cũng ghen một hơi, nuốt vào không được, phun ra không xong, cậu biết tự ý làm người khác bị thương là không đúng, nhưng bắt cậu nhận lỗi với Tùng Dung thì nghĩ cũng đừng nghĩ.

Ngẫm lại xem như ‘lão đưa chuột quét nước sơn màu lục’, cứ gặp phải Tùng Dung cậu liền biến thành ngu ngốc.

Trong mắt Tùng Dung rõ ràng lộ ra ý cười, kỳ thực y đã sớm không còn tức giận với Lê Dạ Tinh nữa, thế nhưng dạy dỗ tiểu hài tử là không thể mềm lòng, Dạ Tinh vô pháp vô thiên, không nghe đội trưởng phân phó, phải cho cậu ta một bài học.

Nếu như thực sự tức giận, y có thể trực tiếp đuổi cậu ra khỏi cục cảnh sát, nhưng mỗi lần nhìn thấy đôi mắt long lanh ngập nước của Lê Dạ Tinh, tim y liền không thoải mái. Đối với Lê Dạ Tinh trước đây, mình có gây sức ép bao nhiêu đi nữa cũng chưa từng xảy ra chuyện này, người khác muốn dả thương cậu y cũng sẽ không để yên, cảm giác này giống như tâm tính của gà mẹ, thật sự là kỳ diệu.

Suy nghĩ một chút, khóe miệng Tùng Dung không tự giác cong lên, Âu Dương cùng Thư Tình ngồi bên cạnh nhìn khuôn mặt u ám của lão đại chuyển biến hô to không chịu nổi.

Tùng Dung ho nhẹ một tiếng, thu hồi vẻ mặt trầm ngâm, bắt đầu trưng ra cái mặt than nói với Kiều Úc: “Nói một chút suy nghĩ của cậu xem.”

Kiều Úc đắn đo một chút: “Tôi cảm thấy, từ đầu đến cuối vụ án này chúng ta đã đi nhầm hướng.”

“Đi nhầm hướng!? Hiện tại chứng cứ rành rành như vậy sao có thể nói đi nhầm hướng! Chẳng lẽ chiếc vòng tay dính máu, khẩu cung của bartender cùng hình ảnh camera ngày hôm đó ghi lại đều là giả? Những chứng cứ này đủ để chúng ta đưa Tiêu Viễn Chinh ra tòa.” Tề Tích nóng nảy.

“Nhưng từ đầu đến cuối Tiêu Viễn Chinh không chịu nhận tội. Những câu trong nhật kí của Lý Hiểu Mẫn lưu lại cho chúng ta thấy gã người yêu của cô ấy là một người vô cùng tinh thông gổm sứt, hơn nữa người này có lối suy nghĩ khá rõ ràng, biết rõ từng bước lợi dụng tâm lí của Lý Hiểu Mẫn để dụ cô ấy cắn câu, mọi người xem bộ dáng Tiêu Viễn Chinh có giống như vậy không? Khẩu cung của hắn lúc đầu là không đáp lại, sau khi mở miệng thì từ ngữ hoàn toàn thô tục, không muốn nói là kiến thức nông cạn, người như vậy sẽ thông minh đến mức bắt chước thủ đoạn giết người của X sao? Tôi nghi ngờ hẳn ngay cả X là ai cũng không biết.” Kiều Úc bình tĩnh nói.

“Đây đều là thủ đoạn che mắt cảnh sát của hắn! Dù sao hắn muốn giết người sẽ không ở trên mặt viết ‘tôi là kẻ giết người’. Lúc này chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù chúng ta không có lời khai của hắn vẫn có thể khởi tố hắn ra tòa.” Tề Tích nóng nảy nói, bộ dạng khó hiểu.

“Tề Tích, không chỉ có như vậy...” Tùng Dung âm thầm nhìn qua khuôn mặt khó hiểu của mọi người, tiếp tục nói: “Mọi người chẳng lẽ đều đã quên lá gan của Lý Hiểu Mẫn bị đánh cắp, tuy rằng toàn bộ chứng cứ đều hướng về Tiêu Viễn Chinh, hắn còn một mực chối gạt cảnh sát, vậy làm sao giải thích lí do lá gan bị mất? Tiêu gia giàu như thế nào chắc không cần tôi phải nói, hắn là một phú nhị đại, tài sản trong nhà không đếm được, cần một lá gan để làm gì? Chung quy sẽ không lấy về sưu tầm trong nhà đi.”

Tề Tích nhất thời ghen lời, mặt đỏ bừng ngồi trên ghế không biết phải phản bác như thế nào. Vấn đề mấu chốt này hẳn thật sự chưa từng nghĩ đến, thế nhưng mắt thấy chứng cứ vô cùng xác thực cũng không có

khả năng kết án trong lòng hắn liền buồn bực muốn chết.

“Lão đại, vậy theo ý anh kế tiếp chúng ta nên làm thế nào? Cục trưởng tạo áp lực không nhỏ cho anh, chúng ta kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp.” Hạ Quân Chi lo lắng nói.

Tùng Dung lại nghĩ tới lời Cục trưởng nói với y, lông mày lại một lần nữa nhăn lại. Y sao lại không muốn nhanh kết thúc vụ án, thế nhưng chưa rõ ràng mà đã đem Tiêu Viễn Chinh tổng vào nhà giam, y không làm được. Cục trưởng có ý gì trong lòng y hiểu rõ, đơn giản là muốn y nhanh chóng cho công chúng một cái công đạo, một lần nữa dập nặn hình tượng cảnh sát, khi tất yếu cho dù là không bắt được hung phạm cũng có thể tùy tiện tìm một con cừu chịu tội thay.

Nhưng mà y là cảnh sát có nguyên tắc của chính mình, quan trường tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt như thế nào y không hiểu, nhưng để y vì thăng chức mà vứt bỏ nguyên tắc làm người tối thiểu, tuyệt đối không có khả năng.

Đang lúc mọi người lâm vào trầm tư thì Kiều Úc lại đột nhiên đem một quyển sách đặt tới trước mặt Tùng Dung.

“Có thời gian lãng phí trên người Tiêu Viễn Chinh, còn không bằng chúng ta đi tìm hiểu xem vì sao Lý Hiểu Mẫn lại yêu thích góm sứt đến vậy. Vụ án này từ đầu đến cuối đều bắt nguồn từ góm sứt, vậy chúng ta bắt tay từ cái này, không phải sao?”

Tùng Dung cúi đầu, nhìn cuốn sách ‘Từ Hồn’ của Tiêu Quốc Chấn đặt trước mặt, mở ra một trang có tiêu đề ‘Ngũ tạng ngũ hành, trấn từ chi hồn.’

“Ý cậu là.....?”

“Anh không cảm thấy tiêu đề này rất thú vị sao? Ngũ tạng chính là gan, tim, tì, phế, thận, cái đó và góm sứt có quan hệ gì?”

20. Chương 20: Đường Như Chỉ Là Giấc Mơ Kinh Hồn Động Phách

Editor: Anh Cung

Beta: tiểu Hồ

=====

Ban đêm, mặt trăng bị che khuất.

Gió núi từng cơn kéo tới, mùi sương sớm nhẹ nhàng phát tán trong không khí. Kiều Úc ẩn nấp giữa rừng rậm, lặng lẽ nhìn ngôi nhà lớn của Tiêu gia cách đó không xa được bao phủ bởi cây rừng.

Ban ngày Tiêu gia có phong vị cổ xưa, tọa lạc tại không gian có suối, có khe làm bạn, thế nhưng buổi tối nơi này không có ánh đèn đô thị, ban đêm nhìn mặt trăng trên không lộ vẻ âm u vô cùng khủng bố.

Trong sân lớn của Tiêu gia không có ánh sáng, không có nhân khí, giống như tòa nhà hoang vắng cách với nhân thế, lộ ra sự âm u tĩnh mịch đến quỷ dị.

Kiều Úc đã sớm cảm thấy Tiêu gia khắp nơi đều lộ ra sự cổ quái, từ lần đầu tiên cùng Tùng Dung tới đây cậu đã cảm thấy căn nhà rộng lớn thế nhưng lại trống trơn không bóng người, ngoại trừ cha con Tiêu Quốc Chấn, ra căn bản không nhìn thấy người thứ ba. Đáng lý ra nơi ở lớn như vậy không thể không có ai trông coi, huống chi cả người hầu bưng trà rót nước cũng không có.

Hơn nữa Tiêu Quốc Chấn cho cậu cảm giác không giống như bề ngoài luôn nhã nhặn, mặc dù hành vi cử chỉ của hắn an nhàn, thế nhưng từ trong ra ngoài lại lộ ra sự không khéo, không lừa được người.

Giấu cẩn thận con dao nhỏ trong người, thân ảnh Kiều Úc nhanh chóng di chuyển, nhảy lên bức tường cửa sau Tiêu gia, động tác mây bay nước chảy, lưu loát sinh động như một chú mèo trong đêm tối, sát khí lạnh

thấu xương được bóng tối che giấu. Đã lâu không làm nhiệm vụ trong đêm như vậy, thật dễ chịu, bản năng bị áp lực kìm nén bắt đầu rục rịch, nếu giờ phút này có một khẩu súng thì càng hoàn mỹ, nhưng mà muốn bí mật dùng súng dưới mi mắt Tùng Dung quả thực là Thiên phương dạ đàm(1).

Trong hậu viện Tiêu gia có một hồ nước rộng nửa mẫu vuông, bên trong đủ loại hoa sen, phía sau hồ nước là núi giả tầng tầng lớp lớp, mơ hồ có thể nhìn thấy một cái hang chật hẹp hướng về phía khác, Kiều Úc đánh giá xung quanh một chút, rất nhanh vọt đến rừng cây muốn vượt qua núi giả vào phòng chủ nhà thăm dò.

Bấy giờ truyền đến một hồi âm thanh cổ quái, tất tất tác tác như tiếng vật áo kéo lê trên mặt đất, trong nháy mắt thần kinh Kiều Úc căng thẳng, xoay người trốn vào khe hở của núi giả, nín thở.

Người đó mặc bộ áo dài xanh nhạt kỳ quái, mang theo một chiếc mặt nạ cười quỷ dị, hai chân bước nhẹ theo con đường trải sỏi. Hắn cầm trong tay vật gì đó giống như bùa chú, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Đêm khuya không một bóng người trong tòa nhà rộng lớn, bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy quả thực dọa Kiều Úc nhảy dựng, không phải cậu sợ hãi mà là không thể tin vào mắt mình. Trong nhà tổng cộng có hai người, mà Tiêu Viễn Chinh giờ còn đang ở trong cục cảnh sát, vậy người còn lại chỉ có thể là Tiêu Quốc Chấn.

Người này mang mặt nạ không thấy rõ mặt, nhưng thân hình rất giống Tiêu Quốc Chấn, nhưng mà sao lại có người nào nửa đêm ăn mặc thành bộ dạng như vậy chạy đến sân sau giả thần giả quỷ, không lẽ là mộng du?

Kiều Úc nín thở nhìn Tiêu Quốc Chấn từng bước hướng về phía trước, cuối cùng đứng bên cạnh hồ nước, hắn vén áo choàng lên rồi đột nhiên hướng về phía hồ nước quỳ xuống, hai tay tạo thành chữ thập nâng qua đầu, nói giống như hiến tế:

“Tích tộc của ta thành cũng đúng bại cũng đúng, cơ nghiệp trăm năm bị hủy hết, đều do con người phạm tục quên tổ tiên, con cháu bất hiếu không nhớ lời tổ huấn, trấn hồn chi khí nếu thành thì sự nghiệp hưng thịnh của gia tộc sắp đến rồi...”

Nói xong hắn lạy ba lạy rồi nhảy vào hồ nước, dùng tay mò tìm dưới đáy hồ một lúc lâu tìm được một cái bình bằng sứ, ôm vào trong ngực xoay người đi về phía núi giả.

Kiều Úc thực sự không hiểu Tiêu Quốc Chấn đang làm chuyện quái quỷ gì, nhưng mắt thấy hắn đang bước về phía mình, mà núi giả xung quanh dày đặc hợp lại cùng một chỗ, khe hở duy nhất không thể che chắn được thân thể cậu, rơi vào đường cùng cậu nhanh chóng lấy dao nhỏ ra.

Trên đường nhỏ hẹp dài như vậy thể nào cũng phải đi qua khe hở Kiều Úc ẩn náu, thế nhưng Tiêu Quốc Chấn giống như mất hồn, vốc dáng tiểu tụy ôm cái bình đi về phía trước, không hề nhìn đến Kiều Úc núp trong góc tối. Bước đi của hắn lão đảo chậm rãi, vật áo thật dài ẩm ướt, kéo thành vệt nước thật dài trên phiến đá dọc đường đi, bị bao phủ trong bóng đêm giống như vệt máu.

Kiều Úc lặng yên giữ khoảng cách theo dõi hắn, nóng lòng muốn cướp chiếc bình trong tay Tiêu Quốc Chấn tìm hiểu xem đó là gì, lúc này đường nhỏ đột nhiên có một góc quẹo đến nơi rừng núi giờ tay không thấy ngón, thân ảnh Tiêu Quốc Chấn bắt đầu biến mất.

Kiều Úc cảm thấy căng thẳng, bước nhanh theo, bỗng nhiên một đám quạ đen trong rừng sâu bay ra, phá vỡ màn đêm yên tĩnh, Kiều Úc nhanh chóng cúi đầu tại chỗ xoay người một cái, ném dao ra, một con quạ đen rơi xuống đất, hơn một ngàn con quạ đen ngay lập tức kêu hoảng hốt, thanh âm cộng hưởng vang lên khắp khu rừng hoang vắng, càng không thể cứu vãn được.

“Ai đó!?” thanh âm của Tiêu Quốc Chấn vang lên, Kiều Úc thầm than một tiếng không ổn, cầm dao nhỏ trốn vào rừng cây.

Tiêu Quốc Chấn để bình sứ xuống, từng bước đi ra ngoài, đột nhiên nở nụ cười tà ác: “Xuất hiện đi, đừng trốn nữa, để ta xem ngươi là ai, nói không chừng ta thuận mắt sẽ giữ cho ngươi toàn thân.”

Nói xong tiếng súng vang lên, bang bang vài tiếng về phía núi giả sau lưng Kiều Úc, rất nhiều quạ đen bay lên lượn vòng trên đỉnh đầu cậu.

Kiều Úc gặp người xuống, một viên đạn sượt qua má cậu.

Tiêu Quốc Chấn cười điên cuồng, tiếng cười quỷ dị cùng với tiếng quạ kêu vang vọng giữa núi rừng “Đám xông đến cầm trạch, người cũng thật to gan, người muốn trốn cũng không được, đàn quạ này có thể phân biệt người, hôm nay người giết đồng bạn của chúng đừng hòng ra khỏi nơi này.”

Nói xong hắn thối còi, rất nhiều quạ đen tập hợp lại, như mũi tên từ trên trời lao xuống, một mảng đồng nghịt che kín bầu trời.

Trong tay Kiều Úc chỉ có một con dao, không kịp tránh né sự công kích của đàn quạ, đàn quạ tụ lại càng ngày càng nhiều, cậu chống hai tay nhảy ra. Ngay sau đó hai viên đạn bay sượt qua thân hình đang cúi gập của cậu.

Tia lửa bắn ra bốn phía, khói thuốc tràn ngập, Kiều Úc đang nằm trên mặt đất bỗng bật người dậy, xoay người ném dao về phía Tiêu Quốc Chấn.

“A!”

Lưỡi dao xuyên qua da thịt Tiêu Quốc Chấn làm hắn kêu rên một tiếng, Tiêu Quốc Chấn rống lên “Là người! Hahahaha... Rất tốt, người cho rằng dùng chiêu giống với lúc đối phó Tiêu Viễn Chinh để đối phó với ta có tác dụng sao?”

Không ai nhìn thấy Tiêu Quốc Chấn đã làm thế nào, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Kiều Úc, mặt nạ cười gần trong gang tấc, Kiều Úc không kịp nghĩ nhiều xoay người nhảy lên, lại bị Tiêu Quốc Chấn giữ chặt lại. Trong tay không có vũ khí, Kiều Úc nhắc chân đá hắn, Tiêu Quốc Chấn không kịp né tránh, bị đập trúng.

Chính là lúc này! Kiều Úc đứng lên bắt lấy cành cây sà xuống nhảy sang bên núi giả, cậu túm áo há miệng thở dốc, đáng ghét, không có vũ khí! Nếu có thể cướp được súng của Tiêu Quốc Chấn...

Không đợi cậu dừng lại để thở, đám quạ đen lại bay tới, chúng nó vây quanh Kiều Úc bắt đầu kêu lên chuẩn bị tấn công, Kiều Úc cho tới bây giờ chưa từng thấy phương thức tấn công quỷ dị như vậy, nhất thời không tìm được biện pháp đối phó, chỉ có thể tìm cách trốn chạy.

Tiêu Quốc Chấn khẽ cười, neho mắt nhìn chằm chằm Kiều Úc đang bị đàn quạ tấn công, liếm mép gờ súng lên:

“Cảnh sát trẻ, cậu nên xuống địa ngục rồi!”

Phanh! Tiếng súng vang lên, súng lục màu đen rơi xuống đất, đàn quạ đen sợ hãi bay lên trời, Kiều Úc được người khác ôm cổ, miệng vết thương được một cánh tay mạnh mẽ cứng cáp bịt lại nhưng máu tươi lại trào ra.

“Sao lại thế này!?” Tiêu Quốc Chấn nhìn khẩu súng rơi khỏi tay, giật mình mở to mắt “Người là ai!?”

Tùng Dung đem Kiều Úc chặt chẽ ôm vào ngực, không nhiều lời trực tiếp bắn hai phát súng về phía Tiêu Quốc Chấn, Tiêu Quốc Chấn tránh né rất nhanh, viên đạn bay sượt qua áo bào xanh của hắn, lưu lại dấu vết cháy xém.

Đàn quạ bay ở phía trên bởi vì chủ nhân thoái lui mà mất phương hướng bay loạn trên không trung, ngọn núi hỗn loạn, tiếng kêu xé rách không gian vang đến tận chân trời.

Kiều Úc hoàn toàn không ngờ Tùng Dung lại ở phía sau chứng kiến hết mọi việc, cậu kinh ngạc mở to mắt “Tùng Dung!? Sao anh lại...”

Tùng Dung cúi đầu nhìn thoáng qua Kiều Úc “Hiện tại không phải lúc để nói chuyện, đi!” Y dất Kiều Úc chạy thật nhanh ra khỏi chỗ đó.

Tiêu Quốc Chấn đột nhiên hét rống lên “Các người trốn không thoát đâu! Tự tiện xông vào nơi này chỉ có đường chết!”

Đàn quạ thu được chỉ thị lại đồng loạt lao xuống, Tùng Dung quay người lại bắn hai phát súng, con quạ đầu đàn rơi xuống, y tóm Kiều Úc nghiêng người vượt qua bức tường, Tiêu Quốc Chấn truy đuổi gắt gao, lấy súng bắn Tùng Dung, Kiều Úc kinh hô một tiếng, đẩy Tùng Dung, hai người song song ngã xuống đất.

Phát súng thất bại khiến Tiêu Quốc Chấn hoàn toàn nổi giận, hai mắt hấn đỏ ngầu gắt gao nhìn chăm chăm Tùng Dung, mặt nạ che khuất khuôn mặt không rõ biểu cảm, nhưng sát ý lạnh thấu xương làm người ta cảm thấy sợ hãi.

“Lại thêm một kẻ tới nạp mạng! Vừa đúng lúc, tới một người ta giết một người, tới hai người ta giết cả đôi!”

Ngay lúc Tiêu Quốc Chấn chĩa súng vào Tùng Dung, Kiều Úc mạnh mẽ lao đến, cánh tay nhỏ dài siết chặt cổ Tiêu Quốc Chấn, khẩu súng cướp cò bắn lên không trung vài phát, đàn quạ không kịp tránh né trong phút chốc bị bắn rơi vài con.

Tiêu Quốc Chấn xoay người đẩy Kiều Úc ra, cầm súng bắn Tùng Dung một phát.

“Không!”

Tia lửa bắn ra bốn phía, quạ đen chấn động bay lên, Kiều Úc đẩy Tiêu Quốc Chấn ra, một cước đá bay khẩu súng trên tay hắn, Tùng Dung khua tay xua đàn quạ đi, trên mặt bị cào ra vài vết máu, nói:

“Dạ Tinh! Lại đây, chúng ta đi! Mau rời khỏi nơi này!” Tùng Dung đứng dậy chạy đến kéo Kiều Úc, Tiêu Quốc Chấn nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt đám quạ lại lao đến.

Kiều Úc bóp chặt cổ Tiêu Quốc Chấn, hô to với Tùng Dung: “Nhanh đi lấy cái bình sứ màu xanh! Nhanh, tôi ngăn hắn lại!”

Tùng Dung muốn đến gần giúp Kiều Úc, lại bị tầng tầng quạ đen cuốn lấy, y mắng một câu rồi xoay người chạy đến rừng cây phía sau ngọn núi giả, lúc này Tiêu Quốc Chấn dường như nổi điên, vùng vẫy đứng dậy, Kiều Úc lấy hết khí lực toàn thân cũng không ngăn được hắn.

“Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi! Không được động đến cái bình đó!” Tiêu Quốc Chấn toàn thân đều là máu, giống như bị điên vùng về phía Tùng Dung, Kiều Úc dùng chân chặn cổ hắn, lại bị một cước đá văng ra.

Kiều Úc không biết mình rốt cuộc đã chảy bao nhiêu máu, máu này là của mình hay của Tiêu Quốc Chấn, cậu dùng hết khí lực toàn thân ngăn cản Tiêu Quốc Chấn, nhưng thân thể Lê Dạ Tinh quá gầy yếu, không chống đỡ được bao lâu.

Tiêu Quốc Chấn điên cuồng quơ tay, vô số quạ đen đồng loạt lao vào rừng cây. Lúc này Tùng Dung vừa mới cầm được cái bình đã bị Tiêu Quốc Chấn chặn đường, Kiều Úc đuổi theo sau hô to:

“Tùng Dung! Tùng Dung! Chạy mau! Anh tới làm gì, anh đánh không lại hắn, Tiêu Quốc Chấn hắn điên rồi!”

Đám quạ đen bắt đầu tấn công, miệng lớn dài như bồn máu hướng vào Tùng Dung, y cầm súng bắn quét nhưng không ngăn nổi nhiều quạ đang nhào tới như vậy, Tùng Dung thương tích đầy mình từng bước lui về phía sau, Tiêu Quốc Chấn ôm bụng cười ha ha: “Các ngươi đều phải chết! Ai cũng không được đi!”

Tùng Dung không tránh kịp bị một con quạ cắn vào bả vai, y che miệng vết thương lại, đột nhiên cũng cười ha ha: “Ha ha ha ha... Ông không phải muốn cái bình này sao? Được, tôi tác thành cho ông!”

Nói xong y giơ bình sứ lên cao, phanh một tiếng nện trên mặt đất.

“Không!!” Tiêu Quốc Chấn lao đến nhưng không kịp tiếp cái bình, một tiếng choang, cái bình vỡ làm một vũng máu tươi chảy ra, giữa những mảnh vỡ là một lá gan màu tím.

Mùi máu tươi tràn ngập, cùng với tiếng thét chói tai và cái lạnh thấu xương của gió núi khiến cho người ta không khỏi khiếp sợ, Tùng Dung nhân cơ hội kéo tay Kiều Úc chạy như điên ra ngoài. Tiêu Quốc Chấn lại rống lên một tiếng, cầm lá gan đâm máu đuổi theo.

Chân Kiều Úc vừa rồi bị thương nên không theo kịp bước chân Tùng Dung, cậu đẩy y ra “Anh đi trước, không cần để ý đến tôi!”

Tùng Dung giữ lấy khuôn mặt cậu, hít sâu một hơi, ở bên tai cậu nói “Tôi tới là để mang cậu đi, cậu không đi thì tôi với cậu cùng ở lại nơi này.”

Kiều Úc ôm bả vai Tùng Dung vừa định mở miệng, ánh sáng chợt lóe, một tiếng súng vang lên, đôi mắt của Tùng Dung trừng lớn, dùng toàn bộ phía sau che cho Kiều Úc, chỉ nghe y kêu lên một tiếng đau đớn, đầu cúi thấp chôn vào hõm vai Kiều Úc.

Kiều Úc sợ ngây người, hai tay run run sờ lưng Tùng Dung, một chất lỏng ấm áp chảy ra, dịch lỏng mang theo hương vị trên người Tùng Dung, dính đầy tay cậu.

Ngẩng đầu thấy Tiêu Quốc Chấn đang giơ súng đứng cách đó không xa, nòng súng vẫn còn toát ra khói thuốc.

“Không! Tùng Dung!”

Kiều Úc bừng tỉnh, trán ướt đầm mồ hôi, áo sơ mi trắng bị mồ hôi làm ướt nhẹp dính vào người, cậu kinh hoàng ngẩng đầu, ánh đèn huỳnh quang đâm vào mắt đau nhức. Ôm chặt ngực há miệng thở dốc, một lần nữa mở to mắt mới phát hiện mình đang ngồi trong văn phòng tổ trọng án.

Tề Tích, Quân Chi, còn có Thư Tình, Âu Dương, tất cả mọi người vây quanh cậu, Tùng Dung ôm vai cậu, sâu trong ánh mắt đều là lo lắng.

Thư Tình đưa ly nước ấm cho Kiều Úc, bắn khoảhỏi: “Tiểu Tinh, cậu có khỏe không? Có phải gần đây áp lực quá lớn không, khó chịu thì về nghỉ ngơi đi, đừng ở đây thức trắng cả đêm.”

Kiều Úc đỡ trán uống hết ly nước mới bình tĩnh lại, hóa ra hết thấy đều là mơ, hoàn hảo chỉ là mơ....

Tùng Dung cầm tay cậu nhẹ giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy? Sắc mặt không tốt, mơ thấy ác mộng?”

Kiều Úc nhìn Tùng Dung một lúc lâu, vươn tay đặt lên lưng Tùng Dung, nhiệt độ cơ thể ấm áp mang theo một tầng mồ hôi mỏng, cảm nhận hô hấp thật nhẹ qua lớp áo “Thực xin lỗi...”

Tùng Dung kinh ngạc nhướn mày. Ngay sau đó, Kiều Úc ôm thắt lưng y “Tùng Dung, anh mơ nó là đồ ngu ngốc.”

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, không rõ Kiều Úc rốt cuộc có ý gì, chỉ có Tùng Dung thụ sủng nhược kinh nhếch khóe miệng, cánh tay giơ lên cổ gằng thật lâu mới có dũng khí khoác lên vai Kiều Úc “Cậu mơ thấy tôi sao?”

=====

(1) Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm – : ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không có thực.

21. Chương 21: Một Cơ Sóng Chưa Yên Ba Cơ Sóng Lại Tới

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Kiều Úc mím môi không trả lời, thế nhưng trên gương mặt tái nhợt lại hiện ra một mảng ửng hồng, Tùng Dung cười nhẹ: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi còn nằm mơ thấy ác mộng.”

“Đây không phải là ác mộng, chí ít hiện tại xem như không phải.” Kiều Úc lắc đầu, mím môi suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Tôi thấy một đoạn văn trong sách của Tiêu Quốc Chấn, đại thể là từ mấy nghìn năm trước, người cổ đại có một phương pháp dùng thân thể chế tạo đồ sứ, tôi có dự cảm xấu, e rằng vụ án và truyền thuyết này có quan hệ với nhau.”

“Có ý gì? Tiểu Tinh cậu mơ thấy cái gì hử, vì sao thức dậy lại bắt đầu nói mê?” Tề Tích chống má lên hỏi.

“Tôi...” Kiều Úc vừa định đem giấc mơ kể lại, nhưng ngẩng đầu thấy Tùng Dung trong mắt mang theo ý cười lại cảm thấy thật mất mặt. Mình nói thế nào cũng là người sống qua hai đời, sóng to gió lớn nào chưa từng thấy qua, vốn cho rằng tâm đã sớm chết lặng, nhưng khi trong mộng nhìn thấy Tùng Dung ôm mình chặn lại phát súng kia, cậu thực sự luống cuống, cái loại đau đớn phát ra từ trong tim này lần thứ hai hồi tưởng lại vẫn thấy khó chịu.

Kiều Úc lúng túng cười một tiếng, kể chuyện trong mơ, đương nhiên không nhắc đến đoạn sau cùng Tùng Dung giúp mình chặn lại phát súng kia.

Mọi người nghe xong đều dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Kiều Úc, Tề Tích càng khoa trương hơn trưng khuôn mặt biểu cảm ra nói: “Tiểu Tinh, tôi phát hiện cậu tiềm ẩn khả năng viết tiểu thuyết thật tốt nha, giấc mơ này xuất sắc hơn cả tiểu thuyết luôn~.”

“Lăn sang một bên, nói nghiêm túc. Tôi cảm thấy Tiêu Quốc Chấn rất có vấn đề, sao mọi người lại không tin chứ?” Kiều Úc đẩy Tề Tích ra, cảm thấy bức mình, cậu biết ngay là nói ra sẽ có kết cục như thế này mà.

Âu Dương che miệng cười không ngừng: “Không phải bọn tôi không tin, mà là cậu nói những lời này thật không thể tin được. Vốn nằm mơ như thế nào thì thực tế sẽ ngược lại mà, huống chi Tiêu Quốc Chấn là giáo sư nha, bình thường đáng vẻ nho nhã, cậu cả ngày chỉ biết cầm súng lại nói như vậy về một người chỉ biết diễn thuyết, hơi khó tin.”

“Đúng vậy, tôi thấy Tiểu Tinh bị áp lực quá lớn cho nên mới nằm mơ như vậy, con trai của Tiêu Quốc Chấn là quả trứng thối không có nghĩa hấn cũng như vậy, cậu suy nghĩ nhiều quá.” Thư Tinh thân mật vỗ vai Kiều Úc.

Kiều Úc mím môi muốn phản bác nhưng không nói được gì, cậu cũng không thể nói với những người này đây là trực giác của sát thủ.

Đang lúc rầu rĩ không biết phải nói thế nào với đám người này thì Tùng Dung mở miệng: “Cậu vừa mới nói dùng thân thể luyện sứ là có ý gì?”

Kiều Úc suy nghĩ một chút nói: “Tôi nghe qua một truyền thuyết, vào thời nhà Thương, có một thợ rèn có thể chế tạo ra bảo kiếm tốt nhất thiên hạ, nhà vua sau khi biết được đã ra lệnh cho thợ rèn trong vòng một tháng phải luyện ra bảo kiếm sắc bén nhất, nếu như không làm được sẽ giết chết người thợ rèn kia. Thế nhưng một tháng quá ngắn, khi người thợ rèn tìm được vật liệu để luyện kiếm thì thời hạn cũng sắp tới, rơi vào đường cùng, con gái của người thợ rèn vì muốn bảo vệ cha mình đã nhảy vào lò đúc kiếm, đem bản thân luyện thành một thanh kiếm sắc bén nhất hiến tặng cho nhà vua, đây là chuyện lấy thân luyện gươm được viết ra sớm nhất trong sách cổ.”

Sau khi nghe xong Tùng Dung sờ cằm, nói: “Vậy ý cậu nói lấy thân luyện sứ là dùng chính thân thể của con người để chế tạo ra đồ sứ?”

“Rất có thể như vậy. Nếu quả thật như vậy tất cả đều có thể giải thích được, Lý Hiểu Mẫn bị người ta lấy đi lá gan nói không chừng là để chế tạo sứ.”

“Đệt, Tiểu Tinh, cậu sốt nên nói mơ hử? Loại suy đoán này cũng quá kỳ lạ đi, tòa án dựa vào chứng cứ, cậu lại không có bằng chứng xác thực để đưa lên tòa, chỉ với một giấc mơ xa rời thực tế cậu liền suy đoán lung tung, cậu đem quan tòa thành kẻ ngốc sao?” Tề Tích không chịu được gãi đầu, khó hiểu nhìn Kiều Úc.

“Tôi chưa nói là chỉ dựa vào giấc mơ của tôi mà kiện Tiêu Quốc Chấn ra tòa, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc lá gan của Lý Hiểu Mẫn đang ở đâu, dùng để làm gì.”

“Vậy cậu nói cái gì mà ‘dùng thân thể luyện sứ’ là có ý gì? Bây giờ toàn bộ chứng cứ đều hướng về Tiêu Viễn Chinh, cậu lại hết lần này tới lần khác bày đặt thăm dò cha hấn, việc này cùng cha hấn có quan hệ gì? Tôi thấy tám chín phần đầu cậu bị bom tạc đến giờ còn chưa lành hấn đâu.” Tề Tích rất ít khi nói chuyện gay gắt như thế, nhưng lần này nói chuyện với Kiều Úc hoàn toàn không nể nang chút nào.

Hạ Quân Chi vỗ vỗ vai hấn: “Tề Tích cậu làm cái gì vậy, Tiểu Tinh cũng muốn mau chóng tìm ra chân tướng vụ án, không có ý gì khác đâu.”

“Thế nhưng việc này hoàn toàn uổng phí thời gian! Nếu như Tiêu Quốc Chấn mới là kẻ giết người, vậy Tiêu Viễn Chinh là gì? Chẳng lẽ lại là cha giết người để con mình gánh tội thay?” Tề Tích bực bội, không nhận được lật mấy tời tài liệu trên bàn.

“Chờ một chút, anh vừa nói gì?” Kiều Úc chợt phản ứng mạnh mẽ, kéo tay Tề Tích.

“... Tôi, tôi nói cậu uổng phí thời gian...”

“Không phải, câu sau cơ.”

Tề Tích gãi đầu, bị Kiều Úc làm cho mông lung: “Tôi nói từ từ một đồng, đâu còn nhớ rõ câu nào...”

Tùng Dung bắt đầu đi liếc mắt, mở miệng nói: “Cậu ta nói cha giết người để cho con trai gánh tội thay. Dạ Tinh, cậu nghĩ đến cái gì?”

“Anh xem, có khả năng nào ngay từ đầu Tiêu Quốc Chấn đã lập kế hoạch đem tội danh đổ lên đầu Tiêu Viễn Chinh không? Không chừng Tiêu Viễn Chinh không nói dối, hẳn thực sự không thấy vòng tay của Lý Hiểu Mẫn, hơn nữa đêm hôm đó cũng không hề ra khỏi nhà, là Tiêu Quốc Chấn lấy xe của hắn đi giết Lý Hiểu Mẫn, sau đó thấy chúng ta tìm tới Tiêu gia liền thuận thế giả họa cho Tiêu Viễn Chinh.” Kiều Úc cau mày suy tư nói tiếp: “Hình ảnh camera ghi được kỳ thực là Tiêu Quốc Chấn, hẳn cố ý đeo mặt nạ để đánh lạc hướng chúng ta, khiến chúng ta tưởng nhầm đó là Tiêu Viễn Chinh, như vậy chúng ta sẽ không nghi ngờ hắn.”

Tùng Dung gật đầu: “Nghĩ như vậy cũng có lý, nhưng đối với câu Lý Hiểu Mẫn viết trong nhật ký, cậu giải thích thế nào? Tuổi của Tiêu Quốc Chấn có thể làm cha của Lý Hiểu Mẫn đấy.”

Kiều Úc suy nghĩ một chút đột nhiên cảm thấy thông suốt, cậu cười nhẹ một tiếng: “Lão đại, tình yêu không phân biệt tuổi tác. Lý Hiểu Mẫn thà nhìn Tiêu Viễn Chinh cùng người khác lên giường cũng không chịu chia tay, tôi cảm thấy vô cùng kỳ quái, bây giờ nghĩ lại, có khi cô ấy muốn dùng việc này để che giấu một tình yêu khác không thể cho ai biết.”

Âu Dương không chịu được khoát khoát tay: “Địch, nếu quả thật là như vậy khẩu vị cũng đủ nặng, nữ yêu, chắc chắn. Nhưng tôi vẫn không hiểu, nếu Tiêu Quốc Chấn thật sự nói chuyện yêu đương với Lý Hiểu Mẫn, tại sao còn muốn giết cô ấy?”

Hạ Quân Chi dựa vào tường chậm chậm nói: “Tiểu Tinh không phải đã nói ‘dùng thân thể luyện sử’ sao, ngay từ đầu Tiêu Quốc Chấn tiếp cận Lý Hiểu Mẫn là muốn giết cô ấy, những lời viết trong nhật ký của Lý Hiểu Mẫn thực ra là từng bước dụ dỗ cô ấy rơi vào bẫy.”

Nghĩ tới đây tất cả mọi người không khỏi rùng mình, giả dụ có một người trăm phương ngàn kế tiếp cận người, miệng nói toàn những lời yêu thương, sau lưng lại thời thời khắc khắc tính kế giết người, quá kinh khủng. Nếu đây là bộ mặt thật, vậy đối với Lý Hiểu Mẫn cũng thực quá tàn nhẫn.

Thư Tình không thoải mái nhún vai, nâng má nói: “Nhưng tôi không hiểu. Nếu Tiêu Quốc Chấn muốn giết Lý Hiểu Mẫn để làm đồ sứ, trực tiếp giết không phải tốt sao, tại sao còn lấy lá gan của cô ấy?”

Tùng Dung bắt chéo chân cười một tiếng: “Việc này chỉ có thể tự mình đi hỏi Tiêu Quốc Chấn. Này, Dạ Tinh, sáng sớm mai có buổi diễn thuyết của Tiêu Quốc Chấn ở đại học T, cậu đi không?”

Kiều Úc vừa nghe thấy mắt liền sáng lên, cậu vội vàng để ly nước xuống, đứng lên: “Đi, đương nhiên phải đi rồi! Tôi muốn nhìn xem lão già này còn có thể giở trò gì nữa. Anh chờ một chút tôi đi rửa mặt cái đã.”

“Cậu gấp cái gì, bây giờ đêm hôm khuya khoắt có đi cũng không mở cửa. Vừa vặn đại học T gần nhà tôi, cậu theo tôi về nhà, chờ trời sáng chúng ta tới đó.”

Kiều Úc xoa xoa đôi mắt nhức mắt: “Tới nhà anh không tốt lắm đâu...”

Tùng Dung trong bụng không nhận được cười, giả bộ rụt rè cái gì hử, cũng không phải chưa từng đến, lần trước tới nhà tôi khiến cho gà bay chó sủa không phải là cậu sao? Đương nhiên những lời này chỉ có thể nghĩ thầm trong đầu, đối với tên Lê Dạ Tinh này phải vừa đâm vừa xoa, tiểu tử cứng đầu muốn chết, đúng là con lừa để dụ dỗ.

“Đừng hiểu lầm. Thật lòng không phải tôi muốn mời cậu đi, chỉ là đúng lúc tôi phải về nhà thay quần áo, cậu có muốn đi hay không.” Tùng Dung nhìn Kiều Úc một cái, cầm lấy túi muốn đi.

Kiều Úc nhớ đến trong mơ Tùng Dung đỡ cho mình phát súng kia, trong lòng phát ra chút áy náy nho nhỏ, cậu có phần luống cuống nhìn thoáng qua Tùng Dung: “Việc này, tôi đi cùng với anh là được.” Nói xong cậu chỉ sợ bị đám Tề Tích đùa bỡn, cầm áo xông vào thang máy.

Nhìn bóng lưng Kiều Úc, Tùng Dung nhướn mày lộ ra nụ cười đầy thâm ý, y tuyệt đối không thừa nhận mình cố ý gạt Kiều Úc về nhà, có một số thời điểm địch tiến ta lui, địch lui ta tiến mới là vương đạo.

Hạ Quân Chi đi tới cười nhẹ nói: “Nhớ kỹ xuống tay nhẹ một chút, đừng chơi đùa đến nỗi sáng mai không xuống giường được.”

Tùng Dung nhin không được vừa cười vừa đập hấn một phát: “Đi chết đi, tôi là cảnh sát nhân dân đấy.”

“Thiệt!” Mọi người nhin không được cười nhạt, lẫn lộn với lão đại nhiều năm như vậy, tâm tư của anh đối với Tiểu Tinh có ai nhìn không ra hả.

=====

Ngồi trong xe Tùng Dung, Kiều Úc có chút không biết làm sao nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu vẫn vang lên câu nói của Tùng Dung: “Tôi tới dẫn cậu đi, cậu không đi tôi và cậu cùng nhau ở lại chỗ này.” Ánh mắt cậu trấn tĩnh, không giống với bình thường, thiếu đi vài phần sắc bén trở nên dịu dàng như nước.

Kiều Úc không hiểu bản thân mình thế nào, rõ ràng chỉ là một giấc mơ nhưng vẫn suy nghĩ miên man. Phát súng bắn vào lưng Tùng Dung giống như lưỡi dao chân thật đâm vào tim cậu, cậu thừa nhận mình chưa từng hoảng loạn đến vậy. Một khắc kia cậu thực sự hận đây không phải là giấc mộng.

Hiện tại tất cả đều là giả, Tiêu Quốc Chấn là giả, quạ đen là giả, ngay cả lời Tùng Dung nói đều là giả, thật tốt.

Thế nhưng tại sao mình lại cảm thấy mất mát như vậy?

Kiều Úc cười khổ lắc đầu, chỉ bằng bộ dạng hung thần ác sát hàng ngày của Tùng Dung, mà phải biết những lời nói dịu dàng như vậy cả đời này y cũng không nói, Kiều Úc mà rất cuộc chờ mong cái gì chứ?

Tùng Dung cầm lái, dư quang nhìn sang không khỏi thở dài, có chút bận tâm: “Cậu làm sao vậy, còn đang nghĩ tới giấc mơ kia?”

“Không có, tôi đang suy nghĩ vụ án.” Kiều Úc theo bản cái lại, nắm chặt góc áo.

Tùng Dung cười cười, không vạch trần lời nói dối của cậu, Lê Dạ Tinh, cậu có thể không biết, mỗi khi cậu nói dối mắt cậu sẽ chớp rất nhiều.

“Đừng cậy mạnh, vành mắt cậu đen sấp giống gấu trúc rồi, ngày nào đó tôi đem cậu tới sở thú, không cần trang điểm nữa.”

Kiều Úc nguyền y một cái: “Hình như anh cũng không khá hơn tôi là bao. Rồi bù giống như tỉnh tỉnh vậy.”

Tùng Dung bật cười: “Hai ta ai là Tiểu Tinh hử? Chuẩn bị làm phản sao.” Nói xong đánh vòng tay lái một cái.

Lúc này ánh mắt Kiều Úc lơ đãng nhìn qua kính chiếu hậu, phát hiện phía sau có một chiếc xe màu đen đi theo cố tình cách một đoạn. Rạng sáng xe cộ trên đường vốn ít, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe theo sát phía sau vô cùng đáng ngờ.

Kiều Úc bất động thanh sắc thu hồi tầm nhìn, dùng khước mắt một mực chú ý đến động tĩnh của chiếc xe phía sau. Đúng lúc này gặp đèn đỏ, Tùng Dung phanh xe vững vàng dừng lại, chiếc xe kia cũng dừng lại. Kiều Úc vươn người dán sát Tùng Dung.

Tùng Dung ứng phó không kịp, cúi đầu liền chạm vào tầm mắt của Kiều Úc, cặp mắt gợn sóng kia đang nhìn mình, y cảm thấy yêt hâu có chút phát khó: “Cậu, làm sao thế?”

Kiều Úc không nhìn ra Tùng Dung không được tự nhiên, cậu ghé sát vào lỗ tai y khẽ nói: “Chú ý chiếc xe đằng sau, nó rất đáng ngờ.”

Hơi thở nhẹ nhàng mang theo nhiệt độ phả vào trong tai Tùng Dung, nhỏ nhỏ giống như bàn chải nhẹ nhàng cọ sát, từ tai rơi thẳng vào tim ngựa ngựa. Ánh mắt Tùng Dung trong nháy mắt tối lại, nhìn chăm chăm đôi môi Kiều Úc một lúc lâu mới mở miệng, phát ra âm thanh có chút khàn khàn.

“Đừng nhìn về phía sau, chúng ta đùa giỡn hân một chút.”

22. Chương 22: Hương Lâm Đạn Vũ Dạ Phong Cuồng. [rừng Súng Mưa Đạn Văn Phong Cuồng.]

Editor: Anh Cung + Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====Hơi thở nhàn nhạt mang theo nhiệt độ cơ thể phả vào tai Tùng Dung, nhẹ nhàng như chiếc bàn chải nhỏ chải phớt lên mặt, cảm giác nhồn nhột một đường truyền thẳng từ lỗ tai vào trong tim. Ánh mắt Tùng Dung phút chốc tối sầm lại, nhìn chăm chăm môi Kiều Úc, một lúc lâu mới mở miệng, vừa mở miệng mới phát hiện ngay cả âm thanh cũng khàn khàn rồi.

“Đừng quay lại phía sau, chúng ta đùa hân một chút đi.”

Vừa nói vừa đạp ga, chiếc xe Buick lập tức phóng trên con đường thoáng đặng không bóng người, không cần tránh né ai, Tùng Dung ngẩng lên nhìn vào kính chiếu hậu, yô~ đúng là bị bám đuôi, xem ra thật sự nhằm vào hai người họ rồi.

Nhếch mép, đạp ga hết cỡ, chiếc xe lao đi như tên bắn, từng đợt gió lớn lùa vào trong xe, tạt đến mắt cũng không thể mở ra, Kiều Úc nắm chắc tay vịn rồi Tùng Dung: “Đồ ngốc nhà anh, chạy nhanh thế không cần mạng nữa à!”

Tùng Dung cười lớn một tiếng, “Vị huynh đệ đằng sau đuổi đến rồi kìa, bám chặt vào, sắp tới khúc cua!”

Phanh gấp một cái, chiếc xe quẹo thật nhanh qua khúc cua, Kiều Úc mất thăng bằng ngã dựa vào người Tùng Dung, vừa định mở miệng mắng thì phát hiện chiếc xe đằng sau có một tên áo đen thò người ra, trên tay còn cầm một cây súng lục màu bạc!

“Tùng Dung, bọn chúng có súng!”

Chưa đợi Kiều Úc nói xong, bọn người đằng sau đã hướng bọn họ nã hai phát, chiếc xe phát ra một tiếng nổ lớn, tiếng bánh xe ma sát với mặt đất và tiếng đạn chấn động đến muốn điếc tai.

“Đệt! Xem ra bọn chúng có chuẩn bị trước mới đến, cả đồ chơi cũng mang đến. Đừng thò đầu ra, mau cúi xuống!” Tùng Dung mắng một câu rồi thò tay vào túi áo móc ra một khẩu súng cầm chặt trên tay, một tay nắm vô-lăng trái quẹo phải rẽ để tránh đạn.

Kiều Úc gấp muốn chết, cậu quên vũ khí ở cảnh cục, chiếc xe đằng sau vẫn đang đuổi theo, Tùng Dung thì đang lái xe không thể bỏ ra, tình huống ngày càng khẩn cấp, vì thế trong lúc gấp rút cậu cầm cây cờ lê lên, không màng điều gì mở cửa đu người lên nóc xe.

“Dạ Tinh, cậu điên à! Mau trở vào!”

Tùng Dung rống lên với cậu, nhưng Kiều Úc lại bỏ ngoài tai, nhẹ nhàng đu lên nóc xe, đám đằng sau thấy thế liền nã một phát súng vào cậu, Kiều Úc nhanh nhẹn nằm sấp xuống né được viên đạn, cùng lúc đó thuận tay cầm cờ lê ném đi. Người kia tưởng Kiều Úc công kích hân liền chui đầu vào xe, ai ngờ chiếc cờ lê kia lại tạt thẳng vào kính chắn gió xe mình.

Xoảng một tiếng, miếng kính chắn gió vỡ nát, chiếc xe nhất thời mất khống chế đâm sầm vào vệ đường, Kiều Úc câu lên một mặt cười lạnh, mấy cái công phu mèo ba chân này mà dám đem ra xài với cậu.

“Lê Dạ Tinh, cậu lăn xuống đây cho tôi!” Tùng Dung thò nửa người ra rống vào mặt Kiều Úc, khuôn mặt anh tuần biến thành trắng bệch, bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh.

Phắc, thăng nhóc này không muốn sống nữa sao!

Kiều Úc cười cười với y, “Đừng lo lắng cho tôi, mau nhìn đường đi, nếu đâm vào cột điện là một xe hai mạng đấy, tôi không muốn chết với anh đâu.”

Đột nhiên chiếc xe thẳng gấp lại, Kiều Úc suýt chút nữa nhào từ nóc xe xuống, “Kêu anh tiếp tục chạy anh không nghe à? Lát nữa bọn người kia đuổi kịp thì sao! Nè, anh làm gì?!”

Không đợi Kiều Úc lảm nhảm xong, Tùng Dung vươn tay trực tiếp kéo cậu xuống, Kiều Úc mất thăng bằng chúi đầu ngã xuống, Tùng Dung dang tay ôm cậu vào lòng.

“Mẹ kiếp, sớm muộn gì tôi cũng mắc bệnh tim vì cậu!” Tùng Dung kìm không được chửi tục một câu, thuận đà đánh vài cái vào mông Kiều Úc, lực tay cũng thật không lưu tình nha.

Kiều Úc trừng lớn mắt, miệng há ra nửa ngày cũng không có cách nào khép lại được. Y dám đánh cậu!? Còn đánh mông cậu! Phắc! Ông đây sống hai kiếp cũng chưa từng bị khi dễ như vậy!

“Nhìn cái gì mà nhìn, tôi đánh cậu đấy! Cậu thật sự tưởng mình là transformer súng bắn không chết à? Nhìn cậu tay chân gầy yếu, ngay cả lông còn chưa mọc đủ mà đòi làm anh hùng, cậu nghĩ bọn chúng cầm súng nước, còn cậu đang vui chơi ở nhà à!”

Kiều Úc nghe đến đây chịu hết nổi rồi, lúc tôi chơi súng nước không biết anh còn ở đâu ấy! Mọi nó, đây là những lời ô nhục nhất mà cậu từng nghe từ trước đến nay, thế nhưng cậu lại một bụng lửa muốn phun cũng phun không ra. Khuôn mặt của tên Lê Dạ Tinh này thật là họa hại mà.

“Anh biết cái méo gì, bọn chúng mà bắn vào lớp xe mình một phát thì chúng ta xong đời, anh không đi thu thập bọn chúng còn đứng đây nói giúp hả.”

Tùng Dung nhìn khuôn mặt Kiều Úc đang tức đến phát xanh cũng không nổi giận nữa “Chỉ bằng tài năng của cậu mà đòi đi thu thập người khác, không bị người ta đánh cho là may rồi.” Nói xong y nắm cổ áo Kiều Úc ném vào trong xe.

Kiều Úc hiện tại nhỏ hơn Tùng Dung một vòng, người lại mềm nhũn khiến cậu không hơn gì đứa bé trong lòng kính, bị Tùng Dung ném như ném gà con vào trong xe khiến cậu hoàn toàn xù lông. Mắt cậu híp lại, lúc sắp ngã xuống ghé cậu liền nắm cổ áo Tùng Dung kéo mạnh.

Tùng Dung trở tay không kịp bị cậu kéo vào trong xe, Kiều Úc dễ dàng quặp hai tay Tùng Dung về phía sau, tay phải bấm vào cổ y cười lạnh: “Anh cũng rất mạnh mẽ mà, cũng bị tôi hạ gục chỉ bằng một chiêu.”

Kiều Úc thần kinh thô, đặc biệt là ở phương diện tình cảm lại càng thô giống cột điện, cậu không chút mảy may phát giác lời mình nói có nghĩa khác, nhưng Tùng Dung nguy hiểm nheo mắt lại, khóe miệng cong lên nụ cười xấu xa: “Cậu muốn ở trên thì phải nói sớm, tôi cho cậu thỏa mãn.”

Y giơ tay lên không tốn chút sức nào kéo gần khoảng cách, trở mình dùng lực ép Kiều Úc ngồi lên người y, không đợi Kiều Úc phản ứng, kéo cổ áo Kiều Úc bắt cậu nhìn vào mắt mình.

“Anh, phắc! Tùng Dung, anh đi chết đi!”

Cặp mắt tròn to mang theo sự đắc ý còn chưa tiêu tán, bỗng nhiên chuyển thành hoang mang, con người đen nhánh câu nhân, Tùng Dung thấy trong ngực từng trận ngứa ngáy “Tôi chỉ đi b ỉ chỉ đ ạ o, hoàn thi b ỉ th â n* mà thôi.”

(*ý là: L ấ y đạo của (người) đó, trả lại người đó)

Khoảng cách quá gần làm cho Kiều Úc trở nên căng thẳng, cậu nằm trên người Tùng Dung, không gian bịt kín hô hấp của hai người đang gần trong gang tấc, đôi mắt thông minh sắc bén kia nhìn chằm chằm mình, giống như khối sắt đè trên ngực làm cậu không thở nổi.

“Hôm nay tạm tha cho anh, lần sau nhất định cho anh chịu không nổi.” Kiều Úc ngượng ngùng nói ra lời đe dọa, thực chất ngay cả mắt cũng không dám nâng lên, cậu đỡ thành ghế muốn đứng lên. Tùng Dung nhân cơ hội trở mình đem cậu áp trên ghế.

“Anh_____!”

Kiều Úc thét lên một tiếng kinh hãi, cả người bị Tùng Dung đè lên, cơ thể cậu bị kẹt giữa cửa xe và lưng ghế, trong đầu thâm than. Con hồ ly Tùng Dung này quả nhiên ghi hận, một chút tiện nghi cũng không cho mình chiếm.

Ngoài cửa xe ánh đèn mờ mờ, gió đêm thổi tới mang theo chút lạnh lẽo phả lên mặt hai người, xuyên qua bóng đêm Tùng Dung có thể thấy rõ cổ của Kiều Úc hơi ngửa ra sau, thoáng hiện lên trắng như ngà, làn da tinh tế nhẵn bóng như đồ sứ, yết hầu nhỏ nhỏ nhô ra, cổ áo lúc giây giụa bị xộc xệch làm đoạn xương quai xanh tinh mỹ lúc ẩn lúc hiện, tầng mỡ hôi mỏng trượt xuống cổ rồi rơi vào cổ áo, yết hầu Tùng Dung khô rát, cảm giác nếu mình không làm gì mà buông Kiều Úc ra thì căn bản không phải là đàn ông.

“Lê Dạ Tinh, tôi biết cậu thật giỏi.”

Nói xong y không chút lưu tình cúi đầu cắn một ngụm lên cổ Kiều Úc, đôi môi nóng bỏng vuốt ve phía trên, hàm răng hơi dùng sức cắn lên làn da mỏng liên tạo ra tia máu, đầu lưỡi y vươn ra liếm đi giọt máu, ánh mắt âm trầm như đêm lộ ra tia sáng như loài sói đang nhìn con mồi.

“A...” Kiều Úc bị Tùng Dung cắn trở tay không kịp, đau đến kêu lên một tiếng, nhấc chân muốn đạp Tùng Dung một cước, nhưng Tùng Dung dễ dàng bắt được, chống người lên nhìn cậu chằm chằm.

Kiều Úc che vết thương thù hận nhìn y: “Tùng Dung, anh nổi điên cái gì! Anh à cún à?”

Đôi môi thật mỏng khê đóng mở, không phải nói lời xin tha thứ, thế nhưng Tùng Dung hết lần này tới lần khác vẫn không rời được tầm mắt, y thực sự rất muốn thử xem hôn lên bờ môi này sẽ có cảm giác gì, có mềm mại như trong tưởng tượng hay không.

Nắm chặt tay lại, y chặt vật rời tầm mắt, hiện tại không thể, Tùng Dung mà không thể như vậy, không được nóng vội.

“Đối phó với trẻ con xấu tính thì phải dùng chiêu thật độc ác, nếu không thì lần sau cậu vẫn không nhớ được.”

Kiều Úc không phải người ngu, cậu mơ hồ cảm giác được ý tứ của Tùng Dung, nhưng trước mắt chỉ có thể giả ngu, bản thân là kẻ mang tội giết người có tư cách gì mà chờ mong tình yêu. Trong lòng cười khổ một tiếng, cậu làm như không có chuyện gì xảy ra, sửa lại cổ áo, đắp Tùng Nhung một đắp.

“Lần sau anh còn như vậy tôi liền đánh anh, cho anh triệt để không dậy nổi.”

Tùng Dung che mặt trong lòng cười khổ, đánh tội tày đình cậu phải chịu trách nhiệm cả đời, Lê Dạ Tinh cậu có gan sao? Đương nhiên cũng chỉ nói trong lòng, trên miệng tuyệt đối không thể nói ra.

Ban đêm vốn đang yên tĩnh thình lình bị tiếng súng chói tai phá vỡ. Kiều Úc thâm nghĩ không tốt “Bọn chúng đuổi tới rồi.”

Tùng Dung mắng một câu “***” cầm súng chui về vị trí lái xe, Kiều Úc ngăn y lại “Tôi lái xe, anh bắn súng.”

Tùng Dung gật đầu, Kiều Úc đạp ga lao đi như bay, xe phía sau theo rất sát, Tùng Dung thò ra bắn hai phát súng, xe phía sau quẹo một đường thật nhanh tránh được viên đạn, lại tiếp tục đuổi theo.

Kiều Úc liếc nhìn gương chiếu hậu “Đám người kia vẫn còn theo đuôi, biết là chúng ta liền không tha đúng không?” Cậu phanh gấp thay đổi phương hướng, xe phía sau không kịp phản ứng, mất thấy sẽ đụng nhau.

Kiều Úc cười lạnh, khi hai xe sắp đụng nhau liền lùi mạnh về phía sau, chiếc xe linh động giống như con thoi qua lại nhẹ nhàng, khiến cho người truy đuổi không kịp phản ứng nữa. Một viên đạn bay tới, nhưng không bắn trúng hai người họ.

Tùng Dung giơ ngón cái lên với Kiều Úc “Tiểu Tinh, làm tốt!”

Kiều Úc cong khoe môi “Đây là lúc anh ra sân.” Tùng Dung ăn ý gạt đầu, nhào người ra ngoài bắn hai phát súng vào lốp chiếc xe phía sau.

Lốp xe bị nổ tung, ma sát với đường cao tốc rồi bị văng ra, nằm chắn ngang giữa đường, ầm một tiếng lửa bốc lên, hai người áo đen nhảy ra lăn trên mặt đất. Chúng võ trang đầy đủ không nhìn rõ mặt, lật người chạy đến rào chắn ven đường đuổi theo hai người Kiều Úc, Tùng Dung.

“Tại sao không cắt đuôi được, thật đúng là dính người.” Kiều Úc không vui đập ga, Tùng Dung phát tay “Xem ra không muốn đánh người bị thương là không có khả năng.”

23. Chương 23: Gió Đêm Thổi Không Đi Kích Động

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

“Làm sao cũng không cắt đuôi được, thật là dai như đĩa mỳ.” Kiều Úc khó chịu đập ga, Tùng Dung lắc lắc khẩu súng trong tay mình, “Xem ra không muốn làm người khác bị thương cũng không được rồi.”

Vừa nói, y không chút do dự giơ súng nã hai phát vào chân hai tên kia, chúng trúng đạn lần lượt ngã xuống, một trong hai tên mở miệng chửi thề, sau đó ném ra vật có hình dạng như lựu đạn.

“Dạ Tinh nằm sấp xuống!” Tùng Dung bị dọa sợ rồi, bất chấp hết ôm chặt Kiều Úc vào lòng bảo vệ.

Kiều Úc mở to mắt, nhìn không được có chút hoảng sợ, không lẽ lần này thực sự không tránh được? Lần đầu bị bom nổ chết, không lẽ còn lần hai?

Thế nhưng vụ nổ lại không xảy ra như tưởng tượng, vật trông như lựu đạn cầm tay kia ở giữa không trung đột nhiên phân tán ra thành vô số mảnh dao sắc bén, như những chiếc lá soạt soạt bay về phía bọn họ, mỗi lưỡi dao đều như được tẩm độc, lóe sáng lấp lánh.

Kiều Úc kêu lên kinh ngạc: “Sao lại thế!”

Tùng Dung không hiểu ý Kiều Úc, vừa muốn nói lại bị Kiều Úc đẩy ngã, vô số lưỡi dao bén nhọn tạo cho người ta cảm giác chém sắt như chém bùn đồng loạt bay tới, như là cầm ứng lên qua mảnh vỡ kính xe bay vào trong. Kiều Úc đập mạnh ga, phóng thẳng một đường như hoàn toàn mất khống chế, hai tên áo đen đằng sau cũng không đuổi theo.

Tùng mảnh dao ghim vào kính chắn gió mới chịu ngừng lại, Kiều Úc kinh hồn khiếp đảm ngã ra ghế, cánh tay bị dao xẹt qua toàn là vết máu, nhưng may là không thương tổn nghiêm trọng, Tùng Dung thấy vết thương của Kiều Úc muốn điên lên rồi, y đau lòng ôm vai Kiều Úc lắc.

“Cậu không thể tự thương bản thân mình sao! Một đại nam nhân như tôi cần cậu bảo vệ à!”

Ánh mắt Kiều Úc đại ra không có phản ứng, Tùng Dung hoảng sợ nắm lấy tay cậu giúp cậu xử lý vết thương, nhưng máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra.

“Dạ Tinh, không sao rồi, đừng sợ, tôi ở đây.”

Sắc mặt Kiều Úc trở nên trắng nhợt, đôi tay run rẩy rút từ trên ghế ngồi ra một con dao nắm chặt trong tay, toàn thân bắt đầu vô thức run lên.

Đó là con dao màu bạc, trên thân dao dính máu tươi của Kiều Úc, lưỡi dao sắc bén không gì sánh bằng, tại nơi không nổi bật mấy trên cán dao khắc hình sư tử vô cùng sống động.

Ký hiệu này có ý nghĩa gì Kiều Úc vô cùng rõ, đây là ký hiệu của lão yêu quái Tây Sâm. Không lẽ lão đã biết mình là Kiều Úc nên phái người đến giết người diệt khẩu?

Nỗi kinh hoàng to lớn khiến Kiều Úc toàn thân run rẩy, không thể nào, việc mình trọng sinh trừ bản thân ra thì không thể có người thứ hai biết, lão Tây Sâm làm sao phát hiện ra được? Nếu lão biết Lê Dạ Tinh chính là Kiều Úc, đồng nghĩa với việc Tùng Dung và tổ trọng án sẽ gặp nguy hiểm!

Làm sao đây!

Trái tim Kiều Úc như lạnh đi, đầu óc nặng nề như bị đổ đầy chì, cậu biết thuốc mê tẩm trên dao bắt đầu có tác dụng rồi. Loại vũ khí này được chế tạo ra để đối phó với đối thủ mạnh hơn mình, mỗi khi công kích sẽ có tác dụng trên diện tích lớn, nếu lưỡi dao không làm đối phương bị thương thì sẽ có lớp thuốc mê hạ gục người đó.

Ý thức bắt đầu mê mang, một giây trước khi bất tỉnh Kiều Úc kéo Tùng Dung lại nói: “Đừng đưa tôi đi bệnh viện, tôi buồn ngủ, chúng ta về nhà được không.”

Nói xong Kiều Úc chìm vào một mảng tối đen.

Tùng Dung ôm chặt Kiều Úc vào lòng, nhẹ giọng: “Ừ, không đi bệnh viện, chúng ta về nhà.”

Toàn thân cảm giác sắp rụng rời, nghĩ đến Kiều Úc không màng mạng sống lao đến ôm chặt mình, trong lòng Tùng Dung như mới làm đổ lọ ngũ vị. Lê Dạ Tinh cậu thật là ngốc mà, người ta thấy nguy hiểm chạy còn không kịp, cậu lại mù quáng đâm đầu vào.

Cậu có biết tôi suýt bị cậu dọa chết không, cậu có mệnh hệ gì thì tôi biết làm sao đây...

Hít sâu một hơi, Tùng Dung xé áo sơ mi của Kiều Úc băng lên vết thương cho cậu, đạp ga phóng xe chạy vội về nhà.

Cả người nặng như chì, lỗ tai ong ong, mở mắt ra kinh ngạc phát hiện mình đang bị treo trong một căn hầm âm u, bốn bề một mảng đen tối, nguồn sáng duy nhất là chiếc đèn pin treo trên đầu.

Nơi này... Kiều Úc nhú mày cố gắng thích ứng với ánh sáng kịch liệt trước mắt, sau đó vô cùng kinh sợ, đây chẳng phải là tầng hầm nhà lão Tây Sâm sao! Thế nào lại ở đây!?

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra bản thân đang bị treo trên giá chữ thập, toàn thân trên dưới không có tác thịt nào nguyên vẹn, máu không ngừng chảy ra từ các vết thương, hình ảnh lọt vào mắt khiến toàn thân càng thêm đau đớn, đau đến tận xương tủy.

“Shhhhhh...”

Giấy giụa kịch liệt làm vết thương càng thêm đau, thần tình Kiều Úc lại bắt đầu mơ hồ, tại sao hắn lại ở đây, Tây Sâm bắt đến ư? Tùng Dung giờ đang ở đâu, tại sao không nhớ được gì vậy? Từng câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu hắn, làm cho trí óc vốn nặng nề càng thêm hỗn loạn.

Nhắm mắt cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra trước khi mình ngất đi, thế nhưng trí nhớ chỉ dừng lại ở cảnh những con dao phóng đến và ký hiệu sư tử trên cán dao, cậu vẫn nhớ trước khi ngất rõ ràng mình đang nằm trong lòng Tùng Dung, sao giờ lại thành thế này?

Lúc này cửa căn hầm được mở ra, K mang theo chiếc roi da thật dài đi vào, nở nụ cười quỷ dị đi đến bên Kiều Úc, “A Úc, mạng cậu cũng lớn ghê ha, bị nổ thành thịt vụn mà còn sống được, chắc chắn, có lẽ lần trước tôi xuống tay nhẹ quá nhỉ.”

Vừa nói, người tên K vung roi quất vào người Kiều Úc.

“A!” Toàn thân Kiều Úc căng cứng, da trên lồng ngực xuất hiện một vết thương rớm máu, hắn hung hăng liếc K, cười lớn: “Lâu rồi không gặp, mày vẫn ngu như xưa! Vì lão già Tây Sâm mà bán mạng, cảm giác tuyệt lắm sao?”

“Câm miệng!” Lại thêm một roi, K nắm cổ áo Kiều Úc âm lãnh nói: “Mày còn hơi mà nói móc tao, xem ra mày thực sự muốn chết!”

K cầm cây sắt nung, không chút do dự dúi vào vết thương của Kiều Úc.

“A—! K..K m.. mày thật là k..hông biết hối cải mà! Ha..ha.. lão biến thái kia có thể giết tao t..thì đồng dạng..g có thể g..giết mày th..thôi, ha.a.. mày bán mạng vì lão đần...đáng sao?”

Kiều Úc đau đến co giật, thân thể không ngừng giãy giụa muốn co lại, nhưng tứ chi bị trói chặt không thể cử động, mùi thịt bị nướng khét bốc lên, Kiều Úc chỉ có thể cứng rắn cắn chặt môi mình, mồ hôi lạnh túa ra thấm lên những vết thương làm nổi đau lại tăng thêm một bậc.

K âm trầm cười, ngón tay quệt máu trên người Kiều Úc đưa lên miệng mình liếm [biến thái aaaa], “Tao ghét nhất vẻ mặt này của mày! Mày so với tao không tốt đẹp gì hơn, vậy mà tối ngày trưng ra vẻ mặt thánh mẫu, giả bộ cho ai xem? Nói cho cùng tao với mày cùng một giuộc, đều là chó cả thôi!”

Hắn nhin đau đớn ngẩng đầu lên, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn, K giờ chân đá vào bụng Kiều Úc, “Ngô –!” Kiều Úc lập tức phun ra một búng máu tươi.

K nhướn mày, dùng roi da phác họa từng đường nét khuôn mặt của Kiều Úc, tiếp tục nói: “Mày muốn lung lạc tim tao, thả mày cầu khẩn tiểu tình nhân của mày bình an vô sự đi, mày cũng rõ Cha nuôi rất có hứng thú với loại cơ thịt rắn chắc mà, không chừng giờ nó đã bị chặt thành tám khối ngâm trong formalin rồi, ha ha ha.....”

“Mày cảm ơn!” Kiều Úc thật sự không dám tưởng tượng nếu Tùng Dung bị bắt sẽ bị đối đãi như thế nào, Tây Sâm lão không thiếu biện pháp giày vò y sống không bằng chết.

“Sao, biết sợ rồi? Thôi thì coi như nể mặt mày, tao không ngại cho mày biết X chính là người của tổ chức, hẳn ta làm việc theo lệnh của Cha nuôi, mày và tiểu tình nhân của mày cản trở như vậy, cho dù mày không phải Kiều Úc thì Ngải vẫn sẽ thủ tiêu mày thôi!”

“Ý mày là gì. X là người của tổ chức? Vậy Tiêu Quốc Chấn chính là X?”

K thiếu kiên nhẫn nhìn mày, hung tợn quát một roi vào Kiều Úc, “Chết đến nơi mà còn nhiều lời! Tiểu tình nhân của mày chắc cũng bị giết rồi, mày cũng đi theo nó đi!”

Vừa nói hẳn ta vừa lấy ra một khẩu súng, Kiều Úc nhắm mắt khê nhếch khóe miệng, nhưng trong lòng vẫn nhin không được run rẩy: Tùng Dung, xin anh đừng xảy ra chuyện gì!

Đoàng! Một tiếng súng vang lên, Kiều Úc từ trong ác mộng tỉnh dậy, cả người thấm đẫm mồ hôi, khóe mắt còn vương lại vài giọt nước mắt kinh hoàng.

“Tùng Dung!” – Kinh hô một tiếng.

“Tôi ở đây, Dạ Tinh, cậu bình tĩnh.” Tùng Dung không yên tâm Kiều Úc, sợ vết thương của cậu bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao nên luôn ngồi bên giường, ai mà biết được vật nhỏ này cư nhiên gặp ác mộng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tùng Dung, tâm Kiều Úc mới an tĩnh lại đôi chút, nhắm mắt hít sâu một hơi, nhìn quanh bốn phía mới phát hiện bản thân đang ở nhà Tùng Dung, trên người còn đang đắp một chiếc chăn bông dày mềm mại. Thì ra tất cả đều là giả, nhưng mà nỗi đau lan khắp toàn thân vẫn rất thật.

Lau mồ hôi trên trán, Kiều Úc chậm chậm lên tiếng hỏi: “Tại sao tôi lại ở đây?”

Tùng Dung đêm nay bị Kiều Úc liên tiếp làm kinh sợ đến muốn suy nhược thần kinh luôn rồi, y thở hắt ra một hơi xoa xoa tóc Kiều Úc nói: “Chúng ta bị hai tên áo đen truy sát, cậu thụ thương nặng đi, cậu quên hết rồi sao?”

Kiều Úc vỗ vỗ đầu mình, chuyện xảy ra trước đó dần dần tái hiện ra trong não, cậu bây giờ mê mê mang mang không phân biệt được đâu là hiện thực đâu là mơ nữa, nhưng cũng may những chuyện xảy ra lúc này chỉ là mơ, nếu Tùng Dung thật sự vì mình mà bị Tây Sâm bắt, cậu thật sự không biết phải làm sao.

Tùng Dung giúp Kiều Úc chỉnh lại góc chăn, “Lại gặp ác mộng à?”

Kiều Úc lắc đầu, không dám ngẩng lên nhìn vào mắt Tùng Dung, “Tôi mơ thấy mình bị người ta treo lên mà đánh, còn mơ thấy Tiêu Quốc Chấn chính là X.”

Tùng Dung cúi đầu, khê cười nhẹ vài tiếng, “Dạ Tinh, tôi nhớ Tề Tích từng nói nhảm một câu, cậu rất hợp đi viết tiểu thuyết nha.”

Kiều Úc cũng biết Tùng Dung sẽ không tin, thật sự chính bản thân cậu cũng không thể thuyết phục được mình, mộng chính là mộng, cho dù nỗi đau roi da quát vào người có chân thật thế nào cũng không thể thành

thật được, nhưng mà bọn áo đen truy sát họ thật sự là người của Tây Sâm, mặc dù không rõ tại sao bọn chúng phải làm thế, nhưng với bản tính của Tây Sâm, đã xảy ra một lần thì chắc chắn sẽ còn lần thứ hai...

Nếu mình và Tùng Dung sau này ngày nào cũng phải đối diện những chuyện này biết phải làm sao đây...

Kiều Úc khoát tay, nhẹ nhàng thở hắt ra, “Anh coi như tôi điên đi, tôi mệt rồi, muốn ngủ một chút, anh ra ngoài đi.”

Tùng Dung hết cách nhún vai, xoa tóc Kiều Úc nói: “Chỉ là áp lực quá lớn làm cho hệ thần kinh căng thẳng nên mới gặp ác mộng thôi. Cậu cảm thấy có người treo cậu lên đánh là do cậu đang bị thương nên trong mơ mới thấy đau, còn về Tiêu Quốc Chấn và X, chắc là do cậu ngày nào cũng nghĩ về vụ án, ngày nghỉ đêm mơ nên mới mơ thấy vậy thôi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa.”

Kiều Úc gật đầu, “Có lẽ vậy.” Không chừng chỉ là bản thân quá khấn trương khi thấy kí hiệu sư tử kia thôi, Tây Sâm cho dù có ý muốn hại cậu thì cũng không thể xuyên vào cơ thể xem xem linh hồn trong cái xác này rốt cuộc là Kiều Úc hay Lê Dạ Tinh được.

Chẳng qua chỉ là một giấc mơ thôi, nghĩ thoáng một chút là ổn rồi. Kiều Úc cứ như thế tự an ủi bản thân, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Tùng Dung nắm lấy tay cậu, ngồi trên ghế không nhúc nhích, đợi đến khi hô hấp của Kiều Úc trở nên đều đặn mới nhẹ nhàng đứng lên, dùng tay nhẹ nhàng giúp cậu vén lại những lọn tóc lòa xòa, từng sợi tóc mềm mại lướt qua kẽ tay để lại một xúc cảm khô nóng.

Nhìn chằm chằm vẻ mặt an ổn không chút đề phòng khi ngủ của ai kia, Tùng Dung cảm thấy trong lòng mình hình như có một con vật rất nhiều vòi đang bò qua lại, dùng những chiếc vòi của mình nhẹ nhàng gãi gãi từng góc ngách trong tim y, trong sự bất an ngoài ý muốn cảm thấy một tia ấm áp. Y biết mình thật sự bại rồi, bại trên tay của một thằng nhóc miệng còn hôi sữa tên Lê Dạ Tinh.

Nói đến thì tên này cũng chẳng có gì tốt lành, tính khí cứ như con lừa đã cứng đầu còn luôn thích thể hiện, trong thân thể ốm yếu này phảng phất ẩn chứa một linh hồn vĩnh viễn không biết mệt mỏi, thật nghĩ không ra rốt cuộc mình bị hấp dẫn bởi cái gì, nhưng cứ hể nhắm mắt lại hiện lên hình ảnh của cậu ta.

Ngón tay khấn trương đến muốn xoắn cả vào nhau, Tùng Dung suy tư nửa ngày cuối cùng vươn người tới, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi thiếu chút nữa là chạm đến chóp mũi đối phương, Tùng Dung nín thở sợ rằng hơi nóng mình thở ra sẽ làm Kiều Úc tỉnh giấc, trong đầu như có tiếng ong ong kêu lên.

Kiều Úc như cảm giác được gì đó, không thoải mái trở mình, chiếc áo sơ mi quá khổ trở nên xộc xệch, lộ ra một mảng ngực, điểm nhỏ sẫm màu trên ngực như ẩn như hiện, cổ họng Tùng Dung khô đến sắp bốc cháy rồi, nhắm mắt lại, nghĩ đến xúc cảm lúc cắn cổ Kiều Úc trên xe, cả người lại trở nên nóng bừng.

Như bị mê hoặc, Tùng Dung liếm môi cúi đầu hôn lên môi Kiều Úc, hai cánh môi dán vào nhau, cảm giác mềm mại từ trên môi truyền thẳng đến tim, y nhấn nhé cảm giác muốn cạy mở miệng Kiều Úc công thành đoạt đất, dùng lưỡi nhẹ nhàng phác họa hình dáng môi Kiều Úc, lại như liếm không đủ mà nhắm vào môi dưới cậu ái muội chà sát.

Tùng Dung biết bản thân nhất định là điên rồi, đối với Kiều Úc đang ngủ mê làm ra cái chuyện lưu manh như thế thật là quá đáng, nhưng trong lòng nghĩ thế mà cơ thể không nghe theo, giờ tay luồn vào trong áo sơ mi của Kiều Úc, im lặng nhẹ sờ lên làn da mịn màng kia.

“Um...” Kiều Úc khó chịu hừ nhẹ một tiếng, Tùng Dung nghe xong cảm giác toàn thân như muốn bùng lên một đoàn lửa, một tiếng rên nhẹ giống như là thuốc kích dục đối với Tùng Dung, máu nóng toàn cơ thể đổ dồn vào một nơi [nơi mà ai cũng biết ấy:3] kêu gào dục vọng.

Thật muốn không do dự mà xé mở chiếc áo sơ mi kia ra, đem dấu ấn của mình lưu lại trên khắp mọi góc ngách của cơ thể này, đem cái miệng suốt ngày không nói được câu nào hay ngậm vào mặc sức gặm cắn.

Kiều Úc lại bất an trở mình, lông mày khẽ nhíu lại, trông đáng vẻ như lại gặp ác mộng, cánh tay Tùng Dung đang vươn đến cổ áo của Kiều Úc không tiến tiếp nữa mà dừng lại nhẹ nhàng vuốt ve bên cổ.

“Ai... mình đang làm cái mọe gì thế này!” Tùng Dung bực bội gãi đầu, cam chịu ngồi lại lên ghế. Tùng Dung mày dừng có tự mình đa tình nữa, mày thích người ta nhưng người ta thì thà không gặp mày kia, mày có ý

gì, muốn bá vương ngành thương cung sao?!

Nghĩ đến ánh mắt Kiều Úc sẽ nhìn mình khi tỉnh lại, tim Tùng Dung lạnh đi một nửa, so với gấp rút nhất thời thì tốt hơn hết là nên lẳng lặng ở bên cậu ta, như thế ít nhất cũng có thể ở bên cạnh người ta với tư cách bạn bè.

Tùng Dung suy sụp đứng dậy, thâm tình nhìn Kiều Úc một cái, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cậu, “Ngủ ngon.” Nói xong hoảng loạn chạy ra khỏi phòng.

Gió đêm thổi qua, lay động rèm cửa màu trắng bên cửa sổ, hơi nóng còn vương trong không khí bị bóng đêm như nước cuốn trôi đi hết.

Kiều Úc cuộn tròn trên giường, đột nhiên mở to mắt, vết tích Tùng Dung để lại trên môi vẫn còn nóng hổi, tim cũng muốn nhảy lên đến cổ họng, sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

24. Chương 24: Sóng Ngầm Nổi Dậy, Thăm Dò Khéo

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

Sáng sớm ngày hôm sau, tại phòng hội trường đại học T.

Buổi thuyết trình của Tiêu Quốc Chấn được ấn định vào lúc mười giờ sáng, nhưng hội trường đã sớm đầy người, đa số trên tay họ cầm cuốn sách ‘Từ Hồn’ hưng phấn thảo luận với nhau.

“Hôm nay giành được chỗ ngồi thật không dễ nha, tôi còn tưởng phải đứng nghe chứ.”

“Đúng vậy, hôm nay tôi mang cả bút ghi âm, về nhà phải ôn lại lời của giáo sư một lần mới được, tranh thủ mấy ngày này làm xong luận văn tốt nghiệp luôn.”

“Aiz, tôi cũng không cầu mong gì nhiều, hôm nay được nhìn thấy giáo sư Tiêu, được kí tên cho thì tôi đây chết cũng mãn nguyện~”

“Thiết, giáo sư người ta mắc mớ gì phải kí tên cho cậu!”

Mấy cô nữ sinh ngồi trước mặt Kiều Úc và Tùng Dung thao thao bất tuyệt, sắc mặt hồng nhuận phảng phất vẻ hào hứng, dáng vẻ của họ thật sự không giống nghe tọa đàm mà giống đi xem concert của ca sĩ nổi tiếng hơn. Kiều Úc nhin không được trợn trắng mắt, lén lút nói với Tùng Dung ngồi kế bên: “Anh bảo mấy cô gái này có phải nào thất nút rồi không, tên Tiêu Quốc Chấn kia vừa già vừa bủn xỉn, không biết bọn họ mê lão ta ở chỗ nào?”

Tùng Dung phì cười, ho khan một cái nói: “Cái này người ta gọi là mị lực cá nhân, bây giờ có rất nhiều cô gái bị cuồng đại thúc, càng già càng đáng tiền nha. Cậu đừng để họ nghe thấy cậu nói xấu Tiêu Quốc Chấn, coi chừng bị đuổi giết đấy.”

Kiều Úc chép miệng, đảo mắt nhìn xung quanh: “Anh xem, đa số ở đây đều là nữ sinh, tôi nghĩ lão Tiêu Quốc Chấn này nhất định có mảnh khỏe dụ con gái nhà người ta, không thì không thể nào nhiều gái thích hần đến vậy được.”

Tùng Dung xấu xa cười nhạo hỏi: “Sao, cậu đổ kị lão có nhiều gái theo à? Không bằng cậu cũng tìm một cô đi.”

Kiều Úc ngược mắt liếc y, đường nhìn ngừng ngay trên môi Tùng Dung, tâm trí đột nhiên nhớ lại nụ hôn nóng bỏng tối qua, mặt lập tức đỏ bừng lên, “Anh, anh đâu ra nhiều lời dư thừa thế, tôi cần anh quản à!”

Tùng Dung thật sự không nghĩ nói một câu cũng có thể làm Kiều Úc đỏ bừng mặt như vậy, trong lòng nảy lên một cảm giác không tốt: tiểu tử này không lẽ thật sự muốn tìm bạn gái!?

Trăm tính ngàn tính suýt nữa quên mất Lê Dạ Tinh cũng là nam sinh nha, thích con gái mới là bình thường. Như vậy bản thân chẳng phải càng thêm vô vọng sao? Nghĩ đến đây sắc mặt Tùng Dung trở nên kì quái, mím môi không nói thêm gì nữa.

Kiều Úc không chú ý đến vẻ khác lạ của Tùng Dung, vươn người ra vỗ vỗ một cô gái ngồi trước mình, “Mỹ nữ, sao các bạn lại đến đây nghe tọa đàm của giáo sư Tiêu thế?”

Cô gái phía trước quay đầu lại, vừa thấy Kiều Úc hai mắt liền sáng rõ, trường mình có anh chàng đẹp trai đến vậy? Cô có chút kích động cười cười, trả lời: “Giáo sư Tiêu học thức uyên bác, nữ sinh đều rất thích thầy ấy.”

“Các bạn thuộc khoa nào?”

“Ừm, chúng tôi đa số thuộc khoa khảo cổ, cố ý dậy từ rất sớm chiếm chỗ. Thứ nhất vì những điều giáo sư Tiêu nói rất có ích đối với luận văn của chúng tôi, thứ hai là thầy ấy cũng khá đẹp trai ha, hô hô.”

Kiều Úc cảm thấy mình như vừa nuốt phải con ruồi, thật buồn nôn, cậu đang cố tưởng tượng mối liên hệ giữa Tiêu Quốc Chấn với từ ‘đẹp trai’, càng nghĩ Kiều Úc càng thấy có lỗi với mắt thẩm mỹ của mình, nhin lại cảm giác muốn nôn tiếp tục nói: “Như vậy a, tôi cũng là fan bự của giáo sư Tiêu đấy, nhưng mà những gì thầy ấy nói tôi không hiểu lắm, hôm nay đến chỉ để hóng hớt thôi.”

Kiều Úc bắt lực gãi đầu, đôi mắt xinh đẹp mang theo ánh nước phút chốc hợp hồn cô gái kia, cô kích động nói: “Không lo, nếu cậu có hứng thú với gốm sứ thì có thể đến câu lạc bộ của bọn tôi chơi, chúng tôi hay tổ chức các hoạt động nghiên cứu về gốm sứ lắm.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, câu lạc bộ là do nhóm các cậu tự phát tổ chức?”

“Đúng vậy, nhóm chúng tôi tổng cộng có mười lăm người, tuy toàn là nữ sinh nhưng vẫn rất nổi tiếng trong trường đấy.”

Nói đến đây, trên mặt cô gái liền lộ ra biểu cảm đắc ý, Kiều Úc bất động thanh sắc nhếch môi, đột nhiên chuyển đề tài: “Đúng rồi, mỹ nữ, trông bạn trẻ như vậy, chắc mới mười tám nhỉ?”

Tùng Dung nghe đến đây liền ngửa mặt trợn mắt, mẹ kiếp, trước mặt anh dám ba hoa với nữ sinh lâu như vậy, đáng giận nhất là cả tuổi cũng hỏi luôn rồi, chút nữa chắc hỏi luôn ngày sinh tháng đẻ nhỉ.

“Cậu hỏi làm gì, có ý với người ta à?”

Sắc mặt Tùng Dung sấp đen bằng Bao Công rồi, khẩu khí khỏi nói là càng tức giận, thật hận không thể che kín mặt Kiều Úc lại không cho ai nhìn, nhưng Kiều Úc khó chịu nhìn y một cái, ý là: tôi đang làm việc, anh ngoan ngoãn ngồi im đi!

Nữ sinh đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đâu nhỏ thế, tôi sinh năm tám mươi chín, năm nay đã hai mươi hai tuổi rồi.”

“Sinh năm tám mươi chín là tuổi rắn đi, người sinh năm này thường đường đời bằng phẳng thoáng đãng, không biết vị tiểu thư này có thể cho tôi biết sinh nhật của bạn không?”

Không biết từ lúc nào Tiêu Quốc Chấn đã đứng bên cạnh ba người, không biết lúc này ông ta rốt cuộc đã nghe được bao nhiêu, lão mặc một chiếc áo tơ tằm màu xám, gọng kính vàng sáng lấp lánh, bên môi treo nụ cười ôn nhu, đủ để cô gái phải thét lên.

“Giáo sư Tiêu! Em.. em... thầy... cái kia... ai da, em em... sinh ngày hai mươi lăm tháng ba ạ.”

Nữ sinh đó hưng phấn đến nỗi không nói được một câu chỉnh tề, mà lúc này mọi người xung quanh cũng bắt đầu chú ý đến Tiêu Quốc Chấn, tất cả đều đổ xô sang hóng hớt với ánh mắt kích động.

Kiều Úc đứng dậy cười như không cười, giơ tay ra nói, “Thì ra là giáo sư Tiêu, thất kính thất kính.”

Tiêu Quốc Chấn híp mắt, đôi con ngươi nhạt màu xẹt qua một tia cay độc, sau đó lại cúi đầu bắt tay Kiều Úc, “Thật không nghĩ đến có thể gặp được hai vị cảnh quan ở đây, xem ra đạo này không có án gì để tra nhĩ?”

“Đạo này không bận lắm, chỉ đang điều tra vụ án của lệnh công tử thôi.” Kiều Úc nói xong sắc mặt Tiêu Quốc Chấn lập tức biến xanh.

Tùng Dung bất động thanh sắc đứng lên nói: “Thật ra hôm nay hai chúng tôi đến là đặc biệt muốn nghe ngài giảng giải thôi, thuần túy chỉ mang theo tâm trạng học hỏi đến, xin ngài đừng để tâm.”

Tiêu Quốc Chấn hừ lạnh một tiếng, đưa mắt liếc hai người, vỗ vỗ tà áo khôi phục dáng vẻ ưu nhã, cười với cô gái vẫn còn đang kích động kia, sau đó thông dong đi về phía sân khấu. Hiện trường hỗn loạn lập tức trở nên yên tĩnh, Tiêu Quốc Chấn tháo kính xuống, cặp mắt tinh anh mang theo ý cười bắt đầu cuộc tọa đàm.

Tùng Dung kéo Kiều Úc ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Sao cậu hề gặp ông ta là lại nhịn không được thế, tên cáo già Tiêu Quốc Chấn không dễ để chúng ta nắm được chứng cứ vậy đâu.”

“Anh đã từng thấy người cha nào có con bị bắt vào cục cảnh sát mà vẫn điềm đạm như không chưa? Tôi thấy ông ta nhất định là trong lòng có quỷ.” Kiều Úc vỗ mạnh vào tay vịn ghế, kết quả đụng phải vết thương hôm qua, đau đến thiếu điều muốn la lên. Trong đầu vô thức nghĩ đến cơn ác mộng trước đó.

Cậu không thể quên khuôn mặt cười như điên dại của Tiêu Quốc Chấn trong mơ, cũng không quên được vẻ mặt của Tùng Dung khi trúng đạn, dù biết là giả nhưng vẫn làm người ta thấy đau và ghi sâu vào tận xương tủy.

Tùng Dung thở dài một hơi, “Cậu đang bị thương, ngoan ngoãn một chút. Dù lúc nào cũng nghĩ mình bằng sắt, cậu liệu mạng tôi cũng không phát thêm tiền thưởng cho cậu đâu.”

Kiều Úc bất mãn trừng mắt, “Âu Dương nói quá chuẩn, anh quả thực vừa bủn xỉn vừa ích kỷ.”

Tùng Dung cười không nói gì, giơ tay muốn xoa đầu Kiều Úc, thế nhưng Kiều Úc lại né ra đằng sau, trên mặt thoáng không tự nhiên. Tay Tùng Dung cứng lại giữa không trung, bỏ xuống không được mà giơ lên cũng không xong.

Mình làm gì sai khiến bé con này sợ mình rồi? Đầu óc Tùng Dung lại loạn thành một đoàn, trái tim như bị người ta đóng đinh vào vậy, không phải rất đau nhưng vô cùng chua xót.

Kiều Úc cứng ngắc nhún vai, “Cái đó... tôi tưởng anh muốn đánh đầu tôi.”

Từ khi phát sinh chuyện tối qua, mỗi khi đơn độc ở bên Tùng Dung cậu lại thấy toàn thân không được tự nhiên, một động tác quen thuộc giờ đột nhiên trở nên vô cùng mờ ám, Tùng Dung đối với tất cả mọi người ở tổ trọng án đều là một bản mặt than, trước giờ chưa từng động tay động chân với ai, thế nhưng đối với mình cậu là ba hồi nhéo má bốn hồi xoa đầu, thần thái rất ư là tự nhiên nhưng vẫn làm người ta cảm thấy vô cùng ái muội.

“..... lịch sử của gốm sứ bắt đầu từ rất sớm khoảng hơn ba nghìn năm trước vào đời nhà Thương, nước ta đã xuất hiện sứ xanh [thanh hoa từ], đến triều Tống thì gốm sứ trở nên phổ biến khắp đại giang nam bắc, vô cùng nổi tiếng, trong đó sứ xanh và sứ trắng là nổi danh nhất [thanh từ và bạch từ]. Mà thứ chúng ta sắp đề cập hôm nay chính là sứ xanh được mệnh danh ôn thuần như ngọc.”

Kiều Úc lật cuốn ‘Từ Hồn’ ra, tìm được ‘Ngũ tạng ngũ hành, trấn từ chi hồn’ im lặng nghe, Tùng Dung bất động thanh sắc đứng dư quang nhìn Kiều Úc, nhìn chằm chằm vào cánh môi mỏng màu phấn hồng kia, miết môi không lên tiếng.

Tiêu Quốc Chấn cầm trà Bạch Hào Ngân Châm(*) lên uống một ngụm trầm giọng, không nhanh không chậm nói tiếp: “Làm sứ chú trọng nhất chính là công đoạn lên màu, sứ xanh cao cấp màu sắc đậm nhạt, nhuận mà không thô, chạm vào cảm giác mát lạnh như nước, muốn đạt được điểm này phải nói đến thiên thời địa lợi nhân hòa, nhiệt độ, hoàn cảnh và tất nhiên sự kiên trì của con người là không thể thiếu. Thời cổ có một truyền thuyết rằng, một món đồ sứ có thể chứa đựng cảm xúc của con người, chỉ cần trong lúc nung thêm vào ý niệm của người đó, thì món đồ sứ kia có thể dùng để bảo vệ chủ nhân của mình.”

(*)Bạch Hào Ngân Châm Trà () là một loại bạch trà (trà trắng) nằm trong Thập Đại Danh Trà đến từ vùng trà lớn nhất của Trung Quốc đó là Phúc Kiến. Theo tiếng Hoa thì Bạch Hào có nghĩa là lông trắng, dùng để ám chỉ phần lông tơ trắng bám trên từng cánh trà; còn Ngân Châm có nghĩa là cây kim bằng bạc dùng để nói đến hình dáng và màu sắc như cây kim bạc loại trà này.

Lúc này đột nhiên có một nam sinh gơ tay: “Giáo sư, em có một câu hỏi. Thời phong kiến tư tưởng người dân lạc hậu hủ bại, tin quỷ thần tin thiên mệnh nên mới tin rằng một món đồ sứ có thể có cảm xúc riêng, nhưng mà bây giờ là xã hội văn minh, giáo sư nói như thế không phải phản lại tư tưởng duy vật sao?”

Tiêu Quốc Chấn nhẹ nhàng cười, đẩy đẩy kính, “Nhân loại luôn luôn không thể thoát khỏi bản thể mà nhìn ra thế giới để giải quyết vấn đề, em cảm thấy những thứ mắt thấy là thật, là đúng, thế nhưng qua thêm vài thế kỉ nữa em có chắc rằng tư tưởng duy vật còn là chân lí không? Trung Quốc là một đất nước rộng lớn, có hơn năm nghìn năm lịch sử, những thứ này được truyền lại đến thời nay thì nhất định có đạo lí của chúng, cũng giống những thứ như ngũ hành bát quái gì đó, đến nay vẫn được sử dụng đấy thôi.”

Nam sinh như hiểu như không gật gật đầu, xấu hổ không dám hỏi tiếp nữa, gãi đầu mấy cái ngồi xuống ghế.

Kiều Úc cười cười gơ tay lên, Tùng Dung bên cạnh hỏi nhỏ: “Cậu lại làm trò gì?”

Kiều Úc tinh nghịch hướng y chớp chớp mắt, ý bảo y đừng hỏi nhiều. Tiêu Quốc Chấn nhìn thấy Kiêu Úc biểu tình trên mặt lập tức cứng lại, đôi mắt tuy bị kính che bớt nhưng vẫn thấy rõ sự hung ác đang thấu ra ngoài. Nhưng lão vẫn rất lễ độ chu toàn cười cười lên tiếng, “Bạn học này có câu hỏi gì?”

Kiều Úc đứng dậy, bày ra bản mặt học sinh gương mẫu hỏi: “Em đọc qua rất nhiều sách của thầy, nhưng ấn tượng sâu nhất vẫn là cuốn ‘Từ Hồn’ này. Nhưng mà trong sách có vài vấn đề em không hiểu cho lắm nên muốn nhờ thầy giải thích ạ.”

“Ha ha, thì ra là vậy, vấn đề này chúng ta chút nữa nói riêng đi, dù sao thì đây cũng không phải là buổi giao lưu sách ‘Từ Hồn’.” Cặp kính viền vàng lóe ra hàn quang, trong đó ý uy hiếp mười phần.

Kiều Úc giả như không thấy, làm ra vẻ ủy khuất nó: “Em còn chưa hỏi sao thầy biết nó không liên quan đến vấn đề hôm nay? Lúc nãy thầy cũng nói rồi, những món gốm sứ ưu chất có thể mang theo ý niệm của con người, vậy trong sách thầy từng nhắc đến ‘ngũ tạng ngũ hành, trần từ chi hồn’ chính là một cách để con người rót ý niệm của mình vào trong đó sao?”

Đôi mắt Tiêu Quốc Chấn híp lại đầy nguy hiểm, ngón tay vô thức nhấc lên, từ góc độ của Kiêu Úc thấy thì giống như sát thủ đang vuốt ve vũ khí của mình.

Kiều Úc vừa đưa ra câu hỏi, cả hội trường liền bắt đầu thảo luận, mọi người xôn xao nói qua nói lại nửa ngày, lục đục mở miệng nói: “Giáo sư, ngài giải thích một chút về vấn đề này đi, rốt cuộc ngũ tạng và gốm sứ có quan hệ gì với nhau?”

Mắt thấy cả hội trường bắt đầu quan tâm đến vấn đề này, Tiêu Quốc Chấn đành phải dè nén sự không vui trả lời: “Vào thời cổ, mọi người đều nghĩ rằng xác chết sẽ được thần linh phù hộ, người phạm không thể mạo phạm, nên sau này đã lưu hành tập tục đem ngũ tạng của người chết ném vào trong lò gốm, gốm sứ nung ra từ đó cũng sẽ có được sự bảo hộ từ thần linh. Đây chẳng qua cũng chỉ là truyền thuyết, tôi viết trong sách chẳng qua cũng chỉ muốn giới thiệu toàn diện hơn với mọi người về lịch sử gốm sứ mà thôi, bạn học này có lẽ là nghĩ lệch đi đâu rồi.”

“Vậy không đúng nha, lúc nãy giáo sư nói những gì được lưu truyền lại từ thời cổ tuyệt đối là có đạo lí, giờ sao lại nói thành truyền thuyết dân gian?” Kiêu Úc không chịu từ bỏ tiếp tục hỏi, trong lòng cười lạnh, Tiêu Quốc Chấn thì xem ông giả bộ đến khi nào.

Cơ mặt của Tiêu Quốc Chấn co rút, lão hung hăng trừng Kiêu Úc, ánh mắt cảm giác hung ác như độc xà, Tùng Dung ở dưới kêu kêu Kiêu Úc: “Tạm được rồi, không nên đánh rắn động cỏ.”

Nhéch miệng, Kiêu Úc không đợi Tiêu Quốc Chấn mở miệng tiếp tục nói: “Giáo sư đừng để bụng, có lẽ em lỡ mạo phạm thầy, nhưng mà gần đây em nghe đồn có vụ án giết người, cô gái kia chết không rõ ràng, còn tội nghiệp đến nỗi nội tạng cũng bị người ta móc mất, nên hôm nay nghe được điều này nhin không được có chút hoài nghi, xin giáo sư đừng để bụng, em không có ý làm khó thầy đâu.”

Giọng nói của Kiều Úc không lớn, khẩu khí cũng rất ôn hòa, nhưng học sinh xung quanh lại nhin không được hít một ngụm khí lạnh. Mọi người đều biết nữ sinh mà Kiều Úc nói chính là Lý Hiểu Mẫn, ở đây có không ít người quen biết cô ấy, vừa nghĩ đến cái chết của cô, mọi người đều nhin không được cảm thấy lạnh xương sống.

Chiêu lấy lui làm tiến, dương đông kích tây thành công đánh sập địa vị của Tiêu Quốc Chấn, lão cầm ly nước lên uống nước để che giấu cảm xúc, tay nắm chặt đến nỗi gân xanh, lão cười nói, “Đôi lúc liên tưởng phong phú quá cũng không phải chuyện tốt, đương nhiên là trên lĩnh vực y học tôi rất khuyến khích các em suy nghĩ thêm.”

Kiều Úc nhướn mày ngồi trở lại ghế, làm động tác OK với Tùng Dung, Tùng Dung bắt lực bưng trán, y có cảm giác nếu Kiều Úc cứ tiếp tục thì chắc trời cũng sập luôn mất.

25. Chương 25: Lại Thêm Một Vụ Án Giết Người

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Sau khi buổi diễn thuyết của Tiêu Quốc Chấn kết thúc, tất cả mọi người đều muốn ở lại xin chữ ký, Tùng Dung và Kiều Úc nghe xong buồn ngủ muốn chết, thật vất vả đợi đến khi kết thúc diễn thuyết liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng về cảnh cục.

Còn chưa tới cửa, nữ sinh trước đó nói chuyện với Kiều Úc vội vã đuổi theo: “Đợi đã... này, các anh chờ một chút.”

Kiều Úc dừng bước, quay đầu lại phát hiện cô gái ấy, mở miệng cười nói: “Mỹ nữ, có việc gì sao?”

Khuôn mặt nữ sinh liền đỏ bừng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân, không dám ngẩng đầu đối mặt với hai người, Kiều Úc hỏi lại lần nữa, cuối cùng cô gái quanh co nửa ngày mới khẽ giọng nói: “Việc này... em muốn... anh có thể cho em số di động của anh không? Em, em muốn làm bạn với anh.”

Tùng Dung vừa nghe thấy lời này trong nháy mắt mặt đen xì, nhú chặt lông mày, nhin xuống xúc động muốn ôm lấy Kiều Úc, tuyên bố quyền sở hữu của mình với cả thế giới, lắc đầu thật mạnh để xua ý tưởng đó đi.

Kiều Úc cười lên, sống hơn nửa đời người đây là lần đầu tiên cậu gặp nữ sinh dũng cảm bắt chuyện với cậu, loại cảm giác này thật mới mẻ, cũng thật hay nha, nhìn cô gái trước mặt mới hai mươi tuổi khiến bản thân cảm thấy mình cũng trẻ lại không ít: “Mỹ nữ, bạn ngay cả tên cũng chưa nói cho tôi biết lại hỏi tôi số di động, như vậy không hay lắm nha!” [cái này, ở chương trước bạn gái tự xưng mình 22t á, giờ còn 20 T^T tác giả thật là....]

Nữ sinh kia vừa nghe thấy thế, cả lỗ tai cũng đỏ lên: “Cái này... Ách, tên em là Trương Nguyên, rất hân hạnh được biết anh.”

Kiều Úc cảm thấy trên chộc cô gái trẻ một chút thật vui, liền lấy giấy và bút trong túi ra viết số điện thoại của mình, sau đó cười nói: “Tôi tên Lê Dạ Tinh, không phải là sinh viên, tôi làm việc ở sở cảnh sát thành phố T, bạn nếu cần tới sự giúp đỡ thì có thể tới tìm tôi.”

Trương Nguyên lấy được số điện thoại của Kiều Úc, hưng phấn đến nỗi mắt đều muốn hiện lên màu hồng nhạt, cô gật mạnh đầu một cái: “Cảm ơn anh, vậy... em đi trước.” Nói xong chạy trốn thật xa.

Kiều Úc khẽ cười rộ lên, vẫy tay với Tùng Dung: “Uầy, cô gái này thú vị đúng không, kiểu con gái gặp người liền đỏ mặt thật đúng là hiếm thấy a.”

Tùng Dung hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi không thèm liếc Kiều Úc, từ xa nhìn bóng lưng của y có chút cứng ngắc, hẳn là bị chọc tức. Kiều Úc khó hiểu, khẽ lầu bầu: “Cái gì vậy, quý họ hàng, chẳng lẽ ăn dấm chua với cả một cô bé? Xí, chua chết anh đi.”

=====

Ngồi trong xe gương mặt Tùng Dung vẫn đen như cũ, cũng không để ý tới người bên cạnh, lái xe như bay, lúc này nếu gặp cảnh sát giao thông có thể sẽ có náo nhiệt a, vậy thì thật là ‘bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp.’ (nghĩa là vốn sinh từ một gốc, sao nở thiêu đốt nhau – trích trong Thất bộ thi của Tào Thục)

Kiều Úc thấy Tùng Dung không để ý tới mình cũng không tức giận, bày ra biểu cảm bình tĩnh, nhàn nhã ôm ‘Tứ hồn’ tiếp tục nghiên cứu, tỏ vẻ hoàn toàn không sao cả. Nhưng việc này lại khiến Tùng Dung đau khổ, trong lòng y khó chịu muốn chết lại không thể giải tỏa nổi tức giận này, Lê Dạ Tinh mới vừa cùng nữ sinh kia cười đùa vui vẻ, bây giờ ngồi trong xe lại nghiêm mặt không nói câu nào, bản thân mình so với một quyển sách cũng không bằng.

Càng nghĩ càng cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương sâu sắc, Tùng Dung nhịn không được kéo lỏng cà vạt, tiếp tục lái xe, Kiều Úc lặng yên không tiếng động nghiêng người đến sát y: “Này, lão đại, tôi phát hiện anh có tóc bạc rồi.”

Tùng Dung không kiên nhẫn phát tay một cái: “Tôi đúng là già rồi, hơn nữa còn mập ra, không như Trương Nguyên hay Vương Nguyên gì đó trẻ tuổi được chưa?”

Kiều Úc phụt ra tiếng cười lớn, lời nói của Tùng Dung so với nỗi oán hận của tiểu tức phụ còn nặng nề hơn: “Ha ha ha, lão đại anh thêm động tác Lan Hoa Chỉ nữa, có thể gọi anh là tỷ tỷ được rồi.”

“Tiểu tử cậu muốn chết hả!” Lửa giận của Tùng Dung bị chọc cho bốc lên, y thừa dịp chờ đèn đỏ, tóm cổ tay Kiều Úc nói: “Bây giờ lớn rồi, cánh cứng rồi nghĩ muốn bay đi đúng không? Ngay trước mặt tôi lại cùng với nữ sinh mất đi mày lại, cậu thật giỏi a.”

Tùng Dung bị dấm chua xông lên não trong đầu chỉ còn lại khung cảnh ban nãy, y căn bản quên mất mình và Kiều Úc một mảnh giấy nhỏ chứng nhận quan hệ cũng không có, cho dù Kiều Úc có mất đi mày lại với nữ sinh kia thật thì đó cũng là việc thiên kinh địa nghĩa (chỉ việc theo đạo thường như trời đất không thể di dịch được), trai chưa vợ gái chưa chồng, mắc mớ gì tới y.

Thế nhưng hiện tại chỉ số IQ của Tùng Dung hạ xuống số không, bất chấp tất cả rống một trận với Kiều Úc, kết quả Kiều Úc nghe xong thì cười gập cả người.

“Ha ha ha... Tùng Dung anh năm nay bao nhiêu tuổi, có cần anh trai đây mua cho cậu viên đường không? Tôi đúng là rất thích cô gái Trương Nguyên kia, anh không phục?” Nói xong Kiều Úc giơ tay lên, không ngại phiền tiếp tục trêu ghẹo Tùng Dung, cậu chợt phát hiện khiến Tùng Dung xù lông cũng là một chuyện rất vui vẻ, đặc biệt là chứng kiến bộ mặt đông cứng đột nhiên biến thành sự tử hống, cảm xúc thật sự quá sung sướng.

Tùng Dung không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa, trực tiếp kéo cổ áo Kiều Úc thấp giọng nói: “Lê Dạ tinh, cậu nghĩ mình cánh cứng rồi muốn bay đi cũng phải nhớ kỹ cho tôi, cậu là của tôi... là người của tổ trọng án, đừng đem tâm địa gian xảo đùa giỡn với tôi.”

Tùng Dung rất muốn phách lối tuyên bố khắp mọi nơi: Cậu, Lê Dạ Tinh là của tôi. Nhưng làm thế nào y cũng không thể hạ quyết tâm, một đứa bé tốt như vậy, y không thể kéo cậu đi lệch khỏi quỹ đạo được.

Đương nhiên y không biết Kiều Úc vốn không trong sáng gì, chỉ nói “Được.” một câu không liên quan lắm, nhưng mà cậu từ đầu đến cuối là đồ tồi, giết người phóng hỏa đều đã từng làm, đương nhiên cái gọi là nhân tâm cũng đã nhìn thấu.

Kiều Úc nhún vai, đẩy tay Tùng Dung ra, thắt chặt lại cà vạt của y, nhẹ giọng như thủ thỉ: “Anh yên tâm, chỉ cần tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không rời đi một bước.”

Những lời này thật thật hư hư, rốt cuộc không rời khỏi Tùng Dung hay là không rời khỏi tổ trọng án, Kiều Úc cũng không nói rõ ràng, thế nhưng nó lại giống như lời thề, thành công khiến sắc mặt Tùng Dung chuyển

biển, trên khuôn mặt lạnh lùng thường ngày cũng đỏ ửng lên.

Gương mặt băng lãnh trong nháy mắt trở nên dịu dàng, phần bất an trong ngực cũng biến mất như kỳ tích.

Tùng Dung vừa định thừa thắng xông lên, nhân cơ hội nói chút gì đó với Kiều Úc, kết quả Kiều Úc buông cà vạt của y, cúi đầu tiếp tục đọc sách như chưa có chuyện gì xảy ra.

Dùng khí tràn đầy trong chốc lát biến mất không còn dấu vết, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng, muốn vật nhỏ Lê Dạ Tinh này không lẫn tránh tình cảm của mình phỏng chừng phải đợi dài dài a....

Chiếc xe màu đen vững vàng chạy trên đường, rẽ sang một đoạn đường khác lại gặp một vụ tắc đường.

Tùng Dung nhô đầu ra khỏi xe, nhìn hồi lâu cũng không biết chuyện gì xảy ra. Các xe xung quanh đều không kiên nhẫn ẩn còi, dòng xe phía sau còn không ngừng rẽ sang hướng này, trong lúc nhất thời vĩa hè trở nên hỗn loạn.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ đằng trước xảy ra tai nạn xe?” Kiều Úc đặt sách xuống, đi ra ngoài nhìn một chút.

Tùng Dung bất đắc dĩ thở dài, phía sau đã bị vài chiếc xe chặn lại không còn đường lùi: “Có lẽ vậy, bây giờ đang là giờ tan tầm, lượng xe đã nhiều lại gặp chút sự cố nhất định sẽ ùn tắc giao thông. Chúng ta chờ một chút đi, bây giờ chuyển sang hướng khác chắc chắn là không thể được rồi.”

Kiều Úc thở dài, ném cuốn ‘Từ hồn’ qua một bên đuổi người, kết quả đụng đến vết thương: “Au, đau quá đi.”

“Vết thương có bị nứt ra không? Để tôi xem một chút.” Tùng Dung lo lắng vươn qua, vén tay áo Kiều Úc: “Băng vải đều sẫm máu cả rồi, sao cậu lại không cẩn thận như vậy, chân tay đều không phải là của cậu nên bị thương cũng không đau lòng đúng không. Xế chiều hôm nay cậu về nghỉ cho tôi, đừng ở lại cục nữa.”

“Vậy không được, tôi có vài tư liệu chưa tra xong, a đau quá... Anh nhẹ tay một chút, vết thương nhỏ này không đáng ngại, au..”

Tùng Dung tức giận vỗ đầu cậu một cái: “Thôi đi! Đám người ngày hôm qua vừa nhìn đã biết là chuyên nghiệp, cậu đối mặt với bọn chúng khác gì lấy trứng chọi đá, không phải muốn chết sao. May mà chỉ bị thương ngoài da, nếu như bị súng bắn trúng không chừng đã vào nhà xác rồi.”

“Trong lòng tôi biết rõ, không có việc gì.”

“Cậu biết lai lịch của đám người kia? Hiện tại chúng ta ngay cả họ là ai đều không biết, tại sao muốn truy sát chúng ta còn chưa điều tra rõ ràng, cậu nghĩ có thể làm gì hả?” Tùng Dung lấy thuốc bột màu trắng của Vân Nam trong xe ra xoa lên cánh tay Kiều Úc, thận trọng dùng băng gạc quấn lại.

Kiều Úc mím môi không lên tiếng, cậu đâu chỉ biết đám người kia là ai, thậm chí ngay cả việc tại sao chúng muốn ra tay với mình và Tùng Dung đều có thể đoán được. Loại bỏ khả năng chúng đoán được mình là Kiều Úc, hiện tại chỉ còn một khả năng, nhất định là Tiêu Quốc Chấn và Tây Sâm có quan hệ, bọn họ lần này tự mình ra tay rất có thể do cảm thấy cảnh sát bắt đầu hoài nghi Tiêu Quốc Chấn, bắt buộc phải tiên hạ thủ vi cường.

Bằng bó kỹ vết thương, xe vẫn còn bị kẹt, ngay cả động đậy cũng không được. Lúc này một đám cảnh sát đi tới, nhìn y phục không phải là cảnh sát giao thông.

Kiều Úc huých tay Tùng Dung nói: “Ủây, chuyện gì xảy ra với nhóm cảnh sát kia vậy? Không phải cảnh sát giao thông đến phân luồng a.”

Tùng Dung ngẩng đầu nhìn lên: “Đó không phải là lão Lý ở đại đội phân cục hình cảnh sao, ông ta thế nào lại chạy tới đây?”

Mở cửa xe, Tùng Dung hướng về phía người có vóc dáng cao trước mặt kêu: “Hey, lão Lý, bên này!”

Người đàn ông khôi ngô quay đầu lại, thấy Tùng Dung mắt liền sáng lên, hần chạy tới vỗ vai Tùng Dung: “Cậu vừa gọi tôi hả, tôi còn tưởng mình hoa mắt, hóa ra thật là cậu sao Tùng Dung! Sao cậu không ở cảnh cục thành phố, lại chạy tới đây đi dạo?”

Tùng Dung giơ tay lên cho hần một quyền: “Người anh em, đây chính là vụ oan cho tôi nha, tôi bây giờ đang có một vụ án khó giải quyết, bận đến sứt đầu mẻ trán, nào có thời gian rảnh rỗi a. Được rồi, anh cầm chốt ở đây làm gì vậy?”

Lão Lý nhú mày, sắc mặt bỗng chốc trở lên ngưng trọng: “Trong tiểu khu Sâm Nguyên phía trước xảy ra một vụ án mạng, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, đó là lí do vì sao bị tắc đường, tôi đang định tới đây phân luồng dòng xe, kết quả gặp được cậu.”

Kiều Úc vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng hỏi: “Là án mạng kiểu gì?”

Lão Lý trên dưới đánh giá Kiều Úc một lượt, không nghĩ ra, hỏi: “Đây là...?”

“À, đây là pháp y của cảnh cục chúng tôi Lê Dạ Tinh, đi theo tôi cùng điều tra vụ án.”

“Ha ha ha, thế hả, còn trẻ như vậy đã là pháp y của cục cảnh sát thành phố, thật không tầm thường a.” Lão Lý nhiệt tình vỗ vai Kiều Úc nói tiếp: “Tôi không tới tận hiện trường xem xét, nhưng nghe các anh em bên trong nói người chết là một cô gái, thật đáng thương, mới chỉ có mười sáu tuổi đã bị cưỡng bức.”

Kiều Úc nhảy bèn cảm giác được bất thường, vội vàng truy hỏi: “Cưỡng bức? Cô bé bị người ta... ưm ưm?”

Lão Lý ngưng trọng gật đầu: “Thủ đoạn vô cùng độc ác, tiền dâm hậu sát, lại bị lấy đi lá lách, rất đáng thương, hiện trường phi thường đẫm máu, người làm trong nghề nhiều năm cũng nhìn không nổi.”

Tùng Dung và Kiều Úc kinh ngạc nhìn nhau, trong đầu có chung một dự cảm xấu... Vụ án này e rằng có liên quan đến vụ án Lý Hiểu Mẫn, không chừng là do cùng một người làm.

26. Chương 26: Kiều Úc Cuối Cùng Cũng Thông Suốt Rồi

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

“Lão Lý, chúng tôi có thể đến hiện trường xem không?” Tùng Dung đoán được tâm lí của Kiều Úc, mở lời trước.

“Tất nhiên có thể, pháp y bên tôi còn đang trên đường đến, các cậu có thể qua giúp tôi vui còn không kịp, đi theo tôi.” Lão Lý nhếch môi cười vui vẻ, vốn dĩ vụ án lớn như vậy không nên quy cho phân cục, giờ Tùng Dung đến rồi, không cần biết là án to bự gì, tên tiểu tử này cũng sẽ giải quyết gọn nhẹ thôi.

Vừa nói lão Lý vừa vẫy tay với vài cấp dưới, chỉ thị họ lái xe của Tùng Dung đi, sau đó dẫn đường cho Kiều Úc và Tùng Dung, hai người nhìn nhau một cái rồi im lặng đi theo lão Lý, Tùng Dung cúi đầu nói nhỏ bên tai Kiều Úc: “Chuyện này cậu nghĩ sao?”

“Tôi thật sự mong hai vụ án này chỉ là trùng hợp.”

Tùng Dung thở dài, “Trước mắt đến hiện trường xem sao đã, hy vọng sẽ không thấy kí hiệu X kia.”

“Tôi thấy vụ này chưa xong đâu.” (*)

(*) Nguyên văn ‘ ’: theo mình hiểu thì chữ có nhiều nghĩa như nâng, treo, huyền [huyền nhai các kiểu ấy], còn chưa xong, chưa có kết quả... Trong trường hợp này mình nghĩ là ý bảo chưa kết thúc.

Hiện trường nhuộm đầy máu đỏ, xung quanh có rất nhiều người dân vây xem, hành lang nhỏ hẹp nhét đầy người. Hai người đưa thẻ công tác ra, vừa tính bước vào thì điện thoại Tùng Dung kêu lên.

“Lão đại, anh với Tinh Tinh khi nào mới về, buổi tọa đàm chưa xong nữa hả? Bọn em đang đợi hai người ăn cơm nè.” Giọng Âu Dương từ ống nghe truyền đến.

Tùng Dung thở dài, cười khổ nói: “Bữa cơm này chắc không ăn được rồi, tiểu khu Sâm Nguyên xảy ra án mạng, cô với Tề Tích mang theo công cụ qua đây đi.”

“Nga!? Không phải chứ! Em không muốn thấy xác chết trước khi ăn cơm đâu nha!!!”

Giọng Âu Dương như sấm nổ rung trời, Kiều Úc đứng kế bên cũng phải đưa tay lên bịt lỗ tai. (chs bạn Âu Dương hồi trc thấy thi thể Lý Hiểu Mẫn thì phản kích tột độ, giờ lại sợ nhìn thi thể -- tác giả viết trc quên sau, hừ hừ)

“Phản kháng vô hiệu, mau thu thập đồ qua đây, thời hạn mười lăm phút, trễ một phút thì dừng mơ đến tiền thưởng tháng này nữa.” Tùng Dung điềm tĩnh nói, nhưng trong lời nói hiện rõ ý uy hiếp.

Lại truyền đến một trận la hét của Âu Dương, Kiều Úc và Tùng Dung cười nhún nhún vai, bất lực lắc đầu đi vào hiện trường.

Kiều Úc cởi găng tay ra, lau mồ hôi trên trán nói: “Tử trạng giống như Lý Hiểu Mẫn, lồng ngực bị mở ra dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết, lá lách bị lấy ra một cách nguyên vẹn, trên miệng có vết rách rõ ràng, trước khi chết có lẽ từng bị xâm hại tình dục. Sau lưng cũng có số lượng lớn vết bầm, dùng ngón tay ấn vào trở thành màu xám, theo suy đoán có lẽ đã chết khoảng sáu tiếng.”

Vừa nói cậu vừa giơ cánh tay phải của thi thể lên, “Bề ngoài cổ tay có vết thương hình chữ X, xem thủ pháp có lẽ là cùng một hung thủ với vụ cưỡng hiếp giết người trước đó.”

Tùng Dung nửa quỳ, trầm lặng lấy vải trắng đặt lên thi thể, mệt mỏi nói: “Vụ này chưa xong lại thêm vụ khác, xem ra hung thủ vẫn chưa mãn nguyện, theo đà này có khả năng sẽ còn có thêm người phải chết.”

Kiều Úc thần sắc ngưng trọng miết môi, đầu như muốn nổ tung, “Nếu đúng là Tiêu Quốc Chấn giết Lý Hiểu Mẫn thì chúng ta còn tra ra được động cơ giết người, nhưng cô gái này chết biết giải thích sao đây? Hung thủ quá xảo hoạt, một chút sơ hở cũng không có, thật sự không biết phải điều tra từ đâu.”

Lúc này, Hạ Quân Chi đem đến một xấp tư liệu, “Lão đại, đây là hồ sơ chi tiết về thân phận của người chết, cô bé tên là Vương Nguyệt Lâm, sinh ngày mừng một tháng sáu năm chín mươi tám, đang học năm nhất tại trung học thực nghiệm, thành tích học tập rất tốt, là lớp trưởng trong lớp, tính cách cũng rất ngoan ngoãn, có lẽ không phải bị người ta trả thù.”

Tùng Dung gật đầu, cầm tư liệu của Vương Nguyệt Lâm lật qua lật lại, kinh ngạc phát hiện cô từng có tiền án hình sự, “Cô bé không phải rất ngoan sao, sao lại có tiền án, có tra được tại sao không?”

Kiều Úc cũng kinh ngạc, nhảy chồm qua nhìn, “Không phải chứ, mới mười sáu tuổi thì có thể phạm tội lớn gì?”

Hạ Quân Chi nhún vai, “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, lúc này lấy lời khai của những người xung quanh cô bé cũng không hỏi về vấn đề này. Cha mẹ cô bé đều là người thật thà, nghe nói con mình chết liền trực tiếp ngắt tại chỗ, bây giờ đang được đưa đi bệnh viện, hỏi hàng xóm cũng nói là không biết gì, trong mắt bọn họ Vương Nguyệt Lâm luôn là một cô gái ngoan ngoãn hiền lành, họ không biết chuyện cô bé từng bị bắt vào đồn.”

Lúc này Thư Tình vừa mới sơ tán quần chúng vây xem lau mồ hôi đi tới, “Bên mọi người có manh mối gì không? Em nóng sắp ngắt rồi này, đám người đó thật không có pháp trị gì cả, khuê nữ nhà người ta chết thảm như thế không những không đồng tình mà còn chạy tới xem náo nhiệt, không biết họ nghĩ gì nữa.”

Hạ Quân Chi đưa cho cô một chai nước suối, cô nàng ực ực uống hết hơn nửa chai mới chịu dừng, “Xảy ra chuyện gì, sao mọi người đều mang biểu tình này.”

Kiều Úc đưa tư liệu của Vương Nguyệt Lâm cho cô xem, nói: “Cô bé rất ngoan ngoãn, nhưng lại từng có tiền án hình sự, mọi ghi chép đã làm xong nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân.”

Thư Tình lật qua vài trang, vỗ mạnh đùi, “Ai nha, thì ra là thế, em đã nói mà.”

Mất ba người kia thoáng cái mở lớn: “Cô phát hiện được gì rồi?”

“Lúc này khi sơ tán quần chúng em phát hiện vài đứa trẻ có vẻ cũng là học sinh cấp ba nói Vương Nguyệt Lâm đáng chết, ai biểu cô ta phát tán tin đồn, đây là bị báo ứng.”

Tùng Dung không hiểu nhưn mày, “Phát tán lời đồn gì?”

Thư Tình lắc đầu, “Em cũng không rõ, ban đầu em cảm thấy bọn chúng thật đáng ghét, người ta đã chết rồi mà nói chuyện không tích đức, giờ nghĩ lại, không chừng bọn chúng nói có lý, việc Vương Nguyệt Lâm có tiền án hình sự có lẽ liên quan tới chuyện này chẳng?”

Lúc này Âu Dương cùng Tề Tích thu thập chứng cứ đã trở lại, Âu Dương nghe Thư Tình nói không tự giác nhúu chặt mày, “Phát tán tin đồn gì mà có thể bị cảnh sát tóm, chắc không phải lại là ba cái thứ mê tín phong kiến chứ.”

Kiều Úc sờ khoé miệng, cười, “Thật ra chuyện này cũng không khó, trực tiếp đến sở cảnh sát tra ghi chép là được rồi, cái đó phải có chữ ký của Cục trưởng, cho nên... Tề Tích anh phát huy sở trường đi.”

Kiều Úc chớp mắt với Tề Tích, Tề Tích tự hiểu cười xấu xa, “Hiểu rồi hiểu rồi, lão đại anh coi như không thấy gì hết nha, em chỉ vào ngó một cái, tuyệt đối không bị Cục trưởng phát hiện đâu.”

Tùng Dung không vừa lòng liếc nhìn Kiều Úc: cậu lại bắt nạt tên ngốc tự nhiên Tề Tích, nếu Cục trưởng biết hệ thống cảnh cục bị hack chắc chắn sẽ lôi cả đám ra chặt đầu. Kiều Úc không lên tiếng nhún vai, mắt chớp chớp: trời biết đất biết tổ trọng án biết, anh phải tin tưởng khả năng của Tề Tích chứ.

Kết quả là Tùng Dung không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn trời xem như là im lặng đồng ý, Tề Tích hắc hắc cười lôi notebook luôn mang theo bên mình, lách cách gõ gõ một lúc, “Lão đại em tìm được rồi, không ngờ Vương Nguyệt Lâm còn nhỏ đã trâu bò như vậy, nếu là thời vận động cách tân văn hóa cô bé chắc chắn sẽ trở thành một vị lãnh tụ của chủ nghĩa nữ quyền.”

Mấy người chụm đầu vào nhau cùng xem đều hít một ngụm khí lạnh, Âu Dương hưng phấn trực tiếp ôm mặt la hét: “Óaaa! Cô bé thật hổ báo, thần tượng nga!!!”

Tề Tích chắc chắc mấy tiếng, nhìn màn hình cảm thán, “Không ngờ Vương Nguyệt Lâm lại là một người kịch liệt phản đối quan hệ trước hôn nhân. Vì muốn cản trở hành vi yêu sớm của học sinh nên đã dùng danh nghĩa lớp trưởng phát tờ rơi trong trường, không những vậy còn tự ý trừng phạt các cặp yêu sớm, cũng mạnh quá đi, hèn chi bị bắt vì tội gây cản trở tinh thần văn hóa.”

Kiều Úc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Chỉ đơn thuần vậy thì không đến mức bị bắt vào đồn, chắc còn lí do khác chứ.”

“Dạ Tình nói không sai, loại hành vi này lẽ ra chỉ xử lý riêng trong nhà trường, sao lại nháo đến cục cảnh sát. Thư Tình, lúc này cô nói có vài học sinh cấp ba bảo Vương Nguyệt Lâm đáng đời phải không, mấy đứa nhóc đó có lẽ là cư dân quanh khu này, cô tìm bọn chúng về cảnh cục một chuyến, tôi có việc muốn hỏi.”

“OK, cứ vậy mà làm đi!” Thư Tình gật đầu, đặt chai nước suối xuống quay đầu ra khỏi cửa.

Tùng Dung giơ tay xem đồng hồ, “Sắp hai giờ rồi, mọi người vẫn chưa ăn cơm phải không, hiện trường cứ để bên pháp chính lo, còn vấn đề gì về phòng nói. Ở đây máu me khắp nơi, đoán chắc mọi người cũng không dễ chịu gì.”

Tề Tích và Âu Dương hoan hô một tiếng “Lão đại vạn tuế!” sau đó thu thập tài liệu rồi chạy mất. Kiều Úc bất lực cười cười, ôm cánh tay bị thương muốn đứng lên, Hạ Quân Chi không một tiếng động đi qua.

“Quân Chi, sao vậy?” Kiều Úc cười hỏi.

Hạ Quân Chi nhìn cánh tay cậu đầy thâm thúy, khoé miệng khê nhếch: “Chắc chắc, xem ra tối qua rất mãnh liệt nha, lão đại cũng thật không biết tiết chế, còn làm cậu bị thương.”

Kiều Úc nghe xong sững lại một hồi, nửa ngày sau mới có phản ứng, mặt mũi thoáng cái đều hồng lên: “Anh nói cái gì! Sao lại giống bọn Thư Tình và Âu Dương rồi, trong não chứa thứ loạn thất bát tao gì thế hả!!!”

Hạ Quân Chi cười trầm thấp, “Tôi nói gì a? Là cậu tự nghĩ lệch thôi. Con người lão đại rất ít khi lộ tâm tình cho người ta thấy, đừng nhìn bản mặt bình thường lúc nào cũng như tượng, đối với người anh ấy thật tâm thì sẽ không tiếc hi sinh gì đâu, Tình Tình cậu phải trân trọng nha.” Nói xong cầm đồ của mình lên,

chạy theo Tề Tích và Âu Dương ở phía xa hô lớn: “Các người chờ tôi với! Tề Tích cậu còn nợ tôi một phần cơm sườn heo!”

Kiều Úc nghiêng đầu, nhìn Tùng Dung đang đứng lật tài liệu ở phía xa một lúc lâu, đợi đến lúc giật mình phát hiện ra hành vi ngốc nghếch của bản thân thì... chắc, Kiều Úc mi xong rồi, tên hồ ly già đó mà người cũng nhìn lâu như vậy được, mi hết thuốc chữa rồi.

Sau khi đem mọi việc bàn giao xong, Tùng Dung bước nhanh qua, cười nói với Kiều Úc: “Chúng ta đi thôi, tôi đưa cậu về nhà, trên người cậu còn có vết thương nên chiều nay khỏi đi làm đi.”

Tay áo Tùng Dung xắn cao, lộ đôi tay rắn chắc, áo sơmi mỏng manh không thể che đầy hết thân hình cao lớn của y, y cứ thế cười đứng trước mặt Kiều Úc, trên mặt còn mang theo một tầng mồ hôi, chỉ là đến hôm nay Kiều Úc mới phát hiện ra y đối với mình lộ ra vẻ tươi cười chân thật như vậy.

Nghĩ đến đây có cảm giác như phần mềm yếu nhất trong tim bị cái gì đó đập vào, lõm sâu không thể trở lại nguyên trạng được. Kiều Úc né tránh ánh mắt của Tùng Dung, néch khóe miệng nói: “Lại phát sinh án mạng tôi không thể nghỉ được, trực tiếp về cảnh cục đi.”

Tùng Dung nhú mày, môi mỏng mím chặt, “Lê Dạ Tinh, sao cậu cứng đầu thế, lâu lâu nghe lời tôi sẽ chết à? Tôi nói hôm nay cậu không thể đi làm chính là không thể đi làm, phản kháng vô hiệu! Cảnh cục có mấy người bọn tôi rồi, lo gì thiếu một mình cậu.”

Kiều Úc hít sâu một hơi, thật sự muốn nói: Tôi từ nhỏ đã lăn lộn trong núi đao biển lửa, mấy vết thương nhỏ xíu này tôi không thèm để ý đến, nhưng nhìn biểu tình kiên quyết của tên này thật nhịn không được muốn đùa đùa y.

Lúc này hiện trường đã không còn ai, một đám cảnh sát mang theo thi thể lên xe về cục rồi, mấy người xem náo nhiệt ngoài cửa cũng đã được sơ tán hết, căn phòng trống vắng chỉ còn lại hai người Kiều Úc và Tùng Dung.

Kiều Úc bước đến vài bước, khoảng cách giữa hai người lập tức được kéo gần hơn, cơ hồ Tùng Dung chỉ cần cúi đầu là có thể chạm vào môi Kiều Úc, trong khoảnh khắc căn phòng máu me kia đột nhiên trở nên không đáng sợ nữa, ánh mắt hai người giao nhau, Kiều Úc trầm giọng cười một cái lại rướn người lên phía trước thêm vài phân.

Tùng sợi tóc mềm mại lướt qua sườn mặt Tùng Dung, mặt khí tức thuộc về thiếu niên thổi thẳng vào mặt Tùng Dung làm con tim y rung lên, hô hấp cũng trở nên gấp gáp hơn, y thật sự nghĩ có lẽ Kiều Úc sẽ ôm lấy y.

Kết quả Kiều Úc chỉ tựa đầu lên vai Tùng Dung, giơ tay vấy vấy tóc y, “Thái dương dính bẩn, tôi lau giúp anh.” Khí tức chỉ thuộc về Kiều Úc mang thêm chút giọng mũi nhuyễn nhuyễn nhu hòa khiến nó càng thêm liêu nhân, Tùng Dung cảm thấy da gà toàn thân đều nổi lên hết rồi.

“Dạ Tinh, cậu.....” Giơ tay muốn giữ chặt con người nhỏ bé liêu nhân trước mắt, nhưng Kiều Úc nháy mắt lại lui về sau vài bước.

Khóe miệng Kiều Úc câu lên một mặt cười xấu xa, cố ý vươn người một cái, “Anh nói cũng đúng, vết thương trên người tôi thật sự đang nhói đau, vậy nghe lời anh chiều nay không đi làm vậy. Tôi đói chết rồi, chúng ta đi thôi.”

Nói xong cậu cư nhiên ném lại Tùng Dung còn đang chấn kinh đứng tại chỗ, tiêu sái vô mông đi mất.

Ngọn lửa trong lòng Tùng Dung càng ngày càng nóng lên, nhưng hễ cháy đến lúc kịch liệt nhất lại bị Kiều Úc tạt cho gáo nước tạt tắt ngóm. Loại tư vị này thật là vừa chát vật vừa thích thú, Tùng Dung nhìn chăm chăm bóng lưng Kiều Úc, không tự giác cười lên, “Tên nhóc này, cậu con mọt nó cứ câu đi, sớm muộn cũng có ngày đề cậu ra làm!”

=====

Úc à, nên nhớ em gọi anh là cái gì nha!! Là lão hồ ly đó!! Sau này có bị đề thì đừng trách tại sao anh ác nha cưng

~Thực ra là còn lời tác giả phía cuối mấy chương, nhưng mà các editor vì lười nên k dịch, beta tui đây cũng không còn cách nào~ cắt luôn!

27. Chương 27: Hội Thánh Nữ Diên Cuồng

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Sau khi đưa Kiều Úc về nhà, Tùng Dung vội vã tới cục cảnh sát, khi đến mới phát hiện Thư Tình đã dẫn học sinh cấp ba kia đến.

Âu Dương ngó đằng sau lưng Tùng Dung, phát hiện Kiều Úc không cùng đi với y, tò mò hỏi: “Tiểu Tinh đi đâu vậy, sao không trở về cùng sắp?”

“Cơ thể cậu ấy không thoải mái, tôi đưa cậu ấy về nhà rồi.”

Âu Dương mập mờ nháy mắt với Tùng Dung: “Lão đại a lão đại, anh không cần phải kiểm soát bao che cho hành vi dã man ngày hôm qua của mình đâu, nếu Tiểu Tinh hôm nay có thể kiên trì vắt xác tới đây thì tôi cực kì bội phục cậu ấy luôn, eo nhỏ như vậy sao có thể chịu được cơ chứ?”

Tùng Dung không khỏi bật cười: “Thu hồi tư tưởng đen tối của cô lại, quý cô Âu Dương Mạn, làm chính sự quan trọng hơn.” Nói xong liền cầm tập tài liệu đi vào phòng thẩm vấn.

Âu Dương kéo y lại: “Ai ai, lời còn chưa nói hết đã đi đâu chứ, đừng đi mà. Anh nói thầm cho tôi, tôi đảm bảo sẽ không cho bất kỳ ai khác biết, rốt cuộc ngày hôm qua anh có ra tay hay không?”

Tùng Dung bất đắc dĩ thở dài, nghĩ thầm: dù tôi có muốn, cũng phải có cơ hội chứ! Lê Dạ Tinh như ngồi trong lò cốt vậy, đánh không ăn thua, mà không khéo cho nổ tung cũng không chết ý chứ, không biết trước đây có bao nhiêu người đã hi sinh vì nhóc ấy, dù sao mình cũng phải tính toán lại. Tùng Dung sờ cằm tiếp tục nghĩ: không tấn công được thì dùng chính sách dụ dỗ, dù sao đi nữa cũng không thể để vật nhỏ này chạy mất.

Nghĩ tới đây Tùng Dung đẩy Âu Dương ra, giả bộ nghiêm túc nói: “Âu Dương Mạn, xét thấy cô năm lần bảy lượt quấy rối thủ trưởng, tiền thưởng tháng này cô đừng nghĩ tới, coi như tặng hồng bao trước cho tôi và Dạ Tinh đi.”

Âu Dương ngay lập tức giận đến giương nanh múa vuốt: “Tùng Dung! Tên đồng tính khốn kiếp! Đem tiền thưởng trả lại cho tôi!” Nói xong cô giương móng vuốt về phía bóng lưng Tùng Dung, đương nhiên cũng chỉ có thể khoa tay múa chân một chút, cho cô mượn thêm mấy lá gan cũng không dám động thủ với Tùng Dung.

Tùng Dung và Hạ Quân Chi ngồi trong phòng thẩm vấn liếc mắt nhìn nam sinh đang bị dọa bể mật đối diện, lặng lẽ mở máy tính ra, bắt đầu ghi chép lời khai.

“Cậu là bạn học của Vương Nguyệt Lâm? Cậu tên gì?” Tùng Dung hỏi.

Cậu nam sinh kia khấn trương muốn khóc, tội nghiệp co ro trong chiếc ghế, hít hít nước mũi: “Chú cảnh sát, cháu không biết gì hết, các chú thả cháu ra đi, cháu thực sự không quen biết Vương Nguyệt Lâm.”

Mặt Tùng Dung tối sầm, trên đầu nổi lên mấy sợi gân xanh, chú? Ách... mình thật sự già lắm sao? Hạ Quân Chi liếc sang nhìn Tùng Dung, nín cười ho nhẹ một tiếng: “Có hỏi cậu vấn đề này đâu, không được trốn tránh, nói vào vấn đề chính. Chúng tôi chỉ hỏi thông tin thôi, chưa nói cậu giết người, cậu biết cái gì thì nói cái đó, không cần phải khấn trương như vậy.”

Tùng Dung gật đầu, lấy ra một bức ảnh của Vương Nguyệt Lâm nói: “Tôi hỏi lại lần nữa, cậu tên là gì, có quan hệ thế nào với cô gái trong bức ảnh này?”

Cậu ta đại khái là bị giọng nói lạnh lùng của Tùng Dung hù dọa, ôm vai bắt đầu nức nở: “Cháu nói... cháu nói... các chú đừng bắt cháu, cháu thật sự không giết người.”

Tùng Dung và Hạ Quân Chi bắt đắc dĩ nhìn nhau một cái: Chúng tôi không phải là xã hội đen, có cần phải sợ như vậy không?

“Cháu... cháu tên là Trương Hoan, học cùng lớp với Vương Nguyệt Lâm, nhưng mà cháu không thân với cô ấy, cả năm học cháu và cô ấy nói chuyện không vượt quá năm lần.” Cậu ta dù sao cũng còn trẻ, gặp chuyện như vậy khó tránh khỏi không thể bình tĩnh được, căng thẳng đến nỗi nói lắp.

Tùng Dung nhếch miệng cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười: “Cậu đã nói không thân, vì sao lại tung ra lời đồn cô ấy gặp báo ửng?”

Nhắc tới chuyện này Trương Hoan tỏ ra kích động, vươn người về phía trước vội vàng nói: “Chuyện này cả lớp đều biết, cháu chỉ nói lại, chính cô ấy đã nói ra tin đó, thực sự không phải cháu nguyên rủa cô ấy đâu.”

Hạ Quân Chi bắt đắc dĩ quay đầu đi, cậu học sinh này có phải bị mắc chứng bệnh hoang tưởng nghiêm trọng không, ai nói cậu ta nguyên rủa Vương Nguyệt Lâm đâu. Thở dài, hắn lên tiếng hỏi: “Chúng tôi phát hiện Vương Nguyệt Lâm đã từng bị tạm giữ tại đồn cảnh sát, nếu cậu nói chính cô ấy tung tin đồn, vậy lời đồn kia là gì?”

Trương Hoan sững sốt một chút, sắc mặt nháy mắt thay đổi, ánh mắt thoáng qua một chút không được tự nhiên, lắp bắp nói: “Cháu, cháu làm sao mà biết được, tất cả mọi người đều, đều nói như vậy.”

Tùng Dung cười lạnh một tiếng, đứng lên đi tới bên cạnh cậu ta, cúi người xuống nói nhỏ: “Rốt cuộc là cậu không biết hay là không dám nói? Phải biết rằng tội danh lừa dối cảnh sát bị xử phạt không hề nhẹ đâu.”

Mặt Trương Hoan trắng bệch, cúi đầu cắn môi, thật lâu mới nói nhỏ như muỗi kêu: “Cháu biết hôm nay nếu cháu không nói thật thì các chú sẽ không thả cháu đi, nhưng thực sự chuyện này nhà trường không cho phép chúng cháu nói, nếu như bị lộ ra ngoài cháu không được đi học nữa.”

Tùng Dung vừa nghe thấy, đôi mắt liền híp lại, xem ra thực sự có ẩn tình, trường học vì sao phải cố gắng che giấu chuyện này, chẳng lẽ có liên quan đến cái chết của Vương Nguyệt Lâm?

Mặt không đổi sắc đi về chỗ ngồi, Tùng Dung cười nói: “Chúng tôi không muốn làm khó cậu, thế nhưng cậu phải hiểu rằng lương tâm con người là gì, Vương Nguyệt Lâm hiện giờ đã chết, cảnh sát có quyền biết rõ tất cả mọi việc liên quan đến chuyện đời tư của cô ấy, bây giờ cậu che giấu sự thật, rất có thể tạo cơ hội cho hung thủ nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, mà cậu sẽ phải áy náy cả đời, như vậy cậu vẫn khẳng khẳng giữ kín chuyện đó sao?”

Dưới sự cưỡng ép cùng dụ dỗ, Trương Hoan trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng: “Thực ra cháu cũng không rõ lắm, cháu chỉ biết rằng Vương Nguyệt Lâm cực kỳ phản cảm với hành vi thân mật trước khi cưới, cô ấy là lớp trưởng của chúng cháu, bình thường chỉ cần thấy nam nữ nắm tay nhau cũng sẽ đến ngăn cản, thậm chí mấy người bạn tốt của cháu bởi vì cùng bạn gái nói chuyện yêu đương đều bị cô ấy nhốt trong phòng học suốt đêm.”

Hạ Quân Chi cau mày chống cằm, thế nào cũng không hiểu được, người khác yêu đương thì liên quan gì đến Vương Nguyệt Lâm mà cô ấy phải làm vậy với bạn cùng lớp, điên cuồng như thế, không chừng đại náo bị cái gì đó kích thích rồi.

“Cô ấy nhốt các cậu lại các cậu không phản kháng? Tối thiểu các cậu cũng nên nói với giáo viên chứ?”

“Vô ích thôi.” Trương Hoan bắt đắc dĩ thở dài: “Trường của chúng cháu là trường trọng điểm, bình thường bắt được học sinh nào yêu sớm chắc chắn sẽ đuổi học, không linh động cho bất kỳ trường hợp nào, mọi người bị Vương Nguyệt Lâm bắt được cùng lắm chỉ bị cô ấy hành hạ một lần, nếu để cho thầy cô biết có thể sẽ bị đuổi ngay lập tức, như vậy ai còn dám phản kháng?”

Tùng Dung trầm mặc một hồi, càng ngày càng cảm thấy mình không hiểu nổi bọn trẻ bây giờ, nhốt bọn chúng rõ ràng là phạm pháp, nhưng những đứa trẻ này thà rằng chịu đựng cũng không tố cáo Vương Nguyệt

Lâm, thật không biết bọn chúng nghĩ thế nào.

“Sau đó thì sao? Vì sao Vương Nguyệt Lâm bị bắt, là các cậu tổ cáo hả?”

“Dĩ nhiên không phải.” Trương Hoan lắc đầu: “Vương nguyệt Lâm thấy chúng cháu không phản kháng thì ngày càng táo tợn hơn, bình thường cô ấy đối xử rất tốt với mọi người, nhưng khi gặp một đôi nam nữ nào đó liền trở nên vô cùng nóng nảy, dường như đối với cô ấy tất cả phụ nữ sau khi bị đàn ông chạm vào đều đáng chết, cô ấy nhất định cho rằng người đàn ông đó là tên biến thái, ước gì đàn ông khắp thiên hạ đều chết hết. Cuối cùng chúng cháu thực sự không thể nào chịu được nữa đi nói với giáo viên, ai ngờ bọn họ cũng chỉ nhìn thành tích, không quan tâm đến sự sống chết của chúng cháu, vị trí lớp trưởng của Vương Nguyệt Lâm càng giống ‘phong sinh thủy khởi’” (thuận buồm xuôi gió)

Trương Hoan buồn bực gãi đầu nói tiếp: “Mãi đến một ngày, cô ấy in một đồng tờ truyền đơn phát cho tất cả các bạn nữ trong lớp, thầy cô mới chú ý đến chuyện này.”

Hạ Quân Chi nhú mày: “Truyền đơn gì?”

“Cụ thể viết cái gì cháu không nhớ rõ, dù sao tư tưởng chủ đạo là nói cho tất cả học sinh nữ trong lớp biết, xử nữ là vĩ đại, thiêng liêng, tất cả phụ nữ ngủ với đàn ông đều phải xuống địa ngục. Cô ta đúng là bị thần kinh! Không thể dùng suy nghĩ của người bình thường để nói chuyện với cô ta.”

Tùng Dung và Hạ Quân Chi rơi vào trầm mặc, vụ án này cùng với vụ án Lý Hiểu Mẫn có rất nhiều điểm giống nhau, không chỉ là kiểu chết thậm chí là đối với hai chữ “xử nữ” đều có sự cố chấp kinh người. Rốt cuộc Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm có quan hệ thế nào, điều gì khiến cho họ trở nên điên cuồng như vậy, đến nỗi đưa bọn họ đến cái chết.

Bí ẩn trong cái chết của Lý Hiểu Mẫn vẫn còn chưa được giải quyết, cái chết của Vương Nguyệt Lâm xuất hiện đối với tổ trọng án mà nói là họa vô đơn chí.

Trầm mặc trong chốc lát Tùng Dung mới tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao? Cô ấy quang minh chính đại rải mấy thứ này, nhà trường cứ thế mặc kệ?”

“Lúc đầu thầy cô chỉ nhắc nhở cô ấy một chút, nhưng mà cô ấy căn bản không bỏ vào tai, mỗi ngày đều bỏ truyền đơn vào ngăn bàn của học sinh nữ, cuối cùng càng ngày càng quái dị hơn, nhìn thấy nam nữ nào nói chuyện với nhau thì sẽ viết thư đến đe dọa người đó.”

Trong lòng Hạ Quân Chi và Tùng Dung đều trầm xuống, việc làm này của Vương Nguyệt Lâm thật không bình thường. Bộ dạng cùng với tính tình đột nhiên trở nên điên cuồng của Lý Hiểu Mẫn giống nhau như đúc.

Trương Hoa hít sâu một hơi, nếu đã nói ra vậy cũng không còn gì để giấu giếm: “Các nữ sinh bị đe dọa đều sợ hãi, bọn họ đều cảm thấy quá khủng khiếp, liền giấu giáo viên đi báo cảnh sát, đó là nguyên do cô ấy bị tạm giam ở đồn cảnh sát.”

Tùng Dung khép hờ mắt tiếp tục hỏi: “Đó là lí do cậu nói Vương Nguyệt Lâm bị như vậy là do báo ứng?”

Trương Hoan khó chịu ôm đầu, xấu hổ cúi xuống, lỗ tai đỏ bừng: “... Cháu biết mình nói như vậy là rất quá đáng, nhưng thực sự cô ta bị trừng phạt là đúng tội! Cô ta lúc nào cũng nói xử nữ thần thánh thế nào, cuối cùng bản thân lại rơi vào tình trạng thê thảm đó.”

Tùng Dung và Hạ Quân Chi trầm mặc nhìn nhau không nói gì thêm, cảm thấy sắp chạm được đến chân tướng sự việc, thế nhưng dường như có một màn sương mù che phủ trước mắt, không thể thấy rõ điều gì, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu rên thống khổ của một người lại một người chết.

Trương Hoan đã đem tất cả việc mình biết nói ra, nhưng vụ án vẫn không có chút tiến triển nào, bận rộn cả buổi mà vẫn vô ích.

“Trương Hoan, cảm ơn cậu đã phối hợp, việc lấy lời khai hôm nay đến đây thôi, cậu làm tốt lắm.” Tùng Dung gật đầu với Trương Hoan, ra hiệu cho cảnh viên dẫn Trương Hoan ra ngoài.

Trương Hoan đứng dậy, vẻ mặt do dự nhìn Tùng Dung và Hạ Quân Chi, muốn nói lại thôi: “Việc này, chú cảnh sát... Cháu vẫn còn một việc không biết có nên nói hay không.”

Ánh mắt Hạ Quân Chi sáng lên: “Có liên quan đến Vương Nguyệt Lâm?”

“Vâng.” Cậu ta gật đầu ấp úng nửa ngày mới mở miệng: “Chuyện này cháu nghe người khác nói, không biết có đáng tin hay không. Có người nói Vương Nguyệt Lâm là thành viên của một tổ chức bí mật, một bạn học cháu quen có lần phát hiện trong ngăn bàn của cô ấy có một tập ảnh của tổ chức kia, tổ chức đó tên gọi... tên gì cháu quên mất rồi, hình như là ‘Hiệp hội thánh nữ’ hay gì đó.”

Nghe vậy mắt Tùng Dung tối xuống, có điều gì đó lóe lên trong đầu y: “Cậu nói là ‘Hiệp hội thánh nữ’ sao?”

28. Chương 28: Manh Mối Gần Trong Gang Tắc (canh Một)

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

Vừa nghe đến đây ánh mắt Tùng Dung lập tức trở nên âm trầm, có gì đó như vừa xẹt qua não y: “Cậu đang nói về Hiệp hội thánh nữ sao?”

“Đúng đúng! Chính là cái tên này, tôi nghe mẹ tôi bảo thành viên trong hội là một đám thần kinh, cứ nghĩ phụ nữ không kết hôn sinh con chính là cứu rỗi nhân loại, rất kinh khủng!”

Hạ Quân Chi nghe đến hít một ngụm khí lạnh, Hiệp hội thánh nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao lại có nhiều cô gái tự nguyện tham gia thế, Lý Hiểu Mẫn đã đành, Vương Nguyệt Lâm cũng thế. Xem ra hung thủ nhắm vào những đối tượng trong Hội này mà ra tay, giết đến hai người, nếu đúng thì chắc chắn sẽ còn người thứ ba, thứ tư...

Tất nhiên Hạ Quân Chi nghĩ đến thì Tùng Dung cũng sẽ nghĩ đến, y có một loại dự cảm vô cùng bất an. Nếu người chết đều là thành viên của Hiệp hội thánh nữ, vậy những người bị X giết trước kia phải chăng cũng có đặc điểm này?

Vụ án mười một năm trước vẫn chưa được phá, có phải vì không tìm được manh mối ẩn tàng của các nạn nhân?

Nghĩ đến đây Tùng Dung không ngồi yên được nữa, y nhanh chân chạy sang phòng giám thính kế bên, “Tề Tích, cậu lập tức bỏ việc đang làm xuống, đi tra tư liệu về các nạn nhân trong vụ án của X mười một năm trước xem có phải toàn bộ đều thuộc Hiệp hội thánh nữ không.”

Tề Tích bị mệnh lệnh bất ngờ của Tùng Dung làm cho bối rối, phun ra một ngụm nước, “Lão đại... không phải chứ! Án lâu vậy rồi sao mà tra?”

Hạ Quân Chi cười tủm tỉm đi qua vỗ vai hắn: “Không tra được cũng phải tra, cậu cứ phát huy nghề cũ của mình, gỡ chút thủ đoạn đặc biệt, lão đại sẽ không trách cậu, phải không lão đại?”

Tề Tích bất mãn bĩu môi, “Trong bụng mấy người lại nghĩ ra thứ xấu xa gì rồi? Khi không tự nhiên đòi tra án cũ? Không phải đã rõ tám phần là do cha con nhà họ Tiêu làm rồi sao?”

Tùng Dung giáng thẳng một cốc xuống đầu hắn: “Ngốc chết đi được! Tiêu Chấn Viễn giờ vẫn còn ngồi trong cục, Tiêu Quốc Chấn và Vương Nguyệt Lâm căn bản không có quan hệ gì với nhau, không đi tra án cũ thì lấy gì mà phá án đây!”

Tề Tích ủy khuất xoa đầu, mặt như đưa đám, Hạ Quân Chi phụt một tiếng cười ra, một tay ôm vai hắn, “Đi thôi huynh đệ, ca ca sẽ cùng cậu tra mớ tài liệu giăng đầy mạng nhện kia, đủ nghĩa khí rồi chứ?”

Nhìn theo bóng lưng xa dần của hai tên kia, Tùng Dung lấy điện thoại gọi Kiều Úc, muốn lập tức đem manh mối nói cho cậu biết, kết quả gọi nửa ngày không thấy ai bắt máy.

“Nhóc này làm sao rồi, sao lại không thèm nghe máy?”

=====

Bên này, trong lúc Tùng Dung ở sở cảnh sát, Kiều Úc một mình ở nhà, ngủ dậy không có gì làm liền đi pha một bình trà xanh ngồi trên sofa xem tivi.

Khoảng thời gian này những chương trình dưỡng sinh trên tivi đặc biệt được yêu thích, từ khi thế giới có thêm một Trương Ngô Bốn, hai từ dưỡng sinh đã biến thành từ thông dụng, không cần biết là đậu xanh hay là tỏi, sau một đêm đều có thể trở thành lương thực chữa bách bệnh. Kiều Úc trước giờ không tin, cho nên luôn mang thái độ bán tín bán nghi đối với loại tiết mục này.

Nhưng không dễ dàng được nghỉ ngơi một chút, lâu lâu xem chương trình dưỡng sinh có thể gọi là một loại giải trí đi.

Hôm nay chương trình mời một ông lão râu tóc bạc phơ làm khách, giới thiệu là đạo sĩ từ đạo quán nào đó rất tâm đắc về thuật dưỡng sinh, ông ta nhìn người đàn ông mặt mày vàng khè trước mặt một cái, cao giọng khó lường híp mắt nói: “Xem chứng trạng của anh có lẽ là tì hư, tì tích thổ, trong âm dương ngũ tạng thuộc âm trung chí âm, là ‘nguyên nhân sinh ra thay đổi khí huyết’. Sắc mặt anh vàng như vậy, chắc chắn là mệt mỏi và ăn uống không điều độ, cảm xúc mất cân bằng, lao lực quá độ gây nên.”

Kiều Úc cười cười uống một ngụm trà, trong lòng nghĩ: lão đạo sĩ này thật ngộ, trực tiếp nói người ta rối loạn tiêu hóa không được à, cứ phải nôn ra một mớ lớn cổ văn để khoe khoang học thức.

Người kia nghe xong gật đầu liên hồi, gấp gáp hỏi: “Vậy tiên sinh có biện pháp điều trị không?”

Lão đạo sĩ kia vuốt râu cười nói: “Biện pháp thì có, nhưng phải kê đơn đúng bệnh, lúc này anh nói mình sinh năm sáu mốt, mệnh cách vừa đúng hệ thổ, cùng hệ với tì tạng, âm lại thêm âm, không dễ trị đâu.”

Lão đạo sĩ thở dài một hơi, lắc đầu, bày ra một bộ thần toán biết mệnh trời.

Kiều Úc nghe xong chỉ muốn há miệng cười to, hiện nay bọn lừa gạt thiệt không ít nha, trực tiếp leo lên tivi luôn. Nếu một người bị bệnh mà có liên quan đến sinh thần bát tự thì mấy người bát tự yếu thôi đừng sống nữa.

Cười cười tắt tivi, Kiều Úc vươn vai một cái chuẩn bị leo lên giường ngủ một chút, đột nhiên cậu thấy cuốn ‘Tứ Hồn’ được mở ra trên bàn vẫn còn nằm ở chương ‘Ngũ tạng ngũ hành, trấn từ chi hồn’.

Có gì đó như điện giật chớp ngang qua não cậu, cậu lập tức sững lại, một suy nghĩ lớn mật nảy ra trong đầu, tất cả mạnh mẽ như bị một bàn tay thần kì cầm lên, vô thanh vô tức vô thành một đồng rối tung rối mù làm người ta bị kẹt trong đó.

Kiều Úc bay thẳng vào phòng, bày hết tư liệu của Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm ra so sánh đối chiếu, kết quả những gì cậu đoán đều là thật, vậy câu đó đã có thể giải rồi.

Lý Hiểu Mẫn sinh ngày 11/9/1992, sau khi chết bị lấy mất gan, mà Vương Nguyệt Lâm sinh ngày 1/6/1995 lại bị móc mất tì tạng. Nếu giết người để bán nội tạng hung thủ sẽ chỉ nhắm vào một loại nội tạng duy nhất, không phải như hai vụ án này, trừ phi... lấy nội tạng không phải để bán, mà là có mưu đồ khác!

Nghĩ đến đây Kiều Úc không thể nào ngồi yên, nghĩ đến quan hệ giữa mệnh cách và ngũ tạng mà lão đạo sĩ kia nói, giả thuyết ‘dĩ thân uy từ’ lại càng được củng cố, nếu không có sai sót gì thì hung thủ tám phần là Tiêu Quốc Chấn!

Nhưng cậu nghĩ thế nào cũng không hiểu, rốt cuộc Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm có điểm gì đặc biệt, không lẽ nói họ mệnh cách đặc biệt nên bị đem ra làm tế phẩm?

Một câu hỏi được hóa giải lại có thêm một câu hỏi khác, lúc Kiều Úc đang mặt nhăn mày nhú thì điện thoại vang lên, số lạ, cậu nghi hoặc bắt máy.

“Alo, xin chào.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở nhẹ nhàng nghe như là của nữ sinh, “... a... cái kia, chào cậu.. tôi, tôi là Trương Nguyên, cậu còn nhớ tôi không?”

Kiều Úc nhướn mày kinh ngạc, cô bé này thật sự gọi điện cho mình, “Ồ, mỹ nữ, là cô à, có việc gì không?”

“A, tôi biết gọi điện thế này hơi mạo muội, nhưng tôi thật lòng muốn làm bạn với anh, cho nên... cho nên... tối nay anh rảnh chứ?” Trương Nguyên ở đầu dây bên kia ập ập ứng ứng, cẩn thận mở miệng hỏi làm Kiều Úc liên tưởng đến thổ con.

Kiều Úc cười cười, nhếch khóe miệng nói: “Mỹ nữ, không phải tôi không nể mặt, nhưng mà thật sự tôi có việc, không rảnh được.”

“Vậy à...” Trương Nguyên nhè nhẹ thở dài, Kiều Úc không cần nghĩ cũng biết cô bé nhất định đang buồn chán cúi đầu, “Nếu thế tôi không làm phiền anh nữa... tôi cứ nghĩ anh có hứng thú với gổm sứ, tính tìm anh nói chuyện một chút, không nghĩ đến làm phiền rồi, xin lỗi.”

Kiều Úc thật sự rất thích cô bé ngoan ngoãn này, đây không phải là cảm tình kiểu quan hệ nam nữ, cậu cười nhẹ một tiếng đang muốn từ chối, nhưng đột nhiên nhớ ra Trương Nguyên thuộc hệ khảo cổ đại học T, lại rất hâm mộ Tiêu Quốc Chấn, không chừng cô ấy biết mối quan hệ giữa ngũ hành bát quái và ngũ tạng.

Nghĩ xong Kiều Úc cũng không cự tuyệt nữa, tuy biết cho một cô gái mình không thích hy vọng là vô cùng tàn nhẫn, nhưng trước mắt hết cách rồi.

Kiều Úc đóng tài liệu, nhàn nhạt nói: “Thật ra tôi nhớ lại thì tối nay cũng không bận lắm, hay là tối nay tôi mời cô ăn cơm nha, địa điểm cô chọn được không?”

Tắt điện thoại, Kiều Úc gấp gấp ném hết tư liệu vào trong balo, cầm ví tiền lên chạy ra ngoài, vì chạy quá gấp nên cậu không phát hiện ra mình để quên điện thoại trên bàn.

Đêm mùa hè tới rất chậm, sáu bảy giờ mà trời mới chỉ hơi tối, sau khi tan tầm Tùng Dung cố ý đi đường vòng mua cháo hải sản Kiều Úc thích ăn nhất đem đến tận nhà, nhưng nhấn chuông nửa ngày không thấy ai mở cửa, gọi điện cũng không bắt máy.

Nhìn tô cháo còn bốc khói trên tay, Tùng Dung thở dài: “Nhóc đó chắc mệt quá ngủ rồi, bị thương còn sống chết thức đêm, giờ mới biết mệt.”

Y rút một liều thuốc đưa đến bên miệng, vừa định châm lửa thì nhớ ra Lê Dạ Tinh ghét nhất y hút thuốc, y cười khổ, đem liều thuốc cất lại vào túi, bây giờ người còn chưa theo đuổi được đã biết sợ vợ, Tùng Dung a Tùng Dung, lần này người thua triệt để rồi. Chương 28: Mạnh mối gần trong gang tấc (canh một).

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

Vừa nghe đến đây ánh mắt Tùng Dung lập tức trở nên âm trầm, có gì đó như vừa xẹt qua não y: “Cậu đang nói về Hiệp hội thánh nữ sao?”

“Đúng đúng! Chính là cái tên này, tôi nghe mẹ tôi bảo thành viên trong hội là một đám thần kinh, cứ nghĩ phụ nữ không kết hôn sinh con chính là cứu rỗi nhân loại, rất kinh khủng!”

Hạ Quân Chi nghe đến hít một ngụm khí lạnh, Hiệp hội thánh nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao lại có nhiều cô gái tự nguyện tham gia thế, Lý Hiểu Mẫn đã đành, Vương Nguyệt Lâm cũng thế. Xem ra hung thủ nhắm vào những đối tượng trong Hội này mà ra tay, giết đến hai người, nếu đúng thì chắc chắn sẽ còn người thứ ba, thứ tư...

Tất nhiên Hạ Quân Chi nghĩ đến thì Tùng Dung cũng sẽ nghĩ đến, y có một loại dự cảm vô cùng bất an. Nếu người chết đều là thành viên của Hiệp hội thánh nữ, vậy những người bị X giết trước kia phải chăng cũng có đặc điểm này?

Vụ án mười một năm trước vẫn chưa được phá, có phải vì không tìm được manh mối ẩn tàng của các nạn nhân?

Nghĩ đến đây Tùng Dung không ngồi yên được nữa, y nhanh chân chạy sang phòng giám thính kế bên, “Tề Tích, cậu lập tức bỏ việc đang làm xuống, đi tra tư liệu về các nạn nhân trong vụ án của X mười một năm trước xem có phải toàn bộ đều thuộc Hiệp hội thánh nữ không.”

Tề Tích bị mệnh lệnh bất ngờ của Tùng Dung làm cho bối rối, phun ra một ngụm nước, “Lão đại... không phải chứ! Án lâu vậy rồi sao mà tra?”

Hạ Quân Chi cười tủm tỉm đi qua vỗ vai hắn: “Không tra được cũng phải tra, cậu cứ phát huy nghề cũ của mình, gỡ chút thủ đoạn đặc biệt, lão đại sẽ không trách cậu, phải không lão đại?”

Tề Tích bất mãn bĩu môi, “Trong bụng mấy người lại nghĩ ra thứ xấu xa gì rồi? Khi không tự nhiên đòi tra án cũ? Không phải đã rõ tám phần là do cha con nhà họ Tiêu làm rồi sao?”

Tùng Dung giáng thẳng một cốc xuống đầu hắn: “Ngốc chết đi được! Tiêu Chấn Viễn giờ vẫn còn ngồi trong cục, Tiêu Quốc Chấn và Vương Nguyệt Lâm căn bản không có quan hệ gì với nhau, không đi tra án cũ thì lấy gì mà phá án đây!”

Tề Tích ủy khuất xoa đầu, mặt như đưa đám, Hạ Quân Chi phụt một tiếng cười ra, một tay ôm vai hắn, “Đi thôi huynh đệ, ca ca sẽ cùng cậu tra mớ tài liệu giăng đầy mạng nhện kia, đủ nhĩa khí rồi chứ?”

Nhìn theo bóng lưng xa dần của hai tên kia, Tùng Dung lấy điện thoại gọi Kiều Úc, muốn lập tức đem manh mối nói cho cậu biết, kết quả gọi nửa ngày không thấy ai bắt máy.

“Nhóc này làm sao rồi, sao lại không thèm nghe máy?”

=====

Bên này, trong lúc Tùng Dung ở sở cảnh sát, Kiều Úc một mình ở nhà, ngủ dậy không có gì làm liền đi pha một bình trà xanh ngồi trên sofa xem tivi.

Khoảng thời gian này những chương trình dưỡng sinh trên tivi đặc biệt được yêu thích, từ khi thể giới có thêm một Trương Ngô Bốn, hai từ dưỡng sinh đã biến thành từ thông dụng, không cần biết là đậu xanh hay là tỏi, sau một đêm đều có thể trở thành lương thực chữa bách bệnh. Kiều Úc trước giờ không tin, cho nên luôn mang thái độ bán tín bán nghi đối với loại tiết mục này.

Nhưng không dễ dàng được nghỉ ngơi một chút, lâu lâu xem chương trình dưỡng sinh có thể gọi là một loại giải trí đi.

Hôm nay chương trình mời một ông lão râu tóc bạc phơ làm khách, giới thiệu là đạo sĩ từ đạo quán nào đó rất tâm đắc về thuật dưỡng sinh, ông ta nhìn người đàn ông mặt mày vàng khè trước mặt một cái, cao giọng khó lường hí hửng nói: “Xem chứng trạng của anh có lẽ là tì hư, tì tích thổ, trong âm dương ngũ tạng thuộc âm trung chí âm, là ‘nguyên nhân sinh ra thay đổi khí huyết’. Sắc mặt anh vàng như vậy, chắc chắn là mệt mỏi và ăn uống không điều độ, cảm xúc mất cân bằng, lao lực quá độ gây nên.”

Kiều Úc cười cười uống một ngụm trà, trong lòng nghĩ: lão đạo sĩ này thật ngộ, trực tiếp nói người ta rối loạn tiêu hóa không được à, cứ phải nôn ra một mớ lớn cổ văn để khoe khoang học thức.

Người kia nghe xong gật đầu liên hồi, gấp gáp hỏi: “Vậy tiên sinh có biện pháp điều trị không?”

Lão đạo sĩ kia vuốt râu cười nói: “Biện pháp thì có, nhưng phải kê đơn đúng bệnh, lúc này anh nói mình sinh năm sáu mốt, mệnh cách vừa đúng hệ thổ, cùng hệ với tì tạng, âm lại thêm âm, không dễ trị đâu.”

Lão đạo sĩ thở dài một hơi, lắc đầu, bày ra một bộ thần toán biết mệnh trời.

Kiều Úc nghe xong chỉ muốn há miệng cười to, hiện nay bọn lừa gạt thiệt không ít nha, trực tiếp leo lên tivi luôn. Nếu một người bị bệnh mà có liên quan đến sinh thần bát tự thì mấy người bát tự yếu thôi đừng sống nữa.

Cười cười tắt tivi, Kiều Úc vươn vai một cái chuẩn bị leo lên giường ngủ một chút, đột nhiên cậu thấy cuốn ‘Tứ Hồn’ được mở ra trên bàn vẫn còn nằm ở chương ‘Ngũ tạng ngũ hành, trấn từ chi hồn’.

Có gì đó như điện giật chớp ngang qua não cậu, cậu lập tức sững lại, một suy nghĩ lớn mật nảy ra trong đầu, tất cả mạnh mẽ như bị một bàn tay thần kì cầm lên, vô thanh vô tức vò thành một đồng rối tung rối mù làm người ta bị kẹt trong đó.

Kiều Úc bay thẳng vào phòng, bày hết tư liệu của Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm ra so sánh đối chiếu, kết quả những gì cậu đoán đều là thật, vậy câu đố đã có thể giải rồi.

Lý Hiểu Mẫn sinh ngày 11/9/1992, sau khi chết bị lấy mất gan, mà Vương Nguyệt Lâm sinh ngày 1/6/1995 lại bị móc mất tì tạng. Nếu giết người để bán nội tạng hung thủ sẽ chỉ nhắm vào một loại nội tạng duy nhất, không phải như hai vụ án này, trừ phi... lấy nội tạng không phải để bán, mà là có mưu đồ khác!

Nghĩ đến đây Kiều Úc không thể nào ngồi yên, nghĩ đến quan hệ giữa mệnh cách và ngũ tạng mà lão đạo sĩ kia nói, giả thuyết ‘dĩ thân uy từ’ lại càng được củng cố, nếu không có sai sót gì thì hung thủ tám phần là Tiêu Quốc Chấn!

Nhưng cậu nghĩ thế nào cũng không hiểu, rốt cuộc Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm có điểm gì đặc biệt, không lẽ nói họ mệnh cách đặc biệt nên bị đem ra làm tế phẩm?

Một câu hỏi được hóa giải lại có thêm một câu hỏi khác, lúc Kiều Úc đang mặt nhăn mày nhú thì điện thoại vang lên, số lạ, cậu nghi hoặc bắt máy.

“Alo, xin chào.”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở nhẹ nhàng nghe như là của nữ sinh, “... a... cái kia, chào cậu.. tôi, tôi là Trương Nguyên, cậu còn nhớ tôi không?”

Kiều Úc nhướn mày kinh ngạc, cô bé này thật sự gọi điện cho mình, “Ồ, mỹ nữ, là cô à, có việc gì không?”

“A, tôi biết gọi điện thế này hơi mạo muội, nhưng tôi thật lòng muốn làm bạn với anh, cho nên... cho nên... tối nay anh rảnh chứ?” Trương Nguyên ở đầu dây bên kia ập ập ứng ứng, cẩn thận mở miệng hỏi làm Kiều Úc liên tưởng đến thỏ con.

Kiều Úc cười cười, nhếch khóe miệng nói: “Mỹ nữ, không phải tôi không nể mặt, nhưng mà thật sự tôi có việc, không rảnh được.”

“Vậy à...” Trương Nguyên nhẹ nhàng thở dài, Kiều Úc không cần nghĩ cũng biết cô bé nhất định đang buồn chán cúi đầu, “Nếu thế tôi không làm phiền anh nữa... tôi cứ nghĩ anh có hứng thú với gổm sứ, tính tìm anh nói chuyện một chút, không nghĩ đến làm phiền rồi, xin lỗi.”

Kiều Úc thật sự rất thích cô bé ngoan ngoãn này, đây không phải là cảm tình kiểu quan hệ nam nữ, cậu cười nhẹ một tiếng đang muốn từ chối, nhưng đột nhiên nhớ ra Trương Nguyên thuộc hệ khảo cổ đại học T, lại rất hâm mộ Tiêu Quốc Chấn, không chừng cô ấy biết mối quan hệ giữa ngũ hành bát quái và ngũ tạng.

Nghĩ xong Kiều Úc cũng không cự tuyệt nữa, tuy biết cho một cô gái mình không thích hy vọng là vô cùng tàn nhẫn, nhưng trước mắt hết cách rồi.

Kiều Úc đóng tài liệu, nhàn nhạt nói: “Thật ra tôi nhớ lại thì tối nay cũng không bận lắm, hay là tối nay tôi mời cô ăn cơm nha, địa điểm cô chọn được không?”

Tắt điện thoại, Kiều Úc gấp gấp ném hết tư liệu vào trong balo, cầm ví tiền lên chạy ra ngoài, vì chạy quá gấp nên cậu không phát hiện ra mình để quên điện thoại trên bàn.

Đêm mùa hè tối rất chậm, sáu bảy giờ mà trời mới chỉ hơi tối, sau khi tan tâm Tùng Dung cố ý đi đường vòng mua cháo hải sản Kiều Úc thích ăn nhất đem đến tận nhà, nhưng nhấn chuông nửa ngày không thấy ai mở cửa, gọi điện cũng không bắt máy.

Nhìn tô cháo còn bốc khói trên tay, Tùng Dung thở dài: “Nhóc đó chắc mệt quá ngủ rồi, bị thương còn sống chết thức đêm, giờ mới biết mệt.”

Y rút một liều thuốc đưa đến bên miệng, vừa định châm lửa thì nhớ ra Lê Dạ Tinh ghét nhất y hút thuốc, y cười khổ, đem liều thuốc cất lại vào túi, bây giờ người còn chưa theo đuổi được đã biết sợ vợ, Tùng Dung à Tùng Dung, lần này người thua triệt để rồi.

29. Chương 29: Cúng Bái Và Ngũ Hành Mệnh Cách (canh Hai)

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Kiều Úc ngồi trong quán cafe xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, tay theo bản năng sờ vào trong túi, nhớ ra lúc rời khỏi nhà quên không mang theo điện thoại, trong lòng trống rỗng muốn nhanh chóng ra ngoài, không nói một tiếng với Tùng Dung.

Nhưng mà nghĩ lại thì không đúng lắm, quan hệ của mình và Tùng Dung là sao chứ, không phải chỉ là ra ngoài gặp nữ sinh thôi sao, cũng không phải làm chuyện thương thiên hại lý, mình việc gì phải lo lắng thế nhỉ.

“Dạ Tinh? Lê Dạ Tinh? Anh đang nghĩ gì thế, có nghe thấy em nói gì không?” Giọng nói nhẹ nhàng của Trương Nguyên vang lên, Kiều Úc hồi phục tinh thần lúng túng cười một tiếng: “Thật xin lỗi tôi hơi mất tập trung, em vừa nói gì vậy?”

“Em nói người chơi đồ gốm không chỉ đơn giản là yêu thích, anh phải sưu tầm, muốn tìm được đồ tốt còn phải xem duyên phận.” Trương Nguyên cười dịu dàng khuấy ly cafe trước mặt, nhưng những câu này Kiều Úc đều không nghe lọt tai, hiện tại trong đầu cậu đều là án mạng.

Cậu gật đầu phụ họa, ngẩng lên nhìn Trương Nguyên, cô gái ngay lập tức xấu hổ cúi đầu, Kiều Úc mím môi suy nghĩ một lát mới mở miệng nói: “Trương Nguyên, em cũng biết tôi ở phương diện đồ gốm chỉ là một kẻ ngoại đạo, cho nên có vài vấn đề muốn hỏi em, có được không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Trương Nguyên gật mạnh một cái, đôi má ửng hồng, mắt sáng ngời chớp chớp hận không thể nói tất cả những gì mình biết cho Kiều Úc.

Kiều Úc hiểu ý cười nhẹ, lấy một xấp tài liệu trong balo: “Lần trước nghe xong buổi tọa đàm của giáo sư, về nhà tôi đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không hiểu rõ. Giáo sư nói thời cổ đại sau khi giết người, người ta đem nội tạng đi luyện sứ, vậy có thể lấy từ bất cứ cổ thi thể nào cũng được?”

Trương Nguyên vừa nghe cậu hỏi chuyện này mắt liền sáng lên: “Sao có thể tùy tiện như vậy chứ, việc này phải kết hợp ngày sinh tháng đẻ và thuộc tính của vận mệnh mới có thể làm được.”

Kiều Úc âm thầm nhếch môi, xem ra hỏi đúng vấn đề mấu chốt rồi. Cậu bắt động thanh sắc khuấy ly cafe, thuận miệng hỏi: “Con người thời cổ đại cổ hủ như vậy, sao có thể tùy tiện cho người khác biết ngày sinh tháng đẻ, đã chết còn bị lấy mất lục phủ ngũ tạng, đây đâu phải thuật ướp xác Ai Cập?”

“Cũng không đúng, không chừng có vài người tự nguyện lấy bản thân làm tế phẩm. Vua chúa thời cổ đại khi đăng cơ đều cần chuẩn bị lễ tế sống, mà nghi lễ cao nhất là dùng người làm tế phẩm, khi đó ai có thể được chọn làm tế phẩm của vua chính là vinh dự vô cùng to lớn.”

Trương Nguyên chống tay lên má cười cười nói tiếp: “Em nghe giáo sư chuyên ngành nói, thời xưa cúng tế chú trọng nhất là thiên nhân hợp nhất, họ cho rằng thế giới vạn vật là do năm loại nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cấu thành, cho nên em đoán nếu dùng người làm tế phẩm thì ngày sinh tháng đẻ của người bị hiến tế phải phù hợp với năm yếu tố này.”

“Vậy là sao? Làm sao biết ngày sinh tháng đẻ của một người thuộc yếu tố nào?” Kiều Úc vội vàng hỏi.

Trương Nguyên hiếm khi thấy Kiều Úc chủ động nói chuyện với cô như vậy, trong lòng vui vẻ, tự nhiên trên mặt lộ ra một chút hoan hỉ: “Như em đã nói. Em sinh ngày 25 tháng 3 năm 1989, cũng chính là ngày Giáp Thân, tháng Đinh Mão, năm Kỷ Ty, bát tự này ứng với mệnh Kim, cho nên mệnh của em là Cách chúc kim.”(theo gg ca ca thì nữ sinh năm 1989 mệnh mộc @@)

Kiều Úc rút cuộc hiểu suy nghĩ của Trương Nguyên, một loại dự cảm vô cùng xấu bắt đầu truyền ra. Cậu đột nhiên nghĩ đến giấc mơ đêm đó, tay Tiêu Quốc Chấn đang cầm chiếc bình thanh hoa sứ trong miệng đọc lầm rầm, rõ ràng là đang thực hiện nghi thức bái tế gì đó.

Nghĩ đến trong chiếc bình thanh hoa sứ kia là lá gan cùng lá lách của Vương Nguyệt Lâm và Lý Hiểu Mẫn, sau lưng Kiều Úc toát mồ hôi lạnh.

Cậu miễn cưỡng tỏ ra tươi cười như không có chuyện gì xảy ra: “Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi. Trương Nguyên, không ngờ em còn trẻ mà tinh thông ngũ hành bát quái đến vậy.”

Mặt Trương Nguyên lại đỏ lên, cô mím môi lại như muốn giấu đi nụ cười trên mặt, nhưng lỗ tai hồng hồng đang bán đứng cô: “Thực ra các chị em trong hội chơi sứ lợi hại hơn em, em chỉ hiểu sơ qua chút thôi.”

Kiều Úc cười cười, tiếp tục rèn sắt khi còn đang nóng: “Với tôi mà nói thì em đã rất giỏi rồi, vậy em xem giúp tôi hai bát tự này một chút được không, là của em họ tôi, em dạy tôi xem với, về nhà tôi có thể đùa giỡn chúng một phen, ha ha.” Nói xong cậu liền đêm ngày sinh của Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm viết lên giấy.

Trương Nguyên mím môi cười nhẹ: “Không ngờ anh cũng biết đùa như vậy đấy.”

Cô cầm bát tự của hai người xem một chút rồi nói: “Ngày 11 tháng 9 năm 1992, đây là ngày Canh Dần, tháng Kỷ Dậu, năm Nhâm Thân, mệnh Dương liễu mộc. Người năm 1995... ừm, ngày 6 tháng 1, để em nhớ đã, a, là ngày Quý Hợi, tháng Tân Tỵ năm Ất Hợi, mệnh Lộ bàng thổ.”

Ánh mắt của Kiều Úc lập tức tối sầm, cậu thuận miệng nói cảm ơn, không phát hiện giọng nói của mình đang run lên.

Cậu nhớ trong quyển sách ‘Từ hồn’ kia đề cập tới ‘gan, tâm, tỳ, phế, thận’ ngũ tạng phân chia đối ứng ngũ hành ‘Mộc, hỏa, thổ, kim, thủy’. Mà mệnh của Lý Hiểu Mẫn là Dương liễu mộc, cho nên đã bị lấy đi lá gan, mệnh của Vương Nguyệt Lâm là Lộ bàng thổ, ứng với tỳ cho nên lá lách cũng bị lấy mất.

Quả nhiên... tất cả bằng chứng đều chống lại hắn, lưới trời lồng lộng thưa mà khó thoát, Tiêu Quốc Chấn may quả nhiên là tên súc sinh điên cuồng.

Sau khi thấy tất cả manh mối đều buộc tội Tiêu Quốc Chấn, Kiều Úc không thể chờ đợi, muốn nói cho Tùng Dung biết, cảm giác thấp thỏm này khiến cậu đứng ngồi không yên.

“Trương Nguyên, tôi đột nhiên nhớ ra có một số việc ở cục cảnh sát còn chưa làm xong, phải lập tức trở lại, hôm nay rất xin lỗi không thể ở lại nói chuyện với em.” Nói xong Kiều Úc liền đứng lên đi tới quầy thu ngân.

Trương Nguyên vẫn còn đang đắm chìm trong vui sướng, bởi vì Kiều Úc mỉm cười với mình mà tim đập đến đỏ cả mặt, nhưng một giây tiếp theo người này đột nhiên muốn rời đi, cô sững sốt một chút, theo phản xạ nín lại góc áo của Kiều Úc.

“Dạ Tinh, anh...” Cô muốn Kiều Úc ở lại với cô thêm chút nữa, nhưng lại cảm thấy như vậy thật không biết xấu hổ, chỉ có thể ngượng ngùng mở miệng nói: “Nếu như anh nói sự việc cấp bách, có thể cho em đi cùng được không?”

Kiều Úc định mở miệng cự tuyệt, nhưng nhìn vào cặp mắt to tròn của Trương Nguyên, trong lòng y có chút không nỡ. Lúc đầu hẹn với người ta ra ngoài vì mục đích riêng đã không đúng lắm, giờ lại để một cô gái ở lại quán cafe còn mình thì về trước, Kiều Úc mi có còn là người hay không đây.

“Nếu không thì tôi đưa em về nhà trước, tôi nhớ ra còn tập tài liệu để ở nhà, tôi phải về lấy, vậy nên chưa cần đến cục cảnh sát vội.”

Trương Nguyên kéo góc áo, buồn rầu cúi đầu không nói, nhìn thấy cô như muốn khóc, Kiều Úc luống cuống, không biết phải làm sao.

“Em bây giờ chưa muốn về nhà, cái này... nếu anh không muốn dẫn em đến cục cảnh sát, vậy... em có thể đến nhà anh chơi một chút không? Anh yên tâm, em không vào trong, em... em chỉ muốn biết nhà anh ở

đầu thôi... Như vậy cũng không được sao?” Trương Nguyên ngẩng đầu, đôi mắt long lanh cảm giác như sắp rớt nước mắt.

Kiều Úc sống qua hai đời nhưng chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, trời mới biết cậu có bao nhiêu sợ hãi khi nhìn con gái khóc, cậu luống cuống tay chân đưa giấy ăn cho cô bé, bất đắc dĩ thở dài: “Vậy cũng được, em xem đã trẻ như vậy, một cô gái ở bên ngoài một mình cũng không an toàn.”

Trương Nguyên nín khóc mỉm cười, gạt mạnh một cái: “Dạ.”

Kiều Úc đẩy cửa quán cafe, vội vã băng qua đường, không hiểu sao cậu có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó, giống như sự bình yên trước cơn bão vậy, làm cậu bất an mãi không thôi. Cậu quay lại nhìn thoáng qua Trương Nguyên đang đi đằng sau, thở dài, luôn cảm giác lúc đó đầu mình nóng lên, mang Trương Nguyên về nhà tuyệt đối sẽ hối hận cho mà xem.

Tùng Dung cầm bát cháo hải sản đã nguội lạnh vẫn luôn ngồi chờ ở cửa nhà Kiều Úc, đợi đến khi ánh nắng tắt dần màn đêm đang buông xuống vẫn không gọi được cho Kiều Úc, cửa chính vẫn đóng chặt như cũ.

Tim y đập vô cùng nhanh, nhiều lần đứng lên muốn phá cửa đi vào. Y sợ Kiều Úc gặp chuyện không may, dù sao bọn họ mới bị đám người áo đen truy sát cách đây không lâu, trên người còn đang bị thương, nếu ở trong nhà bị đám người kia bắt thì chỉ có nước chết.

Chờ đợi một thời gian dài khiến cho đội trưởng tổ trọng án bắt đầu thấp thỏm lo âu, vô số ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu y. Nếu Dạ Tinh thực sự bị người ta bắt đi thì phải làm sao bây giờ, thân thể cậu gầy yếu như vậy, lại hết lần này tới lần khác gặp phải sát thủ giết người không chớp mắt, vậy chẳng phải là....

Y không dám nghĩ tiếp nữa, bật dậy giống như con thú bị nhốt một chỗ, nôn nóng đi đi lại lại. Một lần nữa lấy thuốc lá trong túi ra ngậm lên miệng, y hít sâu vài hơi, thở ra thật dài, Tùng Dung mày bình tĩnh một chút đi, Dạ Tinh dù sao cũng là một người trưởng thành, biết làm thế nào để bảo vệ mình, có lẽ do cậu mệt mỏi ngủ sâu nên mới không nghe thấy mày gọi điện thôi.

Y đem đầu thuốc đang ngậm trong miệng ném xuống đất di mạnh, theo bản năng đá đồng tàn thuốc nằm đây trên đất sang một bên, lát nữa để Dạ Tinh nhìn thấy mình hút nhiều thuốc như vậy lại lên cơn.

Lúc này trên hành lang truyền đến tiếng động, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, loáng thoáng còn kèm theo tiếng cười. Tùng Dung ngồi xổm trong hành lang tối, giống như một con báo đang giấu mình trong bóng đêm, bất cứ lúc nào cũng có thể chồm lên.

Y ngẩng đầu nhìn về phương hướng thanh âm phát ra một chút.

Xa xa hình ảnh của một đôi nam nữ đang tiến lại gần, mãi đến khi đến dưới đèn đường, ánh đèn mờ kéo dài bóng của hai người, Tùng Dung mới nhìn rõ mặt họ. [chỗ này điều nha, đang ở hành lang còn đứng dưới đèn đường]

Cậu con trai cao gầy, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khiết, mang khuôn mặt tươi cười lẳng lẳng nghe cô gái bên cạnh nói gì đó. Cô gái kia mềm nhẹ, giống như con chim nhỏ nép vào bên cạnh cậu con trai, xem chừng vô cùng vui vẻ.

Không biết cô gái kia bỗng nhớ ra cái gì đó, đột nhiên nhón chân lên thì thảm bên tai cậu trai kia, cậu chợt cúi đầu nở nụ cười, giơ tay lên xoa đầu cô gái, khóe miệng cong lên được đèn đường chiếu sáng, hiện lên vô cùng sinh động.

Nhìn hai người thật hài hòa, dường như trời sinh một đôi vậy.

Lê Dạ Tinh, Trương Nguyên...

Tùng Dung nheo mắt lại, ngực gồng lên, nắm chặt tay. Nhìn bát cháo hải sản trong tay đã lạnh, trong nháy mắt y cảm thấy mình thật ngu xuẩn khi đã đợi lâu như vậy, thực sự rất tức cười.

Trong khi mình vì cậu ấy mà lo lắng sợ hãi, Lê Dạ Tinh lại không nói tiếng nào đi ra ngoài với một cô gái. Vậy mình rốt cuộc là cái gì, bỏ ra một mảnh chân tình, thậm trọng ở bên cạnh cậu ấy, thế nhưng trong lòng cậu ấy căn bản không có mi.

Tùng Dung cười gượng một tiếng, đem bát cháo hải sản ném vào trong thùng rác bên cạnh. Lần đầu tiên thấy ngực đau như thế.

30. Chương 30: Đố Hỏa Phần Thiêu Liệt Nhiên Tình (ngọn Lửa Đố Kị Thiêu Cháy Tình Nồng)

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

Thật không dễ dàng tiễn Trương Nguyên đi, Kiều Úc thở ra một hơi cầm chìa khóa về nhà.

Mấy ngày nay hệ thống đèn cảm biến âm thanh ở hành lang bị hư, cả dãy hành lang giờ đều là một mảnh đen kịt, giờ tay không thấy năm ngón, nhưng Kiều Úc đã sớm quen với bóng đêm, cứ thế quen thuộc mà bước đến chuẩn bị mở cửa.

Lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng hô hấp trầm thấp, mặc dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để cậu cảnh giác, cơ bắp toàn thân phút chốc căng cứng, cả người tiến vào trạng thái chiến đấu trong tốc độ nhanh nhất.

“Ai?!”

Kiều Úc quay ngoắt đầu lại nhìn hành lang tối tăm mơ hồ, thân hình ưu mỹ ẩn hiện trong đêm tối như chú mèo đen, chỉ thấy một đôi đồng tử sắc bén đang tỏa ra khí tức nguy hiểm.

“Ha.” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, theo đó là tiếng bước chân ngày một gần. Kiều Úc không thấy mặt đối phương, chỉ có thể thấy đường nét khuôn mặt thoáng ẩn thoáng hiện.

Kiều Úc nhếch khóe miệng, lãnh đạm nói: “Nếu không lên tiếng đừng trách tôi không khách khí.”

Vừa nói, cậu rút con dao bất li thân của mình ra.

“Dạ Tinh, cậu thật giống con mèo xù lông, thấy người là cắn à, sao lúc này đối với Trương Nguyên không làm vậy đi.”

Một thân hình cao lớn bước ra từ trong đêm tối, ánh sáng mặt trăng vừa vịn chiếu lên khuôn mặt kiên nghị của y.

“Tùng Dung?” Kiều Úc giật mình, mau chóng cất dao đi, chạy tới trước vài bước: “Sao anh lại tới đây?”

Tùng Dung mím môi nhìn cậu: “Ừ, tôi không nên đến đây, làm cản trở cậu rồi.”

“Không phải không phải, ý tôi không phải thế. Tôi tưởng anh vẫn còn bận việc ở cảnh cục, anh tới lâu chưa?” Kiều Úc cong khóe môi, mở cửa.

Tùng Dung tay dứt túi dựa vào tường, nhàn nhạt trả lời: “Không lâu, vừa đến.”

“Vừa hay, đúng lúc tôi có manh mối muốn nói cho anh nghe đây, đang tính tìm anh đấy.” Kiều Úc thả balo xuống, ý mời Tùng Dung vào nhà.

Tùng Dung vẫn trầm mặc không lên tiếng, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Kiều Úc không chớp mắt. Kiều Úc tuy có chút chột dạ, nhưng nghĩ lại thì bản thân bắt quả chỉ là không gọi điện cho y thôi, có cần khó chịu như vậy không, vì thế cậu bối rối nghiêng đầu, “Anh nhìn chằm chằm tôi làm gì?”

“Hôm nay cậu ra ngoài với Trương Nguyên? Tôi bảo cậu ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, cậu nghe không hiểu sao?” Tùng Dung quay đầu lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng quét một lượt qua cả người Kiều Úc, làm người ta muốn né cũng không né được.

Trong lòng Kiều Úc đột nhiên nổi lên một ngọn lửa, anh ta dựa vào cái gì mà trưng bản mặt hời cung đó ra nói chuyện với mình chứ, anh ta nghĩ mình là ai!

“Tôi đi đâu với ai liên quan gì đến anh?”

Tùng Dung cười lạnh, nắm chặt lấy bả vai Kiều Úc, “Đúng, đúng là không liên quan đến tôi! Lê Dạ Tinh cậu đừng giả điên với tôi, thật ra cái gì cậu cũng biết phải không? Mọi người cứ úp úp mở mở vậy làm gì chứ!”

Kiều Úc từ trước đến giờ là dạng người ăn mềm không ăn cứng, thấy Tùng Dung không phân phải trái trắng đen cứ thế vừa la vừa hét với mình, cậu cũng nhịn hết nổi, “Thiệt, Tùng Dung anh tưởng mình là ai, tôi cái gì cũng phải nghe theo anh, anh đặt đâu tôi phải ngồi đó sao? Anh nghĩ gì hử, con mẹ nó ai biết gì chứ!”

“Tôi thao túng cậu?! Tôi đã thao túng cậu cái gì hử, không phải vì cậu suốt ngày tỏ vẻ kiếm chuyện sao, cậu tưởng tôi nguyện ý quản cậu à!” Tùng Dung đáng ra muốn nói chuyện đàng hoàng với Kiều Úc, nhưng tính khí y rất xấu, một khi đã giận thì nói chuyện chẳng kiêng nể ai, rõ ràng là muốn ôm chặt người trước mặt nhưng hành động lại càng đẩy người ra xa.

Kiều Úc mặt mày trắng bệch, dùng lực hất tay Tùng Dung ra nói: “Không sai, anh luôn coi tôi là gánh nặng chứ gì, tổ trọng ánh lâu vậy chưa phá được án đều là do tôi được chưa! Tùng Dung, từ trong tim anh đã xem thường tôi rồi, cần gì phải ở đây giả vờ nọ chứ!”

Ánh mắt Tùng Dung híp lại, khóe môi câu lên một mặt cười lạnh, “Lê Dạ Tinh cậu thật không biết tốt xấu!”

Y nắm cổ áo Kiều Úc kéo đến trước mặt mình, “Cả tổ trọng án đều bận đến sứt đầu mẻ trán mà cậu còn đi hẹn hò với nữ sinh, lúc này cậu cười chói lóa vậy cho ai xem hử!”

Tùng Dung không rõ bản thân mình bị lời nói của Kiều Úc kích thích hay là do lửa ghen đốt mất lí trí, y siết chặt Kiều Úc vào lòng, bắt người kia phải nhìn mình, trong đôi đồng tử đen sáng ấy y thấy hình ảnh thu nhỏ của bản thân, đồng thời cũng thấy sự phẫn nộ của Kiều Úc.

Kiều Úc thật sự cảm thấy rất ủy khuất, rõ ràng mình vì tra án mới đi gặp Trương Nguyên, vậy mà trong mắt Tùng Dung lại trở thành không lo làm việc mà đi hẹn hò. Thấy ánh mắt phẫn nộ lạnh băng của Tùng Dung, Kiều Úc triệt để nổi nóng.

“Anh thả ra! Tôi con mẹ nó thích Trương Nguyên đấy, anh quản được sao! Anh cút ngay, tôi không muốn thấy mặt anh nữa!”

Kiều Úc kịch liệt giãy giụa khiến vết thương trên vai lần nữa bị nứt, máu tươi tùm giọt lại rỉ ra.

Ánh mắt Tùng Dung hóa đỏ, lời của Kiều Úc làm y triệt để mất đi lí trí, khung cảnh Kiều Úc cùng Trương Nguyên tươi cười lúc này như đèn kéo quân lần nữa hiện lên trong đầu y, dây thần kinh trong đầu này giờ bị kéo căng lập tức đứt, y găm nhẹ một tiếng, hung dữ kéo Kiều Úc đến sofa sau đó ấn chặt hai tay cậu trên đỉnh đầu.

“Vậy thì hôm nay tôi sẽ cho em thấy tôi có quản nổi không!” Nói xong hung hăng xé rách quần áo Kiều Úc, chiếc áo somi chất liệu mỏng manh cứ thế rụng lá tả trên đất như bông tuyết.

Kiều Úc cố sức đẩy tên đang nằm trên người mình ra, thế nhưng thân thể ốm yếu của Lê Dạ Tinh căn bản không đáng nhắc đến trong mắt Tùng Dung, cho dù Kiều Úc có mạnh bao nhiêu, một khi mắc kẹt trong cơ thể này cũng không có đường xài.

Tất cả phản kháng với Tùng Dung đều trở thành gãi ngứa, người đàn ông mất đi lí trí này cứ thế không lo nghĩ gì mà công thành đoạt đất, sự kháng cự vô lực kia cũng bị xem thành cử chỉ dụ dỗ như có như không.

“Tùng Dung! Anh thả tôi ra! Đừng để tôi phải hận anh!” Kiều Úc da dẻ rất trắng, cộng thêm suốt năm gần như chỉ ngồi trong nhà, làn da lại càng thêm trắng sáng như ngọc, phẳng phất chỉ cần chạm nhẹ thì sẽ chảy ra nước.

Tùng Dung cúi đầu hôn lên mái tóc Kiều Úc, nhẹ nhàng liếm láp: “Dạ Tinh, em chỉ có thể là của tôi, không được nhìn ai khác, không được...” câu cuối cùng phẳng phất như tiếng than vãn, Tùng Dung ôm siết lấy eo

Kiều Úc, giống như sợ người này sẽ biến mất, đáp xuống trên mặt và trán cậu từng nụ hôn vụn vặt.

Kiều Úc bị phản ứng của Tùng Dung dọa đến ngu người, cậu thật sự không nghĩ người này sẽ dùng bạo lực với mình, ý thức được lui về sau thì bất ngờ bị Tùng Dung nắm chân kéo về, cậu lại tiếp tục giãy giụa như điên, giọng nói cũng thành ra vừa cao vừa chói: “Cút! Tôi coi như chưa từng biết anh! Cút, có nghe không!”

Tùng Dung lấy đầu gối cố định Kiêu Úc trên sofa, hai tay ôm mặt cậu, sống mũi hai người sắp đụng vào nhau, “Em còn muốn giả đồ đến khi nào? Tôi thích em, cái này chắc em phải sớm đoán ra rồi chứ.”

“Tôi không biết và cũng không muốn biết!”

Tùng Dung mỉm cười, hạ xuống môi cậu một nụ hôn nồng cháy, “Không sao, tôi sẽ cho em biết tôi yêu em cỡ nào.” Vừa nói vừa vươn tay chạm đến hạ bộ của Kiêu Úc, da thịt non mịn cộng thêm xúc cảm ôn hòa hơi lạnh lạnh khiến y thích đến không rời tay.

“Tôi không muốn! Anh tránh ra... tránh ra!” Kiêu Úc sống chết giữ lại phòng tuyến cuối cùng, vì cậu biết chỉ cần mình buông lỏng thì hai người sẽ không thể nào quay về nữa.

Nhưng Tùng Dung lại bịt môi cậu lại, nỉ non nói: “Dạ Tinh, thật ra em cũng có cảm giác với tôi mà phải không? Nếu không lần trước khi bị tập kích, sao em lại bắt chấp bị thương mà cứu tôi?”

Kiều Úc bị Tùng Dung hôn tới thở không ra hơi, thần trí cũng trở nên mơ hồ, nhưng vẫn cắn chặt răng, “Anh...ừ... đừng có mơ! Tôi trước giờ.. àn.. chưa từng thích anh!”

Tùng Dung cư nhiên cảm thấy Kiêu Úc bây giờ đặc biệt khả ái, rõ ràng là ốm yếu thế nhưng đôi mắt lại rất bắt khuất nhìn mình, bộ dáng ấy làm y không kìm được nghĩ đến con thú nhỏ bị thương.

Kỳ thật y cũng không biết vì sao mình thích Lê Dạ Tinh, cái gối thêu hoa [ý chỉ người chỉ đc cái mã ngoài] vô dụng bình thường y khinh bỉ nhất đột nhiên như bị đổ vào một linh hồn khác, rõ ràng là cùng một khuôn mặt, nhưng bản thân lại nhận không được mà để tâm mỗi cử chỉ vui buồn của cậu ta.

Từ khi nào bắt đầu thích nhóc này nhỉ? Tùng Dung lắc đầu, mình cũng không rõ, con tim cứ như không chịu sự khống chế của mình nữa, dù biết rõ nếu tiếp tục đào sâu thêm sẽ thành vực thẳm không đáy nhưng lại nhận không được muốn đứng cạnh cậu ta. Giống như uống rượu độc giải khát vậy, trong lòng dần sản sinh ra một con ác ma điên cuồng, dù biết yêu Lê Dạ Tinh là sai nhưng nhận không được mà thâm luyện thứ trái cấm ấy.

Cúi đầu, Lê Dạ Tinh hiện tại đang ở ngay dưới thân mình, tóc mai được vén sau tai, trên chiếc sofa màu trắng sữa vẽ nên một đường tròn, đôi mắt tròn lớn vì phần nộ nhưng không che giấu được viền mắt hồng hồng. Phía sau cổ bị bản thân cào ra vài vết xước, một mảng lớn ngực lộ ra ngoài làm cho Tùng Dung không cách nào dời tầm mắt.

Nhịp tim càng lúc càng nhanh, y liếm đôi môi khô khốc, chậm rãi cởi cúc áo sơ mi của mình, cơ ngực tinh trắng rần rần chắc cứ thế lộ ra ngoài, da thịt màu lúa mạch dưới ánh đèn vàng nhạt phản chiếu ra một cảm giác khiêu gợi mê người. Trước ngực có vài vết sẹo, đều là dấu vết của nhiệm vụ để lại.

“Dạ Tinh, tôi đã đợi em cả tối nay... thật sự sợ em xảy ra chuyện, gọi điện lại không có ai nghe, em hiểu cảm giác lo lắng đứng ngồi không yên đó không?” Tùng Dung nhìn xoáy vào mắt Kiêu Úc, tay trái bắt tri bắt giác co thắt lưng Kiêu Úc ra.

“Anh điên rồi!... Bình tĩnh nghe tôi nói được không?” Kiêu Úc thật sự cảm thấy sợ, nhìn bộ dáng đập nôi dìm thuyền (ý là quyết làm đến cùng) của Tùng Dung, cậu biết tối nay không thể thoát được.

Tùng Dung cầm tay cậu đặt lên trên vết sẹo trên lồng ngực, “Tôi đã rất bình tĩnh, Lê Dạ Tinh, tôi cũng là người, sẽ có lúc đợi không nổi nữa.” Nói xong hung hăng lột quần Kiêu Úc xuống...

“Không, đừng mà!”

Kiều Úc không màng gì nữa đẩy Tùng Dung ra, dùng vai phải huých vào người y, lại giơ chân đạp vào đầu gối y, nhân cơ hội bỏ ra chạy thoát thân.

Tùng Dung một phát đem cậu ấn lại về sofa, “Sao, em có gan nói với tôi là mình thích Trương Nguyên nhưng lại không dám đối mặt với trái tim mình à?” Khẩu khí y nhỏ nhẹ uyển chuyển, ngữ điệu trầm thấp như violin kéo một bản dạ khúc, nhưng động tác lại vô cùng cường ngạnh.

Y lấy cà vạt trói hai tay Kiều Úc lại, vươn tay với vào trong quần người kia, hạ giọng nói: “Tôi biết em thù dai, một khi đã hận ai thì đời này cũng không quên được, nên tôi đã thông suốt rồi, cho dù em hận tôi, tôi cũng sẽ không ngừng tay đâu.”

“Um-!”

Đau đớn kịch liệt trong nháy mắt làm Kiều Úc muốn ngưng thở, cậu co người trên sofa, giống như con cá thiếu nước há miệng không ngừng hấp khí, cơ thể cứ thế bị đâm vào một ngón tay, mang theo tiếng xé rách đau đến tận tâm can.

“Thật chặt.” Tùng Dung híp mắt, khoe miệng câu lên một mặt cười mỉa hài lòng, giống như dã thú cuối cùng cũng săn được con mồi mà hài lòng.

31. Chương 31: Tương Tư Đốt Nỗi Nhớ

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

“Tùng Dung, nếu anh còn tiếp tục, sớm muộn cũng có ngày tôi giết anh!”

Tùng Dung cười khở một tiếng: “Nếu tôi không tiếp tục nữa em vẫn sẽ hận tôi, tôi chịu đựng đủ rồi, nhin thêm nữa... tôi không phải là đàn ông.” Nói xong Tùng Dung bắt đầu điên cuồng liếm cắn lên cổ Kiều Úc.

Kiều Úc cảm thấy từ trước đến nay chưa từng khuất nhục đến thế, việc này cùng cảnh tượng ở với Tùng Dung mấy ngày qua liên tiếp xuất hiện trong đầu, đùa giỡn và cười với mình chính là y, dịu dàng hôn nhẹ lên tóc mình cũng là y, chìm đắm trong sự dịu dàng rồi mất đi cảnh giác, lại quên mất Tùng Dung chưa bao giờ là một con người dịu dàng, y rồi cũng sẽ bùng phát, giống như hiện tại.

Cậu đau đến phát run, mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống ghế sofa, so với nỗi đau đớn thân thể thì lồng ngực còn đau hơn.

Cánh tay bị trói lại, chân bị Tùng Dung tách rộng ra tạo thành tư thế khuất nhục, hạ thân bị y nắm trong tay, Kiều Úc tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tùng Dung không bởi vì Kiều Úc run rẩy mà dừng lại, y cố chấp đưa tay vào trong cửa động kia tìm kiếm, nơi ấy chưa bao giờ bị người chạm qua vừa nóng lại vừa chặt, giống như đang lấy lòng, chỉ cần chạm một cái liền chặt chẽ cuốn lấy ngón tay y không chịu nhả.

Y cười nhẹ một tiếng, lấy tay lau mồ hôi trên mặt Kiều Úc: “Dạ Tinh, thân thể em so với cái miệng của em thành thật hơn nhiều, em xem hiện tại nó đang chặt chẽ siết lấy tay tôi không chịu buông ra này.”

“Câm miệng!” Kiều Úc trừng lớn mắt, cắn chặt môi mà trừng mắt với Tùng Dung, nhắc chân muốn đá văng Tùng Dung ra, nhưng lại càng hút tay y vào sâu hơn.

“Ngô...”

Bởi vì phần nộ lẫn xấu hổ, khuôn mặt cậu trở nên hồng một mảnh, đôi môi bị hôn đến ửng ửng mở ra thở hổn hển, cơ thể nằm ngửa trên ghế sofa, cánh tay bị buộc lại, quần áo ướt sũng mồ hôi dán chặt lên ngực, lộ ra hai tiểu anh đào nhấp nhô trên đó, cả người bị Tùng Dung đè lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn giống như bạch ngọc phát sáng trong đêm tối.

Tư thế gợi cảm bày ra rõ ràng như vậy, nhưng từ đầu đến cuối Kiều Úc lại không lộ ra chút cảm tình nào, Tùng Dung nhìn không được bật cười, cúi đầu xuống ngậm lấy đôi môi Kiều Úc gặm nhấm: “Thành cái bộ dạng này còn nói bản thân thích Trương Nguyên? Hả?”

Tay phải y xoa nắn quanh huyết khẩu, ngón giữa đẩy vào bên trong huyết đạo, chậm rãi mở rộng. Tay trái nhẹ nhàng sờ lên phía trước, cầm khí quan đang uể oải của Kiều Úc, nhẹ nhàng an ủi, thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay trong huyết khẩu đâm vào đỉnh một cái.

Dù là Kiều Úc hay Lê Dạ Tinh đều chưa bao giờ trải qua loại kinh nghiệm này, thân thể run rẩy ngày càng kịch liệt: “Đừng, uhm... đừng chạm vào chỗ đó! Anh mau rút ra! Rút!”

Thần kinh càng ngày càng căng lên, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, bộ phận bên dưới nhìn không được nổi lên phản ứng, theo sự chuyển động của Tùng Dung chuẩn bị chảy ra dịch thể.

Kiều Úc khuất nhục hận mình không thể chết đi, cậu cắn chặt môi, hít thở ngày càng dồn dập, âm thanh cũng trở nên mơ hồ.

Cậu cố gắng nắm chặt cánh tay Tùng Dung, trong mắt mờ sương ghen ngào nói: “... Tùng Dung anh buông tay... Tôi với Trương Nguyên không có gì cả... Đừng, uhm... không có quan hệ gì hết! Anh có hiểu không!”

Tùng Dung cười lạnh, nghĩ đến vừa rồi hai người chuyện trò vui vẻ cơn tức lại xông lên: “Em không phải rất thích cô ta sao? Ban nãy chính miệng em vừa nói, tại sao bây giờ lại thay đổi? Vậy thì tình yêu của em cũng chẳng đáng một đồng tiền nào!”

Nói xong y lại cầm thêm một ngón tay vào cơ thể Kiều Úc, người đàn ông thường xuyên cầm súng, trên tay mang theo vết chai mỏng cọ sát ở lối vào của Kiều Úc, ngay cả mị thịt màu phấn hồng cũng bị rách, máu tươi nhè nhẹ chảy ra, phía trước bởi vì hưng phấn mà chảy ra dịch thể, hình ảnh dâm mỹ tới cực điểm làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

Mắt Tùng Dung tối lại vài phần, đem Kiều Úc kéo sát vào trong ngực, cúi đầu ngậm lấy khóa anh đào trước mặt, nhẹ nhàng cắn liếm, đầu lưỡi thỉnh thoảng vẽ vài vòng ở đầu nhũ tiêm.

Kiều Úc ưỡn người, toàn thân bắt đầu nổi da gà, sự kích thích quá mức mãnh liệt giống như sóng thần cuốn sạch mọi thứ, bên trong cơ thể dường như trào ra một loại cảm giác tê dại thoải mái không nói thành lời, từ cột sống đi xuống thất lưng.

“A... Đừng...” Nước mắt cuối cùng vẫn rơi xuống, trên gương mặt mịn màng lưu lại một vệt nước.

Kiều Úc nắm chặt tay lại, không biết mình nên chống lại hay là tiếp tục trầm luân. Thực ra cậu có khả năng đẩy Tùng Dung ra, trong đầu hiện lên vô số phương pháp có thể dùng một chiêu giết chết đối phương, thế nhưng cậu lại không dám di chuyển.

Cậu sợ làm Tùng Dung bị thương, thậm chí hại chết y....

Nước mắt của Kiều Úc giống như đại hỏa quét sạch lý trí trong đầu Tùng Dung, cuối cùng cũng đem người mà mình luôn tâm tâm niệm niệm hoàn toàn giữ lấy, cảm giác thành tựu khi buộc cậu ở dưới thân mình khốc thúť làm cho y hưng phấn đến khó có thể kiềm chế.

Y biết rõ mình điên rồi, bằng không sẽ không làm ra việc khốn nạn như vậy, vật nhỏ luôn nằm trong tay cẩn thận che chở, hiện tại lại bị chính mình làm cho phát khốc, qua ngày hôm nay y nhất định sẽ hối hận, nhưng hiện tại y đã không còn đường lui.

Tùng Dung hôn lên vệt nước mắt trên mặt Kiều Úc, khước miệng gợi lên nụ cười tự giễu: “Lê Dạ Tinh, qua đêm nay cho dù tôi bị em giết chết cũng cam tâm tình nguyện...”

Rút ba ngón tay ra, nơi nhỏ hẹp kia còn chưa kịp co lại đã bị một cây thiết côn to lớn thay thế đi vào.

Kiều Úc không thể khống chế được hét lên: “Không, không được! Van cầu anh! Tôi van cầu anh, Tùng Dung!”

“Tôi yêu em, thực sự rất yêu em.” Tùng Dung thở dài khê nỉ non, giây tiếp theo liền không chút lưu tình đâm vào trong...

“A_____!” Tiếng kêu tê tâm liệt phé vang lên kèm theo âm thanh bị nứt, máu tươi lập tức trào ra.

Nơi ấy quá nhỏ, cho dù có được khuếch trương trước thì vẫn còn quá miễn cưỡng, Tùng Dung nghĩ nếu mình làm mạnh thêm một chút nữa, giây tiếp theo có lẽ sẽ giết Kiều Úc trên ghế sofa.

Thiết côn to lớn lập tức dừng lại, không tiếp tục đi sâu vào bên trong nữa, thời gian dường như ngừng lại, Kiều Úc nắm chặt lấy tay vịn ghế sofa, móng tay cũng đã trở lên xanh trắng.

Cậu há to miệng thở gấp, rốt cuộc cũng thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt Tùng Dung, ngũ quan sắc bén bị phủ lên một tầng mờ hôi, đôi mắt màu đen lộ ra dục vọng mãnh liệt, Kiều Úc hung hăng cắn mạnh lên vai Tùng Dung, miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Cậu suy yếu gọi lên một nụ cười lạnh: “Tùng Dung, anh đừng trối tôi nữa, nếu anh đồng ý cởi dây trối tôi sẽ phối hợp... Đừng làm cho tôi cảm thấy anh luôn mồm nói yêu tôi chỉ vì muốn cùng tôi làm loại chuyện này.”

Tùng Dung chấn động mạnh, thân thể trong nháy mắt cứng lại, y ôm chặt Kiều Úc một câu cũng không nói, tháo cà vạt buộc ở tay Kiều Úc ra, bộ phận dưới thân đang cương lên cũng không có thêm bất cứ động tác gì.

“A..., tôi thế nào lại quên mất, em thích nữ sinh, tôi cmn đang tính toán cái P gì.”

Những lời này nói ra mang theo ý cười, thế nhưng yết hầu y lại khàn khàn, một người đàn ông kiên cường như vậy lại không biết phải làm sao, lúng túng giống đứa trẻ.

Kiều Úc cắn môi, bộ phận phía dưới còn đang chảy máu, gian nan ngồi xuống: “Tùng Dung, tôi không yêu bất kì người nào, bao gồm cả Trương Nguyên.”

Tùng Dung không phản ứng lại, Kiều Úc nóng nảy kéo cổ áo Tùng Dung rống lên: “Đệt! Anh nghe có hiểu không hả, tôi không thích Trương Nguyên! Hôm nay tôi đi gặp cô ấy tất cả đều là vì điều tra án mạng! Anh cmn không phải là người, cứ nhiên đi cưỡng bức tôi!”

Tùng Dung nghe xong sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, thế nhưng y giống như luyến tiếc không muốn buông Kiều Úc ra, hạ thân hai người vẫn còn đang nối liền cùng một chỗ, động tác rất nhỏ vừa rời của Kiều Úc lại trực tiếp châm ngòi lửa của y. Y âm thầm va chạm vào bên trong: “Em cứ coi như tôi không phải người đi.”

Mặt Kiều Úc đỏ lên: “Anh lấy ra đi... từ từ nghe tôi nói đã được không?”

Tùng Dung chậm rãi đem vật đã trưởng đến phát đau kia chậm chậm rút ra, Kiều Úc mới vừa thở một hơi thì y lại cắn răng đem toàn bộ của mình đẩy vào bên trong một lần nữa.

Âm thanh vách tường bị làm nứt ra thật rõ ràng, Kiều Úc đến kêu một tiếng cũng không kịp liền mềm nhũn xuống, thân thể giống như bị một cây gậy nóng cường ngạnh đâm mạnh vào, đâm thẳng tới tận dạ dày.

Tùng Dung thở dài, lại khoái cảm này giống như đang ở trong cõi cực lạc khiến y điên cuồng, rốt cuộc cũng đã chiếm được người này. Về sau mọi sự kiên cường của cậu, khuất phục của cậu và mọi điều tốt đẹp hay xấu xa của cậu đều thuộc về y, người khác đừng hòng tranh giành dù chỉ là một chút.

Toàn bộ khẩu huyết nóng ầm ầm như đều muốn lấy lòng chủ nhân, không ngừng co rút để mặc cho người khác xâm chiếm, màu đỏ của máu hòa cùng dịch thể trở thành dầu bôi trơn tốt nhất, thanh âm đâm mỷ phát ra khiến cho người ta phải đỏ mặt.

Tùng Dung thô bạo tách hai chân của Kiều Úc ra, đâm mạnh vào tận sâu bên trong đến tận gốc rễ rồi lại rút toàn bộ ra ngoài, cơ thể Kiều Úc co rút, ngón chân cũng quắp chặt lại.

“Ư... Đừng...” Kiều Úc đau đớn kêu lên, hàng mi dày không ngừng run rẩy, thanh âm khàn khàn mà thẹn thùng: “Tùng Dung... Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! Ư a...”

Hoạt động kịch liệt xém chút nữa làm cho Kiều Úc ngất đi, cậu đau đớn co người lại muốn bật dậy nhưng lần nào cũng bị Tùng Dung mạnh mẽ ấn trở lại. Bộ phận phía dưới bị cưỡng ép mở ra đau đến dần mất đi cảm giác, bên trong trở nên mềm ướt, hé ra hợp lại như đã tìm được niềm vui, chặt chẽ mà bao bọc cây gậy to lớn của Tùng Dung, vì ở trong cơ thể cọ sát nhiều lần làm cho dịch thể mờ ám màu trắng chảy ra.

Kiều Úc tưởng như sắp ngất nhìn chăm chăm lên trần nhà, ánh sáng của ngọn đèn chiếu vào mắt cậu đến phát đau, Tùng Dung nhấc chân cậu lên ở phía đùi trong hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng. Kiều Úc căng thẳng đến nỗi cả người đều phát run, chân muốn co lại nhưng không thể nào giãy ra khỏi bàn tay của Tùng Dung.

Đột nhiên Tùng Dung đâm vào vị trí nào đó, Kiều Úc giật bắn người, thân thể run rẩy kịch liệt: “Đừng chạm vào chỗ đó.... Ô a! Dừng lại! Dừng!”

Kiều Úc đột nhiên hét to, khí quan vẫn luôn ủ rũ ngay lập tức có phản ứng, hưng phấn chảy dịch, Tùng Dung nhếch miệng ánh mắt lại nổi lên ý xấu vuốt ve bộ phận phía trước của Kiều Úc: “Chỗ này phải không?”

Nói xong không chút do dự cắm mạnh vào trong, đâm liên tục lên vị trí vừa rồi, Kiều Úc dường như muốn điên rồi, nghiêng đầu muốn đẩy Tùng Dung ra, cậu chưa từng có kinh nghiệm nên không biết phải làm gì. Đau đớn trên thân thể dần mất đi, từng cơn tê dại thoải mái đang tiến tới, giống thuốc phiện vậy, một khi dính vào thì muốn ngừng cũng không được.

“Tùng Dung... Tùng Dung...”

“Ừ, tôi ở đây.”

“Tôi nhất định... nhất định.....ngô... um... sẽ giết anh!”

Tùng Dung nở nụ cười: “Ừ, tôi sẽ đợi.”

Kiều Úc không hề giãy dụa, lần này cậu cố gắng nâng thắt lưng lên hai tay vòng ra ôm cổ Tùng Dung, hưng hăng cắn bờ môi y, máu tươi nháy mắt chảy ra. Tùng Dung sưng sốt một chút, tiếp theo ôm chặt lấy thắt lưng mảnh khảnh của Kiều Úc, mạnh mẽ đáp trả lại nụ hôn.

Mùi máu hòa cùng nước bọt dính ướt khoe miệng, Tùng Dung đem bộ phận cứng rắn sắc bén phía dưới cắm vào càng thêm sâu.

Kiều Úc đột nhiên nở nụ cười, sự tình đã phát triển đến mức này rồi còn có lựa chọn khác sao? Nếu mình đã trốn không thoát được sự trói buộc của Tùng Dung, vậy sao không thử phóng túng một lần.

Tuy rằng trong lòng vẫn uất hận, thế nhưng Kiều Úc đột nhiên ngộ ra, sự điên cuồng của Tùng Dung chẳng qua là bởi vì cậu mà không được, bản thân đau lòng cũng chỉ vì thương tâm mà thôi.

Kiều Úc, chấp nhận đi, thực ra cho dù mi có hận thì cũng vẫn yêu Tùng Dung không phải sao?

Nhéch miệng cười khỏ, Kiều Úc không do dự thêm nữa, cậu kéo tóc Tùng Dung liếm liếm cái mũi của y nói: “Anh muốn làm chuyện này, vậy để tôi giúp anh.”

Nói xong hai chân cậu nâng lên kẹp chặt lấy thắt lưng rắn chắc của Tùng Dung, toàn bộ cơ thể dán sát trên người y, hạ thân để sát vào bộ vị của Tùng Dung, bên trong thân thể như bị một thanh kiếm sắc bén đâm sâu vào khác hẳn những lần khác.

Tùng Dung nheo mắt lại: “Dạ Tinh, em đừng có hối hận!” Y gầm nhẹ một tiếng, xoay người Kiều Úc lại hưng hăng mở rộng cánh móng của cậu, lần thứ hai từ phía sau đâm vào....

Giữa cơn tình triều cùng vật lộn, hai người đều điên rồi. Không cần biết vụ án gì, không cần biết ngày mai ra sao, có lẽ sau hôm nay hai người sẽ trở thành người xa lạ, thế nhưng chỉ ít vào khoảnh khắc này bọn họ cứ triển miên như vậy.

Tùng Dung cúi đầu một lần nữa hôn Kiều Úc, ngực trướng đến phát đau, trộn lẫn giữa vui sướng, áy náy cùng dục vọng chiếm giữ gần như làm cho y không thể thở nổi, trong nháy mắt, y nghĩ muốn ôm chặt Kiều Úc như thế, đến đầu bạc răng long....

32. Chương 32: Yêu Và Không Yêu Đầu Sai

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

Tùng Dung không biết tối qua bản thân đã ‘muốn’ Kiều Úc bao nhiêu lần, chỉ nhớ mình như phát điên cứ một lần lại một lần mà đẩy sâu vào, muốn vắt kiệt sinh lực của Kiều Úc.

Cuối cùng, Kiều Úc cả người xụi lơ dựa vào mình, thân thể đều nương theo nhịp lên xuống của bản thân, rơi nước mắt. [tội Úc Úc của tôi TT ^ TT]

Khóe mắt phỉm tình của Kiều Úc, đôi môi ngọt ngào cùng với huyết khẩu chặt chẽ kia... cả biểu cảm yếu ớt khi đạt cao trào, khiến Tùng Dung như uống nhầm xuân dược mà không ngừng muốn thêm.

Nghĩ đến đây hạ bộ lại có phản ứng, Tùng Dung bối rối xoa tóc xoay qua muốn ôm người bên cạnh, thế nhưng vị trí bên người lại không có ai, thậm chí dùng tay thử độ ẩm còn lại trên nệm cũng không thấy, sạch sẽ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tùng Dung bật người ngồi dậy đánh giá tình huống xung quanh, căn phòng hỗn loạn còn vương mùi vị tình dục, ga giường cùng chăn mền rối rùi một mớ, còn có quần áo rơi rớt khắp nơi trên mặt đất biểu thị tất cả tối qua đều là thật, không phải là giấc mơ, nhưng Dạ Tinh đâu rồi?

“Dạ Tinh?” Y mở miệng thăm dò, vừa muốn đứng dậy liền cảm thấy bắp đùi truyền đến một trận tê đau.

Trách được ai? Trách bản thân không biết tiết chế? Hay trách em ấy quá quyến rũ? Cười khổ một cái, Tùng Dung mặc đồ chỉnh tề đi ra khỏi phòng, căn nhà trống trải không hề có bóng dáng Lê Dạ Tinh.

“Sớm như vậy em ấy đi đâu chứ?” Tùng Dung lo lắng nhìn đồng hồ, lật tung cả căn nhà cũng không tìm thấy người.

Nhớ đến ánh mắt phẫn hận của Kiều Úc tối qua, y đột nhiên thấy sợ, em ấy.... sẽ không làm chuyện đại đột chứ?

Lúc này cửa nhà mở ra, Kiều Úc mặc một chiếc áo thun cổ cao đi vào, nhìn thấy Tùng Dung lập tức đen mặt.

Tùng Dung thở phào, đi đến trước vài bước do dự hỏi: “..... Sớm như vậy em đi đâu thế? Tôi còn tưởng...”

Kiều Úc cười lạnh, nhướn mày không thêm để ý, cởi giày ra đi lướt qua người y, Tùng Dung thở dài, đuổi theo kéo tay cậu.

Thoáng chốc những ký ức nóng bỏng đêm qua theo sự va chạm da thịt mà ùa về như nước lũ, Kiều Úc như bị điện giật hất tay y ra đứng tại chỗ không nói gì.

Tùng Dung cảm thấy cảnh tượng hiện tại hơi bị cầu huyết, có vài phần cảm giác như chơi gái xong không trả tiền nên sắc mặt không tốt.

Y nhin không được nhếch môi, “Đau không? Tôi thoa thuốc cho em nhé.”

“Bốp!”

Một bạt tai hạ thẳng xuống mặt Tùng Dung.

Tùng Dung dùng lưỡi soát một vòng trong khoang miệng, cười nhẹ: “Dô, còn có sức đánh người nha, xem ra tối qua tôi nhẹ tay quá nhỉ.”

Kiều Úc tức đến nắm chặt nắm đấm, nhưng lỗ tai lại có phản hồng hồng: “Cút, anh nghe không hiểu hả? Con mẹ nó sao da mặt anh dày vậy!”

Tùng Dung không thêm để ý sự phẫn nộ của cậu, cười nhăn nhăn ôm lấy vai Kiều Úc, đặt xuống môi người kia một nụ hôn: “Chào buổi sáng, nhóc con.”

Mặt Kiều Úc thoáng chốc lại đỏ bừng, thuận tay thêm một cái tát, lần này trực tiếp để lại trên má Tùng Dung một dấu tay màu đỏ, “Tối qua tôi coi như bị chó cắn, anh nếu không muốn chết thì mau cút.”

“Lời này tối qua lúc em vòng chân qua ôm lấy eo tôi đã nói chục lần rồi, em không thấy chán?” Tùng Dung yêu chết cái biểu cảm bây giờ của Kiều Úc, vừa cay nghiệt vừa lạnh lùng, thật là muốn câu mất hồn người ta mà.

Kiều Úc thẹn quá hóa giận, cố gắng quên đi kí ức nóng bỏng triền miên tối qua, nghĩ lại hôm qua bản thân cư nhiên bị khuất phục dưới thân Tùng Dung, đã thế... còn bị y làm đến khóc, thật hận không thể cầm dao đâm chết y rồi tự sát.

Thấy Tùng Dung cười như con mèo hoa, khuôn mặt anh tuần đáng ghét dữ dội, Kiều Úc cố gắng bình tĩnh nói: “Đúng vậy, tôi mọe nó chính là đâm tiện như vậy thì sao? Bị anh cưỡng bức còn hưởng thụ thể đấy, anh vừa lòng chưa?”

Tùng Dung sững lại, sắc mặt thay đổi, “Dạ Tinh, ý tôi không phải vậy, mỗi lời tôi nói tối qua đều là thật lòng, tôi yêu em.”

“Yêu? Thứ đó đáng bao nhiêu tiền?” Kiều Úc cười ra tiếng, ngón tay chỉ vào lồng ngực Tùng Dung, “Tùng đại cảnh quan, uy hiếp dụ dỗ lừa bịp trái tim người ta trước giờ đều là thể mệnh của anh mà, đừng nói cái gì mà thật lòng với tôi. Dù sao cả hai đều là đàn ông, tối qua thoải mái cũng không ai thiệt—“

“Ý em vậy là sao chứ!” Tùng Dung nắm lấy bắp vai Kiều Úc, ánh mắt thoáng chốc trầm xuống, “Em tưởng tối qua do tôi một phút lỗ mãng mới thương em sao? Bây giờ trời sáng rồi, em lại vô mộng chạy mất, tôi con mọe nó giống một cái máy mát xa hình người!?”

Kiều Úc hít ngược một hơi, tên này thế nào lại có thể mặt không đổi sắc tim không đập mà nói ra loại lời này chứ, hôm qua rõ ràng là y cưỡng..... thế mà giờ lại trưng ra vẻ mặt người bị hại này là sao.

Sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, Kiều Úc đẩy tay Tùng Dung ra, quay mặt đi nói: “Miệng anh sạch sẽ một chút, đừng có mà...”

Vừa đẩy tay Tùng Dung ra cậu liền quay người đi, Tùng Dung bèn ôm siết lấy cậu vào lòng: “Rốt cuộc em trốn tránh cái gì chứ? Tự đối mặt với tình cảm của mình khó lắm sao? Tôi không tin em không có chút cảm giác nào với tôi, hay là...”

Y ngừng lại, khóa chặt ánh mắt Kiều Úc: “Em thật sự thích Trương Nguyên?”

“Tôi đã nói chuyện này không liên quan đến Trương Nguyên!” Kiều Úc nhịn không được rống lên, suy sụp dựa vào tường, nơi bị rách dưới hạ thân đau như hỏa thiêu, “Tùng Dung, anh không hiểu, chúng ta căn bản là không có khả năng...”

“Tại sao không thể? Em cho tôi một lí do chính đáng, tôi sẽ buông tay.” Tùng Dung cố chấp nhìn sâu trong mắt Kiều Úc, y không cam tâm, tối qua rõ ràng Kiều Úc có phản ứng với y, tại sao phải rút lại vào cái vỏ cứng của bản thân mình.

Tối qua tuy rất điên cuồng nhưng tâm trí Tùng Dung luôn luôn thanh tỉnh, y biết mình đang đánh cược, cược Lê Dạ Tinh cũng yêu mình. Làm chuyện không bằng cảm thú như thế thật ra chỉ có một kết quả quy nhất, vì Lê Dạ Tinh là người vô cùng cứng đầu, nếu không ép em ấy sẽ vĩnh viễn không nói ra lời thật lòng, y chính là muốn ép cậu nói ra lời đó.

Ôm ấp thân mật cũng không thể đổi được chân tâm của Lê Dạ Tinh, y thật sự không cam tâm.

“Anh căn bản không hiểu tôi! Cái anh thích là cái vỏ ngoài này, không có khuôn mặt này anh còn nguyện ý yêu tôi sao?”

Kiều Úc đau khổ nhếch môi, nói tiếp: “Anh luôn coi tôi như con nít, cho nên cái gì cũng phải sủng phải hộ, nhưng anh cảm thấy tôi thật sự cần sao? Tùng Dung, thứ anh thích chẳng qua là cảm giác ưu việt có thể bảo vệ những gì nhỏ bé yếu ớt, không phải là thích tôi!”

Vả lại, nếu biết tôi thật ra là ai, tôi nghĩ anh sẽ muốn lập tức đem tôi đi xử bắn.

Tùng Dung dậm nhiên đứng nghe, đến khi Kiều Úc nói xong mới mở miệng: “Em nói xong rồi?” Kiều Úc nghiêng mặt không lên tiếng.

Bất lực xoa tóc Kiều Úc, Tùng Dung nhàn nhạt cười, “Tôi thật chưa từng thấy ai ngốc như em. Em thật sự cho rằng bản thân là thiên tiên hạ phàm hả, tôi vừa thấy em sẽ thần hồn điên đảo sao? Vậy thì tôi mất mặt quá rồi, nếu đổi lại là bộ dạng như tôm chân nhuyễn của em lúc trước cho dù tặng không tôi cũng không thêm.”

“Tôi không biết điều gì đã thay đổi em, nhưng tôi biết rất rõ, người tôi thích chính là Lê Dạ Tinh kiên cường hơn bất kỳ ai ngay trước mắt mình.”

Nhưng tôi căn bản không phải Lê Dạ Tinh! Kiều Úc nhịn không được thét lớn trong lòng, cảm giác lồng ngực đau đến muốn ngạt thở. Cậu hận không thể xé bỏ cái lớp vỏ bọc Lê Dạ Tinh này để đứng trước Tùng Dung, cho y biết mình mới là người anh ta yêu, nhưng vừa nghĩ đến những gì mình từng làm cậu lại đau khổ đến muốn chết thêm lần nữa.

Cậu rất đổ kị với Lê Dạ Tinh, rõ ràng là chết rồi nhưng vẫn có thật nhiều người nhớ về cậu ta, bản thân mình mặc dù vẫn đang sống trên thế giới này lại không ai biết sự tồn tại của mình.

Cả thế giới rộng lớn chỉ còn lại một mình cậu đơn độc, không ai có thể chia sẻ bí mật, không có ai để nương tựa, thậm chí là tìm được tình yêu, nhưng trong mắt người đó cũng không phải cậu.

Nếu đem mọi thứ nói hết cho Tùng Dung nghe vậy có phải là mình sẽ được giải thoát không? Chân tướng nhuộm máu kia một khi phơi bày trước ánh sáng thì cũng chính là ngày tàn của mình, nhưng Kiều Úc thật sự không chịu nổi, mặc kệ tương lai, mặc kệ kết quả, bản thân vốn đáng chết mà, nói ra không chừng lại thấy tốt hơn.

Nhắm mắt lại, toàn thân Kiều Úc run lên, do dự nửa ngày mới mở miệng: “Tùng Dung, thật ra... tôi không phải Lê....”

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, cắt mất lời của Kiều Úc.

Tùng Dung sững lại, nhú mày, rốt cuộc là ai thiếu não cứ lựa lúc này mà gọi điện.

Bất lực cười với Kiều Úc một cái, cầm điện thoại lên, sắc mặt đen thui, “Tề Tích, tại sao mỗi lần gọi điện cho tôi đều là cậu?”

Tề Tích ở đầu dây bên kia cười hắc hắc, “Lão đại anh ăn nhầm thuốc súng à, miệng thối thế? Dục cầu bất mãn hay sao?”

Tùng Dung hướng mặt lên trần nhà trợn mắt: Bất mãn em gái mi! Lão tử hôm qua mới ôm được mỹ nhân về, cậu biết cái thối!

“Có chuyện mau nói, đừng lảm lời.”

“Đàn ông không để nhịn mãi được, lâu lâu phải thư giãn một chút, anh biết DIY không? Không thì gọi Hạ Quân Chi chỉ anh nhé.” Tề Tích tiếp tục cao hứng đùa bỡn.

“Cậu không nói coi chừng tôi phét cậu đấy!”

“Rồi rồi rồi, em sợ rồi. Lão đại, em có phát hiện quan trọng nha! Hôm qua anh kêu em với Quân Chi tra cái Hiệp hội thánh nữ ấy, thật sự bị bọn em tìm ra nha, trong vụ án mười một năm trước, nạn nhân chỉ có hai người tham gia vào hội thôi, nhưng trùng hợp họ chính là hai người bị trộm mất nội tạng trong bệnh viện!”

Tùng Dung nhướn mày, khuôn mặt than cuối cùng cũng lộ ra chút vui mừng, “Tốt quá, tôi đến ngay.” Nói xong cúp máy.

Một màn thổ lộ đang tốt đẹp đột nhiên bị Tề Tích phá đám, cảm giác ái muội vốn đang lơ lửng trong không khí cũng biến mất vô ảnh vô tung. Tùng Dung thở dài, bối rối cười cười, “Dạ Tinh, lúc này em nói gì?”

Kiều Úc bưng gáy dựa vào tường, suy sụp nhìn Tùng Dung, “Không có gì. Anh đi đi, tôi không muốn thấy anh.” Nói xong gian nan đứng lên.

Cỗ dưng khí lúc này đã tan thành mây khói như bong bong xì hơi rồi, cậu tự tát mình hai phát trong lòng, may mà chưa nói ra.

33. Chương 33: Người Chết Tiếp Theo Là Ai?

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

10:00 sáng – Tòa nhà cảnh sát thành phố T, trong văn phòng tổ trọng án.

Âu Dương Mạn đuổi người một cái, ngẩng đầu liếc qua đồng hồ treo tường nói: “Thật kỳ quái, lão đại bình thường cuồng công tác thế mà giờ còn chưa đến, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?”

Hạ Quân Chi đặt điện thoại xuống, quay người lại cười nhẹ: “Lão đại có thể xảy ra chuyện gì được chứ, tôi nghĩ người gặp chuyện không may e là người khác.”

Âu Dương trừng lớn mắt, biểu tình bát quái sắp lại gần: “Có ý gì? Cầu chân tướng!”

“Cô không phát hiện tổ chúng ta ngoại trừ lão đại ra còn một người cũng chưa tới sao? Cô nói xem nguyên nhân gì có thể khiến hai người đồng thời đến muộn, hơn nữa ngay cả liên lạc với một người cũng không được!” Hạ Quân Chi sờ cằm, bày ra bộ mặt bí hiểm.

Lúc này Thư Tình cũng nhích lại: “Ý anh là, lão đại và Tiểu Tinh đều chưa có tới, có phải...?”

Cô và Âu Dương cười gian vài tiếng liếc nhau: Đây chính là gian tình nha! Hai người đàn ông không có bất kỳ dấu hiệu nào lại cùng nhau mất tích, ngoại trừ cùng nhau lên giường quên mất thời gian thì còn có nguyên nhân gì khác?

Tề Tích bưng cafe đi vào: “Mọi người đang mở tiệc trà? Thế nào lại cùng túm lại một chỗ vậy, chút nữa lão đại trở về không chém chết mấy người mới là lạ.”

Thư Tình cười ha hả, nắm cổ áo Tề Tích vừa đe dọa vừa dụ dỗ: “Em trai nhỏ Tề Tích à, nhanh nói thật đi, nghe người khác nói hình như là cậu biết rõ hành tung của lão đại hử?”

Âu Dương gạt mạnh, ngoắc ngoắc ngón tay cười tà ác: “Thẳng thắn được khoan hồng, chống cự thì nghiêm phạt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Tích bị dọa đến nỗi thụt lùi về phía sau: “Tôi có biết gì đâu mà nói, vừa rồi tôi gọi điện cho lão đại, anh ấy nói một chút nữa mới về, chỉ có điều nghe giọng của anh ấy như đang nhẫn nại cực kỳ, giống kiểu tôi cắt ngang chuyện gì đó của anh ấy vậy.”

“Ai nha, không phải là Tiểu Tinh cùng lão đại đang lăn lộn trên giường thì bị cậu cắt ngang đấy chứ? Chắc chắn, đàn ông không được thỏa mãn sẽ thực đáng sợ nha~” Lúc này hai vị cảnh sát không còn sót lại cái gì gọi là hình tượng mỹ nữ, khom lưng cười tươi như hoa.

Tề Tích cắn môi, khóc không ra nước mắt: Mình sẽ không lại trở thành vật hi sinh của lão đại đấy chứ? Mình mới không cần... Quân Chi cứu mạng!

Khi Tùng Dung bước vào văn phòng, mọi người dùng vẻ mặt bí hiểm nhìn y. Chẳng qua y không còn lòng dạ nào mà quan tâm tới ánh mắt của người khác, chuyện Kiều Úc làm y rối loạn.

Rõ ràng gạo đã nấu thành cơm, vì sao cuộc đời mình lại trở nên đáng thương thế này.

Vừa rồi lúc sắp đến cục cảnh sát, cậu mang theo khuôn mặt nhìn thế nào cũng là trắng bệch khiến người khác phải lo lắng, Tùng Dung khuyên vài lần cuối cùng đành chịu thua, đời này xem như y thua bởi Lê Dạ Tinh muốn trốn cũng trốn không được nữa.

Lặng lẽ thở dài trong lòng, thế nhưng trên mặt y không có một chút biểu cảm, ai bảo y hôm qua làm chuyện sai lầm, giờ chỉ có thể nhận mệnh thôi.

Y quay lại nói với người phía sau: “Này... thân thể em không thoải mái thì về nhà nghỉ, tôi mua chút cháo cho em, từ sáng đến giờ em vẫn chưa ăn gì đâu.”

Kiều Úc hừ lạnh một tiếng không phản ứng với lời y nói, thậm chí ánh mắt cũng không dừng trên người Tùng Dung lấy một lần, mặc dù vị trí đó vẫn còn đang đau nhức, hai chân muốn nhũn ra hận không thể ngay lập tức tìm một chiếc giường nào đó nằm úp sấp xuống, nhưng mà trước mặt Tùng Dung cậu không muốn làm như vậy, dựa vào cái gì mình ở trước mặt y phải tỏ ra yếu thế chứ, y xứng đáng sao?

Nghĩ vậy, Kiêu Úc cắn răng cố gắng thẳng thắt lưng, lập tức vượt qua người y đi vào văn phòng.

Một màn này bị các thành viên của tổ trọng án nhìn thấy, mọi người le lưỡi không dám nói lời nào, liếc nhau vụng trộm nhìn Kiêu Úc, lại trợn mắt há hốc mồm.

Những đốm xanh tím trên cổ Tiểu Tinh là sao?! Mùa hè mặc áo cao cổ mà cũng che không hết! Lão đại anh... sẽ không bá vương ngành thượng cung (rape) đấy chứ?

Tùng Dung nhìn lướt qua bốn phía, mọi người lập tức cúi đầu lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán, A di đà Phật! Lão đại, chúng tôi cái gì cũng không thấy, ngài đừng phát hỏa nha...

Kiều Úc khập khiễng chậm rãi đến bên Tề Tích, vừa mới đặt mông lên trên ghế, lập tức cảm thấy một trận đau nhức kéo đến, cậu chống tay lên tay ghế nhỏ giọng nói: “Tề Tích, thật xin lỗi hôm nay đã tới muộn. Vừa rồi trên điện thoại anh nói vụ án xảy ra ngày mừng một tháng mười có chuyện gì?”

Tề Tích le lưỡi, ày dà, lão đại và Tiểu Tinh thực sự là ở cùng một chỗ, mình là kẻ quấy rầy khi bọn họ ư ư sao? Lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Tiểu Tinh, môi thì đỏ, mắt lại long lanh nước, đúng là bộ dạng vừa mới mưa mưa nha.

Hạ Quân Chi ho nhẹ một tiếng, Tề Tích mới hồi thần vội vàng nói: “Ừ ừ, đúng là có chuyện như vậy, hôm qua tôi và Quân Chi đã đem những vụ án xảy ra ngày mừng một tháng mười lại một lần, sau đó đi tới từng nhà xác nhận lại và chứng thực năm đó hai cô gái trong bệnh viện bị lấy mất nội tạng trùng hợp cũng từng tham gia Hiệp hội thánh nữ, lão đại nghi ngờ một chút cũng không sai.”

Kiều Úc nhướn mày, có vẻ như lọt vào sương mù, hôm qua cậu ở nhà dưỡng thương không tới cảnh cục, sao Tùng Dung lại đột nhiên nghĩ tới việc đi thăm dò Hiệp hội thánh nữ kia?

Hạ Quân Chi vừa định giải thích, Tùng Dung đã lấy sổ ghi chép khẩu cung hôm qua ra: “Hôm qua bạn học của Vương Nguyệt Lâm đã tới đây, cậu ta nói Vương Nguyệt Lâm là người vô cùng cực đoan phản đối quan hệ trước hôn nhân, hơn nữa giống Lý Hiểu Mẫn tham gia Hiệp hội thánh nữ, tôi nghĩ liên tiếp hai người của Hiệp hội này bị giết là có ẩn tình bên trong.”

Kiều Úc liếc Tùng Dung một cái, giả bộ không nghe thấy lời y, Tùng Dung cười gượng, trong lòng có chút mất mát.

Cúi đầu đọc qua sổ ghi chép, Kiêu Úc quay đầu hỏi Hạ Quân Chi: “Hiệp hội thánh nữ rốt cuộc là tổ chức như thế nào? Nếu ngày mừng một tháng mười năm trước nó đã tồn tại xem ra không phải là tổ chức nhỏ đâu.”

Hạ Quân Chi có chút đồng tình liếc nhìn Tùng Dung, tiếp tục nói: “Tổ chức này thành lập từ thời dân quốc, lúc ấy phong trào văn hoá mới nở rộ, học sinh nữ bắt đầu nổi lên với xã hội phụ nữ bị áp bức, tổ chức vận động quyền cho phụ nữ, Hiệp hội thánh nữ vì vậy mà hình thành.”

Kiều Úc gật đầu: “Nói như vậy, ban đầu Hiệp hội thánh nữ được thành lập mang mục đích tốt đẹp?”

“Đúng vậy. Sau khi cuộc kháng chiến chống Nhật kết thúc, tổ chức này dần dần phát triển, hầu như là kêu gọi bình đẳng nam nữ, hơn nữa còn tuyên dương những phụ nữ muốn giữ mình trong sạch, thậm chí phản đối chuyện yêu đương, phản đối nhân loại sinh sản bình thường... Tóm lại, so với tổ chức tà giáo cũng không khác nhau là mấy.”

Vì sao những người chết đều thuộc Hiệp hội thánh nữ? Nếu nói Tiêu Quốc Chân giết các nữ sinh kia vì muốn lấy nội tạng để chế sứ, mà hắn còn chính là X giết người ngày mừng một tháng mười năm đó, như vậy vì sao hai cô gái trước khi chết lại không mất đi bộ phận cơ thể cũng không bị xâm phạm, ngược lại những người bị giết sau này lại bị dùng thủ đoạn thâm độc.

Tiêu Quốc Chân và X rốt cuộc có quan hệ gì?

Tất cả nghi vấn đều tập trung lại một điểm, Kiều Úc trầm mồi nghi hoặc không cách nào giải được, đột nhiên cậu chợt nhớ ra lời nói của Trương Nguyên.

“Thời cổ đại hiến tế coi trọng nhất thiên nhân hòa hợp, họ cho rằng vũ trụ vạn vật đều được tạo nên từ ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cho nên tôi đoán người bị đem làm tế phẩm phải có ngày sinh tháng đẻ hòa hợp với ngũ hành.”

Linh cảm của cậu lóe lên, vô thức nắm lấy tay Tùng Dung nói: “Hai nữ sinh bị lấy đi bộ phận sinh vào ngày nào? Bọn họ bị lấy đi bộ phận nào?”

Tùng Dung nhìn chằm chằm tay Kiều Úc, trong lòng chấn động, làn da nơi tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể Kiều Úc, khiến y có phần hốt hoảng.

Kiều Úc sau khi ý thức được mình vừa làm gì, như bị điện giật vội vàng buông tay Tùng Dung, cúi đầu lỗ tai có chút hồng hồng. Đáy lòng Tùng Dung trầm xuống, không nói gì, lấy một tập tài liệu đã cũ trong cặp, do dự một hồi mới đưa một phần tài liệu cho Kiều Úc.

“Đây là danh sách những người đã chết năm đó, hai nữ sinh bị lấy mất nội tạng, một người tên là Vương Hiểu, sinh ngày 7 tháng 11 năm 1986, bị lấy mất tim, khi chết mới mười ba tuổi. Người kia tên Triệu Vũ, sinh ngày 29 tháng 8 năm 1985, mới mười bốn tuổi đã bị lấy đi một quả thận. Dạ Tinh, sao em lại hỏi cái này?”

Kiều Úc nghe xong sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, cậu đứng bật dậy kích động nói: “Mọi người còn nhớ lúc trước tôi từng nói qua trong quyển sách ‘Từ hồn’ kia có đề cập đến năm bộ phận của cơ thể là phế, gan, thận, tâm, tì tương ứng với ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ không, mà những người này bị giết đều bị lấy đi một cơ quan nội tạng, ngoại trừ phế (phổi) ra thì tất cả đều đã có rồi!”

Mọi người biến sắc, đều ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, xem ra mục đích của hung thủ đã quá rõ ràng!

Đôi mắt Tùng Dung nheo lại, mím môi, đan ngón tay vào nhau: “Nói như vậy, còn có thể có người chết thứ năm, vậy kế tiếp sẽ là ai?”

34. Chương 34: Sáng Sớm Tinh Mơ Tranh Thủ Tùng Giây

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

“Còn thiếu chút nữa thôi, đợi bao nhiêu năm, mong bao nhiêu năm, cuối cùng ngày này cũng đến! Ha ha ha ha...” Lửa bốc lên cao bên trong lò nung trông như phần mộ có đỉnh hình mái vòm, hồng hồng liệt hỏa nhuộm đỏ một mảng trời, ánh lửa màu cam chiếu sáng cây cối xung quanh, trên mặt đất khô ráo chiếu ra từng chiếc bóng dài.

Người đàn ông ôm bốn bình thanh hoa trong lòng, múa may đôi bàn tay nhuộm đầy máu tươi điên cuồng cười lớn, khói bụi mịt mù cuốn theo mùi hôi thối của xác chết bị phân hủy phát tán trong không khí, “Cái gì mà phương pháp thất truyền, cái gì mà nghịch thiên! Hôm nay ta sẽ cho tất cả các người thấy, ta là thần, ta bất tử! Ha ha ha...”

Hắn moi một lá gan đang bị phân hủy tỏa ra mùi vừa tanh vừa thối từ trong bình ném vào đồng lửa, ngọn lửa phút chốc bùng lên, điên cuồng lay động, bị gió cuốn lên như muốn nuốt chửng cả thế giới.

Đôi tay nhuộm máu nâng chiếc bình dính đầy huyết tương màu đen, đưa lên mũi ngửi một cách hưởng thụ, “Đây chính là mùi vị máu của xử nữ, ngào ngạt biết bao! Chỉ có loại mỹ lệ này mới phối được với tế điển lớn nhất trên thế giới!”

Lửa càng cháy càng lớn, tiếng cười khùng bố vang khắp một mảng rừng, người đàn ông nghiêng nghiêng ngã ngã vô tình đụng đổ một cái bình, một trái tim nho nhỏ bị đổ ra, đen đen chỉ lớn cỡ một nắm đấm, chứng tỏ lúc bị moi ra vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Một đàn quạ đen bay tới, tội ác thế gian được bóng đen ngày càng lan ra che khuất, không ai biết giờ khắc này nhân gian phảng phất như địa ngục...

Đèn đêm sáng lên, trên đường xe cộ tấp nập, cuộc sống về đêm của thành thị giờ mới bắt đầu, thế nhưng trong tòa nhà cực cảnh sát đèn đóm vẫn sáng trưng.

Tùng Dung thần sắc trầm trọng ngồi trên ghế, mím môi trầm mặc thật lâu mới chịu lên tiếng: “Nói vậy, ý em X năm xưa chính là Tiêu Quốc Chấn?”

Kiều Úc nhún vai nói: “Tôi không dám chắc chắn nhưng cũng không chín thì mười đi.”

“Vậy tại sao trước kia hắn giết nhiều người vậy đều không moi nội tạng người ta ra mà đến tận bây giờ mới chuyển hướng biến thái như vậy?” Tề Tích đầy nghi hoặc hỏi.

Kiều Úc nghĩ một chút, quay đầu bình thản hỏi Tùng Dung: “Anh còn nhớ lần đầu tiên thấy thi thể Lý Hiểu Mẫn trong rừng mình đã nói gì không?”

“Em nói tâm lý sát nhân của hung thủ? Thật sự hai vụ án sau này có thủ pháp tương đồng với vụ án trước, nhưng nếu đem ra so sánh thì có thể thấy hung thủ như đang muốn tìm cái gì đó, thậm chí phá hoại sự hoàn chỉnh của xác chết, điều này không giống hành động của cùng một người.”

Kiều Úc gật đầu, “Mọi người từ đầu đã quá chú trọng vào việc chính, cho rằng vụ án này là mô phỏng hung thủ X cho nên chưa từng nghĩ hắn và X là cùng một người. Lấy ví dụ, giống như một đứa trẻ muốn kẹo, nó sẽ trực tiếp đi đòi người lớn, nhưng nếu nhiều lần vẫn không đòi được, vậy thì nó chắc chắn sẽ khóc toáng lên, thậm chí nháo đến cả khu phố đều biết, thông qua loại hành vi cực đoan này đạt được mục đích.”

Tùng Dung sờ cằm, “Ý em nghĩa là, X ban đầu giết người không có mục đích, mãi đến sau này hiểu ra mình muốn gì mới trở nên tàn nhẫn vậy?”

Kiều Úc miết môi trầm mặc một hồi, đột nhiên lên tiếng: “Kì thật tôi có một suy nghĩ tương đối lớn mật, các anh nghĩ xem có khi nào từ đầu Tiêu Quốc Chấn đã dùng máu của những cô gái bị giết làm gỏi, nhưng sau đó phát hiện ra nhất định phải là máu xử nữ cùng nội tạng của họ mới được, cho nên mới trở nên hung tàn như vậy không?”

Âu Dương nãy giờ im lặng, nói: “Có khả năng, nhưng tôi lại càng tin tưởng là lúc đầu hắn không nhận ra con nhà người ta xinh đẹp, sau đó lại nghĩ đến mình đã giết người, thuận tiện cường X chiếm tiện nghi.”

Một đám người lập tức đầu đầy hắc tuyến, không thềm để ý cô nàng nữa, Âu Dương tức giận chống nạnh: “Với cái dạng tư văn bại hoại như tên Tiêu Quốc Chấn thì những chuyện đó hoàn toàn có khả năng mà!!”

Hạ Quân Chi lắc đầu: “Âu Dương tỷ, không phải em nói chị, nhưng mà mấy cái lý luận của chị thật sự không có căn cứ thực tế gì cả. Em từng xem qua các nạn nhân, tuy hạ thân của họ có dấu hiệu bị rách nhưng trên người lại không hề có dấu hiệu bị xâm phạm, em thật tình chưa từng nghe qua vụ cường X mà không phản kháng, cho dù là hợp gian [người tình ta nguyện] thì cũng phải có vài cái ô mai [hôn ngân] chứ hả?”

Lời này người nói vô tình nhưng người nghe lại có ý, sắc mặt Kiều Úc thoáng chốc trở nên khó coi, nghĩ đến những chuyện đêm qua Tùng Dung làm với mình mà bản thân lại ở dưới thân anh ta uyển chuyển hưởng thụ khoái cảm, cậu xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Ánh mắt của Tùng Dung vẫn luôn dán dính trên người Kiều Úc, lúc này cũng biết cậu lại nhớ đến chuyện kia, trong lòng không biết tư vị gì, nhưng vừa nhớ đến khuôn mặt thắm đẫm mồ hôi bị tình dục bao phủ của Kiều Úc, y lại thấy cổ họng khô nóng.

Xung quanh không chú ý đến phản ứng của hai người, vẫn tiếp tục thảo luận đến sôi nổi.

Tề Tích nằm dài lên lưng ghế nói: “Chẳng phải lúc nghiệm thi Tinh Tinh đã nói qua rồi sao, trong người nạn nhân không hề có tinh dịch lưu lại, trên người cũng chẳng lưu lại được cái gì có thể tra DNA của hung thủ, nên tôi thấy Quân Chi nói có lý, muốn có máu xử nữ cũng không nhất thiết phải tính giao, chỉ cần dùng tay cũng được mà. Như vậy cũng ra máu thôi.”

“Ghe tởm quá đi! Lời này mà cậu cũng nói ra được! Trong não cậu ngoài mấy thứ này còn có gì khác không vậy?” Thư Tình chịu không nổi hết lớn, đánh Tề Tích, lỗ tai cũng hồng lên rồi.

“Ày! Đừng đánh đừng đánh, được được được, hấn ta không dùng tay vậy dùng gậy là được chứ gì? Đau...shh... đau thật đó! Đừng đánh mà!” Tề Tích ôm đầu bỏ chạy, Thư Tình đỏ bừng mặt đuổi đánh đằng sau.

“Chạy cho mi nói! Cho mi nói, đánh chết cái tên mặt dày nhà mi!”

Hạ Quân Chi cười trầm một tiếng, hai tay đỡ sau ót, “haiz, bây giờ ‘kim, mộc, thủy, hỏa, thổ’, thiếu ‘kim’ là đủ bộ, hung thủ trong tối chúng ta ngoài sáng, muốn bảo hộ nạn nhân thứ năm thật sự quá khó.”

“... Tôi sinh ngày 25 tháng 3 năm 1989, năm kỷ tị tháng đinh mao ngày giáp thân, bát tự này thuộc mệnh kim, cho nên mệnh cách của tôi là kim.”

Giọng nói của Trương Nguyên vang lên bên tai Kiều Úc, tay cậu run mạnh, đứng phắt dậy, mọi người bị dọa hú hồn quay đầu nhìn cậu.

“Có chuyện rồi! Tôi sao lại bỏ qua manh mối quan trọng vậy cơ chứ!” Sắc mặt cậu trắng bệch, ngón tay run rẩy muốn cầm điện thoại lên gọi, Tùng Dung nắm lấy tay cậu.

“Xảy ra chuyện gì? Em trước đừng khẩn trương quá, bình tĩnh, rốt cuộc là sao?”

Tâm Kiều Úc gấp như hỏa, không kịp giải thích với Tùng Dung, hất tay y ra gọi cho Trương Nguyên.

“Tút... tut... tut...”

... ..

“Xin lỗi số máy quý khách vừa gọi đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin gọi lại sau. Sorry...”

Kiều Úc như điên lên không ngừng gọi lại số điện thoại kia, nhưng đầu dây luôn luôn là máy bận hoặc ngoài vùng phủ sóng. Cậu phiền muộn gãi đầu, mồ hôi lạnh cũng tuôn hết ra.

Trương Nguyên cô nhất định sẽ không sao! Hy vọng là tôi nghĩ nhiều...

Tùng Dung vươn tay chặn ngang vai Kiều Úc, khẩu khí có chút gấp gáp cùng nóng nảy: “Rốt cuộc có chuyện gì? Em muốn gọi điện cho ai?”

Bọn Tề Tích, Âu Dương cũng lo lắng mở miệng: “Đúng vậy, Tinh Tinh, cậu nghĩ ra gì rồi, sắc mặt rất khó coi.”

Kiều Úc dựa trên tường, sức lực toàn thân như bị hút hết, “Vô ích thôi, giờ đã muộn rồi! Đều tại tôi! Nếu tôi sớm chú ý điểm này thì vụ việc cũng không tới mức như vậy!”

Tùng Dung nhặt chiếc điện thoại dưới đất lên, nhìn chuỗi chữ số hiển thị trên màn hình sắc mặt lập tức cực kỳ khó coi, “Em gọi cho cô ta làm gì? Có cái gì to tát đến nỗi em phải gấp đến vậy!?”

Kiều Úc cười lạnh, cau mày đẩy Tùng Dung ra: “Anh biết cái thí! Trương Nguyên chính là người tiếp theo đây anh không hiểu sao? Anh lúc nào cũng tự cho là đúng, đến lúc này mà còn đi ghen tuông vớ vẩn! Điện thoại Trương Nguyên gọi không được có thể là đã bỏ mạng rồi! Anh nghe hiểu chưa hả!!”

Một trận gầm nhẹ của Kiều Úc mắng đến Tùng Dung ngơ ngác, y lui về sau vài bước, thần tình hoảng loạn, “Người tiếp theo? Em nói Tiêu Quốc Chấn sẽ xuống tay với cô ta? Sao mà có thể được, Dạ Tinh khẩn trương quá rồi.”

“Tôi không có đùa! Tồi qua anh cường...” Kiều Úc hít sâu một hơi đem chữ “gian” nuốt ngược vào bụng.

“Tồi qua lúc anh dối tôi.. có nghe tôi giải thích lí do tôi đi tìm Trương Nguyên không hả? Hôm qua cô ấy đã chính miệng nói cho tôi biết mệnh cách của mình, anh cũng biết rõ ở T đại Tiêu Quốc Chấn từng hỏi sinh nhật cô ấy, bây giờ ngũ hành thuộc kim, anh nói xem người tiếp theo chết có phải là cô ấy không!”

Mọi người triệt để ngơ ngác, không ai nghĩ được chuyện sẽ đến nhanh như thế. Không ai biết Tiêu Quốc Chấn một khi giết đủ năm người sẽ làm ra chuyện gì, bây giờ đã biết người kế tiếp là ai, nói sao cũng không thể để cô ta chờ chết được.

Tùng Dung hoảng loạn, tay y trượt xuống khỏi vai Kiều Úc, khí lực toàn thân như bị rút hết.

Dạ Tinh tồi qua gặp Trương Nguyên là vì vụ án, em ấy thật sự không có quan hệ với cô ta, những gì em ấy nói đều là thật..... nhưng mình cứ nhiên lại mất hết lý trí mà tổn thương em ấy...

Nhớ lại ánh mắt đau khổ uất hận của Kiều Úc, trong lòng Tùng Dung dâng lên một trận cay đắng, y biết mình sai rồi, quá muốn có được em ấy, lại quên mất cướp đoạt ấy sẽ bẻ gãy đôi cánh của em. Rõ ràng là yêu đến không nỡ để người khác làm tổn thương em ấy, cuối cùng khiến cho em ấy thương tích đầy mình lại chính là bản thân mình...

Sự hối hận cùng tự trách sau khi biết được chân tướng khiến Tùng Dung không dám ngẩng mặt nhìn Kiều Úc, y cúi thấp đầu, một mực lặp đi lặp lại “Xin lỗi em...”

Kiều Úc lạnh lùng quay đầu, cắn môi không nói được gì, tại sao chúng ta lại đi đến nước này chứ?

Lúc này, điện thoại Kiều Úc đột nhiên reo lên, cậu vừa nhìn số gọi đến lập tức nghe máy: “Trương Nguyên!? Em đang ở đâu? Tại sao giờ mới chịu nghe máy?”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng xà xà, lúc kết nối lúc không có vẻ tín hiệu không tốt lắm. “Uy uy? ... Dạ Tinh? Anh nói gì em nghe không rõ... Anh tìm em có gì không?”

Kiều Úc nghe được giọng cô, phiền đá dè trên ngực rồi cuộc cũng thả xuống, cậu đưa tay cọ cọ quần, lau khô mồ hôi lạnh nói: “Em ở đâu? Tôi có chuyện quan trọng cần nói.”

“Cái gì? Em nghe không rõ... Em đang ở ngoại ô, ở đây gần núi tín hiệu không tốt, uy uy? Anh nghe được không?”

“Em đang ở núi nào? Tôi sẽ đến tìm em, nghe lời tôi lập tức trở về ngay!” Kiều Úc gấp đến điên rồi, cậu sợ một cô gái xinh đẹp sẽ bị hại ở nơi mà mình nhìn không thấy, bây giờ chỉ có đón cô ấy đến cảnh cục mới là an toàn nhất.

“... Không được, em nghe không rõ anh nói gì, để xuống núi em gọi lại, cúp nha.”

“Này?! Này?! Trương Nguyên!”

“Tút... TUT... TUT...” Trương Nguyên không chờ Kiều Úc nói xong đã vội cúp máy.

Kiều Úc ném điện thoại xuống đất, cả người suy sụp lui về sau vài bước, phải vịn vào tường mới miễn cưỡng đứng vững, nơi bị thương ở hạ thân trong lúc này lại không ngừng truyền đến cảm giác đau đớn, não ong ong lên, thân thể chỉ sợ không thể trụ được lâu nữa.

Tùng Dung ôm lấy cậu, đau lòng ôm siết, dùng tay giúp cậu lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Em đừng vội, có lẽ không nghiêm trọng như chúng ta nghĩ, em từ sáng đến tối chưa hề ăn gì, coi chừng cơ thể chịu không nổi!”

Tay Tùng Dung vừa đụng đến người Kiều Úc, cậu liền bắt giác rung mình một cái, đầu đau như búa bổ nhưng vẫn cố sống chết đẩy Tùng Dung ra, “Anh bỏ ra! Tôi không cần anh đỡ!”

Thư Tinh cùng Âu Dương nhìn mà cảm thấy chạnh lòng, cũng đại khái đoán được giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, Thư Tinh vội chạy đi pha một ly mật ong đưa cho Kiều Úc: “Tinh Tinh, em đã dốc hết sức cho vụ này rồi, không nên tự ngược đãi cơ thể mình như vậy, uống nước, bình tĩnh lại đã.”

Kiều Úc không nhận ly nước kia, vẫn dựa vào tường dốc toàn bộ sức lực cố đẩy Tùng Dung ra: “Anh cút, đừng đụng vào tôi! Mau cút... khụ... tìm, tìm Trương Nguyên!”

Khóe mắt Tùng Dung cũng đỏ lên, ngũ quan anh tuấn đông đầy vẻ hối hận cùng ưu thương, mắt thấy Kiều Úc tự hành hạ mình nhưng lại không có cách nào giúp cậu, y hít sâu một hơi rồi thả lỏng tay ra, lui xa về phía sau không dám bước thêm nữa.

Y cắn răng đứng thẳng người nhỏ giọng nói: “Tề Tích, cầm điện thoại Dạ Tinh tìm tung tích của Trương Nguyên, tìm từng-tắc-một trên bản đồ, đào sâu ba tắc cũng phải tìm cho ra, nghe thấy không?”

Tề Tích gật mạnh đầu, không nói gì nhặt điện thoại lên, kéo ghế bắt đầu tìm kiếm chi tiết.

“Thư Tình lập tức liên hệ ba mẹ Trương Nguyên, hỏi họ về tung tích của cô ấy.”

“Vâng lão đại!”

“Âu Dương, Quân Chi hai người đến Tiêu gia một chuyến, nếu Tiêu Quốc Chấn không ở đó lập tức báo cho tôi!”

Hạ Quân Chi cùng Âu Dương biểu cảm trầm trọng gật đầu, cầm áo khoác chạy đi.

Cả phòng làm việc rộng lớn thoáng chốc yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng Tề Tích đang gõ bàn phím, Tùng Dung cẩn thận đi đến bên người Kiều Úc, muốn giơ tay xoa đầu cậu, ngón tay vươn ra giữa không trung lại rút về, “Trương Nguyên sẽ không sao đâu.”

Kiều Úc không lên tiếng, mạnh tay đập rớt cánh tay của Tùng Dung.

“Bốp!” một tiếng vang lên trong phòng làm việc trống trải, đột nhiên trở nên vô cùng chói tai.

Tề Tích rút cổ không dám ngẩng đầu, lòng nghĩ: Tình Tình cũng tàn nhẫn quá... lão đại anh tự cầu nhiều phúc đi nhé

35. Chương 35: Bộ Ngựa Bất Ve

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

1:00 sáng, Tổ trọng án.

Thời gian chờ đợi quá dài khiến cho mọi người bắt đầu trở nên nôn nóng, loại cảm giác này giống như phải giành giật với tử thần từng giây từng phút, Kiều Úc càng ngày càng bất an.

Cậu từng cho rằng mình đã quá quen với việc sinh tử rồi, trái tim cứng rắn của cậu dường như đã hóa thành sắt đá, vậy mà lúc cái chết đang thực sự bao trùm lên người thân thuộc của mình thì loại sợ hãi này không thể dùng từ ngữ nào hình dung được.

Một cô gái hoạt bát đáng yêu như vậy, nụ cười, giọng nói và cả cử chỉ như đang hiện ra trước mắt, nhưng không ai có thể biết một giây sau cô có trở thành thi thể giống như Lý Hiểu Mẫn, Vương Nguyệt Lâm hay không.

Nếu mình có thể cảm thấy tính mạng của Trương Nguyên gặp nguy hiểm sớm một chút, có lẽ sự việc sẽ không như bây giờ, ngoại trừ chờ đợi ra, cậu không còn biện pháp nào khác, đây là lần đầu tiên Kiều Úc cảm thấy mình vô dụng đến vậy.

Nước ấm trong tay đã lạnh cả rồi, cậu ôm đầu gối buồn bực không lên tiếng, Tùng Dung vỗ vai cậu nhỏ giọng nói: “Mọi việc có thể không tồi tệ như chúng ta nghĩ, ít ra vừa rồi lúc em gọi cho Trương Nguyên, cô ấy vẫn ổn.”

Kiều Úc lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Lúc Tiêu Quốc Chấn hỏi ngày sinh của cô ấy, lẽ ra tôi phải đề phòng mới đúng, thế nhưng... tôi lại không hề chú ý, thậm chí vì điều tra vụ án còn cố tình hẹn cô ấy ra ngoài, nếu lúc đó tôi không cố ý bắt chuyện với cô ấy, Tiêu Quốc Chấn có lẽ sẽ không để mắt tới, cô ấy cũng sẽ không chết.”

“Việc này không thể trách em được, ngay từ đầu chúng ta không ai nghĩ tới việc Tiêu Quốc Chấn căn cứ vào ngày sinh để giết người. Hơn nữa, nếu không phải bởi vì em đi tìm Trương Nguyên, vụ án này có thể vĩnh viễn không tìm thấy đầu mối.” Tùng Dung nói.

“Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi không thể tha thứ cho chính mình.” Kiều Úc cười gượng, so với khóc xem ra còn khó coi hơn.

Tùng Dung khựng lại, trong lòng không hiểu là cảm nhận gì nữa: “Dạ Tinh, trên thế giới này người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm rất nhiều, cho dù Tiêu Quốc Chấn không giết Trương Nguyên, hẳn cũng sẽ giết những người khác, đầu sỏ gây nên chuyện này là hẳn.”

Lúc này điện thoại trong cảnh cục chợt vang lên, Kiều Úc và Tùng Dung giật mình, có tin tức rồi sao!?

Tùng Dung bước nhanh đến cầm lấy điện thoại, không đợi y mở miệng, Âu Dương ở đầu dây bên kia đã hô thật to: “Lão đại, em và Quân Chi vừa bị đùa giỡn!”

“Tức là sao? Tiêu Quốc Chấn không có ở nhà?” Tùng Dung nhú mày.

“Lúc chúng em tới biệt thự của hẳn, thấy bên trong đèn vẫn sáng, nên không dám manh động, tiếp tục đợi. Sau đó chúng em cảm thấy không thích hợp, gian phòng có ánh sáng nhưng quá im lặng, thậm chí một bóng người cũng không có, cuối cùng chúng em vòng ra phía sau núi, phát hiện ga-ra nhà hẳn trống không! Hẳn đã ra ngoài từ lâu rồi!”

“Sh*t! Con cáo già này đã sớm phòng bị rồi!” Tùng Dung chửi thề một tiếng.

“Lão đại, bây giờ em với Quân Chi phải làm gì? Trở về hay tiếp tục theo dõi ở đây?”

Tùng Dung xoa cằm trầm tư một lát: “Trước tiên không vội, lát nữa có việc phải nhờ đến hai người ở chỗ đó, bây giờ hai người đi xuống núi, nấp sau thân cây ven đường đi.”

“YES SIR!”

Tùng Dung đặt điện thoại xuống, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Xem ra đã đánh rần động cỏ rồi, chúng ta phải nhanh chóng tìm được Trương Nguyên.”

Kiều Úc gật đầu, hít sâu một hơi gọi điện thoại cho Trương Nguyên lần nữa, kết quả vẫn là số máy đang bận: “Không xong rồi, vẫn không thể gọi được, cô bé này rốt cuộc đã chạy đi đâu chứ!”

Lúc này Tề Tích nhô đầu ra, vẻ mặt sốt ruột: “Lão đại, không hay rồi, sắp không theo dõi được nữa. Tín hiệu càng ngày càng kém, hơn nữa chỉ dựa vào cuộc gọi ngắn ngủi vừa rồi của Tiểu Tinh căn bản không thể xác định được vị trí, phải nghĩ cách nhanh chóng liên lạc với cô ấy.”

Kiều Úc vò đầu, không ngừng đi đi lại lại, hiện tại hoàn toàn mất liên lạc với Trương Nguyên, trên người cô ấy không có vật gì có thể định vị được, trừ khi cô ấy chủ động gọi điện thoại tới, bằng không tất cả đều là mò kim đáy bể.

Điện thoại của cảnh cục lại một lần nữa vang lên, Tùng Dung và Kiều Úc liếc nhau, cầm lấy điện thoại.

“Lão đại? Em Thư Tình đây, giờ em đang ở trước cửa nhà Trương Nguyên, ba mẹ cô ấy cho biết cô ấy ra khỏi nhà từ sáng sớm, nói là Hội chơi sứ của trường có hoạt động, tối nay không về nhà.”

Kiều Úc vừa nghe thấy vậy, trong lòng lập tức trở nên khẩn trương: “Hoạt động kia rốt cuộc là làm gì, ba mẹ cô ấy có biết không?”

“Nói là được một giáo sư dẫn đi tham quan lò luyện gốm, bởi vì ở trong núi cho nên tối hôm nay không thể về.”

Kiều Úc nắm tay thành nắm đấm nện lên bàn: “Đáng ghét! Chắc chắn là Tiêu Quốc Chấn dùng cái cớ này để lừa cô ấy đi ra ngoài!”

Tùng Dung nói: “Đừng mất bình tĩnh, không phải nói là hoạt động của đoàn hội sao, như vậy không chỉ có một mình Trương Nguyên, Tiêu Quốc Chấn chắc sẽ không xuống tay nhanh như vậy được.”

Lúc này Tề Tích nói xen vào: “Cũng không hẳn là đúng, Trương Nguyên nói với ba mẹ cô ấy là đoàn hội có hoạt động, nhưng có mấy người đi thì ai mà biết được, cũng có thể cô ấy sợ ba mẹ không đồng ý cho mình cùng một vị giáo sư khác giới đi ra ngoài cùng nhau nên nói dối thì sao?”

Kiều Úc nhắm mắt lại, che mặt nhỏ giọng nói: “Trương Nguyên bị Tiêu Quốc Chấn cuốn hút như thế nào Tùng Dung anh hẳn cũng biết, nếu như cô ấy thực sự đi một mình cùng với Tiêu Quốc Chấn, nói không chừng hôm nay chính là ngày giỗ của cô ấy!”

Nhất thời, toàn bộ tổ trọng án lâm vào yên lặng xưa nay chưa từng có, giống như sự yên lặng trước khi giông bão kéo đến, ở bên ngoài nhìn như sóng yên biển lặng, thế nhưng bên trong lại tiềm ẩn một cơn phong ba dữ dội.

“Kết... kết.... kết...”

Di động của Kiều Úc đột nhiên rung lên, mọi người đều giật mình lo lắng nhìn Kiều Úc. Cậu hít sâu một hơi, cầm di động phát hiện trên màn hình hiển thị dãy số điện thoại của Trương Nguyên.

“Là Trương Nguyên!” Tề Tích lại gần vừa nhìn thấy liền kêu lên.

Tùng Dung ra hiệu bảo hắn đừng lên tiếng, Kiều Úc ổn định cảm xúc ấn lên nút nghe.

“Dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash.....”

Trong điện thoại ngoại trừ âm thanh rất nhỏ này thì không còn động tĩnh nào khác, sắc mặt Kiều Úc hoàn toàn thay đổi, cậu kích động hỏi: “Trương Nguyên, em đang ở đâu? Nói gì đó để tôi biết em vẫn đang an toàn đi!”

“Dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash...dash.....”

Không có một lời đáp trả nào, như là đắm vào bịch bông hữu khí vô hồi (có đi mà không có về) trừ bỏ âm thanh ngắt quãng phát ra từ nơi đó thì không còn một âm thanh nào khác, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

Bởi vì đứng ở rất gần nên Tùng Dung cũng nghe thấy đoạn âm thanh này, sắc mặt y trở nên vô cùng lãnh khốc, con mắt đen như mực lần đầu tiên hiện lên sát ý.

Tề Tích hoàn toàn bị đoạn âm thanh này làm cho mơ hồ, hắn gãi đầu khó hiểu hỏi: “Lão đại, âm thanh này rốt cuộc là có ý gì?”

Sắc mặt Kiều Úc tái xanh, đầu ngón tay bởi vì nắm quá chặt cũng hiện ra màu xanh trắng: “Đây là mật mã Morse, ý là...”

“SOS.” Tùng Dung nhắm mắt lại, thở dài bình tĩnh nói ra.

Tề Tích che miệng lại, trong nháy mắt mồ hôi lạnh chảy ra.

=====

Kiều Úc cố gắng đứng thẳng người, đưa điện thoại qua cho Tề Tích: “Bây giờ điện thoại đã kết nối được, nhanh chóng tìm ra vị trí của cô ấy, chúng ta không thể chờ đợi thêm được nữa.”

Tề Tích gạt đầu, đeo tai nghe, gõ rất nhanh trên bàn phím.

Tùng Dung nắm chặt tay Kiều Úc, bàn tay to lớn tỏa ra nhiệt lượng ấm áp tiếp xúc với ngón tay truyền thẳng vào trong lòng Kiều Úc, y rũ mắt xuống, xoa đầu cậu: “Dạ Tinh, tìm được vị trí của cô ấy rồi tôi sẽ lập tức đến đó, em chờ ở đây, tôi nhất định đem cô ấy trở về.”

Kiều Úc biến sắc, kéo tay áo Tùng Dung: “Tôi cũng đi.”

“Hiện tại không phải là lúc hành động theo cảm tính, tôi biết em lo lắng, nhưng em ngay cả súng cũng chưa từng chạm qua, nhỡ xảy ra chuyện gì tôi.... biết làm sao bây giờ?”

“Tôi sẽ không làm gì liên lụy đến anh, cho tôi đi.”

Tùng Dung thở dài bất đắc dĩ: “Em đi theo có thể làm gì? Chúng ta đi bắt tội phạm giết người, mang theo em chỉ thêm vướng tay vướng chân.”

“Ngộ nhỡ Trương Nguyên bị thương chỉ ít tôi có thể giúp cô ấy một chút! Tùng Dung, coi như tôi cầu xin anh, tôi nhất định phải đi.” Kiều Úc không có cách nào nói ra năng lực của mình với Tùng Dung, nhưng cậu có dự cảm hành động lần này không giống như trước đây, rất có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó, cụ thể là gì cậu cũng không rõ.

Đang lúc hai người giằng co nhau, Tề Tích hưng phấn vỗ tay một cái: “Lão đại, tìm được rồi! Trên lối rẽ đường cao tốc Bắc Nam, xem ra Tiêu Quốc Chấn muốn đưa cô ấy ra khu vực ngoại thành.”

Tùng Dung hí mắt: “Tề Tích, cậu ở lại đây thời khắc báo cáo cho tôi vị trí của Trương Nguyên.”

“OK, lão đại anh nhanh bắt Tiêu Quốc Chấn về đi, chúng em đều bị hấn tra tấn đến sắp điên luôn rồi.”

Tùng Dung cười cười, tầm mắt nhìn về phía Kiều Úc đột nhiên có chút không đành lòng: “Em cũng đi cùng đi, nhưng mà phải luôn theo sát tôi.”

Kiều Úc nhướn miệng cười, bước nhanh đuổi kịp bước chân của Tùng Dung ra ngoài.

=====

“Quân Chi, Âu Dương, tìm được vị trí của Trương Nguyên rồi, trên đường cao tốc đoạn lối rẽ từ phía Bắc sang phía Nam thành phố, mọi người đi từ hướng Nam tới chặn hấn lại.” Tùng Dung mở bộ đàm nói ngắn gọn súc tích.

“Yes sir~! Chúng em ngồi chờ ở đây sắp mọc nấm rồi, rốt cuộc hôm nay cũng có thể hoạt động một chuyến giãn gân cốt.”

Ngắt điện thoại, Quân Chi cùng Âu Dương nhìn nhau cười, nhân rồi không có chuyện gì vòng vo ở biệt thự Tiêu gia lâu như vậy rốt cuộc cũng có mục tiêu rồi, tính toán khoảng cách từ gốc cây này tới đường cao tốc cùng lắm chỉ có vài cây số, không thể không nói, lão đại liệu sự như thần, để bọn họ ở đây chờ lệnh quả nhiên không sai.

Nói xong liền đạp ga, xe cảnh sát chạy băng băng ra ngoài.

Ngồi trong xe Tùng Dung, vẻ mặt Kiều Úc thản nhiên đã không còn kích động như vừa rồi, làm Tùng Dung có chút ngạc nhiên.

“Bây giờ còn sợ hãi không?”

Kiều Úc lắc đầu: “Chỉ cần có mục tiêu sẽ không sợ bất cứ điều gì cả, tôi sợ nhất là giống như ruồi bọ không đầu không đuôi chạy loạn, cảm giác trong đầu trống rỗng vô cùng khó chịu.”

Tùng Dung cười cười không nói nữa, trong lòng lại thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ bản thân Dạ Tinh cũng chưa từng chú ý, từ lúc ở cảnh cục đến giờ giọng nói của cậu ấy với mình thay đổi rất nhiều, không hề hướng ánh mắt như nhìn kẻ thù về mình nữa, thực ra như vậy cũng rất tốt, chỉ ít có thể cùng cậu trò chuyện như bình thường.

“Lão đại, chiếc xe thay đổi phương hướng, có lẽ muốn ra khỏi đường cao tốc.” Bên này Tề Tích chăm chú nhìn chằm chằm màn hình, mới vừa phát hiện động tĩnh liền lập tức thông báo cho Tùng Dung.

Tùng Dung gật đầu, điện thoại của Quân Chi lại khẩn cấp gọi tới: “Phát hiện mục tiêu ở phía trước, biển số KZ-8400, BMWs màu đen, chiếc xe hấn là của Tiêu Viễn Chinh.”

“Bám sát, rất có thể hấn muốn ra khỏi đường cao tốc, qua trạm thu phí chúng ta lập tức hành động.”

“Đã rõ!”

Kiều Úc trầm mặc nhìn qua cửa kính trước mặt, vẻ mặt bí hiểm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chung quy cậu vẫn cảm thấy sự việc phát triển quá suôn sẻ, nếu Tiêu Quốc Chấn thực sự muốn giết Trương Nguyên, vậy vì sao lại chậm chạp chưa ra tay, đợi đến lúc cảnh sát phát hiện mới bắt đầu lượn lờ xung quanh. Hơn nữa, nếu hấn bắt cóc Trương Nguyên, làm sao có thể cho cô ấy cơ hội gọi điện thoại.

Nếu là mình, đầu tiên phải đoạt các phương tiện liên lạc của con tin, hướng chỉ người cẩn thận như Tiêu Quốc Chấn lại để lộ sơ hở lớn như vậy sao?

Việc này rất kỳ quái.

Nghi hoặc trong đầu càng ngày càng lớn, cậu quay sang hỏi Tùng Dung: “Từ đường cao tốc này đi xuống là chỗ nào?”

“Huyện W, nơi đó dân cư đông đúc, nếu Tiêu Quốc Chấn trốn vào đó thì rất khó bắt được.”

Kiều Úc gật đầu, mím môi có chút dăm chiêu. Ba mẹ Trương Nguyên nói cô bé theo thầy giáo đến ngọn núi tham quan lò gốm, hơn nữa vừa rồi lần đầu tiên gọi điện, chính cô ấy còn bảo tín hiệu trên núi không tốt, như vậy khi đó cô ấy nhất định còn đang trên núi. Nhưng mà vị trí của huyện W lại lệch Đông, nơi này đều là đồng bằng, đừng nói là núi, ngay cả đồi cũng không có.

Hướng chỉ Tiêu Quốc Chấn bắt Trương Nguyên là vì muốn lấy bộ phận cơ thể của cô để chế sù, nếu ngũ hành đã có bốn người, như vậy đây là con mồi cuối cùng, đại khái hắn có thể giết rồi ném luôn vào lò, không cần phải phân ra hành động ở hai nơi. Mà lúc sử dụng lò sẽ thoát ra một lượng khói lớn, cho nên bình thường sẽ chọn ở ngọn núi thưa thớt dân cư.

Như vậy, Tiêu Quốc Chấn chắc chắn phải để Trương Nguyên ở lại trên núi, vậy hiện giờ hắn mang theo người tới huyện W là có ý gì?

Chẳng lẽ là...?!

“Mắc bẫy rồi!” Kiều Úc quay sang phản ứng rất mạnh, “Tùng Dung chúng ta bị lừa rồi, hắn dùng chiêu điệu hổ ly sơn quá khéo léo.”

Tùng Dung nhú mày: “Có ý gì?”

“Không còn thời gian nói nhiều như vậy, trước tiên anh quay xe lại, chúng ta phải mau tới biệt thự Tiêu gia, tôi nghi ngờ Trương Nguyên không ở trong chiếc xe kia, chúng ta bị lừa rồi!”

Tùng Dung vừa nghe Kiều Úc nói lập tức suy nghĩ cẩn thận chân tướng sự việc, y nhích miệng: “Nói như vậy con cáo già kia còn có đồng bọn?”

Kiều Úc gật đầu: “Nhất định có, chẳng qua nếu hắn đã muốn âm mưu lừa gạt chúng ta, thì chúng ta liền trả lại cho hắn một chiêu ‘bọ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau lưng’!”

Tùng Dung cười nhẹ một tiếng, lấy di động ra: “Quân Chi, chặn chiếc xe kia lại cho tôi, phải bắt sống người trong xe.”

36. Chương 36: Phơi Bày Chân Tướng Hung Thủ (1)

Editor: Dương Dương

Beta 1: tiểu Hồ

Beta 2: Anh Cung

=====

Rừng núi ban đêm im lặng không một tiếng động, giờ tay không thấy ngón, đã thế ngẫu nhiên còn vang lên vài tiếng chim kêu, tất cả cộng lại khiến cho biệt thự Tiêu gia trở nên vô cùng âm trầm đáng sợ.

Tùng Dung đạp thắng, chiếc xe dừng lại trên lưng chừng eo núi.

“Lão hồ ly này làm Âu Dương và Quân Chi tưởng hắn không ở nhà, lại tìm cả đồng phạm dụ chúng ta đi chỗ khác, thực tế hắn không rời khỏi chỗ này, một chiêu trúng kế rất hay.”

Kiều Úc gật đầu, “Trương Nguyên vẫn còn trong tay hấn, không thể chậm trễ, chúng ta nên lập tức tìm người thôi.” Nói xong mở cửa chuẩn bị xuống xe.

Tùng Dung kéo cậu lại, “Em không được đi.”

Kiều Úc nhướn mày, “Tại sao? Không lẽ anh tính một mình giải quyết tên Tiêu Quốc Chấn đó à?”

Tùng Dung cười vươn tay xoa tóc cậu, lần này Kiều Úc không né, “Nếu chờ đội viện trợ đến, chỉ sợ thi thể Trương Nguyên cũng lạnh luôn rồi.”

Kiều Úc căng thẳng kéo tay y, “Tôi có thể đi với anh, một mình anh quá nguy hiểm!”

Tùng Dung kinh ngạc, tiếp đó cười đến sáng lạn, “Em lo lắng cho tôi?” Kiều Úc mím môi quay sang hướng khác.

Y cười cười nói: “Nếu tôi mang em đi, vừa phải đối phó Tiêu Quốc Chấn vừa phải chăm sóc em, như vậy không phải càng nguy hiểm sao?”

“Ai cần anh chăm sóc? Tôi tự mình biết lo cho mình! Tùng Dung tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám một mình chạy vào đó, tôi cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho anh!” Kiều Úc gấp rồi, không biết tên Tiêu Quốc Chấn này có lai lịch thế nào, nếu Tùng Dung đơn thân độc mã đi vào chưa chắc có thể toàn vẹn đi ra, nghĩ đến đây tim Kiều Úc cũng muốn treo ngược lên.

Tùng Dung khẽ chấn động, không nói lời nào đỡ gáy Kiều Úc kéo sang hôn xuống, “Nếu có quang vinh hy sinh cũng tốt, chỉ ít em sẽ phải nhớ đến tôi suốt đời.”

Nói xong y trở tay đánh vào gáy Kiều Úc, Kiều Úc không kịp né cứ thế ngất trong vòng tay Tùng Dung, tay còn nắm chặt lấy áo y.

“Đừng trách anh, Dạ Tinh, em ngoan ngoãn ngủ một giấc, tỉnh lại anh sẽ quay về ngay.”

Tùng Dung khỏ sở nhếch môi, bế Kiều Úc sang ghé lái, mở cửa khóa chốt sau đó nhanh nhẹn chạy đi, thân hình cao to cứ thế nháy mắt biến mất giữa màn đêm u tối.

Cuối dãy hành lang đá âm u là một dãy giá làm bằng đồng xanh, trong gian phòng thoáng đặng có bốn ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng yếu ớt, bốn thanh đồng lớn tọa bốn góc, trên mặt đất tích lại một vũng máu, đậm đậm nhạt nhạt, không to hơn bàn chân.

Một cô gái thanh tú bị xích sắt khóa lại treo trên giá, mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm chặt, có lẽ đã rơi vào hôn mê, đôi chân bị cưỡng chế tách ra cố định tại hai bên tường, cả cơ thể vụn vụn thành một tư thế quái dị.

Người đàn ông mặc đồ trắng, thần tình si mê thò tay vào chiếc hộp vàng lấy ra một khối đất màu nâu đỏ, vô cùng cẩn thận bỏ vào vật chứa bằng sứ, lại dùng tay vốc từ trong chiếc tỉnh màu xanh bên cạnh một chút máu loãng tưới lên.

Tùng khe nứt khô cằn trên khối đất bị máu loãng đỏ thấm nhuận, phát ra vài tia sáng quỷ dị. Người đàn ông cười trầm thấp, cúi đầu hôn lên, thần thái ôn nhu như đang đối xử với người yêu vậy.

“Á—!”

Một màn này bị Trương Nguyên vừa mới tỉnh lại nhìn thấy, cô kinh sợ thét lên, âm thanh vang trong thạch thất trống trải càng trở nên chói tai kinh khủng.

Người đàn ông không tự giác là nhúu mày, kéo áo choàng đứng dậy, từng bước bước về phía cô, ánh mắt như đang nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh.

“Bé cưng, tỉnh rồi à, tôi làm em sợ?”

“Ông, ông! Sao tôi lại ở đây?” Bây giờ Trương Nguyên mới cảm thấy không đúng, cô bị người ta buộc phải bày ra tư thế khuất nhục thế này, quần áo trên người còn lạnh lặn, nhưng ở nơi tĩnh lặng như trong hầm mộ thế này, cô bị dọa đến run rẩy từng cơn.

“Nga, em đừng sợ, con người ai cũng phải trải qua chút đau đớn mới đạt được thứ mình muốn, tôi chỉ thực hiện tâm nguyện của em thôi.”

“Ông là đồ lừa gạt! Mau thả tôi ra!... ô... thả tôi ra! Ông muốn gì chứ? Tôi xin ông tha cho tôi, xin ông...” Trương Nguyên phát hiện mình đã sắp bẫy, gã đàn ông lịch sự trước mặt đây căn bản chính là ác ma.

Gã cười trầm thấp, dùng bàn tay dính máu xoa mặt cô nói: “Đừng khấn trương, tôi chọn em làm vật tế em nên thấy vinh hạnh mới phải? Hôm nay tôi hoàn thành tâm nguyện cho em, em còn không hài lòng?”

Nói xong hắn lấy một chiếc khăn tay trắng bên cạnh ra lau tay, xoay người bưng khay vàng đặt trên bàn đá đen, trên đó có một cây ngọc thể màu xanh và một thanh chủy thủ khắc hoa.

(ngọc thể = miếng ngọc hình chym nhỏ:v)

Trương Nguyên sợ phát khóc, cố hết sức lui về sau nhưng lại bị xích sắt gắt gao khóa chặt không thể nhúc nhích, “Ông... ông muốn giết... giết tôi?”

“A, đây là cần thiết cho lễ tế. Tôi bảo chứng với em là chỉ đau một chút thôi, sau đó em sẽ quên hết mọi đau khổ, an tâm chìm vào giấc ngủ say.” Vừa nói gã vừa cầm chủy thủ lên, ngón tay lướt qua lưỡi dao sắc bén.

“Shhh... em xem, con dao này rất sắc, chỉ cần cửa nhẹ một cái là em được giải thoát rồi.”

“Không, không cần! Đừng mà!” Trương Nguyên lắc đầu như điên, toàn thân run rẩy kịch liệt, khuôn mặt đầm nước mắt. “Tôi trước giờ không hại ai, tại sao ông phải giết tôi?”

Gã cười bất thiện, dùng mũi dao câu khuôn mặt cô lên mà nói: “Tôi không muốn giết em, chỉ muốn lấy chút đồ trên người em thôi, như là phổi và... máu xử nữ chẳng hạn.”

(cháu nó hơi bị bức xúc vs tác giả na:-< mấy=“” chương=“” trc=“” viết=“” là=“” thiếu=“” tim=“” mà=“” giờ=“” giết=“” người=“” lấy=“” phổi??=“” khó=“” hiểu=“” ý=“” bả=“”>

Trương Nguyên sợ đến mặt mày trắng bệch, toàn thân co rút run rẩy, đôi chân thon dài bị gã banh ra càng lúc càng rộng, xương chậu phẳng phất có cảm giác như sắp nứt ra đến nơi.

“A! Xin ông... tôi cầu xin ông... tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!!!”

Khóe miệng hắn câu lên, banh chân cô ra hết cỡ, một phát xé quần cô xuống.

“Đừng mà!!”

“Kì thật em là người cuối cùng rồi, cho em sống thêm vài phút cũng được. Chúng ta đổi cách chơi đi, với người khác tôi sẽ lấy nội tạng ra trước rồi mới dùng thứ này, nhưng với em, tôi cảm thấy đổi ngược lại chắc cũng vui.” Gã điên cuồng cười lớn sau đó lấy cây ngọc thể, tại nơi tư mật của cô dạo quanh một vòng.

Trương Nguyên khóc không ra tiếng, muốn khếp đùi lại nhưng lại bị cương chế banh rộng ra.

“Em yêu tâm, tôi đối với thân thể của em không có hứng thú, nhìn mặt em tôi đã không muốn ăn rồi, nếu không phải ngày sinh của em vừa chuẩn thì em nghĩ tôi muốn đụng đến em sao?”

Gã vuốt ve cây ngọc thể, đặt chiếc bình gốm thanh hoa cổ cao bên cạnh, “Tôi chỉ cần nhẹ nhàng đâm vào đây thì máu sẽ chảy ra, em xem tôi không tham lam, chỉ lấy em chút xíu máu thôi.”

Nói xong gã kéo quần Trương Nguyên xuống đem ngọc thể đâm thẳng vào.

“A!!!”

Ngọc thể rớt xuống đất lặn vào góc, bàn tay bị đạn xuyên thủng, máu tươi tràn ra, bắn lên mặt gã đàn ông và người Trương Nguyên. Trương Nguyên bị dọa sợ, nhắm chặt mắt ngất đi.

“Tiêu Quốc Chấn, đã lâu không gặp.”

Tùng Dung ngồi trên bờ tường, đậm đậm nhếch môi lên, khẩu súng ngắn màu bạc trên tay vẫn còn bốc khói.

Tiêu Quốc Chấn nắm chặt bàn tay đang chảy máu, híp mắt đầy nguy hiểm, “Thì ra là người!”

“Đúng vậy, là tôi. Lâu không gặp mà giáo sư Tiêu vẫn bận thế, giết nhiều người rồi cũng nên nghỉ ngơi thôi.” Nói xong Tùng Dung lại giơ súng lên bắn về phía Tiêu Quốc Chấn, gã lách người né đi, lẩn một vòng trên đất, đạn cứ thế bắn thẳng xuống đất xẹt ra tia lửa chói mắt.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, Tiêu Quốc Chấn trở tay lúi ra một cây súng lục, pằng pằng hai tiếng, Tùng Dung chạy xẹt qua, đụng đổ một cái vò, vụt một cái né ra sau cái tỉnh thanh đồng.

“Người nghĩ có thể ngăn trở được ta sao!?” Tiêu Quốc Chấn điên cuồng cười lớn, dùng tay không bị thương bắn ra một loạt đạn.

Đạn bắn vào mặt thanh đồng khiến tia lửa bắn ra tứ phía, Tùng Dung thừa cơ ló người ra, nín lấy cái đế đèn trên tường, đu lên nhảy ra sau lưng Tiêu Quốc Chấn, đập lên tường bắn.

Tiêu Quốc Chấn linh hoạt ngửa người ra sau, chộp lấy cái vò bên cạnh ném về phía Tùng Dung, huyết tương bên trong đổ ra đầy đất phát ra mùi vị khó ngửi, vai Tùng Dung cũng dính một chút, nhưng y ngay cả mày cũng không nhú một cái, xông đến bồi thêm hai phát súng.

“Pằng! Pằng!” Giá thanh đồng cao cao cứ thế mà đổ thẳng xuống, Tiêu Quốc Chấn nhanh nhẹn né ra, núp sau một cây thạch trụ bắn ngược về.

Đạn bay đan xen nhau trong mật thất tạo thành một cái lưới, tia lửa tán loạn khói bụi mịt mù, Tùng Dung không hề hấn gì tiếp tục nổ súng tảo xạ, cuối cùng nghe được một tiếng rên khê, Tiêu Quốc Chấn trúng đạn ở bả vai trái, máu tươi trào ra đồng thời thân người cũng đổ xuống, đụng đổ một loạt gổm sứ, máu đen và nội tạng đang phân hủy đổ ra đầy đất hôi thối khó ngửi.

Tùng Dung cầm chặt súng, đề lên cổ Tiêu Quốc Chấn, lạnh giọng: “Tội của ông rất lớn!”

Tiêu Quốc Chấn cười to, “Người giết ta đi, giết ta thì cô ta cũng đừng hòng sống.”

Tùng Dung híp mắt, dùng súng thúc mạnh vào lưng Tiêu Quốc Chấn, “Ông làm gì cô ấy?”

“Chỉ là hai viên thuốc có thể giúp cô ta không bao giờ tỉnh lại thôi, thứ này một khi có tác dụng thì ngay cả thần tiên cũng đừng hòng cứu được về, ha ha ha ha ha.....”

“Câm miệng!” Tùng Dung đập một cước vào Tiêu Quốc Chấn, “Giơ hai tay ra sau, theo tôi về cảnh cục, cái loại cầm thú như ông đáng phải xuống địa ngục!”

Tiêu Quốc Chấn cười đầy quỷ dị, ngoan ngoãn giơ tay ra sau lưng, thoát cái bắn ra một viên đạn.

“Tùng Dung coi chừng!”

Một con dao phẫu thuật màu bạc đánh bay súng của Tiêu Quốc Chấn, viên đạn lệch hướng bắn thẳng vào chiếc đèn dầu bên cạnh.

Tùng Dung té trên đất, kinh sợ lưng thấm đẫm mồ hôi, Kiều Úc chạy đến rống thẳng vào mặt y: “Tên ngốc nhà anh! Còn không biết lấy súng của gã trước sao!”

Tùng Dung mở to mắt không dám tin nhìn người trước mặt: “Tại sao em lại ở đây? Không phải đã bảo em ở yên trong xe sao, nơi này nguy hiểm lắm mau chạy đi!”

Kiều Úc tức giận muốn cãi lại nhưng thấy Tiêu Quốc Chấn đang muốn trốn đi, cậu không thèm lắm lời với Tùng Dung nữa, một chân đạp lên vai Tiêu Quốc Chấn, “Ông còn muốn chạy đi đâu nữa?”

Tiêu Quốc Chấn nằm trên đất, âm thanh khàn đặc cười thấp, đột nhiên gã vùng dậy, sức mạnh hất Kiều Úc ngã phịch xuống đất, gã bò dậy lao nhanh về phía Trương Nguyên.

Kiều Úc chửi thầm một tiếng, móc dao ra ném đi, Tiêu Quốc Chấn né con dao, lao đến bên Trương Nguyên, dùng súng chìa vào đầu cô cười lớn:

“Người dám nổ súng, nếu cô ta chết ta xem các người làm sao mà đèn đây! Há há há há há.....”

“Đê tiện!” Kiều Úc vươn người ra muốn chạy tới nhưng bị Tùng Dung kéo lại, “Chuyện của em tính sổ sau, bây giờ Tiêu Quốc Chấn điên rồi, chúng ta lỡ mãng ra tay có thể sẽ làm hại đến Trương Nguyên, không bằng cứ nhân cơ hội mà giải đáp hết nghi vấn trước đó.”

Kiều Úc nhìn Trương Nguyên như vậy cả người đều choáng váng, trên người dính đầy máu cảm thấy gấp không chịu nổi, nhưng nghe Tùng Dung nói cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, “Ý anh là... dùng phép khích tướng?”

Tùng Dung lãnh đạm gật đầu, nhìn Tiêu Quốc Chấn nói: “Tiêu Quốc Chấn, ông bó tay chịu trôi đi, sắp có đội chi viện tới đây, ông có mọc cánh cũng không thoát được.”

Tiêu Quốc Chấn híp mắt, tà ác cười: “Vậy các người cứ nổ súng đi, hahaha, chỉ thiếu người cuối cùng này thôi, các người nghĩ ta sẽ dùng tay sao?”

Kiều Úc trầm mặc một lúc, mở miệng: “Như vậy ông thừa nhận Lý Hiểu Mẫn, Vương Nguyệt Lâm và hai cô gái bị lấy mất nội tạng mười một năm trước là do ông giết?”

“Đúng vậy! Ta đợi nhiều năm như thế cũng vì muốn để dành đủ xử nữ mang ngũ hành mệnh cách, tổ tông phù hộ! Hôm nay ta cuối cùng cũng hoàn thành nguyện vọng!” Tiêu Quốc Chấn nhắc đến chuyện này, tâm trạng đặc biệt hưng phấn, trực tiếp khoa tay múa chân quên luôn cả nguy hiểm trước mắt.

“Ông chà đạp nhiều cô gái như thế chỉ vì đồng đồ sứ rách nát thôi sao!? Ông đúng là không bằng cầm thú!” Tùng Dung cố ý nâng cao thanh điệu giả bộ rất tức giận, y biết những tên tâm lý biến thái rất thích nhìn người ta phát điên vì mình.

“Người nói lại lần nữa xem! Người dám vũ nhục gổm sứ của ta!” Tiêu Quốc Chấn cảm sung sướng hướng về Tùng Dung, điên cuồng nói: “Lũ nhân loại ngu xuẩn các người thì biết gì chứ? Dùng máu xử nữ cùng với nội tạng mang ngũ hành mệnh cách hiến tế cho gổm sứ có thể bảo hộ chủ nhân của nó trường sinh bất lão! Ta sẽ trở thành vị thần bất tử! Ha ha ha ha...”

Kiều Úc bóp chặt nắm đấm, hận không thể đập vỡ đầu tên Tiêu Quốc Chấn này, xã hội văn minh mà còn có kẻ tin vào thuật trường sinh bất lão, càng tức cười hơn là dùng một thứ đồ gổm để để bảo hộ mình trường sinh bất lão, nếu vậy hoàng đế ngày xưa cần gì luyện tiên đan.

Tùng Dung cảnh cáo Kiều Úc không nên lên tiếng, giả bộ nghi hoặc hỏi: “Vậy mười một năm trước ông giết nhiều người vậy làm gì? Ông là hung thủ, tại sao giá họa cho con mình?!”

“Con? Ha ha ha... con à? Tiêu Quốc Chấn ta là người thế nào chứ? Ta là hậu nhân duy nhất của Tiêu gia, được tổ tông và thần linh phù hộ, người tầm thường không thể sinh con cho ta! Tiêu Viễn Chinh là sủng vật ta đem về từ cô nhi viện, chủ yếu là để che giấu thôi, ta nuôi nó nhiều năm như vậy, ta lấy mạng của nó có gì là không phải? Đám phụ nữ chết mười một năm trước chẳng qua là vật thí nghiệm, ta cứ nghĩ rằng chỉ cần máu phụ nữ là được, ai ngờ không phải, bọn chúng chết cũng đáng kiếp, cũng là bọn cảnh sát các người, nơi nơi đối đầu với ta, các người cũng phải chết!”

Nói xong hướng về Tùng Dung và Kiều Úc nổ vài phát súng, Tùng Dung ôm chặt Kiều Úc lăn xuống đất né đạn, không hề hoảng loạn tiếp tục kích thích Tiêu Quốc Chấn: “Vậy ông dùng gì để dụ Lý Hiểu Mẫn và Vương Nguyệt Lâm, đừng nói là dùng sắc nha?! Tôi thấy con của ông còn tốt hơn ông đó!”

“Người câm miệng!” Tiêu Quốc Chấn lại muốn nổ súng, Kiều Úc liền mở miệng: “Sao, thẹn quá hóa giận à? Nếu không phải con ông, ông nghĩ họ sẽ thích ông sao?”

Tiêu Quốc Chấn cười lớn, hai tay múa loạn giữa không trung, “Cảnh sát nhỏ, người cũng không ngu nha. Đúng vậy, nếu không phải phé vật kia ngẫu nhiên nói sinh nhật và sở thích của cô ta cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không ra tay với loại đàn bà ngu ngốc đó.”

Gã dương dương tự đắc sờ lên khuôn mặt Trương Nguyên, hàm hồ nói: “Vừa đúng lúc Lý Hiểu Mẫn kể chuyện Hiệp hội thánh nữ cho ta biết, cho nên ta mới có nhiều mục tiêu như vậy, tiện nhân kia đến lúc chết vẫn nghĩ ta yêu nó, thật tức cười!”

Kiều Úc híp mắt, nhỏ giọng nói: “Nói vậy Vương Nguyệt Lâm là Lý Hiểu Mẫn nói cho ông biết?”

“Loại đàn bà không có kinh nghiệm yêu đương này thật dễ lừa, đặc biệt là loại đầy não đều là tư tưởng xử nữ hơn người lại càng ngu ngốc, Lý Hiểu Mẫn, Vương Nguyệt Lâm cũng vậy.” Tiêu Quốc Chấn lại cười điên cuồng, chìa súng vào thái dương của Trương Nguyên, tùy lúc đều có thể bóp cò.

Lúc này sắc mặt gã đột nhiên biến đổi, ngũ quan co rút lại, rống lên như bị quỷ ám: “Biết nhiều vậy các người chết cũng nhắm mắt rồi chứ! Xuống địa ngục đi!”

Nói xong gã huyết sáo, một bầy lớn quạ đen bay về phía Tùng Dung và Kiều Úc.

37. Chương 37: Phơi Bày Chân Tướng Hung Thủ (2)

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Cảnh tượng này giống hệt ác mộng Kiều Úc đã mơ thấy, nháy mắt người cậu đổ một tầng mồ hôi lạnh, đẩy Tùng Dung ra: “Đàn quạ này tấn công người, anh mau chạy đi!”

“Em điên hử, phải đi cùng nhau.” Tùng Dung bắn vài phát súng về phía đàn quạ đen, nhưng vẫn không ngăn nổi số lượng lớn quạ đang lao tới.

Bên tai ngoại trừ âm thanh tiếng cánh đập chỉ còn lại tiếng cười như điên dại của Tiêu Quốc Chấn, Kiều Úc cảm thấy bản thân như rơi vào cơn ác mộng kia, nhưng nếu đây là giấc mơ thì tốt rồi. Tình cảnh hiện tại chính là không phải người chết thì ta sống, không có đường lui.

“Chết tiệt! Có chuyện gì với đàn quạ này vậy?” Cánh tay Tùng Dung bị mỏ quạ sắc nhọn làm bị thương, y xoay người ném văng chiếc bình ra, đàn quạ đông nghịt quang quác vài tiếng lại quay trở lại.

Pằng pằng! Lại thêm hai phát súng, vài con quạ đen rơi xuống, máu loãng thấm dần vào đất.

Đàn quạ giống như liều mạng không sợ chết, một đám vừa rơi đám khác liền lao tới, Tùng Dung bị dồn vào góc phòng không thể hành động: “Đệt! Mấy thứ này mọe nó rớt cuộc là cái gì? Quạ đen chẳng phải không tấn công người sao?”

“Có thể là biến dị! Tên cầm thú Tiêu Quốc Chấn này trở xấu xa gì cũng có thể dùng tới!” Kiều Úc vung tay ném ra một dao, nhưng nháy mắt lại bị quạ đen hung hăng cắn một phát: “A...”

Tuy rằng trên người dính đầy máu, nhưng dường như không phải là vết thương chí mạng, xem ra chỉ để hạn chế hành động của bọn họ, Kiều Úc chống tay dựa vào cửa đá, không cần thận trọng phải ngọn đèn, ánh lửa bắn ra tung tóe, đàn quạ đột nhiên rít lên, tung mình bay lên cao.

Kiều Úc nhanh chóng nhớ ra: “Mọe, căng thẳng quá quên mất loài vật này sợ lửa!” Cậu nhặt mấy khúc cây chất đồng trong góc phòng, khều ngọn đèn một cái, nháy mắt hang đá u ám sáng bừng lên, đàn quạ đen cũng không dám đến gần.

Đàn quạ che lấp bầu trời đang dần tản ra, Kiều Úc vừa quay đầu lại liền phát hiện Tiêu Quốc Chấn ôm Trương Nguyên chuẩn bị trốn đi, cậu không chút do dự lập tức đuổi theo.

“Dạ Tinh, em đi đâu? Mọe nó... đám quạ chết tiệt này!” Tùng Dung vẫn bị đàn quạ dồn đuổi liên tục, hoàn toàn không có cách nào đuổi theo Kiều Úc, gơ tay định nổ súng mới phát hiện không còn đạn.

“Sh*t!”

Chớp mắt không còn thấy bóng dáng Kiều Úc và Tiêu Quốc Chấn, trong gian phòng trống không chỉ còn lại đàn quạ điên cuồng, Tùng Dung suy nghĩ thật nhanh, chạy đến bên giá thanh đồng lấy ngọn đuốc cắm trên đó ném về phía đàn quạ.

Một trận thanh âm đập cánh và thét chói tai vang lên, “Chính là lúc này!” Tùng Dung nhân lúc hỗn loạn nghiêng người chạy ra khỏi hang, thuận tay khép cửa đá, cả thế giới lập tức yên tĩnh trở lại, nhưng không thấy bóng dáng Kiều Úc và Tiêu Quốc Chấn đâu nữa.

Còn đang lo lắng thì điện thoại của Tùng Dung chợt reo, y thấy Âu Dương gọi liền bắt máy.

“Lão đại, anh và Dạ Tinh đang ở đâu? Chiếc xe anh bảo bọn em đuổi theo đang đi giữa đường đột nhiên nổ tung.”

“Cái gì!? Người trong xe đâu?”

“Bọn em tới gần thì không thấy ai ở trên xe cả, lúc đó em muốn bắt dừng xe ven đường, kết quả không hiểu sao nó đột nhiên nổ tung, khi em lại gần kiểm tra thì bị người ta đánh lén, Quân Chi bị thương!” Âu Dương nói chuyện vô cùng nhanh, giọng nói vừa vội vừa tức, cũng có chút hoảng hốt.

Tùng Dung khựng lại, ngực phập phồng: “Tại sao lại như vậy? Hai người đang ở đâu? Quân Chi bị thương có nặng hay không?”

“Chúng em vẫn đang ở trên đường cao tốc, Quân Chi bị thương ở tay, cũng may cậu ấy phản ứng kịp thời nên không quá nặng, nhưng phán đoán hẳn là bị bắn từ xa. Lão đại, rốt cuộc anh và Tiểu Tinh đang ở đâu?”

Tùng Dung mím môi trầm tư một chút: “Đưa Quân Chi đến bệnh viện, sau đó gọi cảnh sát chi viện đến phía sau biệt thự Tiêu gia, bọn tôi đã tìm thấy Tiêu Quốc Chấn và Trương Nguyên ở đây.”

Âu Dương bàng hoàng, nắm chặt điện thoại gật mạnh: “Yên tâm, lão đại, tên cầm thú Tiêu Quốc Chấn chắc chắn chạy không thoát!”

Nói xong cô gọi điện về cục cảnh sát báo cáo tình hình cụ thể, sau đó xé váy của mình, giúp Quân Chi băng bó vết thương.

“Quân Chi, lão đại và Tiểu Tinh đã tìm được Tiêu Quốc Chấn, bắt được người chỉ còn là vấn đề thời gian, đi, tôi đưa cậu tới bệnh viện.”

Quân Chi bưng vết thương đang chảy máu, vịn cánh tay Âu Dương nói: “Khẩu súng kia là XM109... hự, xem ra người giúp đỡ Tiêu Quốc Chấn là một tay chuyên nghiệp.”

Âu Dương nhú mày, cảm thấy mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, Tiêu Quốc Chấn là giáo sư đại học, tại sao lại có liên hệ với sát thủ chuyên nghiệp, sau lưng vụ án này rốt cuộc ẩn chứa điều gì?

=====

Kiều Úc đuổi theo Tiêu Quốc Chấn vào tận trong rừng rậm.

Lúc này sắc trời đã có vài tia sáng, thế nhưng cây cối rậm rạp che kín bầu trời, khiến cho nơi này vẫn giống ban đêm.

Tiêu Quốc Chấn tuy đã trung niên, nhưng vẫn vô cùng nhanh nhẹn, ôm Trương Nguyên chạy cực kỳ nhẹ nhàng, xoay người bắn Kiêu Úc.

Kiều Úc nhanh chóng nấp sau gốc cây, viên đạn sượt qua tai cậu, kinh động đến đám chim đang hót trên cành.

“Cảnh sát trẻ, người ngay cả một khẩu súng cũng không có, lấy gì để đấu với ta?” Nói xong Tiêu Quốc Chấn lại hướng về phía cậu bắn thêm vài phát.

Kiều Úc lộn vòng về phía sau mấy cái để tránh đạn, đáy lòng mắng to một tiếng, bản thân mình ngoài một con dao ra thì không còn vũ khí nào khác, cùng Tiêu Quốc Chấn lấy trứng chọi đá không phải là kế lâu dài.

Cậu ngậm chặt cán dao trong miệng, hai tay nắm lấy một cành cây tung người bật lên một cái cây khác, thân ảnh hiện lên vài lần rồi biến mất trong rừng rậm.

Lúc đầu Tiêu Quốc Chấn sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu cười ha ha: “Thế nào, biết sợ rồi? Chạy thoát cũng tốt, tránh làm bắn súng của ta.”

Hắn dùng tay lau vết máu loang lổ trên người mình, không để ý đến vết thương trên người vẫn đang chảy máu, cúi đầu nói với Trương Nguyên: “Cùng xem, tất cả mọi người không ai có thể ngăn cản tôi, em ngoan ngoãn ngủ đi.”

Trương Nguyên đã hoàn toàn bất tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc ảm đạm, trên người dính không ít vết máu, trông vô cùng quỷ dị.

Tiêu Quốc Chấn cười trêu mếu, lấy con dao nhỏ có khắc hoa văn trong túi ra, cởi quần áo của Trương Nguyên, làn da trắng nõn trong rừng cây u ám lộ ra màu sắc sáng bóng, lưỡi dao sắc bén đâm vào vị trí xương quai xanh, máu tươi lập tức trào ra.

Tiêu Quốc Chấn cười như điên: “Chỉ cần ta hoàn thành Bình Chu Tước linh long trấn hồn, còn có phần các ngươi sao? Hahaha... Thật đúng là ngu ngốc khi nghĩ ta dâng tặng ngươi chiếc bình. Ha ha ha...”

Con dao nhỏ lại đâm sâu xuống, máu đỏ không ngừng tuôn ra, thế nhưng dường như Tiêu Quốc Chấn không muốn kết liễu Trương Nguyên nhanh vậy, mà đùa giỡn giống như mèo vờn chuột.

“Ta không có được thứ mình muốn thì các ngươi cũng đừng mơ có được, mơ ước đến Tiêu gia của ta, ngươi chưa đủ tư cách!”

Lúc Tiêu Quốc Chấn đang lăm bằm một mình, Kiều Úc nhảy từ trên cây phía sau lưng hắn bổ nhào lên người Tiêu Quốc Chấn, con dao trong tay đâm mạnh vào lưng hắn.

“A_____!” Tiêu Quốc Chấn đau đến nỗi phải gào lên, giống như dã thú nổi điên, phần nộ giãy dụa, đẩy Kiều Úc xuống mặt đất, ném con dao đang đâm vào người Trương Nguyên đi.

Tất cả lực chú ý của hắn đều đặt ở Trương Nguyên, hoàn toàn không ngờ đến sẽ có người đánh lên từ phía sau.

Tiêu Quốc Chấn kêu gào đau đớn, giơ tay đấm Kiều Úc một cú, Kiều Úc nhanh nhẹn tránh né, xoay người ôm lấy Trương Nguyên, bịt miệng vết thương của cô lại, may mà lúc đi khỏi nhà có cầm theo thuốc bột cầm máu, rắc lên miệng vết thương.

“Tiêu Quốc Chấn, cái này gọi là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng!”

“Ngươi, đồ khốn khiếp! Hôm nay ta phải giết ngươi! Giết ngươi!” Vẻ mặt Tiêu Quốc Chấn điên cuồng, như dã thú gầm lên, giơ tay nổ súng.

Kiều Úc hét lớn một tiếng, ấn mạnh bả vai Tiêu Quốc Chấn xuống đất, tay phải cầm con dao đang cắm trên lưng Tiêu Quốc Chấn ấn mạnh vào trong, tay trái chế trụ bả vai hắn, đoạt lại khẩu súng dí vào thái dương Tiêu Quốc Chấn gầm nhẹ:

“Nói! Vừa rồi ông bảo hợp tác với ai, làm gì! Đồng bọn của ông là ai?”

Tiêu Quốc Chấn ngửa mặt lên trời cười lớn, nhổ nước bọt vào Kiều Úc, khóe miệng chảy ra vết máu nói: “Ngươi muốn biết? khụ khụ... Ta không nói cho ngươi!”

“Khai ra mau!” Kiều Úc lấy khuỷu tay nện mạnh vào lưng hắn.

“Khụ... nói? Bình Chu Tước linh long trấn hồn là thứ mà gia tộc họ Tiêu ta... khụ... suốt đời theo đuổi... khụ khụ... Giờ tất cả đều kết thúc rồi! Ha ha ha...”

“Bình Chu Tước linh long trấn hồn là cái gì? Nói cho rõ ràng!”

“Ngươi muốn biết? Được, ngươi ghé tai vào, ta nói cho ngươi ... ha ha ha khụ, khụ, khụ.... Ta dù chết cũng đem chúng chôn cùng!” Tiêu Quốc Chấn cười dữ tợn, bầu trời sáng dần, vài ánh nắng chiếu lên mặt hắn, lộ vẻ quỷ dị vô cùng.

Kiều Úc chìa súng vào đầu nên hắn không dám làm gì, đang định cúi đầu...

“Pằng!” một tiếng súng vang lên.

Chất lỏng ẩm ướt bắn ra, não vỡ toang, chất dịch hồng đỏ trắng lẫn lộn chảy ra đầy đất, con mắt Tiêu Quốc Chấn trừng lớn, trên huyệt thái dương có thêm một lỗ thủng!

Kiều Úc sợ ngây người, mở to hai mắt. Tại sao lại như vậy? Mình còn chưa nổ súng! Là ai đã ra tay?

Cậu giơ tay đẩy Tiêu Quốc Chấn vẫn còn độ ẩm: “... Tiêu... Tiêu Quốc Chấn?”

Thị thể mềm nhũn nằm úp sấp giống như bị ngã, máu nhuộm đỏ nền đất xung quanh. Súng rơi xuống mặt đất, Kiều Úc hét hoảng lùi lại vài bước, điên cuồng hét với khoảng trống xung quanh:

“Là ai? Đi ra!”

Tay Kiều Úc run lên, cậu không nhìn lầm, Tiêu Quốc Chấn bị bắn ở cự ly xa, nhìn đường kính của thương tích cùng lực xuyên qua của viên đạn thì chỉ có súng ngắm mới có thể làm được. Rốt cuộc ai là kẻ nấp trong bóng tối ngồi xem trò cười này?

Lúc này phanh một tiếng, một phát súng bay xuyên qua rừng cây, bắn sát chân Kiều Úc.

Kiều Úc nheo mắt nhìn nơi viên đạn được bắn ra từ sâu thẳm trong rừng: “Dám làm mà không dám lộ diện? Bọn chuột nhắt quá không quang minh chính đại rồi.”

Đúng lúc này, từ sâu trong rừng truyền đến một hồi âm thanh tất tấc, Kiều Úc không suy nghĩ đã đuổi theo âm thanh phát ra.

Tùng Dung liên lạc với cấp trên xin cảnh sát chi viện, khi đuổi tới rừng cây, tất cả mọi người bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Máu chảy khắp nơi, vô cùng thê thảm, Tiêu Quốc Chấn và Trương Nguyên tách ra ngã sang hai bên, trên người bê bết máu không biết sống hay chết.

Tùng Dung bước nhanh đến bên cạnh Trương Nguyên, dùng tay kiểm tra hô hấp của cô: “Cô ấy còn sống! Gọi xe cấp cứu đi!”

Sau đó, vài cảnh sát đi tới, kiểm tra tỉ mỉ vết thương của cô: “Tùng cảnh quan, may mà miệng vết thương của cô ấy được đổ thuốc kịp thời, nếu không thực sự đã mất mạng.”

Tùng Dung có chút kinh ngạc nhìn vết thương của cô gái, ai sẽ dụng công mang theo thuốc trong người để tới cứu cô, chẳng lẽ là Dạ Tinh?

Âu Dương thấp thỏm đến bên cạnh Tiêu Quốc Chấn, chạm vào, cơ thể đã lạnh, hô hấp cũng không còn: “Lão, lão đại, Tiêu Quốc Chấn đã tắt thở rồi.”

Tùng Dung nhăn mày, bước đến: “Đã chết? Chết như thế nào?”

“Một phát đoạt mạng, xuyên thẳng qua đầu, không có khả năng cứu chữa.” Âu Dương bị ánh mắt trước khi chết của Tiêu Quốc Chấn dọa sợ, vội vàng dùng tấm vải che mặt hắn: “Đúng rồi, lão đại, anh nói Tiểu Tinh đuổi theo Tiêu Quốc Chấn, cậu ấy đâu rồi?”

Ánh mắt Tùng Dung nguy hiểm híp lại, trong lòng trào lên dự cảm không tốt.

Dạ Tinh đuổi theo Tiêu Quốc Chấn đến đây, Tiêu Quốc Chấn đã chết, Trương Nguyên bị thương, vậy cậu đi đâu? Chẳng lẽ những việc này... đều là do cậu ấy làm...?

Tùng Dung gõ mạnh vào đầu mình, mày đang nghĩ cái gì vậy? Cơ thể Dạ Tinh nhỏ như vậy sao có khả năng đánh thắng Tiêu Quốc Chấn, việc này tuyệt đối không phải do cậu ấy làm, mày không được nghi ngờ lung tung!

Âu Dương lo lắng vắn vắn ngón tay: “... Lão đại, anh nói Tiêu Quốc Chấn không phải là do... Tiểu Tinh làm chứ?”

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Tùng Dung không cần suy nghĩ rống lên, Âu Dương rụt cổ lại, không dám nói chuyện, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.

Tóm lại không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hung thủ đã chết, vụ án này không cần thiết phải thẩm tra lại, nhưng Tiểu Tinh mất tích một cách bất thường, sống phải thấy người chết phải thấy xác, cậu ấy có thể đi đâu chứ?

Tùng Dung lấy di động, rất nhanh ấn dãy số mà y nhớ kỹ vô cùng, thế nhưng mỗi lần đều là từ chối không tiếp, từ chối không tiếp, từ chối không tiếp... rồi cuối cùng là tắt luôn điện thoại.

Y thở phào một hơi, Dạ Tinh có thể từ chối cuộc gọi của mình, ít nhất cậu ấy vẫn đang an toàn, như vậy chính mình cũng có thể an tâm.

Y chậm rãi nói: “Âu Dương, Dạ Tinh vốn không biết dùng súng, cho dù cậu ấy giết chết Tiêu Quốc Chấn, cũng không thể bắn chính xác như vậy. Huống chi, cậu ấy là cảnh sát, dù thế nào đi nữa cũng sẽ không giết chết kẻ tình nghi.”

“Thế nhưng ngộ nhỡ thì sao. Nếu Tiêu Quốc Chấn ra tay với cậu ấy, cậu ấy tự vệ, lỡ giết người, cũng không phải không có khả năng mà.”

Tùng Dung nhìn chằm chằm Âu Dương thật lâu, nhẹ nhàng nhả ra mấy chữ: “Tôi nói không có khả năng chính là không có khả năng, bởi vì tôi tin tưởng cậu ấy.”

=====

Mệnh méo hiểu, súng này là súng gì mà bắn như điên mãi chẳng thấy hết đạn (tính ra tác giả cho bắn từ lâu, nổi hứng là cho nâng súng luôn, mình thì vì logic cho nên sửa là bắn 1 2 phát thôi, thế nào vẫn thấy điều):v mỗi anh Dung số nhỏ bị hết đạn là sao.... Chẳng lẽ là do ăn ở?

Cái đoạn chữ bậy đó, tuy biết để “mọc nó” k hợp văn phong tí nào, nhưng mà ta vẫn muốn sửa, để “mọc nó” các thứ nghe thô thiển quá:v mn chịu khó đọc na

38. Chương 38: Sương Mù Tan

Editor: Anh Cung

Beta: tiểu Hồ

=====

Ánh mặt trời dần hé lộ trên bầu trời, vài tia nắng chiếu vào rừng cây, chiếu sáng hết thảy sương mù cùng bóng tối.

Kiều Úc đuổi theo tiếng động, đến một khoảng đất trống trải đầy rêu xanh, âm thanh đột nhiên biến mất. Bốn phía chỉ có tiếng ve kêu râm ran sáng sớm cùng âm thanh lay động của lá cây, không thấy chút hơi thở của sự nguy hiểm.

Kiều Úc híp mắt, âm thầm rút khẩu súng của Tiêu Quốc Chấn ra, cầm trong tay cười lạnh nói: “Ra đi, không cần ẩn nấp nữa, súng ngắm XM109, nòng súng 447mm, toàn thân dài 1168mm, cự ly bắt 1000m. Trang bị và thân thủ như vậy trốn làm gì, hay anh sợ?”

Một người đàn ông cao lớn cười nhẹ đi ra: “Cảnh sát nhỏ, lời cậu nói cũng đủ để tôi giết cậu một trăm lần.”

Kiều Úc nhú mày, cảm thấy âm thanh này có chút quen tai, nhưng dù vậy cậu cũng không đem uy hiếp của đối phương để vào mắt “Anh nghĩ tôi sẽ sợ? Chúng ta đánh cược, xem ai có thể sống sót sau cùng.”

“Ha ha ha... thú vị! Thú vị! Xem ra cậu không sợ chết! Tôi rất muốn xem cậu làm thế nào nhanh hơn súng của tôi!”

Vừa dứt lời, một tràng tiếng súng vang lên, Kiều Úc đã sớm dự đoán được hắn sẽ tiên hạ thủ vi cường, nhảy lên nắm lấy cành cây đại thụ tránh đạn, sau đó gờ súng bắn về phía phát ra tiếng súng kia.

Viên đạn bay sát qua má người nọ, nếu né chậm hơn một chút sẽ không còn mạng nữa. Hắn giật mình mở to mắt, tiếp theo cười ha hả bằng chất giọng khàn khàn: “Xem ra tôi đã coi thường cậu rồi, kỹ thuật bắn súng rất tốt.”

Nói xong nâng súng bắn liên tiếp hai phát về hướng Kiều Úc, Kiều Úc bắt chước y hệt hành động của hắn, né tránh rất nhanh, thân hình mạnh mẽ linh hoạt giống như đang nhảy điệu múa trần hồn đoạt phách.

Cậu cảm thấy công kích của người kia càng ngày càng nôm nóng, nhẹ nhàng nhếch khóe môi, nghĩ thầm “Vừa rồi tôi giỡn thôi, đừng tưởng có súng tức là vô địch thiên hạ.”

Kiều Úc di chuyển rất nhanh đến vị trí của đối phương, rút dao ra chuẩn bị ra tay, một họng súng đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu cậu, sau đó là bóng dáng một người cao lớn đang tiến đến, Kiều Úc nhìn thấy hấn nháy mắt đồng tử co rút dữ dội.

Người này có khuôn mặt sần sùi dữ tợn, dáng người cao to, vai luôn đeo vũ khí và hai tay cầm súng, lộ ra nụ cười khiến kẻ khác sởn gai ốc nhìn cậu: “Cảnh sát nhỏ, cậu thua!”

Giọng nói khàn khàn đầy sát khí này không phải A K thì còn là ai nữa!?

Kiều Úc trăm triệu lần không nghĩ tới có thể gặp người trong tổ chức ở đây, cậu cho rằng đồng lõa của Tiêu Quốc Chấn cùng lắm chỉ là sát thủ bình thường được thuê đến, nhưng A K ở đây, chứng tỏ lão già kia cũng có thể trà trộn vào được, nếu đúng như vậy thì nguy rồi.

“Sao không nói gì? Vừa rồi không phải cậu oai phong lắm sao, giờ sao lại như người cầm điếu vậy? Hả?” A K bóp chặt cổ Kiều Úc, bàn tay to chắc khỏe giống như đang đùa bỡn chuẩn bị bóp chết con gà con.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Kiều Úc bị siết cổ sắp nghẹt thở, tay cậu muốn kéo bàn tay của A K ra, nhưng thế nào cũng không có hơi sức để làm điều đó.

Cậu cố gắng giữ cho bản thân duy trì bình tĩnh, không để A K nhìn ra chút sơ hở nào: “Anh giết tôi... khụ khụ... cũng không trốn thoát... khụ khụ, bó tay chịu trời đi!”

“Bó tay chịu trời? Ha ha ha... Cảnh sát nhỏ, cậu cho tôi là đứa bé ba tuổi hả, dù mai tôi san bằng cục cảnh sát, tôi vẫn sống tốt như thường.” A K giống như nghe được chuyện buồn cười lắm, cười ha ha, nhân tiện bóp cổ Kiều Úc chặt hơn.

Kiều Úc bị hấn dí sát vào thân cây, sắc mặt biến thành xanh tím, cậu luồn tay vào trong túi, nắm chặt con dao giải phẫu, giữ lại cho mình chút tỉnh táo “Khụ... khụ khụ khụ... Anh giết người không chớp mắt... sao lại hợp tác với Tiêu Quốc Chấn?”

“Hừ! Hấn mà cũng xứng đáng để hợp tác.” A K bấu môi mắng to, dí súng vào trán Kiều Úc: “Cứng hỏi càng nhiều thì chết càng nhanh, nhìn người cứng da thịt mịn màng, cảnh sát bây giờ đều eo lả thế này à?”

Kiều Úc bình tĩnh nắm chặt dao nhỏ trong tay, tay kia cầm lấy súng của A K: “Rơi vào tay anh tôi chỉ có con đường chết, nếu đã vậy sao anh không cho tôi biết sự thật? Hay phải nói là... anh sợ tôi sau khi biết sẽ đối phó với anh?”

Âm cuối cùng Kiều Úc nói cao lên, ánh mắt cũng cực kỳ khinh thường, A K lập tức bị cậu chọc giận: “Chết tiệt! Tao nên móc mắt mày ra! Mày giống y chang cái đồ ngu xuẩn bị nổ thành bã kia, làm như thanh cao lắm! Chúng mày dựa vào cái gì coi thường tao? Hả?” Nói xong A K ấn mạnh súng vào đầu Kiều Úc.

Kiều Úc cười lạnh không sợ chết “Để tôi đoán xem sao anh lại hợp tác với Tiêu Quốc Chấn. Nghe hấn nói cái Bình Chu Tước linh long trấn hồn có thể giúp con người trường sinh bất lão, cho nên các anh mới hợp tác với hấn, hấn phụ trách luyện sứ, các anh cung cấp vũ khí, cuối cùng hấn lại muốn độc chiếm, anh liền kết liễu hấn, đúng không?”

A K sững sốt, sau đó cười như điên: “Không ngờ mày có chút thông minh, dù mày biết tất cả cũng chỉ có thể mang theo bí mật này xuống địa ngục!”

Nói xong hấn kéo chốt an toàn, ngón tay đặt lên cò súng, đồng tử Kiều Úc đột nhiên co lại, rút dao nhỏ trong túi đâm vào bắp tay phải A K, súng trong nháy mắt tuột khỏi tay, viên đạn xẹt qua tóc Kiều Úc bắn vào thân cây sau lưng.

Kiều Úc nhân cơ hội đẩy ngã A K, dùng toàn bộ sức luồn ra đằng sau hấn, tay phải nhẹ nhàng tháo khớp vai trái của hấn.

“A___!” A K hét thảm một tiếng, hai tay đều bị phế bỏ.

Bị lừa một lần, mày cho là có thể có lần thứ hai!? Kiều Úc bật ra những suy nghĩ từ tận đáy lòng, lấy súng chĩa vào đầu A K nói to: “Nói! Ông chủ của mày vì sao lại muốn cướp Bình Chu Tước linh long trấn hồn!? Cái bình đó có lai lịch như thế nào?”

A K không nghĩ tới tên cảnh sát trẻ thân hình ốm yếu này lại có sức lực mạnh mẽ như vậy, ánh mắt kiên định cùng ngoan cường liêu lĩnh này, cực kỳ giống Kiều Úc trước kia, thậm chí ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng rất giống, không hiểu sao trong lòng hắn chợt run lên, có chút sợ hãi, nếu Kiều Úc còn sống, hắn chỉ có con đường chết, bởi vì nếu không phải bị rơi vào bẫy, bằng sức lực của mình căn bản đánh không lại Kiều Úc.

“Mày rốt cuộc là ai!?”

Kiều Úc nhú mồm quay qua chạm vào vai bị thương của hắn, răng rắc tiếng xương cốt kêu một tiếng rồi vỡ vụn “Mày chỉ cần trả lời câu hỏi của tao, những cái khác mày không cần quan tâm.”

A K biến sắc, nếu tiết lộ bí mật của tổ chức trở về cũng chỉ có đường chết, nhất định không được nói, khẩu súng trên tay Kiều Úc vẫn không có chút suy chuyển đặt trên đầu hắn, hắn suy nghĩ một lúc liền lấy lui làm tiến: “Tương truyền vào năm Cảnh Hữu, Tiêu gia có một bảo bối gia truyền gọi là Chu Tước linh long, nghe nói thứ này đặt bên cạnh người chết có thể giữ linh hồn nghìn năm không tiêu tan, đặt bên người sống thì có thể trường sinh, khi đó hoàng đế nghe được chuyện này, muốn đoạt nó đi, lúc này Tiêu gia thề sống chết không bỏ bình trấn hồn đó, cuối cùng đem chiếc bình đập vỡ, không giao cho hoàng đế, đó là lý do hoàng đế viện cớ tru di cửu tộc gia tộc bọn họ.”

“Nhất định là nói vậy!” lời nói của A K Kiều Úc một chữ cũng không tin, cậu dùng súng chĩa vào đầu A K lạnh nhạt nói: “Tiếp tục đi!”

“Theo sự diệt môn của Tiêu gia, phương pháp chế Bình Chu Tước linh long trấn hồn cũng thất truyền, bọn tao hợp tác với Tiêu Quốc Chấn là vì hắn tìm được phương pháp bí truyền đó, giữ lại mạng hắn đến giờ đã là vô cùng nhân nghĩa rồi!”

A K thừa dịp Kiều Úc không chú ý, cố gắng bật dậy muốn tấn công, Kiều Úc đá một phát lên vai hắn, cười lạnh: “Muốn chạy? Ngày mừng một tháng mười năm đó X có phải là Tiêu Quốc Chấn hay không?”

A K kêu lên đau đớn, đột nhiên cười ha hả: “Nếu Tiêu Quốc Chấn không cậy nhờ vào tổ chức bọn tao, chỉ bằng hắn mày cho rằng có thể giết nhiều người như vậy?”

Kiều Úc giật mình, Tiêu Quốc Chấn đúng là X, nhưng có tổ chức hùng mạnh chống lưng mới không bị sa lưới, thảo nào năm đó tất cả mọi người đều không tìm được tung tích của X! Tất cả chân tướng đều được phơi bày, những nữ sinh chết thảm trên trời có linh thiêng hẳn là được yên nghỉ rồi.

“Đừng!”

A K thừa dịp Kiều Úc phân tâm bất thành linh đạp cậu xuống đất, Kiều Úc trở tay không kịp bị bắn ra xa, A K tức giận lại gần, nắm đầu cậu ác độc ném cậu vào thân cây, Kiều Úc phun ra máu tươi, rõ ràng không cầm cự được. Cách đó không xa là khẩu súng bắn tỉa của A K, hắn định đi đến cầm lấy nó, Kiều Úc ôm chặt chân hắn, huých vào đầu gối hắn.

Trong nháy mắt A K ngã xuống đất, hắn dùng chân giẫm lên tay phải Kiều Úc, cướp khẩu súng của Tiêu Quốc Chấn.

“Mày đã biết rõ tất cả mọi việc, ngoan ngoãn đi gặp Diêm vương đi!” A K nổ súng.

“Tê..” Nửa thân trên Kiều Úc tránh được, nhưng đùi phải trúng đạn, máu tươi nhanh chóng chảy ra.

“Ngày này sang năm chính là giỗ đầu của mày! Tạm biệt!” A K điên cuồng cười to, giơ súng lục lên nhắm ngay giữa trán Kiều Úc.

Nhìn hòng súng tối om, Kiều Úc đã không còn sức lực giãy dụa, máu trên mặt che khuất mắt, trước mắt một mảnh màu đỏ, có lẽ đây là kết thúc đi...

Đột nhiên truyền đến bước chân vội vàng của một đám người, A K biến sắc, ý thức được có thể có rất nhiều cảnh sát đang tìm tới đây, tình trạng hiện giờ của hắn kháng cự lại số lượng cảnh sát này thì chỉ có nước

chết.

“Hừ! Cho dù chạy, trước hết tao phải giết mày!”

“.....” Kiều Úc nhắm mắt lại.

Thế nhưng ngoài dự kiến, một chút đau đớn cũng không có.

“Làm sao có thể!?” A K ra sức bóp cò, họng súng chỉ bay ra vài làn khói nhẹ “F*ck! không có đạn!”

Tiếng bước chân dồn dập ngày càng tới gần, A K ném súng, không kịp quần Kiều Úc đang ngã trên mặt đất, nhanh chóng biến mất giữa rừng cây.

Kiều Úc đặt tay lên trái tim đang đập đã có phần chết lặng, sau lưng ướt đẫm, cậu tựa vào thân cây cười nhẹ: “Mọi nó, xem ra ông trời thật sự chú ý đến cái tiện mệnh này của mình...”

Lúc này có rất nhiều cảnh sát chạy tới, Tùng Dung và Âu Dương xông đến trước tiên.

Âu Dương liếc mắt một cái liền thấy Kiều Úc máu me đầy người, kêu to: “Lão Đại! Tiểu Tinh!”

Tùng Dung bị cảnh trước mắt dọa cho choáng váng, y nhìn khuôn mặt trắng bệch của Kiều Úc, bình thần nhưng đánh đầy máu, trái tim đau muốn chết.

Đôi mắt to tròn trong sáng luôn mang theo chút quật cường nhắm chặt lại, toàn thân là vết máu loang lổ giống như con búp bê vải cũ nát, Tùng Dung ngay cả dũng khí lại gần cũng không có, y sợ chạm vào thân thể Lê Dạ Tinh đã lạnh ngắt.

Ngón tay y phát run tiến tới ôm Kiều Úc, thanh âm run rẩy không nói thành lời “...Dạ Tinh, em...”

Tùng Dung không nói được nữa, nhìn vết thương quá sâu trên người Kiều Úc không ngừng chảy máu, y cảm thấy tim mình như vỡ nát, loại cảm giác không thở nổi này khiến đầu y từng đợt choáng váng.

Lông mi của người trong ngực khẽ run lên, đôi mắt thanh tú chậm rãi mở ra, hai má dính đầy máu cố gắng tạo thành vẻ tươi cười: “Tùng Dung...”

Âu Dương đứng một bên thoáng chốc viên mắt đỏ hồng, tay cô bịt miệng vết thương của Kiều Úc, giọng mang theo chút nghẹn ngào: “Tiểu Tinh, cậu sao lại biến thành bộ dạng này...?”

Tùng Dung chỉ cảm thấy một cổ cảm giác chua xót xộc thẳng lên mũi, một câu “Tùng Dung” này của Kiều Úc khiến y ứa nước mắt.

Không thể nói một lời, cúi đầu xoa mặt Kiều Úc, ấn mạnh xuống bờ môi của cậu một nụ hôn: “Mọi việc chờ vết thương tốt lên đã, yên tâm, tất cả đều đã qua rồi.”

Kiều Úc yếu ớt gật đầu, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, máu trong cơ thể không ngừng chảy ra tựa như sinh mệnh đang trôi đi, thế nhưng cậu tuyệt đối không sợ hãi chút nào, người đã từng chết một lần không sợ phải chết thêm lần nữa, chỉ là cậu không cam tâm bản thân khinh địch, để A K chạy thoát.

Đầu vang lên những tiếng ù ù, mọi sự căng thẳng của thân thể cũng biến mất, Kiều Úc ngất xỉu trong ngực Tùng Dung, tay còn nắm quần áo của y. Âu Dương nhịn không được khóc lên, Tùng Dung không nói chuyện, ôm ngang Kiều Úc, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Em ngoan ngoãn ngủ đi, chờ tỉnh dậy... xem anh đánh nát cái mông nhỏ của em như thế nào.”

Câu nói cuối y dùng khí lực rất lớn mới có thể khiến cho chính mình không rơi nước mắt.

Bầu trời đã hoàn toàn sáng rõ, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, từng chiếc lá trong rừng cây giống như được đổ lên một lớp mỡ bóng loáng, không ai biết trong rừng cây này đã từng phát sinh chuyện gì.

39. Chương 39: Hy Vọng Có Thể Bắt Đầu Lại Lần Nữa

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Vụ án liên hoàn giết người cường gian chấn động toàn quốc cuối cùng đã phá được, Trương Nguyên vô cùng may mắn sống sót, nhưng tinh thần bị kích động dẫn tới mất trí nhớ tạm thời. Tất cả người dân thành phố T đều phấn khích mãi, các tạp chí lớn đem tổ trọng án thành anh hùng cứu thế, mỗi ngày dùng mọi biện pháp khai thác tin tức về sáu người.

Nào là ‘Vị anh hùng của người dân thành phố, kỹ sĩ của thiếu nữ’, nào là ‘Những phân tích khách quan về tổ trọng án’, rồi cả ‘Dũng sĩ đấu sắc ma – thần hộ mệnh của nhân dân’... Tóm lại là đủ thể loại, dù đi ra ngoài mua cốc cafe cũng có thể gặp gỡ ký tên, thật sự có chút... đáng sợ.

Kiều Úc tỉnh dậy sau hai ngày hôn mê, trên người không có vết thương nào quá nghiêm trọng, chỉ là chân tạm thời không thể hoạt động linh hoạt được, cậu vội vàng muốn xuất viện, nhưng Tùng Dung nhất định không đồng ý, đành phải ngoan ngoãn bó bột, nằm dài trong bệnh viện.

“Xin anh đó, đừng gọt táo nữa, tôi không muốn ăn!” Kiều Úc bó tay nhìn người đàn ông đang ngồi trước giường bệnh gọt táo.

“Bác sĩ nói em cần phải bổ sung thêm vitamin, ngoan, ăn thêm chút nữa, câu tiếng anh là thế nào ấy nhỉ, hình như là An apple a day keeps the cái gì đó away.”

Kiều Úc lật ngửa người, trợn mắt nhìn y bằng ánh mắt xem thường: “Doctor.”

“Đúng đúng, aiz, tiếng anh của tôi đều trả lại cho giáo viên trung học mất rồi, mà cái này cũng không phải là vấn đề, lại đây ăn một miếng, quả này rất ngọt.” Tùng Dung giống như mẹ già đem quả táo cắt thành từng miếng nhỏ, dùng cây tăm xiên vào mặt trên giống như dâng cống phẩm rồi đưa đến trước mặt Kiều Úc.

“Anh sao có thể đáng ghét như vậy hả, tôi nói không ăn, nếu phải ăn như lời anh nói tôi thà ăn cháo hải sản!”

“Được được được, chờ ăn xong mấy miếng táo này tôi sẽ đi mua cháo hải sản.” Tùng Dung cương chiều xoa đầu Kiều Úc, y rất thích bộ dạng trẻ con hiện tại của Kiều Úc, từ sau khi cậu tỉnh, giống như càng thêm ý lại vào mình, này quả thực là chuyện tốt giữa ban ngày.

Ngoài cửa phòng có tiếng động, sau đó vài người bước vào: “Ôi chào ôi, ngọt chết tôi. Làm sao bây giờ, Quân Chi, tôi cũng muốn ăn cháo hải sản, nếu cậu không mua cho tôi, tôi liền dùng trái táo đập chết cậu!”

Tề Tích ôm cổ, nói giọng quái gở, giống như yếu ớt không đứng thẳng được dựa lên người Hạ Quân Chi, Quân Chi ha hả cười, phối hợp nói: “Việc này thật khó, uống nhiều cháo hải sản sẽ bị tiêu chảy, tôi sẽ rất đau lòng nếu cậu bị tiêu chảy, chỉ cần cậu chịu khổ một chút, tim tôi cũng sẽ đau, haha...”

Tề Tích cùng Quân Chi kẻ xướng người họa, Thư Tình, Âu Dương trực tiếp cười to, ôm bụng kêu to chịu không nổi.

Kiều Úc bị bọn họ đem ra làm trò cười, cầm một quả táo ném Tề Tích: “Mấy người sao hôm nay lại tới thăm tôi?”

Tề Tích nháy mắt mấy cái với Kiều Úc nói: “Hôm nay là thứ bảy mà, hơn nữa bọn tôi học theo lão đại ý, giờ anh ấy mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện, chăm hơn cả đến cục cảnh sát, chúng tôi sao có thể kém cạnh chứ.”

Tùng Dung cười nhẹ một tiếng, nhún vai không nói câu nào, tiếp tục gọt vỏ táo, Kiều Úc liếc y một cái, trong lòng có chút tê dại, vội vàng ho nhẹ một tiếng: “Lệnh khai trừ tôi đã được thông báo xuống rồi?”

Vừa dứt lời, sắc mặt của mấy người đột nhiên thay đổi, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong chốc lát đều im lặng, Tùng Dung để dao xuống trách: “Nói bừa cái gì thế, đang yên đang lành sao phải khai trừ em.”

Kiều Úc nhếch miệng cười: “Tùng Dung, anh đừng che giấu nữa, bản thân đã làm chuyện gì trong lòng tôi rất rõ, Tiêu Quốc Chấn đúng là do tôi giết.”

Rầm một tiếng, Tùng Dung đập quả táo lên mặt bàn: “Em có biết mình vừa nói gì không? Vết đạn trên đầu Tiêu Quốc Chấn không phải là do loại súng bình thường có thể tạo ra được, vì có gì em lại nhận là do mình làm?”

“Nhưng sự thực là hắn nổ súng làm tôi bị thương, tôi liền dùng súng của đồng bọn hắn bắn chết hắn.”

“Vậy đồng bọn của hắn đâu?”

“Chạy rồi.” Kiều Úc nhún vai, một bộ vân đạm phong kinh.

(Vân đạm phong kinh: Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió)

Cả Quân Chi cũng nhin không được nói: “Tiểu Tinh, tôi biết cậu sợ lão đại không có cách nào giải thích với Cục trưởng nên mới nhận lỗi về mình, nhưng cậu cũng không thể đem tiền đồ của mình ra đùa giỡn như vậy được. Tiêu Quốc Chấn sao có thể do cậu giết?”

Kiều Úc cười cười: “Anh yên tâm, cho dù Cục trưởng đưa tôi ra tòa, cùng lắm chỉ có thể phán tự vệ quá mức, không chết người được.”

Tuy rằng trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng trong lòng đã phát run. Cậu không thể để Tùng Dung biết chuyện của Tây Sâm và K được, nếu tất cả bại lộ, mình và y sẽ không như trước được nữa, coi như bản thân ích kỷ, để được ở bên cạnh y, dù bị phán quyết vài năm cũng không tính là gì cả.

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, tất cả nhìn thấy người đến đều nhanh chóng đứng lên.

“Cục trưởng?”

Kiều Úc đang muốn đứng dậy, Cục trưởng vội vàng xua tay, lộ ra nụ cười hòa ái: “Cậu đang bị thương, không cần đứng dậy. Vết thương trên đùi thế nào rồi, còn đau không?”

“Không có vấn đề gì lớn, viên đạn không gây tổn thương đến gân cốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Cục trưởng vỗ vai Kiều Úc cười, gương mặt sắc bén đột nhiên trầm xuống, ông ta ho nhẹ một tiếng nói với mấy người đang đứng đằng sau: “Mấy người ra ngoài trước, tôi muốn nói chuyện riêng với Lê Dạ Tinh.”

Bọn Tề Tích không dám ho he, nhưng trong ánh mắt lại thoáng chút lo âu. Cục trưởng đích thân đến bệnh viện thăm Tiểu Tinh, không cần phải nói cũng biết là vì vụ Tiêu Quốc Chấn, nếu bọn họ ra ngoài chắc chắn Tiểu Tinh sẽ bị mắng chết.

Quân Chi thấy không ai nguyện ý rời đi, sắc mặt Cục trưởng ngày càng âm trầm, vội vàng hòa giải: “Mọi người ra ngoài đi, không phải Tiểu Tinh muốn ăn cháo hải sản sao, chúng ta cùng đi mua. Cục trưởng, ngài cùng Tiểu Tinh chậm rãi trò chuyện, chúng tôi không quấy rầy nữa.”

Tề Tích kéo tay áo hắn tỏ vẻ không muốn đi, Quân Chi nháy mắt với Âu Dương và Thư Tình, lôi kéo Tề Tích ra khỏi phòng bệnh.

Tùng Dung thản nhiên ngồi một bên, không có ý định ra ngoài, Cục trưởng thở dài, nhìn thẳng vào Kiều Úc ý vị sâu xa nói: “Nói cho tôi biết sự thật, hôm đó sau khi cậu đuổi theo Tiêu Quốc Chấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Úc biết rõ chuyện gì phải tới cũng sẽ tới, nhún vai bất cần: “Tôi đuổi theo hắn vào rừng cây, thấy hắn cùng một người đàn ông che mặt đang tranh cãi, tôi nghĩ đó là đồng bọn của hắn nên trốn đi, im lặng quan sát, sau đó bọn họ xảy ra tranh chấp, đồng bọn của hắn bị hắn đả thương, bỏ lại cây súng rồi chạy đi.”

“Vì sao cậu không đuổi theo?” Cục trưởng híp mắt theo dõi từng thay đổi của cậu.

“Bởi vì Trương Nguyên còn ở đó, nếu tôi đuổi theo kẻ kia, Trương Nguyên mà bị giết thì phải làm sao? Sau đó Tiêu Quốc Chấn ra tay muốn giết Trương Nguyên, tôi xuất hiện, hắn nổ súng làm chân tôi bị thương, tôi thừa cơ đâm cho hắn một nhát dao, cầm khẩu súng bị bỏ lại bắn chết hắn, sự tình là như vậy, tôi không

hề che giấu gì cả.” Kiều Úc nói dối, nhưng vẫn bình tĩnh, mặt không đỏ tím không đập mạnh, ánh mắt chân thành như hồ nước.

Tùng Dung ngồi không yên, y đứng lên bước nhanh đến trước mặt Kiều Úc: “Lê Dạ Tinh! Em rất cuộc biết mình đang nói gì không? Em là một pháp y, lần đầu tiên dùng súng, có thể một phát bắn trúng đầu Tiêu Quốc Chấn. Em coi người khác là kẻ ngốc sao?”

Kiều Úc nhìn Tùng Dung đang cố gắng vì cậu mà bào chữa, đột nhiên có chút muốn cười: “Có lẽ là vận khí của tôi rất tốt, may mắn bắn trúng đầu hắn.”

“Em....!”

Cục trưởng vẫn luôn im lặng chợt lên tiếng: “Tôi hiểu rồi, nếu đây là sự thật, tôi sẽ không có bất kỳ lời bào chữa nào giúp cậu nữa.”

Nói xong ông ta lấy từ trong cặp hồ sơ ra một tập văn kiện đưa cho Kiều Úc: “Quyết định xử lý đã đưa xuống, từ giờ trở đi Lê Dạ Tinh bị đình chỉ công tác một năm, có kèm theo văn kiện xử phạt, cậu tự mình xem đi.”

“Cục trưởng! Chẳng lẽ ông cũng tin đây là sự thật?” Tùng Dung gần như quên thân phận của mình, kêu lên.

“Im miệng! Tùng Dung, tôi là cấp trên của anh, đây là giọng điệu anh dùng để nói chuyện với cấp trên của mình? Tôi đã nghe xong ý kiến của anh, hình phạt này đã là thấp nhất rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Nếu anh không muốn làm tổ trưởng tổ trọng án thì ngày mai có thể viết đơn từ chức!” Sắc mặt Cục trưởng tái xanh, ba một tiếng ném tập tài liệu lên trên bàn.

Kiều Úc cầm tập tài liệu, không mở ra xem mà đặt ở đầu giường: “Cục trưởng, tôi biết ông đã giúp tôi rất nhiều, cảm ơn ông, với tội danh của tôi, nhận hình phạt này đã rất nhẹ rồi.”

Cục trưởng nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, gạt đầu, mở cửa bước ra.

Sắc mặt Tùng Dung ngưng trọng, lấy tập tài liệu nói với Kiều Úc: “Em biết Cục trưởng vì muốn nhanh chóng kết thúc vụ án mới đem mọi chuyện đổ lên đầu em, tại sao vẫn cố ý nhảy vào bẫy, rốt cuộc em đang che giấu chuyện gì?”

Kiều Úc thoải mái mà so vai: “Tùng Dung, tôi thực sự không thiện lương yếu đuối như anh tưởng tượng đâu, đứng trước cái chết bất kể là ai đều trở nên mạnh mẽ, chuyện Tiêu Quốc Chấn tôi không muốn nhắc lại, anh xem hiện tại tôi bị đình chỉ công tác, không có tiền ăn cơm, anh hẳn là nên có ý kiến gì đi chứ?”

Tùng Dung bị câu hỏi của cậu làm cho nói không nên lời, y biết Kiều Úc không giết người, nhưng lý do cậu giấu giếm thì y lại không thể đoán ra, trong lòng ghen uất khó chịu, hết lần này đến lần khác lại không thể đem cơn tức phát tiết lên người Kiều Úc.

Y thở phì phì gõ lên trên đầu Kiều Úc vài cái: “Bị em lấn qua lấn lại! Một ngày nào đó có khi sẽ bị em cố ý giày vò đến sinh bệnh.”

Kiều Úc cười cười, cầm miếng táo ăn, xong vỗ vỗ tay nói: “Tùng Dung, đáng lẽ tôi dự định cả đời không tha thứ cho anh, nhưng hiện tại...”

Cậu cố ý dài giọng, mắt đảo quanh, bộ dạng vô cùng hấp dẫn người khác, Tùng Dung nhin không được hỏi: “Hiện tại làm sao?”

Kiều Úc giơ ngón trỏ lên: “Cho anh một cơ hội, đoán xem tôi muốn làm gì, đoán đúng thì tôi tạm thời tha thứ cho anh, đoán sai thì ngay lập tức cút ra ngoài cho tôi, về sau đừng tới đây nữa.”

Tùng Dung bị lời nói của cậu làm cho ghen luôn, ở trong lòng ngửa mặt lên trời thét to: Trời a! Lừa vợ về nhà sao lại khó vậy, ngài đây là muốn giày vò tôi sao, thực sự là như thế đi.

“Sao hả, không muốn đoán? Vậy được, phiền anh bây giờ đi ra, nhớ giúp tôi đóng cửa.”

Sắc mặt Tùng Dung từ hồng chuyển tím, từ tím thành xanh, vô cùng đặc sắc, y cảm thấy Dạ Tinh hôm nay vô cùng gian xảo, vô cùng... động kinh, đôi mắt cười hút hồn kia, đã xảy ra chuyện gì, tính cách kiêu ngạo này là làm sao (tuy rằng trước kia cũng rất kiêu ngạo) hay là đầu cậu cũng bị thương nhỉ?

“Lão nhân gia ngài muốn ăn cháo hải sản?”

“Sai, được rồi, một cơ hội này đã dùng hết, anh có thể lượn, đúng rồi, nhớ mang theo táo của anh.” Kiều Úc cố gắng nín cười, nhìn vẻ mặt giống như nuốt phải ruồi của Tùng Dung cậu liền cực kỳ dễ chịu, trong đầu vô cùng đen tối, thế nhưng trên mặt vẫn cứng rắn giống như núi băng.

Tùng Dung biết hôm nay Kiều Úc quyết tâm gây trở ngại cho mình, nhún vai nói: “Nhóc con, ba ngày không đánh liền leo lên đầu anh, em thật có bản lĩnh, chẳng lẽ tổ tông ngài đây không muốn ăn cháo hải sản sao?”

“Tôi nói thật cho anh biết, hiện tại việc tôi muốn làm nhất chính là nhanh chóng đuổi anh đi, anh đã đoán sai thì rút ngay đi.”

Tùng Dung vừa nghe thấy lời này liền vui vẻ, thì ra vật nhỏ lấy y ra làm trò cười: “Được thôi, tôi mang theo táo của tôi và mảnh thủy tinh vỡ đi là được?”

Nói xong y mặt không đổi sắc tim không đập mạnh xách túi táo lên, đầu cũng không quay lại xoay người bước đi, một loạt động tác mạnh mẽ dứt khoát, làm Kiều Úc tức giận không nói nên lời.

Cậu nện mạnh lên bàn, nhìn chằm chằm cửa sổ to: “Đệt! Anh nợ nó thượng lão tử, lão tử còn chưa lặn qua lặn lại anh vài ngày! Hồn đản, nói đi là đi thật sao!”

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Tùng Dung mỉm cười tiêu sái bước vào, khoanh tay dựa vào tường nói: “Tôi nghe thấy hết rồi, em yên tâm, tôi không phải là loại người ăn no liền phải mộng chạy mất, ý chí cách mạng coi như kiên định, con thỏ nhỏ em chỉ cần không chuồn mất, tôi tạm thời cố gắng thu nhận em.”

Kiều Úc bị chiêu này của Tùng Dung làm cho bình tĩnh, tiếp theo mặt đỏ bừng: “Đệt, không phải bảo anh rút đi sao, anh quay lại làm gì?”

Tùng Dung xua tay, đi đến dùng sức nhéo nhéo mặt Kiều Úc cợt nhả nói: “Đừng cả ngày đệt tới đệt lui như vậy, nói ra thật khó nghe, em có ý gì? Nếu không thì, hôm khác anh ở trên giường tự mình dạy bảo em một chút.”

Kiều Úc không nói chuyện, tát ngay cho Tùng Dung một phát: “Lần sau tôi nhất định cho anh hiểu rõ chữ ‘đệt’ này viết như thế nào, đến lúc đó đừng khóc cầu tôi.”

Tùng Dung phì cười, lui ra: “Kỳ thực anh thấy tư thế cười ngựa cũng rất tuyệt.”

40. Chương 40: Hạnh Phúc Gần Trong Gang Tắc

Editor: Dương Dương

Beta: tiểu Hồ

=====

Sau hơn nửa tháng bình phục, Kiều Úc đã chịu không nổi mùi thuốc diệt khuẩn trong bệnh viện, khẳng khẳng đòi về nhà, bác sĩ bị cậu như Đường Tăng niệm kinh cuối cùng không chịu nổi đành thả người.

Vì thế, khi Tùng Dung dìu Kiều Úc xuống cầu thang chuẩn bị xuất viện, bị thể trận trước mắt dọa nhảy dựng.

Toàn thể tổ viên tổ trọng án mỗi người cầm một bó hoa tươi đứng trước cửa bệnh viện, vừa thấy bóng dáng Kiều Úc lập tức la lên: “Chúc mừng Tinh Tinh xuất viện!”

Kiều Úc sợ đến mức cầm cũng sắp rớt mất, “Các... các người làm gì vậy hả?”

Âu Dương cười hì hì xấn tới: “Chúng tôi quan tâm cậu nha, cậu đừng nghĩ chỉ có mình lão đại đau lòng chứ.” Nói xong cô bắt mắt nhìn Tùng Dung.

“Đúng vậy, nếu không phải lão đại ngăn không cho bọn này gặp cậu thì bọn này cũng không cần chờ đến giờ ngênh tiếp cậu.” Thư Tình vô cùng chân chó lủi đến bên Kiêu Úc báo cáo.

Mí mắt Kiêu Úc giật một cái, quay lại nhìn Tùng Dung: “Đây là sao? Tôi là quái vật hay gì mà không cho bọn họ gặp chứ.”

Tùng Dung ho nhẹ một tiếng, sờ sờ mũi: “Anh đâu có, họ sợ làm phiền em dưỡng thương, đều là tình nguyện không đến cả mà, phải không?” Y híp mắt trừng Thư Tình, cô nàng lập tức rụt cổ, lão đại trọng sắc kinh bạn.

Quân Chi cười cười, tặng hoa cho Kiêu Úc: “Cậu đừng hiểu lầm anh ấy, anh sợ cậu buồn nên mới không cho bọn này gặp cậu, nói là sợ tức cảnh sinh tình.”

“Còn không phải sao, ngay cả chuyện mua hoa hôm nay cũng là ý của anh ấy đó, mặc dù bọn này cảm thấy vừa tục vừa quê.” Tề Tích giả vờ nôn, nháy mắt với Kiêu Úc.

Gương mặt vạn năm bất biến của Tùng Dung hơi ửng hồng, y phần hận trừng mọi người xung quanh, bối rối lắc đầu: “Đừng nghe đám này nói bậy, không có chuyện đó đâu.”

Kiều Úc hiểu ra, bắt lực nhú mày: “Không làm pháp y tôi mừng còn không kịp, cái gì mà tức cảnh sinh tình, mấy người nghĩ nhiều rồi, tôi đang muốn nhân lúc này nghỉ ngơi thật tốt, được nghỉ dài hạn như vậy mấy người còn phải ngưỡng mộ tôi nữa đấy.”

Mọi người đều biết Dạ Tinh nói vậy cũng chỉ để họ bớt lo, là ai đi nữa cũng sẽ không muốn rời khỏi tổ trọng án, cho dù mỗi ngày đều xoay như chong chóng, nhưng trong lòng thật sự rất ấm áp.

Tề Tích, Quân Chi nhìn nhau cười một cái, tập thể ôm chầm lấy Kiêu Úc: “Tinh Tinh, bọn này đợi cậu, sáu người chúng ta cộng lại mới là một gia đình, thiếu ai cũng không được.”

Kiều Úc gật mạnh đầu, bỗng cảm thấy bản thân dạo này đa sầu đa cảm quá.

Cậu trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình được nhiều người yêu thích như thế, cũng như chưa từng nghĩ tới có nhiều bạn tốt như vậy, những thứ trước đây cậu nghĩ cũng không dám nghĩ, tới bây giờ lại thuộc hết về mình, có lẽ đây chính là niềm vui lớn nhất của cậu sau khi được trọng sinh.

Nói đến cuối cùng hai vị nữ cường Âu Dương và Thư Tình cũng đỏ mắt, như sắp khóc tới nơi vậy, Âu Dương ném luôn phong thái đại tỷ trước đó, nín tay áo Kiêu Úc mề neo: “Tinh Tinh, nhớ ghé qua thăm chị nha, không có tiểu tâm can nhà cậu, bọn này biết trêu chọc ai đây.”

Mọi người cười lên, Tề Tích đẩy Âu Dương ra cười nói: “Trâu già còn muốn gặm cỏ non, coi chừng lão đại ăn giấm chua kia.”

Kiều Úc bắt lực nhún vai, sắc mặt có chút bối rối, Tùng Dung thì lại khí thế chiếm hữu mười phần ôm lấy bả vai Kiêu Úc: “Không sớm nữa, chân Dạ Tinh còn đang bị thương, tôi đưa em ấy về đã.”

Tề Tích sờ sờ cằm, cười ha hả nói: “Thấy chưa, lão đại ghen rồi kìa.”

Mọi người lại cùng nhau cười lớn, Kiêu Úc đỏ hết cả mặt, cậu cảm thấy mình chết chắc rồi, bị người ta trêu mà không giận, đã vậy còn hơi hơi hưởng thụ bộ dạng thê nô của Tùng Dung nữa chứ.

=====

Ngồi trong xe Tùng Dung, bầu không khí có vẻ bối rối, trong không gian phong kín chỉ có hai người không biết nói gì với nhau, loại trầm mặc này giống như một chiếc bàn chải nhỏ đang chà loạn trong tim hai người, vừa ngứa vừa tê.

Kiều Úc dư quang liếc qua Tùng Dung, một lúc lại cúi đầu miết miết ngón tay mình, cậu mở miệng muốn tìm đề tài tán gẫu nhưng sau đó lại không biết nói gì, chỉ có thể nuốt ngược vào.

Tùng Dung tay phải cầm tay trái, tay trái giơ lên bối rối một lúc mới hỏi: “Cái đó... hoa bọn họ tặng em không thích hả?”

Kiều Úc lại thêm bối rối, cậu sống hai kiếp người đều chưa từng nói chuyện yêu đương, đừng nói nhận, ngay cả tặng cũng chưa từng tặng hoa cho người khác, Tùng Dung lại hỏi vấn đề này làm cậu càng thêm rối rắm chân tay: “À... cũng đẹp lắm, ha ha...”

“Vậy em thích loại nào? Hoa hồng? Lavender? Mãn thiên tinh? Anh không biết em thích gì nên bảo mỗi loại mua một chút, nếu em không thích lần sau đổi loại khác.”

Kiều Úc nhướn mày nhìn Tùng Dung, cái tên này bình thường cũng thông minh lắm mà sao giờ cứng ngắt như khúc gỗ vậy, tôi đâu phải con gái, tặng hoa cho tôi làm cái méo gì, mà muốn tặng cũng là anh mua, kêu người khác mua giùm thì còn ý nghĩa gì nữa?

Sắc mặt Kiều Úc trở nên âm trầm, “Đẹp ba cái chiêu đối phó tiểu cô nương của anh đi, tôi nhìn mà phát phì.”

Tùng Dung nhíu chặt mày lắc đầu, trong lòng la lớn: Tiểu cô nương đều tự động nép vào lòng anh, chỉ có em, anh mới phải bỏ nhiều tâm tư vậy.

Lòng nghĩ vậy nhưng nói lại là khác: “À... em không thích hoa? Vậy mình đi ăn cơm đi, ... món Pháp nhé?”

Tùng Dung đánh chết cũng không cho Kiều Úc biết bản thân hôm qua ôm cuốn ‘Ba mươi sáu cách bắt được người ấy’ nghiền cứu cả đêm. Ngồi trong hành lang trống không của bệnh viện bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có một mình y cầm đèn pin ngồi nghiền ngẫm, còn thuận tiện lấy sổ tay note lại nữa chứ.

Nghĩ đến cảnh Dạ Tinh ôm bó hoa hồng, ngồi trong nhà hàng cao cấp cộng với gương mặt ứng hồng dưới ánh nến, y muốn hăng máu, vì thế mới có một màn hôm nay. Chỉ là cái bàn tính này gõ sai rồi, ba thứ ngọt ngào bột đường lãng mạn gì đó đối với tên đầu gỗ Kiều Úc này căn bản không có tác dụng.

Kiều Úc co rút khóe miệng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tùng Dung thật sự dở khóc dở cười, thôi kệ đi, tên này bình thường làm việc thì uy phong lẫm liệt, kì thật lại là một tên ngốc, Tề Tích nói không sai, chủ ý này cực thú, không chỉ thú mà còn vừa tục vừa quê nữa.

Cậu cố gắng nhịn lại ý cười, xoay mặt nhìn cảnh sắc ngoài cửa, quỵ dị hỏi: “Ủa? Anh đi đâu vậy? Nhà tôi đâu phải hướng này.”

Tùng Dung mím môi, mặt không chút biểu tình, trong lòng lại rối tung nghĩ rốt cuộc Dạ Tinh có chịu đi ăn với mình không... trong lòng gấp gấp quên luôn cả che giấu, buột miệng nói: “Đường này về nhà anh, không chạy sai.”

“Cái gì! Đến nhà anh?”

“Ừ, em không đến nhà anh thì đi đâu?”

“Ngừng xe, ngừng xe!” Kiều Úc gấp rồi “Tôi không phải vô gia cư, theo anh về làm gì?”

Đừng nghĩ cậu đây không biết Tùng Dung cố tình dụ mình chuyển qua, nhưng hai người nhìn mặt nhau cũng thấy bối rối, nếu ở chung một nhà thì biết chuyện gì sẽ xảy ra...

Tùng Dung cười thấp một tiếng: “Anh biết trong lòng em nghĩ gì, anh không có nghĩ vậy như em đâu, ba mẹ em chẳng phải đang làm việc bên nước ngoài sao, bây giờ chân em lại không được thuận tiện, trong nhà không có ai chăm sóc em, em qua chỗ anh ở ít nhất cũng có người chăm lo.” Đương nhiên còn có thể thuận tiện ăn ké đậu hũ, nhưng mà đánh chết y cũng không nhận.

“Tôi không tàn phế, không cần anh lo, mau dừng xe, tôi muốn về nhà.”

“Được rồi, tối hôm qua em muốn đi vệ sinh, đến giường cũng không xuống được, nếu anh không kịp thời đỡ được, giờ chắc em rặn cửa cũng không còn.”

Tùng Dung nhớ lại tối hôm qua y mở cửa phòng thấy Kiều Úc té trên mặt đất, lộ nguyên một mảng eo, lại không tài nào bò dậy được, trong lòng vừa ngứa vừa tê. Nếu không ăn được vậy đem người đặt bên cạnh thỏa mãn nhân phúc cũng được vậy.

“Anh còn dám nói! Nếu không phải...” Lời sau đó Kiều Úc ì ề nửa ngày không ra.

Tùng Dung chính là cầm thú đội lốt quân tử, nghĩ đến tối hôm qua y như bệnh thần kinh bế mình đi lang thang trên hành lang, bị n cô y tá nhìn thấy mà còn đắc ý trưng ra vẻ mặt sói đuôi lớn, cậu tức đến nói không ra lời.

“Được rồi được rồi, đừng kì kèo nữa, không phát hiện giọng em to thế. Đồ đạc của em anh chuyển qua hết rồi, em xem thiếu cái gì anh mua thêm cho.” Nói rồi Tùng Dung nhún ga, mặc kệ Kiều Úc phản kháng, cứ vậy xông lên.

= = = = =

Một ngày vốn đẹp trời bị một cơn mưa bất chợt cuối ngày làm cho không khí trở nên âm trầm, màn đêm buông xuống nghênh đón ánh đèn hoa lệ nơi thành thị, mưa phùn mịn mù rơi trên cửa sổ thủy tinh trong suốt lưu lại từng dấu lệ ẩm ướt.

Ngồi bên cửa sổ, ngẫu nhiên hứng lấy vài giọt mưa rơi trúng mặt, cơn gió mang theo cái lạnh lay động rèm cửa, như nhắc nhở mùa thu đến rồi.

Tùng Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ đến những người anh em kề vai sát cánh với mình, từ lúc y tốt nghiệp trường cảnh sát đến giờ cũng hơn mười năm rồi, bạn bè bên cạnh không ngừng trưởng thành qua từng ngày, có người càng làm càng cao, trên quan trường có thể gọi là phong sơn thủy khởi, cũng có người hi sinh lúc làm nhiệm vụ, để lại chỉ là cảm giác chua xót và trống trải chưa hoàn thành.

Y không nhớ rõ người bạn học quyền cao chức trọng kia, nhưng lại nhớ rõ từng người anh em đã rời khỏi mình, có lúc mất rồi chính là mất rồi, cho dù có hối hận một đời cũng không挽 hồi được.

Không sợ một đời cầu mà không được, chỉ sợ dưới địa phủ hối hận trung thân.

Cho nên lúc Kiều Úc chống gậy đi từ trong phòng ngủ ra, y kêu cậu lại gần: “Dạ Tinh, em không buồn ngủ à? Chúng ta nói chuyện một chút đi?”

Kiều Úc sững lại, cậu rất ít khi thấy Tùng Dung lộ ra biểu tình này trừ khi làm việc, đôi mắt sáng ngời kia mang theo chút u sầu làm cậu không tự giác mà lắc đầu, “Anh nói, tôi nghe.”

Tùng Dung vịn vai cậu, giúp cậu ngồi vững trên sofa mềm mại, cẩn thận né chân cậu ra, trầm tư một lúc mới nói: “Anh không phải là người biết bộc lộ tình cảm, lời tốt đẹp anh không biết nói, lẫn lộn trong tổ trọng án bao nhiêu năm, làm đến chức vụ này đối với anh mà nói, đã không còn chỉ là một công việc nữa.”

“Ừ, tôi hiểu.” Kiều Úc gật đầu, kiên nhẫn nghe y nói tiếp.

“Anh cũng từng mang một bầu nhiệt huyết chính nghĩa đi lẫn lộn, trong biển đạn rừng súng lâu ngày, từ từ chỗ này lại trở nên trống rỗng.” Tùng Dung chỉ vị trí ngực mình, tiếp tục nói: “Có một số người sống vì tiền, cũng có người vì người khác, làm người ai cũng cần có mục tiêu mới có thể sống tiếp, còn nếu sống như một cái xác biết đi thì thà chết đi cho sướng.”

Kiều Úc như nghe hiểu ý Tùng Dung, nhưng có chút không hiểu, “Hôm nay anh bị sao thế?”

Tùng Dung cười cười, “Anh đã cho em biết mình là cô nhi chưa?”

Kiều Úc sững lại, lắc đầu, cậu không nghĩ y cư nhiên lại giống mình.

“Anh rất ngưỡng mộ những người anh em chết đi còn có người nhận xác, ít nhất họ có người thân, có người yêu, còn tôi mai này chết đi, cả chốn về cũng không có, nghĩ lại cảm giác trong lòng trống rỗng, không biết là tư vị gì.” Tùng Dung cười khổ, khuôn mặt anh tuần ấy lại lộ ra vài phần yếu đuối.

“Anh còn có mọi người trong tổ trọng án mà, bọn họ ai mà không phải bạn bè vào sống ra chết của anh chứ.”

Tùng Dung lắc đầu, nắm tay Kiều Úc: “Đó không giống, anh cần một ngôi nhà, một mái ấm, em hiểu không?”

Đôi mắt của y thâm sâu tựa biển, đồng tử đen láy ánh lên ý trí cố chấp, đôi môi mỏng mím chặt lại như con người hấn vậy, cứng rắn chịu đựng.

Kiều Úc rút tay về, dời ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào Tùng Dung, từ ‘nhà’ này nặng nề mang theo chút ngọt chút đắng, đè nặng lên tim người ta. Nói đến vậy cậu sao có thể không hiểu ý của Tùng Dung chứ, nhưng mà tất cả hạnh phúc đều được tạo lập trên lời nói dối, y muốn ‘nhà’, mình lấy cái gì mà cho?

“Khuya rồi, tôi buồn ngủ, ngủ sớm đi.”

Kiều Úc chống gậy, hoảng loạn muốn đứng lên, nhưng lại bị Tùng Dung ghì lại trên ghế.

“Dạ Tinh, em còn giả ngốc nữa sao? Anh không mong cái khác, chỉ muốn em trả lời anh, mái ấm này, em nguyện ý cho anh không?”

Đồng tử Kiều Úc co lại, lồng ngực đau nhói như bị kim châm vào vậy, cậu nói không nên lời, vì cậu sợ một khi mở miệng, cả giọng nói cũng run gậy.

Mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng dày, những giọt mưa triền miên đập vào cửa thủy tinh nghe bộp bộp, một cơn gió đêm thoảng qua, Tùng Dung buông lỏng vai Kiều Úc.

Y sụp mắt xuống, nhưng không che giấu nỗi thất vọng, quả nhiên là mình quá gấp gáp rồi?

Y đứng dậy, xoay người trầm mặc, lúc lâu mới lên tiếng: “Gió to rồi, về ngủ đi, nhớ đắp nhiều chăn một chút, coi chừng cảm lạnh.”

Thở ra một hơi dài, y nhỏ giọng: “Là anh không tốt, anh không nên ép buộc em.”

Nói xong xoay người rời đi, Kiều Úc trong lúc hoảng loạn vô tình kéo y lại, Tùng Dung sững người lại, không đủ dũng khí quay đầu, “Gì vậy...?”

Âm thanh khàn đục, mang theo vẻ mệt mỏi.

Kiều Úc không nói gì, khó khăn đứng lên, hai tay ôm cổ Tùng Dung, hôn y.

“!”

Tùng Dung không dám tin mở to mắt, rất lâu sau cũng chưa hồi thần. Nụ hôn của Kiều Úc rất nhẹ nhàng, giống như góc mây thanh tú của cậu vậy, hai cánh môi mỏng mang theo chút lạnh lẽo, không có động tác gì khác, chỉ là yên tĩnh dán lên thôi.

“Dạ Tinh, em...”

“Suyt...” Kiều Úc ôm lấy eo Tùng Dung, tựa vào ngực y, bên tai nghe được tiếng tim đập mãnh liệt của đối phương.

“Tùng Dung, đây chính là đáp án.”

Không cần biết kết cục thế nào, Kiều Úc không muốn cứ thế mà buông tay, cho dù hạnh phúc gây dựng trên lời nói dối không thể kéo dài, nhưng cậu vẫn muốn thử mạo hiểm một lần.

41. Chương 41: Điềm Mật Giao Lưu Đó Biết Không

Editor: Dương Dương

Beta: zizi

=====

Tùng Dung sững sốt một lúc lâu, mãi cho đến khi đôi môi của Kiều Úc rời đi mới tỉnh lại được, y liền bắt lấy cái tên đang tính trốn đi kia, ôm siết eo hắn thật chặt, tiếp đó lại thô lỗ nhưng không kém phần ôn nhu mà cắn nhẹ lên môi cậu, hô hấp càng nóng như lửa đốt.

Kiều Úc thản nhiên cười một tiếng, không có bất cứ ý muốn tránh né nào, cậu giống như ném lại tất cả hành trang, rướn lên, hai tay thuận tiện choàng qua ôm lấy cổ Tùng Dung tiếp nhận nụ hôn nồng cháy của y.

Đầu lưỡi Tùng Dung không đáp lại luôn mà ở giữa răng môi khéo léo chơi đùa, ái muội mà vẽ lên hình dáng cánh môi cậu, thân mật mà nhẹ nhàng dò xét, muốn tiến thêm một bước công thành đoạt đất, hơi thở Kiều Úc ngày càng trở nên gấp gáp, đầu óc trống rỗng, khẩn trương quá ngược lại đem miệng càng dán sát hơn.

Tùng Dung cười một tiếng, hư hỏng cẩn nhẹ lên môi cậu, một trận đau nhói truyền đến, Kiều Úc khó chịu rên khẽ một tiếng, y nhân cơ hội luồn sâu vào quần lấy lưỡi Kiều Úc, nhẹ nhàng mang theo mùi vị sắc tình liếm mút từng góc ngách trong miệng cậu.

“Ư...”

Kiều Úc bật ra một âm rên khẽ, giờ tay đặt trước ngực Tùng Dung không muốn cho y tiến thêm bước nữa, nhưng kết quả đổi lại là một nụ hôn nhiệt liệt hào phóng của Tùng Dung. Không khí bốn bề như loãng ra, mưa bụi lất phất ngoài cửa không thể xua tan bầu không khí khô nóng trong phòng.

Kiều Úc cảm thấy dường như không khí trong lồng ngực mình cũng sắp bị Tùng Dung hút hết, cậu nghiêng đầu né tránh công kích của Tùng Dung, nhưng sau đó lại bị đôi bàn tay hữu lực của y giữ lại, một lần nữa bị hút vào lốc xoáy cuộn cuộn.

Trái tim trước kia luôn luôn trống trải bỗng như được cái gì đó vừa ấm áp vừa ngọt ngào đong đầy, huyết dịch toàn thân đều sôi trào, trong trí não bùng lên một cỗ dung khí trước giờ chưa từng có, cậu mặc kệ cái gì mà chân tướng cái gì mà tương lai, trong khoảng khắc này ở bên cậu chính là y, không còn người nào khác nữa.

Hạnh phúc, vĩnh viễn không dành cho loại người quá cẩn thận.

Không biết từ lúc nào, hai người đã lẫn lộn tới phòng tắm, Tùng Dung ôm lấy Kiều Úc áp vào cửa, một giây cũng không ngừng mà hạ xuống trên mặt trên cổ hấn những nụ hôn rời rạc, hai tay nhẹ nhàng cẩn thận len lỏi vén áo cậu lên, trên tấm lưng trơn mượt ấy không ngừng vuốt ve, bàn tay đầy vết chai dầy lên từng đợt ấm nóng, khiến Kiều Úc đỏ bừng cả mặt.

“Anh buông ra... Tôi đứng không vững...”

Tùng Dung cười khẽ một tiếng, ở nơi mẫn cảm trên cổ cậu thở nhẹ, “Thế thì em phải ôm anh chặt hơn rồi đấy.”

Nói xong y dang rộng hai chân Kiều Úc ra, rất ưa là sắc tình mà dùng hạ thân chọc chọc vào bụng dưới của cậu, còn không quên né đi chỗ bị thương.

“Anh! Anh mau thả tôi xuống!” Thân thể Kiều Úc mất cân bằng, cậu bị vây giữa mặt thủy tinh lạnh lẽo và lồng ngực nóng như lửa không thể thoát ra.

Tư thế xấu hổ cùng với biểu tình đùa giỡn của Tùng Dung khiến Kiều Úc muốn đào lỗ chui vào cho rồi, hận không thể trực tiếp đâm đầu vào tường, giờ tay muốn cho Tùng Dung một bạt tai, nhưng lại bị né ra một cách vô cùng dễ dàng.

“Vừa nãy là ai đã chủ động hôn anh vậy, ăn đậu hũ xong rồi muốn chối bỏ trách nhiệm à?” Tùng Dung nâng cằm Kiều Úc, làm ra bộ mặt ức hiếp dân nữ nhà lành.

Kiều Úc không phục hừ lạnh một cái: “Một khối đậu hũ thôi, cho tôi còn ngại nó dơ.” Nói xong cậu lại bắt đầu vùng vẫy.

Ánh mắt Tùng Dung âm lại, găm nhẹ: “Đừng loạn động!”

Kiều Úc cảm giác được cái thứ gì đó chọc ngay bụng dưới lúc trước đang từ từ cương cứng lên, cứng rắn mà đâm vào da thịt, cậu lập tức xấu hổ đỏ bừng mặt quay đi chỗ khác, “... Anh thả tôi xuống, tôi muốn đi tắm, anh ra ngoài đi.”

“Đã là người một nhà rồi em còn ngại ngần cái gì, chân em đang bị thương, tạm thời không thể chạm nước, để anh giúp em.” Tùng Dung nhướn mày, vàng trán phủ một tầng mồ hôi mỏng, hai tay không thành thật mà trượt qua vòng eo len lỏi vào quần lót.

Tùng Dung muốn cái gì Kiều Úc còn không biết sao, nói là muốn giúp mình tắm, đến cuối cùng lỗ y nhân lúc mình bị thương làm cái gì gì đó thì sao?

“Cút, ai muốn anh chứ, tôi cảnh cáo anh, thả tôi xuống nếu không đừng trách tôi đánh anh!”

“Không sao, da tôi dày em cứ việc đánh.” Nói xong bế Kiều Úc vào trong bồn tắm, thuận tiện còn hôn lên một cái trên môi cậu, tất tắc hai tiếng: “Thật thơm.”

“Tùng! Dung!” Kiều Úc chưa bao giờ phải chịu cảnh thế này, cậu liều mạng giãy giụa, kết quả là đụng phải chỗ bị thương, lập tức đau tới té ngược về.

Tùng Dung cười nhẹ, bàn tay to lớn tóm lấy hai tay Kiều Úc, tay kia thật ôn nhu đem cái chân bị thương của cậu di chuyển lên thành bồn tắm, sau đó mới mở vòi xả nước.

“Đừng nháo nữa, nếu không anh không đảm bảo với em là tí nữa sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Nói xong y cầm lấy tay Kiều Úc áp lên cái nơi đang cương cứng nóng rực của mình.

Kiều Úc sững lại, mặt đỏ đến nỗi muốn nhỏ ra nước, hai tay như bị phồng mà rút vội về. Cái nơi đã thức tỉnh kia làm hắn nhớ về lần đầu tiên hoang đường khuất nhục của mình và Tùng Dung, trong lòng chợt sợ run cả người.

Không bao lâu nước nóng đã đầy bồn, hơi nước ngày càng bốc lên, biến tất cả trước mắt trở nên ngày càng mờ ảo.

Tùng Dung nhắm nhẹn dục vọng đang không ngừng sưng lên, từ từ vén mở cổ áo Kiều Úc, rõ ràng chỉ là kiểu dáng áo sơ mi bình thường, y lại cảm thấy cái nút kia như vĩnh viễn không thể cởi ra vậy, cứ cởi ra một cái nút là lộ ra một mảng da thịt trắng ngần, lại cởi ra một chiếc nút khác có thể ẩn hiện thấy được hai điểm màu hồng kia...

Da thịt trơn bóng bị hơi nước hấp ra một tầng hồng nhạt, cả lông mi cụp xuống của Kiều Úc cũng đã động một tầng hơi nước, đang khẽ run run, Tùng Dung cảm thấy cổ họng ngày càng khô nóng, hai tay cùng đôi mắt như bị dán dính vào người Kiều Úc không tài nào gỡ ra được, nơi dưới kia cũng đã trưởng đến phát đau, mà y chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Kiều Úc ngồi cứng ngắc trong bồn tắm, hai mắt dính chặt vào bức tường kế bên, căn bản không dám nhìn vào Tùng Dung, nhưng càng là như thế cậu lại càng nhìn không nổi liếc nhìn tí.

Đường nhìn quét qua hầu kết nhô lên và chiếc áo sơ mi màu trắng trở nên trong suốt vì ướt nước, còn có làn da khỏe mạnh lúc ẩn lúc hiện và..... Cái nơi trưởng to đến nỗi có thể nhìn thấy rõ hình dạng kia....

Mặt cậu đã đỏ đến hết thuốc chữa rồi, rõ ràng là kết cấu cơ thể y hết mình, tại sao nhìn vào lại có cảm giác thật gợi cảm chứ, đã vậy mình còn có ý nghĩ muốn giữ tay sờ thử nữa... [>////<]

Mình rốt cuộc đang nghĩ cái gì a!

Cậu vội cúi thấp đầu, lại nhìn thấy một đôi tay xương khớp rõ ràng đang gờ ra cởi quần mình trong nước, liền rụt về sau một cái, tặc mao.

“Anh làm gì vậy!”

“Giúp em cởi đồ a, không lẽ em muốn mặc quần đi tắm.”

“... Anh... anh đừng đụng vào, tôi tự cởi được.” Kiều Úc muốn thoát khỏi khốn cảnh, run rẩy vươn tay cởi khuy chiếc quần jean ra rồi lại sững lại.

“Anh quay đi chỗ khác, cấm nhìn!”

Đôi đồng tử Tùng Dung đen như màn đêm, dao động như ẩn chứa một con dã thú bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra ngoài, y nhìn Kiều Úc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là cứng nhắc quay đi chỗ khác.

“Phù...” Kiều Úc thở ra một hơi, vội cởi ra một bên ống quần, nhưng cái chân còn lại lại đang bị quần jean ướt nước sít chặt lại, đến nỗi không tài nào cởi ra được. Kiều Úc khó khăn với ra bên ngoài, nhưng càng hoảng lại loạn, cuối cùng vừa nâng đầu gối lên lại động đến vết thương.

“A...” Cậu hít ngược một hơi, nhịn không được kêu ra tiếng, Tùng Dung liền quay người về, lại nhìn thấy cậu gần như khỏa thân nằm trong bồn tắm, cặp đùi trắng ngần mở rộng, một chân đang treo lủng lẳng chiếc quần jean, chân còn lại thì đang co lên, thông qua khe nhỏ có thể thấy được chiếc quần lót màu trắng gần như trong suốt của hắn.

“Ai cho anh quay đầu lại!” Kiều Úc gấp đến hét lớn.

Tùng Dung thì lại cảm thấy mình sắp điên rồi, huyết mạch toàn thân như đang đổ hết xuống phía dưới, từng tế bào đều đang run lên kịch liệt, cổ họng đau rát như chứa đầy cát.

Y không tài nào nhẫn nhịn được nữa, trầm mặc cởi đồ mình ra tiến vào trong bồn tắm.

“!” Kiều Úc đau đến không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể mở to mắt nhìn bờ ngực xích lỏa tinh trắng của Tùng Dung chặn mình lại, trong giây phút đó cậu đột nhiên có cảm giác như bị dã thú truy bắt.

“Dạ Tinh.” Tùng Dung thở dài một hơi gọi tên cậu, sau đó lại ôn nhu mà ôm chầm cậu từ phía sau, “Đã hứa là giúp em tắm rồi, sao lại có thể để em tự động thủ được chứ?”

Y động tác ôn nhu mà cởi quần jean của Kiều Úc ra, giơ tay muốn cởi luôn cả quần lót.

Kiều Úc kinh sợ kêu lên, bảo vệ tuyến phòng thủ cuối cùng của mình: “Không! Tùng Dung, anh ra ngoài! Đừng như vậy...”

Tùng Dung cười nhẹ, kiên quyết giam giữ Kiều Úc trong lồng ngực mình: “Ngoan, em sẽ thích mà.”

Nói tới đây y cầm chặt tay Kiều Úc, một tay luồn xuống cầm lấy tinh khí của Kiều Úc.

“Ha, thì ra em cũng có phản ứng.” Một tiếng cười trầm thấp vang ra từ cổ họng Tùng Dung, trong không gian phòng tắm hoàn toàn phong kín trở nên thật vang vọng.

Nơi yếu ớt nhất của nam nhân bị nắm lấy, Kiều Úc không chịu nổi run lên từng đợt, cái cơ thể này quá miễn cưỡng, căn bản không thể kháng cự sự dụ hoặc từ Tùng Dung.

“Ngô... ân.. buông, buông tay...”

“Rõ là em thích mà, không phải sao?” Tùng Dung cúi đầu dụi lên cổ cậu, ôn nhu liếm mút miếng thịt non mềm kia, hai tay nâng lấy phần đỉnh được bọc trong quần lót, nhẹ nhàng khảy khảy cái lỗ nhỏ trên đó.

“Nga! ... đừng chạm vào đó.. ư ân... ngô...” Kiều Úc ngay cả sức lực để dựng thẳng eo đều không có mà dựa vào lòng Tùng Dung, dòng nhiệt lưu cồn cào từ bộ vị đang vươn lên kia truyền tới vùng vĩ chuy (xương cụt ấy), tràn đi toàn thân, cảm giác tê tái như bị giật điện vậy.

Chiếc quần lót màu trắng ướt sũng bị độn lên cao, có thể rõ ràng nhìn thấy màu sắc phấn hồng non nớt của nơi đó, Tùng Dung cười cầm lấy chỗ đó chà sát ngày càng nhanh, cái miệng còn thêm hư hỏng kích thích Kiều Úc.

“Em xem này, nó phấn phấn nộn nộn dễ thương biết bao, chắc bình thường bản thân em cũng không đụng đến nó nhỉ, ha.”

“Câm, câm miệng.. ân a... đừng... nhanh quá... không, không được... ư a...” Kiều Úc không biết bản thân đang nói gì nữa, tình dục như nước thủy triều làm cậu lạc hướng, cậu chỉ biết cắn chặt răng không để bản thân kêu ra tiếng, nhưng mà thân bất do kỷ.

Tùng Dung hôn lên môi cậu, cậy mở môi cậu ra, nhỏ giọng nói: “Đừng cắn, anh nhìn mà đau lòng.”

Kiều Úc thở hổn hển đẩy đầu y ra: “Buông.... Buông tay!”

“Nhưng mà hình như nó không muốn thế, xem ra hình như nó muốn anh nhanh hơn kia.” Tùng Dung hơi dùng lực, tốc độ của đôi tay càng lúc càng nhanh hơn, nơi mạnh mẽ ấy đã vươn cao đến có thể dán vào bụng dưới của Kiều Úc.

Nhiệt lưu cuộn cuộn trực tiếp xông vào nơi đó, thần kinh toàn thân như đều run lên, chất dịch tiết ra vì hưng phấn ở phần đỉnh nhỏ xuống bồn tắm bị nước nóng nuốt chửng vô tung.

“...Ân a...!” Một luồng bạch quang chớp qua, Kiều Úc ôm chặt vai Tùng Dung, cong eo, bật lên một tiếng ngân thống khổ nhưng vô vàn mỉa ý.

Tùng Dung cười khẩy một tiếng, đột nhiên dùng ngón tay đè lại phần đỉnh, cái cảm giác bị người ta ném xuống từ đỉnh cao cũng giống như cảm giác rơi từ thiên đàng xuống địa ngục vậy.

“A! Tùng...buông tay... buông tay!” Kiều Úc gần như co quắt lại trong lòng ngực Tùng Dung mà run rẩy, nước mắt đọng đầy nơi mí mắt không tài nào rơi xuống được.

Hô hấp của Tùng Dung cũng cứng lại, bộ vị chướng đau ở dưới kêu gọi phóng thích, y một tay không ngừng chà sát cái của mình, một tay còn lại vẫn chèn lại ‘lối thoát’ của Kiều Úc: “...Hô... kêu tên anh, ngoan, chỉ cần em kêu tên anh thì anh liền cho em phóng thích.”

Lời nói ôn nhu đem theo dụ hoặc ngọt ngào len lỏi vào lòng Kiều Úc, đầu óc cậu bây giờ loạn thành một đồng căn bản không biết nên phản ứng như thế nào, ý niệm duy nhất chính là mau được giải phóng.

Móng tay cậu cắm sâu vào bả vai Tùng Dung, đau khổ rên rỉ: “Tùng Dung! Tùng Dung!”

“A-!” Tùng Dung đột nhiên thả tay, một cổ nhiệt lưu trong phút chốc phun ra, đồng thời Tùng Dung cũng gào nhẹ một tiếng cùng cậu đạt đến cao trào.

Bầu không khí xuân ý ngập tràn trong phòng tắm như dính vào hóa không ra, mà hai người đang chìm đắm ở đó lại không biết trong phòng ngủ có một chiếc điện thoại di động đang không ngừng rung lên trên bàn.

Đầu dây bên kia Tề Tích đang gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, “Lão đại mau nghe máy! Muốn chết người rồi!!”

42. Chương 42: Vì Y Đạo Mi Xảo Họa Bì

Editor: Dương Dương

Beta: zizi

=====

Đội Tùng Dung đem Kiều Úc còn đang ngủ trong vòng tay y tắm rửa sạch sẽ, cẩn thận đắp chăn đàng hoàng rồi đóng cửa lại thì đã gần mười hai giờ.

Y tự về phòng mình, cầm điện thoại lên xem, thằng này giỏi, năm mươi bảy cuộc gọi nhờ, còn có mười cái tin nhắn với bốn tin nhắn thoại.

Tề Tích gấp như vậy, không phải lại xảy ra án mạng chứ? Y lập tức gọi lại, chưa reo được mấy tiếng bên kia đã vội bắt máy.

“Lão đại, cuối cùng anh cũng chịu nghe máy rồi! Em tìm anh khổ lắm đó!” Âm thanh gào rú của Tề Tích lập tức vang lên, Tùng Dung vội che điện thoại lại, nhỏ giọng nói:

“Suyt... cậu nhỏ giọng chút, Dạ Tinh vừa mới ngủ.”

“Cái gì? Lão đại, anh không thể như vậy được, cho dù anh đã thành công lừa được Tinh Tinh đến tay thì cũng không nên bỏ bê chức vụ thế! Từ nay về sau quân vương không tảo triều, câu nói này chính là nói anh đó!”

Tùng Dung sờ mũi, có chút bối rối, trước đây di động đều không rời người, chỉ cần có chuyện gọi một cái là tới ngay, thế nhưng hôm nay trong phòng tắm... Ai... Nhìn Lê Dạ Tinh như vậy mà không hóa lang sói thì không phải là nam nhân. Nhưng mà... cứ vậy mà quên mất chính sự, tội lỗi, tội lỗi.

Y ho khan một tiếng, nhỏ giọng: “Cậu tìm tôi gấp thế có chuyện gì?”

Tề Tích ở đầu dây bên kia gãi đầu, im lặng một chút mới nói tiếp: “Lão đại, anh còn nhớ cậu nhóc Lâm Tường nhỏ tuổi nhất bên đội Phi Hổ không?”

Tùng Dung nghiêng đầu suy nghĩ, “Ừ, cậu nhóc vừa đẹp trai thân thủ cũng giỏi, nhưng lại bị khối u lymphoma ác tính phải nằm viện?” (hay còn gọi là ung thư hạch – Một dạng đặc biệt của bạch cầu, gọi là tế bào lympho, có vai trò quan trọng trong việc đề kháng của cơ thể chống lại bệnh tật. Những tế bào này tiếp xúc với nhiều chất khác nhau trong cơ thể trong khi xây dựng hệ miễn dịch. Các tế bào này tập trung để thanh lọc ở những khu vực nhất định gọi là hạch bạch huyết. Các hạch bạch huyết được tìm thấy ở khắp nơi trong cơ thể, đặc biệt là ở cổ, nách, háng, trên tim, xung quanh các mạch máu lớn trong bụng. Tế bào lympho cũng có thể nhóm lại với nhau trong lá lách, amidan và tuyến ức. Lymphoma là một loại ung thư phát triển từ tế bào lympho trong các khu vực này.)

“Đúng đúng, chính là cậu ta.” Tề Tích gật mạnh đầu.

“Ha ha, cậu ta là em trai của Lâm Viễn bên đội phòng chống ma túy chứ gì, tôi nhớ, sao rồi?”

Tề Tích trầm mặc một lúc, âm thanh đột nhiên trở nên khàn khàn: “Cậu ấy... chết rồi.”

Tay Tùng Dung run lên một cái, âm thanh cũng cao hơn: “Cậu nói cái gì!? Chết rồi... cậu ta mới hai mươi ba thôi? Hai ngày trước không phải nói bệnh tình được không chế rồi sao?”

“Ai... gặp mấy loại bệnh này chỉ có chờ chết, hôm nay không chế được không có nghĩa là ngày mai sẽ không chết...” Trong lòng Tề Tích vô cùng khó chịu, Lâm Tường là học đệ nhỏ hơn cậu hai cấp, bình thường quan hệ đôi bên cũng rất tốt, cộng thêm đội trưởng bên phòng chống ma túy Lâm Viễn và tổ trọng án quan hệ cũng vô cùng mật thiết, cơ hồ ai cũng xem Lâm Tường như em trai của mình, nghĩ đến cậu nam sinh trước đó còn hoạt bát đầy sức sống cười lộ ra hai cái lúm đồng tiền kia cứ thế mà chết rồi, viên mắt cũng nhin không được trở nên ứ đọng.

Tùng Dung hít một hơi, trong lòng cũng rất khó chịu: “VẬY... cậu đặc biệt gọi cho tôi là muốn tôi làm gì sao?”

“Thật ra tìm anh giúp đỡ không phải là em, là Lâm Viễn, hôm nay cậu ấy đến phòng làm việc của chúng ta tìm không thấy anh cho nên đến tìm em giúp đỡ.”

Tùng Dung nhíu mày, nghe không hiểu chuyện gì đang xảy ra, “Chờ tí, cậu ta tìm tôi? Chuyện này liên quan gì đến vụ em cậu ta chết?”

“Chuyện là thế này, hôm nay bọn em từ bệnh viện về thẳng cảnh cục, đến cửa thì gặp Lâm Viễn, cậu ấy muốn kêu anh hỏi Tinh Tinh xem có thể giúp em cậu ấy trang điểm lại tí không.... Qua hai ngày là hỏa táng rồi, cậu ấy muốn em trai có thể sạch sẽ tí mà lên đường.”

Tùng Dung choáng váng, “Tìm Dạ Tinh hóa trang cho em cậu ta?! Đây là chuyện gì a.”

Tề Tích ở đầu dây kia bối rối tím tái, “Lão đại, anh bình tĩnh đã, nghe em nói này. Lúc đó em vừa nghe cũng cảm thấy rất kinh ngạc, dù sao thì cái chuyện hóa trang cho người chết này nghe cũng chẳng hay ho gì, đã thế Tinh Tinh cũng mới rời chức, nghĩ sao cũng thấy quý dị, lúc đó em cũng có bảo cậu ấy đi tìm Vương Hà bên phân cục, kết quả cậu ấy nói Vương Hà là nữ, kêu cô ấy giúp thì rất khó mở miệng, mà chúng ta lại khá thân với nhau nên cậu ấy mới mặt dày đến hỏi.”

Tùng Dung nghe xong nhíu chặt mày không nói gì, Tề Tích nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Lão đại, thằng nhóc Lâm Tường này chết cũng thật thảm, chúng ta cứ coi như giúp cậu ấy đi, dù sao cái này với Tinh Tinh cũng là chuyện thuận tiện thôi mà.”

Thở dài một hơi, Tùng Dung nói: “Tôi sẽ hỏi thử, chuyện này tôi không làm chủ được.”

Tề Tích gật đầu liên hồi: “Ừ ừ, lão đại làm việc thì em yên tâm. Hỏi thăm Tinh Tinh giúp em nhé, tiện thể gửi một nụ hôn ngủ ngon gì đó, hắc hắc.”

Mặt Tùng Dung đen thui: “Em ấy ngủ rồi không rảnh quan tâm cậu đâu, còn hôn ngủ ngon thì tôi đây làm rồi.” Nói xong cúp máy cái rụp.

Tề Tích bị cho ăn canh bẻ môn (tiễn khách), bữu môi với âm báo bận trong điện thoại: “Gì chớ, vậy thôi cũng ăn giấm chua, lão đại hẹp hòi thôi tha~”

Sau đó Tùng Dung đem chuyện này nói với Kiều Úc, nguyên bản trong lòng cũng có tí thấp thỏm, dù y thật sự rất muốn giúp người ta thì chuyện này cũng phải được sự đồng ý của Kiều Úc mới xong, vì cho dù là ai cũng sẽ không muốn một lần “tiếp xúc thân mật” với một người chết không thân không thiết cả.

Nhưng ai mà biết được Kiều Úc lại đáp ứng một cách vô cùng nhanh chóng, thật ra cậu ngồi nhà cũng buồn muốn chết rồi, bình thường vốn không đi làm, đã vậy còn phải ngồi nhà chờ Tùng Dung đi làm về nữa, không có gì làm cộng thêm tư vị oán phụ khuê phòng như vậy cậu thật là chịu đủ rồi.

Lại thêm mấy ngày nay vết thương ở chân của Kiều Úc cũng khôi phục khá, chỉ cần không hoạt động nặng thì sinh hoạt bình thường cũng chả có gì đáng ngại, nên hôm nay Tùng Dung lái xe dẫn Kiều Úc đến bệnh viện trung tâm thành phố.

“Anh nói cậu Lâm Tường kia là chết vì khối u lymphoma ác tính sao?” Trên đường đi, Kiều Úc nhin không được hỏi ra.

Tùng Dung gật đầu, “Đúng vậy, một năm trước cậu ta ở trong đội Phi Hổ là cao thủ đứng nhất đứng nhì đấy, con người bình thường vô cùng hoạt bát đã thế còn đẹp trai, lúc đó không biết đã mê chết biết bao cô bé rồi, đáng tiếc sau khi bị bệnh thì không thấy cậu ta xuất hiện nữa.”

“Nói vậy cậu ta cũng bệnh hơn một năm rồi, thế bình thường ai ở bệnh viện với cậu ta?”

“Còn có thể là ai nữa, cha mẹ của Lâm Viễn và Lâm Tường đều mất sớm, tiểu Lâm Tường từ nhỏ đã được Lâm Viễn mang theo bên mình, vừa là bố vừa là mẹ, nhìn hai anh em họ thân thiết vậy anh cũng thấy ngưỡng mộ muốn chết, sau này biết em mình bị bệnh cậu ấy suýt nữa thôi luôn việc, kết quả bị cục trưởng sống chết lưu lại, cũng may là sau này Lâm Viễn kết hôn thành ra có hai người cùng chăm nom Lâm Tường.”

Kiều Úc nghe đến đây kinh ngạc nhướn mày: “Tình trạng nhà họ như vậy cũng có cô gái chịu gả cho Lâm Viễn, vậy xem ra cũng không tệ đi, vợ Lâm Viễn làm nghề gì thế?”

Tùng Dung chỉ chỉ mặt đất, cười nói: “Là y tá ở ngay bệnh viện này, tí nữa em sẽ thấy thôi.”

Kiều Úc rụt cổ, có tí bất lực nhún nhún vai: “Đợt này phiền rồi, trước giờ tôi chưa từng làm cái gì mà ‘chuyên gia trang điểm’ đâu, tí nữa anh hai và tẩu tẩu đều có mặt, nếu tôi làm cho cậu ta trở thành ‘Như Hoa’ chắc Lâm Viễn chém tôi tại chỗ quá.”

Tùng Dung phì cười, giơ tay xoa xoa đầu hân: “Cái đầu nhỏ này của em toàn đựng cái gì không thể, mau vào thôi, người ta đang đợi chúng ta đấy.”

Đến cổng sau bệnh viện, Lâm Viễn sớm chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng thấy Tùng Dung và Kiều Úc đi tới, từ xa chạy đến nghênh đón.

“Tùng đội trưởng, Dạ Tinh huynh đệ, hôm nay hai người chịu đến tôi thật sự rất vui, cảm ơn hai người chiếu cố em trai tôi.” Lâm Viễn bắt lấy tay Tùng Dung, kích động lắc không ngừng.

Kiều Úc ngẩng đầu cười, tỉ mỉ đánh giá người đàn ông trước mặt.

Lâm Viễn khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo tiêu chuẩn đàn ông phương Bắc, cao lớn trắng kiện, mặc một thân cảnh phục trông rất anh tuấn phóng khoáng, ngũ quan thâm thúy, da ngăm đen, mày rậm mắt to, có thể gọi là soái khí bức người. Chỉ là nhân thân có chút tiểu tụy, hai mắt giăng đầy tơ máu, vừa đỏ vừa sưng có lẽ là mới khóc xong.

Kế bên có một cô y tá khoác áo choàng trắng, khoe mắt còn động lệ, nhưng thấy Kiều Úc bọn họ đến vẫn nhếch môi cười khẽ, Kiều Úc hiểu ra đây đại khái chính là vợ của Lâm Viễn, tẩu tẩu của Lâm Tường.

Tùng Dung vỗ vỗ bả vai Lâm Viễn, “Nén bi thương, tiểu Tường chịu đựng bao lâu nay rồi đối với em ấy đây có khi lại là sự giải thoát.”

Khoe mắt Lâm Viễn thoáng cái lại đỏ lên, anh nghẹn ngào gật đầu, “Đúng vậy, cậu nói đúng, tôi cứ thế tiểu Tường thấy được sẽ rất buồn.”

Lúc này nữ y tá bước lên, ôm bả vai anh, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tường mới chỉ hai mươi ba tuổi đã... hôm đó em trực ban đến đưa thuốc thấy cậu ấy vẫn bình thường mà... ai biết ngày thứ hai đã...”

Lâm Viễn nhìn cô, nói với hai người Tùng Dung: “Đây là vợ tôi, Vương Hiểu Quyên, xin lỗi đã để hai người chê cười. Chúng ta đi vào đi, tôi không nên cứ làm trì hoãn thời gian của hai người thế.”

Kiều Úc liếc mắt nhìn Lâm Viễn, cảm thấy có tí kì quái. Trong trường hợp bình thường, khi cô vợ chủ động ôm lấy anh chồng, bên nam thế nào cũng có tí phản ứng, nhưng Lâm Viễn không hề có, chỉ quay qua lạnh nhạt nhìn đối phương, tuy trên mặt anh ta không có biểu tình gì nhiều, nhưng chính thế mới làm người ta cảm thấy lạnh băng.

Bất quá ngay sau đó nhìn thấy Vương Hiểu Quyên lau nước mắt, ôm cánh tay Lâm Viễn, Kiều Úc cười lắc đầu, chắc là bản thân nhìn lầm thôi.

Trong nhà xác lạnh lẽo mọi thứ đều một màu trắng xóa, vĩnh viễn tản mát ra một cỗ âm khí, Vương Hiểu Quyên đi nhanh vài bước muốn kéo mở một ngăn kéo trong đó, thế nhưng Lâm Viễn lại kéo cô ta về.

“Cái này phải không? Để anh.”

Đáy mắt Vương Hiểu Quyên hiện lên một tia phần nộ, nhưng thoáng cái lại biến mất, cô ta lui lại vài bước nói với Kiều Úc: “Tiểu Tường ở trong đó, một tí nữa nhờ hai người vậy.”

Tùng Dung nhướn mày không nói, Kiều Úc theo bản năng nhìn sang Lâm Viễn, phát hiện hai tay anh ta không ngừng run rẩy, toàn thân run cầm cập, viên mắt lại ửng lên hồng hồng.

Anh ta cắn chặt môi nhắm mắt lại, ngay khoảnh khắc thi thể được kéo ra, nước mắt kiềm không được lại rơi xuống, “Tiểu Tường...”

Tùng Dung mở to mắt, không dám tin mà nhìn chằm chằm thi thể trước mắt, đôi mắt đen tuyền dâng lên từng đợt ưu thương, hèn chi Lâm Viễn lại thương tâm như thế, ngay cả bản thân là người ngoài cuộc nhìn thấy hình ảnh của Lâm Tường hiện tại cũng nhịn không được thấy mà chua xót.

Thời kì cuối của khối u lymphoma khiến cơ thể biến dạng trầm trọng, cậu nhóc soái khí trong mắt bọn Tùng Dung đã gầy gò đến không nhận ra nổi, cả người chỉ còn da bọc xương, khuôn mặt lại sưng vù lên, bên lớn bên nhỏ, làn da cơ bản đã lở loét đến nhìn không ra nguyên dạng.

Thân thể Lâm Tường đã cương cứng hoàn toàn, thế nhưng Lâm Viễn vẫn nắm chặt tay cậu không buông, thần tình ưu thương ấy khiến anh chớp mắt như già đi mấy chục tuổi.

Vương Hiểu Quyên đứng một bên im lặng lau nước mắt, tay trái không tự giác mà sờ sờ bụng dưới, không biết đang nghĩ cái gì.

Tùng Dung thở dài, nghiêng đầu không nữa nhìn tiếp, Kiều Úc tiến lên trước vỗ vỗ bả vai Lâm Viễn: “Lâm đại ca, đừng như vậy, khóc rồi lại bệnh ra đấy thì Tiểu Tường ở trên trời sẽ rất khó chịu đấy.”

Lâm Viễn lắc đầu, đưa tay vuốt mặt Lâm Tường, nhân thần ôn hòa như nước, như là xuyên qua thi thể lạnh băng kia nhìn thấy Lâm Tường của ngày xưa, “Tường Tường của tôi từ nhỏ đã rất ngoan, rất giỏi giang... nhưng vẫn không qua được kiếp này... nếu là em ấy, nếu đây là báo ứng tôi thà rằng người chết là tôi...”

Lúc này Vương Hiểu Quyên đi đến, nhìn thi thể một cái rồi cup mắt xuống: “Tùng cảnh quan họ đang đợi anh đấy, anh buông tay đi, tiểu Tường biết anh không nỡ xa em ấy là đủ rồi.”

Lâm Viễn không hề lên tiếng, hất tay Vương Hiểu Quyên ra thấp giọng: “Dạ Tinh huynh đệ, cậu về đi, tôi không làm phiền nữa, nhưng cậu cho tôi ở lại đây với em ấy đi.”

Kiều Úc gật đầu, đeo găng tay lên sờ sờ khuôn mặt không đối xứng của Lâm Viễn, trong nháy mắt khuôn mặt biến sắc, Tùng Dung cảm giác được có gì không ổn, tiến đến hỏi nhỏ: “Sao thế?”

Kiều Úc lắc đầu không nói gì, một lần nữa đưa tay sờ thử, tiếp đó dư quang trong mắt quét qua người Vương Hiểu Quyên và Lâm Viễn, nhếch khóe môi không lên tiếng. Phần dưới bên trái khuôn mặt cho tới cổ của Lâm Tường có một cái bọt khí, đây tuyệt đối không phải chứng trạng của da sau khi bị phù nước!

=====

43. Chương 43: Dạ Thám Bệnh Viện Tra Nguyên Nhân Cái Chết

Editor: Dương Dương

Beta: zizi

=====

Kiều Úc sau khi phát hiện thi thể có vấn đề cũng không lên tiếng, tiếp tục công việc của mình như không có chuyện gì xảy ra, nhưng Tùng Dung thì lập tức phát hiện ra cậu không ổn. Y tựa vào cánh cửa, đứng xa xa quan sát bên này, tự suy diễn trong lòng, không lẽ cái chết của Lâm Tường có vấn đề?

Cả hai đều là kẻ thông minh, cũng không có nhiều lời, thế nhưng hợp tác lâu nay thì sự ăn ý không thể không có được.

Kiều Úc mang tính tượng trưng mà vẽ lại mặt cho Lâm Tường, quay người nói với Lâm Viễn đang ưu thương: “Lâm đại ca, trên người tiểu Tường vẫn còn mặc đồ bệnh nhân, như thế nói sao cũng không hay, hôm nay anh có mang quần áo mới đến không, để tôi thay cho cậu ấy coi như có thể ra đi phong quang chút.”

Lâm Viễn còn đang chìm đắm trong bi thương, nửa ngày cũng không có phản ứng lại, Kiều Úc đung đung anh lặp lại lời vừa nói một lần, lúc này anh mới sực tỉnh gật đầu liên tục, “Có, có, hôm qua tôi mới mua cho nó một bộ đồ mới đây, lúc trước em ấy toàn mặc đồng phục, sau này bệnh rồi thì thay qua thay lại cũng là quần áo bệnh nhân, thật ra em ấy ham đẹp lắm, chỉ là chưa có cơ hội thì đã...”

Lời sau đó anh ghen ngào không thể thốt ra nữa, đôi tay sờ lên chiếc áo mới chưa kịp tháo tem, ánh mắt mờ mịt lại chìm sâu vào hồi ức.

Tùng Dung không nhẫn tâm nhìn tiếp, đi lên an ủi: “Tiểu Tường cho dù tùy tiện mặc cái gì lên người cũng đều rất soái khí.” Nói xong y cầm cái áo trên tay Lâm Viễn lên đưa cho Kiều Úc.

Kiều Úc vừa nhắc tay phải Lâm Tường lên, Lâm Viễn như chịu phải kích thích gì mà phát cuồng lao đến, mạnh tay đẩy hẳn ra: “Đừng chạm vào em ấy! Tường Tường ghét nhất là bị người lạ chạm vào!”

Kiều Úc không hề phòng bị, cứ thế té ngã xuống đất, cũng may Tùng Dung phản ứng lại chạy đến đỡ lấy hẳn, “Người anh em cậu như thế là sao hả, Dạ Tinh cũng là có ý tốt thôi mà.”

Lâm Viễn cúi đầu không nói, Vương Hiểu Quyên chạy lại nói một cách ưu thương: “Thật xin lỗi, cái chết của tiểu Tường đối với anh ấy là một đả kích vô cùng lớn cho nên anh ấy mới như vậy, anh ấy không phải cố ý đâu.”

Tùng Dung thấu hiểu gật đầu không lên tiếng, Kiều Úc lại im lặng đánh giá Vương Hiểu Quyên. Vị trí đứng của cô ta vô cùng trùng hợp, vừa che đi biểu tình trên mặt Lâm Viễn vừa che đi cánh tay phải của Lâm Tường.

“Làm khó chị Hiểu Quyên rồi, vừa phải công tác vừa phải chăm lo Lâm đại ca và tiểu Tường, em xem sắc mặt chị trắng bệch, có phải không được khỏe không?” Kiều Úc hỏi.

Vương Hiểu Quyên đỏ mắt lắc đầu, “Tôi chỉ là thấy ngực hơi khó chịu, cũng không có gì đáng ngại.”

Tùng Dung thở dài, mắt liếc Lâm Viễn đang ôm lấy Lâm Tường phía sau không xa nói: “Bình thường Lâm đại ca công việc bận rộn lại còn phải chiếu cố tiểu Tường, tránh không khỏi không quan tâm đến chị, chị nghìn vạn lần đừng để trong lòng.”

Vương Hiểu Quyên cúi đầu, không biết biểu cảm trên mặt như thế nào, cô ta cười khổ: “Không sao, tôi cũng quen rồi, sau này từ từ sẽ tốt lên thôi.”

Kiều Úc cười cười, nói vài lời an ủi sau đó thu thập thỏa đáng cho Lâm Tường rồi cùng Tùng Dung rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trên xe cậu trầm mặc không lên tiếng, Tùng Dung cầm tay lái nhìn thoáng qua cậu, thở dài một hơi: “Có chủ ý quỷ gì thì nói đi, đừng có mà che che đây đây trước mặt anh.”

Kiều Úc cười cười, trong lòng cũng biết là không thể giấu được con mắt của Tùng Dung, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc nói cho y biết, “Khối u lymphoma ác tính là một loại bệnh mà một khi đã nhiễm phải thì có thể chết bất cứ lúc nào, chỉ là thi thể Lâm Tường có chút khác thường, tôi cảm thấy hơi kì lạ.”

“Em phát hiện cái gì?”

“Tôi nhớ mấy ngày trước lúc Âu Dương bị trật chân, chân cô ấy sưng lên như cái màn thầu vậy, lúc đó cũng chính là anh giúp cô ấy xoa rượu thuốc, anh cảm thấy cái chỗ sưng ấy sờ vào cảm giác thế nào?”

Tùng Dung nghĩ nghĩ, mở miệng trả lời: “Cảm giác bên trong mềm mềm lỏng lỏng như có nước và cái gì cứng cứng, này thì liên quan gì đến Lâm Tường?”

“Vấn đề chính là ở đây.” Kiều Úc mím môi sắc mặt nghiêm túc, “Bình thường bên trong có khối u nên đa phần đều chứa một số dịch thể hoặc là tụ máu gì đó, nhưng những cục u dưới mặt trái của Lâm Tường thì đều là bọt hơi, không giống tự nhiên sinh ra. Tôi nghi ngờ...”

“Là mưu sát đúng không?” Tùng Dung cười cười, đánh gãy lời của Kiều Úc.

Kiều Úc sững lại, gật đầu: “Sao anh biết?”

Tùng Dung bẻ lái mím môi nói: “Anh không có nhiều kiến thức pháp y như em, chỉ là nhờ vào trực giác của bản thân thôi. Anh nhớ rất rõ, vài ngày trước khi Lâm Tường chết, Lâm Viễn từng nhắc qua rằng bệnh tình của Lâm Tường đã được khống chế, khôi phục rất tốt, bên cạnh đó còn liên hệ được với một chuyên gia bên Mỹ dự định vài ngày nữa sẽ xuất ngoại làm phẫu thuật, trong trường hợp này Lâm Tường đột nhiên chết đúng là rất kì quái. Cho dù loại bệnh này nói sẽ chết bất cứ lúc nào cũng không quá đáng, chỉ là... anh cũng không rõ cái cảm giác ấy, nói chung là cảm thấy cậu ta không phải tự nhiên chết.”

Kiều Úc gật đầu, “Tôi không phải chuyên gia y học, đối với khối u nghiên cứu cũng không nhiều, nếu không phải tự tay giải phẫu khám nghiệm tôi không thể đoán được nguyên nhân cái chết, nhưng Lâm Viễn căn bản không cho chúng ta tiếp cận một bước, nếu như...” Cậu đột nhiên ý thức mình vừa nói gì, nhanh chóng ngậm mồm lại.

Tùng Dung thấu hiểu cười cười, xoay người nhìn hắn: “Đồng chí Lê Dạ Tinh, anh biết giờ em đang nghĩ gì, muốn lén lút đi khám nghiệm tử thi của Lâm Tường chứ gì? Anh nói em nghe, không có cửa đâu ha. Cậu ấy có phải bị mưu sát hay không bên cảnh sát sẽ tự có định đoạt, công dân bình thường như em thì ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“Tôi mới rời chức có mấy ngày mà anh đã nói vậy rồi?” Kiều Úc bị đoán trúng tim đen quay sang trừng Tùng Dung.

“Cho dù em mới rời chức một giây trước anh vẫn sẽ nói thế, anh nói không là không, chuyện này em đừng quan, anh sẽ cho Tề Tích âm thầm điều tra, em chỉ cần thành thành thật thật ngồi nhà dưỡng thương thôi.”

Kiều Úc hừ lạnh một tiếng, ôm tay nhìn theo phong cảnh trôi qua ngoài cửa sổ, lòng thầm nghĩ: Nếu tôi đã muốn đi thì anh có ngăn cũng ngăn không được.

=====

Hai giờ sáng, đêm hôm vắng vẻ.

Kiều Úc lén lút chuồn ra khỏi phòng, áp lên cửa phòng Tùng Dung nghe lén, thấy bên trong không có động tĩnh gì mới cầm hộp lên mò trong bóng tối đi về phía cửa.

Đêm đầu thu mang theo chút lạnh lẽo, cậu nhanh chân bước xuống lầu thì thấy có một người đứng ngay trước mặt.

Một áng mây đêm lướt ngang qua, ánh trăng theo đó len xuống vừa đúng chiếu rõ người trước mặt, y khoanh tay dựa trên vịnh hành lang, ngẩng đầu nhìn Kiều Úc: “Khuya vậy còn đi đâu?”

Kiều Úc bắt lực thở dài, cái tên Tùng Dung này có phải tuổi con chuột không vậy, sao lúc nào cũng bị anh ta tóm phải thế.

Tùng Dung thấy cậu không lên tiếng bèn đi đến đứng trước mặt cậu, “Anh biết không cho em đi thì tối em kiêu gì cũng sẽ lên lút chuồn đi mà, cái con gấu con nhà em sao cứ không nghe lời vậy hả?”

Kiều Úc thở dài, khoác tay nói: “Tùng Dung, anh coi như không thấy gì cho tôi đi đi mà. Chính anh cũng nói mình luôn xem Lâm Tường như em trai, giờ cậu ta chết không rõ ràng như thế không lẽ anh không khó chịu sao?”

“Anh chỉ có khó chịu hơn em chứ không kém, nhưng chuyện này em không cần lo, em nghĩ phòng chứa xác trong bệnh viện là nơi em nói đến là đến sao? Nếu không may bị người ta bắt được đem đến cảnh cục, vậy em tính giải thích với đám người đó như thế nào? Em còn đang trong thời kì bị kỉ luật đấy, còn ra ngoài làm loạn nữa không chừng thật sự bị tổng vào tù.”

Nói xong Tùng Dung giành lấy cái hộp trên tay Kiều Úc.

Kiều Úc sống chết nắm lấy không chịu buông tay, khẩu khí lãnh đạm nói: “Tôi cho tới giờ không quan tâm mấy cái này, tôi chỉ làm chuyện mình muốn làm thôi, chuyện Lâm Tường tôi quản chắc rồi!”

Tùng Dung hết cách nhún nhún vai, dùng lực giành lấy cái hộp đi ra cửa, Kiều Úc vội vàng đuổi theo sau: “Anh muốn làm cái gì?”

Tùng Dung cười cười, giơ tay xoa đầu Kiều Úc: “Em đã khẳng khẳng như vậy thì anh chỉ còn cách liều mình bồi quân tử thôi, có cảnh sát như anh ở đấy thì cho dù có bị bắt cũng dễ nói chuyện hơn.”

Ánh mắt Kiều Úc lóe sáng: “Anh nói thật?”

“Phí lời, em không nhanh lên thì coi như khỏi đi đấy.” Tùng Dung đậm đậm trả lời, xoay người đi trên mặt lại mang theo ý cười.

Cửa sau bệnh viện tương đối vắng người, đã thế cũng rất gần nhà xác, cho dù là ai cũng sẽ không thần kinh mà chạy đến đây, cho nên Tùng Dung và Kiều Úc rất nhẹ nhàng cạy mở cửa nhà xác lên vào.

Tùng Dung nhìn qua bốn phía, phát hiện chỗ này là điểm mù của camera, thở ra một hơi theo Kiều Úc đi vào.

Kiều Úc men theo kí ức lúc sáng tìm được thi thể Lâm Tường, lúc này Lâm Tường đã được thay một thân quần áo mới, áo sơ mi màu kem cộng thêm quần bò màu xanh nhạt phối với khuôn mặt phù thũng biến dạng của cậu ta, nhìn vào thật sự rất quý dị.

Tùng Dung cầm đèn pin mini hít vào một hơi nói: “Đêm hôm khuya khoắt cũng chỉ có em lên cơn chạy đến mấy chỗ này, anh phát hiện khả năng chịu đựng của anh đã bị em luyện đến thô như cái cột điện rồi.”

Kiều Úc trừng y một cái, nâng tay phải Lâm Tường vén tay áo lên, “Anh mà còn nhiều lời thế thì mời lần ra ngoài. Đèn pin chiếu thấp tí, tôi nhìn không rõ.”

Tùng Dung nhún vai, bắt đầu dĩ thở dài: Vợ có thể ngạo kiều đến mức này cũng là một cảnh giới.

Kiều Úc cầm một con dao phẫu thuật sắc bén lên, cầm kính lúp quen thuộc mà tỉ mỉ nhìn men theo cánh tay Lâm Tường, cánh tay gầy gò phân bố nhiều vết xanh tím thối rửa và vô số lỗ kim châm, xem ra trước khi chết đã trải qua rất nhiều đợt trị liệu.

Lúc này ở bên ngoài một tỉnh mạch cậu phát hiện một lỗ kim châm màu đỏ có vẻ mới, cậu không chút do dự cầm dao cắt vào phần da đó.

“... Thật sự là vậy...” Kiều Úc mở to mắt, hít ngược một ngụm khí lạnh.

Tùng Dung tới gần nhỏ giọng: “Phát hiện ra cái gì?”

Kiều Úc mím môi, chỉ một mạch máu dưới lớp da: “Đây là tĩnh mạch phải, anh cúi đầu nhìn kĩ xem.”

Tùng Dung cầm kính lúp xem xét từng chút một, cuối cùng kinh ngạc thốt lên: “Ở đây sao lại có nhiều bọt khí như vậy? Đây có liên quan gì đến mấy cái bọt khí ở dưới mặt của Lâm Tường không?”

Kiều Úc sắc mặt ngưng trọng nhìn Tùng Dung nói: “Chỉ cần có khí thể (chất khí) tiến vào tĩnh mạch phải, bên trong sẽ sản sinh ra lượng lớn không khí làm tắc tĩnh mạch, không khí này theo máu đi qua tĩnh mạch phải ở nách, dưới xương quai xanh, trên ngực rồi đi vào tâm thất phải. Tim không ngừng co rút, khi không khí tràn vào sẽ tạo thành vô số bọt khí li ti, như thế sẽ gây ra cản trở khiến máu chảy ngược vào tâm thất, đồng thời cũng cản trở máu theo động mạch chảy đến phổi, như vậy một khi bọt khí gom lại nhiều rồi thì con người sẽ chết vì ngẹt thở.”

Tùng Dung nghe có vẻ như hiểu lại có vẻ như không, không biết Kiều Úc đang nói cái gì mà tĩnh mạch ở nách ở trên ngực gì gì đó rốt cuộc là cái gì, “Dạ Tinh... em nói tiếng trung được không?”

Kiều Úc trợn trắng mắt, “Nói chung chính là, Lâm Tường không phải chết vì khối u ác tính kia, mà là có người cố ý mưu sát, bơm một lượng lớn không khí vào người khiến cậu ta ngẹt thở chết.”

Ánh mắt Tùng Dung thoáng cái âm u, vừa tính nói gì đó, đột nhiên lại nghe thấy có tiếng bước chân từ phía cửa, mặc dù rất nhỏ, nhưng với Tùng Dung và Kiều Úc mà nói là đủ rồi.

Tùng Dung nhanh chóng ra hiệu cho Kiều Úc, lập tức tắt đèn pin, Kiều Úc gập đầu đem đồ đạc ném hết vào hộp, buông tay trái Lâm Tường rồi đặt lại vào ngăn tủ, nhanh chóng chạy ra khóa cửa chính lại.”

“Bên này.” Tùng Dung kéo tay Kiều Úc, điêu luyện lộn qua cái tủ, Kiều Úc nhoáng cái theo kịp, trong bóng đêm hai người không cần mở miệng phối hợp thiên y vô phùng. (không chê vào đâu được)

Kiều Úc mới chui vào sau tủ, lại truyền đến một chuỗi âm thanh mở khóa, tiếp đó cửa lớn không tiếng động mở ra.

“Pa, pa, pa, pa,...” Âm thanh giày da nện xuống nền đá hoa cương truyền đến, Kiều Úc và Tùng Dung nín thở đứng tại nghe ngóng.

Chỉ nghe được một chuỗi âm thanh tất tất tác tác và tiếng kéo ngăn tủ, người này từ trong tủ ôm ra cái gì đó, Kiều Úc lộ một mắt ra nhìn.

Trong bóng tối có thể miễn cưỡng thấy được bóng một người đàn ông cao to, đang bế một cái thi thể nhỏ nhẹ thủ thủ:

“Tường Tường, anh hai đến gặp em đây... em nhớ anh hai không nào? Anh hai yêu em.. vĩnh viễn yêu em...” Tiếp đó đặt lên môi thi thể một nụ hôn.

Kiều Úc che miệng quay lại nhìn Tùng Dung: Sao lại là Lâm Viễn!?

44. Chương 44: Chân Tướng Và Tình Yêu Say Đắm

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Tùng Dung đột nhiên nheo mắt lại, đưa tay ra hiệu chó có lên tiếng, ý bảo Kiều Úc tiếp tục theo dõi.

Lâm Viễn ôm thi thể Lâm Tường tự lẩm bẩm: “Lâm Tường Lâm Tường, anh có lỗi với em...thế nhưng em có thể tha lỗi cho anh được không, anh cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi... Nhìn em mỗi ngày ở trên giường bệnh đau đớn khiến anh vô cùng đau lòng... em đi như thế này đối với anh và em có lẽ đều là sự giải thoát... đều được giải thoát...”

Âm thanh của hắn vốn trầm thấp khàn khàn, lại vang lên trong đêm tối trống trải tạo cảm giác vô cùng bi thương, động tác ôm Lâm Tường dịu dàng mà thân thiết, giống như Lâm Tường chưa hề rời xa hắn.

Lúc này, anh ta từ trong túi quần lấy ra một chiếc hộp nhỏ, cười nhẹ, “Lâm Tường Lâm Tường, còn nhớ lúc em mười tám tuổi, đã đem tất cả số tiền đi làm thêm dành dụm được để mua chiếc nhẫn bạc này. Em xem hiện tại anh mang đến đây rồi, hơn nữa còn tạo thành một đôi.”

“Thực ra cho đến bây giờ anh chưa từng nói với em, lúc ấy khi em đưa chiếc nhẫn đó cho anh anh đã rất vui, anh hận không thể nói cho tất cả mọi người trên thế giới này biết là anh yêu em... là em!”

Lâm Viễn kích động lắc lắc bả vai Lâm Tường, nhưng đổi lại chỉ là sự im lặng kéo dài, anh ta cúi đầu nghẹn ngào thật lâu sau mới có thể nói tiếp: “Thế nhưng... Ngay trước mặt em anh lại ném chiếc nhẫn đó đi, anh nói em thật ghê tởm, nói em học theo thói xấu... Thực ra là do anh sợ hãi, chúng ta là anh em ruột sao có thể yêu nhau?”

Một giọt nước mắt của anh ta rơi trên mặt Lâm Tường, tạo thành vệt nước mắt in trên đó, giống như Lâm Tường cũng đang khóc vậy, anh ta đưa tay lau sạch giúp em trai mình, khịt khịt mũi cố gắng nặn ra một nụ cười nói: “Nhưng mà anh đã tìm lại chiếc nhẫn, hơn nữa còn làm thành một đôi, sau này anh sẽ luôn mang nó theo, chúng ta mãi mãi không rời xa nhau có được không?”

Nói xong anh ta tháo chiếc nhẫn cười trên ngón áp út ra, rồi đeo một chiếc nhẫn bạc lên, lại tiếp tục lấy ra một chiếc nhẫn khác muốn đeo lên tay của Lâm Tường, thế nhưng thi thể bị phù lên biến dạng nghiêm trọng, ngón tay bị hoại tử sưng lên cơ bản là không có cách nào đeo chiếc nhẫn đó vào, Lâm Viễn vẫn cố gắng lồng nó vào ngón tay.

“Tường Tường, em ngoan chút nào, để anh đeo giúp em, em không thương anh sao?”

Lúc này Lâm Viễn giống như bị thôi miên, trong miệng không ngừng dỗ dành, ánh mắt điên cuồng chưa từng thấy.

Thi thể cứng ngắc như con rối nằm lệch trên bả vai Lâm Viễn, chiếc nhẫn bạc sáng bóng dính chặt trên đầu ngón tay xanh tím không vào được thêm một chút nào, bỗng nhiên Lâm Viễn ngồi bật dậy, nắm lấy cổ áo Lâm Tường hét lên: “Tại sao em không muốn đeo chiếc nhẫn của anh! Em không yêu anh sao? Em đeo ngay vào cho anh, có nghe thấy không hả!”

Nói xong anh ta lấy ra một con dao, cầm ngón tay Lâm Tường lên định chặt nó đi.

Kiều Úc con người cơ rút, lấy một con dao giải phẫu chuẩn bị ném ra, nhưng không đợi cậu ra tay, Tùng Dung đã ra tay trước cậu một bước, một cái bật lửa đập mạnh lên tay Lâm Viễn, chiếc dao nhỏ tuột khỏi tay rơi “Phịch” một cái xuống dưới đất.

Lâm Viễn ôm tay phải, lùi về phía sau một bước: “Ai!?”

Tùng Dung im lặng không lên tiếng, dùng mắt ra hiệu cho Kiều Úc dừng bước ra, bản thân nhỏ giọng khụ một tiếng, chậm rãi đi ra từ đằng sau chiếc tủ.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Tùng Dung sắc mặt của Lâm Viễn trở nên trắng bệch, “Tại sao lại là cậu?”

Tùng Dung nheo mắt lại gật đầu, nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thua gì Kiều Úc, y quen biết hai anh em Lâm gia rất nhiều năm, chưa từng nghĩ đến giữa bọn họ lại có loại quan hệ này.

Lâm Viễn thấy Tùng Dung đang từng bước tới gần, cả người đều trở lên luống cuống, “Cậu đừng tới đây! Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu bước tới đây đừng trách tôi không khách khí!”

Tùng Dung dừng lại, nhìn thoáng qua thi thể của Lâm Tường mở miệng nói: “Lâm Viễn, anh có biết mình đang làm cái gì không? Anh bình bình lại chút đi, tiểu Tường đã chết rồi! Nếu như anh thương cậu ấy thì không nên đối xử với cậu ấy như vậy.”

“Cậu im đi!” Lâm Viễn cầm lấy con dao bị đánh rơi trên nền đất, vẻ mặt bi thương rống lên: “Cậu có quyền gì mà trách móc tôi! Cậu chạy đến đây làm cái gì? Có phải muốn cướp Lâm Tường của tôi đi không?”

Nói xong anh ta cầm dao chém loạn lên, hoàn toàn không còn một chút hình tượng vĩ đại như ban ngày, tràn ngập vẻ yếu đuối lại nhay cảm.

Tùng Dung lùi về phía sau vài bước, mặt không đổi sắc nói: “Lâm Viễn, anh trước đây không phải như thế này, tất cả những việc anh vừa làm tôi đều đã thấy, anh nói thật cho tôi biết đi, phải chăng anh cũng cảm thấy cái chết của tiểu Tường có điều gì đó rất lạ phải không?”

Y không nói thẳng cho Lâm Viễn biết, mình và Kiều Úc đã phát hiện ra sự thực rằng Lâm Viễn bị người khác mưu sát, trực giác nói cho y biết, sở dĩ Lâm Viễn áy náy như vậy tuyệt đối không đơn giản chỉ là anh ta không đáp trả lại tình cảm của tiểu Tường khi còn sống.

“Câm miệng! Câm miệng! Tường Tường chết là do bị bệnh, không có nguyên nhân nào khác!” Lâm Viễn đột nhiên như bị điên xông tới, chém một nhát dao về phía Tùng Dung, Tùng Dung nhanh chóng ngã người về phía sau, thoáng cái tránh khỏi khiến cho Lâm Viễn lao vào khoảng không.

Lời nói của Lâm Viễn hoàn toàn không ăn khớp với hiện thực, chỉ cần lỗ tai của người dài một chút đều có thể hiểu được “Giấu đầu hở đuôi”.

Tùng Dung hí mắt, bước lên phía trước vài bước: “Nói như vậy anh biết Lâm Tường là bị người ta mưu sát?”

Đôi mắt của Lâm Viễn đỏ ngầu, ôm đầu Lâm Tường, “Cậu không được nói bừa trước mặt Tường Tường! Em ấy là do bệnh lâu ngày không chống đỡ nổi nên mới rời đi, cậu không nên nói bậy!”

Hiện tại thoát nhìn Lâm Viễn bình thường, nhưng khi quan sát cử chỉ của anh ta Tùng Dung hoàn toàn có thể đoán được anh ta đang nói dối, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cho anh ta không tiếc dùng tính mạng của Lâm Tường để đánh đổi chứ?

Tùng Dung nhanh chóng nghĩ ra một lý do, nhếch miệng bất chợt nở nụ cười, “Lâm Viễn, tôi chưa bao giờ nghĩ anh lại là người như vậy? Anh có tư cách gì nói anh yêu thương tiểu Tường, anh có vợ con có gia đình, thế nhưng đêm hôm khuya khoắt lại chạy đến nhà xác giải thích với em trai mình, anh làm cho tôi cảm thấy thật buồn nôn!”

Bờ vai Lâm Viễn run lên, đầu chôn ở trong ngực Lâm Tường mãi không nói lời nào, bầu không khí lập tức trở nên nặng nề mà kỳ quái.

Tùng Dung thấy có hiệu quả liền thừa thắng xông lên, bước nhanh tới trước mặt Lâm Viễn, túm lấy cổ áo anh ta quát khê: “Anh cần bản không phải là một thằng đàn ông! Luôn miệng nói yêu tiểu Tường, thế nhưng người anh yêu nhất là chính bản thân mình, bằng không anh cũng không cưới vợ rồi trải qua một cuộc sống bình thường. Thậm chí bây giờ tôi còn nghi ngờ rằng tiểu Tường là do anh giết, anh vì danh tiếng của mình đến cả em trai ruột cũng không buông tha, anh là đồ súc vật!”

Lâm Viễn thống khổ ôm đầu, tự nói với bản thân mình: “Tôi không có! Tôi không có!”

“Vậy anh hãy như vì cái chết của Tường Tường mà nói ra, là ai giết cậu ấy?”

“Tôi không biết! Cậu đừng ép tôi, đừng ép tôi!”

Lâm Viễn giống như người điên hét lên, đẩy tay Tùng Dung xuống, từ trong ngực lấy ra một khẩu súng bắn một phát về phía Tùng Dung.

Kiều Úc núp ở sau tủ sợ đến nỗi tim dường như ngừng đập, hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, cậu lao ra ngoài đẩy Tùng Dung sang một bên, viên đạn xoẹt qua tóc hai người, bắn vào bức tường phía sau lưng.

Lâm Viễn đã mất đi lý trí, cầm súng điên cuồng nã vào hai người, Kiều Úc lộn vòng một phát, hét lên với Tùng Dung, “Anh hấp dẫn sự chú ý của anh ta, tôi sẽ bắt anh ta lại!”

Tùng Dung hiểu ý, lợi dụng khoảng cách giữa các phát súng của Lâm Viễn cúi người xông lên, đấm một phát vào bụng anh ta, Lâm Viễn bị đau ôm bụng lùi lại mấy bước.

Kiều Úc nắm lấy cơ hội từ đằng sau nhào tới, dùng tay đập lên cổ anh ta, lập tức Lâm Viễn không tiếng động ngã trên mặt đất.

Tùng Dung cùng Kiều Úc ôm ngực nhẹ nhõm thở ra, lau đi mồ hôi trên trán, không khỏi nhìn nhau cảm thán: Thật quá nguy hiểm....

“Bịch!”

Âm thanh thật lớn đột nhiên vang lên, Kiều Úc và Tùng Dung lại càng hoảng sợ quay phắt đầu lại, chợt phát hiện Lâm Tường vốn dĩ được đặt ở trên sàng không hiểu sao lại đột nhiên rơi xuống, mà khuôn mặt sưng phù lại đối diện với hai người, được một tầng ánh sáng phủ lên, vừa vịn chiếu vào khuôn mặt xanh tím của cậu ta.

“A!”

Kiều Úc kinh ngạc kêu lên, nắm lấy tay Tùng Dung: “Fuck!Thật đáng sợ! Chúng ta đánh ngất anh trai ngay trước mặt cậu ta, hẳn sẽ không gặp quả báo chứ?”

Khuôn mặt Tùng Dung trở lên cổ quái, tiếp đó bật cười phì một cái: “Thật đúng là em nói gì thế, đang nửa đêm nói vậy có chút đáng sợ đó!” Nói xong y cúi đầu, nhìn vào chỗ tay hai người đang tiếp xúc với nhau, khóe miệng nhếch lên.

Kiều Úc ngượng ngùng bỏ tay ra, liếc qua Lâm Viễn và Lâm Tường đang té trên mặt đất: “Làm sao bây giờ?”

Tùng Dung nhún vai một cái, “Còn có thể làm sao? Ôm Lâm Viễn ra khỏi đây.”

“Cái gì cơ?”

Tùng Dung bước nhanh đến đem thi thể của Lâm Tường một lần nữa đặt lên trên sàng, đi tới cạnh Lâm Viễn, đỡ nửa người anh ta dậy nói: “Đừng lo lắng, mau tới đây giúp một tay, chúng ta không đi mau, chốc nữa có thể chạy không thoát đâu.”

Kiều Úc sửng sốt một chút, tiếp theo lại nghe thấy cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện vang vang.

“Các người có nghe thấy bên nhà xác vừa phát ra tiếng động không?”

“Lão Lý, ông đừng làm tôi sợ...”

“Trước tiên đừng nói nhảm, đi qua xem một chút rồi hãy nói.”

... ..

Kiều Úc vừa nghe thấy mấy lời này, nhanh chóng cầm hộp của mình lên, chạy tới cùng Tùng Dung đỡ Lâm Viễn vội vã từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Ngồi ở trong xe của Tùng Dung, Kiều Úc xoay người lại nhìn Lâm Viễn vẫn còn hôn mê nằm ở ghế sau, có phần bất đắc dĩ nói: “Bây giờ chúng ta phải làm sao, cũng không thể ném anh ta đi được?”

“Anh nghi ngờ thần kinh Lâm Viễn có vấn đề, đáng vẽ vừa rồi của anh ta, đáng vẽ đó mà là của cảnh sát sao, cũng không khác mấy kẻ trốn trại là bao.”

Kiều Úc thở dài tựa lên ghế nói: “Ai bảo anh không ngừng kích động anh ta, nhưng mà tôi thật không nghĩ tới anh ta và Lâm Tường hóa ra lại có loại quan hệ đó. Hiện tại chúng ta đem người đánh cho ngất xỉu, đến khi anh ta tỉnh dậy phải giải thích thế nào đây?”

Tùng Dung nhếch môi, đánh tay lái quẹo vào một lối nhỏ: “Nếu anh ta tỉnh lại phát hiện mình đang ở nhà, vậy cho dù biết rõ hôm nay chúng ta thấy được mọi chuyện của anh ta cũng không thể truy hỏi chúng ta được.”

Kiều Úc nhướn mày: “Ý của anh là...”

Tùng Dung cười cười, nhìn Lâm Viễn đang hôn mê qua kính chiếu hậu nói: “Em nói xem nếu như chúng ta nói cho Vương Hiểu Quyên biết, chồng của cô ấy nửa đêm nửa hôm chạy đến nhà xác gặp Lâm Tường thì sẽ như thế nào?”

Kiều Úc hiểu ra vỗ vỗ vai y thở dài: “Anh quả nhiên là tên phá hoại mà, lúc nãy anh nói Lâm Tường là do Lâm Viễn giết cũng là lừa gạt người khác chứ gì?”

“Em đã đoán được rồi sao còn hỏi anh, cho dù Lâm Viễn thực sự muốn giết Lâm Tường, vậy cũng sẽ không thông minh đến mức có thể sử dụng phương pháp đem khí bơm vào trong máu, anh ta không biết kỹ thuật này.”

Kiều Úc nở nụ cười, “Nếu đã định dụ rắn ra khỏi hang, vậy còn chờ gì nữa? Sợ rằng nếu đúng như anh nói thì vị hung thủ kia mà biết Lâm Viễn vừa tới gặp Lâm Tường, sẽ rất tức giận mất.”

Tùng Dung nhún vai, cười không nói thế nhưng trong đầu không nhẹ nhõm như biểu hiện bên ngoài, nếu như Lâm Viễn yêu Lâm Tường sâu sắc như lời anh ta nói, lại biết rõ cậu ấy bị người ta giết hại, tại sao vẫn có thể dễ dàng bỏ qua?

Luôn miệng nói “Anh yêu em” nhưng phần yêu này rốt cuộc có sức nặng tới đâu, ai mà đoán được.

45. Chương 45: Người Vợ Giống Như Bị Điên

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Kiều Úc giơ tay xem đồng hồ, duỗi thắt lưng một cái nói: “Bây giờ cũng đã bốn giờ sáng, lại là một đêm không ngủ rồi.”

“Người ta nói thức liên tiếp ba đêm có thể dẫn tới đột tử, anh cảm thấy chúng ta cũng sắp như vậy rồi.”
Tùng Dung cười đáp.

Kiều Úc cười cười, quay đầu lại nhìn thoáng qua người còn đang mơ màng kia nói: “Chết thì chết chứ sao, thực ra còn sống chẳng qua chỉ là còn thở mà thôi, đến khi số mệnh chấm hết, kỳ thực cũng là một loại giải thoát.”

“Phi phi phi, không có việc gì em đừng nói mấy cái xui xẻo đó.” Tùng Dung nghiêng người trừng cậu một cái.

Kiều Úc nhún vai không quan tâm, nhẹ nhàng thở dài, cậu đã từng chết qua một lần rồi, thế nhưng khi đó không thân không thích chết đi cũng thật gọn nhẹ, bây giờ có Tùng Dung, lại bắt đầu sợ bóng sợ gió, có lẽ vì bận lòng mới có thể cố gắng mà tồn tại đi.

Đang lúc Kiều Úc rơi vào trầm tư, lại gặp đèn đỏ, chiếc xe văng vàng dừng lại, cậu chống má vô tình nhìn lướt ra ngoài cửa sổ, nhất thời lấp bấp kinh hãi.

Cậu kéo Tùng Dung qua nói: “Anh xem người kia có phải là Vương Hiểu Quyên không?”

Tùng Dung kinh ngạc nhìn người phụ nữ mang thai đang đi ngoài kia, khó hiểu hỏi: “Không thể nào, không phải em nhìn nhầm đấy chứ?”

Vùng này là khu Pub nổi tiếng của thành phố T, bây giờ mới là rạng sáng, nơi này vẫn đang xa hoa trụy lạc như cũ, đến đây toàn là các đôi trai gái hoặc ôm nhau hoặc trêu đùa, tùm tùm ở cửa quán bar, hoàn toàn là quang cảnh cuộc sống về đêm.

Kiều Úc nhìn chằm chằm vào bóng người màu trắng từ quán bar đi ra, chỉ cho Tùng Dung xem: “Chính là người đang đi trên vỉa hè hướng Bắc đấy, mặc chiếc váy màu trắng kia.”

Tùng Dung thấy thân ảnh kia thì cười cười, vỗ đầu cậu: “Mắt em viễn thị sao, chỉ là dáng người này rất giống với Vương Hiểu Quyên thôi mà, cô ấy không phải loại người sẽ đi đến pub như thế này, hơn nữa chuyện của Lâm Viễn và Lâm Tường còn chưa giải quyết xong, lúc này cô ấy sao có thể đi chơi được.”

Mặc dù Kiều Úc cảm thấy Tùng Dung nói cũng có lý, nhưng vừa rồi bóng dáng người nọ vụt qua, rõ ràng cậu nhận ra ngay là Vương Hiểu Quyên, “Anh lái xe nhanh một chút đuổi theo cô ấy, tôi không nhìn nhầm đâu.”

Tùng Dung thở dài bất đắc dĩ, “Chúng ta cần phải nhanh chóng đưa Lâm Viễn về nhà trước.”

Kiều Úc ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào quán bar mà họ vừa đi qua, biển quảng cáo thật to được trang trí bằng những bóng đèn neon phát ra ánh sáng màu lam, sự hủ bại tỏa ra từ ánh sáng màu tím của dòng chữ nghệ thuật trên đó, “Quán bar mê hoặc”.

Cậu sờ cằm, trầm tư một lát mở miệng nói: “Hương đi của cô gái kia giống với chúng ta, trước tiên đuổi theo cô ấy rồi nói sau.”

Tùng Dung gật đầu, lái xe chậm rãi, theo dõi từ xa bóng dáng cô gái bọn họ vừa nhắc tới.

“Em sao có thể khẳng định cô ấy đúng là Vương Hiểu Quyên? Lúc này chắc hẳn cô ấy phải ở nhà chứ, sao lại chạy tới quán bar?”

Kiều Úc chống cằm nhìn chằm chằm vào bóng dáng người kia, “Từ góc nhìn vừa nãy của tôi, đúng lúc có thể nhìn thấy gương mặt cô ấy, mặc dù khoảng cách có hơi xa, nhưng tôi nhớ rõ kiểu đi của cô ấy, cô ấy thích dút tay phải vào túi, tay trái đỡ ở trước bụng, anh xem bây giờ không phải cô ấy cũng đang đi như vậy hay sao?”

Tùng Dung kinh ngạc nhướn mày, quay sang liếc nhìn Kiều Úc, trong bụng xuất hiện một chút hoài nghi, sao Dạ Tinh có thể nhớ rõ như vậy? Em ấy mới gặp qua Vương Hiểu Quyên một lần thôi mà. Loại người đem hành động, dáng vẻ của một người nhớ kỹ, không giống như khi giao tiếp bình thường, ngược lại cảm thấy giống như... sát thủ nhìn chằm chằm vào con mồi của mình sau đó vô tình luyện ra thói quen này.

Kiều Úc nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, không chú ý đến ánh mắt của Tùng Dung. Đúng lúc này, hai người vị thành niên ăn mặc trang điểm đẹp đẽ, vô cùng “phi giới tính” nắm tay nhau đi tới gần.

Trên con đường này không ít GAY, hơn nữa bây giờ đang là đêm khuya, cho nên hai người vị thành niên này không kiêng kị gì mà bắt đầu KISS nhau ngay ngoài đường, vừa vặn Vương Hiểu Quyên đi ngang qua bọn họ, cũng không biết cô ta đột nhiên bị cái gì kích động, vốn luôn cúi đầu đi bình thường, lúc này lại bất ngờ vọt tới trước mặt hai người vị thành niên, giơ tay cho cậu trai vốc dáng thấp hơn một cái tát.

“Tiện nhân! Đồ dê tiện không biết xấu hổ!”

Lần này không chỉ có đôi tình nhân kia bị làm cho sững sờ, đến cả Kiều Úc và Tùng Dung đang ngồi trong xe bị dọa cho sợ.

“Cô ta đang phát điên cái gì vậy?” Tùng Dung tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe ngăn cản.

Kiều Úc giữ tay y lại, “Đợi một lát đã, anh không cảm thấy Vương Hiểu Quyên hiện giờ đang rất bất thường hay sao? Ban ngày lúc cô ấy nói chuyện với chúng ta giọng nói nhỏ nhẹ hiền hòa, bộ dạng bây giờ như là đang bị một cái gì đó kích thích. Trước tiên chúng ta cứ quan sát kỹ đã rồi hãy nói.”

Tùng Dung ngừng lại, quay sang gật đầu, quyết định quan sát thêm một chút rồi mới ra tay.

Thanh niên trẻ bị đánh lúc này mới phản ứng lại, hai người đi đến vây quanh Vương Hiểu Quyên, nhìn cách ăn mặc của bọn họ thì biết cũng không phải dạng tốt đẹp gì, hiện tại Vương Hiểu Quyên chỉ là một người phụ nữ đơn độc làm sao có thể đấu lại được hai người bọn họ.

Lúc một trong hai nam sinh chuẩn bị tát cô một cái, cô lại bất chợt giống như phát điên ôm lấy cánh tay của hắn ra sức cắn một cái.

“A_____!”

Nam sinh hét lên một tiếng, nam sinh còn lại nhặt miếng gạch vỡ trên mặt đất ném tới, bả vai Vương Hiểu Quyên bị miếng gạch ném vào cũng không hề dừng tay, giống như bị điên dùng móng tay cào lên mặt hai người bọn họ, vừa trút giận vừa gào rú: “Bọn mày là cái thứ bẩn thỉu, tất cả đi chết đi! Đúng là thứ khiến người khác buồn nôn!”

Một nam sinh bụm mặt nhỏ ngum nước bọt xuống đất, “Mẹ nó, con mụ đàn bà thối, mụ quản được sao? Xem ra hôm nay tôi phải đánh chết mụ!” Nói xong hai người cùng nhau đi đến, lập tức đá Vương Hiểu Quyên ngã xuống đất.

Thấy tình hình sắp không khống chế được, Tùng Dung và Kiều Úc liền tháo dây an toàn xông ra ngoài.

Tùng Dung chạy tới lấy thẻ ra: “Tất cả dừng tay! Cảnh sát đây!”

Kiều Úc tiến lên ngăn giữa ba người đang ẩu đả, nâng Vương Hiểu Quyên có chút chật vật dậy: “Chị ổn chứ? Có bị làm sao không?”

Vương Hiểu Quyên ngẩng đầu, chậm rãi nhìn Kiều Úc, giống như chưa bao giờ quen biết cậu vậy, đẩy tay cậu ra, vừa đứng dậy lại muốn tiếp tục xông lên ẩu đả cùng hai người vị thành niên kia.

Kiều Úc ngăn cô lại, vô cùng ngạc nhiên vỗ vỗ vai cô: “Chị Hiểu Quyên, chị làm sao vậy? Em là Lê Dạ Tinh này, sáng nay chúng ta đã gặp nhau đó, chị quên rồi sao?”

Vương Hiểu Quyên mặt không chút thay đổi nhìn y, không nói câu nào.

“Cô đồ đàn bà thối tha dựa vào cái gì lại đi đánh người khác?” Một người thanh niên trẻ không phục xông lên, Tùng Dung một phen chế trụ bọn họ, “Ngoan ngoãn một chút, có nghe thấy không?”

“Này! Cảnh sát các người có mắt hay không? Là cô ta ra tay đánh người trước!”

“Chúng tôi nhìn thấy rồi, việc này chúng tôi sẽ xử lý, hai người đưa chứng minh thư đây cho tôi kiểm tra.” Tùng Dung đưa hai người vị thành niên đứng riêng một chỗ hỏi, ngẩng đầu ra hiệu với Kiều Úc.

Kiều Úc hiểu ý gật đầu, lôi kéo Vương Hiểu Quyên tiếp tục hỏi: “Chị Hiểu Quyên, đã trễ thế này sao chị còn ở bên ngoài? Em và Tùng Dung đang muốn cùng Lâm đại ca đi tìm chị đấy.”

Lúc này Vương Hiểu Quyên đột nhiên quay đầu sang, ánh mắt chợt thay đổi, giữ lấy cánh tay Kiều Úc hỏi: “Cậu vừa nói cái gì?”

Kiều Úc dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, bình tĩnh tiếp tục giả trang thành bộ dạng của cậu cảnh sát trẻ nhiệt tình nói: “Chị Hiểu Quyên, chị dừng vội, trước tiên nói cho em biết đã trễ thế này sao chị còn ở bên ngoài?”

Vương Hiểu Quyên giống như đột nhiên tỉnh lại, cả người lặng một lúc, có chút mờ mịt nhìn vết thương trên tay cùng hai người vị thành niên đứng cách đó không xa, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô theo bản năng ôm bụng né tránh ánh mắt thăm dò của Kiều Úc.

“Việc này... Đêm nay tôi có hẹn với đồng nghiệp, cho nên mới...”

Kiều Úc ở trong lòng thở dài, cô thật sự xem mọi người là kẻ ngốc hay sao, loại lý do vụng về này cũng có thể nghĩ ra, nếu thực sự là gặp mặt đồng nghiệp, những người đó làm sao có thể để cô đêm hôm khuya khoắt đi về nhà một mình.

Mặc dù trong đầu nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười tiếp tục hỏi: “Vừa rồi hai người kia có phải là quấy rối chị hay không? Chị không cần sợ, nói thật là được.”

“..A, không, không có, là chị uống chút rượu cho nên mới gây ra xích mích, không liên quan gì đến họ cả.” Vương Hiểu Quyên khẩn trương bắt đầu vắn ngón tay, môi run run không còn giọt máu.

Kiều Úc cười gật đầu, “Hóa ra là như thế, vậy thì tốt rồi, em và Tùng Dung thật đúng là sợ chị bị bắt nạt đấy. Chị xem hiện tại đã muộn thế này, chị một mình về nhà bọn em cũng không yên tâm, chỉ bằng chúng ta cùng đi đi, đúng lúc Lâm đại ca cũng còn đang ở trên xe.”

Sắc mặt Vương Hiểu Quyên trở nên vô cùng khó coi, cô vội vàng kéo Kiều Úc lại hỏi: “Như vậy là sao? Lâm, Lâm Viễn sao lại ở chỗ này?”

Kiều Úc nhìn thấy hết mọi biểu cảm, sau đó làm bộ phiền não nói: “Chị Hiểu Quyên, em nói chị đừng buồn. Hôm nay trong cục có vụ án giết người, em và Tùng Dung vốn là đi bệnh viện xem xét thi thể, kết quả không nghĩ tới lại gặp Lâm đại ca ở trong nhà xác, anh ấy hẳn là muốn đi xem Lâm Tường, có lẽ cái chết

của Lâm Tường là đả kích quá lớn với anh ấy, cho nên anh ấy ôm thi thể của Lâm Tường như thế nào cũng không buông tay, bọn em khuyên nhủ sao anh ấy cũng không nghe, cuối cùng...”

“Cuối cùng thế nào?” Đôi mắt Vương Hiểu Quyên chợt đỏ, phối hợp với vết máu vẫn còn trên mặt lộ ra vẻ vô cùng dữ tợn.

“Cuối cùng anh ấy ôm thi thể của Tiểu Tường khóc đến ngất đi... Em và Tùng Dung nhìn cũng cảm thấy không thể chịu nổi, muốn đưa anh ấy về nhà, thế nhưng anh ấy nắm chặt tay Tiểu Tường có chết cũng không buông, ôi... Chị Hiểu Quyên, về nhà chị nhất định phải khuyên nhủ Lâm đại ca, không thể để cho tinh thần anh ấy tiếp tục sa sút như vậy.”

Kiều Úc mặt không đỏ tím không đập mạnh nói một hơi dựng chuyện, cặp mắt to tròn tỏ ra vô cùng lo lắng, khiến người khác không thể không tin.

Tùng Dung xử lý xong hai người vị thành niên đã thấy hết tất cả mọi chuyện, nhin không được ở trong lòng cười thầm, nói vật nhỏ này bị hấn chiều hư, thực ra cậu mới chính là phần trư ăn lão hổ làm cho người ta vừa hận vừa yêu.

Vương Hiểu Quyên nghe Kiều Úc nói xong, sắc mặt trở nên xanh mét, ngón tay lại vô tình bấu chặt bắp đùi, môi cô không ngừng run lên, ôm ngực thở gấp mấy cái, mắt dường như sắp khóc đến nơi rồi.

Kiều Úc cảm thấy đã đạt được mục đích, cũng không tiếp tục đả kích cô nữa, dịu dàng đỡ lấy bả vai của cô, nhẹ nhàng nói: “Chị Hiểu Quyên, chị đừng buồn, Lâm đại ca về sau còn cần có chị chăm sóc.”

Tùng Dung thấy Kiều Úc đã hoàn tất việc thêm dầu vào lửa, liền chậm rãi đi tới, “Vừa rồi tôi hù dọa hai tên lưu manh kia vài câu, bọn chúng đã đi rồi, không bằng chị dâu đi cùng chúng tôi đi.”

Vương Hiểu Quyên cúi đầu mãi không nói lời nào, một trận gió đêm thoáng qua thổi bay mái tóc cô, lộ ra đôi mắt tràn đầy oán hận.

“Được, tôi đi cùng các cậu.”

46. Chương 46: Huỷ Hoại Tình Yêu

Editor: Ken aka Cụt chan

Beta: zizi

=====

Ngồi trong xe, Kiều Úc chống tay lên má làm bộ đang ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài cửa xe, ánh mắt lại không ngừng quan sát Vương Hiểu Quyên.

Lâm Viễn lúc này vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê, Vương Hiểu Quyên để đầu hấn gối trên đùi mình, ngón tay nhẹ nhàng vẽ loạn trên mặt hấn, đôi mắt rũ xuống cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Tùng cảnh quan, lúc các cậu phát hiện ra chồng tôi, anh ấy có nói gì không?” Vương Hiểu Quyên đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút run rẩy.

Tùng Dung nhìn qua kính chiếu hậu trong xe, nói: “Thực ra tôi cũng không nhớ rõ lắm, anh ấy nói về nhẫn gì đó mà tình hình lúc ý quá hỗn loạn, nên thật sự không thể nghe rõ được gì. Dạ Tinh, em thì sao?”

Ánh mắt Kiều Úc mang theo ý cười, Tùng Dung thật xấu xa, chuyện gì không nói lại nói về chiếc nhẫn, đây rõ ràng là có ý kích thích sự tò mò của Vương Hiểu Quyên.

Kiều Úc liếc mắt nhìn Tùng Dung rồi nói: “Hình như là vậy, tôi cũng nghe anh ấy nói đem nhẫn làm thành một đôi gì đó, bởi vì anh ấy đang khóc, nên tôi cũng không chắc lắm.”

Bờ vai Vương Hiểu Quyên không tự giác run nhẹ một cái, cô cúi đầu xuống làm cho tóc mái che đi đôi mắt, chỉ lộ ra đôi môi tái nhợt.

Cô gắt gao nắm chặt tay, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm bàn tay trái của Lâm Viễn, nhẫn kim cương đã không còn trên ngón áp út, thay vào đó là một chiếc nhẫn bạc vô cùng bình thường, cô hít một ngụm khí lạnh, thật lâu sau mới mở miệng: “Cảm ơn hai người, chồng tôi nói đó là chiếc nhẫn Lâm Tường khi còn nhỏ tặng cho anh ấy, anh ấy thấy vật nhớ người mà thôi.”

Kiều Úc cùng Tùng Dung liếc nhìn nhau, âm thầm thở dài trong lòng, Vương Hiểu Quyên thật sự rất đáng thương, sự việc đã xảy ra đến nước này không những coi như không có gì còn giúp Lâm Viễn giải vây.

Nếu bọn họ không ở trong nhà xác nhìn thấy Lâm Viễn sờ tác sờ vi (chỉ những hành động đã thực hiện), có thể còn tin lời nói của cô ta, nhưng bây giờ biết được chân tướng, lại nghe Vương Hiểu Quyên nói như thế thực sự cảm thấy trào phúng.

Trên xe nhất thời rơi vào trầm mặc, bầu không khí này khiến Kiều Úc và Tùng Dung trong lòng trĩu nặng, vụ án đã đi tới mức này, sự thật phi thường sáng tỏ.

Nếu đoán không lầm, đây là vụ mưu sát vì tình thông thường, anh em yêu nhau là điều cấm kỵ, khiến cho chị dâu sinh ra hận thù với đồng tính luyến ái mà ra tay giết người em, chính là hiện tại trong tay Tùng Dung và Kiều Úc lại không có bằng chứng xác thực có thể thuyết phục, chứng minh Vương Hiểu Quyên chính là hung thủ, nên hiện tại bây giờ chỉ có thể án binh bất động, đợi cô lộ ra dấu vết.

Tùng Dung thừa dịp dừng đèn đỏ, lén lút lấy di động ra, nhắn cho Tề Tích một tin nhắn, Kiều Úc bên cạnh nhướn mày, như đang hỏi: Anh đang làm gì?

Tùng Dung cười cười, cầm di động không nói chuyện, một lát sau di động của Kiều Úc chột rung, cậu lấy ra nhìn vào màn hình.

“Anh nhờ Tề Tích đi điều tra hồ sơ ghi chép ở bệnh viện vào ngày Lâm Tường chết, trực ban của bệnh viện sẽ ghi lại.”

Kiều Úc nhếch khóe miệng, hiểu được dụng ý, liếc mắt nhìn Tùng Dung, sau đó im lặng cất di động không lên tiếng nữa.

Xe dừng lại dưới nhà Lâm Viễn, Tùng Dung và Kiều Úc thuyết phục Vương Hiểu Quyên, giúp cô đưa Lâm Viễn đến thang máy chỗ hành lang.

Bốn người đứng im lặng trong thang máy, ánh sáng chiếu vào bốn bức tường màu bạc hiện lên ánh sáng lạnh nhàn nhạt, mờ mờ ảo ảo chiếu ra thân ảnh bọn họ.

Đúng lúc này, di động của Vương Hiểu Quyên đột nhiên reo lên, nhạc chuông mang theo chất giọng nam trung âm trầm thấp ưu nhã, trong không gian kín mít thế này, giọng hát như mang theo ma lực kì lạ khiến Kiều Úc giật mình một cái.

Cảm giác này giống như trong mùa đông giá rét đột nhiên bị người ném vào hầm băng, lập tức đem sự yếu đuối trong tim con người bộc lộ ra, đầu Kiều Úc tê dại một trận, nhớ lại hình ảnh chính mình bị a K sát hại trong biển lửa, ngực đột nhiên sinh ra oán giận, càng ngày càng ngột ngạt hơn.

Tùng Dung thấy được Kiều Úc không ổn, một phen nắm chặt lấy bàn tay cậu, thấp giọng lo lắng hỏi: “Kiều Úc, em làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Da đầu Kiều Úc tê dại, trí nhớ thoáng cái hỗn loạn, khuôn mặt âm hiểm của Tây Sâm, tiếng cười điên cuồng của a K, và gương mặt những người từng bị cậu giết như một cơn đại hồng thủy tràn về đánh vào đầu cậu, lồng ngực dâng lên một cổ hận ý, khiến cậu hận không thể lập tức hướng những người bị cậu giết xin lỗi.

Tùng Dung nhìn thấy gương mặt trắng bệch do sợ hãi của Kiều Úc, nhanh chóng ôm lấy vai cậu: “Kiều Úc, em tỉnh táo lại đi, em rốt cuộc làm sao vậy?”

Tiếng nhạc du dương còn chưa dứt, lúc này không ai thấy được gương mặt khuất sau mái tóc dài của Vương Hiểu Quyên lộ ra thần sắc dữ tợn, lông mày nhíu lên, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Viễn đang nằm trên lưng Tùng Dung, im lặng nở nụ cười.

Cô lấy di động ra, ấn nút trên đỉnh điện thoại tách một tiếng, nhạc chuông hơi ngừng. Kiều Úc tỉnh táo lại, cả người như được dội nước lạnh từ trên đầu xuống, cảm giác khó thở và nỗi sợ hãi lập tức tiêu tán.

Tùng Dung rốt cuộc không đoán ra Kiều Úc bị làm sao, y nhìn thấy đôi môi Kiều Úc run rẩy, hận không thể lập tức kéo cậu ôm vào ngực mình, nhưng là nhìn đến Vương Hiểu Quyên mặt không chút thay đổi bên cạnh chỉ có thể từ bỏ, y từ trong túi lấy ra một tờ khăn giấy đưa cho Kiều Úc: “Có phải hay không miệng vết thương tái phát?”

Kiều Úc nhận lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán, lắc lắc đầu: “Không có việc gì đâu, có thể do tôi say xe, lát về ngủ một giấc là tốt rồi.”

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong lòng muốn nổ tung ra, bài nhạc kia thực quái dị, như là muốn đem tất cả sự đau khổ của một người tái hiện lại, làm cho người đó vô cùng phần nộ, thậm chí cậu bây giờ nhớ lại trong lòng như tuôn ra một cảm giác lạnh lẽo.

Nếu như không phải đích thân cảm nhận, Kiều Úc nghi ngờ chính mình đang phải quỷ, tiếng nhạc này rất tà môn, tại sao Vương Hiểu Quyên lại có nó, lại còn cài làm nhạc chuông?

Trong lòng mặc dù vô cùng bất an, thế nhưng trên mặt vẫn vẫn đạm phong khinh (Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió) giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, Tùng Dung nheo mắt quan sát, bản năng nắm chặt bàn tay, trong tiềm thức cảm giác được có chuyện không hay xảy ra.

Lúc này thanh máy ngừng ở tầng mười tám, Vương Hiểu Quyên im lặng này giờ đột ngột lên tiếng: “Cám ơn đã giúp tôi đuổi mấy tên côn đồ kia đi, còn giúp đưa chồng tôi về.”

Tùng Dung xua tay, mỉm cười: “Không cần khách sáo, chuyện nhỏ mà.” Nói xong định giúp đỡ đưa Lâm Viễn vào nhà.

Vương Hiểu Quyên bỗng nhiên chặn lại đường đi của Tùng Dung: “Trời không còn sớm, các cậu cũng đã mệt mỏi cả đêm rồi, không dám làm phiền nữa, tôi tự đưa Lâm Viễn vào nhà được rồi.”

Tùng Dung nhìn đồng hồ, cũng gần năm giờ sáng, mắt thấy trời cũng gần sáng, liền hướng Vương Hiểu Quyên cười cười: “Tôi và Dạ Tinh không làm phiền nữa, hai người cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Nói xong kéo Kiều Úc đi vào thang máy, Vương Hiểu Quyên đỡ Lâm Viễn vẫy tay: “Làm phiền rồi, rảnh nhớ ghé chơi.”

Hai người gạt đầu, cửa thang máy từ từ đóng lại, ngay lúc cửa thang máy gần đóng hẳn, Kiều Úc rõ ràng nhìn thấy giọng cười to đầy bệnh hoạn của Vương Hiểu Quyên.

Cậu nhìn nhìn Tùng Dung, sau đó ấn nút xuống tầng một, rồi quay đầu lại thấp giọng nói: “Anh biết rõ Vương Hiểu Quyên có vấn đề mà vẫn thả cô ta đi?”

Tùng Dung thấp giọng cười, “Em cũng biết cô ta không có ý tốt, tại sao lại không ngăn cản anh?”

“Anh là con cáo già, làm gì đều có lý do riêng của mình, tôi còn quần vào làm gì?”

Tùng Dung kéo tay cậu và nhẹ nhàng hôn lên ngón tay, “Dạ Tinh, em là con sâu trong bụng của anh đó.”

Kiều Úc lộ tai đỏ lựng, vội vàng rút tay lại, “Anh cần quấy cái gì, trong đây còn có camera. Mau nói rõ chuyện anh ở sau lưng làm trò gì?”

Tùng Dung vô lại cười cười, “Trên người Lâm Viễn anh cài thiết bị nghe lén, có vấn đề gì liền có thể nghe được.”

“Coi như anh thông minh.” Kiều Úc nhíu mày, tiến đến bên tai Tùng Dung nói: “Tôi đoán là Vương Hiểu Quyên nhất định quan sát chúng ta từ cửa sổ, chắc chắn đã rời khỏi rồi mới yên tâm, nên sau khi xuống lầu, cứ rời đi trước đã, qua vài phút hãy quay lại.”

Tùng Dung ôm lấy thắt lưng cậu, hôn nhẹ lên vành tai: “Anh chính là có ý đó.”

Kiều Úc nhắc chân đạp y một cái, “Anh đừng dẫn một chút cho tôi, cứ vô lại như vậy giống cảnh sát chỗ nào?”

Tùng Dung đã xà thương côn (lợi dụng thừa cơ), thấy Kiều Úc thật sự không dùng sức đánh mình, được một bước lại muốn tiến thêm vài bước, thân thủ nhanh chóng ôm lấy thắt lưng Kiều Úc rồi sờ soạng vài cái, “Ngoan, nép đầu vào lòng anh thì mọi người sẽ không thấy nữa, muốn mất mặt cũng để mình anh mất là được rồi.”

Kiều Úc chán nản, lại không muốn động thủ với y, đem chính mình trở thành trò cười cho những ai đang giám sát qua camera, chỉ có thể cho y động tay động chân ăn đậu hủ trên người mình.

Ra khỏi toà nhà, hai người liền xe lái đi, quả nhiên Vương Hiểu Quyên đang quan sát trên cửa sổ, nhếch miệng cười, nâng tay kéo rèm lại, căn phòng lập tức trở nên u ám.

Lúc này di động Tùng Dung rung lên, y lấy ra nhìn là tin nhắn của Tề Tích.

[Lão đại, điều tra rất thuận lợi, hôm Lâm Tường chết là ngày hai mươi sáu tháng tám, người phụ trách trực ca đêm ngày đó là Vương Hiểu Quyên.]

Kiều Úc liếc qua, “Có cái này thì dễ xử lý rồi, việc còn lại là chờ cái đuôi của Vương Hiểu Quyên lòi ra thôi.”

Tùng Dung gật gật đầu, nhắn gọi Tề Tích, “Hôm nay có một nhiệm vụ khẩn cấp, mau tập hợp tất cả người của tổ trọng án đến cửa tiểu khu XX ngay.”

Tề Tích đầu dây bên kia hưng phấn, “Cuối cùng cũng có vụ án để tra, lão đại yên tâm, chúng em lập tức hành động.”

Căn phòng vô cùng âm u, chỉ có ánh sáng ít ỏi len vào từ khe hở cửa bức rèm.

Lâm Viễn ngã nhào trên giường, khuôn mặt anh tuần còn vương lại dấu vết của nước mắt, bên tay trái Lâm Viễn có đeo chiếc nhẫn bạc đang loé sáng, làm loá mắt những ai nhìn vào.

Vương Hiểu Quyên quỳ gối cạnh Lâm Viễn, bàn tay vuốt ve khuôn mặt hân: “Tôi luôn ở trước mắt anh, nhưng sao trong mắt anh lại không có tôi, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm gì mới bằng lòng trở lại bên cạnh tôi?”

Bầu không khí vẫn trầm mặc, chỉ có tiếng hít thở đều đều của Lâm Viễn.

Cô ta cầm lấy tay Lâm Viễn mà vuốt ve chiếc nhẫn kia, “Tôi mặc dù còn sống mà không bằng một tên đã chết sao, rốt cuộc Lâm Tường có cái gì tốt? Anh nếu đã cưới tôi, tại sao còn muốn cùng tên khốn đó dây dưa chứ! Anh từ đầu tới cuối đều đang gạt tôi!”

Càng nói cô càng kích động, vươn hai tay siết cổ Lâm Viễn, gào rú, “Nếu không phải ngày đó tôi tan ca sớm, về nhà liền thấy ngay cảnh anh và nó ở giường mây mưa..... Thì cả đời này có lẽ còn sống trong mê muội? Anh nói đi!”

Vương Hiểu Quyên nắm chặt cổ áo Lâm Viễn mà khóc rống, vừa khóc vừa thì thào: “Anh bề ngoài giả vờ làm anh trai tốt, anh nghĩ có thể gạt được ai? Ánh mắt của tên khốn Lâm Tường hoàn toàn không thể che giấu chuyện gì! Đừng cho là tôi không biết anh đang nghĩ gì, nếu không phải còn cần lợi dụng tôi, tôi đã sớm bị anh đuổi ra khỏi căn nhà này rồi đúng không?”

Giọng nói cô ta lộ ra tuyệt vọng cùng uất hận, nếu như có con dao gần đó chắc chắn cô ta sẽ đâm Lâm Viễn, cô ta thất tha thất thiểu nhào tới trước mặt Lâm Viễn cười như điên: “Bất quá, ông trời quả nhiên có mắt, cho tên khốn kia bị ung thư, tôi đã từng nghĩ sau khi nó chết anh rất có thể sẽ hồi tâm chuyển ý, chính là nó lại như thế nào không chết, mỗi ngày chỉ nằm trên giường, còn muốn tôi phải chiều cổ nó, dựa vào cái gì chứ?”

“Tôi mỗi lần thay thuốc cho nó liền hận không thể bóp chết nó, thân thể nó trương lên như cái đầu heo nhìn mà muốn nôn! Tôi nguyện rửa hai anh em các người đời đời kiếp kiếp không được chết tử tế.”

Đúng lúc này, di động của cô ta lại vang lên, vẫn là ca khúc cổ quái kia, bài hát với giọng nam trầm thấp, vang vọng rõ ràng trong phòng, nghe như bài hát của tử thần.

Vương Hiểu Quyên lùi lại vài bước, hét to: “Các người đều đáng chết! Tôi muốn giết anh! Giết anh!”

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, Tùng Dung và Kiều Úc ngồi trên xe nghe lén cùng liếc nhau, cảm thấy có gì đó bất ổn.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới Vương Hiểu Quyên lại muốn giết luôn cả Lâm Viễn.

Hai người vội vã xông ra ngoài, Tùng Dung vừa chạy về phía tòa nhà vừa lấy di động gọi cho Lâm Viễn.

Trong bóng tối của căn phòng đột nhiên vang lên nhạc chuông điện thoại bài “Tôi có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất.”

“Tôi có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất

Chính là anh và em cùng nhau đến bạc đầu

Cùng nhau lưu giữ những kỉ niệm hạnh phúc

Lưu lại để mai sau ngồi xích đu tán gẫu....”

Vương Hiểu Quyên che miệng, thất thanh khóc rống, toàn thân run rẩy đầy thống khổ đứng lên, trên tay đang cầm con dao.

“...Bài hát này... Bài hát năm đó anh cho tôi nghe, nguyên lai anh vẫn nhớ....”

Cô ta ngồi bệt trên mặt đất, bụng quặn thắt, nhìn chằm chằm Lâm Viễn đang nằm hôn mê phía xa, tay cầm con dao không thể hạ thủ được.

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa reo, âm thanh nhẹ nhàng vang lên trong phòng, Lâm Viễn cau mày, tỉnh lại.

Trong nháy mắt hần cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, theo bản năng cầm di động lên, lập tức nhìn thấy con dao cùng Vương Hiểu Quyên cũng ở ngay trước mắt.

Hần ta bị chấn động mạnh, lùi lại phía sau vài cái, ôm lấy gáy bị đau mà quát: “Cô đang làm cái gì?!”

Vương Hiểu Quyên tròn mắt đỏ ngầu, nước mắt giàn giụa chảy đầy mặt, một lần nữa hiện ra bộ mặt dữ tợn, cầm con dao chĩa vào Lâm Viễn mà cười lạnh: “Anh đã chịu tỉnh, này cũng tốt, ít nhất anh còn biết chính mình chết trong tay tôi!”

Nói xong cô ta cầm dao liều lĩnh nhào tới, Lâm Viễn mới tỉnh lại thân thể chưa kịp thích ứng, căn bản là không biết đã xảy ra chuyện gì, hần né tránh theo bản năng nhưng vẫn bị chém vào cánh tay.

“Vương Hiểu Quyên, cô rốt cuộc tại sao lại phát điên đến vậy?”

“Anh còn mặt mũi hỏi tôi! Anh đêm qua chạy đến nhà xác tìm tên khốn kia đúng không?” Vương Hiểu Quyên một dao không trúng, lại giơ tay vung thêm một nhát.

Lâm Viễn dù sao cũng là đàn ông, lại trải qua khoá huấn luyện cảnh sát, lập tức dừng động tác của cô ta lại, đầu óc cũng tỉnh táo rất nhanh, nhớ đến tối qua phát sinh rất nhiều chuyện.

Sắc mặt Lâm Viễn âm trầm hỏi: “Làm sao cô biết được?”

Vương Hiểu Quyên vừa khóc vừa cười điên dại, nói: “Chính mình làm ra chuyện không đành hoàng còn sợ người khác biết? Anh ngay cả đối với thi thể cũng có cảm giác, thật ghê tởm!”

Lâm Viễn giáng một bạt tai lên mặt Vương Hiểu Quyên: “Loại đàn bà ti tiện như cô không có tư cách nói xấu Tường Tường! Cô nghĩ những gì cô làm tôi không biết chắc?”

“Ha ha ha ha.....” Vương Hiểu Quyên cười điên dại đứng lên, nước mắt chảy ra: “Anh biết thì sao? Tên khốn Lâm Tường chính tay tôi giết, anh chẳng phải đã đứng ngay ở cửa chứng kiến hay sao, tôi bơm khí vào tĩnh mạch của nó, nhìn nó từ từ mà chết! Ha ha ha ha..... Thật vui sướng! Rất vui sướng! Chính anh nói yêu nó, nhưng cũng khoanh tay đứng nhìn nó chết.”

Đồng tử Lâm Viễn co rút lại, nhắc chân đạp ngã Vương Hiểu Quyên, sau đó vung tay liên tục tát ả, “Cô câm miệng, không được nói nữa.”

Vương Hiểu Quyên nhếch mắt lên, lau đi vệt máu trên khóe miệng, “Sao thế? Anh chợt dạ sao? Thật ra anh không yêu Lâm Viễn, không yêu tôi, anh chỉ yêu bản thân anh thôi!”

Nói xong cô cầm con dao lên vung tới, Lâm Viễn không kịp phòng bị liền bị một rạch trên má, máu chậm rãi chảy ra.

Ngay tại thời điểm hai người dây dưa, Tề Tích, Quân Chi bốn người bọn họ đã cùng Tùng Dung và Kiều Úc đã tập trung đầy đủ trước cửa, dựng thẳng tai nghe động tĩnh bên trong, mọi người lập tức cả kinh, Tùng Dung không nghĩ ngợi nhiều liền giơ chân đá mạnh cửa phòng, mọi người giơ súng tiến vào.

“Không được nhúc nhích, giơ hai tay lên.”

Lâm Viễn không nghĩ tổ trọng án kéo tới đây, cánh tay đang bóp cổ Vương Hiểu Quyên giờ ra giữa không trung, Tùng Dung và Âu Dương cùng nhau tiến lên đè chặt cánh tay của Lâm Viễn áp trụ hẳn, “Lâm cảnh quan, thực xin lỗi, tôi hoài nghi anh có liên quan đến một vụ giết người, mời anh cùng theo chúng tôi về để điều tra.”

Vương Hiểu Quyên thấy Tùng Dung và Kiều Úc tiến vào lại càng ngông cuồng hơn, giơ con dao lên cười lớn: “Cái gì muốn đến quả nhiên tránh không khỏi, Lâm Viễn, tôi nhất định hôm nay phải giết được anh.”

Kiều Úc giơ tay lấy bình cổ đập ngay dưới chân Vương Hiểu Quyên, Tề Tích và Quân Chi đi qua chế trụ cô ta lại.

Chính là không ngờ tới Vương Hiểu Quyên lại giống như sử dụng chất kích thích, một phụ nữ yếu đuối cư nhiên có thể đẩy Tề Tích và Quân Chi hai người đàn ông ra, cô ta cúi xuống nhặt con dao nhỏ lao thẳng về phía Lâm Viễn, Tề Tích cùng Quân Chi nghĩ cô ta muốn động thủ, vội vàng đuổi theo.

Chính lúc đó, Vương Hiểu Quyên đột nhiên di chuyển mũi dao, nhằm xuống bụng chính mình đâm vào, máu tươi phun ra bắn tung toé lên mặt Lâm Viễn cùng Tùng Dung và Âu Dương đang ở bên.

Tất cả mọi người sợ đến chết lặng, Lâm Viễn mở to hai mắt ra mà nhìn.

Cô ta dữ tợn cười lớn, hai tay ôm lấy chỗ máu không ngừng chảy ra: “Lâm Viễn, tôi không giết được anh thì nhất định phải làm cho anh hối hận cả đời, anh kết hôn với tôi chỉ vì đứa con, tôi nói anh biết, anh vĩnh viễn đừng mơ tưởng! Tôi nguyện rửa Lâm gia các người đoạn tử tuyệt tôn!”

Nói xong cô ta ngã xuống, Thư Tình hét lớn, Kiều Úc đi qua định đỡ cô ta cầm máu, lại bị nắm chặt cổ tay.

Cô ta hơi thở mong manh cười rộ lên, lôi kéo tay Kiều Úc đến miệng vết thương trên bụng nói: “..... Nơi này.....khụ..... Cơ bản Chín tháng sau sẽ có một đứa nhỏ..... Khụ khụ khụ..... Nhưng tôi thà giết chết đứa nhỏ cũng không muốn lưu lại cho Lâm gia.....”

Lâm Viễn ánh mắt đỏ ngầu, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy: “Không!!!”

Trong lúc nhất thời tất cả đều trầm mặc, Âu Dương và Thư Tình lau nước mắt, những người khác không muốn chứng kiến cảnh tượng này liền rời khỏi, căn phòng nhỏ ẩm áp này giờ đây tựa như địa ngục nhân gian...

47. Chương 47: Mặt Dây Chuyền Và Chiếc Hộp Đen

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Vụ án hai anh em Lâm gia theo cái chết của Vương Hiểu Quyên mà kết thúc, thông tin truyền ra làm tất cả mọi người trong cục cảnh sát đều kinh hãi, ai cũng không nghĩ tới nội tình bên trong cái chết của Lâm Tường lại động trời đến vậy.

Lúc Vương Hiểu Quyên được đưa tới bệnh viện đã tắt thở, mà đứa nhỏ trong bụng cô cũng chết theo mẹ vĩnh viễn không bao giờ thấy được ánh mặt trời.

Trong cuộc tranh đấu giữa tình yêu và tình thân này không một ai là kẻ chiến thắng, mà những người vô tội nhất lại là Lâm Tường và đứa bé trong bụng Vương Hiểu Quyên.

Ngồi trong phòng thẩm vấn của tổ trọng án, Lâm Viễn ngơ ngác nhìn cây ngô đồng ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy vẻ cô đơn.

“Đêm hôm đó tôi tận mắt chứng kiến Vương Hiểu Quyên ra tay giết Tường Tường, tôi nhìn thấy em ấy tắt thở nhưng lại không ngăn cản, tôi không biết mình lúc ấy đã nghĩ gì, chung quy tôi vẫn cảm thấy so với việc em ấy còn sống chỉ khiến cả hai đau khổ, chi bằng chết đi như vậy chuyện của tôi và em ấy sẽ không có ai biết được...”

Lâm Viễn cúi đầu kể lại, Tùng Dung đang ngồi trong phòng thẩm vấn cùng tất cả mọi người đang lắng nghe ở bên ngoài đều bị kinh hãi. Anh ta sao có thể ích kỷ tới như vậy, vì giữ gìn thanh danh của bản thân mà không tiếc hi sinh người mình yêu, Lâm Tường thật sự là bị mù mới có thể yêu anh ta.

“Anh đã yêu Lâm Tường như thế, vậy tại sao sau khi sự việc xảy ra anh không đi tố giác Vương Hiểu Quyên?”

Lâm Viễn cười khẩy, “Lúc trước tôi lấy cô ta chỉ vì muốn có một đứa nhỏ, khi đó cô ta đã mang thai rồi, cậu nói tôi sẽ ngu tới mức để cô ta tự tìm lấy cái chết sao?”

“Cho nên đó là lý do để anh tiếp tục giả nhân giả nghĩa làm một người chồng, người cha tốt phải không? Lâm Viễn, anh là một cảnh sát cơ mà! Lương tâm của anh bị chó tha rồi sao?” Tùng Dung mặt tái xanh tức giận, y nghĩ đến Lâm Tường sau khi chết bộ dáng thê thảm cùng Vương Hiểu Quyên cả người toàn máu là máu, trong lòng không khỏi rét lạnh.

Lâm Viễn im lặng, cười tự giễu nói: “Tôi bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng, thế nhưng tôi tuyệt đối không hối hận, tôi chưa bao giờ yêu Vương Hiểu Quyên, tất cả đều là cô ta tự đa tình.”

Ngồi ở bên ngoài Tề Tích đập mạnh tay lên bàn, chửi ầm: “Tôi thật không nghĩ tới Lâm Viễn là loại người như vậy! Thật sự là không bằng cầm thú!”

“Vậy Lâm Tường thì sao? Anh nếu đã yêu cậu ấy vì sao nhìn thấy cậu ấy bị giết cũng không ngăn cản?”

Lâm Viễn thở dài, nhìn thẳng vào mắt Tùng Dung nói: “Tùng Dung, Tường Tường bị mắc bệnh này sớm hay muộn đều phải chết, nhiều hơn hay ít hơn một ngày thì có gì khác nhau? Tôi chẳng qua là muốn em ấy sớm được giải thoát mà thôi.”

Tùng Dung nhìn Lâm Viễn, trong lòng nặng trĩu không biết nên nói gì, chuyện xảy ra tới mức này mà anh ta vẫn như cũ đến chết không chịu hối cải, tiếc là cả Lâm Tường và Vương Hiểu Quyên cả đời đều chìm đắm trong mối tình này.

=====

Sau khi sự việc xảy ra, cơ quan kiểm soát khởi tố Lâm Viễn, nghiêm khắc trừng phạt, mà tổ trọng án cũng hoàn thành nhiệm vụ, mấy ngày nay lại tiếp tục nhàn rỗi.

Chiều hôm nay gần đến giờ tan tầm, trời bắt đầu xuất hiện mưa phùn, thời tiết tháng bảy gió đêm mang theo hơi lạnh, cuốn theo vài chiếc lá rụng, khiến cho người ta bất giác cảm thấy một gió thu lạnh lẽo.

Kiều Úc mang ô đến cục cảnh sát đón Tùng Dung chuẩn bị tan ca, đúng lúc tới cửa tổ trọng án nhìn thấy Tề Tích ôm một cái thùng giấy thật to đi vào bên trong.

Cậu cười đặt chiếc ô sang một bên, phúi phúi những hạt nước dính trên người hỏi: “Dọn mấy thứ gì vậy? Nhìn anh đầm mồ hôi luôn kìa. Tùng Dung có ở trong phòng làm việc không?”

Tề Tích vừa thấy Kiều Úc mặt liền sáng lên, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, thở hổn hển nói: “Trước tiên cậu đừng quan tâm đến lão đại vội, anh ấy đang họp ở trên lầu, cậu mau giúp tôi mang mấy cái thùng đặt trên bàn lại đây, tôi sắp mệt chết rồi.”

Kiều Úc nhếch mép cười, đút tay vào túi dựa lên tường nói: “Bây giờ tôi không phải là cảnh sát, anh là đầy tớ của nhân dân sao lại sai tôi làm việc, không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm sao?”

Tề Tích thở dài, đem chiếc thùng đặt xuống đất nói: “Tiểu Tinh à, cậu giúp đỡ chút đi, cậu nhần tâm để tôi lao lực quá mà chết sao? Ồi... Cũng không biết tại sao đồ đạc của Vương Hiểu Quyên lại nhiều đến như vậy có thể xếp ra thành ba thùng lớn luôn.”

Kiều Úc vừa nghe thấy thế lập tức nhú mày đi tới: “Mấy thứ của Vương Hiểu Quyên tại sao lại để ở cục cảnh sát? Những người khác đâu, thế nào lại chỉ có mình anh làm việc bận rộn vậy.”

Tề Tích kéo một cái ghế dựa qua ngồi, lấy tay quạt quạt nói: “Đừng nói nữa, Quân Chi hôm nay trong nhà có việc nên xin nghỉ sớm về rồi. Buổi sáng Âu Dương và Thư Tình đi tới nhà Vương Hiểu Quyên thu thập di vật, xem có manh mối gì không để lập hồ sơ, kết quả không ngờ các cô ấy bắt kể là đồ vật có tác dụng gì không cũng mang về cả, bọn họ nói tôi đem mấy thứ linh tinh này sắp xếp lại một lần nữa, kết quả là để tất cả thành một đống trên bàn tôi rồi dẫn nhau cất bước ra đi, bây giờ tôi khóc không ra nước mắt đây này.”

Kiều Úc nghe xong nở nụ cười, giơ tay vỗ vỗ vai Tề Tích: “Anh là đại nam nhân sao có thể so đo với hai cô gái cơ chứ, anh dọn mấy đống đồ linh tinh này cũng không mất đi miếng thịt nào mà.”

“Âu Dương mà cũng được xem là con gái á! Cô ấy chỉ có thể so với Kim cương hộ pháp thôi, sức lực còn tốt hơn tôi ấy chứ.” Nói xong Tề Tích liền lấy chân đạp nhẹ lên cái thùng trên mặt đất.

Cái thùng lập tức đổ xuống, mấy thứ bên trong bị xô một cái, tất cả đĩa CD đều rơi ra, bên ngoài có chút sặc sỡ thoạt nhìn hơi cũ.

Tề Tích mắng nhỏ mấy câu, vò vò tóc khom người nhặt lên, Kiều Úc tò mò ngồi xổm xuống, cầm mấy đĩa CD lộ ra ngoài hiếu kỳ hỏi: “Sao trong nhà của Vương Hiểu Quyên lại nhiều đĩa CD vậy?”

“Ai mà biết được, hai cái thùng trên bàn còn có rất nhiều đấy, nhìn không ra Vương Hiểu Quyên lại có cả loại sở thích này, cậu xem đây là đĩa nhạc của Elvis, cũng không phát hành nữa, không biết cô ấy lấy đâu ra thứ này, bây giờ bán đi có giá trị không nhỏ đâu.”

Kiều Úc không để ý lắm gật gật đầu, đi đến bên cạnh bàn Tề Tích, mở hai chiếc thùng còn lại ra, bên trong mấy loại đồ đạc linh tinh gì đó đều có, cho dù là đồ trang điểm, nước hoa, trang sức hay là sách vở cùng đồ trang trí, toàn bộ những thứ ném ở bên trong đều trông vô cùng hỗn độn.

Trong thùng lớn có một chiếc hộp màu đen, Kiều Úc mở ra xem, bên trong nhét đầy đĩa CD, cậu nhìn lướt qua bên trong ít nhất cũng phải có hơn trăm cái.

Lúc này Tề Tích đi tới, lấy tay sắp xếp lại đống đồ vật lăm nhảm nói, “Đã bảo phụ nữ là phiền toái nhất mà, không những quần áo nhiều, ngay cả mấy thứ linh tinh gì đó cũng nhiều, tôi không hiểu tại sao các cô gái phải treo ít nhất một món trang trí lên ví tiền, túi xách cơ chứ, thật phiền toái.”

Nói xong anh ta cầm lên một cái ví tiền màu hồng phấn, trên đó treo một cái mặt dây chuyền màu tím, mỗi khi chạm vào sẽ phát ra ánh sáng, Kiều Úc cười vừa định tán dóc một chút, lại lướt qua thấy mặt dây chuyền màu tím này, cậu lập tức biến sắc lấy nó từ trong tay Tề Tích.

Mặt dây chuyền hình giọt nước màu tím, lấy tay chạm nhẹ một cái sẽ phát ra ánh sáng màu tím mê hoặc, cẩn thận nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy bên trong chập chờn hai chữ “Mê hoặc”.

Không biết vì sao khi lần đầu tiên nhìn thấy cái mặt dây chuyền này trong đầu Kiều Úc chợt vang lên tiếng chuông di động vào đêm hôm đó của Vương Hiểu Quyên, giọng hát kia cùng mặt dây chuyền trước mắt này như giống nhau, làm cho người ta bất giác cảm thấy một ý định đen tối, âm trầm xâm nhập không khỏi sờn tóc gáy.

Tại sao có thể như vậy? Kiều Úc nghĩ gần đây mình càng ngày càng có tố chất thần kinh, rõ ràng tiếng chuông kia và đồ vật trước mắt này không có chút liên quan nào, tại sao bản thân cứ một mực liên tưởng chúng thành một khối cơ chứ?

Đang lúc trăm phương nghìn kế không thể nào lý giải được, Tùng Dung đẩy cửa phòng bước vào.

“Dạ Tinh, sao em lại tới đây?” Khoảnh khắc y nhìn thấy Kiều Úc, khoe miệng không kiềm chế được mà cong lên, ngay cả khuôn mặt cũng dịu dàng hơn.

Kiều Úc đề xuống nghỉ hoặc trong lòng, quay đầu đi nói: “Tôi thấy bên ngoài trời mưa nên mang ô tới cho anh.”

Tùng Dung cười hì hì chậm rãi lại gần, nhéo cái mũi của Kiều Úc, “Em quên là anh có xe sao? Lại quan tâm anh chạy từ xa tới đây, em xem em đi, trời lạnh như vậy mặc một cái áo sơ mi thế, bị cảm thì phải làm sao bây giờ?”

Kiều Úc xấu hổ rụt rụt cổ, “Tôi chẳng qua là tiện đường thôi... ha ha ... Tiện đường ấy mà.”

Từ sau khi cậu và Tùng Dung ở cùng với nhau, người này rất thích làm mấy chuyện mờ ám, càng lúc càng lấn tới, ban đầu ở trước mặt người khác anh ta còn có chút kiềm chế, hiện tại chẳng còn quan tâm đến việc có người khác ở đây hay không, nhìn bộ dạng anh ta cười rộ lên, Kiều Úc cảm thấy dường như đằng sau của anh ta còn lòi thêm cái đuôi cáo vung qua vung lại.

Tề Tích ho khan hai tiếng, không chịu được xoa cánh tay: “Tôi dù sao cũng là một người đang sống sờ sờ ở chỗ này, hai người có phải hay không không coi ai ra gì đứng ở đó mà thể hiện tình cảm à? Ở trước mặt đàn ông độc thân mà ân ái ái ái là đáng xấu hổ đấy biết không!”

Tùng Dung cười nhẹ một tiếng, ôm Kiều Úc dương dương đắc ý nói: “Dạ Tinh có tam hảo (ba tốt), thông minh, ngạo kiều, nhã nhặn, nếu như cậu hâm mộ thì cũng đi tìm một người đi.”

“Anh!” Kiều Úc mặc kệ tên Tùng Dung y quan tâm thú này, ném ánh mắt hình viên đạn qua, xoay người tiếp tục nhìn mấy thứ đồ của Vương Hiểu Quyên.

Tề Tích nhe răng cười ha hả, “Dạ Tinh thật sự có tam hảo, kiêu ngạo, phi dao, sức lực yếu. Lão đại, anh chờ về nhà bị bắt quỳ trên tấm giặt quần áo đi.”

Tùng Dung lơ đãng nhún nhún vai, kỳ thực là y cố tình nói hài hước để cho Kiều Úc vui vẻ, tuy rằng hiện tại quan hệ của bọn họ cũng xem như là người yêu, Kiều Úc cũng không nói gì với y, thế nhưng chung quy y vẫn cảm thấy giữa hai người còn thiếu chút gì đó.

Mặc dù mỗi ngày ở cùng dưới một mái nhà, y hôn hay ôm Kiều Úc cũng không cự tuyệt, thế nhưng y vẫn cảm thấy đối phương không toàn tâm, giống như cách một bức màn mỏng, rõ ràng có thể chạm tay được nhưng lại không thể thấy rõ biểu cảm trên mặt đối phương.

Vì sao Kiều Úc luôn có bộ dạng lúc nào cũng ngổn ngang tâm sự, trên người cậu ấy rốt cuộc có bao nhiêu bí mật mà mình không biết?

Mỗi lần nghĩ như vậy Tùng Dung đều đắn đo, nhưng y không dám nói ra miệng, y sợ mối quan hệ mong manh vừa mới gây dựng này sẽ đứt mất.

Kiều Úc không cảm nhận được cái nhìn tràn đầy tâm sự của Tùng Dung, cậu kiên nhẫn lấy hết các thứ trong hộp ra. Trong hộp CD đặc biệt đầy đủ hết, dù là âm nhạc đang thịnh hành hay những ca khúc có từ lâu, hoặc là ca nhạc dân tộc, tóm lại là cái gì cần có đều có cả.

Vương Hiểu Quyên hẳn là một người rất yêu âm nhạc, bên ngoài mỗi đĩa CD của cô đều được bọc cẩn thận bằng giấy màu rực rỡ, duy nhất chỉ có một chiếc CD màu đen không bọc chút nào, lộ ra vẻ vô cùng khác biệt.

Kiều Úc lấy chiếc đĩa CD đó ra, trên chiếc vỏ màu đen trơn trợt, ngay cả tên công ty phát hành hay ca sĩ cũng không có, mở chiếc vỏ ra xem, CD bên trong cũng là màu đen, mặt sau lộ ra ánh sáng u ám, mặt trước chỉ có hai chữ “GH”.

Kiều Úc cảm thấy thứ này cùng điều trụ kia giống nhau đến kỳ lạ, đồ vật bên trong chiếc hộp chủ yếu đều là màu sáng, chỉ có hai thứ đồ vật này là màu sắc âm u, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Cậu liếc nhìn Tề Tích và Tùng Dung đang đứng phía sau, hai người dựa vào ghế nói chuyện, hoàn toàn không để ý đến chỗ cậu đang đứng, Kiều Úc hít một hơi, lén lút đem mặt dây chuyền cùng CD bỏ vào trong túi mình, sau đó mặt không đổi sắc đứng lên đi đến bên cạnh Tùng Dung.

“Này, bên ngoài mưa càng ngày càng to, anh xong chưa chúng ta mau chóng về nhà thôi.”

Tùng Dung cong môi cười, “về nhà” hai từ này từ miệng Kiều Úc nói ra khiến cho ngực anh không hiểu sao ấm lên, nghĩ đến Kiều Úc vì muốn mang ô cho anh mới đến cục cảnh sát, anh đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, dường như hai người bọn họ đã kết hôn rất nhiều năm rồi, Kiều Úc chính là người anh đón vào cửa, ai cũng không cướp đi được vợ của mình.

48. Chương 48: Tiếng Ca Mê Hoặc Tinh Thần

Editor: Ken aka Cụt chạn

Beta: zizi

Beta 2: Anh Cung * mình đọc lại thấy nhiều đoạn cứ sao sao nên mạo muội sửa nhé ^^

=====

Trên đường về nhà, mưa rơi ngày càng nặng hạt, mưa lớn cuốn lá cây đập loạn vào cửa kính xe, vô cùng hỗn loạn.

Kiều Úc chỉ mang theo một cái ô, cậu cùng Tùng Dung hai người dựa sát vào nhau thế nhưng vẫn bị ướt, vào đến trong nhà thì hai người đã ướt như chuột lột, quần áo còn có thể vắt ra nước.

Tùng Dung từ trong nhà vệ sinh lấy ra hai chiếc khăn bông, một cái để lên vai mình, cái còn lại đưa cho Kiều Úc: “Mưa rơi thật lớn, cũng may là em mang ô tới cho anh, chứ không khẳng định sẽ còn thê thảm hơn bây giờ.”

Kiều Úc nhận lấy khăn lau lau tóc, cười nói: “Có ô mà cũng còn ướt như thế, anh so với tôi còn ướt thảm hơn? Quần áo dính hết lên người rồi, nhanh cởi ra đi.”

Tùng Dung cười cười không nói chuyện, vừa nãy ở ngoài anh cố tình đẩy ô qua chỗ cậu nhiều hơn, chính mình thì hơn nửa thân người đều dầm mưa nên trên người hiện tại ướt sũng, bắt quả lại hoàn hảo không để Dạ Tinh dính mưa, thân thể cậu gầy yếu, thể nào cũng bị bệnh.

Nghĩ đến đây Tùng Dung ngẩng đầu, lại bắt gặp cảnh tượng cực kì bắt mắt, máu mũi thiếu chút nhịn không được mà phun ra.

Kiều Úc dường như căn bản không ý thức được bản thân đang làm gì, tự mình cởi quần áo ra, đang cởi cái áo T-shirt được hơn nửa, phía trên khóa kéo lại bị vướng ngay tóc, mặc cũng không được, mà cởi cũng không không xong, toàn bộ mặt bị chôn trong áo, từ ngực tới thắt lưng đều bị lộ ra bên ngoài, làn da bóng loáng do dính nước nhìn như một khối cẩm thạch chưa được tạo hình.

Hai điểm hồng hồng trước ngực dưới lớp áo chưa cởi ra được như ẩn như hiện, hai điểm nhỏ đó tiếp xúc với nhiệt độ khác trong không khí liền co rúm dựng lên. Phần eo có dấu hôn ngân màu đỏ, cái kia là ngày hôm trước Tùng Dung thừa dịp cậu ngủ len lén tạo thành.

Cái quần màu cà phê vì bị ướt nên lộ ra đường viền của chiếc quần lót bên trong đang ôm trọn cặp mông tròn tròn, mỹ cảnh này kích thích vô cùng.

Kiều Úc lúc này rất xấu hổ muốn chết, mặt bị chôn bên trong áo không nhìn thấy gì bên ngoài, rõ ràng biết được Tùng Dung đang ở bên cạnh ngắm “cảnh đẹp”, lại không thể xấu hổ đi nhờ vả y giúp cậu, chỉ có thể uốn éo người cố gắng cởi áo ra, hoàn toàn không để ý đến bộ dáng này trực tiếp làm cho dục hỏa trong lòng Tùng Dung bùng nổ.

Tùng Dung cảm thấy cổ họng khô khốc, ngay cả hô hấp cũng có chút gấp gáp, mấy ngày nay mọi người vì vụ án phải tăng ca, anh và Kiều Úc mỗi ngày đều cùng một chỗ, nhưng căn bản không có thời gian thân mật, hiện tại nhìn đến mỹ cảnh trước mắt, chỉ hận không thể nhào tới hoá thân thành lang sói.

Anh cố gắng nhịn xuống, đi qua giúp Kiều Úc tháo chỗ vướng ra, sao đó tỉ mỉ giúp cậu cởi áo, ngón tay vẫn kiềm chế không hề đụng vào da của Kiều Úc, sợ chính mình nhịn không được.

Kiều Úc lúng túng vành tai đỏ ửng, không thể tin được chính mình lại làm chuyện mất mặt như vậy, cũng không còn trẻ con nữa, cởi áo cũng bị vướng, nghĩ tới đây Kiều Úc hận không thể đập đầu vào khối đậu hũ.

Cậu giương mắt nhìn Tùng Dung, ấp úng nói: “Cái kia..... Tôi cũng không nghĩ tới lại bị vướng..... Cảm ơn.”

Tùng Dung cấp bách..... Không nhìn đến cậu, sắc mặt như đang nhẫn nhịn gì đó, Kiều Úc nghĩ y không được thoải mái, định tiến đến xem thế nào, vừa định hỏi đã bị giọng nói của Tùng Dung chặn lại: “Em đừng qua đây, nhanh đi tắm đi.”

Kiều Úc không rõ nên nhìn anh một cái, đột nhiên ánh mắt đảo đến phía quần của Tùng Dung, thấy được bộ phận nào đó đang nhô ra, cậu lập tức phản ứng lại, khuôn mặt cứ thế đỏ bừng bừng lên.

“A..... Tôicái kia..... Đi tắm trước đây.” Nói xong nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Tùng Dung thở phào nhẹ nhõm, nếu như Kiều Úc còn không biết sống chết mà lại gần, anh thật không biết bản thân sẽ làm ra hành động gì, chính mình cũng không phải là thánh, nhìn thấy người mình thích tất sẽ kích động, chính là anh không muốn cậu hiểu lầm vì ham muốn thân thể đối phương nên mới cùng cậu chung một chỗ.

Thế nhưng Tùng Dung dù sao cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, làm Liễu Hạ Huệ cảm giác rất thống khổ, anh cúi đầu quan sát tiểu huynh đệ nhà mình: “Nhẫn nại đi, đừng động một chút là dựng đứng lên.”

Anh đem quần áo ướt sũng trên người cởi xuống, lộ ra lồng ngực khỏe mạnh màu mật ong, cầm khăn tắm vừa lau vừa đi về phòng ngủ lại thấy túi nhựa mà Kiều Úc mang về để trước cửa.

“Cái gì đây?” Tùng Dung tò mò mở cái túi to ra xem, bên trong có một mặt dây chuyền hình giọt nước màu tím cùng một hộp CD màu đen.

“Những thứ này là em ấy từ đâu lấy được, nhìn cũng không mới, nhưng trước đây cũng chưa thấy sử dụng qua.”

Tùng Dung lăm bằm thu hồi mấy món đồ, rồi đi đến phòng ngủ lấy ra vài bộ quần áo chuẩn bị thay, không cẩn thận làm rơi cái túi màu đen, cái hộp bị bể làm hai, đĩa bên trong rơi ra, hộp đĩa CD màu đen đập xuống đất, vỡ làm đôi, bên trong chiếc CD lặn vài cái trên mặt đất rồi dừng ở cách đó không xa.

Tùng Dung gãi đầu vội vàng nhặt lên, “May là không hỏng, phải biết rằng với Dạ Tinh nếu làm hỏng đồ của em ấy có hay không bị em ấy bóp chết.”

Anh nhìn đĩa CD, trừ hai chữ “GH” ra thì không còn gì cả, cái hộp cũng trống trơn không có giới thiệu, anh không thể không tò mò bên trong rốt cuộc là nội dung gì? GH có phải không là tên viết tắt của ca sĩ nào đó?

Nghĩ tới những thứ này, Tùng Dung mở máy tính trong phòng ngủ, bỏ đĩa CD vào, chiếc CD màu đen liền bị nuốt luôn, trên màn hình hiện ra khung phát nhạc, tiếp đó là khúc nhạc du dương truyền ra.

Đây là một ca khúc tiết tấu chậm, khúc mở đầu rất dài, từng âm thanh giống như mang theo cơn buồn ngủ, lười biếng phát ra, làm cho người nghe bất giác thả lỏng cơ thể mà lắng nghe.

Tùng Dung nhếch cao khoé miệng, không nghĩ tới đĩa CD là một bản nhạc nhẹ, đúng lúc muốn thư giãn vì vừa phá xong vụ án giết người, y nhẹ nhàng cười, vận âm thanh lớn hết mức, sau đó khoác khăn tắm xuống bếp nấu cơm.

Âm thanh nhẹ nhàng trầm thấp phối hợp hài hoà với tiếng nước chảy trong phòng tắm, khúc dạo đầu dài dòng rốt cuộc cũng hết liền nghe thấy tiếng ca, một giọng ca ngân nga trầm thấp vang lên, loại cảm giác mơ hồ này như tắm kính mỏng dưới địa ngục, hết thấy đều mờ mờ ảo ảo, không giống nhân gian.

Tùng Dung cảm nhận được bài hát vô cùng quen tai, nhưng không biết là đã nghe được ở đâu.

Đầu không biết vì sao lại sinh ra cảm giác mờ mịt, giống như bị người ta tưới nhựa cao su khiến thần kinh đều dính cùng một chỗ, cả người một chút khí lực cũng không có, thậm chí trước ngực như bị cổ lực quỷ dị nào đó áp chế, làm cho y càng ngày càng phiền muộn.

Cầm con dao trong tay cũng thấy không thoải mái, như là muốn chém cái gì đó mới cảm thấy khá hơn.

Lúc này chợt trong đầu anh nghĩ đến hình ảnh bị ức hiếp hồi nhỏ ở cô nhi viện, những lời mắng nhiếc trong lòng y nặng như tảng đá, giống mũi kim đâm vào ngực anh, trong lòng trào dâng cảm giác phần nộ chưa từng có.

Tùng Dung buông con dao ra, dùng nước lạnh hắt vào mặt, nhắm mắt lại nỗ lực tưởng tượng đến một vài chuyện vui sướng, thống khổ lúc này mới giảm bớt không ít.

Chỉ còn lại giọng ca nam trầm thấp vang vọng, giọng ca linh hoạt như người nói trong giáo đường, cao cao tại thượng nhìn xuống những người đang lắng nghe, khiêu khích sự đen tối tận đáy lòng.

Cửa phòng tắm mở, Kiều Úc mặc đại áo sơ mi bước ra, cậu vừa đi đến phòng khách vừa cầm khăn lau lau tóc, chợt nghe được tiếng ca.

Tùng Dung như thế nào lại cao hứng cất giọng hát, trước đây cậu chưa từng nghe qua. Kiều Úc nhếch khoé miệng, hướng phòng ngủ gọi vào: “Tùng Dung, anh có trong phòng ngủ không? Ra đây, tôi có chuyện cần nói với anh.”

Nói xong cậu xoay người đi tới cửa lại phát hiện túi đựng CD không thấy đâu, lúc này cậu mới cả kinh quay lại hỏi: “Tùng Dung anh không phải đã đựng tới cái túi tôi cầm về chứ?”

Tiếng ca mờ ảo càng lúc càng lớn, hoà âm cùng tiếng đàn vi-ô-lông kéo dài như không có điểm dừng, Kiều Úc sợ Tùng Dung gặp chuyện không may, vừa định xoay người lại đi tìm anh, đột nhiên lồng ngực quặn đau.

Ngực giống như bị một bàn tay vô hình nào đó nắm chặt, điên cuồng nắn bóp, cảm giác hít thở không thông truyền đến, lại cảm giác đau đớn như xé rách lồng ngực này rất giống trước đây khi đi trong thang máy thì nghe được tiếng nhạc chuông di động của Vương Hiểu Quyên.

Kiều Úc che ngực, dựa vào tường thở dốc, đầu cứ ong ong, trước mắt hiện ra vô số hồi ức giết chóc từ kiếp trước, máu tanh, hình ảnh tàn bạo lập tức như châm vào ngực hấn vô số lỗ, thần trí biến thành mơ hồ.

Tùng Dung lúc này vừa bình tĩnh lại, chợt nghe tiếng Kiều Úc gào thét trong phòng khách, y vừa lão đảo vừa tiến nhanh ra ngoài phòng khách, liền nhìn thấy cả người Kiều Úc như bị trúng tà, điên cuồng đập bàn ghế.

“Dạ Tinh, em bình tĩnh chút!” anh chạy qua ôm lấy cổ Kiều Úc, nhưng lại bị đánh cho ngã xuống.

Cơ thể Kiều Úc đột nhiên bộc phát sức lực không hề có trước đây, lập tức ném ngã tử trong phòng khách, cầm bình hoa đập mạnh xuống, mảnh sứ vỡ ra bay lên xẹt qua mặt cậu, máu tươi chậm chậm chảy ra, nhưng hình như cậu không cảm thấy đau, tiếp tục đập phá lung tung.

Tùng Dung đứng lên, phía sau nhào tới ôm chặt lấy Kiều Úc, quát: “Dạ Tinh! Em mau bình tĩnh lại, không cần nghĩ lại những chuyện đau khổ trước kia! Phải giữ tâm trạng luôn thoải mái.”

“Anh cút ngay.”

Kiều Úc hét lên một tiếng, gỡ hai tay Tùng Dung ra rồi quay lại đập một cước ngay ngực anh, Tùng Dung căn bản không phòng bị thoáng cái ngã xấp xuống, trên mặt đất mảnh thủy tinh nhỏ đâm vào cánh tay y, máu tươi chảy ra, rơi xuống nền nhà đá cẩm thạch.

Khoé miệng Kiều Úc nhếch lên cười lạnh: “Tôi ghét nhất bị người khác xen vào chuyện của tôi, anh nhiều chuyện như vậy không bằng chết đi thì hay hơn đấy.”

Sau đó Kiều Úc cầm một mảnh vỡ lên, hướng về phía cổ Tùng Dung, y vội vàng lùi về phía sau, tránh đi mảnh vỡ đặt ngay động mạch rạch xuống, anh không nghĩ sẽ có ngày cậu hạ thủ với mình.

“Em điên rồi sao Dạ Tinh? Mau dừng tay lại! Nhanh tỉnh lại, nhìn vào mắt anh.” Tùng Dung không nghĩ đến sống chết xông lên phía trước, lại một lần nữa ôm lấy Kiều Úc đang muốn giết người.

Kiều Úc giơ lên mảnh võ vừa định ra tay, hai mắt lập tức bị ánh mắt Tùng Dung trụ lại, cậu hiện tại căn bản không biết bản thân là ai, chỉ muốn giết người, nhìn đến máu tươi liền hưng phấn, nhưng ánh mắt Tùng Dung làm cậu thấy có điểm gì đó rất quen thuộc.

Tùng Dung thấy Kiều Úc đã thả lỏng, thở ra nhẹ nhõm, rồi dùng tay lau đi mồ hôi lạnh trên mặt cậu, nói: “Tĩnh rồi? Vậy nghe anh nói, cái CD em mang về có vấn đề. Thứ này...”

Lời nói còn chưa xong, giọng hát bỗng nhiên cất cao lên, tiếng hát của nam nhân đột nhiên vui vẻ mang theo ý cười, mỗi một âm thanh đều giống như kích thích, vuốt ve màng tai người nghe, làm cho máu đều sôi trào nóng lên.

Ánh mắt Kiều Úc hiện lên một mảnh tối tăm, nhìn chằm chằm Tùng Dung đang bị chảy máu mà tà ác nở nụ cười: “Tôi đang rất thanh tĩnh, bởi vì tôi biết anh không sống qua đêm nay.”

Cậu cầm mảnh võ tấn công Tùng Dung, thân thủ nhanh nhạy không thể thấy được cậu ra tay như thế nào, người đã vọt đến trước mặt Tùng Dung.

Tùng Dung tránh cũng không thể tránh, lại không thể ra tay đả thương Kiều Úc, cuối cùng y gầm nhẹ một tiếng, phản công lôi kéo, gắt gao đem Kiều Úc khoá trên mặt đất.

Kiều Úc thét lên giãy giụa: “Thả ra! Tôi muốn giết anh.”

Tùng Dung cắn chặt răng, hai tay giữ chặt cánh tay Kiều Úc, “Nếu như vậy có thể khiến em tĩnh lại, anh sẽ không tiếc...”

Nói xong anh hôn mạnh lên môi Kiều Úc.

“Ngô!”

Kiều Úc kêu lên một tiếng đau đớn, kịch liệt giãy giụa hai chân, Tùng Dung dùng nhiều sức lực mới có thể chế trụ được cậu, miệng vết thương vì thế mà bị rách thêm, mùi máu tươi nồng đậm đập vào mặt.

“Ngoan... Dạ Tinh Ngoan..... Bình tĩnh lại.” Tùng Dung ôm chặt lấy cậu, vỗ vỗ lưng an ủi.

“Ngô..... Bỏ..... ra”

Kiều Úc trong đầu thập phần khó chịu như có mấy con sâu bò tới bò lui, giãy giụa đến nổi gân xanh nổi đầy trán, cậu ngẩng đầu mắt đối mắt với Tùng Dung.

Trong nháy mắt, cậu cảm thấy ánh mắt Tùng Dung cùng Tây Sâm giống hệt nhau, lúc đó trời đất quay cuồng, giọng cười quỷ quyệt rộng đến tận mang tai của Tây Sâm, hoà vào tiếng ca bên trong, làm cậu nhớ lại từng bị giam giữ trong mật thất tối tăm.

Vĩnh viễn không có ánh sáng nào có thể lọt vào căn phòng đó, còn có sự trừng phạt vô cùng tàn khốc, roi da đánh đập, rắn đầy nọc độc và thanh sắt nung chảy ra.....

Kiều Úc hét ầm lên, hai hàng nước mắt trào ra, bịt chặt hai lỗ tai lại, toàn thân run rẩy lắm bầm: “Cha nuôi..... Buông tha con đi! Van cầu người..... Cha nuôi!”

Tùng Dung chợt cứng người, không nghĩ đến Kiều Úc lại sợ hãi như vậy: “Dạ Tinh, em nói ai là cha nuôi? Em rốt cuộc đang nghĩ đến chuyện gì? Dạ Tinh!”

Cơ thể Kiều Úc cuộn tròn lại, toàn bộ cơ thể để lộ ra ngoài, bởi vì giãy giụa mạnh nên áo sơ mi bị rách ra để lộ bộ ngực trắng nõn, ngực hai điểm đỏ ửng cũng run run: “Tôi không phải Dạ Tinh! Không được gọi tôi là Dạ Tinh!”

Đồng tử Tùng Dung co rút kịch liệt, sắc mặt lập tức trắng bệch, Dạ Tinh rốt cuộc đang nghĩ tới cái gì, vì cái gì lại thống khổ như vậy? Cha nuôi mà em ấy gọi đến tột cùng là ai?

49. Chương 49: Tình Yêu Lo Được Lo Mất

Editor: Anh Cung

Beta: zizi=====

Kiều Úc giống như một đứa trẻ đang hoảng sợ, run rẩy co người trên nền nhà, miệng vẫn luôn nói nhảm, như là trúng tà bị giam thật sâu trong thế giới của chính mình, không nghe thấy âm thanh lo lắng của Tùng Dung đang gọi cậu.

Tiếng nhạc dần dần trầm xuống, giọng hát kia cũng càng lúc càng chậm, chỉ còn tiếng ngân cuối cùng sau đó ngừng hẳn lại, trong nhất thời cả căn phòng rơi vào tình trạng tĩnh lặng, chỉ còn tiếng máy sột soạt.

Tùng Dung tuy cảm thấy hành động bất thường của mình và Kiều Úc có liên quan đến bài hát kia, nhưng cũng không dám đi chứng thực lại, hướng hồ Kiều Úc đột nhiên điên cuồng khiến y không kịp phản ứng, tạm thời quên luôn cả việc phải tắt chiếc đĩa kia đi.

Kiều Úc dựa vào trong ngực Tùng Dung, thở dốc, toàn thân từ trên xuống dưới không còn sức lực, ngồi phịch trên nền nhà, không nhắc nổi một ngón tay, đầu óc cậu dần dần tỉnh táo lại, trong chốc lát dĩ nhiên không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cậu xoa thái dương đang đau nhức, hai tay chống lên nền nhà đứng dậy, “Uhm... Tôi bị sao vậy? Đầu đau quá.”

Tùng Dung thở phào một cái, cảm giác những chuyện vừa xảy ra giống như giấc mơ, nếu không phải miệng vết thương trên cánh tay vẫn còn chảy máu, có lẽ y đã cho rằng mọi thứ chỉ là ảo giác.

“Dạ Tinh, em có nhận ra anh là ai không?”

Kiều Úc không hiểu gì lờ mờ y một cái, “Anh nói vậy là có ý gì, sao tôi có thể không nhận ra anh chứ.” Đánh giá một lượt, chợt nhìn thấy trên tay Tùng Dung có vết thương, cậu ngạc nhiên hỏi, “Tay anh bị sao vậy? Sao lại bị thương thế này?”

Tùng Dung cười khỏ một tiếng, “Còn không phải do em làm ra sao, ban nãy em thiếu chút nữa là hù chết anh, hiện tại em đã hoàn toàn tỉnh lại rồi.”

Kiều Úc nhú mày, hoàn toàn không biết vừa rồi mình đã làm gì, trong đầu trống rỗng, cố gắng nhớ lại liền cảm thấy đầu đau nhức, “Vết thương này của anh... sẽ không phải là do tôi làm chứ?”

Tùng Dung nhìn lướt qua đồ đạc nằm ngổn ngang xung quanh cùng những mảnh nhỏ rơi đầy đất, trong đầu chợt hiện ra ánh mắt vừa rồi của Kiều Úc như muốn dồn người khác vào chỗ chết, trong lòng y không hiểu sao lại cảm thấy có chút ớn lạnh. Vì vậy liền đem tất cả những lời nói thật nuốt vào, bày ra vẻ tươi cười nói: “Đương nhiên là không phải rồi, đây là do anh không cẩn thận nên mới bị thương, bây giờ em cảm thấy thế nào, đầu còn đau không?”

Kiều Úc nhắm mắt lại, trong đầu vẫn còn những hồi ức đầm máu, cảm thấy vừa lo lắng vừa sợ hãi, hơn nữa lại nhìn thấy xung quanh bàn ghế bảy tám cái nằm xiên vẹo, cậu sợ hãi. Mọi chuyện vừa xảy ra cậu đều không nhớ rõ, thế nhưng điều đó không có nghĩa là Tùng Dung cũng không nhớ, nếu vừa rồi mình để lộ sơ hở, vậy tất cả coi như kết thúc.

Cậu hít sâu một hơi thử thăm dò: “Rốt cuộc vừa rồi tôi làm sao vậy? Bàn ghế xung quanh... là do tôi đập hả?”

Tùng Dung xoa xoa đầu cậu, cười nói: “Sao có thể chứ, những thứ này đều là tại anh, vừa rồi khi anh nghe giai điệu cổ quái kia thì cả người trở nên khó chịu, sau đó liền mất đi lý trí, em thấy anh trở nên như vậy muốn ngăn cản, bị va chạm đến bất tỉnh luôn, hiện tại không sao nữa rồi, em không phải bị dọa cho sợ luôn rồi chứ?”

Kiều Úc hoài nghi nhìn y, hoàn toàn không tin lời y nói, nhưng vẫn không nói ra những điều cậu nghi ngờ, trong lòng lo lắng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, “Lúc anh nghe giai điệu kia cảm thấy thế nào?”

Tùng Dung suy nghĩ một chút nói: “Anh không thể nói rõ, nhưng cảm giác khi đó bản thân vô cùng hung bạo, giống như cả thế giới này đều có lỗi với anh, trong đầu ong ong, chỉ muốn trút cho hả giận, thậm chí muốn... giết người.”

Y cố ý đem sự thật che giấu đi, chính là sợ Kiều Úc nhớ lại rồi sẽ làm ra những chuyện mất lý trí một lần nữa, khi cậu phát điên thì trong miệng luôn gọi “cha nuôi” cùng bộ dạng máu lạnh tàn nhẫn so với hiện tại đúng là khác xa một trời một vực, thậm chí Tùng Dung cảm giác Lê Dạ Tinh chẳng qua chỉ là một cái xác, còn bên trong linh hồn rốt cuộc là ai, y cũng không dám nghĩ nữa.

Kiều Úc hoàn toàn đắm chìm trong nỗi sợ hãi vừa rồi, cho nên không chú ý tới ánh mắt hoài nghi của Tùng Dung, cậu vịn tường đứng lên, chân không đứng vững thoáng cái lại ngã xuống đất, Tùng Dung ôm cổ cậu.

“Đầu em còn đau òng ọc quá, lên giường nằm nghỉ một lát đi, chỗ này anh dọn dẹp một chút là ổn thôi.”

Kiều Úc bắt lấy tay y, lại phát hiện đầu ngón tay mình hơi run run. Nếu giai điệu ấy gây ảnh hưởng lớn như vậy tới Tùng Dung, thì với mình còn như thế nào nữa, tuy rằng cậu không nhớ được chuyện vừa mới xảy ra, nhưng cậu không quên được cảm giác khi mình nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Vương Hiểu Quyên, giống hệt với miêu tả của Tùng Dung.

Nếu như thân phận của cậu bị Tùng Dung phát hiện, vậy phải làm sao bây giờ? Cậu không muốn mất đi Tùng Dung, lại càng không muốn mất đi tất cả những gì mình đang có.

Có lẽ cậu thực sự quá tham lam, ích kỷ muốn hưởng thụ tất cả mọi thứ mà thân phận Lê Dạ Tinh mang đến, bao gồm cả mơ ước sự nghiệp, gia đình ấm áp, bạn bè người thân...và cả người mình yêu nhất, nhưng cậu lại quên mất mình và Tùng Dung sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ phải ở trên hai cực đối lập, tưởng tượng đến sẽ có một ngày như vậy, cậu đau khổ đến mức muốn chết đi.

Kiều Úc vươn tay ôm chặt lấy Tùng Dung, đầu dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ, đau lòng mà chẳng thể nói ra.

Tùng Dung bất ngờ bị cậu ôm lấy liền cảm thấy hoảng sợ, vừa định nói chuyện lại phát hiện người trong ngực đang khẽ run, y thở dài, nhẹ nhàng đẩy người đang trong ngực qua một bên nói: “Em đi nghỉ trước đi anh đi nấu cơm.”

Nói xong xoay người bước đi, y sợ mình sẽ không nhịn được mà buộc cậu phải nói ra sự thật, tiếng gọi “cha nuôi” đau đớn của cậu, rốt cuộc thì có bao nhiêu bí mật của em ấy mà mình không biết?

Một bàn tay thon dài kéo áo y lại, Tùng Dung quay người nhìn Kiều Úc đang túm lấy áo mình, cúi đầu nhìn không rõ biểu cảm trên mặt.

Tùng Dung thở dài, trong bụng bỗng cảm thấy tức giận, “Nếu như em đang mệt thì đi nghỉ ngơi đi, chỗ này để anh dọn dẹp là được rồi, nghe không hiểu sao?”

Cả người Kiều Úc run lên một cái thật mạnh, tiếp theo thì thào mấy tiếng: “Anh... ôm tôi đi.”

Tùng Dung mở to hai mắt, cho là mình nghe nhầm, “Em nói cái gì?”

Kiều Úc càng cúi đầu thấp hơn, tóc dính hơi nước che đi lỗ tai đang ửng hồng, “Tôi... Anh không phải vừa mới, không phải là muốn sao?”

Nói xong cậu cởi cúc áo sơ mi, để lộ ra làn da trắng mịn, đôi chân thon dài ngời khóa trên người Tùng Dung, thân thể vừa mới tắm xong tuy rằng bị phủ một tầng mồ hôi, thế nhưng vẫn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt của sữa tắm.

Kiều Úc muốn dùng phương thức này để giữ Tùng Dung lại, thậm chí không tiếc vứt bỏ cả niềm kiêu hãnh của mình, loại chuyện chủ động cầu dẫn người khác này trước kia cậu nhất định tuyệt đối không làm, thế nhưng bây giờ vì Tùng Dung, cậu không thể suy tính nhiều như vậy.

Cơ thể Kiều Úc bởi cảm thấy thẹn thùng mà nhiễm một màu ửng đỏ, hơi thở đứt quãng phả trên mặt Tùng Dung, tản ra khiến người ta không thể nào cự tuyệt.

Tùng Dung lập tức thở dồn dập, hầu kết lên xuống, không hề cự tuyệt cũng không tiếp nhận.

Kiều Úc khẩn trương tới muốn khóc luôn rồi, cậu cũng không biết vì sao tim mình lại đập nhanh như thế này, rõ ràng Tùng Dung còn đang ở trước mặt, thế nhưng lại nhìn mình với ánh mắt thật xa cách. Mình đã làm đến thế này rồi, mà sao anh ta còn không biểu hiện gì, có phải anh ấy đoán được cậu không phải là Lê Dạ Tinh, cho nên mới chống cự lại như thế này.

Cậu cắn chặt môi dưới, hai tay ôm cổ Tùng Dung, tính tiến tới gần hôn lên môi Tùng Dung, môi hai người gần cùng một chỗ, một bên nhiệt tình một bên khác lại lạnh lùng.

Nếu như là trước đây, Tùng Dung thấy Kiêu Úc phá lệ chủ động như vậy đã sớm hóa sỏi nhào tới, thế nhưng bây giờ y không hề phản ứng, thậm chí chưa từng biểu hiện ra bất kỳ vẻ kích động nào trên mặt. Trong lòng Kiêu Úc càng thêm lạnh lẽo, hai tay khẽ run xoa nhẹ lên thắt lưng của Tùng Dung, thậm chí đụng đến hạ thân.

“Đừng như vậy...” Tùng Dung tức giận dè tay Kiêu Úc lại.

Kiêu Úc cười ảm đạm, “Hôm nay anh muốn thế nào tôi đều bằng lòng, tôi nói thật.”

Nói xong cậu cởi áo mình, bờ ngực trắng mịn lộ ra trước mắt Tùng Dung. Tùng Dung hít sâu một hơi, dùng hết sức lực toàn thân mới kiềm chế không ôm chặt Kiêu Úc đảo ngược lại, đem vật đang hừng hực khí thế của mình áp chế xuống.

Hiện tại Kiêu Úc rất không bình thường, chà đạp chính mình, đem lòng kiêu hãnh của mình cùng toàn bộ tự tôn dẫm nát dưới chân, thấp kém giống như một tên MB tiếp khách ven đường, đây là người mình yêu sao?

Tuy rằng trước mắt y, ánh mắt mờ mịt lông mi run rẩy, từ trong ra ngoài tràn đầy một cỗ mị ý, giống như đóa hoa anh túc khiến cho Tùng Dung điên cuồng, nhưng cũng bởi vì thật mê hoặc khiến cho người ta lại cảm thấy sau đó sẽ càng đau đớn hơn.

Đôi tay linh hoạt không có kỹ xảo nào cách một lớp quần vuốt ve vật nóng rực của Tùng Dung, kích thích như có như không, từ thắt lưng lan tỏa khắp toàn thân, mồ hôi chảy xuống, cổ họng khô khốc giống như bị cát bay vào.

Một lần nữa lấy lại tia lý trí cuối cùng Tùng Dung giữ tay Kiêu Úc, khàn giọng nói: “... Dạ Tinh, hôm nay em mệt rồi, không nên tiếp tục nữa...”

Kiêu Úc không đáp trả, đẩy tay Tùng Dung ra, dùng răng cời từng chiếc cúc áo của Tùng Dung, ngón tay thon dài xoa nắn trên lồng ngực cường tráng của y, ánh mắt hơi híp lại, giống như một chú mèo Ba Tư giáo hoạt.

“Tùng Dung, anh sẽ thích, hừ... đừng nói chuyện.”

Nói xong cậu cúi hắt người xuống, sức nặng của toàn bộ cơ thể đều đặt ở trên người Tùng Dung, nhếch mũi lên cầm tay Tùng Dung đưa vào trong khe hở, ngưỡng ngừng co rút huyết khẩu.

Toàn thân Tùng Dung đều run rẩy, mồ hôi trên mặt không ngừng rơi xuống, sự kích thích mãnh liệt khiến nơi đó của y cương lên đến phát đau, nơi ngón tay chạm vào không ngừng co lại, như là muốn hút ngón tay y vào trong đó, cuối cùng Tùng Dung cũng không kìm nén nổi nữa, dùng lực đẩy Kiêu Úc ngã xuống nền nhà.

Y dùng chút lý trí cuối cùng nhẹ giọng hỏi: “Vì sao phải làm như vậy?”

Kiêu Úc cười cười không nói, nâng người cắn hầu kết Tùng Dung, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, nếu như có thể khiến em cảm giác anh thuộc về em, vậy tất cả mọi thứ đều không sao cả.

Kiêu Úc cười giống như châm dầu vào lửa, kéo mạnh tới, Tùng Dung gầm nhẹ một tiếng, hôn lên cổ Kiêu Úc, đi thẳng vào.

“!” Kiêu Úc đau đến mở to mắt, nhưng vẫn nâng hai chân lên quấn lấy thắt lưng Tùng Dung.

Hiện tại Tùng Dung cùng cậu gắt gao hòa vào nhau, Kiêu Úc chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt như thế, Tùng Dung là của cậu.. bất chấp sau này sẽ ra sao, đây là người đàn ông của cậu!

50. Chương 50: Manh Mối Trong Quán Bar Mê Hoặc*

Beta: zizi

Thông báo với cả nhà tí nha: trong bản raw có ghi kí hiệu trên đĩa CD là GH, làm chương này xong mới biết đó là viết tắt của chữ [GũHuò] nghĩa là mê hoặc, vì mình chuyển sang thành Mê Hoặc nên cũng sẽ thay đổi kí hiệu là MH ở chương này cũng như các chương trước cho đúng với bản edit.

=====

Sáng sớm ánh nắng chiếu vào trong phòng, hết thấy đều yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ đều đều.

Những hạt bụi lửng lơ di động trong không khí, trên giường lớn mềm mại, một đôi tình nhân đang ôm nhau ngủ, căn phòng lộn xộn lộ ra một đêm yên tĩnh.

Tùng Dung như đồng hồ báo thức cứ đúng bảy giờ là dậy, y mở mắt, nhìn đến Kiều Úc đang ngủ say trên tay mình, liền nâng tay vuốt ve gò má nhẵn bóng của cậu, trong lòng không khỏi gọi lên ý cười.

Kiều Úc như cảm thấy được, khẽ nhíu mày, né tránh bàn tay đang tác loạn của ai kia, cọ cọ vào khủy tay phải của Tùng Dung tiếp tục ngủ, bả vai trắng nõn theo động tác của cậu mà lộ ra, phía trên vẫn còn in dấu hôn ngân đỏ bừng, lúc này dưới ánh mặt trời, càng thêm mê người.

Tùng Dung nhớ đến ánh mắt mỉa mai cùng tư vị tiêu hồn đêm qua, trong lòng không khỏi rung động, ngay cả đầu ngón tay đang tác loạn trên người Kiều Úc cũng nhuốm lên vài phần dục vọng. Y rướn người lên, thận trọng ôm lấy Kiều Úc, tay trái không hảo ý mò vào trong chăn, xoa nhẹ lồng ngực bóng loáng của cậu, ái muội di chuyển đến hai điểm đỏ trước ngực.

Kiều Úc khó chịu trở mình, chần chừ xuống chân cùng một nửa cái mông trần lộ ra, vết xanh tím từ ngực kéo dài đến mông, thậm chí bên hông còn lưu lại dấu ngón tay, Tùng Dung biết tối qua chính mình quá kích động mà tùy ý vuốt ve lưu lại dấu vết.

Trong lúc nhất thời, dù tối qua làm cả đêm nhưng bộ vị dưới thân vẫn rất nhanh hưng phấn lên, thẳng tắp hướng đến bên hông Kiều Úc chuẩn bị phát động.

Tùng Dung cúi đầu, ở trên trán Kiều Úc mà hôn loạn, thỉnh thoảng lại cúi xuống cắn môi cậu, ngậm trong miệng rồi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên, cẩn thận cảm nhận như một khối trần bảo, chỉ sợ sơ ý một chút liền biến mất.

Tuy rằng động tác trên miệng ôn nhu, thế nhưng bàn tay ở trong chăn lại đang tùy ý tác loạn, y dùng tay giữ hai chân Kiều Úc, đem tinh khí đến giữa hung hăng ma sát, nhìn không thấy quang cảnh trong chăn, bầu không khí nóng bỏng bên trong không thể thoát ra, tất cả đều bị nhốt lại, nóng đến bức người.

Kiều Úc kì thực đã sớm tỉnh, thế nhưng vẫn không muốn mở mắt ra, tối hôm qua cậu thật sự là mệt muốn chết rồi, lúc này toàn thân một chút khí lực cũng không có, cậu vốn nghĩ Tùng Dung chỉ là muốn chiếm chút tiện nghi, liền lơ đãng, ai ngờ người này dĩ nhiên càng táo tợn hơn, làm được loại trình độ này.

Cậu xấu hổ cùng giận dữ mở mắt, lấy tay đẩy Tùng Dung ra, hơi thở khó khăn nói: “Anh..... có thấy xấu hổ không, tránh ra, đừng cọ tôi....”

Tùng Dung vì bộ dáng này của cậu mà nở nụ cười, nhớ đến cậu đêm qua nhiệt tình ngồi trên đùi lựa ý ghè hớp cùng mình, hiện tại lại quay về bộ dáng ngượng ngùng, y càng cảm thấy vui vẻ, “Nhớ tới em tối qua mệt muốn chết rồi, anh mới chưa tiến vào, em xem anh đã như vậy rồi, em sao có thể thấy chết không cứu được?”

Nói xong y xấu xa đem tiểu huynh đệ hùng hực khí thế đến trước hậu huyệt nhỏ non mềm dâm cọ, bày ra một nụ cười xấu xa, đưa tay cầm lấy bộ vị của Kiều Úc mà trêu đùa vài cái.

Nhiệt khí mê dại tối qua còn lưu lại chưa tan đi, lúc này lại bị trêu đùa như thế, nơi nào đó dĩ nhiên đứng lên, thậm chí kích động chảy ra vài giọt tinh dịch.

Sắc mặt Kiều Úc nhất thời đỏ lên như trái cà chua, nghĩ đến chuyện tình xảy ra đêm qua, chính mình hôm nay cũng dừng nghỉ xuống giường, xấu hổ và giận dữ rơi vào đường cùng, cam chịu đập Tùng Dung một cước, đem đầu chôn dưới gối, coi như thỏa hiệp.

Tùng Dung thật sự yêu bộ dáng lúc này của Kiều Úc, nhớ bình thường cậu vừa lạnh lùng vừa quật cường, chỉ khi đối với y mới có thể thỏa hiệp nhượng bộ tới mức này, trong lúc nhất thời cảm giác ấm áp dâng trào, bành chướng lấp kín trái tim.

Y cười cười bay qua đặt Kiều Úc dưới thân, tận sâu thẳm trong lòng trào lên một cổ hạnh phúc trước nay chưa từng có, không cần quản cậu là ai, chỉ biết rằng người y yêu chính là cậu, bất luận cậu là người hay là quỷ, cũng không thể thay đổi, không phải như vậy là đủ rồi sao?

=====

Đợi đến khi Tùng Dung “ăn uống no đủ”, ôm bảo bối trong lòng liên tiếp hạ xuống từng nụ hôn, Kiều Úc thật sự chịu không được sự bám dính của y, chật vật chuyển động nửa thân mình, vén chăn lên định xuống giường.

Tùng Dung một phen ngăn cậu lại: “Em như vậy còn muốn xuống giường làm gì, mau nằm lại.”

Kiều Úc mất hứng xoay người, dưới thắt lưng truyền đến một trận đau nhức, từ đùi trở xuống thậm chí đau đến chết lặng, “Tê....”

Cậu một lần nữa ngã trở về bên giường, ánh mắt trừng Tùng Dung nhưng lại mang theo ý cười, trong đầu lập tức xuất hiện hình ảnh chính mình đêm qua như thế nào không biết xấu hổ leo lên thắt lưng Tùng Dung, một lần lại một lần rơi vào lốc xoáy tình dục. Bây giờ nhớ đến thật sự hận không thể tự sát, chính mình dĩ nhiên vì Tùng Dung mà làm ra loại tình trạng này, sau này phải làm sao bây giờ?

Tùng Dung đưa tay xoa thắt lưng cho Kiều Úc nói: “Xem đi, em bây giờ có thể đứng lên được anh liền mang họ em, anh đi ra ngoài mua cho em thuốc mỡ, em ngoan ngoãn nằm xuống, anh về ngay.”

Kiều Úc kéo cánh tay y lại, cắn răng nói: “Tôi phải đứng lên, anh đừng quản tôi.”

Tùng Dung thở dài, nhặt chiếc áo sơ mi dưới đất lên, ngồi xuống giường nói: “Em vội như vậy làm gì?”

“Tối hôm qua rốt cuộc đĩa CD có vấn đề gì còn chưa giải quyết, không lẽ anh không sốt ruột? Thứ này tìm được trong di vật của Vương Hiểu Quyên, tiếng ca này cùng với tiếng chuông điện thoại của cô ta đều kì lạ, tôi muốn nhanh điều tra một chút.”

Tùng Dung nhướn miệng cười, giúp Kiều Úc sửa lại góc chăn, “Em yên tâm, việc này anh sớm đã có tính toán, thứ này rất tà môn, không cần em nói anh cũng sẽ tra rõ ràng.”

Kiều Úc vừa nghe lập tức cử động thân thể, vội vàng hỏi: “Anh dự tính rồi? Không lẽ anh đã tìm ra được manh mối gì?”

Tùng Dung bí hiểm nhướn mày nhìn Kiều Úc, xoay người lấy đĩa CD màu đen cùng mặt dây chuyền màu tím ra, nói: “Còn nhớ rõ ngày hôm qua Âu Dương và Thư Tình đi thu thập chứng cứ ở nhà Vương Hiểu Quyên không?”

Kiều Úc gật đầu, ý bảo Tùng Dung tiếp tục.

“Sau khi bọn họ hoàn tất thì đến văn phòng của anh báo cáo công tác, Âu Dương nhắc tới ở nhà Vương Hiểu Quyên đã tìm được rất nhiều áp phích tuyên truyền, mặt trên tất cả áp phích đều quảng cáo về một quán bar, các cô ý khi đó rất tò mò chỉ là một y tá nhỏ ngày thường an phận, như thế nào trong nhà có nhiều áp phích của quán bar như vậy, anh lúc đó nghe xong cũng không chú ý, chính là hiện tại nghĩ đến chúng ta có thể bỏ qua một manh mối quan trọng.”

Tùng Dung nín thở, vẻ mặt bỗng chốc trở nên nghiêm túc, “Em có nhớ đêm chúng ta đánh ngất Lâm Viễn không, ở trên đường tình cờ gặp Vương Hiểu Quyên từ nơi nào đó đi ra ý?”

Kiều Úc ánh mắt phút chốc sáng ngời, “Quán bar! Không sai, tôi nhớ rồi, cô ta lúc đó từ trong một quán bar đi ra, kia quán bar hình như tên..... Gọi là..... Đúng rồi ‘Mê Hoặc’!”

Tùng Dung đập tay, chỉ vào chữ trên đĩa CD màu đen, nói: “Hai chữ viết tắt MH này có phải hay không chính là viết tắt của ‘Mê Hoặc’?”

Kiều Úc hiểu rõ nở nụ cười, lấy mặt dây chuyền ở bên cạnh ra nói: “Mặt dây chuyền màu tím này cũng in hai chữ ‘Mê hoặc’, khó trách vì sao lúc đầu lại cảm thấy quen mắt, hóa ra ý tứ là như vậy, hai sự việc này cuối cùng cũng có tiền triển.”

Tùng Dung gật đầu, vừa mỉm cười vừa xoa xoa mái tóc của Kiều Úc, “Ca sĩ bên trong quán bar này rất nhiều, cũng có rất nhiều người tự trả tiền để thu âm đĩa nhạc, vì vậy muốn điều tra bài hát này phải bí mật, trước tiên theo dõi quán bar đã.”

“Ừ, nói thì nói thế, nhưng tôi không hiểu, quán bar mỗi ngày nhốn nháo đông người như vậy, nếu có ai đó cố ý khiến cho người ta sinh ra ảo giác bằng bài hát này, vì sao những người khác không có chuyện gì?” Kiều Úc nâng cằm, nghi ngờ nói.

Tùng Dung cài xong nút áo cuối cùng, vô thức nhíu mày, “Như thế, bất quá sự tình thế nào thì còn phải chờ chúng ta điều tra ra sẽ rõ.”

Kiều Úc trong lòng mơ hồ có chút bất an, nghĩ đến Vương Hiểu Quyên cách đây không lâu vừa mới giết người, hiện tại bây giờ cô ta cũng đã chết, không tự chủ liền đem chuyện này cùng bài hát cổ quái kia có liên hệ với nhau, chẳng lẽ Vương Hiểu Quyên là bị bài hát này làm ảnh hưởng nên mới phạm tội?

Nghĩ tới đây khoe miệng Kiều Úc nhếch lên cười tự giễu, nếu như một ca khúc có thể khiến một người nổi lên sát ý, thì lão gia hỏa Tây Sâm đó đã không bồi dưỡng nhiều đứa trẻ như vậy, để huấn luyện thành sát thủ.

Lúc này Tùng Dung quần áo chỉnh tề, anh đi đến bên giường ở trên mặt Kiều Úc hôn xuống, “Dạ Tinh, chuyện này đợi anh về xử lý, không cần lo lắng, đáp ứng anh đừng nhúng tay vào, anh luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.”

Kiều Úc ngược lên nhìn chăm chăm vào anh thật lâu sau, nhoẻn miệng cười, “Tôi biết rồi, anh yên tâm đi, mấy giờ rồi mà còn không mau đi làm, tối muộn coi chừng bị cục trưởng trừ tiền lương.”

Tùng Dung vốn cho rằng tính tình Kiều Úc cố chấp như vậy sẽ tự mình đi điều tra manh mối, đến lúc đó gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn thì lại phiền toái, hiện tại nhìn cậu sáng khoái đáp ứng như vậy, trong lòng như có một tảng đá lớn được nhắc ra, “Anh nếu như tháng này bị trừ tiền lương cũng không sao, vẫn đủ tiền nuôi em.”

Kiều Úc liếc mắt, “Được rồi, đi nhanh đi, lười nói chuyện với anh.”

Tùng Dung mỉm cười, xoa xoa mái tóc của cậu, “Anh đi đây, buổi tối về sẽ làm cua rang muối cho em”. Y nói xong liền cầm túi đựng hồ sơ, vội vàng ra khỏi nhà.

Tiếng đóng cửa vang lên trong phòng khách, Kiều Úc kéo rèm cửa sổ sang một bên, lộ ra nửa người quan sát Tùng Dung xuống dưới nhà, sau khi đóng cửa xe rời đi, lập tức vén chăn lên ngồi dậy.

Không phải là cậu không tin tưởng Tùng Dung, cũng không phải cố ý nói dối gạt người, cậu chẳng qua là cảm thấy chuyện này vô cùng kì quặc, nếu dùng phương pháp của Tùng Dung, để cảnh sát điều tra có khả năng đá đảo kinh xà, vì vậy cậu phải đi quán bar “Mê Hoặc” một chuyến.

Tối hôm qua sau khi cậu cùng Tùng Dung nghe nhạc xong căn bản là hành động không bình thường, cậu không rõ bài hát này rốt cuộc làm sao tạo ra được, thế nhưng trong lòng cậu cảm giác bất an, giống như là có âm mưu động trời nào đó đang diễn ra ở nơi mà cậu không thể nhìn thấy được, mà âm mưu này cậu và Tùng Dung đều là quân cờ.

Cậu chật vật từ trên giường bước xuống, hạ thân một trận co rút đau đớn, hai chân nhuyển ra như mất đi trực giác, cậu cười khổ một tiếng, quả nhiên tối qua mình quá phóng túng, thế nhưng bản thân tuyệt không hối hận.

Đi vào phòng tắm, dòng nước ấm áp chảy qua đầu hôn ngân trên cơ thể, hơi nước bay lên bao phủ làm mờ gương, bàn tay cậu chạm vào, cẩn thận nhìn chăm chăm chính mình trong gương.

Trong gương, ánh mắt Lê Dạ Tinh sáng ngời êm dịu, con mắt như là có thể nói vậy, nhìn kĩ ánh mắt thấy rõ chính mình, gơ tay lên sờ sờ khuôn mặt, hình ảnh người trong gương cũng làm cùng động tác.

“Lê Dạ Tinh, cậu đã chết rồi, hiện tại còn sống là tôi, cùng anh ấy triền miên thân mật cũng là tôi, cậu đừng mơ tưởng có thể cướp đi tất cả mọi thứ. Mặc kệ cuối cùng anh ấy yêu thương chính là khuôn mặt này, nhưng thân thể là của tôi, tôi sẽ không buông tay.”

Cẩn thận lau đi hơi nước trên cơ thể, từng lớp quần áo che đi những dấu hôn ngân, Kiều Úc chải tóc, hít một hơi thật sâu, cầm lấy đĩa CD cùng mặt dây chuyền chạy ra ngoài.

51. Chương 51: Cạm Bẫy Quyển Rũ Đàn Ông

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Bởi vì đang là ban ngày giờ hành chính, quán bar ca nhạc thường mở vào đêm nên lúc này vô cùng vắng vẻ, trên ngã tư đường lẻ loi vài ba người chậm rãi qua lại, đại đa số phía trước các cửa hàng đều đã kéo cửa cuốn xuống, đồng nhất một vẻ tiêu điều.

Bộ dạng ban ngày cùng ban đêm của quán bar Mê Hoặc xem ra chênh lệch quá nhiều, lúc này là mười giờ sáng, không có tấm biển đèn ne-on quảng cáo tô điểm ở bên trên, còn được phủ thêm một lớp bụi mỏng, thoạt nhìn có chút cũ nát. Hai cánh cửa mở phồng lại họa tiết La Mã trên cột trụ nóc nhà, mấy cành cây nhỏ quán trên nóc, nhìn qua liền cảm thấy có chút tịch mịch.

Kiều Úc hít sâu một hơi đẩy cửa chính bước vào, trong qua bar rất im lặng, tất cả các ngọn đèn đều tắt, chỉ có vài tia ánh sáng mặt trời chiếu vào khe hở do cánh cửa mở ra.

Kiều Úc nhìn xung quanh, thế nhưng không tìm thấy một người nào, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, khẽ hỏi: “Xin hỏi có ai không?”

“....” Đáp lại cậu chỉ có sự im lặng kéo dài.

“Nếu đã không có ai sao lại còn mở cửa?” Kiều Úc lầm bầm một câu, không cần ai mời ung dung đi vào bên trong.

Quán bar này cùng những nơi khác cũng không có gì khác biệt, hai tầng bên dưới là một cái sàn nhảy rất rộng, sát bên phải có quầy bar màu tím, bên trên có treo lẻ loi vài chiếc ly thủy tinh. Trên bức tường màu vàng sữa có vẽ rất nhiều kỳ quan của thế giới, cao hơn nữa trên trần nhà có tệt những dải lụa mỏng màu tím, nhìn qua tất cả đều thực bình thường, không có bất cứ chỗ nào kỳ quái cả.

Lúc này ở sâu bên trong quán bar truyền đến âm thanh tiếng đàn dương cầm rất êm tai, Kiều Úc nín thở, nhắm mắt lại bước về phía tiếng nhạc đi vào.

Tuy rằng nơi đây dường như rất yên tĩnh nhã nhặn, thế nhưng chính loại yên tĩnh này mới làm cho người ta cảm thấy bất an, giống như sự bình yên trước khi giông bão kéo tới, khiến cho thần kinh không khỏi căng lên.

Tiếng đàn dương cầm du dương bay bổng trong quán bar, như mang theo hơi thở của đồng ruộng nhẹ nhàng thoải mái, làm cho người ta nhìn không được mà ngân nga theo tiết tấu của nó, Kiều Úc có chút hơi lơ đãng, nhưng lại rất nhanh tập trung tinh thần, cậu không thể để âm nhạc làm mất đi lý trí một lần nữa.

Đi vào sâu bên trong chỗ quây rượu, hóa ra là một phòng vũ đạo, một chiếc đèn treo có đính viên thạch anh thật to ở chính giữa, mà đặt ở phía dưới là một chiếc đàn dương cầm tam giác màu đen, bên cạnh nó là một người đang đàn khúc nhạc thật duyên dáng.

Chỗ Kiều Úc đang đứng không nhìn được chính diện khuôn mặt, cậu dựa vào cánh cửa trạm trở hoa văn, hai tay đút vào túi khê cười một tiếng: “Tôi còn tưởng chỗ này không có ai chứ, hóa ra ban ngày lại trốn ở đây.”

Trong lúc cười khê, Kiều Úc lần thứ hai ngẩng đầu lại phát hiện người trước mắt đã biến mất, cậu cực kỳ sợ hãi lùi một bước, phía sau đột nhiên xuất hiện một người, ôm lấy cậu.

“!” Kiều Úc trong nháy mắt dừng hết cả tóc gáy, cậu không thể tin được có người lợi hại tới mức lừa gạt được ánh mắt của mình, cứ như vậy thần không biết quỷ không hay chớp mắt đến gần.

Phía sau người nọ ghé vào tai cậu khê cười một tiếng, giọng nói tao nhã trầm thấp truyền đến, giống như âm thanh do tiếng đàn violon tạo nên: “Cậu không cần căng thẳng như vậy, tôi sẽ không làm hại cậu đâu.”

Kiều Úc hừ lạnh một tiếng, không khách khí hất tay người kia ra, chuẩn bị ném anh ta qua vai, kết quả anh ta nhẹ nhàng tránh được công kích của cậu, giữa người khéo léo tách khỏi tay Kiều Úc.

Thân thủ người này cũng quá nhanh, chính mình dĩ nhiên không thể nhìn thấy anh ta đã làm thế nào, Kiều Úc cúi người đá về phía sau một cước, người kia nghiêng người lùi lại vài bước, giơ tay sờ sờ cằm Kiều Úc, cười khê dựa vào vách tường phía sau nói: “Bảo bối, em dễ nhìn như vậy, sao tính tình lại nóng nảy quá a?”

Trán Kiều Úc nổi đầy gân xanh, xoay người lại chuẩn bị đáp trả, thế nhưng bị tướng mạo của anh ta làm cho khựng lại.

Người này thật sự...quá đẹp. Dùng chữ đẹp để hình dung một người đàn ông tuy là không thích hợp cho lắm, nhưng Kiều Úc không tìm được từ nào khác để hình dung về anh ta.

Cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ nghĩ rằng một người đàn ông có thể đẹp đến trình độ này, một mái tóc dài đen nhánh, trên khuôn mặt dịu dàng có đôi mắt phượng dài nhỏ mà đào hoa, dưới đôi mắt nhu mì có một nốt ruồi đỏ, ánh mắt lưu chuyển như hồ nước gợn sóng, chỉ cần liếc một cái thì bao nhiêu lời nói đều muốn ào ào tuôn ra.

Khuôn mặt quyến rũ như vậy thế nhưng góc cạnh rõ ràng, dáng người rắn rỏi thon dài, chẳng những không khiến người khác có cảm giác nữ tính, trái lại còn lộ ra hương vị đậm chất đàn ông.

“Anh... là ai?”

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, đôi mắt đẹp nheo lại, “Tôi còn chưa hỏi em là ai, em đến đây lại hỏi tôi là ai trước, bảo bối, nơi này là quán bar, vị thành niên là không được vào.”

Kiều Úc bị nói là trẻ vị thành niên cũng không tức giận, dù sao bộ dạng Lê Dạ Tinh quá trẻ so với tuổi, nhưng mà giọng điệu của người đàn ông này rất ngả ngớn, bộ dạng lại giống như một hoa hoa công tử, khiến cho cậu không kiềm chế được mà nhíu mày, “Anh là ông chủ của quán bar này?”

Người đàn ông cười nhẹ vài tiếng, đến gần muốn sờ mặt Kiều Úc, lại bị cậu một phát đập vào tay: “Đúng thì sao mà không đúng thì thế nào? Anh bạn nhỏ, tôi rất hiếu kỳ sao em lại tới đây, không thấy ngoài cửa có treo biển ‘Tạm dừng hoạt động’ à?”

Kiều Úc rất ghét cách nói chuyện của người này, thế nhưng không biểu hiện ra ngoài, “Quán bar mở ra để kinh doanh, mà các anh mở cửa tôi đây là tự nhiên muốn tới.”

“A? Vậy em đến đây là muốn làm gì? Nhảy, uống rượu? Hay là... muốn tìm tôi tiếp?”

Lúc anh ta nói đến mấy từ cuối cùng còn cố tình hạ giọng xuống, liếc mắt mờ ám với Kiều Úc, cái tay không thành thực lại bắt đầu đưa đến gần mặt Kiều Úc.

Kiều Úc vốn ghét mấy loại hoa hoa công tử này, hiện tại nhìn anh ta càng thêm chán ghét sắc mặt trở nên không chút nào hòa nhã, cậu bước vài bước đến gần anh ta, hừ lạnh nói: “Đúng vậy, là muốn tìm một người tiếp tôi, không bằng chọn anh thế nào?”

Đôi mắt quỳnh rũ của người đàn ông chợt sáng lên, trên khuôn mặt dịu dàng thoáng lộ ra tia lạnh thấu xương rồi biến mất, anh ta cười khẽ nói: “Được, em muốn tiếp thế nào?”

Nói xong anh ta nheo mắt, hai tay đút vào túi, đứng lên đi vòng quanh Kiều Úc một vòng, đứng ở sau lưng cậu.

Từ đầu trực giác của Kiều Úc đã nói cho cậu biết người này rất nguy hiểm, cần phải đề phòng với người đàn ông yêu mị kia, vốn dĩ quán bar này cùng giọng hát quái dị có liên quan với nhau mà người đàn ông kia lại một bộ dạng nham hiểm, ai biết bộ mặt sau lưng của anh ta là gì.

Kiều Úc lâm vào trầm tư phút chốc mất đi phòng bị, đến khi bị một ngón tay lạnh buốt đặt lên gáy cậu mới giật mình phục hồi lại tinh thần: “Anh làm gì vậy?”

“Chắc chắn, bảo bối, em khẳng định muốn tôi tiếp em sao? Nhìn cổ của em, hẳn là tối qua một muốn chết rồi phải không? Hôm nay em ở cùng một chỗ với tôi, tôi thế nhưng sẽ thật dịu dàng, tuyệt không lưu lại dấu vết nổi bật như thế này.” Người đàn ông trêu chọc.

Những lời này thành công làm Kiều Úc đỏ mặt, dấu hôn trên cổ không cần nói cậu cũng đoán ra được, nghĩ đến tối hôm qua cùng Tùng Dung làm ra chuyện phóng đảng, bấp bầy cậu lại một lần nữa nổi lên một trận tê dại.

“Dấu hôn sâu như vậy thoát nhìn không phải do phụ nữ làm ra? Ôi, thật là đáng tiếc, người đàn ông của em xem ra đối với em không được tốt lắm, thân thể của người mình yêu cũng là thân thể của mình, sao có thể xuống tay ác như vậy.” Người đàn ông lại một lần nữa đi đến bên chiếc đàn dương cầm, dùng đầu ngón tay gõ phím đàn.

Những lời này thành công khiến sắc mặt Kiều Úc trắng bệch, cậu hừng lạnh một tiếng, không vui nói: “Anh không cảm thấy mình nói quá nhiều sao? Nếu như anh nguyện ý lúc nào tôi cũng có thể bịt kín miệng anh lại, cho anh cả đời này cũng không thể nói một chữ, anh có tin không?”

Người đàn ông ngoáy ngoáy lỗ tai, nhún vai hoàn toàn không để ý, “Đùa chút thôi mà, cần gì phải cho là thật.”

Giọng nói chứa đầy vẻ uy hiếp này nếu đặt trên người bình thường, chắc chắn sẽ xuất hiện biểu cảm không thoải mái, vậy mà biểu cảm vân đạm phong kinh (Điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió) hiện giờ của anh ta hơi quá bình tĩnh đi, người này rốt cuộc có địa vị như thế nào?

Trong lúc Kiều Úc đang âm thầm suy đoán, người đàn ông lại nói, “Người tới đây đều là khách, em đã tới đây rồi tôi thế nào cũng phải tiếp đãi em một chút, em có muốn nghe bản nhạc nào không?”

“Nghe nhạc” hai chữ này đã lưu lại ám ảnh trong lòng Kiều Úc, cậu vầy vầy tay, kéo ghế ngồi xuống nói: “Nghe hát thì miễn, anh cho tôi một ly rượu.”

Người đàn ông nhíu mày không nói gì, đi đến quầy bar rót một ly rượu Whiskey cho thêm đá rồi đưa cho cậu, “Tôi tên Trần Âm, không phải ‘anh’. Ai... bán rượu cho trẻ vị thành niên áp lực thật lớn nha, tóm lại em tới nơi này làm gì? Không phải là muốn tìm một người để nói chuyện đấy chứ?”

Kiều Úc liếc mắt không nói chuyện, lắc chiếc ly trong tay, mấy viên đá va vào nhau tạo thành tiếng kêu thanh thúy, trầm mặc một lát, trong đầu cậu đột nhiên nảy ra ý tưởng táo bạo.

Mỗi ngày đều có rất nhiều người tới quán bar, nhưng người có bản nhạc quý dị như vậy chỉ có Vương Hiểu Quyên, giả dụ đằng sau quán bar này thực sự có ẩn chứa âm mưu nào đó, như vậy nhất định bọn chúng sẽ nhắm vào một mục tiêu đặc biệt rồi ra tay, vậy bọn chúng sẽ lựa chọn người như thế nào?

Kiều Úc uống một mạch hết ly rượu, úp sấp lên quầy bar, buồn bực nói: “Chỉ là trong lòng tôi không thoải mái, muốn tìm một chỗ để phát tiết thôi, thế nhưng ngay cả trong quán bar hiu quạnh như vậy, thế giới này cũng chỉ trở lại một mình tôi... chỉ có mình tôi...”

Trần Âm theo dõi cậu thật lâu, nhỏ giọng hỏi: “Em có chuyện gì không vui? Nói ra đi, đừng để ở trong lòng, tôi sẽ giúp em giữ kín bí mật.”

Ban đầu giọng nói của anh ta trầm thấp êm tai, hiện tại nhẹ giọng xuống lại mang theo sự hàm xúc nhẹ nhàng mê hoặc, khiến người ta không kiềm chế được mà buông lỏng phòng bị, Kiều Úc cười nhẹ một tiếng ngẩng đầu, hình dáng người đàn ông thoảng chốc xuất hiện trước mặt, giọng nói tao nhã mê người giống như đã bay lên tận trời xa.

“Ha ha.....” Kiều Úc xua tay nói: “Tôi có gì mà không vui, tôi chỉ hận mình ngốc thôi... Tôi đã dùng tất cả để đánh đổi, nhưng đổi lại anh ta vẫn không yêu tôi.”

Nói xong một giọt nước mắt rơi trên mặt bàn màu tím, bọt nước bắn ra như một đóa hoa nhỏ.

Trần Âm đột nhiên cười một nụ cười không rõ ý tứ, trong ánh mắt quyến rũ hiện lên một chút trào phúng, “Không chừng là do em suy nghĩ quá nhiều, em đừng tạo cho mình quá nhiều áp lực, chỉ là do em uống say mà thôi.”

“Đúng, là tôi uống say, uống say cũng tốt.” Kiều Úc ngọ nguậy muốn đứng lên, hai chân nhũn ra lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất, Trần Âm ôm cậu, hương thơm thanh nhã phủ vào mặt cậu.

Nước mắt Kiều Úc trào ra, không rơi xuống mà đọng lại ở mí mắt, lộ ra vẻ vô cùng đáng thương, cậu một hồi khóc một hồi lại cười, lẩm nhẩm nói, “Hôm nay tôi... không nên tới, tới đây để làm gì, anh ta vẫn yêu người khác, mà tôi chẳng qua chỉ là công cụ tiết dục của anh ta mà thôi! Có lúc tôi... thực sự muốn giết anh ta!”

Nói tới đây nước mắt rốt cuộc cũng không nhận được nữa mà rơi xuống, Trần Âm vuốt ve khuôn mặt nhăn nhui của Kiều Úc, mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười âm độc, “Bảo bối em uống say rồi, khi tỉnh lại mọi thứ sẽ tốt hơn, người em yêu và người em hận tất cả bọn họ đều có lỗi với em, cho nên bọn họ đều phải chết, phải chết...”

Giọng nói dịu dàng vô cùng mê hoặc vang lên bên tai Kiều Úc, một ngón tay mềm mại lại lạnh lẽo đặt ở sau gáy Kiều Úc, “Ngủ đi, bảo bối.”

Trước khi rơi vào hôn mê, Kiều Úc ở vị trí không ai nhìn thấy đã nở ra một nụ cười khôn khéo

52. Chương 52: Giáo Đường Đắm Máu Của Quỷ

Editor: Ken aka Cụt chan

Beta: zizi

=====

Nằm ở ngoại ô thành phố nhà thờ Hill Augustine (tên tiếng Hán là: Hi Nhữ Tư Đình), có kiểu kiến trúc gothic cổ nhất thành phố T. (gothic: kiểu nhà ở ngày xưa dành cho quý tộc, hay thấy trong phim kinh dị)

Giáo đường to lớn, giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên trời, trên mái vòm sắc nhọn có khắc những hoa văn tinh xảo, cửa sổ thủy tinh nhỏ dài với bức tranh thánh mẫu Ma-ri-a màu sắc rực rỡ, hết thảy đều mang vẻ trang nghiêm mà long trọng.

Thế nhưng ở cái nơi người người cung kính cầu nguyện, tiến hành đại lễ Mi-sa (đại khái là tiến hành tái diễn cái chết của Chúa trên thánh giá ngày xưa) lại không hề biết, tại đây sâu thẳm trong giáo đường to lớn tráng lệ này đang cất giấu tội ác đen tối nhất thế gian.

Kiều Úc nằm trên đàn tề màu tím, thân thể bị sợi xích màu vàng trời buộc gắt gao, phía sau một đám giáo đồ áo trắng đang quỳ, dáng vóc tiêu tụy cúi đầu ngâm tụng kinh văn. Thần trí cậu nhanh chóng thanh tỉnh, nhưng thể nào cũng không thể mở được mắt ra, hai mắt cứ như không nghe lời mình bị người ta cưỡng ép che lại, trước mắt một mảnh tối đen cái gì cũng nhìn không được.

Cậu biết chính mình bị Trần Âm bắt đi, nhưng cụ thể là đang ở đâu thì cậu căn bản đoán không ra, ngừng thở đồng tai lắng nghe, mơ hồ có thể nghe được tiếng trẻ em ca hát, trong lòng hiểu rõ, nơi đây đoán chừng cách giáo đường không xa.

Lúc này truyền đến một hồi tiếng bước chân trầm ổn, sau đó vị trí bên cạnh Kiều Úc hơi lún xuống, một bàn lạnh lẽo lướt nhẹ qua mặt cậu, cảm giác ấy giống như bị rắn độc quấn quanh, khiến người ta không rét mà run, lông mi Kiều Úc bất an run lên.

Trần Âm cười nhẹ một tiếng: “Tĩnh?”

Kiều Úc mở hai mắt ra, đường nhìn đối diện với ánh mắt quyến rũ đa tình kia, trong lòng bắt đầu tính kế bước tiếp theo nên đối phó với người đàn ông giáo hoạt này ra sao.

Trần Âm dùng ngón tay trắng nõn thon dài trượt trên mặt đến mũi Kiều Úc, thấp giọng nói: “Hiện tại cảm giác thế nào? Nhớ tới người mình yêu là lại đau lòng sao?”

“Đầu của tôi rất đau..... Trần Âm anh.....” Kiều Úc mơ hồ mù mịt muốn ngồi dậy, thế nhưng bị dây xích màu vàng trên người khóa chặt lại không thể động dậy, “Nơi này là chỗ nào, anh đưa tôi đến đây là muốn làm gì?”

Giọng của cậu mang theo thanh âm ôn nhu mới vừa ngủ dậy, đồng thời còn hơi run, như là ý thức được chính mình bị mắc lừa.

Trần Âm rất hài lòng với phản ứng của Kiều Úc, ưu nhã nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài, “Em không cần biết đây là đâu, chỉ cần biết tôi sẽ giúp em như vậy là đủ rồi.”

Kiều Úc cố ý làm bộ hoảng sợ giật mình lùi ra sau, mau nước mắt mà nói: “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Tôi chỉ là đi quán bar uống rượu, cái gì cũng chưa làm, anh đem tôi bắt tới đây rốt cuộc muốn làm gì? Thả tôi ra..... tôi phải về nhà.”

Trần Âm ôn hòa nhếch miệng cười, vẻ mặt ma mị giống như một đóa hoa thược dược diễm lệ, hắn đưa tay trấn an cậu, vỗ về ngực Kiều Úc: “Em không cần sợ hãi, tôi sẽ không thương tổn em, trên thế giới này chỉ có tôi mới có khả năng cứu em. Em không phải hận thấu xương người em yêu hay sao, tôi sẽ giúp em báo thù, đem bọn họ từng bước từng bước diệt trừ thế nào?”

Kiều Úc thấy Trần Âm rốt cuộc nhìn không được mà lộ ra móng vuốt, trong lòng không khỏi vài phần vui mừng, nhưng trên mặt vẫn một mực bày ra bộ dáng hoảng sợ.

Cậu sợ tới mức toàn thân phát run, nước mắt lưng tròng như sắp khóc, “Tôi không cần báo thù, các người bắt tôi là phạm pháp! Tôi muốn khởi kiện buộc anh ngồi tù.”

Trần Âm cười nhạo một tiếng, đám giáo chúng đang cúi đầu phía sau cũng nở nụ cười.

“Quả nhiên vẫn là đứa trẻ miệng còn hôi sữa, chẳng lẽ em còn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình hay sao? Hiện tại không phải em uy hiếp tôi, mà là tôi có nguyện ý thả em đi hay không. Em ngoan ngoãn một chút, thì sẽ ít chịu khổ, nếu không đừng trách tôi không thương hoa tiếc ngọc.”

Kiều Úc giật mình run lên một cái, khóc nức nở nói: “Kia.... Vậy anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Trần Âm vén áo choàng màu đỏ rực lên, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, hắn tiến đến, đôi môi mỏng dán lại gần má Kiều Úc, thấp giọng nói: “Tôi không muốn gì cả, chỉ muốn cùng em làm giao dịch. Tôi cảm thấy hình như em không có được cảm giác an toàn, em nhất gan yếu đuối, đối với tình yêu rụt rè sợ hãi, cho dù bị phản bội cũng nhẫn nhịn, như vậy cuộc sống của em không một mối hay sao?”

Kiều Úc cắn môi dưới, đôi mắt hạ xuống, “Tôi, tôi không có.”

Trần Âm tiếp tục khiêu khích, nói tiếp: “Bảo bối à, kì thật thì trong lòng em đang rơi lệ đúng không? Tình yêu đồng tính vốn đã là tội ác, cho dù em có yêu ai thì kết quả người đó cũng sẽ tổn thương em, như thế đáng sao? Em trả giá nhiều như vậy nên bị người ta vứt bỏ sao?”

Trong lời nói của hắn mang theo mười phần hàm xúc mê hoặc, giọng nói hơi hệt nhưng lại cố ý hạ thấp giọng dần, làm cho người ta trong nháy mắt như đã từng trải qua đau khổ.

Sắc mặt Kiều Úc trở nên trắng bệch, chảy nước mắt nhìn Trần Âm nói: “Tôi cho dù hận..... Có thể làm thế nào?... Tôi cái gì cũng không làm được..... Tôi sợ....”

Trần Âm thấp giọng cười, thanh âm trầm ấm vang lên trong nhà thờ, tất cả tín đồ áo trắng toàn thân run rẩy, cảm thấy ớn lạnh.

“Cho nên, tôi mới nói là chỉ có tôi có thể giúp được em. Chúng ta cùng làm giao dịch đi, tôi giúp em diệt trừ tất cả người mà em hận, ngược lại, em.....tặng tôi một thứ để trao đổi.”

Đây là vấn đề trong lòng Kiều Úc mong chờ nhất, cậu đoán rằng Trần Âm có liên quan đến cái chết của Vương Hiểu Quyên và anh em nhà Lâm gia, thế nhưng suy nghĩ rất lâu cũng không đoán ra, hẳn giết dây người khác giết người rốt cuộc có mục đích gì, hiện tại Trần Âm nếu nhắc tới chuyện này rồi, chính mình ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể mắc bẫy của hắn được.

Trần Âm thấy Kiều Úc cúi đầu, sắc mặt tái nhợt không biết đang suy nghĩ cái gì, liền nghĩ cậu sợ hãi, vì vậy cười nói: “Đừng sợ, tôi đây là không phải muốn dùng mạng sống của em để trao đổi, món đồ tôi muốn đổi với em mà nói căn bản là không đáng giá, việc mua bán này đối với em tuyệt đối không có hại.”

Kiều Úc do dự hồi lâu, mở miệng yếu ớt nói: “Anh rốt cuộc muốn gì? Tôi không có tiền cho anh đâu.”

Trần Âm nhún vai cười, “Tôi không cần tiền, chỉ là muốn một món đồ trên người cậu thôi.”

Nói xong hắn đối với tín đồ phía sau phất tay, một thanh niên trẻ tuổi mặc áo choàng trắng mang theo chiếc khay màu vàng tiến đến: “Chủ nhân, thứ ngài muốn đây.”

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người đàn ông, trong nháy mắt sắc mặt người đàn ông đó chợt biến, toàn thân không ngừng run rẩy, đồ vật trên khay trong nháy mắt rơi xuống đất, Trần Âm nhăn mày lại nhìn không được một cước đạp vào bụng người đó, “Rác rưởi! Đem ra ngoài, chặt đứt một cánh tay.”

Sau đó hai giáo đồ tiến lên, kéo người đàn ông đang khóc lóc thảm thiết ra khỏi phòng, trong nháy mắt giáo đường rơi vào tĩnh mịch.

Trần Âm đeo bao tay màu trắng vào, nhặt con dao ở trên sàn nhà, chậm rãi đi tới trước mặt Kiều Úc, “Nếu em đồng ý, chúng ta bây giờ sẽ bắt đầu.”

Kiều Úc thật sự không biết Trần Âm rốt cuộc muốn làm gì, vì thế làm bộ hoảng sợ hét ầm lên, ở trên dàn tế ra sức giãy dụa, “Không! Anh đừng giết tôi! Đừng tới đây đừng tới đây!”

Trên gương mặt tuấn mĩ của Trần Âm hiện lên một chút không kiên nhẫn, hắn khẽ động đôi mi thanh tú, lập tức có bốn tín đồ áo choàng trắng xông đến, đè tay chân Kiều Úc xuống.

Bốn người đàn ông này đều rất thô bạo, vừa nhìn cũng biết từng học qua chút võ thuật, Kiều Úc không mất nhiều sức cũng có thể dễ dàng thoát khỏi họ, thế nhưng hiện tại bộ dáng Trần Âm như người đẹp rắn rết thật sự là đúng khẩu vị của cậu, cậu thật muốn nhìn xem, người đàn ông so với hoa còn đẹp hơn này rốt cuộc muốn chơi trò gì.

Cậu la đến khàn cả giọng, đôi mắt đỏ sưng đỏ, nhìn con dao trên tay Trần Âm, giật mình kêu la: “Thả tôi ra! Tôi muốn về nhà! Trần Âm anh đã đáp ứng là không giết tôi!”

Trần Âm nhíu đôi mi thanh tú, nhìn không được ở trên cổ Kiều Úc rạch một đường mỏng, “Em còn hành động vô nghĩa tôi lập tức giết em, tôi chỉ muốn lấy một món đồ trên người em, lưu lại mạng chó vô dụng của em.”

Nói xong liền chém dao xuống, hàn quang hiện lên, một viên đạn khói nhỏ nổ tung, ai cũng không thể thấy Kiều Úc như thế nào thoát được, trợn mắt nhìn lại người trên dàn tế đã không thấy bóng dáng.

Bốn người vạm vỡ nằm lăn trên mặt đất, ôm bụng run rẩy, Trần Âm đang cầm dao nhọn hung hăng đâm lên bàn tế, mà vị trí kia cũng chính là vị trí đầu Kiều Úc vừa nằm ở đó.

Tầng tầng sương mù dần tan, thân ảnh Kiều Úc đã nhảy đến trên cây thập tự ở trước cửa sổ thủy tinh đủ màu sắc sắc sỡ.

Trần Âm sững sốt một chút, tiếp theo đó trong ánh mắt lộ ra sát khí lạnh thấu xương, trên gương mặt diễm lệ giờ phút này lộ ra âm khí quỷ dị như ngọc diện Tu La.

“Cậu là đang giả bộ?”

Kiều Úc hừ lạnh một tiếng, “Coi như anh còn có chút đầu óc, ở trong rượu thả thuốc mê anh cho là tôi không biết?”

Trần Âm trong lòng vô cùng khó chịu, thần sắc càng thêm âm lệ tàn nhẫn, “Cậu ngay từ đầu đến quán bar đã chú ý rồi?”

Kiều Úc không mở miệng, đột nhiên nhảy lên, vung một dao ra nhắm ngay yết hầu của Trần Âm, Trần Âm hốt hoảng né tránh, áo choàng rơi xuống đất tán loạn thành một mảnh, hần lão đảo vài bước, Kiều Úc chính là không cho hần cơ hội để thở, lấy chân gạt ngã hần xuống đất.

Trần Âm nhỏ một ngụm máu, trên mặt tái nhợt xuất hiện tơ máu, giống như núi tuyết nở hoa, “Cậu rốt cuộc là ai?”

“Người đoạt mạng anh!” Kiều Úc lười nói lời vô ích với Trần Âm, cậu là muốn tốc chiến tốc thắng, đem Trần Âm đến cục cảnh sát thẩm vấn, nên động tác càng tàn nhẫn hơn.

Trần Âm nói về võ thuật căn bản không phải là đối thủ của Kiều Úc, chỉ có thể chặt vật né tránh, mà giáo đồ áo trắng từng người đều như thôn dân đầu gối đứng yên đó, không hề tiến lên ngăn cản.

Kiều Úc trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng động tác trong tay lại không dám chậm trễ, vung quyền đánh thẳng đến bụng Trần Âm một cái, tay phải dao nhỏ vung lên, Trần Âm sợ hãi né tránh, thế nhưng vẫn để lại trên mặt như hoa của hần một vết máu dài.

Máu tươi chảy ra, khuôn mặt Trần Âm nguyên bản đẹp đến hoàn mỹ bây giờ lại máu me đầy mặt, dữ tợn đến dọa người.

Hần gào thét một tiếng, toàn bộ cửa sổ thủy tinh màu sắc rực rỡ trong giáo đường ngay lập tức vỡ thành từng mảnh nhỏ, choang một tiếng rơi xuống đất, giáo đồ áo trắng thân thể run lên, giống như hồn phách bị làm kinh sợ, chột ngắc đầu lên.

Trần Âm che vết thương, dùng toàn lực né tránh công kích của Kiều Úc, hần đối với chúng giáo đồ áo trắng phát tay, nháy mắt mọi người run lên, đột nhiên ngừng đầu, tất cả trên mặt lộ ra sát khí dữ tợn, hướng về phía Kiều Úc đánh móc sau gáy.

Một cô gái trẻ trong số đó mặc áo choàng trắng ánh mắt đại ra, nhưng thân hình quỷ dị vọt đến phía sau Kiều Úc, giơ tay lên bóp cổ cậu, Kiều Úc kinh hãi cơ thể theo bản năng, cúi người xuống nhắc chân đạp ra phía sau, tiếp đó giơ tay xuống một đao.

Cánh tay của cô gái bị cắt qua, lại giống như không có cảm giác gì lần thứ hai đánh tới, Kiều Úc trong lòng sững sốt, không muốn tổn thương người vô tội, thế nhưng giáo đồ áo trắng càng lúc tụ lại càng nhiều, đem Kiều Úc bao vây lại, giống như lang sói muốn ăn thịt người, hung ác xông lên, đối với Kiều Úc bắt đầu cấu xé.

Kiều Úc chưa từng gặp qua tình thế tà môn như vậy, những người này hoàn toàn mất đi ý thức, linh hồn giống như bị Trần Âm khống chế, mỗi lần cậu định công kích Trần Âm, hần lại dùng giáo đồ không biết sống chết xông lên, thậm chí có vài người bị Kiều Úc dùng dao làm bị thương, da thịt đều bị rút ra, nhưng lại không có ý định dừng lại.

Kiều Úc bị những người này dùng lực giữ lại hoàn toàn không có cách nào di chuyển, nhìn thấy Trần Âm cách không xa cười vô cùng thâm độc, nhưng lại vô kế khả thi (không có cách nào để giải quyết).

Lúc này Trần Âm khẽ cười một tiếng, vẫy hai tay, áo choàng đỏ sẫm trong giáo đường bị gió thổi bay, “Cậu đã phá vỡ quy tắc của tôi, vậy nên tiếp theo nhận lấy sự trừng phạt đi!”

Sau đó, hần giống như làm đại lễ Mi-sa, hai tay để trước ngực thành dấu thập, miệng nhỏ giọng đọc chú ngữ, tất cả giáo đồ áo trắng đột ngột dừng lại, giữa cổ lộ ra thét một tiếng, đôi mắt phút chốc đỏ tươi một mảng.

Trần Âm cười điên dại, tóc đen trong không trung bay lượn, máu chảy trên má cùng khuôn mặt dữ tợn tạo nên hình ảnh quỷ dị, “Thiên đường có cửa cậu không đi, địa ngục vô môn lại chui vào, đây đều là ý trời! Người từ giáo đường này đi ra, đều không phải biến thành ác quỷ thì cũng là cái xác không hồn, cậu cần bản trốn không thoát!”

Hắn hung ác trợn tròn mắt, tròng mắt xuất hiện những đường tơ máu, hai tay gập lại quỳ trên đất, thì thầm hát.

Âm thanh này cùng bài nhạc chuông trong điện thoại của Vương Hiểu Quyên giống nhau như đúc, âm thanh trần hồng đoạt phách vang vọng trong giáo đường, mỗi nốt nhạc như đập vào trong màng nhĩ, hung ác xâm nhập vào tai, thẳng một đường tiến đến đến đại não của con người, đem máu thịt trong đầu khuấy đảo đến long trời lở đất.

Tất cả giáo đồ sau khi tiếng ca thì như đang đánh mất chính mình, có người cười cũng có người khóc, thất khiếu (hai mắt, hai tai, hai mũi, và miệng) chảy ra máu đỏ đậm, tiếp theo như mắc chứng cuồng loạn, cầm lấy bất cứ thứ gì có thể gây sát thương ở bên người nhắm đến Kiều Úc mà tấn công.

Mặc dù từ nhỏ đã trải qua chém giết nhưng khi Kiều Úc nhìn đến tình thế này cũng phải hoảng sợ, ngực không tự giác đập mạnh vài cái, trong lòng hoảng hốt nói: Đây rốt cuộc là tà ma ngoại đạo gì! Không lẽ trên đời này thật sự tồn tại người có thể thôi miên không chế người khác sao?

Không có thời gian suy nghĩ, Kiều Úc chỉ có thể kiên trì chiến đấu cùng với đám giáo đồ phát cuồng kia, hiện tại đã đến mức người chết ta sống, cho dù đây là những người vô tội, giờ phút này cũng là biến thành công cụ giết người không ý thức, cậu không cần thủ hạ lưu tình.

Nghĩ đến đó, Kiều Úc nhảy lên, hướng về giáo đồ phía sau tập kích một dao, dao nhỏ sắc bén dính máu càng thêm sát khí, vung dao xoay người, bước nhanh về phía trước, đuổi chân quét nhanh vài người trước mắt.

Một đám người ngã xuống lại một đám khác tiến lên, người trước ngã xuống, người sau lại lên đánh không xuể, Kiều Úc nghĩ muốn đến gần Trần Âm vài bước cũng không thể, dần dần sức lực của cậu không đủ để duy trì, sợ ý bị một giáo đồ đánh trúng, miêng gỗ đập mạnh vào vai phải cậu vang lên thanh âm chói tai, con dao nhỏ trong tay run lên, rớt xuống đất.

Trần Âm đứng trên đàn tế dùng giọng ca khổng lồ, nhìn Kiều Úc chống đỡ không nổi, cười điên cuồng, giơ hai tay lên đứng lên đối giai điệu.

Vốn là tiếng ca cao vút bỗng chốc uyển chuyển du dương, giống như thác nước trên núi trải qua mưa to gió lớn rồi lại chảy vào hồ sâu yên tĩnh, nhẹ nhàng uyển chuyển, róc rách uốn lượn.

Lúc này, tất cả các giáo đồ áo trắng đều dừng động tác, chết lặng đứng thành vòng tròn, đem Kiều Úc té ngã trên mặt đất vây khốn bên trong. Tiếng ca đầu độc lòng người lúc này ôn nhu như một con đom đóm bay qua, từ từ cuốn cuộn nổi lên thổi vào màng nhĩ.

Vết thương của Kiều Úc không chảy máu, nhưng lúc này lại càng ngày càng mơ hồ, cậu biết nhất định là tiếng ca của Trần Âm đang tác quái, vì thế hung hăng cắn vết thương một cái, máu chảy ra một chút thôi cũng đau đến tận xương, huống chi là dùng toàn lực mà cắn.

Cậu thiếu chút hét lên, thế nhưng đau đớn cũng không thể ngăn lại cơn buồn ngủ đang ập đến, trước mắt một mảng trời đất mù mịt, hốt hoảng nhìn thân ảnh Trần Âm dần hóa thành một màu đỏ ửng, cậu rốt cuộc duy trì không được, gục xuống đất ngất đi.

Trong giờ phút cuối cùng trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, Kiều Úc trong lòng mặc niệm: Tùng Dung, chỉ mong anh có thể tìm thấy tôi, nếu tôi còn có thể sống để nhìn anh nói.

53. Chương 53: Âm Mưu Ngầm Ngâm Nổi Dậy

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Vào lúc Kiều Úc ngã xuống, giọng hát của Trần Âm cũng dừng lại, tất cả các tín đồ mặc áo trắng bỗng nhiên như những người máy bị rút nguồn điện, trong nháy mắt ngã xuống không đứng lên được nữa.

Trần Âm che miệng vết thương trên mặt đang không ngừng chảy máu, chậm rãi đi về phía Kiều Úc, áo khoác dính máu đã khô màu nâu kéo trên mặt đất, tiếng vạt áo sần sạt trong không gian im lặng của giáo đường tạo nên sự âm thanh vô cùng chói tai.

Hắn cúi xuống, lấy tay vuốt ve đôi má lạnh buốt của Kiều Úc, “Cậu là người duy nhất sau khi nghe thấy giọng hát của tôi còn có thể giữ được sự tỉnh táo rất lâu mới bất tỉnh như thế này, không nghĩ tới cậu tuổi còn nhỏ như vậy mà bản lĩnh đã rất cao, chỉ có điều, cho dù cậu có tỉnh lại sẽ không nhìn thấy ánh sáng mặt trời ngày mai.”

Trần Âm cười khê, âm thanh kỳ dị khiến cho người ta vô cùng sợ hãi, “Lúc đầu nhìn bộ dạng cậu rất hợp với sở thích của tôi, bản lĩnh của cậu lại không tồi, tôi không đành lòng ra tay, thế nhưng...”

Nét cười nhạt dần sắc mặt đột nhiên biến chuyển, trở nên vô dữ tận tụy, hắn bóp chặt cổ Kiều Úc nghiêng rằng nói: “Mày như thế mà dám làm hỏng khuôn mặt của tao! Vậy cũng đừng trách tao ra tay độc ác, đem mày làm thành con rối của tao là quá lợi cho mày rồi, tao thật muốn bỏ đầu của mày ra, tra tấn mày từng chút, từng chút một!”

Nói xong hắn nhặt con dao rơi trên mặt đất lên, đưa một tay như ngọc ra đặt lên đầu Kiều Úc, mắt phượng nhắm lại, khê đọc chú ngữ.

“Con người là nguồn gốc tội lỗi, họa bắt đầu từ nhân, ta nguyện hướng về, bỏ đi tạp niệm, chân thần phù hộ, trong sạch cả đời...”

Giờ phút này vóc dáng tiêu tụy của Trần Âm giống như thiên thần cứu vớt chúng sinh, nhưng ai có thể ngờ rằng hắn lại là kẻ sát nhân cuồng bạo tàn nhẫn.

Trong lúc miệng hắn lẩm bẩm, khuôn mặt vốn nghiêm trang lại bắt đầu toát mồ hôi, sắc mặt cũng ngày càng trắng bệch cuối cùng hắn không thể tin được mở tròng mắt ra, run rẩy ngã xuống đất, hoảng sợ thì thào: “Tại sao có thể như vậy... Đại não của nó sao lại không nghe theo sự khống chế của mình, dường như bên trong có một cỗ lực thần bí nào đó chống cự lại, điều này không có khả năng!”

Trần Âm trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào Kiều Úc đang té xỉu, “Rốt cuộc mày là ai? Người bình thường không thể liên tục chống cự lại sự khống chế của tao! Trừ phi đại não đã qua cải tạo lại hoặc là người bị phong bế ký ức, chẳng lẽ mày...”

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Trần Âm càng thêm kích động, “Sẽ không... trùng hợp như vậy chứ.”

Nói xong hắn thử thêm lần nữa, kết quả vẫn giống nhau, khu vực đại não Kiều Úc cứ như là bị ai đó bịt kín lại, hắn không thể nào cảm nhận được, muốn phá tan rào cản kia lại giống bị viên đạn bắn ngược trở về.

Trần Âm ngã xuống đất, thân thể rã rời, “Cuối cùng thì mày là ai? Tại sao tao chưa từng gặp mày...”

=====

Kiều Úc mất tích đã tròn năm ngày, cả người Tùng Dung như rơi vào trạng thái điên cuồng, y thực sự nghĩ không ra Kiều Úc có thể đi đâu, tất cả những nơi có khả năng y đều đã tìm cả rồi, thế nhưng Kiều Úc giống như bốc hơi, cứ thế mà biến mất.

Hôm đó tan tầm y về nhà, mua loại cua Kiều Úc thích ăn nhất, thế nhưng về đến nơi lại phát hiện người đã không thấy đâu nữa, lúc ấy y tưởng rằng Kiều Úc tạm thời có việc phải ra ngoài, nhưng đợi suốt một đêm, ngay cả bóng dáng của cậu cũng không nhìn thấy.

Gọi điện thoại cho Kiều Úc hết lần này đến lần khác đầu dây bên kia luôn là ‘Xin lỗi, thuê bao quý khách gọi hiện giờ không liên lạc được.’

Y đem chuyện xảy ra ngày hôm đó suy nghĩ lại từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra được lý do tại sao Kiều Úc rời đi, tình cảm của mình cùng cậu ấy đã đến mức không muốn từ bỏ nhau rồi, Kiều Úc sao có thể cứ như vậy bỏ y mà không để lại một lời nhắn nào cả, giống như một cơn gió thoảng qua, thích thì đến không thích thì đi, lưu lại một người đối mặt với căn phòng trống vắng.

“Dạ Tinh, rốt cuộc là em đang ở đâu? Cho dù em muốn đi cũng phải nói cho anh biết em có đang an toàn không, đừng tra tấn anh như thế này mà?”

Tùng Dung suy sụp tinh thần tự vào sô pha, thanh âm khàn khàn vang vọng trong không khí, nhắc nhở y Kiều Úc đã đi mất, chỉ còn mình y cô độc.

Mọi người trong tổ trọng án không biết Kiều Úc mất tích, Tùng Dung lại càng giữ miệng kín như bưng, y không muốn vì việc của mình và Kiều Úc mà khiến mọi người phải lo lắng, tuy rằng mọi người vẫn làm công việc như trước đây, nhưng mắt thấy Tùng Dung càng ngày càng uể oải.

Hôm nay, Tùng Dung mang khuôn mặt vô cùng mệt mỏi đi vào phòng làm việc, Âu Dương cùng Thư Tinh cùng xông tới.

“Lão đại, gần đây anh rốt cuộc làm sao vậy, sắc mặt rất kém, có phải là bị ốm hay không?” Thư Tinh lo lắng hỏi.

Tùng Dung phát tay gạt đi, mỉm cười nói: “Tôi không sao, chẳng qua buổi tối nghỉ ngơi không tốt, không cần lo lắng.”

Âu Dương vừa nghe thấy câu này mắt lập tức sáng lên, cô cười hì hì hỏi: “Lão đại, miệt mài quá độ là không tốt đâu, cho dù tiểu Tinh mê người thế nào đi nữa cũng phải kiềm chế chút.”

Một câu nói đùa khiến cho mọi người xung quanh đều bật cười, nhưng sắc mặt Tùng Dung trong nháy mắt trắng bệch, y mệt mỏi khoát khoát tay, không nói câu nào đi vào phòng làm việc.

Âu Dương và Thư Tinh ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng có chút nghi hoặc: Cuối cùng thì lão đại làm sao thế, vì sao thoát nhìn... đau khổ như vậy? Chẳng nhẽ anh ấy và tiểu Tinh cãi nhau sao?

Lúc này Quân Chi cầm một tập tài liệu thật dày, vội vã bước đến trước bàn làm việc của Tùng Dung nói: “Lão đại, đây là toàn bộ tài liệu lúc trước anh muốn em điều tra, quán bar Mê Hoặc kia thực sự rất có vấn đề.”

Đầu Tùng Dung vang lên ong ong, thần kinh bên trong giống như bị người khác nắm đến phát đau, y xoa huyệt Thái Dương, cắn chặt môi.

Quân Chi nhìn thấy mặt Tùng Dung tái xanh, lo lắng hỏi: “Lão đại, cơ thể anh không khỏe à?”

Tùng Dung cầm cốc cà phê đen lên uống vài hớp thật to, mạnh mẽ xốc lại tinh thần, lắc đầu nói: “Tôi không sao, cậu nói tiếp đi, điều tra được những gì?”

Quân Chi không yên tâm nhìn y một cái, lưỡng lự mãi cuối cùng đem những lời khuyên Tùng Dung về nhà nghỉ ngơi nuốt vào trong bụng, anh rất hiểu Tùng Dung, lão đại đã từng sốt cao đến ba mươi chín độ vẫn khẳng khái đi bắt cướp, đôi khi ngoan cố như trâu vậy. Anh thở dài, nói: “Em theo ý của anh, đi dò xét những hồ sơ vụ án giết người trong ba tháng gần đây, quả nhiên phát hiện điểm giống nhau. Trong ba tháng gần đây thành phố T đã xảy ra tổng cộng bảy vụ án giết người, trong đó có sáu vụ là tình sát, đương nhiên bao gồm cả vụ án của Vương Hiểu Quyên giết Lâm Tường.”

Tùng Dung bắt đầu lật xem tài liệu, “Thủ pháp giết người của bọn họ giống nhau không?”

Quân Chi nặng nề gật đầu, “Nếu như nhìn thủ pháp giết người từ góc độ hẹp, thì sáu vụ án này không có điểm gì giống nhau, thế nhưng xem từ mức độ tàn nhẫn thì lại rất giống nhau. Em đi hỏi thăm hàng xóm của mấy kẻ sát nhân, bọn họ đều nhắc đến lúc bình thường thủ phạm đều rất nhã nhặn, thậm chí mấy người đó còn thường xuyên quyên tiền cho Hội chữ thập đỏ, ai cũng không nghĩ tới họ lại là kẻ giết người.”

Loại tình huống này làm cho Tùng Dung chợt nghĩ đến bài hát khiến cho tối hôm đó mình và Kiều Úc phát điên lên, nghĩ tới Kiều Úc trong lòng lại trở nên quặn thắt.

Quân Chi không chú ý tới Tùng Dung biến sắc, tiếp tục nói: “Sau đó anh nói cho em biết bài hát khiến cho người nghe đột nhiên phát cuồng, em liền đi tìm hiểu một chút cuộc sống hàng ngày của các sát nhân, kết quả đúng là tìm ra được, tất cả những người này đều đã từng đến quán bar Mê Hoặc, hơn nữa trong đó vài người có đĩa CD màu đen giống hệt của Vương Hiểu Quyên. Lão đại, anh quả nhiên đoán không sai, quán bar Mê Hoặc đó cực kỳ có vấn đề.”

Thực ra điều này Tùng Dung đã sớm đoán được, sở dĩ bảo Quân Chi đi điều tra chẳng qua là nghiệm chứng chút thôi, hơn nữa, Kiều Úc mất tích nhiều ngày như vậy, lấy hiểu biết của y với em ấy nói không chừng vật nhỏ này thực sự một mình đi đến quán bar, nghĩ đến việc có thể xảy ra Tùng Dung đứng ngồi không yên.

“Nếu tất cả bằng chứng đều hướng về quán bar Mê Hoặc này, vậy không nên trì hoãn, bây giờ chúng ta đến đó một chuyến.” Nói xong Tùng Dung cầm áo khoác, đứng lên, trước mắt liền tối sầm chút nữa thì ngã quỵ, ngồi lại trên ghế.

Quân Chi hoảng sợ bước lên đỡ y, “Lão đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng dọa em chứ?”

Tùng Dung cười khổ một tiếng, y sao có thể nói ra chuyện Kiều Úc bị mất tích, hiện tại mình tiều tụy như vậy còn không phải do mất ngủ tạo thành sao.

“Nào có chuyện gì, tôi rất khỏe, cậu thu dọn vài thứ đi, chúng ta lập tức xuất phát.”

Quân Chi giữ y lại, “Anh như thế này còn đi cái gì nữa hả, nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi đi, em gọi điện cho Dạ Tinh bảo cậu ấy đến đón anh.”

Tùng Dung nóng nảy, lập tức đoạt điện thoại của Quân Chi, quát: “Tôi nói tôi ổn cậu không nghe thấy sao? Cậu là đội trưởng hay tôi là đội trưởng? Cậu giỏi giang như vậy thì đừng ở trong tổ trọng án nữa!”

Buồn phiền mấy ngày qua kìm nén ở trong lòng thoáng cái bộc phát ra, trong đầu Tùng Dung cực kỳ loạn, y biết mình không nên phát hỏa với Quân Chi, nhưng y thực sự không thể kiềm chế được, vừa nghĩ tới Kiều Úc có thể ở quán bar Mê Hoặc, y không thể ngồi yên, hận mình không thể chấp thêm đôi cánh để bay tới đó.

Quân Chi ngây ngẩn cả người, nhìn Tùng Dung không thể tin nổi.

Tùng Dung cúi đầu thở dài: “Thực xin lỗi, tôi không nên nổi giận với cậu...”

Quân Chi cười gượng một tiếng, vỗ vỗ vai anh, “Không sao, lão đại, anh đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân mình, sẽ khiến cơ thể mệt mỏi. Em cũng biết không thể ngăn cản anh được, đi thôi, chúng ta đi đến quán bar thần bí này một chút.”

Tùng Dung cảm kích cười, khó có thể có người anh em tốt như Hạ Quân Chi luôn ở bên cạnh giúp đỡ mình.

Đang lúc hai người xem xong tài liệu chuẩn bị ra ngoài, Tề Tích đột nhiên mở tung cửa hoảng loạn xông vào.

“Lão đại! Không xong rồi.. khụ khụ... mau, mau nhìn TV! Tinh, tiểu Tinh... Cậu ấy... khụ khụ...”

Tùng Dung vừa nghe thấy hai chữ “tiểu Tinh”, sợ run cả người, túm lấy Tề Tích vội vàng hỏi: “Cậu nói rõ ràng một chút, tiểu Tinh làm sao?!”

Quân Chi cũng càng hoảng sợ, vừa vỗ vỗ cho Tề Tích dễ thở, vừa nói: “Cậu nói chậm một chút, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Tề Tích chỉ vào TV mà nói: “Mau, mau nhìn TV, kênh thời sự... Tôi... nói không rõ được.”

Quân Chi gấp gáp hận không thể đánh cho cậu ta hai phát, sắc mặt Tùng Dung trắng bệch mở TV ra.

“... Ngân hàng Hối Phong ở phía Nam thành phố đã xảy ra một vụ cướp với quy mô lớn, kẻ bắt cóc dùng súng bắt giữ một thanh niên, hiện tại cảnh sát đang cầm cự với kẻ bắt cóc, chuyên gia đàm phán chưa đến, tình huống hết sức nguy cấp, thông tin từ phóng viên XXX đưa tin toàn bộ...”

Trong hình ảnh là một mảnh hỗn loạn, rất nhiều lực lượng cảnh sát đang bao vây ngân hàng, xung quanh vô số người thét chói tai, kẻ bắt cóc trên tay cầm súng chĩa vào đầu con tin, mà con tin trong ngực hẳn nhắm mắt lại hiển nhiên đã ngất đi.

Con tin này không phải ai khác, chính là Kiều Úc. Sắc mặt cậu tái nhợt, môi trắng bệch, trên mặt dính máu, không biết sống hay chết.

Tất cả mọi người trong tổ trọng án đều sợ ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới Dạ Tinh bị bắt cóc, mà cả người Tùng Dung đều cứng đờ tại chỗ, người từ trên xuống dưới giống như bị người ta dội nước đá vào, cứng ngắt lạnh như băng bắt đầu run lên.

Dù thế nào y cũng không thể ngờ được, Kiều Úc mất tích nhiều ngày như vậy thế nhưng lại dùng cách này để xuất hiện trước mắt mình....

54. Chương 54: Phiên Ngoại. Đều Do Trung Thu Gây Họa

Editor: Ken aka Cụt chạn

Beta: zizi

=====

Kinh thành gần đây không mấy yên ổn, nghe nói triều đình phát lệnh truy nã một số trọng phạm — ‘Ngọc diện đạo tiên’ đã lên đến nơi này, theo dõi cống phẩm bình cầm thạch trong ngự thư phòng của lão hoàng đế, nói muốn vào đêm Trung Thu trăng sáng đến lấy đi.

Tin này làm khổ bộ khoái ở Lục Phiến môn, mất thấy ngày hội Trung Thu gần đến, cũng không thể về nhà đoàn tụ cùng gia đình, mỗi ngày đều phải đổ mồ hôi phòng cao độ, muốn ngủ một giấc yên ổn e rằng là hi vọng quá xa vời. Lục Phiến môn từ trên xuống dưới khổ không tả nổi, trong lòng đầy oán niệm, hận không thể ngay lập tức bắt được ‘Ngọc diện đạo tiên’ lãnh chút tiền thưởng mua bánh Trung Thu ăn.

Bất quá, tuy rằng kinh thành trên dưới ai cũng hoảng sợ, trong ngoài đều không bình yên, nhưng luôn có vài người lơ đãng, vẫn ha hả uống chút rượu, thỏa sức vui đùa, tự do tự tại, rất khoái hoạt.

Muốn hỏi người kia là ai, đương nhiên là đầu lĩnh của Lục Phiến môn Tùng Dung. Người này bình thường tướng mạo rất tốt, mày kiếm mắt sáng, oai phong tiêu sái, vung quạt lên dáng vẻ phong lưu nói không hết, khi cười nhiều nữ nhân đều mê luyến, nhìn tổng quát là phong lưu khéo léo, cách ăn nói như thể hiện hết được hoài bão, khát vọng.

Tướng mạo tốt như vậy, nổi bật gây chú ý, hơn nữa còn giữ chức quan đứng đầu Lục Phiến môn, trong nhất thời danh hào ‘Phong lưu công tử’ vang vọng cả kinh thành.

Hôm nay ngày mười bốn tháng tám, gió đêm nhẹ nhàng, lễ hội hoa đăng vô cùng náo nhiệt, hai vị công tử mặc cẩm bào không nhanh không chậm tiêu sái thưởng rượu nơi lầu hoa, một người rất thích ý cầm quạt giấy phe phẩy, một người thần sắc đầy lo lắng, ánh mắt nhả nhẹn lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Tùng đại nhân, người và ta đều là mệnh quan triều đình, nơi trăng hoa này nên ít lui tới thì hơn.”

Dao Phiến công tử không kiềm chế được mỉm cười, lông mi nhếch lên nói: “Quân Chi lão đệ, không nên nói như vậy, tục ngữ có câu hôm nay có rượu hôm nay say, ta và đệ dù sao cũng đến đây vui vẻ, cùng triều đình có quan hệ gì đâu?”

Lời này nói ra mang chút ngạo mạn, rõ ràng không đem triều đình cùng hoàng thượng để vào mắt, đơn giản các huynh đệ Lục Phiến môn ai cũng biết tính tình của Tùng Dung là như vậy, phong lưu không kiềm chế được rước lấy tai họa, nhưng bản lĩnh cao siêu, đầu óc cũng rất thông minh, ít nhiều trọng án đại án đều do y phá, bao nhiêu người nghĩ muốn hại y, cũng nên cân nhắc trước.

Hạ Quân Chi bắt đầu đi lắc đầu, thở dài nói: “Cho dù như thế, chúng ta vẫn còn công vụ trên vai, trước mắt ngày mai là lễ hội Trung Thu, còn không thấy bóng dáng của cái tên Ngọc diện đạo tiên, chúng ta không những không bắt người mà còn đến nơi này, nếu như Hoàng Thượng biết chắc chắn sẽ bị rơi đầu.”

Tùng Dung mỉm cười, vỗ vỗ vạt áo: “Không vội không vội, chỉ là tên tiểu tặc, chúng ta không cần lo lắng như vậy, việc này nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ bằng trước mắt thưởng thức các cô nương của Noãn Oanh các, tất cả đều quốc sắc thiên hương.”

Hạ bỏ đầu lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng một lần nữa cảm thán: Nếu không phải bản thân mình quen biết Tùng Dung đã lâu, cũng tận mắt chứng kiến y phá nhiều vụ kỳ án, hiện tại thật sự đã cho rằng đây là một kẻ trắng hoa.

Lúc này hai người đang ở trong thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành ‘Noãn Oanh các’, mắt thấy ngoài cửa một đám oanh oanh yến yến đầy mùi son phấn đi tới, Hạ Quân Chi vội vàng lui lại phía sau vài bước, liên tục xua tay: “Tùng huynh, thịnh tình như vậy Hạ mạo thật sự nhận không nổi, nhớ tới còn vài việc chưa làm, xin phép cáo từ.”

Tùng Dung cười nhẹ, phẩy quạt ngăn cản đường đi của người kia: “Quân Chi huynh đệ chớ hoảng sợ, hôm nay mang đệ tới đây chủ yếu là để mở mang tầm mắt, nam nhân mà, ít nhiều cũng sẽ có ham muốn, người.... một không uống rượu, hai không cưới thê, cũng chẳng đến những nơi trăng hoa, không lẽ Hạ huynh đoạn tụ?” (ý chỉ gay đố)

Một câu vừa nói ra làm Hạ Quân Chi á khẩu không thể đáp trả, khuôn mặt tuần tú nhả nhận thoáng đỏ bừng: “..... Tùng, Tùng huynh, chớ lấy chuyện này ra đùa.”

Tùng Dung cười ha hả, kéo tay áo của hắn đi vào trong, “Ngọc diện đạo tiên kia ta đã có cách đối phó, Quân Chi huynh đệ cứ đi theo ta.”

Suy cho cùng cũng là thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành, đình đài lầu các, cột nhà và xà ngang được khắc hình không quá tráng lệ, các cô nương nơi này đều là những người lão luyện trải qua phong nguyệt, tất cả rất tinh mắt, liếc một cái liền nhận ra Tùng Dung, đương nhiên nhìn ra được vị công tử mặc cẩm bào đi chung với y cũng là người phú quý.

Tú bà cầm cây quạt, chào đón nhiệt tình, “Yêu, ngọn gió nào đưa Tùng đại nhân đến đây nha, thật vinh hạnh cho Noãn Oanh các này, ngài vài ngày không đến, Tình Tình cô nương rất nhớ ngài a. Ai da, vị công tử này là ai? Rất tuần tú a.”

Tùng Dung phe phẩy quạt, mày kiếm nhếch lên, “Âu Dương ma ma, người khỏi cần nhắc ta, lâu rồi không gặp Tình Tình, ta cũng rất nhớ nàng.”

Nói xong dùng ngón tay chỉ Quân Chi, “Vị này là thân thích phương xa của ta, cứ gọi hắn Hạ công tử là được, hắn sớm nghe nói đến đại danh của Noãn Oanh các, Âu Dương ma ma hãy đối đãi hắn tử tế a.”

“Ai da, hóa ra là Hạ công tử a, Noãn Oanh các chúng ta đảm bảo, các công nương ở đây nhất định sẽ khiến nhị vị công tử vừa lòng.” Nói đến đây, tú bà bộ dáng thướt tha, xoay thắt lưng, vẫy khăn tay vội vàng phân phó, “Xuân Hoa, Thu Nguyệt, Hạ Hà, Đông Mai, đi ra tiếp khách. A Bạch, lên lầu mời Tình Tình cô nương xuống đây.”

Một tiếng vang vọng hoa lâu, Hạ Quân Chi xấu hổ không biết làm thế nào, trái lại Tùng Dung rất tiêu điều tự tại, hai bên trái phải đều có tiểu nha đầu thanh tú hầu hạ, phe phẩy cây quạt cười rất khoái hoạt.

Không lâu sau Xuân Hoa, Thu Nguyệt, Hạ Hà, Đông Mai bốn vị hoa khôi đều được mời ra, Tùng Dung trái phải đều ôm, nhất thời cười đến quên cả phương hướng, Hạ Quân Chi xuất thân là môn đệ thư hương (ý chỉ một sách ý) nào biết đến loại tình huống này, mắt thấy một đám noãn ngọc thơm mát vây quanh, cả người cứng ngắc sắp duy trì không nổi.

Trong chốc lát Tình Tình cô nương cũng đi xuống lầu, phần điều ngọc thể, ánh mắt ẩn tình, thật sự là đệ nhất mỹ nhân, nghe nói Tình Tình cô nương tên thật Thư Tình, vốn là tiểu thư khuê các, chẳng may gia đình sa sút nên lưu lạc phong trần. Tuy thế nhưng nàng lại chỉ một lòng hướng đến Tùng Dung, coi như cũng là nữ nhân si tình.

Lúc này nhiều người cười nháo, trên lầu các đột nhiên truyền ra một tiếng đàn, tuy rằng bị tiếng cười nói át đi không ít, nhưng có thể nghe ra tiếng đàn thanh lệ thoát tục.

Tùng Dung nhấp chén rượu trong tay, cười hỏi tình nhân trong lòng: “Tình Tình, tiếng đàn này là do ai tấu diễn?”

Tình Tình đôi mi thanh tú nhìn lên, “Công tử có điều không biết, trước đó vài ngày có hai người lai lịch không rõ ràng đến đây, một người là cao thủ về cầm, một người kĩ năng về múa vô vô song, hôm nay vừa lúc lại tới, có lẽ bọn họ sẽ biểu diễn.”

Tùng Dung vừa nghe đến đây liền hứng thú, thu quạt hỏi: “Nga, ta thật muốn nhìn một cái, không biết đúng hay không người nọ cũng tuyệt sắc như Tình Tình.”

Tình Tình xấu hổ đỏ mặt, dùng bàn tay trắng đánh nhẹ Tùng Dung như làm nũng, “Công tử lại bắt nạt người ta. Hai người kia mới đến không lâu, ngay cả thiếp cũng chưa nhìn thấy mặt bao giờ, thật đáng tiếc a.....”

Đang bị bao vây một bên không thể làm gì nhưng Hạ Quân Chi vẫn hứng chí hỏi, “Đáng tiếc cái gì?”

Tình Tình trước mắt thấy hai vị khách quý bị hai người không rõ lai lịch kia hứng thú, trong lòng có chút mất hứng, nhưng là trên mặt vẫn hiện lên ý cười nói, “Đáng tiếc hai người họ đều là nam nhân, cho dù là hảo cầm nghệ, khiêu vũ diệu kì thì cũng đâu thể làm gì. Nếu hai vị muốn nghe cầm ca, không bằng đến đây, Tình Tình nguyện hầu hai vị công tử.”

Không biết vì sao hai mắt Tùng Dung nheo lại, bất động thanh sắc gọi lên khoe miệng, “Thật không cần, nếu là nam nhân mà có kỹ nghệ tuyệt như vậy thì nên nhìn thử, có phải hay không, Quân Chi huynh?”

Hạ Quân Chi không rõ nhìn Tùng Dung, chẳng biết y ở trong bụng có quỷ kế gì, không thể làm gì khác đành phải phụ họa gật đầu.

Lúc này, bên trong lầu các phía sau bức rèm một công tử áo trắng đi ra, thân hình cao gầy nhưng không làm giảm phong thái, trong giơ tay nhắc chân lộ ra vẻ đẹp tinh mịch, hấn vén áo choàng lên, gảy dây đàn, đàn tranh vang một tiếng, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Phía sau bức rèm màu hồng nhạt một công tử mặc y phục đỏ chằm chậm đi ra, thân hình tuyệt đẹp, nhiệt huyết tràn trề, hé ra gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười bướng bỉnh, hướng chung quanh đánh giá vài lần, từ từ theo tiếng đàn nhảy múa.

Tiếng đàn như vỡ ngọc như hư không, khi thì tinh mịch uyển chuyển, khi thì kích động lòng người, tri âm tri kỉ, sóng to gió lớn, tiếng đàn róc rách chảy qua tấm màn che, vang vọng lầu các, mà trên đài vũ đạo như ngọn lửa nhiệt tình hòa theo tiếng đàn khí phách câu dẫn lòng người, đem nữ tử quyền rũ cùng nam tử khí khái hoàn mỹ cùng kết hợp một chỗ, ý cười xinh đẹp hồn xiêu phách lạc!

Bình bạc vỡ tuôn đầy mạch nước, ngựa sắt dong xô sát tiếng đao (trích hai câu thơ trong Tì bà hành), theo tay ngọc của bạch y công tử mà vung lên, tiếng đàn tiêu sái hơi ngừng lại, mà hồng y công tử cũng dùng tư thế tuyệt đẹp xoay người đứng trụ, trong nhất thời cả đại sảnh yên tĩnh không tiếng động, sau một lúc lâu, hàng loạt tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi vang lên.

Tùng Dung mắt mang ý cười, môi cũng nở nụ cười, vung cây quạt ra phía sau vẩy gã sai vặt tới, nhỏ giọng nói vài câu, sau đó cười đến vô cùng khác thường không ai có thể đoán ra, mà Hạ Quân Chi đã sớm bị một màn phấn khích này làm cho mất hồn, ngón tay kích động run rẩy, “Thế gian khó có được tiếng đàn thanh khiết và diệu múa tuyệt diệu như vậy.”

Gã sai vặt chạy đến chỗ tú bà nói vài câu, nàng ta hiểu rõ cười cười, lắc mông đi vào phía sau, không bao lâu, hai vị công tử liền đi ra.

Hồng y công tử quả nhiên quyền rũ đa tình, vừa nhìn thấy Tùng Dung và Hạ Quân Chi liền cười hành lễ, “Tề Tích hướng hai vị công tử vấn an.” Mà bên cạnh là bạch y công tử đứng thẳng ở đó, không chào hỏi cũng không nói chuyện, thậm chí cũng không bỏ chiếc mặt nạ màu bạc đang đeo trên mặt xuống.

Tùng Dung phát tay với đám oanh oanh yến yến xung quanh, đợi cho mọi người đều rời đi, mới cười cười nói: “Điệu múa của Tề Tích công tử thật làm người khác mở rộng tầm mắt, Tùng mỗ vô cùng yêu thích,

bất quá, có phải hay không Tùng mỗ đắc tội hai vị, vì sao vị công tử đánh đàn này lại không muốn cho xem dung mạo thật.”

Tề Tích túm lấy ống tay áo của bạch y công tử, người nọ không cam tâm tình nguyện thấp giọng nói: “Tại hạ Dạ Tinh.”

Thanh âm như tiếng ngọc vỡ mang theo sự lãnh đạm từ chối người ngoài cách xa ngàn dặm, làm cho người khác nhìn không được mà khiếm nhường hẳn, từ áo đến giày đều trắng toát, toàn thân lạnh như băng mang theo chút hơi người, hết lần này tới lần khác ở phía sau mặt nạ màu bạc lộ ra đôi môi diễm sắc, có chút câu dẫn.

Tùng Dung bị đối đãi như vậy trong lòng cũng không tức giận, phe phẩy cây quạt cười nói: “Dạ Tinh công tử là một cao thủ về cầm, tại hạ thật sự ngưỡng mộ, không bằng chúng ta đi vào bên trong các hảo hảo trao đổi một chút.”

Lời nói này cực kì vô sỉ, rất giống đám lưu manh, Hạ Quân Chi bất đắc dĩ thở dài trong lòng, biết rõ người ta là thanh niên trong sạch, còn nói ra mấy lời vô vị này thật là..... xấu hổ a, vừa định ra tay ngăn cản, lại bị một cánh tay mảnh khảnh nắm lấy ống tay áo.

Vừa quay lại, tầm mắt hiện lên khuôn mặt tươi cười, Tề Tích nhìn ra Hạ Quân Chi là người nhã nhặn, tuyệt đối không phải hạng trắng hoa, bỗng muốn nổi lên ý đùa, hần mềm yếu như không có xương ngã vào lòng Hạ Quân Chi nhỏ giọng nói: “Hạ công tử, chung quy người chỉ để ý Dạ Tinh, chẳng lẽ ta đây không đẹp bằng hần sao? Công tử là ghét bỏ ta sao?”

Hạ Quân Chi giật mình run lên, vì e ngại mà tâm tình không tốt trực tiếp đẩy hần ra, thế nhưng khuôn mặt đã đỏ hơn phân nửa, “Tề, Tề Tích công tử, người đây là làm..... Làm cái gì?”

Tề Tích tính tình trẻ con, nhìn đến Hạ Quân Chi như vậy trong lòng cười to, “Hạ công tử, chúng ta không nên nhìn nữa, Tề Tích bồi ngài đi ra ngoài một chút, nơi này có thể lưu lại cho Tùng đại nhân rồi.”

Nói xong dĩ nhiên nũng nịu cười, lôi kéo Hạ Quân Chi có chút ngu ngơ ra khỏi các, đem thân ảnh diễm lệ vừa lưu lại xóa sạch.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Tùng Dung và Dạ Tinh, Tùng Dung trưng ra điệu bộ công tử, tay phe phẩy quạt mà không nói, Dạ Tinh bị những lời nói vừa rồi của hần tức đến siết chặt nắm tay, nhưng cũng lười phản ứng với tên vô lại này.

“Dạ Tinh công tử, người cách xa ta như vậy làm gì? Sợ ta ăn thịt người sao? Đến đây, uống chén rượu, chúng ta tâm sự.”

Dạ Tinh hừ lạnh một tiếng, “Thật xin lỗi Tùng đại nhân, Dạ Tinh không biết uống rượu.”

Tùng Dung rót rượu ngon, có chút trẻ con nhú mày, “Ai.... Ta chỉ muốn trò chuyện với người, người như thế nào mất hứng như vậy, ta yêu thích tiếng đàn của người, thậm chí muốn làm tri kỉ với người, người như vậy là không nể tình thật là làm ta đau lòng.”

Nói xong dĩ nhiên ủy khuất lấy quạt che mặt, khoảnh khắc cảm động này hần không thể rơi vài giọt nước mắt, Dạ Tinh mặt không chút thay đổi, cắn chặt môi, bất quá lần này cũng rất phối hợp mà ngồi xuống.

Hần cầm lấy ấm trà rót cho mình và Tùng Dung, đôi tay như ngọc thạch cầm chén giờ lên nói: “Tùng đại nhân đã có thành ý như vậy, Dạ Tinh cũng không dám từ chối, chỉ hi vọng có thể lấy trà thay rượu biểu thị chút thành ý.”

Tùng Dung nheo mắt nhìn hần, đồng tử tối sầm lại, tiếp theo vươn tay nhưng lại không nhận chén trà, “Dạ Tinh công tử, chén trà này nhất định sẽ uống, chẳng qua... gặp nhau tức là có duyên, vì sao người lại không chịu không lộ mặt? Không lẽ là sợ người khác nhận ra người.”

Ngón tay nhỏ dài của Dạ Tinh dừng động tác, mỉm cười, như băng mỏng tan chảy nói: “Đại nhân chê cười, ta đây gầy đàn kiếm sống, thật sự mạo muội của ta tầm thường, sợ không vừa mắt đại nhân.”

Nói xong lời cự tuyệt liền định đặt chén trà xuống trước mặt Tùng Dung, Tùng Dung khẽ nhếch mày cũng không truy cứu, một phen cầm tay Dạ Tinh, sẵn tiện cầm lấy cái chén trong tay, đầu ngón tay Dạ Tinh bắt

giác run lên, sau đó rút lại, Tùng Dung lại bước bình lùi kéo, cười hì hì nói, “Một khi đã như vậy, Tùng mỗ cũng không miễn cưỡng, ta chẳng qua là luyện tiếu hoa nhân, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương người trong lòng, người nói có phải hay không, Dạ Tinh công tử?”

Tùng Dung dùng đầu ngón tay mập mờ vẽ gì đó vào trong lòng bàn tay Dạ Tinh, ngón trở về vòng trên mép chén trà, cười thật sự là đẹp, bất quá nụ cười này trong mắt Dạ Tinh là dạng vô sỉ háo sắc, hận không thể lấy dao ra đâm vào con mắt đáng ghét của hắn.

Trong lòng bực mình, nhưng bên ngoài vẫn mời trà.

Tùng Dung tiếp nhận cái chén một ngụm uống cạn, tiếp theo phe phẩy quạt nói “Trà đã uống, cảm tạ, Dạ Tinh công tử mời trở về đi, không cần ở lại nơi này cùng ta làm ô uế danh tiếng trong sạch.”

Dạ Tinh cho rằng Tùng Dung sẽ còn vô liêm sỉ mà dây dưa với hắn, trong lòng đang tính toán phương pháp thoát thân, thế nhưng chính là y lại dễ dàng thả mình đi, thật sự ngoài dự liệu của hắn.

Tùng Dung nhìn bộ dáng trờng hai mắt như không thể tin được của Dạ Tinh, miệng cười xấu xa nói: “Không lẽ Dạ Tinh công tử không muốn đi? Vậy cùng vui vẻ ta sẽ không ngại a.” Nói xong liền vô lại tiêu sái tiến tới, một phen ôm phía sau Dạ Tinh.

Eo nhỏ gầy được thắt bởi đai lưng màu lam nhạt, hình dáng bên ngoài rất đẹp, Tùng Dung thất thường, giơ tay lên sờ sờ, Dạ Tinh tức giận cả người run lên, vội vàng đẩy tên vô lại phía sau ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vô sỉ!”

Tùng Dung phe phẩy quạt trên tay cười tà nói: “Dạ Tinh công tử quá khen.”

“Hừ!” Dạ Tinh vuốt ve mặt nạ bạc, phát tay áo đi ra cửa phòng, lưu lại một mình Tùng Dung, nắm chắc phần thắng trên mặt liền gọi lên ý cười.

Lúc này đêm khuya vắng người, ánh trăng màu bạc soi sáng hậu viện của Noãn Oanh Các, Tùng Dung ôm một vò rượu lắc lư tiêu sái trên hành lang gấp khúc quanh co, vừa đi vừa ngâm: “Hận gặp nhau quá trễ, oán trở về quá nhanh, tơ liễu trường ngọc thông nan hệ...”

Bước chân lảo đảo, thân hình phù du, cảm bào nở rộng trên người, cây quạt tùy thân vất ở sau lưng, trông thế nào cũng giống loại ăn chơi trác táng, nếu thắt lưng không đeo thẻ bài có dấu hiệu của ‘Lục Phiến Môn’, ai cũng không thể đoán được con sâu rượu kia chính là cao thủ đứng đầu Lục Phiến Môn.

Đột nhiên, phía rừng cây hậu viện xuất hiện bóng đen, phóng qua mấy cây xà ngang được điêu khắc tinh tế, chợt lóe không thấy bóng dáng.

“Niên thiếu a khinh xa biệt, tình bạc a dị khí trịch, toàn bất chân tương ai, kiểm nhi tương ôi, thủ nhi tương huê, aa Cách nhi Kiểm nhi tương ôi, thủ nhi tương huê.... Diệu tai diệu tai! Ha ha.....” (trích Tây thương kí – trường đình tống biệt) (lão ý hát T_T)

Lúc này một đường sáng hiện ra, bay tới từ phía sau, y vừa ngân nga vừa ôm vò rượu di chuyển thân thể dễ dàng tránh thoát, ám khí sắc bén nháy mắt cắm vào cửa sổ, phát ra âm thanh nặng nề.

Tùng Dung dường như căn bản không biết xảy ra chuyện gì, tiếp tục vui tươi hơn hử đi về phía trước, lại có một mũi ám khí bay tới, thân hình y chợt lóe, không ai nhìn ra được làm cách nào tránh khỏi.

Dạ Tinh núp trong bóng tối thầm mắng một tiếng: Tên lưu manh không biết xấu hổ, thật sự là đụng trúng xui xẻo.

Tùng Dung cười hì hì nhặt ám khí dưới đất lên nhìn một chút, gõ vào vò rượu, lầu bầu nói: “Thứ này thoát nhìn thật thú vị, cũng không biết người nào tính khí trẻ con bước bình ném tới tới, ợ... ha hã..... nếu vậy ta đây nên trả lại cho người a.....”

Nói xong tiện tay ném một cái, ám khí mang theo luồng khí lạnh hướng về phía Dạ Tinh bay tới, đồng tử Dạ Tinh co rút lại, vội nhảy lên tránh thoát, thầm nghĩ một tiếng không tốt, người này tuyệt đối là giả say, việc này không nên chậm trễ, hiện tại phải động thủ!

Dạ Tinh từ phía sau cây lóe ra, rút ở bên hông bảo kiếm sắc nhọn hướng Tùng Dung đánh tới, Tùng Dung nhếch miệng cười, đầu cũng không quay lại, ném cái bình trong tay, cười nói: “Dạ Tinh công tử, hay ta nên gọi người một tiếng ‘Ngọc diện đạo tiên’ Kiều Úc? A, Tùng mỗ chờ đã lâu.”

Kiều Úc thân hình hơi ngừng lại, tiếp sau đó động tác như nảy sinh sát ý: “Người đã sớm nhận ra ta đến?”

Tùng Dung lấy quạt ra, thông dong ngăn chặn công kích của hắn, “Người và ta nhiều lần giao thủ như vậy, nếu như ngay cả thân hình của người ta cũng không nhận ra, thì vị trí đứng đầu bất kê truy nã của Lục Phiến Môn liền giao cho người làm.”

Đường kiếm của Kiều Úc căn bản nhìn không ra, nhẹ nhàng linh động như một mảnh vải, thế nhưng cả thanh kiếm như mang theo sát khí lạnh thấu xương, “Người làm sao biết được ta ở Noãn Oanh các?”

Tùng Dung nghiêng người đỡ lấy thanh kiếm, cây quạt chuyển động tự nhiên như nước chảy, “Kinh thành trên dưới có bao nhiêu kỹ viện lớn mà ta chưa từng vào? Noãn Oanh các đột nhiên xuất hiện hai vị công tử phong lưu không rõ lai lịch, một người mặc bạch y, một người mặc hồng y, không phải là người và tiểu sư đệ của người sao?”

“Huống chi.....” Tùng Dung kéo dài giọng, “Thân thể người ta đã sờ qua, như thế nào sẽ nhận sai.”

“Người vô sỉ!” Kiều Úc thẹn quá hóa giận, đâm kiếm hoa qua, “Hôm nay ta nhất định phải lấy mạng chó của người!”

Đang lúc khí thế cao trào, Kiều Úc đột nhiên bị choáng váng, cả người lảo đảo, thiếu chút nữa không thể cầm nổi thanh kiếm trong tay.

Tùng Dung cười cười xòe cánh quạt ra, xa xa nhìn hắn nói: “Kiều công tử, người định ở trong chén trà hạ độc, cũng phải qua được ánh mắt của ta mới được, nhuyển cân tán mùi vị không tồi chứ?”

“Người!.... Người đã làm gì với chén trà?” Kiều Úc trụ không được té ngã trên mặt đất, ánh trăng chiếu vào mặt nạ màu bạc phản chiếu bóng lưng thanh khiết, đẹp như không phải người phàm.

Tùng Dung ánh mắt tối sầm lại, nói: “Bất quá chỉ là ở trên mép chén trà của người sờ vài vòng thôi.”

Kiều Úc tức giận nói không nên lời, thân thể càng lúc càng mềm nhũn ra, khí lực toàn thân giống bị người khác lấy đi hơn nửa, dần dần một luồng nhiệt nóng trong người bùng lên, phần dưới eo thể nhưng lại có chút tê dại.

“Người còn cho cái gì vào? Vì cái gì ta..... ta.....” Mặt Kiều Úc đỏ lên, cả tai đỏ ửng nhìn như hoa lựu, mặt nạ màu bạc rớt xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn đẹp như tiên giáng trần trong bức tranh được yêu thích.

Tùng Dung cũng hoảng sợ, chính mình hạ độc nên bản thân cũng hiểu rõ, trừ bỏ nhuyển cân tán thực sự không có cái gì khác, thế nhưng nhìn phản ứng của Kiều Úc lại như là ... xuân được.

Cẩn thận nghĩ lại, Tùng Dung cười khổ, y thế nào lại quên chuyện trọng yếu như vậy, nước trà của Noãn Oanh các đều trộn kích tình được, mà nhuyển cân tán đúng lúc này lại là thành phần thuốc dẫn, trực tiếp đem hiệu quả được phát huy tối đa.

“Nóng quá a..... ta khó chịu.....” Kiều Úc dần dần đánh mất thần trí, trước mắt một mảng sương mù mờ lung cái gì cũng không nhìn thấy được, thân thể như bị thiêu đốt nóng rực, cấp bách muốn cái gì đó để hạ hỏa, hắn nắm lấy tay Tùng Dung, nghĩ thật mát, trực tiếp tiến sát đến lồng ngực y, toàn thân run rẩy.

Tùng Dung không nghĩ sự tình lại phát triển đến mức này, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao. Tuy rằng kinh thành khắp chốn đều biết y là phong lưu công tử, nhưng không ai biết đây đều là y cố tình làm cho người khác thấy, người mà y thích không phải là người đang nằm trong lòng y cũng là người mà y luôn phải đối địch, thân trọng bảo bối thiên hạ ‘Ngọc diện đạo tiên’ sao.

Đã sớm quên bắt đầu từ khi nào, y yêu thích trò chơi mèo đuổi chuột này, nhìn Kiều Úc trong lòng bàn tay y ngày qua ngày lần qua lần lại, cũng luôn có thể nhìn thấy dáng vẻ hắn, trong lòng như có hồ nước sâu.

“Bao nhiêu lần có thể đem người tróc nã về quy án nhưng rồi mềm lòng thả người đi, vì cớ gì người lại cứ trở về?”

Tùng Dung thở dài, đem Kiều Úc ôm lấy đi vào một khách gian, nằm trên giường Kiều Úc khó chịu đến muốn khóc, hần thần trí mê man tự xé rách áo mình, lồng ngực trắng nõn liền lộ ra, mang theo chút ửng đỏ đến mê người, làm cho ai đó hận không thể ôm lấy cưỡng hôn.

Tùng Dung mắt tối sầm lại, nhưng là nhịn xuống, ổn định tinh thần đắp chăn cho hắn, “Ta đi lấy nước lạnh giúp người, người ngâm vào là tốt rồi.”

Nói xong y vội vàng đứng dậy, y cũng không phải Liễu Hạ Huệ, nhìn người mình thích đang nằm trên giường cũng chỉ có thể kiềm chế không chạm vào, chính là Kiều Úc đột nhiên túm lấy tay áo y.

“Người đừng đi..... ta thật khó chịu..... Người..... giúp giúp ta một chút.....” Kiều Úc cảm thấy được máu toàn thân đều phóng ra, bộ vị nam nhân đã cứng rắn đến nỗi chảy ra chất lỏng trong suốt, hắn biết chính mình đang làm gì, thế nhưng lại bị dục vọng chinh phục, không thể không lộ ra vẻ mặt yếu đuối như vậy.

Tùng Dung nắm chặt nắm tay tận lực không nhìn tới hắn, sờ đầu hắn nói: “Người ngoan chút, lập tức sẽ không khó chịu nữa, người không cho ta đi chính là muốn hại ta.”

Kiều Úc hiểu ra đột nhiên nước mắt chảy xuống, xẹt qua gò má, tay hắn chạm vào bộ vị đang động tình của Tùng Dung, nhỏ giọng nói: “Đừng rời đi..... Ta thật sự chịu không nổi.....” Nói xong hắn gian nan đứng lên, xải bước ngồi lên người Tùng Dung, dùng bộ vị đang cứng rắn của mình chà xát bộ vị của đối phương.

Tùng Dung hít một hơi, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống, y cắn răng, cúi đầu nhìn thoáng qua Kiều Úc.

Mặt trắng hoa đào, khoe môi ma mị, quần áo trên người hỗn loạn rũ xuống bả vai, đôi môi mê người nhẹ nhàng hô hấp, ánh mắt ngập nước nhìn mình chằm chằm, rất ủy khuất.

Tùng Dung trong lòng thầm mắng một tiếng, xoay người đem Kiều Úc đặt dưới thân, “Kiều Úc, chỉ mong khi người tỉnh lại có thể nhớ ra chính mình đã nói gì.”

Nói xong liền bắt chắp hôn lên...

Một đêm vu sơn, áo ngủ bằng tơ lụa lộ vẻ nhu tình như nước, tiếng hô hấp mờ ám vang khắp phòng, làm mất đi vẻ yên tĩnh của ban đêm, vầng trăng sáng nhô lên cao, nhưng cũng lén lút đổ bóng mặt xấu hổ, trốn mặt sau đám mây...

Sáng sớm, Kiều Úc một đêm mệt mỏi dựa vào trong ngực, Tùng Dung thỏa mãn hôn một cái ướt đầm thái dương hắn, ngoài phòng có người gõ cửa.

Tùng Dung lặng lẽ đứng dậy, đi ra mở cửa, một gã sai vặt trên tay cầm thực hộp cười nói, “Công tử, đây là của thưởng quây nhờ ta đưa cho ngài.”

Tùng Dung khó hiểu hỏi, “Âu Dương ma ma đây là ý tứ gì? Như thế nào lại tặng ta?”

Gã sai vặt cười cười, “Hôm nay là lễ Trung Thu, thưởng quây nhà chúng ta chuẩn bị cho mỗi khách nhân một ít bánh Trung Thu, kể bên Hạ công tử cùng Tề Tích công tử cũng có một phần, công tử xin ngài vui lòng nhận cho.”

Tùng Dung cười gật đầu, tiếp nhận bánh trung thu, sau khi gã sai vặt đi, lén lút mở ra, bên trong đó có sáu cái bánh Trung Thu tròn tròn, còn tặng thêm một vỏ rượu ngon.

Bên trong còn có tờ giấy, mở ra xem: “Ngày hội trăng tròn, rượu ngon làm bạn, đại phúc, trông mong người đẹp, thỏa chí quân tử.”

Xem xong Tùng Dung bật cười, quả như không ngoài dự kiến, tú bà đưa vật này phần lớn đều trộn xuân được, nếu như ôm Kiều Úc làm nguyên đêm, hôm nay là hội Trung Thu, vật nhỏ này hắn không có khí lực đi trộm cống phẩm bình cầm thạch của Hoàng Thượng đi?

Nghĩ đến đây y lấy một cái bánh trung thu ra, nghĩ đến sau khi Kiều Úc tỉnh lại, thế nào lừa được hắn ăn....

55. Chương 55: Thi Thể Lạnh Lẻo Của Dạ Tinh

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Cổng ngân hàng Hối Phong bị hàng loạt cảnh sát phong tỏa, tuy rằng nhiều người trong lòng sợ hãi không dám bước lên, nhưng lại không kìm chế nổi tò mò mà tiến lại gần hàng rào cảnh sát xem náo nhiệt. Ngoài cửa ngân hàng, kẻ bắt cóc cầm súng quơ mạnh, cảnh sát vừa trấn an và giải tán quần chúng, vừa phải ổn định tránh cho kẻ bắt cóc manh động, tình cảnh thiếu chút nữa đã không khống chế nổi.

Đang lúc hiện trường ngày càng hỗn loạn, một chiếc xe màu đen lao đến, Tùng Dung dẫn theo toàn bộ thành viên tổ trọng án đồng loạt rút thẻ công tác trình diện, đi qua giải phân cách.

Trong đầu Tùng Dung vô cùng hỗn loạn, hận không thể lập tức lao qua giải phân cách để cứu người ra, thế nhưng hiện trường hỗn loạn như vậy, cho dù y có lo lắng cho Kiều Úc đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể bỏ mặc an nguy của tất cả mọi người, cho nên chỉ có thể cắn răng tự nhủ chính mình cần phải thật bình tĩnh.

Trên đường tới đây, y đã hỏi đội trưởng Triệu – người chỉ huy chiến dịch lần này, qua đàm phán đội trưởng Triệu đã đồng ý cho tổ trọng án được can thiệp, đồng thời cũng trao quyền chỉ huy cho Tùng Dung, nói cách khác an nguy của mọi người, tài sản của ngân hàng cùng tính mạng của Kiều Úc, tất cả đều đặt trên người Tùng Dung, y không cho phép mình có một chút sai lầm nào.

“Đội trưởng Tùng, đây là tài liệu anh yêu cầu.” Một cảnh sát đưa tài liệu cho Tùng Dung, tiếp tục nói: “Căn cứ theo lời khai của vài nhân chứng, lúc đầu kẻ bắt cóc này giả vờ mang thẻ đến rút tiền, đợi đến lúc nhân viên ngân hàng lấy tiền ra, hắn lập tức rút súng bắn chết nhân viên đó, sau đó mới uy hiếp con tin hiện tại.”

Tùng Dung che dấu chút run rẩy trong lòng, bình tĩnh tiếp nhận tài liệu hỏi: “Kẻ bắt cóc đưa ra điều kiện gì mới đồng ý thả người? Đòi tiền hay thứ gì khác?”

Viên cảnh sát trẻ dừng lại một chút, vẻ mặt trở lên lúng túng, “Nãy giờ kẻ bắt cóc không nói gì, cũng không đưa ra yêu cầu nào, chỉ khẳng khái đòi tất cả các đài truyền hình lớn đến hiện trường mới suy nghĩ tới việc thả người.”

“Đây là loại yêu cầu gì vậy? Có phải là hắn muốn thành danh đến điên rồi không? Không phải là muốn được giới truyền thông truyền bá thành danh nhân thế giới đấy chứ!” Tề Tích vô cùng khinh thường đá chân, trong lòng vừa căng thẳng vừa lo lắng.

Lông mày Quân Chi nhíu chặt lại, “Không chừng hắn cố ý muốn mọi người biết đến để dụ một kẻ nào đó ra chẳng hạn.”

Bầu không khí lập tức ngưng trệ, cảnh sát đặc nhiệm im lặng tiến lên, nếu kẻ bắt cóc nói ra mục đích của mình, bất kể là muốn tiền hay xe để chạy trốn đều dễ dàng thực hiện, thế nhưng hắn đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi mục đích thật sự của hắn.

Lòng bàn tay Tùng Dung không ngừng toát mồ hôi, hiện tại y không muốn quan tâm kẻ bắt cóc đó đang tính toán cái gì, tất cả suy nghĩ của y đều bị Kiều Úc chiếm giữ, y thậm chí muốn cứu người ra một cách bình an, trừ điều này ra y không còn yêu cầu nào khác.

Đúng lúc này, một giọng nữ hét to lên phá tan sự im lặng.

“A...! Giết người!”

Kẻ bắt cóc đeo chiếc mặt nạ màu đen, tay trái bóp chặt cổ Kiều Úc, tay phải giơ lên bắn vài phát súng về phía những người ở gần đó, trong nháy mắt vài người trong đám đông ôm tay ngã xuống đất, nhất thời nhuộm đỏ máu tươi.

Lại thêm vài tiếng súng khác tiếp tục vang lên, tất cả các cảnh sát bao vây quanh hiện trường đều đồng loạt rút súng nhắm về phía kẻ bắt cóc, người dân có mặt tại hiện trường hét lên chói tai, tình hình lúc trước vốn không không chế nổi, một lần nữa lại trở lên hỗn loạn.

Hắn chìa nòng súng về phía đám đông không chút lưu tâm, đặc ý vẩy vẩy súng giữa không trung, càn rỡ cười: “Đám ngu xuẩn các người bàn bạc thế nào rồi? Tìm toàn bộ giới truyền thông đến chưa? Sự kiên nhẫn của tao có hạn, thêm một lúc nữa đừng trách súng đạn vô tình.”

Nghe xong những câu này sắc mặt Triệu đội trưởng xanh mét, rốt cuộc không kiềm chế được, rút súng ra lao vào, Tùng Dung kéo anh ta lại nhưng chỉ xé được một mảnh áo, “Anh Triệu! Quay lại!”

Thế nhưng Triệu đội trưởng đã chạy vào trong vòng vây, anh ta giơ súng hướng về phía kẻ bắt cóc cười lạnh: “Chỉ cần anh thả người ra, cảnh sát sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của anh, bằng không mấy trăm khẩu súng ở đây luôn luôn có thể bắn vào anh, nếu anh không ngại có thể thử xem rốt cuộc anh nhanh hơn hay súng của tôi nhanh hơn.”

Người nọ đầu tiên là sững sờ nhìn anh ta, sau đó cười ha hả: “Anh có bản lĩnh thì nổ súng đi, tôi đứng đây cho anh bắn, anh cũng không chắc chắn có thể bắn trúng tôi, huống chi... tôi chết nó cũng không sống được!” Nói xong kẻ đó tì hòng súng vào trán Kiều Úc, cậu giống như một con rối tàn tạ không hề tức giận tựa vào ngực người đàn ông, vẫn không nhúc nhích.

Mấy cảnh sát trẻ xung quanh nhìn đội trưởng và kẻ bắt cóc bắt đầu xung đột, trong bụng cũng nóng nảy, căn bản là không thể suy nghĩ kĩ càng, bắn một phát súng xuống sát chân người đàn ông, kẻ đó cười lạnh một tiếng, giơ tay bắt trúng một cảnh sát gần đó.

Hiện trường trở nên vô cùng hỗn loạn, đám đông gào thét, tiếng hét và tiếng súng liên tục hòa vào nhau.

Tùng Dung quả thực giận đến tức điên lên được, mấy cảnh sát dưới quyền Triệu đội trưởng là đồ não giấy vô dụng, đã không nghe lệnh còn làm điều ngu xuẩn chọc cho kẻ bắt cóc phát điên, đúng là tự đi tìm chết.

Tề Tích và Quân Chi, còn có Âu Dương và Thư Tình đang duy trì trật tự cách đó không xa đều nhanh chóng rút súng lao tới, tiến lên ngăn trở rất nhiều cấp dưới của lão Triệu sắp xung đột với kẻ bắt cóc, Tùng Dung không nghĩ nhiều như vậy, nhìn qua Kiều Úc đang nằm ngã trên mặt đất phía xa, đi vào trong giải phân cách.

Lão Triệu thấy Tùng Dung đi tới, tâm trạng ngày càng mất bình tĩnh, anh ta táo bạo nói với Tùng Dung: “Đội trưởng Tùng, chúng ta ngồi đây chờ chết còn không bằng chủ động xuất kích, bắn một phát dứt khoát kết liễu luôn kẻ bắt cóc này, cho dù cấp trên có xử phạt thì cũng sẽ không làm gì chúng ta đâu.”

Tùng Dung trừng mắt với anh ta: “Đội trưởng Triệu, anh phải nhớ rõ, người chỉ huy hiện tại là tôi. Anh chọc giận kẻ bắt cóc như vậy, rốt cuộc là có đặt an nguy của con tin lên hàng đầu không?”

Lão Triệu cười nhạo một tiếng, “Lấy tính mạng của một người để đổi lấy nhiều người chẳng lẽ không đáng giá sao? Người kia có chết thì cũng chỉ có thể trách cậu ta không may mắn thôi.”

Những lời này đã hoàn toàn chọc giận Tùng Dung, y không giữ lại một chút mặt mũi nào cho đội trưởng Triệu nữa, dùng ánh mắt lạnh lùng ra hiệu cho Tề Tích và Quân Chi đứng gần đó, tiếp theo Lão Triệu bị hai người cường chế ‘mời’ ra khỏi giải phân cách, hành động mau lẹ đến nỗi ngay cả một câu nói cũng không kịp lưu lại.

Chờ sau khi hai lỗ tai được thanh tịnh một chút, Tùng Dung mới chậm rãi nhìn đến kẻ bắt cóc, đúng lúc kẻ đó cũng đang đánh giá y.

“Anh là tổ trưởng tổ trọng án, không tồi, so với thằng cha lúc nãy nhìn thuận mắt hơn nhiều.”

Tùng Dung nhếch miệng không nói gì, thế nhưng lại dựng hết cả tóc gáy, y không ngờ kẻ bắt cóc lại biết mình, biết rõ mình người của tổ trọng án. Y làm bộ như vô tình nhìn thoáng qua Kiều Úc đang bất tỉnh, trong đầu cố gắng tự nhủ: Không thể để cho hắn biết mình và Kiều Úc có quan hệ, một khi bị lộ ra nhược điểm, tức là đã thua mất một nửa, trận chiến này y sẽ hoàn toàn bại trận.

“Giờ anh có hai lựa chọn, một là chúng ta nói chuyện một cách hòa bình, yêu cầu của anh tôi sẽ cố gắng thỏa mãn, còn không, anh chết, chúng ta lưỡng bại câu thương.” Tùng Dung lãnh đạm nói, giống như người

anh đang nói chuyện không phải là tên tội phạm tàn bạo, mà là đang tâm sự với một người bạn.

Tên kia cười lạnh một tiếng, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Cảnh sát Tùng, anh có biết tôi muốn gì không? Anh thực sự nghĩ rằng mình có thể đưa nó cho tôi sao?”

Tùng Dung cười cười, hai tay rút túi quần, “Tất nhiên là không, nếu anh muốn một tỷ thì tôi không có khả năng cho anh, nhưng tôi có thể cam đoan với anh, nếu anh thả con tin, tôi sẽ xin quan tòa giảm nhẹ án phạt cho anh.”

Hắn ta ngừng một chút, ánh mắt chợt lóe lên, đem súng đặt lên trán Kiều Úc nói: “Một khi đã như vậy, anh cũng nên tỏ chút thành ý bảo những cảnh sát này lùi lại, nếu không đừng trách tôi hạ thủ không lưu tình.”

Tùng Dung nhướn mày, nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Kiều Úc, trong lòng đau đến xuất huyết, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười bình tĩnh, anh xoay người phất tay nói với mấy người trong tổ trọng án, “Mọi người lui về sau đi.”

Tề Tích nóng nảy, mồ hôi lạnh chảy đầy đầu nói: “Lão đại, anh điên rồi! Tất cả chúng tôi đều rút lui, một mình anh làm sao có thể đối phó với hắn!”

Âu Dương cũng lộ ra vẻ căng thẳng trước nay chưa từng có, “Lão đại, anh đừng hồ đồ mà, tên này xảo quyệt như vậy, anh sao có thể rơi vào bẫy của hắn! Huống chi Tinh Tinh...”

Hai mắt Tùng Dung híp lại, đưa ra một ánh mắt cảnh cáo, Âu Dương nhanh chóng nuốt vào câu nói kia, tim đập loạn lên.

Tất cả mọi người chỉ có Quân Chi không nói gì, anh ôm vai Tề Tích và Âu Dương, nói nhỏ: “Tin tưởng lão đại, anh ấy làm như vậy là có tính toán riêng của mình.”

Cuối cùng tất cả cảnh sát đều lùi về phía sau gần trăm thước, cửa ngân hàng vốn đông đúc thoáng cái trống trải, chỉ còn lại hai người đang đối mặt, còn có Kiều Úc bất tỉnh.

Tùng Dung nhún vai nói: “Tốt lắm, hiện tại tất cả cảnh sát đều đã rút lui, anh cũng nên nói ra mục đích của mình đi.”

Người đàn ông nhếch miệng cười tà ác, sờ cổ Kiều Úc, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: “Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là vì... dụ anh xuất hiện.”

Tùng Dung nhướn mày, không để lộ ra thái độ kinh ngạc. Việc này y cũng đã đoán ra, thử nghĩ xem một kẻ bắt cóc con tin không đòi tiền, không cần đồ vật gì cả, khẳng khái muốn giới truyền thông loan báo, chắc chắn là muốn dụ một ai đó ra mặt, huống chi vừa rồi lúc hai người cân não nhau, rõ ràng người đàn ông này đã nhận ra y, vậy không cần phải nói cũng đoán ra được mục tiêu của kẻ bắt cóc này là chính mình.

Người đàn ông không nhìn thấy sự kinh ngạc như trong dự đoán, trong lòng một lần nữa lại bùng lên sự tức giận, “Chẳng lẽ anh không tò mò nguyên nhân tại sao tôi lại muốn dụ anh xuất hiện?”

“Cho dù mục đích của anh là gì, mục tiêu của anh là tôi, vậy hãy thả con tin để tôi đi với anh là được.”

Tùng Dung trong lòng thầm cầu nguyện, nếu mục tiêu của người này là mình, vậy ít nhất có thể giữ được an toàn cho Kiều Úc, như vậy cũng coi như đáng giá.

Người kia nghe xong cười ha hả, vỗ vai Kiều Úc nói: “Tôi không biết Tùng Dung anh là nhân vật lợi hại thế nào, không nghĩ tới chẳng qua cũng chỉ được như vậy, anh cho rằng tôi không nhìn ra quan hệ giữa anh và nó là gì? Nếu không phải bởi vì tôi chạm vào đúng khối thịt trong người anh, anh sẽ không xuất đầu lộ diện đâu nhỉ?”

Con người Tùng Dung đột nhiên co lại, đầu ngón tay thoáng chốc lạnh lẽo, “Anh có ý gì? Chẳng lẽ...?”

Trong đầu anh bỗng nhiên hiện lên một khả năng, Dạ Tinh mất tích nhiều ngày như vậy, ngay cả mình tìm khắp nơi cũng không thấy, sao có thể vừa khéo lại bị người đàn ông này bắt được, lý do duy nhất là ngay từ đầu Dạ Tinh đã bị hắn bắt đi, giờ hắn tự biên tự diễn tiết mục cướp ngân hàng, chẳng qua cũng chỉ để mình cắn câu mà thôi.

Người đàn ông nhếch miệng, đắc ý nói: “Anh cũng không ngốc lắm, tên tiểu bạch kiểm này bị bọn tôi bắt được, thế nào, đau lòng sao?”

“Anh thả cậu ấy ra! Cho dù anh có mục đích gì tôi cũng đi theo anh, đừng làm tổn thương Dạ Tinh!” Sự lo lắng vẫn luôn kiềm chế cùng bất an khiến cho Tùng Dung mất đi lý trí, vẻ mặt hoảng loạn nói.

Kết quả như vậy đúng là thứ người đàn ông muốn nhìn, hắn cười to vài tiếng, ra tay rất nhanh, bắn hai phát súng về phía Tùng Dung, may mà Tùng Dung phản ứng nhanh nhạy, cơ thể đi trước lý trí giữa người ra sau tránh thoát viên đạn, mạnh mẽ rút súng chuẩn bị bắn trả.

Đúng lúc này, người đàn ông ném mạnh một vật thể màu đen, Tùng Dung tưởng là bom, theo bản năng nhảy sang bên cạnh, bên tai truyền đến tiếng nổ, phanh một cái, khói nổi lên bốn phía, trong nháy mắt mọi thứ bị sương mù che lấp, lúc ngẩng đầu thì không thấy bóng dáng của người đàn ông cùng Kiều Úc đâu nữa.

“Sh*t! Bị lừa!” Tùng Dung phản hận đấm một phát lên mặt đất, trước mắt bỗng hiện lên một cái bóng đen.

Anh nhận ra là người đàn ông vừa rồi, vội vàng cầm súng đuổi theo hướng đó.

Cảnh sát phía xa bị một màn này dọa cho ngây người, trơ mắt nhìn làn khói trắng tan dần, chẳng mấy chốc không thấy bóng dáng Tùng Dung và kẻ bắt cóc đâu nữa.

“Gay go rồi! Đây rõ ràng là kế điệu hổ ly sơn! Lão đại có thể gặp nguy hiểm, mau đuổi theo!” Tề Tích quát to một tiếng, dẫn Quân Chi, Âu Dương và Thư Tinh vọt tới, thế nhưng bóng dáng Tùng Dung đã sớm biến mất.

Tùng Dung một mạch đuổi theo, người đàn ông vì để phòng Tùng Dung nổ súng, vô sỉ công Kiều Úc trên lưng để làm bia thịt đỡ đạn cho mình, Tùng Dung tức đến nghiến răng lại không biết làm sao chỉ có thể tùy cơ di chuyển, đuổi theo người đàn ông đến một chỗ ngoặt rẽ xuống đường hầm, vừa khom người xuống người đàn ông đã biến mất không dấu vết, chỉ để lại Kiều Úc nằm trên mặt đất.

Tùng Dung lòng như lửa đốt cố gắng chạy nhanh đến ôm lấy Kiều Úc, người trong lòng sắc mặt đã chuyển sang màu xanh trắng, môi tím tái, vành mắt đen thui, cả người lạnh lẽo cứng ngắt, hiển nhiên đã chết rất lâu rồi.

Tùng Dung nghĩ mình sinh ra ảo giác rồi, nếu không sao có thể cho rằng người trong lòng mình chỉ là một cái thi thể, thế nhưng gương mặt tuần tú nhỏ nhắn quen thuộc trước mắt này, vẫn là đôi mắt cong cong mỗi khi thức dậy, vẫn là đôi môi mỏng kia, vẫn là cơ thể đầy đặn, nhưng mà hiện tại đã lạnh cóng rồi...

Nháy mắt, Tùng Dung cũng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với tình huống này, Dạ tinh vừa quật cường vừa đáng yêu trong trí nhớ sao có thể... đã chết được...

Toàn thân cứng đờ như đóng băng, cơ thể phát run đem Lê Dạ Tinh đã chết ôm vào trong ngực, cổ một trận đau nhức, trước mắt trở lên tối sẫm, ngất đi.

Phía sau một người đàn ông mặc áo dài trắng, trong tay cầm một cây gậy gỗ, mũ che mắt khuôn mặt, lộ ra một nụ cười kỳ dị...

56. Chương 56: Kéo Nhau Trở Lại Tổ Chức

Editor: Ken aka Cụt chan

Beta: zizi

=====

Trong phòng giam không thấy ánh mặt trời, trên mặt đất tích tụ đầy nước bẩn, chất lỏng lạnh lẽo bao phủ lấy bàn chân, cúi đầu xuống còn có thể trông thấy xác chuột trôi bên cạnh chân.

Mùi tanh hôi tràn ngập, bóng đèn lơ mờ chột lóe chột tắt, khiến cho người ta càng thêm nôn nóng không yên.

Một hồi thanh âm tất tất tác tác truyền đến, tiếp theo cửa nhà tù mở ra, Trần Âm mặc một thân áo choàng trắng đi vào, trên mặt còn mang theo chút ý cười thích thú.

Kiều Úc nằm trên giường ẩm ướt, mở mắt nhìn hẩn một cái, mặt không chút thay đổi lại nhắm hai mắt lại.

“Như thế nào lại không nói chuyện? Tôi nghĩ cậu chỉ cần nhìn thấy tôi sẽ lập tức giết tôi chứ?”

Kiều Úc nhếch miệng, ngay cả mắt cũng không thèm mở, nói: “Nếu tôi đã bị anh bắt lại, anh cần gì phải làm bộ làm tịch? Nói đi, tôi tìm tôi làm gì?” Trần Âm ghét nhất bị Kiêu Úc dùng thái độ thờ ơ để khối phó với bất cứ chuyện gì này, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, “Xem ra cậu ở trong này không tồi, có sức lực mồm mép khoe khoang không bằng suy nghĩ thật kỹ xem lại tại sao mình có thể sống sót?”

Kiều Úc cười nhạo một tiếng, “Nơi này thật sự không tồi, hàng ngày cùng xác chuột làm bạn, cũng quá yên tĩnh, nếu anh đến đây chỉ để xem tôi chết hay chưa, xin lỗi vì làm anh thất vọng rồi.”

Trần Âm nhíu chặt, “Cậu chẳng lẽ không muốn biết vì sao tôi muốn bắt cậu?”

Kiều Úc mở to mắt, từ trên giường ngồi dậy, nhìn khuôn mặt thâm trầm của Trần Âm nói: “Anh đơn giản đối với đầu của tôi có hứng thú, nói thật cho anh biết, tôi cùng người thường không có gì khác nhau, anh không cần biến tôi thành chuột bạch làm thí nghiệm.”

Trần Âm nở nụ cười, khoanh tay trước ngực nói, “Cậu thật sự không sợ tôi giết cậu? Hiện tại giết cậu đối với tôi dễ dàng như bóp chết một con kiến.”

“Anh còn chưa khám phá ra được đầu tôi có gì đặc biệt anh cam lòng giết tôi sao?” Kiêu Úc nhướn mày hỏi lại, trong ánh mắt chột lóe sự khôn khéo.

Trần Âm méo mó mặt đứng lên, hừ lạnh một tiếng nói: “Không nghĩ đến cậu cùng trước kia đáng ghét như nhau.”

Kiều Úc chột nheo mắt lại, “Anh có ý gì?”

Trần Âm nhếch miệng cười kỳ lạ, vỗ vỗ tay, một giáo đồ mặc áo choàng trắng đi đến, người này đội mũ phủ xuống nên không nhìn thấy mặt, nhưng thân hình thì có vài phần quen mắt.

“Chủ nhân, ngài tìm tôi?” Người này quỳ trên mặt đất, dáng vóc tiêu tụy cúi đầu, Trần Âm cười hì hì nói: “Ngửa mặt cậu lên cho hẩn nhìn xem.”

Người nọ gật đầu, đứng lên bỏ chiếc mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn tinh tế đến chói mắt, cặp mắt hoa đào như nước gần ngay trước mắt, Kiêu Úc sợ ngây người, cậu lui lại phía sau vài bước, theo bản năng sờ sờ mặt mình, hai người giống nhau như đúc, nếu quần áo trên người không khác nhau thì thật không phân biệt rõ ai là ai.

Bởi vì người này có khuôn mặt y hệt Lê Dạ Tinh!

“Tại sao có thể như vậy...?!” Kiêu Úc trong lòng run rẩy, đột nhiên cao giọng.

Trần Âm đắc ý đi tới, vuốt mặt Kiêu Úc nói: “Mày rất kinh ngạc phải không, không nghĩ trên thế giới này còn tồn tại một Lê Dạ Tinh khác hử, Kiêu Úc?” (xin lỗi vì từ đoạn này trở đi mình sẽ đối xưng hô là mày-tao cho phù hợp với cảm giác của chán ghét bạn Úc của Trần Âm)

Kiều Úc mở to mắt: “Lời này của anh là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ. Kiêu Úc a Kiêu Úc, tao thật không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy mày, a K ra tay cũng không giết được mày, không thể tin mạng mày thật lớn.” Trần Âm bày ra khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, khiến cho Kiêu Úc không kịp thích ứng.

Quá nhiều thông tin ập đến ngay trước mắt, làm cậu trở tay không kịp, thậm chí hoài nghi chính mình đang nằm mơ.

“Anh....anh là người của Tây Sâm?”

“Không sai, rất ngạc nhiên sao? Có phải hay không muốn hỏi tại sao trước kia chưa gặp qua tao?” Trần Âm nhếch mi, cười rộ lên: “Ha ha ha..... Mày thế nào lại không nhớ rõ tao, ha ha ha..... Thật buồn cười!”

Hắn đi đến bên cạnh giáo đồ áo trắng, đưa tay sờ sờ gò má người kia, sau đó người kia liền đau khổ té ngã xuống đất, da thịt trên mặt giống bị người khác xé ra, một chút một chút lột xuống, Lê Dạ Tinh kia từ gương mặt tuần tú bỗng trở nên méo mó dị thường, máu tươi tràn ra, người nọ thét lên giãy giụa, cuối cùng trở lại im lặng, lộ ra gương mặt đã thay đổi hoàn toàn.

Kiều Úc kinh hãi chứng kiến một màn này trước mắt, không thể tin Trần Âm tay không tác sát hủy đi khuôn mặt của người kia, “Anh đang làm cái gì! Vì cái gì phải hủy mặt hắn!?”

Tuy rằng giáo đồ này cùng cậu không quen biết, thế nhưng nhìn người có khuôn mặt y chang mình từ từ bị phá hủy, cái loại kinh hoàng này không có từ nào có thể diễn tả.

Trần Âm giơ ngón tay lên, liếm máu tươi đang chảy xuống, cười nói: “Sợ sao? Nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn này thấy kinh khủng hả? Nếu tao nói với mày, khuôn mặt này là khuôn mặt vốn có sẵn mày có tin không?”

“Anh rốt cuộc đang làm trò gì? Đừng tưởng tôi sẽ tin vào trò ma quỷ của anh?”

Trần Âm hài lòng đối với giáo đồ mặt đầy máu kia phát tay một cái, đợi người đi rồi lúc sau mới nói: “Kiều Úc, trên thế giới tồn tại một loại năng lực không phải của con người, cần trải qua cải tạo từ bên ngoài, dù con người trời sinh vốn đã có loại năng lực này, mà những gì mày thấy tất cả đều là sự thật.”

Kiều Úc cười lớn một tiếng: “Đùa gì thế! Tôi không biết anh vì lý do gì lại tìm một người có hình dáng giống với Lê Dạ Tinh đến, thế nhưng, lời anh nói một chữ tôi cũng không tin, đừng nói với tôi là anh sở hữu siêu năng lực có thể thay đổi khuôn mặt của một người.”

“Sự thật chính là như vậy, không chỉ có mình tao có năng lực không thuộc người thường này, mày cũng có.” Gương mặt tuần mỹ của Trần Âm phóng to trước mắt Kiều Úc, âm thanh trầm thấp lại đi vào lòng Kiều Úc.

Kiều Úc hung hăng đẩy hắn ra, cố gắng giữ bản thân bình tĩnh. Mọi chuyện về tổ chức cậu đều nhớ rõ rành mạch, chính mình từ nhỏ ở nơi nào lớn lên, trừ bỏ một thân bản lĩnh cùng kiến thức pháp y, cậu căn bản không có năng lực gì, mà Trần Âm, cậu cho tới bây giờ không thấy qua, ai biết rốt cuộc hắn đang nói bậy bạ gì.

Nhếch khóe miệng, Kiều Úc cười lạnh nói: “Nếu anh mắc bệnh hoang tưởng, tôi khuyên anh nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, đừng ở trong này biến mọi người thành đũa ngọc. Tôi không biết anh làm thế nào biết tôi chính là Kiều Úc, thế nhưng hiện tại Kiều Úc đã chết, tôi với anh không còn quan hệ gì, nên anh cũng đừng mơ dùng âm mưu quỷ kế lừa gạt tôi.”

Trần Âm không những không tức giận, ngược lại còn như nghe được chuyện gì buồn cười, vỗ tay nói: “Kiều Úc, mạng nhỏ của mày đang trong tay tao, tao cần gì phải lừa mày, đầu của mày chắc hẳn mất đi một khoảng kí ức, chỉ sợ bản thân mày cũng không biết.”

Kiều Úc im lặng, nhướng lông mày nhìn hắn: “Nói tiếp.”

“Năm đó nhận đặc huấn tổng cộng có ba đứa trẻ, mày, tao còn có a K, ba người chúng ta đại não đều đã trải qua quá trình cải tạo khác với người bình thường, đó là lý do khi tao tiếp xúc được với ý thức của mày, sẽ phải chịu lực cản trong đại não, chỉ điểm này tao cũng có thể không nhận lầm người.”

Kiều Úc rõ ràng không tin lời hắn nói, nhưng lại không tìm ra lý do gì để nghi ngờ, “Cho dù anh nói đều là thật thì thế nào, Kiều Úc là người đã chết, anh nói nhiều vậy cũng bằng thừa thôi.”

Trần Âm bỗng nhiên nhếch khóe miệng, hơi dùng sức vuốt gương mặt tuyệt mỹ, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên vụn vỡ, trong chốc lát cả khuôn mặt đều bị đảo lộn, da thịt đỏ tươi rơi xuống lộ ra bộ xương trắng âm u, hắn nhếch môi lộ ra hàm răng trắng: “Mày đã không chết, tao nghĩ nghĩa phụ cũng sẽ dung nạp mày, dù sao năng lực của mày vẫn còn tồn tại, hơn nữa lại thay đổi thành bộ mặt tuần tú này, cho dù nghĩa phụ ông ấy không cho mày đi giết người, ít nhất còn có thể cho mày đến làm ẩm giường.”

Kiều Úc nhìn khuôn mặt kinh khủng như vậy dạ dày buồn nôn ghê tởm, trong lòng dâng lên tức giận chưa từng có, cậu cười lạnh một tiếng nói: “Anh là đang khuyên tôi gia nhập tổ chức lần nữa? Đừng mơ. Huống

chi, thân phận của tôi bây giờ là cảnh sát, không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào, các người bắt tôi cũng vô dụng.”

“Này không đến lượt mày quyết định.” Trần Âm bước chân thong thả đi, ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Tao đã báo cho a K, rất nhanh nghĩa phụ sẽ biết mày còn sống, mày trốn không thoát đâu, nghĩa phụ muốn giết ai dù trốn tới chân trời góc bể cũng không thoát đâu.”

Kiều Úc cười lạnh nhìn Trần Âm nói: “Anh nghĩ rằng tôi đây sợ chết sao?”

Trần Âm cúi đầu cười ra tiếng, nhún nhún vai nói: “Kiều Úc mày vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, đương nhiên sẽ không sợ chết, nhưng có một người tính mạng phụ thuộc vào mày, tao nghĩ mày chắc chắn không muốn nhìn thấy hắn chết đâu.”

Nói xong hắn vỗ vỗ tay, hai giáo đồ áo trắng lùi một người cao lớn đến, ngọn đèn tỏa ánh sáng mờ nhạt dưới đất, chiếu sáng gương mặt người kia.

“Tùng Dung!” Kiều Úc lỗ miệng kêu lên tên người nọ.

Tùng Dung giống con rối cũ nát ngã xuống đất, gương mặt anh tuấn không có chút sức sống, đôi môi mỏng tái nhợt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, quần áo ướt sũng nước bẩn, cả người đều chặt vật không chịu nổi.

Tim Kiều Úc đập mạnh vài cái, tóc gáy toàn thân đều dựng lên, cho tới nay Tùng Dung giống như ngọn núi sừng sững không bao giờ ngã, mặc kệ có nguy hiểm gì anh đều kiên quyết đem cậu che chở phía sau, thế nhưng hiện tại người đàn ông cao lớn này lại vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) ngã trước mặt cậu, điều này làm cậu thoáng chốc khó chấp nhận được.

Cậu không rõ Tùng Dung là người thông minh, sao lại bị Trần Âm bắt dễ dàng đến vậy, nghi vấn trong lòng chưa kịp nói thành lời, Trần Âm đã cười nói: “Mày là ngạc nhiên vì sao tao lại có thể bắt hắn?”

Kiều Úc mở miệng, hừ lạnh một tiếng: “Hắn là cái tên có hình dáng giống tôi làm chuyện tốt đi?”

“Ha ha ha..... Coi như mày không ngốc, người đàn ông này lại rất ngốc nghếch, tao tùy tiện tìm một người đến diễn một vở kịch, hắn dĩ nhiên sẽ tin là thật, nghĩ đến mày đã chết, aiiii, hắn thật sự rất yêu mày.”

“Mày câm miệng!” Kiều Úc ôm Tùng Dung vào lòng, toàn thân hơi hơi phát run, vừa rồi nhìn thấy người kia có hình dáng giống với Dạ Tinh cậu lẽ ra phải đề cao cảnh giác mới đúng, nên sớm đoán được Trần Âm cho mình gặp người kia hẳn là có ý đồ. (từ đây mình cũng sẽ đối xứng hô vì Trần Âm bắt đầu chọc đúng chỗ đau của bạn Úc rồi)

“Mày thả anh ấy đi. Chuyện tổ chức gì đó anh ấy căn bản là không biết.”

“Nga

” Trần Âm kéo dài âm thanh, cười nhạo nói: “Như vậy tốt nhất, đường đường là tổ trưởng tổ trọng án, lại thích một kẻ giết người không chớp mắt, khi phát hiện ra không biết hắn sẽ có suy nghĩ gì đây?”

Những lời này lập tức chạm đến điểm yếu của Kiều Úc, cậu không sợ chết, cũng không sợ thủ đoạn hiểm ác của lão Tây Sâm, cậu chỉ sợ ánh mắt tuyệt vọng của Tùng Dung sau khi biết được sự thật, càng sợ hãi Tùng Dung vì cậu mà chết.

Trần Âm thấy Kiều Úc không nói gì, ánh mắt cũng không ngừng lóe sáng, trên mặt nổi lên nụ cười đắc ý: “Kiều Úc, tao thật không nghĩ tới mày có thể động lòng, tao cho mày ba ngày suy nghĩ, đến lúc đó mày không đồng ý, tao liền đem người đàn ông của mày cắt ra cho chó ăn. Ha ha ha.....”

=====

Lắm nhầm: nghe câu ” người đàn ông của mày mà mát lòng mát dạ >O<”

Ta đang bị cả nhà phản đối vì kéo đội ngũ xuống cái hồ ngược tâm này =.=!!! mọi người thấy sao @@

57. Chương 57: Cường Bức Người Đi Vào Địa Ngục

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

“Tao biết rồi, mày tốt nhất nên cút đi.” Kiều Úc ôm chặt Tùng Dung đang hôn mê, không chút khách khí nói với Trần Âm.

Trần Âm cười khẩy, giơ tay giáng cho Kiều Úc một cái tát, “Bây giờ mạng nhỏ của chúng mày đều nằm trong tay tao, mày có tư cách gì để dùng loại thái độ này nói chuyện với tao, hả?”

Kiều Úc dùng đầu lưỡi cọ vào bên má bị thương, cười lạnh một tiếng, đứng lên không chút lưu tình đánh lại, “Trần Âm, bây giờ mày vẫn nghĩ là có thể hại tao sao? Nếu mày muốn giết tao cần gì phải chờ đến tận bây giờ, còn nếu mày mong muốn tao quay lại tổ chức, nên tổ chút thành ý đi.”

“Mày!” Trần Âm giận sôi gan, nhưng lại hết lần này tới lần khác không thể làm gì được Kiều Úc. Hiện tại Kiều Úc chẳng khác nào miếng thịt béo, nếu hắn đem tin tức này nói cho Tây Sâm, chắc chắn sẽ được lợi ích không nhỏ, mà địa vị của hắn trong tổ chức cũng sẽ được củng cố.

Cho nên đó là lý do mà dù có hận thế nào đi nữa hắn cũng không thể thực sự ra tay với Kiều Úc, chỉ có điều, không giết nó không có nghĩa là sẽ cho nó được sống dễ chịu.

Nghĩ tới đây Trần Âm không giận dữ ngược lại còn cười, bóp mạnh lấy cằm Kiều Úc nói: “Mày đắc ý không được bao lâu nữa đâu, ba ngày sau nếu mày vẫn không biết điều thì mày sẽ phải chết, dù sao ở trong mắt mọi người mày cũng đã chết rồi mà đúng không?”

Kiều Úc trong lòng cảm thấy căng thẳng nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng, thản nhiên nhìn Trần Âm, “Nếu đã cho tao ba ngày, vậy bây giờ mày có phải nên cút đi không?”

Trần Âm tức giận, lại liếc nhìn thấy Tùng Dung đang nằm ở trong lòng Kiều Úc, trong đầu chợt nảy ra sáng kiến, hắn nhếch mép vỗ vỗ tay, bốn giáo đồ mặc áo trắng bước vào.

“Chủ nhân, có gì cần sai bảo?”

Trần Âm chỉ vào Tùng Dung, mỉm cười: “Đưa người đàn ông này vào phòng hành hình, chờ chốc nữa hắn ta tỉnh dậy ta có thể vui vẻ ‘bàn luận một chút’ với hắn.”

Kiều Úc vô thức nắm chặt tay, lạnh lùng nói: “Nếu như mày muốn tao trở lại tổ chức thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện sử dụng thủ đoạn! Mày dám động đến anh ấy thì tao làm quỷ cũng không tha cho mày!”

Trần Âm quay đầu lại cười, “Tao làm sao dám, đem hắn chơi đùa đến chết rồi tao dùng cái gì để đe dọa mày đây?”

Tiếp theo hắn phát phát tay, bốn tên giáo đồ đồng loạt bước lên, chuẩn bị đưa Tùng Dung ra khỏi phòng giam, Kiều Úc nhắc chân, gạt ngã bọn chúng trên mặt đất, vừa định đứng dậy liền cảm thấy ngực đau thắt lại, mất thăng bằng ngã xuống nền nhà.

Bọn giáo đồ nhân cơ hội xông lên, hai người giữ chặt tay Kiều Úc dùng còng sắt khóa lại, còn hai tên kia hung hăng đạp mạnh lên người Tùng Dung hai phát, nắm lấy cổ áo kéo y ra ngoài.

Kiều Úc kịch liệt giãy dụa, mắt phiến đỏ: “Thả tao ra! Bọn mày muốn dẫn anh ấy đi đâu?”

Cậu đau khổ gào thét, khuôn mặt vì lo sợ mà trở nên vặn vẹo, thế nhưng xiềng xích trên người càng giãy càng thít chặt, cậu trở mắt nhìn Tùng Dung như một con rối gỗ bị bọn chúng kéo qua vũng nước bẩn, trên khuôn mặt anh tuần dίν những vết xanh trắng, vết thương trên người vỡ ra, màu đỏ của máu lẫn với nước bẩn, giống như một giấy tiếp theo sẽ tắt thở mà chết.

“Đừng đi! Tùng Dung anh mau tỉnh lại đi! Tùng Dung!”

Kiều Úc thật sợ, những kẻ làm việc trong tổ chức ai cũng đều lòng dạ nham hiểm, Tùng Dung vì mình nên mới rơi vào bẫy, rất có thể ngay cả mạng sống cũng không giữ được, nếu như y chết đi mình làm sao có thể sống tiếp chứ...

Ngực truyền đến một trận đau thắt dữ dội, cậu quỳ rạp trên mặt đất, vươn tay muốn túm lấy góc áo của Tùng Dung, nhưng Trần Âm đi phía sau đá mạnh lên bụng cậu, cười to nói: “Không thể tin được mày cũng có ngày hôm nay! Vì một người đàn ông mà mày có thể làm những điều này, thật đúng là nhục nhã!” Nói xong hất gơ chân đá thêm phát nữa.

Kiều Úc mới vừa tỉnh lại không lâu, cơ thể còn rất yếu, bây giờ còn bị bọn chúng trói lại căn bản không có sức phản kháng, trở mắt nhìn Tùng Dung dần dần biến mất trong bóng tối.

Cậu nằm co ro trên mặt đất, đầu ngón tay bấu xuống mặt đất, từng chút chảy máu đỏ, cậu cắn chặt môi ngẩng đầu lên nói với Trần Âm: “Trần Âm, nếu anh ấy chết tao nhất định phải bắt mày đền mạng!”

Trần Âm phất ống tay áo, khuôn mặt tươi cười lộ vẻ tàn bạo, “Được, tao chờ, thế nhưng trước đó tốt nhất mày cứ ở đây ngẫm lại phải làm sao để đối mặt với nghĩa phụ đi.”

“Đem nó treo ngược lên, trong vòng ba ngày tới không được cho nó ăn!”

Trần Âm ra lệnh cho thuộc hạ xong, cười lớn đi ra khỏi phòng giam, âm thanh vang vọng ở trong thủy lao trở lên vô cùng quỷ dị kinh khủng.

=====

Tùng Dung bị một trận đau nhức làm cho tỉnh lại, đầu nặng trĩu, xương cốt toàn thân đau giống như bị người ta bẻ thành từng khúc rồi một lần nữa gắn lại với nhau.

Y chậm rãi mở hai mắt, trước mắt là một mảnh sương mù, mơ hồ còn nghe được giọng hát.

Mình đang ở đâu? Là còn sống hay đã chết? Y nhắm mắt lại, từng ký ức trong đầu hiện lên, cùng giằng co với kẻ bắt cóc, truy sát, còn có thi thể lạnh băng của Dạ Tinh...

Khuôn mặt xanh trắng, đôi môi tím ngắt cùng cơ thể lạnh cóng...

Lập tức mở to hai mắt, y đã nhớ ra tất cả!

“Anh tỉnh rồi?”

Một giọng nói trầm thấp tao nhã vang lên, Tùng Dung vội ngẩng đầu, thấy đối diện có một người đàn ông đang nhìn thẳng vào mình.

Tướng mạo tuyệt mỹ, khuôn mặt xinh đẹp cùng nụ cười quỷ dị, nếu như không nhìn thấy hầu kết của người này, y thực sự còn tưởng anh ta là phụ nữ.

“...Cậu là ai?” Giọng nói khàn khàn phát ra từ trong cổ họng, không biết bộ dạng rách nát tới mức nào.

Người đàn ông nâng ly lên uống một ngụm, nói: “Tôi tên là Trần Âm, là chủ nhân của chiếc đĩa CD màu đen mà các vị đang tìm kiếm.”

Tùng Dung nhướn mày không lên tiếng, ngẫm nghĩ một chút đã có thể đoán ra đại khái mọi chuyện, “Là cậu cố ý bắt Dạ Tinh để dụ tôi xuất hiện?”

Trần Âm nhún nhún vai, xem như ngầm thừa nhận, “Anh không hiểu kỳ vì sao tôi lại muốn bắt anh sao?”

Tùng Dung lắc đầu, nhìn dây xích đang trói mình nói: “Cậu là chủ nhân của chiếc đĩa CD kia, như vậy ngoài Vương Hiểu Quyên còn có năm vụ án giết người vì tình khác cũng đều là do cậu một tay giật dây đúng không?”

Trần Âm không quan tâm cười rộ lên, “Cảnh sát Tùng, anh thật đúng là lúc nào cũng không quên bổn phận của mình a. Đáng tiếc anh đoán sai rồi, tôi đúng là ca sĩ hát trong quán bar Mê Hoặc, cái đĩa CD này cũng là bọn họ lấy từ quán bar, thế nhưng hát không phạm pháp chứ? Bọn họ chết vì những dục vọng và lòng tham bên trong con người mình thì có thể trách được ai? Tôi cũng không bắt bọn chúng đi giết người.”

“Nhưng cậu đã cấu thành tội xúi giục người khác giết người!” Tùng Dung muốn nhào tới, tiếng sột xịch va đập vang lên, “Tôi không biết rốt cuộc cậu dùng thủ đoạn gì để có thể dùng tiếng hát không chế tâm lý người khác, nhưng nếu không phải trong bài hát của cậu có tiềm ẩn sự tàn bạo, những người đó cũng sẽ không chết!”

Trần Âm cười ha hả, thậm chí còn lấy tay lau nước mắt, “Cảnh sát Tùng, anh đang kể chuyện cười sao, anh cho rằng bằng những câu nói vừa rồi có thể tổng giam tôi vào tù sao? Luật của nước Cộng hoà nhân dân Trung Hoa, anh hẳn là biết rõ hơn tôi chứ. Nếu anh có thời gian đi quan tâm mấy cái thứ chính nghĩa ấy, còn không bằng lo lắng xem mục đích tôi bắt anh là gì?”

Tùng Dung biến sắc, con ngươi tối sầm lại, im lặng đánh giá thiết kế xung quanh. Nơi này là một gian phòng kín bưng, bốn vách tường treo đầy các loại dụng cụ tra tấn, trên mặt đất còn đọng một lớp nước đen thật dày, rõ ràng đây là một phòng tra tấn.

Nếu người đàn ông tên Trần Âm này đã bày trận để bắt mình, như vậy nhất định là không thể thiếu được đe dọa dụ dỗ, thế nhưng nghe cách nói vừa rồi của hắn ra, dường như là không quan tâm hành vi phạm tội của mình bị người khác biết rõ, vậy thì chỉ có một loại khả năng, hắn ta muốn lợi dụng mình để uy hiếp cục cảnh sát hoặc lợi dụng mình để đàm phán điều kiện với ai đó.

Nghĩ như vậy Tùng Dung lại tỉnh táo hơn, “Cậu biết nên hôm đó mới dùng Dạ Tinh để uy hiếp tôi, vậy đương nhiên cũng không ngốc đến nỗi con mồi còn chưa bắt được đã giết chết con tin chứ, nói cho tôi biết, Dạ Tinh ở đâu?”

Con ngươi Trần Âm co lại, hắn không nghĩ tới đầu óc Tùng Dung suy luận nhanh như vậy đã có thể đoán được Kiều Úc không chết, bắt đầu đề cao cảnh giác, “Như anh nói, ngày đó Dạ Tinh bị bắt làm con tin, thế thì, thật xin lỗi, cậu ta đã chết.”

Ngón tay Tùng Dung run lên, giọng nói khàn khàn vang lên, “Là mày giết em ấy?!”

Trần Âm nhếch miệng cười nói: “Đương nhiên không phải, Cảnh sát Tùng, giết người là phạm pháp, tôi là công dân tốt tuân thủ pháp luật sao có thể làm ra việc này.”

“Câm miệng!” Trong lòng Tùng Dung đau đớn, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, “Chính là do em ấy đã phát hiện ra bí mật của mày nên mới bị giết người diệt khẩu phải không! Dạ Tinh em ấy gây như vậy... ngay cả một chút năng lực kháng cự cũng không có... mày sao có thể ra tay chứ!”

Tùng Dung không biết mình đang nói gì, đau thương tột cùng và sự ngỡ ngàng đâm thẳng vào tim, khuôn mặt thanh tú của Dạ Tinh cùng khuôn mặt cứng đờ đan xen một chỗ, giống như một thanh kiếm đâm xuyên qua ngực y.

Trần Âm phần hân nắm lấy tay vịn chiếc ghế, trên ngón tay nổi đầy gân xanh. Hắn cảm thấy người đàn ông trước mắt này vô cùng ngu xuẩn, mở miệng ra nói tất cả đều là Dạ Tinh, lại không biết cơ thể người yêu trong miệng mình đã đổi chủ từ lâu rồi.

Cái quái gì mà ‘gây như vậy, ngay cả một chút kháng cự cũng không có’! Bản lĩnh của Kiều Úc ngay bản thân mình cũng phải kính phục ba phần, thật không biết mắt người đàn ông này có bị mù hay không nữa!

Hắn điên cuồng muốn nhìn biểu cảm của Tùng Dung sau khi biết rõ chân tướng sẽ ngạc nhiên hồi hận đến mức nào, có thể khiến cho Tùng Dung và Kiều Úc đều đau khổ tột cùng, nghĩ tới chuyện này liền cảm thấy hả hê!

Thế nhưng... nếu đem tất cả mọi chuyện nói cho Tùng Dung thì kế hoạch của nghĩa phụ cũng sẽ bị hỏng hết, cho nên mình chỉ có thể im lặng chịu đựng, nhưng mà, không nói chân tướng không có nghĩa là mình không có cách khác khiến cho Tùng Dung đau khổ.

Con mắt Trần Âm chợt lóe lên, trong lòng nổi lên một diệu kế.

Hắn chậm rãi bước tới trước mặt Tùng Dung, nhìn người đàn ông cao to anh tuấn, cười quỷ dị nói: “Được rồi, anh đoán đúng rồi, Lê Dạ Tinh là do tôi giết, thế nào, đáp án này là anh hài lòng chưa?”

Tùng Dung ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt giống như mãnh thú nhìn Trần Âm, tiếng thở gấp phát ra từ mũi, như một con báo luôn sẵn sàng xông lên cắn chết con mồi. Trần Âm bị ánh mắt như vậy làm cho hoảng sợ,

vô thức lùi về phía sau vài bước, nếu như không phải Tùng Dung bị khóa chặt trên tường, rất có thể y sẽ lao ra xé mình thành từng mảnh nhỏ.

“Trần Âm, tốt nhất mày nên giết tao ngay đi, nếu không tao tuyệt đối sẽ không tha cho mày! Cho dù có xuống dưới âm tào địa phủ tao cũng kéo mày cùng xuống địa ngục!” Tùng Dung vùng mạnh tay, xích sắt phát ra âm thanh chói tai, thậm chí tại đầu cổ định trên tường còn rơi ra cả bụi, tưởng như y sắp giật tung ra.

Thanh âm Tùng Dung không lớn, thậm chí còn như tiếng rì rầm truyền đến tai Trần Âm, thế nhưng sự dứt khoát không tiếc bất cứ thứ gì sẵn sàng trả giá cùng ánh mắt căm phẫn vẫn khiến cho da đầu hắn run lên.

Hắn lùi lại mấy bước, thở phào một hơi, ổn định cảm xúc gọi tới hai giáo đồ, một lần nữa lấy thêm mười sợi xích cổ định toàn bộ cơ thể Tùng Dung lên trên tường.

“Cảnh sát Tùng, anh cứ việc mắng chửi đi, hôm nay tôi sẽ khiến cho anh biết cái gì gọi là đau buốt đến tận xương!” Nói xong hắn kéo tay áo, vỗ vỗ tay, cười nham hiểm.

Lúc này, một tín đồ mặc áo trắng kéo một cổ thi thể đến, trên thi thể phủ tấm vải trắng, một cánh tay mảnh khảnh buông thõng xuống.

Một loại dự cảm không tốt tràn ra, Tùng Dung trừng lớn mắt gầm lên: “Mày rốt cuộc muốn làm gì!”

Trần Âm cười ha ha, một lần nữa ngồi vào ghế, uống một ngụm vang đỏ nói: “Tôi ghét nhất ai làm trái ý tôi, hôm nay những lời nói của anh đều làm tôi chán ghét, cho nên tôi quyết định cho anh xem vở kịch hay.”

Nói xong giáo đồ áo trắng xốc tấm khăn trắng lên, lộ ra khuôn mặt xanh trắng của Lê Dạ Tinh, khuôn mặt cứng ngắc, cơ thể mảnh khảnh bị ngâm trong nước đen lộ ra làn da trắng bệch.

Cơ thể Tùng Dung kịch liệt run lên, âm thanh phát ra cũng run rẩy: “Rốt cuộc thì mày muốn là gì! Trần Âm mày muốn làm gì thì hãy làm với tao! Dạ Tinh đã chết rồi mày còn muốn làm gì nữa!”

Trần Âm nhìn khuôn mặt hoảng loạn của Tùng Dung, cười vô cùng hài lòng, “Cảnh sát Tùng, anh gấp cái gì, trò hay mới chỉ mới bắt đầu.”

Hắn nhướn mày ra hiệu với hai giáo đồ, bọn chúng gật đầu, bắt đầu cởi quần áo, một người đàn ông cường tráng cao lớn, cơ bắp vạm vỡ, trên mặt mang theo ý đồ đen tối.

Trần Âm tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) vẫy vẫy tay: “Tuy rằng vật nhỏ đã tắt thở, nhưng mà bộ dạng cũng không tồi, thường hẳn cho các người, các người muốn giày vò như thế nào thì làm như thế ấy.”

Mấy người đàn ông kia bắt đầu cười khẩy, bỏ nhào chen lấn cười lên người Lê Dạ Tinh, Tùng Dung sợ ngây người, đầu anh ù ù, máu trong người như đang ngừng chảy.

“Bọn mày đang làm cái gì! Không được động đến em ấy! ĐM! Buông em ấy ra!” Tùng Dung rống lên, nhưng không thể ngăn cản hành vi của những người đàn ông kia.

Bàn tay thô ráp của bọn chúng tùy tiện vuốt ve cơ thể Dạ Tinh, khí quan xấu xí cũng cứng lên, ngón tay đâm mạnh vào hậu huyệt của Dạ Tinh, vài người mở chân cựa ra, như ác lang điên cuồng hôn, cắn mà Dạ Tinh giống như một con rối một chút tức giận cũng không có để mặc cho bọn chúng bày ra đủ loại tư thế hạ tiện....

Con mắt Tùng Dung đỏ rực lên, ngón tay anh siết chặt, gào thét, anh trơ mắt nhìn bảo bối mình đặt ở trong tim bị chà đạp như vậy nhưng lại bất lực, môi bị cắn loang lổ máu, cả người đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Dạ Tinh! Dạ Tinh.....”

Vì sao lại đối xử với chúng tôi như vậy! Chúng tôi đã làm sai điều gì! Y hỏi đi hỏi lại chính mình, hành vi man rợ cảm thú trước mắt không có dấu hiệu dừng lại, y hận chính mình không có cách nào bảo vệ Dạ Tinh, thậm chí ngay cả một cổ thi thể toàn vẹn cũng không giữ được...

Người đàn ông cao lớn đau đớn cùng gào lên, máu cùng nước mắt hòa thành từng giọt từng giọt rơi xuống, động lại trên sợi xích trời cánh tay....

Trần Âm cầm một chiếc máy DV quay không nhanh không chậm, vẽ mặt mang theo sự hả hê, hắc sấp không chờ được muốn cho Kiều Úc xem vở kịch này, nhìn thấy vẽ mặt tan vỡ của Tùng Dung, có lẽ Kiều Úc sẽ phát điên lên chẳng? Ha ha ha

58. Chương 58: Đường Cùng Thỏa Hiệp

Editor: Ken aka Cụt chan

Beta: zizi

=====

Kiều Úc lạnh như băng ngồi ở trên giường đá, ngẩn người nhìn chăm chăm căn phòng tối đen.

Hôm nay là kỳ hạn cuối cùng Trần Âm đưa ra, có lẽ không lâu nữa hắn sẽ mang một đám người đến tìm mình đi.

Cậu cười khổ một tiếng, trong lòng tràn ngập bất an. Lần thứ hai trở lại bên cạnh Tây Sâm đồng nghĩa với cả đời này cho đến khi chết mới thôi nếu cậu còn sống được đến lúc ý, lão già đó có thể giết cậu một lần, thì đến ngày nào đó mất hứng cũng sẽ lại giết cậu lần thứ hai.

Gần vua như gần cọp, dã tâm của Tây Sâm sâu đến khó lường, với tính cách của hắn, nếu muốn giết ai đó, sau cùng ngay cả một khối thi thể hoàn chỉnh cũng không còn, nếu hắn biết cây đinh trong mắt hắn là cậu đây không những không chết mà còn sống rất tốt, có lẽ sẽ hận không thể đem cậu đốt thành tro, vì sao đến bây giờ còn chưa ra tay.

Cho nên, nếu như trong cuộc chiến chờ đợi này cậu thua, vì yên ổn nhất thời mà gia nhập tổ chức lần nữa, hậu quả rất khó lường.

Nghĩ tới đây, cậu nắm chặt tay, cắn chặt môi hạ quyết tâm trong lòng, cho dù bị Trần Âm giết cũng sẽ không lần thứ hai quay trở lại cái địa ngục trần gian kia.

Về phần Tùng Dung..... Đời này cậu nợ anh nhiều lắm, nếu có kiếp sau, thì dùng cả đời để báo đáp đi...

Lúc này, cửa phòng giam mở ra, mấy giáo đồ áo trắng im lặng tiến vào.

Kiều Úc nhắm mắt chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến mà thôi, hít sâu một hơi, cười nhẹ nói: “Trần Âm rốt cuộc chờ không nổi muốn nghe đáp án của tao?”

Đám giáo đồ không nói lời nào, mặt không chút thay đổi theo dõi cậu, vài người tiến lại đè tay chân Kiều Úc, những người còn lại đứng bao vây bên ngoài, đưa ra còng tay bằng xích sắt trói cậu lại.

Kiều Úc cũng không phản kháng mặc bọn chúng gỡ trò, “Trên người tao đã có nhiều xiềng xích như vậy, chúng mày không lẽ còn sợ tao chạy? Kêu Trần Âm ra đây, tao có chuyện muốn nói với hắn.”

Vài người vẫn không nói gì, tiếp tục động tác trên tay, Kiều Úc bị đám người đầu gối này làm cho tâm tình càng phiền não, cậu không kiên nhẫn quay đầu: “Các người có nghe không bọn đàn độn? Gọi Trần Âm ra đây.”

“Ai, ba ngày không thấy tính tình mày nóng nảy hơn hắn, bắt quá tao lại không nghĩ tới mày muốn vội vã gặp tao như vậy.” Âm thanh Trần Âm từ xa truyền đến, khuôn mặt diễm lệ chậm rãi xuất hiện trước mắt.

Thần sắc Trần Âm hôm nay rất tốt, sắc mặt trắng nõn hồng hào, ánh mắt quyến rũ lộ ra thủy quang, không biết đã gặp chuyện gì cao hứng.

Kiều Úc vừa thấy hắn thì hừ lạnh một tiếng, “Đúng vậy, vài ngày không thấy mày càng thiên kiều bá mị, chúc mừng mày lại đi dùng cách của nữ nhân để nhanh chóng thắng tiến.”

Trần Âm khuôn mặt đột nhiên dữ tợn, hấn bước nhanh tiến đến, đập một cước ngay ngực Kiều Úc, cậu gục mạnh đầu xuống, một búng máu phun ra.

“Kiều Úc, miệng lưỡi của mày ngày càng sắc bén, hôm nay đã là ngày thứ ba, có suy nghĩ kỹ chưa?”

Kiều Úc liếm máu ở khóe miệng, trong cổ họng sắc mùi máu tươi, ánh mắt đen như mực nhìn Trần Âm không chớp nói: “Cho dù có kiếp sau tao cũng sẽ không gia nhập tổ chức lần nữa, mày vẫn là đừng có nằm mơ.”

Trần Âm dường như đã sớm đoán được kết quả như vậy, ở trước mặt Kiều Úc bước từng bước thông thả, “Mày trước tiên không cần vội vã cho tao đáp án, cự tuyệt tao mày nên biết hậu quả như thế nào, cho dù mày không muốn sống, chẳng lẽ cũng không cần mạng của Tùng Dung hay sao?”

Kiều Úc kịch liệt ho khan, máu ở khóe miệng lại chảy xuống, cậu ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên tường đá có vài tia sáng nhợt nhạt chiếu vào, bình tĩnh cất giọng nói: “Trần Âm tao biết rất thông minh, có một số chuyện tao muốn nói thẳng ra, thế nhưng mày hẳn là biết rõ hơn tao, tùy tiện giết một cảnh sát sẽ có hậu quả gì. Tùng Dung bị mất tích dưới sự chứng kiến của rất nhiều cảnh sát, mày nghĩ cảnh sát dễ dàng như vậy bỏ qua? Huống hồ tổ trọng án đã biết bí mật của quán bar Mê Hoặc, không bao lâu sau mày sẽ bị nghi ngờ, đến lúc đó mày nghĩ mày có thể yên ổn sao?”

Lông mi Trần Âm không thể khống chế được mà run rẩy, sắc mặt không đổi sau đó vừa cười vừa nói: “Cho dù như thế thật thì sao? Mày nghĩ tao với mày còn có thể sợ cảnh sát? Kiều Úc, lẽ nào mày ở trong sở cảnh sát quá lâu, nên đầu óc choáng váng rồi?”

“Mỗi người trong tổ trọng án đều không dễ đối phó, không tin lời tao nói mày cứ việc thử. Ân oán giữa tao và mày không cần liên lụy đến người khác, mày thả Tùng Dung đi, tao ở lại chỗ này, muốn giết như thế nào tùy mày.”

“Hahaha.....” Trần Âm lớn tiếng cười ha hả, khóe mắt quynh rũ lộ ra quỷ khí: “Mày miệng lưỡi trơn tru nói nhiều như vậy đơn giản chính là không muốn Tùng Dung bị thương, yên tâm đi, tao chưa động đến một cọng tóc người đàn ông của mày, hẳn hiện tại sống rất tốt, tao cũng không uy hiếp mạng nhỏ của hắn, thế nhưng thần kinh của hắn lại có vấn đề, về sau có thể biến thành tên ngốc hay không thì không biết trước được.”

Kiều Úc tâm tình lạnh đi mấy phần, “Mày có ý gì? Mày đã làm gì anh ấy?”

Trần Âm nhún nhún vai về vô tội: “Mày đừng đổ oan tao, ta thật sự không làm gì hắn, không tin mày tự xem thử.”

Nói xong hắn lấy ra máy ghi hình để trước mặt Kiều Úc, “Mày cần xem thật kỹ, rất phần khích đó.”

Trần Âm phát tay, giáo đồ áo trắng đi tới, ấn nút bật lên sau đó đứng sau lưng hắn.

Hắn nhếch mi lên, nâng tay vẽ lên viền mắt Kiều Úc: “Để tìm được nơi mà mày có thể thấy rõ ràng, tao cố ý đem người trói trên tường, lát nữa nếu quá cao hứng ngàn vạn lần đừng kêu quá lớn, hahaha.....”

Trần Âm xảo trá cười lớn, mang giáo đồ áo trắng đi ra thạch thất.

Kiều Úc cả người bị dây xích trói trụ, thân thể cứng ngắc bị xoay thành tư thế quỷ dị, đầu động đập một chút cũng khó khăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn chằm chằm vào máy ghi hình trước mắt.

Trên bàn máy ghi hình từ từ khởi động, màn hình lớn chừng bàn tay lóe lên, ở phòng giam tối đen càng thêm thâm trầm, cùng thời khắc hình ảnh vừa hiện ra, Kiều Úc sững sốt một chút, tiếp theo gương mặt thanh tú liền trở nên trắng bệch.

Màn hình chiếu bộ dáng phần nộ tàn bạo của một người, mà Tùng Dung đang bị trói trên tường thống khổ gào thét, biểu tình thống khổ cùng thanh âm giống dã thú như xé toạc phát ra từ chỗ bàn đá, giống vô số mũi tên đâm vào ngực Kiều Úc.

Gương mặt Tùng Dung trước kia luôn vân đạm phong khinh giờ đây đã vụn vỡ, ánh mắt đỏ ngầu, thân thể run rẩy kịch liệt, thống khổ đến mức có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

Trong nháy mắt nước mắt Kiều Úc chảy xuống, cậu căn bản không thể nhìn thêm nữa, bất lực dùng sức gấp đôi, thân thể lại bị xiềng xích hung hăng trói chặt, nhìn thấy đoạn phim hiện ra một người có gương mặt giống mình như đúc, cậu cảm thấy được cả thế giới như sụp đổ.

Ở nơi đó tự mình chứng kiến, Tùng Dung rút cuộc vì cậu đã chịu bao nhiêu đau khổ?

Chết, sỉ nhục, hủy diệt..... Tại nơi không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời này, Tùng Dung trơ mắt nhìn ‘Dạ Tinh’ bị người làm nhục mà không thể can thiệp, quả thật so với sự thống khổ lạnh đến thấu xương này thì thà giết y còn dễ chịu hơn.

Những thứ này Kiều Úc hiểu, chính cậu là người nghĩ muốn im lặng bảo hộ y, thế nhưng hết thấy lại mang đến toàn bộ thống khổ lại là cậu, Kiều Úc run rẩy kịch liệt, nước mắt không tiếng động rơi xuống xiềng xích.

Nếu Tùng Dung cho đến bây giờ không quen biết mình, nếu lúc đó có thể chết trong cơn hỏa hoạn, biết đâu hai người đều không phải chịu hành hạ mà vui vẻ nhiều hơn.

Trong màn hình, hành vi man rợ còn đang diễn ra khiến cho người ta buồn nôn, chính là Kiều Úc cũng không nhìn được nữa, cậu nhắm mắt lại, khóc không thành tiếng.

Quên đi, so với việc để Tùng Dung không duyên cớ phải chịu hành hạ như tên đâm xuyên tim này, không bằng tự hủy chính bản thân mình, làm cho cả hai đều được giải thoát....

Máy ghi hình rút cuộc dừng lại, cùng lúc đó Trần Âm đi vào phòng giam, cũng không nhìn đến Kiều Úc đang nổi điên, cậu chính là yên lặng cúi đầu, tóc rũ xuống trán che đi đôi mắt thanh tú, không đau không vui, giống một con rối bằng gỗ chết lặng.

Trần Âm có chút kinh ngạc nhượng mảy, nhìn Kiều Úc nói: “Thế nào, còn tưởng không khuất phục? Mày hần đã rõ, tao không giết Tùng Dung, nhưng sẽ có biện pháp tra tấn hần.”

Một giọt nước nhỏ xuống, rơi xuống vũng nước đọng trên mặt đất, nước bắn lên tạo thành bọt nước nhỏ, Trần Âm trong nháy mắt phân không rõ đó là mồ hôi của Kiều Úc hay là..... nước mắt.

Kiều Úc ngẩng đầu, để lộ gương mặt xinh đẹp của Lê Dạ Tinh, tái nhợt không chút huyết sắc, con mắt đen như mực không chớp nhìn chằm chằm người trước mặt, Trần Âm bị ánh mắt tĩnh lặng như vậy dọa sợ, không khỏi lui về sau một bước.

Làm bộ trấn tĩnh nói: “Kiều Úc, mày trong lòng Tùng Dung là đã chết, nếu hần biết mày là tên giết người máu lạnh, còn có thể yêu mày sao? Mày hãy lưu lại cho hần chút kí ức tốt đẹp về mày đi. Bằng không, đừng trách tao đem những chuyện mày đã từng làm ra nói hết với hần.”

Kiều Úc run lên, nhếch khóe miệng lộ ra nụ cười thê lương, “Trần Âm, mày thắng rồi, trò chơi này tao hoàn toàn thua..... Hiện tại tao không đã không còn gì cả, mày muốn sao thì tùy mày đi.....”

Trần Âm kinh ngạc nhượng mảy, nói: “Mày như vậy là đồng ý gia nhập tổ chức?”

Kiều Úc không khẳng định cũng không phủ định, nhìn chằm chằm Trần Âm nói: “Thả Tùng Dung, tao đi theo mày.”

Trần Âm qua một lúc sau mới cười điên cuồng: “Hahaha..... Tao cứ nghĩ Kiều Úc là một người đàn ông kiên cường, phẩm chất không dễ bị vấy bẩn, không nghĩ tới chỉ với một việc đơn giản thế này mà mày đã không chịu nổi, vì một người đàn ông mà có thể đi đến bước này, thật là mày sao! Được, tao đáp ứng mày, hôm nay liền thả Tùng Dung, mày cũng nên ngoan ngoãn theo tao đi gặp nghĩa phụ đi.”

Kiều Úc nhắm mắt lại, miệng vết thương trong lòng lại nứt ra chảy đầy máu, người khác chỉ biết nói cậu máu lạnh, lại không biết rằng cậu cũng sẽ đau lòng khi yêu.

Tùng Dung, cuộc đời này chỉ e là không có ngày gặp lại, Lê Dạ Tinh đã sớm chết, chúng ta không có ngày mai.....

59. Chương 59: Quay Về Tổ Chức Mai Mãi

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Trong mật thất mờ nhạt, ánh sáng phát ra từ mấy ngọn đèn dầu cắm trên bốn bức tường, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng đom đóm, ánh sáng chiếu ra tạo thành cái bóng trên đá cẩm thạch, xung quanh u ám vô cùng đáng sợ.

Kiều Úc bị Trần Âm trói hai tay ra sau lưng quỳ dưới mặt đất, bóng dáng mờ nhạt kéo dài, cậu cúi đầu nhìn những hoa văn trên bậc thang, trong lòng không nhìn được mà cười nhạt.

Nằm mơ cũng không ngờ là có một ngày mình sẽ trở lại nơi đây, chỗ này từ cục gạch đến miếng ngói vẫn không thay đổi, thậm chí nhắm mắt lại có thể tưởng tượng ra. Biết rõ ràng là đầm rồng hang hổ, vậy mà vẫn cố chấp muốn quay về, lần trước đi ra khỏi gian mật thất này là bị mất mạng, không biết lần này còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa hay không.

Kỳ thực cậu không sợ chết nhưng cậu luyện tức Tùng Dung.

Trần Âm đứng ở một bên nhìn Kiêu Úc mặt không chút thay đổi, không hề sợ hãi, nhìn không được đá cho cậu một phát: “Xem ra mày làm cảnh sát lâu quá, đã quên cái gì gọi là sợ hãi rồi nhỉ, lát nữa cha nuôi tới đây, mày đừng để bị dọa đến tè ra quần nhé.”

Hai tay Kiêu Úc bị trói ra sau không thể phản kháng, thế nhưng trên mặt lại vô cùng lạnh lùng, “Mày muốn dùng tao để đổi lấy phần thưởng với ông già đó hả, cũng không nhìn xem tao có đáng giá như vậy hay không, tao chết là chuyện nhỏ, nếu như mày gặp rắc rối cũng đừng đến âm phủ khóc lóc với tao.”

“Mày_____! Coi như miệng lưỡi lợi hại, chốc nữa xem mày phải làm sao!” Trần Âm hiểu rõ mình nói không lại Kiêu Úc, cũng không thể tùy tiện ra tay ở trên địa bàn của Tây Sâm, chỉ có thể cắn răng giờ tay tát cho Kiêu Úc một phát, tức tối hừ nhạt một tiếng.

Lúc này, tiếng hít thở nặng nề của dã thú từ xa truyền đến, lưng Trần Âm cùng Kiêu Úc đều không khỏi căng lên, sợ là lão già Tây Sâm kia đã đến rồi.

Quả nhiên, không lâu sau Tây Sâm dắt theo một con sư tử trắng đi đến. Bộ dạng Tây Sâm vẫn như trước, thân hình khô quắt, con mắt sắc bén tàn nhẫn như độc xà, hắn đi thong thả từng bước chậm rãi đến đài cao, trong lúc này ngay cả cái liếc mắt nhìn Trần Âm và Kiêu Úc cũng không có.

Lão ta đi tới trước chiếc ghế màu bạc, dùng ngón tay thô ráp vuốt ve lưng ghế, con sư tử màu trắng cũng lại gần gầm gừ vài tiếng, Kiêu Úc lặng lẽ ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện Tây Sâm đã già hơn trước rất nhiều, ngày đó bộ dạng của ông ta nhìn chỉ khoảng sáu bảy mươi tuổi, thế nhưng hiện tại cả người đều già đi một cách nhanh chóng, thân hình có lúc còn khẽ run lên, nếu không nhìn kỹ còn tưởng mình hoa mắt.

Tây Sâm ngồi trên ghế, cao ngạo nhìn xuống Trần Âm cùng Kiêu Úc đang quỳ dưới bậc thang, ngón tay ở nơi mọi người không nhìn thấy hơi hơi phát run, trong ánh mắt vô cùng nóng bỏng lộ ra sự biến thái quen thuộc.

Lão chỉ vào Kiêu Úc, “Ngươi, ngẩng đầu lên.”

Kiều Úc mặt không đổi sắc ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú của Lê Dạ Tinh, cắn chặt môi, lão già kia lại muốn giở trò gì?

Tây Sâm quan sát cậu thật lâu, xảo quyết trong ánh mắt trào dâng mãnh liệt, đột nhiên lão ta cười lớn, “Quả nhiên là mày, cho dù thay đổi vào thể xác của thanh niên ánh mắt này vẫn như cũ không làm cho người ta yêu thích nổi.”

Kiều Úc sững sốt một chút tiếp theo cười khẩy, “Vậy Kiêu Úc thật đúng là phải cảm ơn cha nuôi đã giết mình, khiến tôi có cơ hội sống lại một lần nữa.”

Tiếng cười khàn khàn truyền đến, Tây Sâm hé ra đôi môi tím tái cười lớn nói: “Làm cảnh sát vài ngày đã nói chuyện với ta bằng giọng điệu càn rỡ như vậy, Kiều Úc mày thực sự là làm tao thất vọng.”

Kiều Úc mím môi bình tĩnh đối mặt với Tây Sâm, từ sau khi Tùng Dung tưởng rằng mình đã chết, cậu cũng không quan tâm đến điều gì nữa, Trở lại tổ chức vận mệnh ai cũng không thể đoán trước được, so với làm người nhát gan sống trong hoảng loạn sợ hãi, còn không bằng chết một cách vui vẻ, dù sao thế giới này cũng không còn điều gì vướng bận nữa.

“Một khi đã như vậy, hà cớ gì còn bắt tôi về, giết tôi luôn đi không phải càng hả giận sao?”

Kiều Úc thoải mái nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng, Trần Âm quỳ ở bên cạnh lại đột nhiên nhảy dựng lên, giả vờ cổ tình túm cổ áo cậu bộ dạng tức giận quát: “Nếu không có cha nuôi ban ơn, mày đã sớm bị tao giết rồi, mày không biết cảm ơn thì thôi còn dám đem chuyện này ra nói.”

Tây Sâm nghiêng ngẫm nhướn mày, vuốt ve bộ lông trắng của sư tử, cười với Trần Âm: “Con trai, con làm tốt lắm. Con là người trung thành với ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi con, thế nhưng... đứa nhỏ không được dạy dỗ sẽ học điều không hay, vì thế cho đường cũng phải cho roi, có phải hay không, Kiều Úc?”

Trần Âm sững sốt một chút, tiếp theo nở nụ cười đã hiểu, hần cúi chào với Tây Sâm rồi đi ra ngoài, không lâu sau bưng một chậu nước sôi bước vào.

Trong nháy mắt Kiều Úc nhìn thấy chậu bạc, cả người liền run lên, lại cố gắng chịu đựng không ho he tiếng nào, vẻ mặt Tây Sâm rất hài lòng, cười nói: “Thế nào, vài ngày không về nhà đã quên gia quy rồi sao? Yên tâm, chút đau này người chịu được, nhưng thật đáng tiếc cho cái tay xinh đẹp này.”

Vừa dứt lời một người lao đến ấn chặt Kiều Úc xuống nền nhà, Trần Âm dùng xích trói chặt tay cậu, vui sướng khi người gặp họa nói: “Một pháp y không có tay chẳng khác nào là một phế vật, Kiều Úc bảo trọng nhé.”

Kiều Úc tuyệt vọng giãy dụa, gào lên: “Cha nuôi! Nếu ngài cảm thấy tôi còn giá trị lợi dụng sẽ không đối xử với tôi thế này!”

Tây Sâm vẫy vẫy tay, sư tử ngoan ngoãn cọ cọ dưới tay lão, “Yên tâm, chỉ là từ nay về sau mày không cầm được dao giải phẫu nữa thôi, không cần mạng chó của mày, bọn mày còn làm gì mà không ra tay đi hả!”

Kiều Úc run lên dữ dội, một người bước lên cầm hai tay Kiều Úc nhúng vào nước sôi...

“!” Đau đớn cắt đến tận tim tràn ra khắp tay chân, Kiều Úc đau đến run rẩy nhưng vẫn cắn chặt môi để không kêu lên, máu từ khoe miệng theo chiếc cằm trắng nõn rơi xuống.

Bàn tay ngâm trong nước sôi không ngừng phát ra hiện tượng sinh lý kháng cự lại, mạnh mẽ run rẩy, Trần Âm mỉm cười giữ chặt hai tay cậu, không cho cậu nhấc tay lên.

Đầu Kiều Úc giống như muốn phát điên, không cho phép mình kêu lên, hai mắt nhắm nghiền nhìn Tây Sâm cùng Trần Âm. Cậu phải nhẫn nhịn, cho dù đau đến thế nào cũng phải nhịn, cậu phải giữ lại tính mạng để trả thù, cho dù kết cục cuối cùng là cá chết lưới rách, cậu cũng nhất định phải giết Tây Sâm! Đau đớn kịch liệt khiến cho từng mảng trước mắt cậu biến thành màu đen, trời đất quay cuồng, cậu rút cuộc cũng không chống cự được nữa mà ngất đi, mơ hồ dường như nghe thấy tiếng cười sảng sặc của Tây Sâm.

“Kiều Úc, nếu không phải vì mày còn có chút giá trị lợi dụng, ta sao có thể để mày sống đến hôm nay.”

Cậu vật lộn muốn đứng lên để hỏi xem rốt cuộc có ý gì, thế nhưng ý chí không thắng nổi cơ thể, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Tây Sâm từ trên đài cao bước xuống, dùng chân đạp lên người Kiều Úc, khinh thường cười âm hiểm: “Trần Âm, lần này con làm tốt lắm, so với việc giết nó diệt khẩu, còn không bằng lợi dụng thân phận hiện tại của nó.”

Nét mặt Trần Âm cười tươi như hoa gặt đầu, “Đây là bốn phận con phải làm, chỉ có điều...”

Hắn ngập ngừng muốn nói thêm gì đó lại không dám, Tây Sâm nâng khuôn mặt xanh tím, quỷ dị cười: “Con muốn gì ta hiển nhiên sẽ cho con, về sau a K là của con, đừng đùa quá trớn là được.”

Trần Âm mở to hai mắt, kim lòng không được cười lên, “Cảm ơn cha nuôi, con biết rõ chừng mực, con mang Kiều Úc ra ngoài trước.”

Tây Sâm gật đầu, nhìn theo đoàn người Trần Âm cho đến tận người cuối cùng trong đi ra khỏi mặt thất, che ngực bắt đầu ho khan dữ dội.

Cả người run lên giống như bị sốt rét, cúi gập người lại, làn da nứt ra từng mảng, từ vết nứt chảy ra máu màu nâu đen,

Lão ôm ngực, giọng khàn đặc kêu lên: “Ha ha ha...ha ha ha...muốn giết ta không dễ dàng như vậy! Đợi khi ta tìm được phương thức bào chế thuốc, ta sẽ trường sinh bất tử! Ha ha ha...”

Trong hành lang nhìn không thấy điểm cuối, không có một ngọn đèn, tối đen ngay cả chút ánh sáng cũng không có, Kiều Úc dè dặt bước về phía trước, cả người căng lên, giống như một con báo bất cứ lúc nào cũng có thể xông đến tấn công.

Hành lang dài mà nền nhà dường như đã lâu chưa tu sửa, chạm nhẹ một cái cũng phát ra tiếng vang kết kết, Kiều Úc ngừng thở dựa theo ánh sáng phía cuối hành lang đi tới, lúc này truyền đến tiếng sư tử rống, hành lang ngấm dưới lòng đất chấn động, Kiều Úc kinh hãi cả người chảy đầy mồ hôi lạnh, bước dọc theo thêm đá khom người đi xuống dưới.

Trước mặt là một cái cửa sắt đã rỉ sét loang lổ, vài tia sáng nhạt xuyên qua khe cửa, trong bóng đêm càng trở nên vô cùng chướng mắt.

Cậu cắn môi, nằm úp sấp nhìn qua khe cửa, đập vào mắt là một bóng người thân hình vạm vỡ đang khom lưng xuống.

Đang đêm hôm lão già Tây Sâm chạy đến đây làm cái quỷ gì? Cậu ngừng thở tiếp tục quan sát, chỉ thấy Tây Sâm cúi đầu ăn cái gì đó, bờ vai run lên, thân thể dường như co giật mạnh.

Bên cạnh lão bày ra rất nhiều thuốc hóa chất cùng cốc, ống nghiệm, ngoài ra còn đang đặt nồi nấu gì đó, Tây Sâm thất tha thất thểu cầm một cái đĩa mò vào trong nồi, mấy thứ gì đó hồng hồng như sợi mì được vớt lên.

Kiều Úc nhìn mà thấy buồn nôn, chẳng lẽ Tây Sâm còn có thói quen ăn thi thể!?

Lúc này Tây Sâm như là cảm giác được có ai đó, lão quay đầu lại, trong đôi mắt xanh trắng lộ vẻ quỷ dị, mà trên tay lão giơ lên một cái đầu người, bên trong chảy ra màu trắng của óc lão đang dùng thìa múc từng chút một ra để ăn.

Kiều Úc giật nảy mình, hai mắt cậu cùng Tây Sâm không hẹn mà gặp nhau, lùi lại phía sau mấy bước, Tây Sâm nhìn thấy trong nháy mắt lao đến, lập tức túm cậu vào trong gian phòng.

“Mày thấy hết rồi?”

Kiều Úc mím môi không nói lời nào, mắt đưa lên rồi lại cụp xuống, che khuất nửa bên mặt, “Cha nuôi người bảo con đi giết người làm tiêu bản chính là vì ăn họ sao?”

Tây Sâm gật đầu, cười từ ái, vẻ mặt kỳ dị phối hợp với bên mép còn dính màu trắng của óc vô cùng kinh khủng: “Không có nó ta sẽ chết, mày đã biết mọi thứ, không bằng coi như trở thành bữa tiệc của ta!”

Lão giơ tay bóp chặt cổ Kiều Úc, va vào chiếc bàn đồ sang một bên, một văn kiện rơi xuống, bung ra vài tờ giấy, trên đó là một tựa đề bắt mắt: “Deathless (bất tử)”

Kiều Úc thét lên một tiếng bật dậy, mồ hôi lạnh làm chiếc chăn ướt sũng, cậu mờ mịt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, ngồi phịch xuống giường, thì ra tất cả chỉ là giấc mơ...

Hai bàn tay bị bỏng được băng lại, bên trong bôi không ít thuốc mỡ, tiếc là vẫn đau muốn chết, Kiều Úc ổn định cảm xúc tiếp theo bật cười, tiếng cười càng lúc càng lớn tới cuối cùng gần như điên cuồng.

Tất cả ký ức như thủy triều dâng lên, cho dù không có con chip ký ức từ khi còn nhỏ bị đem để lại trong đầu, cậu vẫn muốn đem tất cả sự việc nhớ tới.

Vì sao Tây Sâm muốn cậu giết người làm tiêu bản, vì sao cuối cùng lại bị giết người diệt khẩu, vì sao trước khi chết bị a K lấy đi con chip ký ức... Tất cả mọi việc đều như mạng nhện ở trong đầu càng ngày trở nên rõ ràng.

60. Chương 60: Gặp Lại Trong Đêm

Editor: Ken aka Cụt chan

Beta: zizi

=====

Ba tháng sau, tại cục cảnh sát thành phố T.

Tùng Dung trên tay cầm xấp thư tín được buộc chặt mở cửa phòng tổ trọng án, căn phòng vốn dĩ đang náo nhiệt lập tức chìm trong im lặng, tất cả mọi người đều ngáy ra.

Âu Dương là người phản ứng lại đầu tiên, hét lớn lên trước: “Lão đại anh xuất viện!?”

Tùng Dung cong lên khoe miệng, bắt đầu dĩ cười cười: “Còn ở nữa tôi sẽ điên mất, vốn bệnh tình cũng không nặng, còn không phải do mọi người đa nghi sao?”

Thư Tình cầm giận véo thắt lưng nói: “Làm ơn đi, lão đại, cả người anh lúc đó đều rơi vào hôn mê, người cũng điên điên ngáy ngốc, như vậy mà chưa nghiêm trọng, anh còn muốn thế nào?”

Trên mặt Tùng Dung thoáng hiện tia đau đớn, chợt lóe rồi lại bình thường làm người ta tưởng ảo giác, anh cười cười vỗ bả vai Tề Tích và Âu Dương: “Được rồi được rồi, biết mọi người đây là quan tâm tôi, chính là hiện tại tôi thật sự không sao, mọi người không cần lo lắng.”

Vài người lo lắng liếc mắt nhìn nhau, Tề Tích mấp máy môi nói lắp: “Lão, lão đại..... Dạ Tinh ở dưới đó, cũng không muốn nhìn thấy anh vì cậu ấy mà khổ sở.”

Đồng tử Tùng Dung đột nhiên co rút, trái tim run rẩy kịch liệt, đúng vậy, Dạ Tinh đã chết, anh phải dùng ba tháng để tiếp nhận sự thật này, nếu để quên một việc cần phải dùng một phần tư cuộc đời, vậy thì muốn quên một người có phải hay không cần cả đời?

Quân Chi hung hăng gõ Tề Tích vài cái, này miệng chó không mọc được ngà voi, nói chuyện không biết cân nhắc, rõ ràng biết hai chữ ‘Dạ Tinh’ bây giờ là điều cấm kỵ của lão đại còn muốn nhắc đến, thật sự khiến lão đại không thoải mái.

Ánh mắt Tùng Dung nhìn chằm chằm vào bàn làm việc của Lê Dạ Tinh thật lâu sau, mới nói: “Cậu nói đúng, em ấy đã chết...”

Xấp thư trong tay rơi xuống đất, Tùng Dung xoay người đi vào văn phòng, lưu lại trong phòng mọi người đang lo lắng nhìn bóng lưng anh.

Dựa vào tường, Tùng Dung che hai mắt, gắt gao cắn chặt môi không để thanh âm lọt ra ngoài.

Ba tháng trước, anh được người phát hiện ngất ở ven đường, sau khi tỉnh lại cảm thấy những chuyện mà vừa mình trải qua như một giấc mơ, vừa tỉnh lại Dạ Tinh vẫn còn ở bên cạnh mình, chính là trí nhớ sẽ không gạt người, anh nhớ rõ Dạ Tinh bị một người đàn ông Trầm Âm giết, sau đó tận mắt chứng kiến cậu bị cả đám người luân phiên.....gian thi.

Vừa nghĩ đến những thứ này đầu óc Tùng Dung liền đau nhức, hận ý trong lòng dâng lên, anh điên cuồng tìm kiếm Trầm Âm, thế nhưng người nọ lại như bốc hơi ngay cả chút manh mối cũng không có.

Anh ngẩng đầu nhìn trần nhà giọng nỉ non gọi tên Lê Dạ Tinh, ngực vẫn rất đau, nhưng là đau đớn qua đi chỉ còn lại trống rỗng. Tề Tích nói đúng, người đã mất rồi hà tất làm khổ bản thân, anh không ngu xuẩn mà tự tử vì yêu, anh phải sống để báo thù cho Dạ Tinh, đây là lý do tồn tại duy nhất của y.

Ban đêm, tòa nhà trụ sở công an trừ người bảo vệ canh cửa, chỉ có văn phòng tổ trọng án là còn sáng đèn.

Tùng Dung bị bắt cóc, Dạ Tinh mất mạng, sự việc ngoài ý muốn xảy ra liên tiếp làm mặt mũi ai cũng rất u ám, Tề Tích và Quân Chi tự động ở lại tra án, mà Tùng Dung không muốn trở về căn nhà trống rỗng đó nên cũng ở lại văn phòng.

Đang lúc mọi người bận đến sứt đầu mẻ trán, chuông cảnh báo trên mái nhà đột nhiên vang lên, thanh âm chói tai như giáng đòn mạnh mẽ trong lòng từng người.

Tùng Dung tỉnh táo đứng lên: “Sao lại thế này?”

Quân Chi, Âu Dương cùng Thư Tình quay đầu nhìn nhau, vẻ mặt ngưng đọng lập tức đứng lên: “Thanh âm là từ tầng trên, không biết xảy ra chuyện gì?”

Ánh mắt Tùng Dung nheo lại, quay đầu nhìn sắc trời lúc này, bầu trời tối đen giống như bị một miếng vải đen che phủ không nhìn thấy ánh sáng, làm cho trong lòng mỗi người đều dâng lên nỗi bất an.

“Trước tiên là đi kiểm tra xem, tôi có cảm giác không bình thường!” Tùng Dung buông tài liệu trên tay xuống, nắm chặt khẩu súng bên hông vội chạy ra ngoài.

Mọi người liếc nhau, vội vàng đuổi kịp cước bộ của Tùng Dung, lúc này những bảo vệ trên hành lang cũng chạy ra, đồng loạt hỗ trợ nhau đuổi lên tầng trên. Tổ trọng án bởi vì ở tầng trệt, trong lúc nhất thời cũng không hiểu rõ tầng trên rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Tùng Dung nhanh chóng tóm lại một cảnh sát chạy từ lầu trên xuống, lo lắng hỏi: “Trên lầu xảy ra chuyện gì?”

“Trên, trên tầng chót có người đột nhập!” Cảnh sát nhỏ kinh hãi chưa ổn định quơ hai tay, hiển nhiên vẫn là không thể khống chế sợ hãi nói.

Tùng Dung nghe cách nói chuyện âm ỉ như vậy càng thêm sốt ruột: “Tầng chót chẳng phải là văn phòng cục trưởng hay sao? Tại sao lại có người xông vào?”

“Sếp Tùng, tôi cũng không biết, mấy người anh em lên đó tuần tra đều bị đả thương, đêm hôm khuya khoắt toàn bộ nhân lực sở cảnh sát đều hành động, nhưng cũng không thể bắt được người.”

Hai hàng lông mày của Tùng Dung nhăn chặt lại, kẻ đột nhập càng lúc càng kiêu ngạo, ngay cả cục cảnh sát cũng dám lớn lối như vậy đột nhập, thật đúng là chỉ sợ mình không thể chết được phải không.

Nghĩ đến đây anh liền ngăn cảnh sát đang muốn chạy lên trên: “Hiện tại số lượng cảnh sát trong mỗi bộ phận đều không đủ, ai cũng không biết chính xác lai lịch của kẻ đột nhập, trên người có vũ khí hay không, tùy tiện đi lên có lẽ sẽ bị thương, các anh nghĩ biện pháp gọi những người trên tầng trên trở về, không cần đối đầu với kẻ đột nhập, còn lại bao nhiêu người thì phân ra ba hướng đông, tây và nam dưới chân cầu thang, đợi lệnh hành động.”

“Yes SIR!”

Một đám người vội vàng gạt đầu, nghe theo điều khiển của anh, Tùng Dung hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn về phía lối nhỏ bên thang máy, quả nhiên dây cáp đã sớm bị người khác cắt đứt, kẻ đột nhập quả nhiên là có sự chuẩn bị trước khi đến. Anh xoay người vừa định kêu Tề Tích liên lạc người đến sửa chữa, kết quả lại phát hiện Tề Tích từ đầu đến cuối chưa thấy xuất hiện

“Tề Tích đâu rồi?”

Quân Chi sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch: “Cách đây hai tiếng cậu ấy có nói với em là lên tầng chót tìm một phần văn kiện cơ mật, hiện tại có thể là còn trên đó!”

Tùng Dung thầm mắng một tiếng shit, vừa định mở miệng, trên lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng súng, thân thể Quân Chi run rẩy, không đợi Tùng Dung ra lệnh liền rút súng ra chạy lên lầu.

“Quân Chi mau trở lại!”

Lời vừa nói ra, thì đã không thấy bóng dáng Quân Chi đâu, Tùng Dung không còn cách nào khác đành bỏ ý định vây xung quanh phục kích như ban đầu, mang theo Âu Dương cùng Thư Tình chạy lên tầng chót.

Khu vực làm việc trên tầng đó vốn rất rộng rãi sáng sủa bây giờ lại như một mớ hỗn độn, còi báo động được trang bị trên vách tường và hành lang không ngừng kêu inh ỏi, ánh sáng màu đỏ chớp liên tục khiến người ta đau mắt.

Quân Chi cầm súng trong bóng đêm sờ soạng đi tới, dưới chân có đến bảy tám cái ghế vịn vẹo không ra hình thù, hành lang gấp khúc trống rỗng không một tiếng động, giống như tiếng súng vừa rồi là do mọi người nghe nhầm.

Anh nín thở chậm rãi đi về phía trước, đột nhiên phía sau truyền đến âm thanh, anh quay nhanh lại nhấc tay chĩa súng về phía đó, người nọ hoảng hốt không còn cách nào khác đành ngồi xuống, nâng tay định đánh trả, kết quả ngẩng đầu giật mình kêu to: “Quân Chi, sao lại là anh! Tôi tưởng....”

Ánh trăng chiếu sáng mờ ảo, Quân Chi nhận ra khuôn mặt búp bê luôn lộ ra ý cười, anh nhẹ nhõm thở phào một hơi, tiến lên ôm lấy người trước mặt, trên trán hạ xuống nụ hôn: “Tề Tích con mẹ nó cậu muốn hù chết tôi sao? Nghe thấy tiếng súng còn không mau chạy xuống lầu?”

Tề Tích sửng sốt, cảm giác cánh tay đang ôm mình dùng rất nhiều lực, giống như muốn đem mình siết chết trong lòng ngực, cậu xấu hổ cười nói: “Tôi vừa rồi trong phòng tìm văn kiện, không nghe thấy tiếng súng, vừa đi ra thì thấy nơi này biến thành như vậy, tôi hoảng sợ biết có người đột nhập, liền cầm súng tìm người đó quanh đây, kết quả là đụng phải anh!”

Quân Chi hung hăng hất cằm liếc nhìn trần nhà, dùng sức nhéo mặt Tề Tích, tức giận nói: “Được rồi, coi như cậu may mắn tránh được đòn súng của tôi, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi không biết, lúc đi ra thì đã như vậy rồi.”

Hai người đứng ở chỗ tối thấp giọng nói chuyện, không chú ý tới phía xa xa có đôi mắt sắc bén đã sớm theo dõi bọn họ, người đó toàn thân mặc đồ đen trong bóng đêm không thể nhìn ra được, trên mặt mang theo mặt nạ như ma quỷ không thể đoán ra, đeo găng đen cầm cây súng bạc lặng lẽ lên đạn, cây súng có gắn ống giảm thanh hướng tới nơi Quân Chi và Tề Tích chuẩn bị bóp cò.

“Cẩn thận!” Tùng Dung vừa chạy lên thì thấy một màn như vậy, kinh hoàng cảm giác như trái tim muốn nhảy ra ngoài, nhưng khi la lên thì không còn kịp nữa, mắt thấy người nọ đã bóp cò.

Viên đạn bay xẹt qua, một đám mây đen hiện lên, ánh trăng chiếu sáng mặt Tề Tích, động tác của người mặc áo đen đột nhiên thay đổi, viên đạn lọt khỏi phương hướng quỹ đạo, ghim lên bức tường đối diện.

Tề Tích và Quân Chi lập tức tỉnh táo, cả người chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, như thế nào vừa gặp đã nói chuyện, bây giờ tình huống nguy hiểm như vậy đã không còn nhớ. Hai người xoay người bắn về hướng viên đạn bay tới, người mặc áo đen linh hoạt tránh thoát viên đạn, thân thể nhanh nhẹn duyên dáng như một con mèo đen.

Hai người nghĩ người mặc áo đen nhất định sẽ nổ súng phản kích, nhưng hắn không có, ngược lại còn bám vào xà ngang tìm chỗ ẩn trốn. Góc độ xoay người của hắn ta rất tinh tế, vừa có thể làm Quân Chi và Tề Tích không thể phát hiện ra thân ảnh ở góc chết của mình, mà trong mắt hai người không hiện rõ sự tồn tại của hắn.

Còn Tùng Dung đứng ở hành lang đã quan sát được tất cả, xoay người phân phó Âu Dương cùng Thư Tình: “Mọi người chia ra hai bên ngăn hắn lại, tôi phía sau theo dõi.”

Anh theo phương hướng người mặc đồ đen biến mất mà đuổi theo, tại sao những màn vừa rồi rất quen mắt, không bao lâu trước đây cục cảnh sát thành phố T có một vụ án xảy ra vô cùng kinh khủng, một người thân bí xuất hiện nghênh ngang làm điều ác, lần trước đã chết nhiều người như vậy, lần này y quyết tâm không để bị kịch tái diễn, nghĩ đến đây cước bộ không tự chủ nhanh hơn.

Người mặc đồ đen thân hình nhanh nhẹn như chớp, đảo mắt liền nhảy lên phía trên, Tùng Dung nâng tay bắn về phía hắn, người nọ thân hình thoát một cái, miễn cưỡng né được đạn, men theo một đường thủy tinh công nghiệp bên cạnh trượt xuống.

Tùng Dung giơ súng lên nói: “Người còn muốn chạy đi đâu? Bốn phía xung quanh đều có mai phục, người có mà chạy đằng trời!”

Người nọ thân thể đột nhiên run lên, dĩ nhiên dừng bước liếc mắt nhìn Tùng Dung, mặt nạ màu đen chỉ có hai khe hở nhỏ hẹp ở mắt, khe hở quá nhỏ căn bản nhìn không ra hình dạng ánh mắt người nọ, chính là ánh mắt kia lại làm cho Tùng Dung lập tức dừng bước...

Vì cái gì ánh mắt của hắn nhìn rất..... Tuyệt vọng?

Không kịp suy nghĩ, Tùng Dung đã đuổi tới, người mặc đồ đen đảo mắt đã muốn nhảy lên phía trên, trong tay hắn nắm thật chặt một cái túi da, như thể vật đó còn quan trọng hơn tính mạng hắn.

“Người ban đêm xông vào cục cảnh sát là có mục đích gì?” Tùng Dung từng bước tiến lại, người nọ chỉ lui lại mấy bước không nói chuyện, tiếp theo lấy súng ra bắn vào nơi gần chân Tùng Dung đứng, như muốn cảnh báo còn tiến thêm sẽ không khách khí.

Tùng Dung cười lạnh, giơ ngón tay chỉ vào ngực mình: “Đã có can đảm đột nhập vào cục cảnh sát trộm đồ thì còn gì phải sợ nữa, nếu không thì người mau giơ tay chịu trời, hoặc là liền giơ súng ra đấu, là đàn ông thì đấu một trận chân thực đi!”

Người nọ nhún nhún vai, như cười thể nhưng lại không có chút âm thanh, hắn cái gì cũng không nói, trực tiếp chạy lên tấn công ngay bụng Tùng Dung một cước, Tùng Dung phản ứng phi thường mau, giữa người ra phía sau né, nâng tay một quyền đánh trả, người mặc đồ đen nhanh nhẹn tránh thoát, hạ phần eo xuống dùng chân quệt ngang, hai người đánh nhau càng lúc càng kịch liệt.

Tùng Dung bỗng cảm thấy thân ảnh của người này rất quen mắt, nhưng người nọ toàn thân đều bị màu đen che phủ, căn bản thấy không rõ diện mạo, ngay lúc anh thất thần thì người áo đen nhân cơ hội cho một đấm ngay mũi, nhất thời máu mũi chảy ra.

Thân thủ người này quá tốt, vừa nhu vừa cương, mỗi một chiêu công kích đều mạnh, nhưng thân thể lại linh hoạt rất khó đoán ra, Tùng Dung ôm mũi lui lại mấy bước, biết phải tốc chiến tốc thắng, y cầm súng nhắm ngay đầu kẻ mặc áo đen, người nọ đột nhiên quay đầu bình tĩnh nhìn y.

Người nọ trên tay rõ ràng có súng, nhưng lại không lấy ra, Tùng Dung không biết vì sao sinh ra ảo giác, nghĩ rằng người này không muốn giết anh.

Lúc này hai bên lối đi nhỏ ở tầng chót truyền đến tiếng bước chân, Tề Tích cùng Quân Chi vọt lên, Tề Tích thấy tình hình như thế liền giơ súng lên, người mặc đồ đen dừng lại một chút, nhanh chóng cầm súng hướng về phía đối phương.

Động tác nhanh hơn nhiều so với Tề Tích, tại thời điểm mọi người không kịp phản ứng, cánh tay Tề Tích bị trúng đạn, máu chảy ra.

Không kịp suy nghĩ, Tùng Dung rút súng ra, bắn một phát đạn, bả vai người mặc áo đen bị trúng đạn, văn kiện rơi đầy trên đất.

Anh chưa có nổ súng! Tùng Dung vội vàng quay đầu lại, thấy Quân Chi cầm trên tay khẩu súng còn đang bốc khói.

“Lão đại, anh vì sao còn do dự?”

Trên mặt Quân Chi là sự phẫn nộ trước nay chưa từng có, khuôn mặt anh gần như vặn vẹo, đang dùng súng hướng phía này, người mặc áo đen nâng súng lên, Tùng Dung nghĩ hắn sẽ nổ súng bắn Quân Chi, liền nhào qua ôm trụ tay người nọ.

Người mặc áo đen run rẩy kịch liệt đứng lên, súng lục rơi trên mặt đất.

Quân Chi cười lớn: “Tay người đã bị thương? Thật sự thì ông trời cũng muốn người chết. Đúng ra tôi không nên giết người, nhưng là do người đã đụng vào người không nên đụng.”

Nói xong anh bắn người nọ một phát, người mặc áo đen chật vật né tránh, rất nhanh cầm lấy văn kiện trên đất, búng tay một cái, một sợi dây bạc xuất hiện, bay đến sân thượng của tòa nhà cách đó không xa.

Tùng Dung biết hắn muốn chạy, không hề nghĩ ngợi chạy qua muốn tóm lại hắn, nhưng người nọ thân ảnh chợt lóe, anh chỉ bắt được đai lưng của người nọ.

Sợi dây bạc thuận lợi giúp người mặc áo đen trốn thoát, gió đêm thổi mãnh liệt, chiếc mặt nạ màu đen trên mặt rớt xuống, lộ ra một nửa khuôn mặt của hắn, cái cằm trắng nõn tinh tế chột lóe qua trước mắt Quân Chi cùng Tùng Dung, trong nháy mắt hắn liền bay được tới nơi súng không bắn tới.

Tùng Dung hai mắt đột nhiên tròn to, toàn thân kịch liệt run rẩy, nếu anh không nhìn lầm, gió đêm thổi qua lưu lại hình ảnh người nọ trong nháy mắt, anh nhìn thấy ánh mắt đã khắc sâu vào trong lòng...

Ánh mắt của Lê Dạ Tinh...

61. Chương 61: Chính Mình Nói Ra Sự Thật

Editor: Anh Cung + Ken-chan

Beta: zizi

=====

Trong màn đêm đen tối, gió lạnh thổi qua cuốn theo những chiếc lá rơi, mang đến cảm giác rét buốt tới tận xương tủy.

Kiều Úc che cánh tay bị thương, tựa vào ngõ hẻm lạnh lẽo, thở dài nhẹ nhõm, tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt trắng bệch.

Rốt cuộc cũng trốn thoát khỏi đó....

Cậu đặt tay lên trái tim đang đập loạn của mình, cúi đầu nhìn túi giấy trong tay, đầu kêu ong ong, trước mắt đều là vẻ mặt lạnh lùng của Tùng Dung ở trên sân thượng.

So với lúc trước Tùng Dung gầy và tiều tụy đi nhiều, không cần nghĩ Kiều Úc cũng đoán ra ‘cái chết’ của mình là một đả kích lớn với y. Nếu mình đã sa chân vào tổ chức thì việc cắt đứt quan hệ với Tùng Dung chỉ là một sớm một chiều mà thôi, thế nhưng vì sao ngực lại đau thế này.

Khi cậu thấy Tùng Dung không chút do dự bắn mình, đôi mắt lúc nào cũng chứa đầy sự dịu dàng lúc đó chỉ có sự lạnh lùng, trong lòng nhin không được mà quặn lại.

Kiều Úc chưa bao giờ có cảm giác bị mất Tùng Dung mãnh liệt như bây giờ, mất đi tất cả anh chị em trong tổ trọng án.

Lúc cậu nghe theo mệnh lệnh của Tây Sâm lên vào trong tòa nhà sở cảnh sát, lúc cậu bất đắc dĩ chọn đúng thời điểm để nổ súng, lúc Quân Chi giống như người điên muốn giết chết mình sau đó rời đi... Kiều Úc trong lòng bọn họ đã chết rồi, mọi người đứng ở hai thế giới đối lập nhau, đã không thể trở lại như trước kia được nữa.

Kiều Úc cố gắng khịt khịt mũi, hai mắt cay cay, cậu tự cho mình hai cái bạt tai thật mạnh, ‘Kiều Úc, mày có tư cách gì mà chảy nước mắt! Đi đến hoàn cảnh này đều là do mày tự chuốc lấy!’

Cậu xé xuống một mảnh áo, dùng răng cắn một đầu, một đầu khác quấn lên vết thương trên cánh tay, máu chảy khá nhiều khiến cho cậu hơi choáng váng, cơ thể thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất.

Kiều Úc cười khổ một tiếng, lâu lắm rồi không hành động, ngay cả cơ thể cũng trở nên kém như vậy. Cậu cầm chiếc túi lên, do dự một lát mới quyết định mở ra.

Đồ trong túi rất đơn giản, ngoại trừ một xấp giấy A4 thì cái gì cũng không có. Trên giấy ghi chép bừa bộn những chữ số, nhìn không ra trật tự gì, thay vì nói đây là tài liệu thì nên nói đây là một đồng giấy vụn vô dụng.

“Đây là thứ mà Tây Sâm muốn có tới phát điên lên sao?” Kiều Úc không nhịn được cười lạnh một cái, không khỏi nghĩ đến trước khi đi Tây Sâm đã nói với cậu.

“Trong tòa cao ốc cất giấu văn kiện mã 75DL, Kiều Úc, người giúp ta lấy về đây, người đã từng phản bội ta một lần, lần này phải nên làm như thế nào người hẳn đã hiểu?”

“Cha nuôi, trong mắt đám cảnh sát kia con đã là người chết, để con lộ mặt mạo hiểm như vậy người yên lòng sao?”

Lão nhân cất tiếng cười to, trên mặt lộ ra biểu tình khó nhìn ra, “Kiều Úc, người nghĩ là tại sao ta lại lưu mạng người lại? Nếu không phải vì người ở sở cảnh một năm trời, quen thuộc địa hình ở đó, người nghĩ ta cho người đi? Khuyên người biết điều một chút, không nên vọng tưởng gỡ thủ đoạn ra, ta chỉ cho người hai mươi tư giờ, nếu không thời gian vừa đến Trần Âm lập tức thủ tiêu toàn bộ tổ trọng án, cứ thử giờ trò xem.”

Nghĩ đến đó Kiều Úc hận không thể xé hết tài liệu, tuy rằng cậu không biết Tây Sâm dùng thứ này làm gì, thứ này tại sao lại xuất hiện ở cục cảnh sát, nhưng là hiện tại cậu không có sự lựa chọn, vì muốn chính tay giải quyết lão biến thái kia, cậu chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cắn chặt răng, Kiều Úc đem tư liệu nhét vào túi, đeo mặt nạ chuẩn bị đi, lúc này một trận gió đêm thổi qua, mây đen dời đi để lộ ra mặt trăng, mà cách đầu ngõ không xa có một cái bóng đen lập dị, ai cũng không biết hẳn ở nơi đó bao lâu rồi.

Kiều Úc sửng sốt một chút, ý thức được gì đó, chống bức tường phía sau quay người lại, bóng đen kia đột nhiên chạy về hướng này, trái tim Kiều Úc không thể khống chế mà đập kịch liệt.

Chết tiệt! Ngàn trốn vạn trốn như thế nào chính là trốn không thoát! Thân ảnh Tùng Dung cho dù hóa thành tro cậu cũng nhớ rõ, chính mình đang bị thương gặp phải y căn bản là không có phần thắng.

Huống chi y thấy được mặt mình, ngộ nhờ y biết chính mình không những không chết mà còn là một sát thủ, vậy thật sự xong rồi.

Nghĩ vậy, Kiều Úc vô cùng chật vật..... Chạy trốn.

Tùng Dung đã sớm dự đoán được hẳn sẽ như vậy, cho nên không chút do dự đuổi theo, một phen giữ lấy cánh tay Kiều Úc hung hăng kéo lại.

“A!”

Miệng vết thương trên cánh tay bị rách, làm cho Kiều Úc nhịn không được kêu lên tiếng, cậu lùi vài bước, nheo mắt lại nhắc chân hung hăng tấn công cổ Tùng Dung.

“Lại là chiêu này sao?”

Tùng Dung khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng né tránh, thân hình giống như một thanh kiếm mới rút ra khỏi vỏ, cả người tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương, lại ra tay hung hăng tấn công bả vai Kiều Úc, thân thủ nhanh chóng lột mặt nạ Kiều Úc.

Kiều Úc kinh hãi, ngửa ra sau chật vật né tránh, nhưng bởi vì trên người có thương tích nên động tác chậm lại, dây đeo mặt nạ bị giật đứt, tóc mái rớt xuống phất qua tay Tùng Dung.

Tùng Dung sửng sốt một chút, sợi tóc lướt qua làn da xúc cảm vô cùng quen thuộc, loại tính chất mềm mại mảnh khảnh rất thân thiết, làm cho y lập tức có chút hoảng hốt.

Kiều Úc đợi cơ hội, nhắc chân đá vào đầu gối Tùng Dung, Tùng Dung bị đau buông lỏng tay ra, cậu hoảng hốt che mặt lạ xoay người bỏ chạy.

Chính là Tùng Dung đã đuổi theo làm sao sẽ cho cậu cơ hội, không đợi cậu chạy xa liền tấn công, như con báo đi săn, vọt nhanh vượt sắc bén lập tức đem Kiều Úc áp lên tường, thuận thế đem hai tay của cậu cố định lên đỉnh đầu.

“Nói, mi rốt cuộc là ai?”

Thân thể Kiều Úc bị cường ngạnh dán trên tường, miệng vết thương trên người đau đến phát run, phía sau còn bị gắt gao dán vào trong ngực dày rộng của Tùng Dung, xúc cảm cùng nhiệt độ cơ thể vô cùng quen thuộc, làm cho cậu có chút không biết làm sao, dĩ nhiên quên mất giây dục.

Kỳ thật cậu hoàn toàn có năng lực chạy trốn, chỉ cần lấy cây súng sau lưng kia ra thì Tùng Dung căn bản không phải đối thủ của cậu, thế nhưng cậu luyện tiếc, thậm chí một khi ở gần Tùng Dung sẽ không tự chủ được mà lún sâu hơn, thân mật đến nỗi không phân biệt được thời gian?

Thời gian qua lâu lắm, lâu đến nỗi giống như là câu chuyện của đời trước vậy.

Tùng Dung thấy cậu không nói lời nào, trong lòng càng thêm gấp gáp, y không nghĩ ra tại sao mình lại ở trên người tên hắc y nhân này nhìn thấy khuôn mặt của Lê Dạ Tinh, y cảm giác chính mình rơi vào một vòng tròn u ám, mà người này mặc kệ là ai, hẳn dám giả trang Dạ Tinh là không thể tha thứ!

Trong lòng nghĩ như vậy, động tác trên tay liền thêm sức, “Tại sao không nói lời nào? Khuyên người tốt nhất ngoan ngoãn nói ra sự thật, nếu không đừng trách ta động thủ!”

Nói xong y hung hăng nắm chặt bả vai Kiều Úc, rắc một tiếng, thanh âm xương cốt bị gãy truyền đến.

“AAAA!” Kiều Úc thống khổ la lớn tiếng, khuôn mặt dán trên tường, trong lòng rối tung rối mù.

Làm sao bây giờ, Tùng Dung đã phát hiện! Tháo mặt nạ xuống Tùng Dung sẽ biết người mà y vẫn yêu thật ra là tên cặn bã không hơn không kém, giết người nhuộm máu không chuyện ác nào mà không làm.....

Tùng Dung cảm giác được thân thể người này không ngừng run rẩy, nghĩ đến hẳn là đang sợ hãi, ngoài miệng gọi lên nụ cười lạnh: “Sợ? Muộn rồi.”

Tùng Dung dùng súng để ở thắt lưng Kiều Úc, đưa tay lên tháo bỏ mặt nạ người nọ xuống.

“Đủ rồi!” Kiều Úc nhịn không được quay đầu, hai mắt sau mặt nạ hàm chứa chua xót khổ sở, “Tùng Dung, anh không phải là muốn nhìn thấy mặt tôi sao?”

Tùng Dung ngây ngẩn cả người, thanh âm quen thuộc này y như thế nào có thể quên. Thanh âm trong trẻo pha lẫn thiếu niên cùng thanh niên trong lúc nhấn mạnh, ngoài Lê Dạ Tinh thì còn có thể là ai.

Thế nhưng Dạ Tinh không phải đã chết rồi sao? Chính tay y đã chạm vào thi thể lạnh lẽo của cậu, tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Thất thần một lúc lâu sau hoàn toàn biến thành phần nộ, người này dựa vào cái gì giả mạo Dạ Tinh, hẳn tuyệt đối là kẻ giả mạo!

“Cậu đừng nghĩ đến có chất giọng như em ấy thì tôi nhận không ra!”

Hai tay dùng sức, xương cốt Kiều Úc lại phát ra tiếng gãy, đau đớn kịch liệt làm cho Kiều Úc chảy ra mồ hôi lạnh.

Cậu chua xót cười chế nhạo, lắc đầu, tháo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra gương mặt tinh tế động lòng người.

“Tùng Dung, tôi chưa từng gặp qua người nào ngu ngốc hơn anh, tôi, Lê Dạ Tinh căn bản không có chết, anh đến bây giờ còn không hiểu sao?”

Không chuẩn bị trước trên khuôn mặt tuần mỹ mồ hôi chảy ròng ròng, màu da trắng bệch tô điểm thêm thân sắc diễm lệ, người trước mặt càng lộ ra vẻ tái nhợt thảm thương.

Tùng Dung cảm thấy giống như bị tát một gáo nước lạnh, toàn thân lạnh lẽo nói, “Tôi không biết cậu như thế nào biết tên của tôi, vì sao có cùng gương mặt với em ấy, nhưng là tôi biết cậu không phải em ấy.”

Tâm Kiều Úc bỗng nhiên run lên, sự thật là tàn khốc nhất, nhưng trong lòng lại tự hỏi muốn đem chuyện này nói thẳng ra hết cho nhẹ lòng, áp lực về bí mật trong lòng từ lâu, đã biến thành ngọn núi lớn không thể phá vỡ, khiến cho cậu hô hấp khó khăn, nếu đã muốn đem sự thật nói ra, chỉ bằng phá vỡ tất cả, dù sao cậu cùng Tùng Dung đã sớm kết thúc rồi.

“Tôi xác thực không phải cậu ta, tôi là Kiều Úc. Anh có thể tưởng tượng khi tôi tỉnh lại mở mắt ra phát hiện chính mình sống lại trên người cậu ta tâm tình thế nào không? Anh không cần giết mình, tôi nói đều là thật sự, tuy rằng bất khả tư nghị (khó có thể tưởng tượng nổi), nhưng nó đích xác đã xảy ra.”

Sắc mặt Tùng Dung trở nên cực kì khó coi, cặp mắt lợi hại lộ ra khí lạnh nhìn cậu nói: “Tôi mặc kệ cậu rốt cuộc là người hay quỷ, hiện tại mời cậu lập tức rút khỏi thân thể Dạ Tinh, tôi không cho phép người vợ của mình sau khi chết còn không được an nghỉ!”

Kiều Úc sững sốt một chút, tiếp theo cười khổ, nước mắt thiếu chút là rơi xuống.

Hóa ra Tùng Dung đến bây giờ vẫn cố chấp nghĩ người cùng y yêu nhau chính là Lê Dạ Tinh, còn mình là cô hồn dã quỷ ở trên người Lê Dạ Tinh sau khi chết.

Một câu nói vô cùng đơn giản liền gạt bỏ tất cả quan hệ giữa bọn họ, Kiều Úc từ đầu đến cuối đều không xuất hiện trong cuộc sống của Tùng Dung, Lê Dạ Tinh chưa từng liếc qua Tùng Dung một cái, lại chiếm được đầy đủ tình yêu của y, chính mình bên y lâu như vậy, cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục này.

Thật tốt..... Thật sự là quá tốt.....

Nước mắt rốt cuộc nhịn không được, lập tức rơi xuống, nước mắt ở trên mặt lưu lại vô cùng khó coi.

“Đúng vậy, tôi là cô hồn dã quỷ, thế nhưng hiện tại tôi đang tồn tại trong thân xác này, anh có thể bắt tôi sao?”

Nếu đó là một sai lầm, thì tiếp tục để nó sai đi. Để cho Tùng Dung biết rõ từ đầu đến cuối Kiều Úc là người xấu, cũng để cho y dễ dàng yêu bản thân hơn.

Một câu thành công làm Tùng Dung nổi điên, y không lưu tình chút nào tấn công, vừa định nhấc chân đá, nhưng nhìn đến mặt mũi là Lê Dạ Tinh thì như thế nào cũng không hạ thủ được, y phần nộ bóp cổ Kiều Úc, ánh mắt đỏ đậm nói: “Dạ Tinh chết thảm như vậy, cậu nếu còn có lương tâm thì nên để em ấy yên!”

“Thiệt.” Kiều Úc cười nhạo một tiếng, cam chịu nói: “Tôi cùng cậu ta có quan hệ gì? Tôi dựa vào cái gì vì cậu ta lo lắng, anh chẳng lẽ còn muốn ta ** đã chết có thể nào, thật tức cười!” (cái đoạn ** là của tác giả, mình thiệt không biết là gì T_T)

“Cậu!” Tùng Dung hai mắt nguy hiểm nhìn lại, từng bước tới gần: “Vậy cậu nói cho tôi biết, cậu dùng thân phận này trà trộn vào sở cảnh sát là có mục đích gì? Cậu rốt cuộc là ai?”

Bị đôi mắt sắc bén quan sát, khiến cho Kiều Úc không khỏi sợ hãi, cậu ổn định thân thể giả vờ buông lỏng nói: “Anh hỏi làm cái gì? Tôi vào cảnh cục đương nhiên là có mục đích của tôi, Lê Dạ Tinh như thế nào cũng là pháp y, cũng tính là nửa cảnh sát, không lợi dụng tốt khuôn mặt này, tôi chẳng phải ngốc hay sao?”

Tùng Dung sững sốt một chút sau đó phản ứng lại, một phen kéo lấy cổ áo Kiều Úc, trong hai mắt tất cả đều là kinh ngạc: “Ai nói cho cậu biết Dạ Tinh là pháp y? Theo cách nói của cậu, thời điểm cậu sống lại trên thân thể Dạ Tinh thì em ấy đang tạm ngưng làm việc, cậu không phải làm chung với em ấy thì làm sao biết được?”

Kiều Úc thầm nghĩ một tiếng không tốt, biết chính mình nhất thời nói không kịp nghĩ, sờ sờ mũi nói: “Tôi vì sao phải nói cho anh?”

Tùng Dung cảm thấy động tác tay chân của người trước mắt đều rất quen thuộc, loại hành vi này nếu không phải là cùng một người thì rất khó học được một sớm một chiều, “Tôi cũng chưa nói với cậu, Dạ Tinh lúc khẩn trương cũng thích sờ mũi?”

Kiều Úc sững sốt một chút, tiếp theo hạ cánh tay xuống, thân thể không tự giác lui lại sau vài bước, Tùng Dung đề thấp giọng nói: “Cậu đang khẩn trương cái gì? Nói cho tôi biết, vì sao ở bên tôi có nhiều cơ hội bắn chết tôi như vậy thế nhưng lại không có động thủ?”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

Phương thức nói chuyện kiểu này, ngữ điệu dừng lại đối với người khác thì không đáng chú ý, nhưng Tùng Dung đối Kiều Úc vô cùng quen thuộc. Phần nhỏ bé đó lập tức làm cho y không khỏi khả nghĩ, cho dù là cùng khuôn mặt, sự thống nhất giữa hai người cũng không thể giống nhau, chính là người trước mắt này lại cùng Dạ Tinh tương tự nhau, tương tự đến y cũng nhìn không ra.

Tùng Dung bỗng nhiên tiến đến trước mắt Kiều Úc, dùng mũi cọ xát cái mũi hơi lạnh của đối phương, Kiều Úc lập tức liền luống cuống, xấu hổ lui vài bước.

“Cậu mặt đỏ cái gì? Gạt tôi có ý gì?”

Kiều Úc kinh hoảng, sợ hãi, cảm thấy thẹn thùng trộn lẫn cùng nhau, càng ngày càng loạn, cậu rút súng ra đối Tùng Dung bắn lên cả vai bên phải.

Viên đạn xẹt qua cổ áo sơ mi của y, Kiều Úc nhân cơ hội nhảy lên chạy trốn, Tùng Dung tay mắt lanh lẹ, lắc mình trở lại liền đánh trúng phía sau Kiều Úc.

Thân thể Kiều Úc vốn đang bị thương, lập tức chống đỡ không được, hôn mê bất tỉnh, Tùng Dung bước nhanh đến một phen ôm cậu, cảm giác đánh mất cái gì đó lại xuất hiện làm y trở nên nôn nóng.

62. Chương 62: Phát Súng Nham Hiểm

Editor: Ken

Beta: zizi

=====

Mắt Kiều Úc một tầng mờ ảo, trước mắt là trần nhà màu trắng, ánh sáng từ đèn phát ra làm nhức mắt, trong phút chốc cậu không biết mình đang ở đâu, vô thức chạm tới ngăn tủ màu trắng mới thấy yên tâm hơn.

“Tỉnh?” Tùng Dung đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, mặt không chút thay đổi nhìn Kiều Úc, trên tay cầm một ly nước thủy tinh.

Kiều Úc nhìn thấy y thân thể bỗng nhiên căng thẳng, kéo theo miệng vết thương: “Tê...”

Tùng Dung tiến tới giúp cậu sửa lại góc chấn, đem ly thủy tinh đưa cậu: “Uống nước đi, em đang bị thương nên đừng lộn xộn.”

Kiều Úc không giơ tay nhận cái ly, mà ngẩng đầu nhìn y, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nếu như sự việc đã đi đến nước này thì y sao có thể bình tĩnh như không nói chuyện với mình?

“Anh mang tôi về đây làm gì? Chuẩn bị giao cho cảnh cục xử lý?”

Tùng Dung thở dài, “Sự tình chưa rõ ràng nên trước mắt anh nhất định không mang em giao ra.” Nói xong y cố chấp đem ly nhét vào tay Kiều Úc, ánh mắt dịu dàng nói: “Miệng vết thương trên người còn đau không? Anh không dám đưa em đến bệnh viện, sợ người của cảnh cục sẽ mai phục ở đó, ở nhà đã băng bó qua cho em rồi, em hiện tại còn đang sốt nhẹ, lát sau ăn cơm xong, cần uống thuốc hạ sốt trước.”

Thái độ Tùng Dung ôn hòa không khác trước kia là mấy, thậm chí so với trước kia còn thân mật hơn, thật giống như giữa hai người chưa từng phát sinh chuyện gì, vẫn giống lúc trước đang yêu nhau.

Kiều Úc chịu không nổi bộ dáng sẵn sàng của Tùng Dung, y biết rõ cậu không phải là Lê Dạ Tinh tại sao lại làm như vậy? Y làm như vậy là muốn biểu đạt cái gì, nhìn thấy khuôn mặt giống với Lê Dạ Tinh nên nhớ lại trước đây sao?

Kiều Úc quăng ly xuống đất, quát: “Làm như vậy là có ý gì? Tôi không phải Lê Dạ Tinh, anh như thế nào còn không rõ! Thu hồi bộ dáng tự cho là đúng đi, tôi không cần anh giả bộ hảo tâm!”

Tùng Dung nhìn cậu thật lâu sau, yên lặng cúi xuống nhặt mảnh vỡ thủy tinh, “Dạ Tinh, em thấy anh đối xử tốt với em nên em hoảng hốt đúng không? Em không cần gạt anh, nói Lê Dạ Tinh đã chết, anh có mắt nhìn, nếu em không phải em ấy, lần đầu tiên đến đây sau khi tỉnh lại theo thói quen sờ lên đầu giường? Thói quen này giống y như trước kia, em còn chối sao?”

Kiều Úc không nghĩ tới tâm tư Tùng Dung lại tỉ mỉ như thế, ngay cả chính mình cũng chưa từng chú ý tới thói quen mà y lại thu hết vào mắt, nói không cảm động là giả, nhưng cậu có thể làm sao chứ.

Hiện tại hai người như ở hai đầu sợi dây, đều hướng đối phương dùng sức kéo, làm cho sự việc càng lúc càng tệ hơn.

Cậu vừa muốn mở miệng, Tùng Dung hung hăng nắm chặt vai cậu, trong mắt y tràn ngập sương mù, nghĩ đến lúc trước Kiều Úc giả chết giờ lại xuất hiện trước mặt y nói những lời vô vị kì quái liên cả người giận run lên: “Em biến thành như vậy có nỗi khổ gì không thể nói ra, vì sao lại giả chết gạt anh? Em còn có lương tâm hay không, anh lúc biết em chết đã muốn điên rồi, em có biết hay không?”

“Anh mặc kệ rồi cuộc là em từ tổ chức nào tới, ngay từ đầu gia nhập cảnh sát là có âm mưu gì, anh chỉ muốn hỏi em, Lê Dạ Tinh, từ lúc chúng ta quen biết đến bây giờ em có nói câu nào thật lòng với anh hay không?”

Tùng Dung hoàn toàn không còn vẻ lạnh nhạt, y giống như một con thú đang bị thương gào thét, tự mình liếm vết thương cho mình.

Kiều Úc nắm chặt góc chăn, thân thể không tự chủ được run lên, cậu không thể nói gì, ngực trống rỗng giống như bị đâm một cái, đau đến không thể hô hấp.

“Đúng vậy... Từ trước đến giờ đều lừa anh, mỗi câu nói với anh đều là giả, trong mắt tôi anh ngoài là tổ trưởng tổ trọng án ra thì không có giá trị gì khác, ngay cả thân phận Lê Dạ Tinh cũng là gạt anh.”

Kiều Úc thấy rõ ràng thân thể Tùng Dung run lên, cậu nhịn nước mắt xuống tiếp tục nói: “Đã đến nước này, tôi sẽ nói ra tất cả. Có nhớ vụ án làm nổ tung cảnh cục không?”

Tùng Dung ngược mắt lên, đồng tử màu đen co rút mạnh, như là hiểu ra, y cười khổ một tiếng, ngã ngồi trên ghế gần đó, “Anh đã sớm nghi ngờ, nhưng không nghĩ sẽ đi nghiệm chứng, không nghĩ tới...”

Kiều Úc nhìn trời đêm bên ngoài cửa sổ, bí mật này cậu muốn vĩnh viễn chôn kín trong lòng nhưng vì không chịu nổi nên đành nói ra, tất cả sự thật đều được phơi bày trước mặt Tùng Dung, tựa như chính mình mất đi tư cách cuối cùng đứng bên cạnh y.

“Tôi hôm qua tôi không gạt anh, tôi không phải Lê Dạ Tinh, tôi là Kiều Úc, là sát thủ trong một tổ chức. Ngày đó tôi có nhiệm vụ ám sát sếp Trần, lại bị đồng bọn ám toán vùi thân trong biển lửa, sau đó tỉnh dậy phát hiện mình đang trong bệnh viện còn biến thành Lê Dạ Tinh.”

Tùng Dung hai tay run rẩy vươn đến trước mặt Kiều Úc, muốn kiểm tra mặt của cậu, thế nhưng ngón tay dừng lại giữa chừng rồi rơi xuống, y nhìn chằm chằm ánh mắt cậu, như là muốn từ ánh mắt Lê Dạ Tinh nhìn vào linh hồn Kiều Úc, “Cho nên lúc anh kêu em đi giải phẫu thân thể đó em liền không thể vì đó là thân thể em đúng không?”

Kiều Úc gạt đầu, kéo cổ áo xuống lộ ra vòng cổ, mặt dây chuyền là một chiếc nhẫn màu vàng, cười khổ mà nói: “Lúc đó tôi hận không thể một dao giết anh, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, còn nhớ ở ngón tay thì thể có một ấn ký không? Cái nhẫn này đúng ra là đeo trên tay của tôi, lúc giải phẫu tôi đã lấy lại, bởi vì đây là đồ của tôi.”

Tùng Dung vẻ mặt phức tạp nhìn Kiều Úc, cảm thấy khí lực toàn thân đều biến mất, lời nói Kiều Úc như làm y lạc trong đêm, nếu là trước đây y tuyệt đối không tin, nhưng tất cả sự thật đang phơi bày ra trước mắt, làm y không thể không tin.

Y đến gần, hai tay nâng lên mặt Kiều Úc, ngón tay nhỏ dài cẩn thận miêu tả ngũ quan cậu, từ lông mi thanh tú đến cái mũi cao, cho dù nhắm mắt lại y cũng có thể tưởng tượng ra, thế nhưng khuôn mặt quen thuộc này lại là mặt nạ, rốt cuộc cất giấu linh hồn như thế nào.

“Lúc Trần Âm dụ anh mắc câu đem em cướp đi là có mục đích gì?”

Kiều Úc nhắm mắt lại, đột nhiên cười khinh bỉ, “Nếu như không làm như vậy thì sao có thể giả chết rồi khỏi anh? Anh không biết rằng con người anh không chút thú vị, mỗi ngày cùng anh một chỗ tôi thật sự chịu đủ rồi, tôi vốn thích nữ sinh, vì nhiệm vụ mới cùng anh một chỗ, thế nhưng tôi cũng càng thêm phiền chán, không làm như vậy anh sao dễ dàng buông tay?”

Tùng Dung hai mắt đỏ đậm, anh kéo lấy cổ áo Kiều Úc, “Cho nên em không tiếc ngắt đi mặc người ta thay nhau thương cũng phải rời khỏi anh?”

Kiều Úc bế tắc, ngực đau đến không còn cảm giác, cậu tự nhủ bản thân phải quyết tâm, để cho Tùng Dung nhanh chóng tuyệt vọng với mình, như vậy đối với cả hai sẽ tốt hơn.

Cậu đẩy Tùng Dung ra, lộ vẻ tươi cười chói mắt nói: “Anh thật đúng là ngu ngốc, những tên trong tổ chức đó có tư cách gì mạo phạm tôi? Trần Âm có thể dịch dung, hẳn tùy tiện tìm một phế phẩm nào đó để thay thế mà anh cũng tin, thật sự là ngu xuẩn!”

Y mệt mỏi ngẩng đầu lên, toàn thân mất hết sức lực ngã trên ghế, chân tưởng thường quá mức tàn nhẫn làm cho người ta không thể chấp nhận.

Hiện tại y cái gì cũng hiểu hết, thế nhưng đã quá muộn. Hóa ra từ trước tới nay y đang bị đặt trên một bàn cờ, trở thành quân cờ trong tay người khác mà không biết, người mà y đặt ở trong lòng lại là tên giả nhân giả nghĩa đáng kinh tởm, là y ngốc, tới nước này mà vẫn không bỏ ý định.

“Em..... Cho tới bây giờ đều không có yêu anh phải không?”

Thanh âm của y khàn đặc, mang theo giọng mũi nặng nề, Kiều Úc gắt gao cắn môi, thấp giọng nói: “Phải, tôi luôn lừa anh, tình yêu rẻ mạt như vậy tôi chưa bao giờ yêu thích.”

Tùng Dung nhắm mắt lại, chậm chạp không nói gì, lại mở to mắt đi đến trước mặt người ở trên giường, Kiều Úc nghĩ y muốn đánh người, theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng cơn đau đớn không truyền đến.

Cậu cho rằng Tùng Dung tức giận, hận không thể lập tức bóp chết cậu, thế nhưng y không lộ ra biểu tình gì, sửa lại tóc của mình, xoay người rời đi.

Kiều Úc nóng nảy, xốc chân lên giữ chặt tay y: “Anh có ý gì?”

Tùng Dung đưa lưng về phía cậu, thấp giọng nói: “Em bây giờ còn đang bị thương, có cái gì về sau rồi nói.”

Kiều Úc thật sự không rõ trong lòng Tùng Dung đang nghĩ thế nào, cậu nhanh chân nhảy xuống giường, nắm cổ áo Tùng Dung nói: “Tôi lừa anh lâu như vậy anh vì cái gì lại không tức giận? Anh hiện tại nên trực tiếp đem tôi vào tù hoặc trực tiếp giết tôi, không phải để tôi ở lại đây! Nếu anh hiện tại không đối phó tôi, sớm muộn gì tôi sẽ giết anh!”

Tùng Dung quay đầu lại, hai mắt dĩ nhiên đầy tơ máu, y dùng tay nắm chặt cổ áo Kiều Úc nghiêng chặt rằng nói một câu: “Cũng phải coi em có bản lĩnh ra khỏi căn phòng này hay không.”

“Anh muốn làm cái gì?”

“Anh muốn làm gì? Anh muốn làm gì sao? Hỏi thật hay.” Tùng Dung từng bước ép sát, đem Kiều Úc vây ở góc tường, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh muốn đem em ở lại chỗ này, em đừng mơ tưởng bước ra khỏi đây nửa bước. Anh sẽ không đem em đưa đến cảnh cục, lại càng không cho em làm theo lệnh cái tổ chức chết tiệt kia! Nếu như em có can đảm trốn ra ngoài thử xem, cho dù có đánh gãy chân em anh cũng sẽ không thả em đi!”

“Anh điên rồi?”

Tùng Dung gắt gao đè chặt bả vai Kiều Úc, hô hấp dồn dập phả trên mặt cậu, “Đúng, anh là điên rồi, anh con mẹ nó biết rõ toàn bộ người trong sở cảnh sát đang truy nã em cũng không muốn bắt em giao ra, anh con mẹ nó biết rõ em căn bản là không yêu anh cũng không muốn thả em đi!”

Nói xong lời cuối cùng khóe mắt Tùng Dung chảy xuống một giọt nước mắt, vẻ mặt của y rất dữ tợn cũng rất thống khổ, giọt nước mắt đó như là đem tất cả lý trí của y bùng nổ, “Kiều Úc, em thắng, cho dù anh biết rõ em từ đầu đến cuối là một tên khốn nạn, cũng không có cách nào buông tay. Em nói đúng, anh rất ngu ngốc, anh nên đoán được em không phải là Lê Dạ Tinh nhút nhát của trước kia, nhưng vẫn nhịn không được lừa mình dối người.”

Kiều Úc cả người đều phát run, cậu không biết Tùng Dung vì cái gì lại cố chấp thế, nhưng trực giác nói cho cậu biết Tùng Dung như vậy rất nguy hiểm, cậu phải chạy trốn. Cậu dùng khí lực toàn thân giãy dụa, nhưng lồng ngực Tùng Dung tựa như một bức tường không thể phá vỡ, thế nào trốn cũng không ra.

“Tùng Dung, thả tôi đi! Anh biết thủ đoạn của tôi, đừng ép tôi động thủ!”

Tùng Dung cố chấp đem cậu ép vào tường, hai tay cố chấp ôm cậu, trong mắt tràn ngập điên cuồng: “Đi? Đi đâu? Bên ngoài tất cả đều là cảnh sát đang truy nã em, em hiện tại đây thương tích đi ra ngoài chỉ có đường chết. Anh là cảnh sát, sẽ không ai hoài nghi anh, em phải ở lại đây!”

Kiều Úc mệt mỏi tựa vào tường, há miệng cười to: “Anh còn biết chính mình là cảnh sát, anh lưu tôi ở trong này sẽ không sợ người khác biết? Anh làm như vậy nghĩ rằng tôi sẽ cảm kích anh? Đừng có nằm mơ, tôi không yêu anh, cho tới nay đều là anh tự mình đa tình, anh hiểu hay không?”

Tùng Dung trên mặt hiện lên một tia đau đớn, hai tay y vuốt ve mặt Kiều Úc, thấp giọng nói: “Đây là chuyện cuối cùng anh muốn làm cho em, con người của anh có vài phần đề tiện, em cho dù không yêu anh, anh cũng không thể để em đi mạo hiểm.”

Những lời này của Tùng Dung hoàn toàn phá hủy phòng tuyến cuối cùng trong lòng Kiều Úc, cậu cố tình nói ra những lời tàn nhẫn trái với lòng mình để Tùng Dung cho cậu đi, nhưng vì sao người này lại ngốc như vậy, rõ ràng người đau lòng là y, vì sao y vẫn bảo vệ cho cậu, dù cho mất hết tiền đồ của mình.

Kiều Úc chảy ra nước mắt, giờ hai bàn tay đang đeo găng tay lên trước mặt anh nói: “Anh xem hai tay tôi, thoát nhìn thì không có một chút vấn đề gì, thế nhưng bên trong da thịt bị nước sôi làm bỏng gần như dính vào găng tay rồi, nếu cố gắng gỡ xuống tức là lột cả lớp da ra, đây là thủ đoạn của tổ chức, tôi mà không quay về báo cáo, tính mạng khó sẽ giữ được, nếu anh thật sự còn cảm tình với tôi thì nên để tôi đi.”

Hai mắt Tùng Dung lạnh lẽo co lại, sâu trong tim giống như bị ai bóp mạnh một cái, y thật cẩn thận nắm lấy tay cậu, vuốt ve cái bao tay nói: “Nếu bọn họ đối với em thế, em vì cái gì còn trung thành và tận tâm như vậy? Đừng nói với anh là sợ chết, lúc trước phá nhiều án tử như thế, em cho tới bây giờ cũng không sợ chết mà theo dõi, anh không tin em là người sợ chết, nói cho anh biết sự thật, em rút cuộc vì cái gì nhất định phải trở về?”

Kiều Úc mím môi không nói lời nào, nhưng trong lòng lại vô cùng sốt ruột, đối mặt Tùng Dung như vậy cậu thật sự không thể cự tuyệt, chính là cậu nếu không mang tư liệu trở về phục mệnh thì sẽ không thể thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.

Tùng Dung thấy cậu không nói lời nào, tiện tay cầm lấy cái túi giấy bên cạnh, “Dạ Tinh, có lẽ anh nên gọi là Kiều Úc, em rút cuộc là ai anh không cần biết, tuy rằng em từ đầu đến cuối đều gạt anh, nhưng là anh cũng nhìn thấy rõ ràng, anh thấy ánh mắt em rất coi trọng người trong tổ trọng án, không tin em đối với họ một chút cảm tình cũng không có. Nhưng em vì tập văn kiện này mà không tiếc nổ súng, em rút cuộc đang nghĩ cái gì? Có khi nào phải giết hết tất cả chúng ta, em mới có thể dừng tay?”

Tùng Dung từ bên hông lấy ra khẩu súng đặt vào tay Kiều Úc, chỉ vào ngực mình tiếp tục nói: “Nếu là như thế, vậy em liền nổ súng đi, ở chỗ này bắn, anh đem tính mạng cho em, được chưa?”

Sắc mặt Kiều Úc trắng bệch như tờ giấy, nhiệt độ lạnh lẽo của súng lục kích thích bàn tay, chỉ cần một phát súng tất cả mọi chuyện đều kết thúc, chỉ cần một phát súng....

Cậu nhắm mắt lại, lông mi không ngừng run rẩy, cậu thật muốn một phát bắn chết Tùng Dung, thêm một phát giết chính mình, để cho lão già Tây Sâm kia rút cuộc không thể thương tổn bọn họ, chính là cậu không cam lòng, cho dù tất cả cậu cũng muốn làm cho Tây Sâm chết trước mặt mình!

“Tùng Dung, anh có thể ôm tôi một cái không?” Kiều Úc cúi đầu, tay cầm súng rũ xuống.

Tùng Dung vừa mừng vừa sợ, nghĩ đến cậu hồi tâm chuyển ý, mở rộng hai tay đem cậu gắt gao ôm vào lòng, “Kiều Úc cũng tốt Dạ Tinh cũng được, anh cũng không buông tay.”

Kiều Úc ngửa đầu nhìn chằm chằm trần nhà, Tùng Dung hô hấp gần trong gang tấc, cậu nâng tay lên vuốt ve tấm lưng dày rộng của Tùng Dung, nước mắt chảy xuống, thực xin lỗi, Tùng Dung, tôi phải đi.....

Phanh!

Một tiếng súng vang lên, thân ảnh một người cao lớn ngã xuống, trên mặt còn lộ vẻ ôn nhu.

Tùng Dung che bả vai bị trúng đạn, không dám tin nhìn Kiều Úc, máu tươi nháy mắt chảy ra, tấm thảm trắng nhuộm đỏ màu máu.

“Em..... Muốn giết anh?”

Kiều Úc đứng ở tại chỗ, ánh mắt nhìn xuống Tùng Dung dưới chân mình, mặt quay ngang không thấy rõ biểu tình, “Tôi nói..... Đừng ép tôi động thủ.....”

Cậu cầm túi giấy trên bàn, mang theo súng của Tùng Dung xoay người bước đi, ống quần lại bị Tùng Dung bắt lấy.

Y ngã vào vũng máu, trên mặt lộ ra sự tuyệt vọng, “Chớ đi, đi ra ngoài em sẽ bị bắt.....”

Kiều Úc không nói chuyện bỏ qua y, cúi đầu liếc nhìn y lần cuối, cắn răng mở ra cửa sổ nhảy ra ngoài.

Bởi vì ngược sáng nên ai cũng không nhìn ra trên mặt cậu nước mắt chảy dài.

Tùng Dung chôn đầu vào khuỷu tay, chảy nước mắt bật cười, “Tên ngốc này, muốn giết tôi nhưng không nhắm ngay tim mà nổ súng, ngu ngốc.”

63. Chương 63: Quan Hệ Đồng Minh Tạm Thời

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Khi Kiều Úc mang theo phần tài liệu trăm cay nghìn đắng mới lấy được trở lại trụ sở trong lòng đất, Tây Sâm đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ.

Gian phòng của lão già biến thái kia là một căn phòng kiến trúc Châu Âu điển hình, cái này cùng tính cách âm u vận vẹo của lão hoàn toàn trái ngược nhau, trong phòng ‘Bốn phía mặt trời chiếu sáng’ khắp nơi đều lộ vẻ xa hoa và ấm áp, cửa phòng màu trắng hình vòm chạm trổ hoa văn, rèm cửa sổ màu tím chất liệu tơ tằm cùng cánh cửa bằng gỗ cây cao... Thế nhưng tất cả các thành viên trong tổ chức đều biết tại nơi xa hoa lộng lẫy này che giấu không biết bao nhiêu tội ác.

Căn phòng dưới lòng đất quanh năm không thấy được ánh sáng mặt trời, nhưng Tây Sâm đã đặt ở đây cả mấy trăm cái đèn hình quang thực sự tạo cảm giác như ánh nắng chói chang của mùa hè, những ánh sáng này rất chói mắt, nếu không nhìn thấy đèn trên trần nhà, nhất định sẽ làm cho người khác tưởng rằng bây giờ đang là cái nắng ấm của buổi trưa.

Kiều Úc đứng trong đại sảnh trắng lệt, trên mặt không chút gợn sóng, không nhìn ra dáng vẻ của người đã đứng đợi trong thời gian dài.

Lúc này, người hầu mặc chiếc áo đuôi tôm màu đen nhẹ nhàng khép cửa lại đi tới, “Thiếu gia Kiều Úc, chủ nhân đang nghỉ ngơi không tiện gặp khách, mời cậu về đi.”

Kiều Úc không quan tâm nhún vai một cái, lạnh lùng nói: “Từ lúc nào cha nuôi đã hình thành thói quen ngủ trưa vậy, lúc trước không phải tinh thần luôn rất tốt sao?”

Người hầu cung kính cúi đầu không nói lời nào, nói nhiều sai nhiều, hẳn chỉ là một người hầu không thể can thiệp quá vào chuyện của chủ nhân.

Kiều Úc hồ hững nhìn hắn, trong lòng thì không thoải mái như vẻ bề ngoài. Nếu như nói trong tổ chức ai là người hiểu rõ Tây Sâm nhất, thì người đó nhất định là Mạc Chúc. Từ nhỏ hắn đã bên cạnh Tây Sâm, mỗi lời nói hành động của lão già biến thái này, cho dù là một ánh mắt thôi, hắn ta đều có thể đoán được tâm tư của lão.

Hơn hai mươi năm qua, mình đã trưởng thành là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, thế nhưng diện mạo của Tây Sâm lại vẫn như cũ, vĩnh viễn là dáng người khô quắt, cơ thể gầy đét cùng sinh lực dồi dào dường như không biết mệt. Năm đó khi Tây Sâm đem cậu nhốt vào mật thất tiến hành huấn luyện tàn

khốc đã từng nói câu này: ‘Ăn ngủ đối với ta chẳng qua chỉ là giải trí, thời gian đối với ta vĩnh viễn không dịch chuyển, khi nào mà có thể làm được điều này ta sẽ thả mày ra.’

Lúc đó bản thân còn nhỏ, không hiểu lời này của Tây Sâm rốt cuộc là có ý gì, nhưng bây giờ nghĩ đến lại có thể hiểu được ý tứ thâm sâu trong đó. Minh dường như chưa bao giờ hoài nghi lão ta vì sao hơn hai mươi năm qua vẫn luôn giữ được diện mạo như vậy, không thấy trẻ lại cũng không thấy già nua, giống như thời gian dừng lại trên người ông ta.

Thế nhưng thời gian gần đây, Tây Sâm như mắc phải một cơn bệnh nặng, nhanh chóng già yếu, cơ thể gầy thành một bộ xương, kinh khủng giống như một cái xác biết đi, thậm chí bây giờ ngay cả khi gặp mình khí lực cũng mất, đây là có chuyện gì xảy ra?

Đang lúc Kiều Úc rơi vào trầm tư suy nghĩ, Trần Âm mặc áo choàng đỏ sẫm, trên mặt mang theo nụ cười đi tới.

“Ồ, sao mày lại ở đây, sẽ không phải bị cha nuôi quở trách, ở bên ngoài úp mặt vào tường suy nghĩ chứ?”

Kiều Úc không muốn đấu khẩu với hắn, nắm chặt tài liệu trong tay hỏi: “Cha nuôi đã ngủ mê man như vậy bao lâu rồi?”

Trong mắt Trần Âm lóe lên một chút tinh quang, cười nói: “Cái gì gọi là mê man? Sao tao nghe không hiểu ý của mày, cha nuôi tuổi tác đã cao thỉnh thoảng ngủ trưa một chút cũng rất bình thường đúng không, mày nói như vậy chẳng lẽ thật lòng nguyên rủa cha nuôi sinh bệnh?”

Giọng nói của Trần Âm không lớn không nhỏ, vừa khéo có thể làm cho tất cả người hầu trong đại sảnh đều nghe thấy, Kiều Úc không vui híp mắt lại, tiến tới bên tai Trần Âm nhỏ giọng nói: “Tao có ý gì mày rõ ràng nhất, không cần giả bộ hồ đồ với tao, sau khi tao rời đi người thân cận với ông ấy nhất là mày, thân thể của ông ta có thay đổi gì không phải mày rõ ràng lắm sao?”

Trên mặt Trần Âm hiện lên tiểu ý, ánh mắt lại phát ra hàn ý, hắn phất tay với những người hầu xung quanh, “Các người lui xuống đi, ta cùng Kiều thiếu gia cần ôn lại chút chuyện.”

“Vâng.” Người hầu cung kính cúi đầu, lục tục đi ra khỏi phòng khách, còn hiểu ý đóng cửa lại.

Trong nhất thời phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Trần Âm và Kiều Úc, Trần Âm quan sát bốn phía một chút, thích ý ngồi lên ghế salon, thoải mái mà nói: “Nói đi, lời vừa rồi của mày là có ý gì?”

Kiều Úc mặt không đổi sắc ngồi đối diện với hắn, “Tao muốn biết một năm tao không ở đây trong tổ chức rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Trần Âm cười xùy một tiếng, bắt chéo chân lên nói: “Tao dựa vào cái gì mà nói cho kẻ phản bội như mày biết, đừng tưởng cha nuôi cho mày trở lại là sẽ trọng dụng mày.”

Kiều Úc không đáp lại, đứng lên đi đến trước mặt Trần Âm, mặt không đổi sắc nhìn hắn, trong mắt Trần Âm hiện lên vẻ bối rối, tiếp theo không khách khí nói: “Mày nhìn tao làm gì, chẳng lẽ mày muốn động thủ?”

Kiều Úc híp mắt nhìn hắn, một hồi lâu mới mở miệng, “Trần Âm, tất cả mọi chuyện năm đó tao đều nhớ ra rồi, đương nhiên cũng bao gồm cả đợt chém giết cùng với...quan hệ của mày và AK.”

Trần Âm mặt cắt không còn giọt máu, trên gương mặt diễm lệ hiện lên một chút sợ hãi, hắn bắt đầu hiểu rõ, cố gắng giữ cho giọng nói của mình không run lên “Mày, mày có ý gì? Tao không biết mày đang nói cái gì.”

“A, vậy có cần tao nhắc nhở mày một chút hay không, đêm đó ở trong mật thất mày cùng A K...”

“Câm mồm!” Trần Âm hoàn toàn mất bình tĩnh, hắn bước nhanh về phía trước, nắm lấy cổ áo Kiều Úc thì thầm nói: “Con chip của mày không phải đã đánh mất sao? Làm sao còn nhớ được!”

Kiều Úc nắm lấy cánh tay, cười nhún nhún vai, “Lẽ nào mày đã quên năm đó một trăm đứa trẻ vì lý do gì chỉ có ba người chúng ta còn sống?”

Sắc mặt Trần Âm xám như tro, buông cánh tay xuống, “Đúng, tao sao có thể quên năng lực đặc biệt của mày là nhận biết. Xem ra cha nuôi cũng đã sai lầm rồi, cho rằng lấy đi con chip trí nhớ là có thể xóa sạch

đi ký ức của mày, lại quên mất mày có khả năng nhận biết quá khứ và tương lai.” (chỗ này là kiểu như cảm nhận về quá khứ và tương lai ý, nhưng mình để nhận biết thấy hay hơn:”>)

“Trần Âm, một trăm đứa trẻ vốn có sẵn tiềm lực dị năng, nếu như năm đó chúng ta không giết bọn chúng, thì sau cùng người chết sẽ là chúng ta, cho nên mày cần phải hiểu rõ, ba chúng ta là cùng một loại người, mày đối xử tàn nhẫn với tao, tao cũng sẽ không nương tay với mày. Nếu như mày không hợp tác với tao, vậy cũng đừng trách tao tố giác với cha nuôi chuyện xấu năm đó mày cùng A K đã làm.” Kiều Úc thấy việc đe dọa dụ dỗ đã vừa đủ, bắt đầu dùng chiêu cuối cùng bắt Trần Âm thỏa hiệp.

“Tao không hiểu ý của mày.” Trần Âm sắc mặt tái nhợt quay đầu đi, không dám đối mặt với Kiều Úc.

Kiều Úc nhếch miệng tiến đến bên tai hắn nói nhỏ: “Hạ thân của A K thực sự đẹp hơn rất nhiều so với bây giờ.”

“Mày... làm sao sẽ...” Trần Âm sợ đến mức lùi về phía sau mấy bước, trên mặt không còn giọt máu.

“Hừ, không chỉ có vậy. Ba năm trước, cha nuôi bị người khác ám sát, mày dám nói cùng hai người bọn mày không có quan hệ? Nói tới đây tao cũng không ngại cho mày biết, cha nuôi đã sớm muốn diệt trừ A K, ngày chết của mày cũng không xa đâu.” Giọng nói của Kiều Úc vô cùng thấp, lại làm cho người ta bỗng dưng sởn gai ốc.

“Trần Âm, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, nếu như mày muốn giữ được mạng đồng thời cùng A K ở một chỗ, nên biết rõ phải làm như thế nào.”

Trần Âm trợn tròn mắt, giận đến mức cả người cũng phát run, thế nhưng một chữ hắn cũng không nói lên lời, cuối cùng hắn ngã ngồi xuống ghế salon đỡ trán thở dài: “Mày muốn gì?”

Kiều Úc nhếch miệng, biết cá đã cắn câu, cậu ung dung đi đến gần Trần Âm, cúi đầu nói: “Lúc trước A K giết tao đã lấy đi con chip, tao muốn hắn nói cho mày biết, vật đó hiện giờ đang ở đâu.”

“Mày đã khôi phục lại trí nhớ rồi, còn muốn cái đó làm gì?”

“Đây không phải việc mày cần quan tâm, ngày mai tao muốn được thấy vật đó, về phần làm sao mày có được thì đó là việc của mày.” Kiều Úc cong môi, nở nụ cười nắm chắc phần thắng.

Trần Âm trầm mặc một lúc lâu cuối cùng mới gật đầu, tuy rằng trong lòng hắn vô cùng khó chịu nhưng không còn cách nào cả. Thực sự Kiều Úc một chút cũng không thay đổi, vẫn gian xảo như xưa, chỉ cần là điều nó muốn thì chắc chắn sẽ không thoát khỏi tay nó.

Bộ ngựa bắt ve sầu chim sẻ rình sau lưng, lúc trước Kiều Úc bị Tây Sâm giết thảm là một ví dụ, ngoại trừ hợp tác với nó mình cũng không còn cách nào, huống chi bản thân hắn cũng đã hận Tây Sâm từ rất lâu rồi, để cho Kiều Úc ra tay đối phó với lão ta, còn mình thì làm ngư ông đắc lợi không phải là tốt nhất sao.

Nghĩ như vậy Trần Âm quyết định hợp tác với Kiều Úc, “Trong tay mày nắm nhược điểm của tao, không đơn giản chỉ là để giúp mày trộm đồ thôi đấy chứ?”

Kiều Úc cười cười, lùi lại mấy bước ngồi lại trên ghế salon, khoanh tay nói: “Dĩ nhiên không phải. Tao hỏi lại vấn đề kia, rốt cuộc Tây Sâm có bệnh gì?”

Trần Âm lưỡng lự hồi lâu, do dự chuẩn bị sắp mở miệng thì từ đầu bên kia hành lang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân. Kiều Úc và Trần Âm liếc nhau một cái, cơ thể bỗng chốc trở nên căng thẳng, tất cả người hầu đều đã đi ra ngoài, người duy nhất có thể xuất hiện vào lúc này chỉ có thể là Tây Sâm!

Quả nhiên, trong chốc lát Tây Sâm mang theo con sư tử màu trắng xuất hiện ở phòng khách, sắc mặt của lão lúc này quả thực nhợt nhạt vô cùng, trên mặt đầy những vết lốm đốm màu đen kỳ dị, nhìn từ xa cực kỳ phờ phạc giống như một xác chết từ trong mộ nhảy ra, xác chết nổi thì ban sống dậy.

Cái bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này của lão so với trước khi Kiều Úc đi làm nhiệm vụ lại càng dọa người hơn rồi, lão chậm rãi đi tới, trong nháy mắt khi nhìn thấy Kiều Úc đôi mắt lão lập tức sáng lên, “Kiều Úc, đồ vật kia đã lấy được chưa?”

Kiều Úc có chút căng thẳng, cố gắng đè nén cảm giác chán ghét đang dâng trào trong lồng ngực, bước lên phía trước đưa văn kiện ra cho Tây Sâm, “Vâng, đây là văn kiện 75DL mà người muốn.”

Tây Sâm chậm rãi ngồi xuống, sắc mặt trở nên mừng rỡ, ngũ quan quái dị đồng thời thay đổi, đôi môi tím đen run lên, từ cổ họng phát ra tiếng cười: “Làm tốt lắm... ha ha ha... làm tốt lắm!”

Tiếng cười phảng phất như lưỡi cưa kéo kẹt cửa từng chiếc chân bàn thô ráp, lão biến thái dùng ngón tay cắn thận vuốt ve văn kiện, ánh mắt cuồng nhiệt như thấy thần dược bất tử.

Trần Âm ngoan ngoãn đứng ở một bên, thế nhưng Kiều Úc vẫn nhảy bén thấy được sự chế giễu thoáng qua trên gương mặt hắn. Biểu tình kia giống như đang nhìn một con kí sinh trùng bám vào thi thể để ăn thịt thối, vừa châm chọc lại vừa khinh thường.

Kiều Úc cúi đầu không nói lời nào, cố gắng diễn vai tốt một con rối ngoan ngoãn nghe lời, thế nhưng bàn tay ở vị trí người khác không nhìn thấy hơi nắm lại, như là hận không thể lập tức rút dao giải phẫu ra kết liễu tên biến thái trước mặt này.

Ban đêm, Kiều Úc dựng thẳng lỗ tai cẩn thận lắng nghe động tĩnh ở ngoài cửa sổ và hành lang, cơ thể nằm ở trong chăn tưởng như co lại giống như bình thường, trên thực tế mỗi thế bào trong cơ thể đều đang căng lên, bất kì lúc nào cũng có thể công kích như một con báo.

Cậu nằm ngửa nhìn chằm chằm trần nhà, không tự chủ lại nghĩ tới cảnh ban ngày giằng co với Trần Âm. Kế sách dùng lần này thật sự quá mạo hiểm, thực ra cậu chỉ khôi phục một nửa ký ức, về việc phía sau Tây Sâm còn ẩn chứa bí mật gì, tài liệu 75DL kia vì sao lại xuất hiện ở cục cảnh sát... Tất cả đều rất mờ nhạt, chỉ khi cậu tìm được con chip kia mới có thể tìm được câu trả lời. Mà sở dĩ cậu biết được quan hệ của A K cùng Trần Âm hoàn toàn là dựa vào chút ký ức mơ hồ kia cùng những suy đoán các mối quan hệ hiện giờ.

Trong ấn tượng của cậu tựa hồ còn nhớ được mình đã thấy Trần Âm và A K ôm nhau ở mật thất thương lượng làm sao thoát khỏi Tây Sâm, không nghĩ tới đoạn ký ức ngắn ngủi này lại trở thành vũ khí sắc bén để cậu lôi kéo Trần Âm.

Năm đó Tây Sâm nhận nuôi một trăm cô nhi có tiềm chất dị năng, cậu, A K và Trần Âm chính là một trong số đó. Khi đó tất cả mọi người vẫn còn là những đứa trẻ, mỗi ngày có thể được ăn nửa bát cháo đã là chuyện rất xa xỉ rồi, đột nhiên có một ngày không có ai cho bọn cậu ăn, những đứa trẻ lơ ngơ vừa khóc vừa làm loạn, đói bụng chừng một tuần, mới có người bưng một bát cơm vào, nói cho bọn cậu biết chỉ có giết chết người khác mới có thể được ăn cơm.

Những đứa bé nhỏ như vậy đâu biết cái gì, đói bụng đến mức mất hết lý trí, mọi người vì một bát cơm, để sống sót liền chém giết lẫn nhau...

Kiều Úc đã không còn nhớ rõ năm đó làm thế nào mà cậu sống đến cuối cùng, nhưng vẫn nhớ được A K bưng bát cơm tẻ còn nóng không phải cho bản thân ăn mà đầu tiên lại đưa cho Trần Âm, có lẽ cũng do có phần ân tình này nên Trần Âm mới vì bảo vệ A K mà thỏa hiệp với mình đi.

Kiều Úc nhìn trần nhà, trong lòng thoáng qua một chút đau đớn, thực ra bất kể là ai khi sinh mạng cùng người yêu bị đem ra trước mặt thì cũng sẽ khuất phục, ngay cả người tàn nhẫn hung ác như Trần Âm cũng không ngoại lệ, thế nhưng bản thân mình là một ngoại lệ rồi vì báo thù mà tự tay bắn Tùng Dung một phát súng...

Mang theo vệt máu còn dính hơi ấm của Tùng Dung mà thấy đau lòng, nghĩ tới lúc nhìn thấy ánh mắt của Tùng Dung khi rời đi, lòng cậu đã sớm chết lặng lần thứ hai lại đau như xát muối.

Cậu nhắm mắt lại, lông mi hơi ướt ươn ướt, lặng lẽ từ trong túi ngực lấy ra một tấm ảnh chụp.

Bức ảnh bị xé đi hơn nửa, trên phần còn lại là một người đàn ông cao lớn, y mặc bộ đồng phục cảnh sát rất anh tuấn, vầng trán lộ ra anh khí, giờ tay phải lên giống như đang ngăn cản một người nào đó, nhưng bởi vì tấm ảnh đã bị xé đi một nửa nên ai cũng không biết y ở cùng với ai mới lộ ra nụ cười dịu dàng như vậy.

Kiều Úc thở dài, đem tấm ảnh chụp đặt ở bên cạnh, hôn nhẹ một cái, “Em yêu anh...”

Mà ở trong phòng bệnh của một bệnh viện ở thành phố T, Tùng Dung nằm trên giường nhắm mắt suy nghĩ, hô hấp đều đặn, chỉ là trong lồng ngực nhịp tim dường như nhanh hơn vài nhịp, đường gấp khúc điện tâm đồ đột nhiên nhấp nhô hỗn loạn, chỉ là không ai nhìn thấy.

64. Chương 64: Ở Bệnh Viện Ôm Cây Đợi Thở

Editor: Ken

Beta: zizi

=====

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Kiều Úc đã rời giường.

Ngoài cửa sổ mưa rơi lác đác, mây đen che kín bầu trời khiến cho người ta có chút không thoải mái, Kiều Úc mở cửa dù màu đen chuẩn bị đi ăn sáng, mà lúc này trước mặt đi tới một thân ảnh màu đỏ, nhìn kĩ chính là Trần Âm.

Sắc mặt của hắn tái nhợt, quần áo màu đỏ, che dù đen, làm cho người ta không khỏi nhớ tới tòa thành của loài ma cà rồng hút máu người để tồn tại.

Kiều Úc miễn cưỡng đi đến chỗ rẽ trên hành lang, phải nhẹ nước mưa trên người, nhìn thoáng qua có thể thấy được nhóm người hầu, lạnh nhạt phát tay, “Buổi sáng tốt lành, sắc mặt của mày rất khó coi, tối hôm qua không ngủ đủ giấc sao?”

Trên mặt Trần Âm hiện lên một tia phẫn nộ, buông dù đi đến bên người Kiều Úc, “Nhờ phúc của mày, tao thật sự không thể chớp mắt được.”

Kiều Úc không nói chuyện, nhìn sắc mặt tái nhợt của Trần Âm cũng nghĩ được mùi máu tươi trên người hắn, cười mà không nói. Bộ dáng Trần Âm rõ ràng là do mất máu quá nhiều, chỉ sợ tối hôm qua nhịn không được đi trộm con chip trí nhớ kết quả bị đả thương đi.

“Ngủ không ngon cũng không nên đổ hết lên đầu tao, mày trước kia nếu an phận một chút chắc bây giờ cũng sẽ ngủ tốt hơn.”

Lời này hàm chứa ý tứ, vừa đúng, thứ nhất cảnh cáo Trần Âm không nên làm việc lỗ măng, thứ hai cảnh cáo hắn không nên âm mưu gì khác, trong tay cậu còn nắm nhược điểm của hắn.

Quả nhiên Trần Âm không nói gì nữa, trên mặt tái nhợt mang theo biểu tình oán hận, hắn vô thức nâng tay chạm vào vai trái, nơi đó nháy mắt bị chất lỏng làm ướt, nếu không nhìn kỹ chắc sẽ nghĩ là bị mắc mưa, nhưng Kiều Úc lại biết nơi đó là do máu chảy ra làm ướt.

Trần Âm hừ lạnh một tiếng, cầm cây dù cùng Kiều Úc chạm mặt thoáng qua, chung quanh người hầu từ trước đến nay đều biết hai người bất hòa, hờ hững đứng ở một bên làm bộ như không thấy gì.

Kiều Úc cầm lấy dù đi vào làn mưa, cây dù màu đen che khuất ý cười trên mặt cậu cùng lúc đó Trần Âm nhét vào tay cậu tờ giấy.

“Đã thảo kinh xà, tìm đường khác đi.”

Kiều Úc nhìn trên tờ giấy chỉ ghi ngắn ngủi tám chữ, biểu tình trên mặt đột nhiên ngưng trệ. Trần Âm là thành viên lão luyện trong tổ chức, bản lĩnh đã là siêu quần bạt tụy, ngay cả hắn cũng không đem vật đó ra được, có thể nghĩ Tây Sâm đối với con chip ký ức này rất coi trọng.

Nhưng nghĩ lại thì có cảm giác không đúng, cơ thể Tây Sâm bây giờ không ổn, nhìn ông ta đi bình thường còn không vững như thế nào lại có sức lực quan tâm đến con chip ký ức, chẳng lẽ Trần Âm cố ý không muốn hợp tác nữa?

Cậu dựa vào vách tường ở thạch thất, trong lòng loạn thất bát tao không rõ chủ ý, phía sau lại truyền đến giọng nói trầm thấp của Trần Âm.

“Mày đã xem tờ giấy?”

Kiều Úc đột nhiên quay đầu lại, phát hiện nét mặt âm trầm của Trần Âm, cậu cười cười chỉ vào đồng hồ tròn dưới đất nói: “Thấy thì thấy rồi, nhưng không rõ ‘tìm đường khác đi’ là có ý tứ gì.”

Trần Âm đi tới, bóng tối che đi nửa bên mặt, nhìn không rõ biểu tình trên đó, “Ý trên mặt chữ, tao sẽ không giúp mày lần thứ hai.”

Kiều Úc không vui nhú mày, “Mày muốn nuốt lời? Đừng quên mạng của mày với a K nằm trong tay tao.”

“Tao giúp mày cũng là bất đắc dĩ, nhưng nếu mày dồn tao tới mức đường cùng thì cá chết lưới rách, tao không thể vì mày mà tham gia quá phận.” Trần Âm đột nhiên táo bạo nói.

Kiều Úc cười lạnh một tiếng, “Con chip ký ức của tao còn chưa tới tay, mày cho là coi như dễ dàng vậy?”

Trần Âm khỏ sở nhún vai, chỉ vào đầu mình nói: “Kiều Úc mày không nên quá khinh người, vì giúp mày lấy đồ mà tao suýt mất mạng, tuy rằng thân thể Tây Sâm không tốt, nhưng người còn chưa có ngu, nếu ông ta lấy đi con chip ký ức của mày nhất định sẽ không dễ dàng để cướp đi như vậy.”

Hắn dừng một chút, đột nhiên lộ ra biểu tình đồi bại nói, “Chúng ta cũng không phải là những tên ngốc, Tây Sâm sở dĩ đối với ba người chúng ta đem con chip ký ức đặt vào còn không phải vì lo sợ sao. Nếu việc tao giúp đỡ mày bị ông ta phát hiện, nói không chừng ngày nào đó con chip ký ức này trong đầu tao cũng sẽ bị lấy mất, tao không muốn trở thành con rối mất đi trí nhớ! Nói như vậy không lẽ mày không hiểu?”

Trần Âm chưa từng thất thố như bây giờ, khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp của hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng khuất phục, điều này không khỏi làm Kiều Úc nghĩ tới chính mình. Tuy rằng hai người bất hòa, thế nhưng nói cho cùng đều là kẻ đồng mệnh, Trần Âm cho dù nham hiểm như thế nào cũng bị Tây Sâm khống chế, mọi người ai cũng ích kỷ, bất hủ liệu mình giúp đỡ căn bản không thể thực hiện được.

Kiều Úc tựa lên tường, trong lòng lạnh đi phân nửa, cậu không thể không thừa nhận tâm tư của lão già Tây Sâm này sâu không lường được, ông ta có lẽ cũng đoán được những người trong tổ chức này sẽ không trung thành với mình, nên mới dùng đến những con chip ký ức để khống chế bọn họ.

Hình dung đại não của con người, giống như là một máy tính không ngừng làm việc, chỉ cần thân thể không chết thì sẽ luôn vận hành, mà bên trong tương đối giống máy tính, đại não cũng có một khu cố định để lưu giữ tin tức, con người tiếp xúc với ngoại cảnh hết thấy sự vật cũng sẽ đều được khu vực đó ghi nhớ, sở dĩ thân thể một người còn sống thì không cần có thêm bộ nhớ phụ, nhưng nếu có vật gì đó cản trở thông tin bộ nhớ truyền đi, thì ký ức đó cũng sẽ bị ngăn lại ở bên ngoài khu vực đại não, trở thành trạng thái tự do.

Con chip ký ức thật ra tương đương với một ổ cứng di động (portable hard disk), đưa nó vào cơ thể người liền sẽ tự động ngăn lại tin tức đi vào đại não, trạng thái phân chia ký ức không có chỗ đi liền tự động tồn trữ trong con chip ký ức, cho nên khi con chip ký ức rời khỏi thân thể, tất cả những ký ức trong đó cũng biến mất, sẽ không lưu lại dấu vết nào trong não.

Bởi thế cho dù có ai đó làm phản, chỉ cần đem con chip lấy đi như vậy bí mật về Tây Sâm cũng sẽ biến mất theo, phương pháp ‘nhất lao vĩnh đạt’ (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã) thật có thể nói là tuyệt diệu, hiện tại nghĩ đến đây Kiều Úc không thể không bội phục âm mưu kín đáo của lão già Tây Sâm.

“Đem qua mày gặp chuyện gì? Với thân thủ của mày làm sao sẽ khinh địch để bị thương như vậy?”

Kiều Úc ổn định tâm tư, không hề nhìn về hướng đó, dù sao chuyện trọng yếu trước mắt chính là đi đoạt lại con chip ký ức.

Trần Âm dựa vào tường, mặt máu quá nhiều nên sắc mặt càng thêm tái nhợt, hắn nhìn thạch bích phía sau Kiều Úc, cười tuyệt vọng, “Người ra tay chính là a K, cậu ta tình nguyện đã thương tao cũng không nguyện ý phản bội Tây Sâm, tao còn có thể làm sao?”

Kiều Úc kinh ngạc nhăn lông mày không truy vấn tiếp, bị chính người mình yêu đã thương, không chỉ có thân thể đau đớn, mà tâm mới là đau nhất.

“A K biết chúng ta hợp tác rồi?”

Trần Âm gật đầu, thấp giọng nói, “Phải, nên tao không có cách nào khác tiếp tục giúp mày nữa. Vật mà mày cần giấu ở gian thạch thất thứ tư dưới tầng hầm thứ bảy, với thân thủ của mày khẳng định không có vấn đề gì.”

Kiều Úc nghi hoặc nhìn hần, “Mày đã biết a K ở nơi nào phòng thủ, vì sao còn nói vị trí vật đó cho tao? Mày không sợ tao động thủ với nó hay sao?”

Hần nhếch miệng cười, thản nhiên nói: “Chuyện mày với cậu ấy tao không quản được, tuy rằng tao không muốn đối đầu với a K, nhưng cũng không có nghĩa là tao giúp đám Tây Sâm, huống chi tao nói thông tin này cho mày biết thì cũng nắm chắc một trăm phần trăm, nói thật cho mày biết, Tây Sâm đêm nay sẽ đi địa cung bế quan tu dưỡng, tao cùng a K đi theo bảo vệ, đối với mày đây là cơ hội ngàn năm hiếm có, không phải sao?”

Kiều Úc cảnh giác nhìn hần, trong lòng không khỏi suy nghĩ đây có đúng là thật hay không, cậu không rõ nguyên nhân vì sao Trần Âm lại tốt như vậy đem tin tức lớn này nói cho cậu biết.

“Trần Âm, mày nên biết, tao sẽ không hoàn toàn tin mày. Tao làm sao biết được có phải là mày bày sẵn bẫy chờ tao mắc câu không, nếu mày nói với Tây Sâm chẳng phải tao sẽ chết không có chỗ chôn.”

Trần Âm mỉm cười, “Chính là ngoại trừ tin tưởng tao thì mày còn sự lựa chọn khác hay sao? Mày với tao khác nhau, tao ngoan ngoãn nghe lời Tây Sâm chỉ để bảo vệ mạng, thế nhưng mày đã là cái gai trong mắt ông ta, lần trước không chết được là do mạng mày lớn, lần này mày lại lấy văn kiện 75DL giúp ông ta, đã không còn giá trị lợi dụng, ông ta khẳng định rất muốn ra tay với mày. Dù có nghe tao hay không thì cũng là chết, mày còn lựa chọn khác sao?”

Những lời này nói trúng tâm tư Kiều Úc, cậu hiểu rõ hơn ai khác rằng Tây Sâm rất muốn giết mình, nếu không thừa dịp ông ta bế quan mà trộm con chip, mau chóng lấy lại toàn bộ trí nhớ, như vậy kết quả nhất định sẽ chết không có chỗ chôn.

Kiều Úc hiểu Trần Âm hợp tác với cậu ngoại trừ việc bị cậu nắm được điểm yếu ra, thì nguyên nhân chính là hần muốn mượn tay mình đối phó Tây Sâm, ngư ông đắc lợi. Nếu Tây Sâm chết, Trần Âm và a K sẽ được giải thoát, mỗi hận hơn hai mươi năm có thể báo, nếu người chết là cậu, hần cũng có thể đem hết trách nhiệm đổ lên đầu mình, tiếp tục ở trước mặt Tây Sâm giả bộ làm một nghĩa tử ngoan hiền.

Cuộc mua bán này thấy thế nào cũng không lỗ vốn, tin tức của Trần Âm phỏng chừng không phải giả.

Nghĩ vậy Kiều Úc quyết định liều một phen, Trần Âm nói rất đúng, dù sao cũng phải chết sao không mạnh tay đánh một trận!

“Được, tao tin mày, chỉ mong điều mày nói là thật.”

Trần Âm thở phào nhẹ nhõm, một mối xoa tóc, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Kiều Úc nói: “Mày thật sự đã thay đổi, trước kia mày rất đa nghi, không tin tưởng người khác dễ dàng như vậy, xem ra Tùng Dung đối với mày ảnh hưởng không nhỏ.”

Nhắc tới Tùng Dung, sắc mặt Kiều Úc trong nháy mắt ngưng trệ, hai chữ ‘Tùng Dung’ giống như nhát dao cứa vào tim cậu, tuy không đổ máu nhưng mỗi lần đụng vào đều rất đau, vào ban đêm tại thời điểm không có người cậu mới không chút kiêng kỵ nhớ đến y, mặc dù cậu biết cả đời này Tùng Dung có lẽ sẽ không tha thứ cho mình.

Tùng Dung nằm trên giường bệnh không biết đã qua bao nhiêu ngày rồi cuộc bệnh tình cũng chuyển biến tốt đẹp, tuy rằng viên đạn đã được lấy ra, nhưng y vẫn chưa thể tỉnh, nằm lẳng lẳng trong phòng giám hộ, mọi người ở tổ trọng án lo lắng đến sốt đầu mẻ trán cũng không có biện pháp, bác sĩ nói miệng vết thương đang bắt đầu khép lại, khung xương cũng không có vấn đề, không tỉnh lại có lẽ là do vấn đề tâm lý, vì thế Tùng Dung có tỉnh lại hay không vẫn phụ thuộc vào chính bản thân y.

Đêm nay, phòng bệnh im ắng không chút âm thanh, người phụ trách trông coi hôm nay là Hạ Quân Chi đã bị cuộc gọi của cục trưởng điều đi, phòng bệnh chỉ còn lại Tùng Dung. Máy đo huyết áp cùng đo nhịp tim títtít kêu, ai cũng không chú ý đến ngón tay giật giật của Tùng Dung.

Y như đi dạo trong mơ lâu lắm mới tỉnh lại, trước mắt là bóng đêm lộ ra một chút ánh sáng, phía trước như có tầng sương mù mờ mờ, y mở to hai mắt ánh sáng chói lóa lập tức đập vào mắt, thoáng cái không biết chính mình đang ở đâu.

Ở trên giường bệnh ước chừng một tuần lễ khiến y cảm giác toàn thân bủn rủn vô lực, y muốn ngẩng đầu nhìn bốn phía, rồi lại nhanh chóng ngã về giường, trần nhà màu trắng, trong không khí thoang thoảng mùi thuốc sát trùng cùng cái chần màu trắng, y biết mình đang ở bệnh viện.

Mình vì sao lại ở chỗ này? Y cau mày có chút không kịp phản ứng.

Lông mi nhẹ run lên, vết thương bị Kiều Úc gây ra truyền đến một trận đau đớn, y sững sốt một chút sau đó cười khổ. Đúng vậy, y đã quên chính mình bị Kiều Úc đã thương, bây giờ không biết là thời điểm nào? Y hôn mê bao lâu? Kiều Úc đã đi đâu rồi?

Vấn đề liên tiếp xuất hiện, y cau mày cảm giác đầu lại đau, lúc này cửa phòng mở ra, Tùng Dung giật mình một chút, lập tức nhắm mắt lại làm bộ như đang hôn mê.

Là ai tới? Có khi nào là người của cục cảnh sát?

Bước chân của người đến rất nhẹ nhàng, nếu không phải Tùng Dung nhiều năm qua dưỡng thành tập tính cảnh giác, y căn bản không thể phát hiện ra có người đi vào.

Người nọ tới bên giường bệnh rồi dừng lại, sau đó cũng không nói gì. Tùng Dung đang nhắm mắt vẫn duy trì nhịp thở đều đều, chính là lại cảm giác được tầm mắt người đó dán chặt trên người mình, bị một người không rõ lai lịch nhìn chằm chằm, thật sự có chút quý dị.

Đúng lúc này một bàn tay lạnh lẽo vươn tới, nhiệt độ thấp bất ngờ làm Tùng Dung rùng mình, y nheo mắt nhìn qua kẽ hở, thân ảnh cao gầy mặc áo khoác trắng, mang khẩu trang màu xanh nhạt, trên cổ đeo thêm tai nghe bệnh, mơ mơ hồ hồ không rõ bộ dáng.

Bác sĩ này có khi nào là một tên biến thái, nửa đêm lại không ngủ chạy đến chỗ của y làm gì? Tùng Dung trong lòng cảnh giác, bên ngoài mặt lại làm ra bộ dáng không có gì xảy ra.

Tay kia vuốt ve khuôn mặt của y, từ mắt đến mũi, cuối cùng dừng lại ở khóe miệng y, bởi vì thời gian dài không thể uống nước nên môi bị bong da, người đó lấy một ly nước thủy tinh, cầm ống hút dính nước để lên môi y.

Động tác thân mật như vậy khiến cho người ta cũng phải xấu hổ, thân thể Tùng Dung chợt căng cứng một chút, ngón tay người nọ lập tức dừng lại, biết đã bị phát hiện, Tùng Dung bất đắc dĩ mở mắt.

Người nọ nháy mắt lui về phía sau vài bước, ly thủy tinh trong tay rơi xuống đất, cặp mắt hoa đào sáng sửa chợt lóe, hần đột nhiên xoay người chạy ra ngoài.

Tùng Dung nắm lấy tay người đó, mặt tươi cười, “Kiều Úc, anh biết em đã trở về.”

Kiều Úc mặc áo khoác trắng run một chút, sau đó hất tay y ra, lãnh đạm nói: “Tôi chỉ tới xem anh chết hay chưa, anh còn sống thì tôi đi đây.” Nói xong cậu dứt tay vào túi áo xoay người đi.

“Chờ một chút!” Tùng Dung kéo lại cánh tay cậu, thời gian dài nằm trên giường khiến thân thể bủn rủn vô lực, lập tức theo đà ngã xuống đất.

Kiều Úc vội vàng chạy qua nâng y dậy, hờn hển nói, “Miệng vết thương trên người anh vừa khỏi anh lộn xộn cái gì!”

Tùng Dung tuy rằng ngã rất thảm, còn không may đụng trúng miệng vết thương, nhưng vẻ mặt y rất là đắc ý, mang theo ý cười nói: “Em như thế nào biết miệng vết thương của anh vừa lành? Lại như thế nào trùng hợp đi vào ngay lúc phòng bệnh không có người? À, anh hiểu rồi, em vẫn còn chú ý tới anh, đợi chờ vất vả hôm nay mới có được cơ hội vào đây đi?”

Nói ra lời này mà không chút xấu hổ, giống như là Kiều Úc không có y sẽ không sống được, chính là y lại nói trúng tâm tư của Kiều Úc.

Mấy ngày nay, cậu không chỉ ở tổ chức tỉ mỉ tìm cách, cùng Tây Sâm đấu trí so dũng khí, còn phải tồn không ít tâm tư chú ý nhất cử nhất động của Tùng Dung.

Cậu biết Tùng Dung bị trọng thương vẫn hôn mê bất tỉnh, cũng thăm dò thời gian người giám hộ đổi ca trực, làm hôn mê bác sĩ theo dõi, thay áo khoác dài lên vào, vốn định đến nhìn rồi đi ngay, nhưng ai ngờ được Tùng Dung không có hôn mê.

Nghĩ đến đó, không hiểu sao trong lòng Kiều Úc nổi giận, Tùng Dung lại dám gạt cậu, không tiếc dùng thân thể mình nguy trang, không lẽ y không biết cậu rất lo lắng hay sao?

“Tôi chỉ là hối hận tại sao phát súng đó không trực tiếp giết chết anh.”

Vì đeo khẩu trang nên thấy không rõ biểu tình của Kiều Úc, nhưng Tùng Dung cảm giác được cậu đang đỏ mặt, tuy rằng lời nói ác liệt, bản thân rõ ràng lo lắng hơn những người khác nhưng bộ dáng lại giả bộ ác độc thật sự rất đáng yêu.

Y hoàn toàn không để ý kéo tay Kiều Úc lại nói: “Em đến xem anh thật tốt, anh nghĩ em đi rồi sẽ không quay lại. Ngày đó sau khi em đi anh đã nghĩ rất nhiều, nghĩ lúc chúng ta mới vừa quen nhau, sau đó cùng nhau mạo hiểm phá án còn có em đáp ứng theo anh ở chung, anh không tin những chuyện đã qua đó là giả, trừ khi em cho anh một lời giải thích khác nếu không anh mãi vẫn sẽ hy vọng.”

Cả người Kiều Úc hoàn toàn cứng lại, trong một lúc cậu không biết nên giải thích với Tùng Dung thế nào về ân oán của cậu và Tây Sâm. Lời nói của Tùng Dung làm cậu dao động, cậu cũng muốn không quan tâm bỏ hết tất cả cùng Tùng Dung bên nhau, thế nhưng Tây Sâm một ngày nào đó sẽ đối phó cậu, cậu nếu không hoàn toàn tiêu diệt lão quái vật này thì sau đó có khả năng liên lụy nhiều người hơn.

Cậu không quên được cảnh Tùng Dung bị Trầm Âm khuất nhục, nếu không vì thân phận của mình, Tùng Dung có lẽ đã sống vui vẻ hơn, cho nên cậu tình nguyện để chính mình thống khổ cũng không để Tùng Dung vì cậu mà thương tổn.

Kiều Úc hất tay Tùng Dung đang nắm lấy ra nói: “Tôi đã giết rất nhiều người, ngay cả việc cục cảnh sát bị nổ cũng là do tôi làm, anh là cảnh sát tôi là sát thủ, đạo bất đồng bất tương vi mưu (Hiểu một cách đơn giản là người không cùng chí hướng hoặc sở thích thì không bàn công việc hoặc chơi chung), lý do này còn chưa đủ?”

“Tất cả đều là quá khứ!” Tùng Dung vô lực nhìn chằm chằm Kiều Úc, hung hăng rút cây kim trên tay xuống nói: “Nếu em thật sự là quỷ giết người, lúc trước vì sao thiếu chút nữa cho dù ngay cả mạng cũng suýt mất nhưng vẫn muốn cứu Trương Nguyên? Em tâm địa không ác, vì cái gì lại đem chính mình nói đến tội ác tày trời như vậy? Nếu như em là bởi vì thân phận của anh mà rời đi, anh có thể từ bỏ chức vị tổ trưởng tổ trọng án, chúng ta cùng rời khỏi đây đến một nơi không ai biết chúng ta để sinh sống, như vậy không được sao?”

Kiều Úc lòng đầy chua xót nháy nháy mắt, không cho nước mắt chảy xuống, lắc đầu: “Tổ chức sẽ không bỏ qua cho tôi, cho dù là chân trời góc biển họ cũng sẽ tìm thấy chúng ta, anh với tôi cùng một chỗ nhất định sẽ không có hạnh phúc. Sau này tìm một cô gái tốt rồi sống chung, chúng ta cứ vậy đi.”

Cậu thông suốt đứng lên, chặt vật xoa mắt, dứt khoát đi ra ngoài, Tùng Dung nhảy dựng lên, nhắc chân đuổi theo ôm cậu từ sau lưng: “Không đúng! Em lúc nào cũng vậy, luôn không giải thích được xuất hiện bên cạnh anh đem mọi thứ làm rối tung lên, sau đó thì lên trốn đi, Kiều Úc em thật sự không có lương tâm, anh con mẹ nó đều biết rõ em. Em còn dám nói cái gì hoang đường mà anh kết hôn sinh con anh liền đánh gãy chân em, vĩnh viễn trói em trên giường nơi nào cũng không cho đi.”

Tùng Dung rất ít khi không khống chế được mình như vậy, mà lúc này y như dã thú, táo bạo cùng phần nộ không biết nói thế nào, Kiều Úc bị lời nói của y chọc cười, nhắm mắt lại tựa vào ngực y, khí lực toàn thân giống như bị rút cạn, hoàn toàn vô lực.

Cậu luyện tiết nhiệt độ cơ thể Tùng Dung, Tùng Dung bá đạo, ôn nhu cùng lúc làm cậu thêm chua xót, cậu bỗng nhiên muốn thời gian dừng lại, như vậy hai người có thể mãi mãi giống như thế này.

“Cạch cạch!”

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, hai người đang ôm nhau liền giật mình, đồng loạt quay nhìn phía cửa, nhìn thấy người vừa đến hai người đều sợ hãi không nói nổi một tiếng.

“Cục trưởng? Sao ngài lại ở đây?”

Tùng Dung sững sốt một chút, toàn thân đều run lên, hiện tại Kiều Úc là phạm nhân cảnh sát truy nã cấp A, nếu để cục trưởng phát hiện thì sao có thể trốn thoát?

Y theo bản năng dùng thân thể chắn trước Kiều Úc, cục trưởng lại vô cùng bình tĩnh đóng cửa đi vào, không nhìn Tùng Dung một cái, mà là chỉ quan sát Kiều Úc.

“Tôi cố ý điều Hạ Quân Chi đi chờ cậu mắc câu, không nghĩ tới cậu thật sự đến. Dạ Tinh, à không, có lẽ tôi phải gọi cậu là Kiều Úc, cậu nói có đúng không, con nuôi kiệt xuất nhất của Tây Sâm?”

65. Chương 65: Thử Nghiệm Thuốc Trường Sinh Bất Lão

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Kiều Úc đột ngột giật mình, phía sau lưng chảy ra một lớp mồ hôi thật dày.

Cậu nhìn sang chỗ khác, chột dạ không dám đối mặt với cục trưởng, “Tôi... Không hiểu ông đang nói gì.”

Cục trưởng nhướn mày cười không rõ ý tứ, khoanh tay nói: “Cậu không thừa nhận cũng không sao, dù sao lão già Tây Sâm kia hiện tại đang tập trung đối phó cậu, tôi cũng rất nhàn hạ vui vẻ.”

Kiều Úc bị lời nói của ông ta làm cho mơ hồ, cậu không rõ vị cục trưởng nhìn như thần long thấy đầu không thấy đuôi này làm sao có thể hiểu rõ nội tình trong tổ chức như vậy, lẽ nào trong tổ chức có cảnh sát nằm vùng?

“Từ khi nào ông bắt đầu nghi ngờ tôi? Ngay cả Tùng Dung cũng không biết ông làm thế nào lại phát hiện ra tôi không phải là Lê Dạ Tinh?”

Cục trưởng cười cười, ngồi trên ghế đối diện, tỉ mỉ đánh giá Kiều Úc, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Thực ra cậu nguy trang rất tốt, nếu như không phải với ý nghĩ kỳ lạ đầu bị chấn thương có lẽ ai cũng sẽ không nghĩ tới linh hồn Lê Dạ Tinh đã thay đổi, thế nhưng cậu lại không lừa được ánh mắt của lão Lý.”

“Lão Lý?” Tùng Dung ngồi ở một bên im lặng không lên tiếng chột hỏi, “Lão Lý không phải là thầy của Lê Dạ Tinh sao? Lúc trước cũng là ông ta hết sức tiến cử Lê Dạ Tinh mới được điều đến cục cảnh sát, chuyện này có quan hệ gì đến ông ta?”

Kiều Úc cũng bị nhân vật xuất hiện bất thành linh này làm cho trở tay không kịp, tuy rằng cậu biết với trình độ pháp y của Lê Dạ Tinh có thể tới cục cảnh sát làm việc nhất định phía sau phải có người giúp đỡ, thế nhưng cho tới bây giờ cậu cũng không thể ngờ được lão Lý liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra thân phận của mình.

“Rốt cuộc ông muốn nói gì? Tôi chưa từng gặp lão Lý, ông ta làm sao có thể biết tôi là ai?”

Cục trưởng cười nhẹ một tiếng, nheo mắt lại nói: “Tuy rằng ông ta không gặp cậu, nhưng so với bất kỳ ai đều hiểu rõ tiểu đồ đệ Lê Dạ Tinh nhất. Tính tình của cậu đột nhiên thay đổi quá lớn, làm sao ông ta có thể không chú ý? Huống chi...”

Ông ta đột nhiên kéo dài giọng, quay đầu qua nói với Tùng Dung: “Tôi biết rõ trước kia cậu rất bất mãn với Lê Dạ Tinh, nghĩ cậu ta dựa vào quan hệ, không hề có chút bản lĩnh, nhưng mà cậu thực sự cho rằng tôi sẽ hồ đồ đến mức đó, vì một chút lý do không đâu vào đâu giao công việc pháp y trọng yếu cho một tay lính mới sao? Tùng Dung ới Tùng Dung, cậu thật là ‘thông minh một đời hồ đồ một lúc’”

Tùng Dung và Kiều Úc kinh ngạc, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt, phía sau lão cục trưởng hồ ly này rốt cuộc còn ẩn dấu bí mật gì? Chẳng lẽ Lê Dạ Tinh không ngu dốt giống như biểu hiện bên ngoài sao?

Cục trưởng thở dài một hơi, nhìn ra ngoài cửa sổ đôi mắt rơi vào trầm tư, “Lúc đầu tôi cho rằng có thể đem bí mật này giữ kín cả đời, đáng tiếc các cậu đều đã bị cuốn vào, tôi cũng không thể giấu giếm nữa.”

“Chuyện này phải nói từ hơn hai mươi năm về trước, năm đó thành phố T phát sinh một bệnh dịch với quy mô lớn, phần lớn người trong thành phố sau khi bị nhiễm bệnh thì tổ chức tế bào sẽ nhanh chóng bị suy thoái cuối cùng dẫn đến toàn bộ các cơ quan trong cơ thể suy kiệt mà chết. Thuốc kháng sinh thông thường đối với loại bệnh này căn bản là không có hiệu quả, cho nên bệnh dịch lan tràn rất nhanh, tưởng như sẽ lan ra cả nước.”

Kiều Úc và Tùng Dung nghiêm túc nghe, không nói được lời nào, tuy rằng bọn họ không biết chuyện tình của hơn hai mươi năm trước có quan hệ gì với Lê Dạ Tinh, nhưng mơ hồ cảm giác được phía sau chuyện này nhất định có tương quan.

Cục trưởng hít một hơi thật dài, nhìn Kiều Úc nói tiếp: “Ngay tại thời điểm sự việc đang ngày càng nghiêm trọng, phía cảnh sát phái ra ba người trong tổng số hơn một trăm vị chuyên gia y học của Liên Hiệp Quốc tiến hành thử nghiệm, hy vọng tìm được biện pháp đối phó, mà ba người này chính là tôi, lão Lý và Tây Sâm.”

Kiều Úc cũng hít một ngụm khí lạnh, “Ông nói cái gì? Hóa ra Tây Sâm là người của cảnh cục?”

Cục trưởng nặng nề gật đầu, “Đúng vậy, hần với lão Lý là bạn học, năm đó cùng nhau nghiên cứu đề tài gây dựng lại gen sinh vật và trì hoãn sự phát triển của tế bào, lúc đầu quan hệ của bọn họ vô cùng tốt, tiếc là tiệc vui chóng tàn, không lâu sau bọn họ sinh ra bất đồng rất lớn.”

“Tây Sâm là một thiên tài trong lĩnh vực y học, hần có rất nhiều lý luận vô cùng tân tiến, cho dù là thời buổi đó hay bây giờ đều dẫn đầu, trong hội nghị lần này hần đưa ra đề tài nghiên cứu của mình và lão Lý đem ứng dụng lên những người bị lây nhiễm, thông qua việc ngăn cản sự phân chia tế bào dẫn tới làm giảm tốc độ phát triển của bệnh, thế nhưng lão Lý và tôi đều không đồng ý, dù sao đề tài này còn đang trong giai đoạn nghiên cứu, không ai biết gen tái tạo lại có thể gây tổn thương cho cơ thể hay không, vì thế cho nên mâu thuẫn giữa Tây Sâm cùng Lão Lý ngày càng sâu sắc.”

Tùng Dung cau mày, khẽ hỏi: “Sau đó thì sao? Hội nghị lần đó rốt cuộc có tìm ra được biện pháp không? Chuyện này có quan hệ gì với Lê Dạ Tinh?”

“Chuyện sau đó thì cứ hỏi Kiều Úc đi, ở đây người hiểu rõ Tây Sâm nhất chính là cậu ta.”

“Tôi?” Kiều Úc kinh ngạc nhướn mày, “Tôi ngay cả việc trước đây Tây Sâm làm ở cục cảnh sát cũng không biết, huống chi sự việc đã qua hơn hai mươi năm rồi. Chỉ có điều, nếu cục trưởng vẫn bình yên vô sự ngồi ở chỗ này, nói lên tình hình bệnh dịch năm đó đã được kiểm soát, như vậy các ông sử dụng ý tưởng của Tây Sâm?”

Cục trưởng cười khổ lắc đầu, “Cậu sai rồi, tổ nghiên cứu không những không thông qua ý kiến của Tây Sâm ngược lại còn cho rằng lý luận của hần đi ngược lại tính nhân đạo, nên liền khai trừ hần ra khỏi ngành cảnh sát, lúc này mới khiến cho hần bước trên con đường không có lối về, nếu như năm đó lão Lý chưa từng xích mích với hần có lẽ sự tình sẽ không xảy ra như vậy, nhưng mà chúng tôi đều không hối hận.”

“Hần cùng lắm chỉ là nói ra ý tưởng của mình mà thôi, cũng không có lỗi gì mà?” Tùng Dung không hiểu hỏi.

Kiều Úc đột nhiên cười lên một bộ đã hiểu ra, “Chỉ sợ không đơn giản như vậy, Tây Sâm là một kẻ không đạt được mục đích thì không bỏ qua, người khác càng phủ nhận lão, lão càng muốn chống lại. Tôi đoán năm ý ông ta đã làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ được?”

Cục trưởng cười gât đầu, “Ông ta vì chứng minh lý luận của mình không sai đã tự ý trộm đi tài liệu nghiên cứu được lão Lý bảo quản, ở trên thân thể người sống tiến hành thí nghiệm, gián tiếp hại chết rất nhiều người.”

“Vậy biện pháp ông ta nghiên cứu ra có đối phó được với bệnh dịch không?” Tùng Dung bị một loạt vấn đề khiến cho có chút mơ hồ, vốn là suy đoán mơ hồ lại càng trở nên mờ mịt.

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng vô cùng may mắn chính là lão Lý đã nghiên cứu ra một loại vắc-xin DL, cuối cùng cũng khống chế được tình hình bệnh dịch. Chỉ tiếc là sau khi nghiên cứu ra thì ông ấy lập tức rút lui về tuyến hai, không bao giờ tham dự bất kỳ đề tài nghiên cứu y khoa nào nữa, thậm chí còn đổi nghề sang pháp y.”

Kiều Úc nghe đến đó tai trong nháy mắt dựng thẳng lên, cậu nhảy bèn nheo mắt lại, nếu như nhớ không nhầm, tài liệu mấy ngày trước cậu trộm từ cục cảnh sát cũng gọi là ‘75DL’, lẽ nào đây chỉ là sự trùng hợp?

Cậu dè xuống nghi ngờ trong lòng, mở miệng hỏi: “Ông nói nhiều như vậy rốt cùng thì có liên quan gì đến Lê Dạ Tinh?”

Cục trưởng nhìn cậu một cái, cười quỷ dị không nói tiếp, mà Tùng Dung vẫn luôn im lặng nghe đến đó lại đột nhiên ngẩng đầu lên, “Với những cống hiến của lão Lý ở trên lĩnh vực y khoa làm sao có thể cam tâm tình nguyện làm một pháp y trong cục của thành phố, có phải ông ta đã làm chuyện gì đó trái với lương tâm, vì thế nên mới rút lui về tuyến hai?”

Cục trưởng cười ha ha, vỗ vỗ vai Kiêu Úc nói: “Hai cậu xem ra còn chưa có ngốc. Đúng là lão Lý then với lòng mình, năm đó ông ta nghiên cứu ra thuốc DL hoàn toàn là dùng luận của Tây Sâm, bên ngoài càng đánh giá cao thì ông ta lại càng khó chịu, ông ta cảm thấy bản thân mình đã cướp đi những thứ thuộc về Tây Sâm, cho nên tự nguyện vứt bỏ danh lợi trở thành pháp y nhỏ trong cảnh cục.”

“Còn Lê Dạ Tinh, thật ra là lão Lý sau khi về hưu cần một người nội ứng trợ giúp trong cục cảnh sát. Tuy rằng cậu ta có chút ngốc, thế nhưng chỉ có như vậy mới khiến người ta không chú ý không phải sao?”

Kiều Úc và Tùng Dung kinh ngạc, “lão Lý không phải là người của cảnh cục sao? Sắp xếp một nội ứng là có ý gì?”

Cục trưởng thở dài một cái, nhìn những bóng cây lay động bên ngoài cửa sổ nói: “Lão Lý lớn tuổi phải về hưu, ông ta làm như vậy cũng là vạn bất đắc dĩ. Căn cứ vào đề tài tái tạo gen sinh vật làm chậm sự phân chia của tế bào, vắc xin DL thực sự là có thể thay đổi gen của một người, làm chậm sự phân chia tế bào, thậm chí dùng trong thời gian dài có khả năng vĩnh viễn giữ được hình dáng không chết. Thế nhưng Tây Sâm trước khi rời đi đã mang theo toàn bộ tài liệu, vô cùng may mắn là năm đó lão Lý cũng giữ lại một bộ, đem tài liệu số 75 là phần nghiên cứu quan trọng nhất của thuốc DL giấu trong cục cảnh sát. Không may tài liệu của lão Lý không đủ, nghiên cứu ra thuốc cũng không phải là DL chân chính, hiệu quả của nó chỉ được một phần, ngoại trừ chống lại vi-rút xâm nhập vào tổ chức tế bào, không có tác dụng nào khác. Lão Lý lo sợ Tây Sâm sẽ đem thuốc thực sự thí nghiệm trên người bình thường, cho nên cố ý sắp xếp Lê Dạ Tinh vào cục cảnh sát, một mặt có thể giúp ông ta góp nhặt tài liệu, mặt khác cũng có thể để ý trên thi thể của người chết có dùng qua thuốc DL hay không.”

Kiều Úc bừng tỉnh đại ngộ, áo phía sau lưng đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Sở dĩ lão Lý phát hiện ra tôi không phải là Lê Dạ Tinh bởi vì ông ta không thấy tôi gửi báo cáo tình hình cho mình. ”

Những lời này không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, sự thật đã phơi bày ở trước mắt, Kiêu Úc ngàn đoán vạn đoán thế nào cũng không nghĩ tới Lê Dạ Tinh còn có một thân phận như vậy, không thể không nói, lưới trời lồng lộng thưa mà khó thoát.

“Cho dù ông biết Lê Dạ Tinh đã thay đổi thành người khác, làm thế nào lại đoán được người này chính là tôi?”

Cục trưởng đi tới trước mặt Kiêu Úc, đôi mắt sắc sảo như hổ sâu không lường được, lập tức thu những biểu cảm của Kiêu Úc vào trong mắt, “Rất đơn giản, nếu không phải cậu trộm đi phần tài liệu 75DL, cả đời tôi cũng sẽ không nghĩ cậu có quan hệ với Tây Sâm.”

Con người Kiêu Úc bỗng nhiên co lại, cơ thể không khống chế được run lên một chút, Tùng Dung ở phía sau đặt tay lên vai cậu, âm thầm động viên.

Trong lòng cậu vô cùng hỗn loạn, cậu chưa có lấy lại con chip ký ức về, tất cả mọi chuyện liên quan đến Tây Sâm cậu đều không nhớ nổi, thế nhưng manh mối đã gần ngay trước mắt, giống như có một sợi dây vô hình xâu chuỗi chúng lại với nhau.

Thân thể Tây Sâm càng ngày càng yếu đi, thuốc thử nghiệm DL có khả năng duy trì vẻ bề ngoài bất tử, còn có phần tài liệu quan trọng nhất số 75... Tất cả mọi thứ đã sắp được khám phá, dường như sẽ mở bung ra.

Cậu nắm tay Tùng Dung bình ổn tâm trạng, hỏi khẽ, “Nếu như thuốc thí nghiệm thiếu hụt phần tài liệu 75DL kia thì sẽ như thế nào?”

Cục trưởng hí mắt đôi mắt nhỏ dài lại, “DL là viết tắt của Deathless, ý nghĩa là vĩnh viễn bất tử, thế nhưng thiếu đi một phần của sự bất tử thì còn có thể bất tử nữa sao?”

Kiều Úc nắm chặt tay Tùng Dung, trong lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh, cuối cùng cậu đã hiểu rõ mọi việc, cho dù không có con chip ký ức kia cậu cũng đoán được âm mưu của Tây Sâm.

Tây Sâm mặc dù có thể vẫn giống như hai mươi năm trước, dung mạo không hề thay đổi tất cả đều là nhờ việc sử dụng thuốc DL, về sau lão ta phát hiện thuốc DL có giới hạn cho nên muốn tìm biện pháp khác để thực hiện giấc mộng trường sinh bất lão của mình.

Đáng tiếc bình trấn hồn Chu Tước bay lượn của Tiêu Quốc Chấn không thể giúp lão trường sinh bất lão, cho nên lão đặt sự quan tâm lên tài liệu 75DL giấu ở trong cục cảnh sát, đúng lúc bản thân mình sống lại trên người cậu pháp y trẻ Lê Dạ Tinh, lão liền thuận nước dong buồm mượn thân phận này của mình đến cục cảnh sát trộm tài liệu đi, thế nhưng lão cũng không ngờ tới âm mưu quỷ kế của mình đã sớm bị cục trưởng phát hiện ra.

“Ông nói cho tôi biết nhiều như vậy là muốn tôi làm gì? Tôi không tin ông vô duyên vô cớ tín nhiệm kẻ địch như tôi.” Kiều Úc suy nghĩ thật kỹ tiền căn hậu quả, trong đầu đã sáng tỏ. Nếu cục trưởng đã đoán được thân phận của cậu nhưng lại chậm rãi không ra tay với mình, ngoại trừ còn có mưu đồ khác thì không còn nguyên nhân nào cả.

Cục trưởng vỗ tay, sang sảng cười lớn, “Giỏi lắm, không hổ là người bên cạnh Tây Sâm, tôi rất thích nói chuyện với những người thông minh như cậu. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chúng ta hợp tác với nhau diệt trừ Tây Sâm.”

Kiều Úc nhướn mày, nhếch miệng nói: “Nếu như tôi nói không thì sao?”

“Cậu không còn lựa chọn nào khác. Không tin cậu có thể nhìn xuống phía dưới tòa nhà một chút, nếu như cậu có thể chạy thoát lúc đó đàm phán điều kiện với tôi cũng không muộn.”

Kiều Úc giật mình, vén rèm lên nhìn xuống, dưới tòa nhà đã bị tầng tầng lớp lớp cảnh sát vây quanh, rất nhiều cảnh sát đang tập kích chia súng về phía cửa sổ, chỉ cần cục trưởng ra lệnh một tiếng chắc chắn đầu của mình sẽ nổ hoa.

Tùng Dung nhìn hàng loạt cảnh sát ở dưới tòa nhà, ôm Kiều Úc từ phía sau, hít sâu một hơi, như là đã hạ quyết tâm rất lớn mở miệng nói: “Cục trưởng, nếu như bây giờ tôi dẫn cậu ấy đi, đến một nơi không ai biết chúng tôi là ai cả đời sẽ không tiết lộ nửa chữ về bí mật này, ông sẽ tha cho chúng tôi chứ?”

Gương mặt cục trưởng trong nháy mắt lạnh xuống, ông ta lạnh lùng nhìn Tùng Dung giận mà không nói, quay đầu lại nói với Kiều Úc đang đứng ở một bên: “Bây giờ cậu là tội phạm truy nã cấp A, bất kể các cậu tới nơi nào đều cũng sẽ bị truy nã, nếu như các cậu muốn sống những ngày tháng an ổn sau này thì chỉ còn cách hợp tác với chúng tôi. Vì hạnh phúc của cậu và Tùng Dung cùng diệt trừ Tây Sâm, cậu cảm thấy có đáng giá không?”

Tùng Dung mặt lạnh, nghiêng người ngăn cách Kiều Úc, lắc đầu với cậu, nói cho cậu biết không nên đáp ứng. Cho dù là ai thì cũng có thể nhận ra đây là cái bẫy của cảnh sát, trên người Kiều Úc không biết đã mang theo bao nhiêu cái mạng người, cho dù có hợp tác với cảnh sát thì sau khi mọi chuyện kết thúc cũng sẽ bị bắt. Huống chi, ý của cục trưởng đã rất rõ ràng, ông ta muốn đem Kiều Úc trở thành bia đỡ đạn, chờ tới lúc cậu và Tây Sâm lưỡng bại cầu thương bản thân mình ngồi đó làm ngư ông đắc lợi.

Kiều Úc nhìn khuôn mặt lo lắng cùng những tính toán, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh. Cục trưởng có suy nghĩ gì cậu so với những người khác còn hiểu rõ hơn, nếu như cậu không hợp tác, có lẽ sau này Tùng Dung sẽ không bao giờ được đặt chân vào cục cảnh sát nữa, huống chi cậu cũng đã nhận ra, cho dù cuối cùng bị bắt vào tù cũng là cậu tự làm tự chịu, cậu không muốn vì mình mà làm liên lụy đến cuộc đời Tùng Dung.

Nhìn ánh sáng lóe lên dưới lầu, Kiều Úc cầm tay Tùng Dung thật chặt, ánh mắt kiên định trước nay chưa từng có: “Được, tôi hợp tác với ông.”

Tùng Dung cầm lấy cánh tay của hắn, gầm nhẹ: “Em điên rồi?”

Kết quả cuối cùng bất kể là thành công hay thất bại, cảnh sát đều có thể đổ trách nhiệm lên người Kiều Úc, đến lúc đó cậu ngay cả mình chết thế nào cũng không biết!

Kiều Úc cười nhún vai, xoa xoa mặt Tùng Dung giống như an ủi: “Tôi chỉ có một yêu cầu, cho dù cuối cùng tôi và Tây Sâm sống hay chết, xin cho Tùng Dung tiếp tục ở trong tổ trọng án, ông so với tôi càng rõ ràng hơn anh ấy là một cảnh sát tốt.”

Cục trưởng cười một nụ cười nắm chắc phần thắng, gật đầu, hữu hảo đưa tay ra: “Hợp tác vui vẻ.”

66. Chương 66: Lão Tinh Da Mặt Mỏng

Editor: Ken

Beta: zizi

(Vì bạn Úc cũng chấp nhận đổi mặt với tình cảm của mình rồi nên mình chuyển xưng hô thành em – anh nha ^_^ ai có góp ý gì thì cứ cmt bên dưới để cháu nó tham khảo ạ:))) và cháu nó xin lỗi lại up muộn vì mấy nay cháu nó hơi bận với QT bị lỗi T_T)

=====

Trải qua hai tuần nghỉ ngơi lấy lại sức, thương tích của Tùng Dung tốt lên rất nhiều, nhưng trên mặt biểu tình vô cùng bi thảm, không nhìn ra một chút hưng phấn khi xuất viện.

Kiều Úc giúp y thu dọn xong hành lý, lấy khăn mặt nhúng nước ấm để vào tay Tùng Dung, “Thủ tục xuất viện em đã xử lý xong, một lát nữa cảnh cục sẽ điều xe đến đưa anh về nhà, sau khi lau mặt xong nằm xuống giường nghỉ ngơi một chút, em xuống căn tin dưới lầu mua cháo cho anh.”

Nói xong cậu cầm áo khoác đi ra ngoài, Tùng Dung cầm lấy tay cậu, nhìn chung quanh hành lý đã được thu dọn ngay ngắn rõ ràng, thở dài nói, “Vết thương của anh đã khỏi hẳn, em đừng bận rộn vì anh nữa. Mấy hôm nay em chưa ngủ yên giấc ngày nào, anh nhìn khó chịu.”

Kiều Úc cười cười không nói, xoay người giúp Tùng Dung chỉnh lại chăn, lấy khăn mặt trên tay Tùng Dung, thấm ướt lần nữa rồi đến trước mặt Tùng Dung, nâng tay lau mặt cho anh.

“Em thật sự muốn chính mình khi còn sống bận rộn một chút, đỡ cho sau này chết đi muốn giúp đều không thể giúp.”

Tùng Dung giơ tay hung hăng búng trán cậu một cái, “Nói bậy bạ cái gì đó! Cái gì mà chết hay không, năm mới sắp đến, em tát vào miệng cho anh nói đàng hoàng một chút.”

Tay Kiều Úc dừng lại một chút, nhắc mi mắt lên, lộ ra cặp mắt trong như nước, ánh mắt hòa nhã, đáng vẻ ôn nhu, khiến trong nháy mắt ngũ quan cậu ôn hòa hơn, “Nếu còn sống đến Tết, em sẽ theo anh học làm vằn thắn, món đó anh làm cho em có tôm tươi đã lột vỏ ăn rất ngon, chờ em học xong sẽ làm cho anh ăn đầu tiên.”

Kiều Úc cảm phích nước nóng đổ vào ly thủy tinh, lại đưa lên miệng thổi nguội rồi mới đặt vào tay Tùng Dung, cậu không hề nhìn đến biểu tình trên mặt Tùng Dung càng lúc càng lạnh, tiếp tục nói, “Em từ nhỏ

đến lớn đều mừng năm mới một mình, không biết lần này ông trời có cho em được vinh hạnh đón năm mới cùng anh hay không, nói trước là, em đối với việc nhà trước nay đều không biết, đến lúc đó anh cũng không thể chê em ngốc. Đúng rồi, mấy hôm trước em đi mua hoành thánh cho anh có đi ngang qua một cửa hàng, bên trong có áo khoác bằng lông cừu màu xám rất hợp với anh, em lúc ấy lại không mang đủ tiền, lát nữa ghé qua đó mua, xem như là lễ vật tất niên, em sợ sau này muốn tặng cũng không còn cơ hội.”

“Đủ rồi!” Tùng Dung đẩy tay Kiều Úc ra, hốc mắt có chút phấm hồng. Mấy ngày nay Kiều Úc thật tốt với y, y đều nhìn thấy, rõ ràng là một kẻ kiêu ngạo như vậy, lại cam tâm tình nguyện vì y giặt quần áo nấu cơm, không hề đề cập đến nhiệm vụ giúp cục cảnh sát bao vây diệt trừ Tây Sâm.

Tuy rằng cậu không nói, nhưng trong lòng Tùng Dung hiểu rõ, Kiều Úc sợ chính mình đi rồi thì không trở về nữa, nên muốn sắp xếp mọi thứ thật tốt cho y, thấy cậu bình thường không nói nhiều bây giờ lại đang nói chuyện phấm với mình, trong lòng Tùng Dung vô cùng chua xót.

Y thật sự chịu không nổi bộ dáng Kiều Úc như sắp chia tay này, rõ ràng người còn đang sống sờ sờ ngay trước mặt, thân thể có thể cảm nhận được trong lòng, nhưng vì sao cứ có cảm giác xa cách đến thế.

Sắc mặt Kiều Úc có chút trắng bệch, cậu gượng gạo chà xát hai tay: “Anh không muốn nghe em sẽ không nói nữa, em đi rửa táo cho anh.”

Nói xong cậu như chạy trốn xoay người rời đi, Tùng Dung vén chăn xuống giường ôm lấy cậu từ phía sau, cầm để trên vai cậu, vài ngày không cạo râu đã mọc lởm chởm, Kiều Úc thấy không thoải mái, nhưng cuối cùng vẫn không đẩy Tùng Dung ra.

“Nhân lúc còn kịp chúng ta đi thôi, đừng hợp tác cùng cảnh sát, tất cả đều là cạm bẫy.” Tùng Dung khuyên rất nhiều lần, y biết Kiều Úc một khi đưa ra quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, nhưng y vẫn một lần lại một lần thử, bởi y hiểu rõ cục trưởng là kẻ vì lợi trước mắt có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Kiều Úc ở trước nắm lấy tay Tùng Dung, mười ngón đan vào nhau, nhiệt độ cơ thể truyền qua nhau giữa những ngón tay, cậu thở dài nhẹ giọng nói: “Anh đừng nghĩ mọi chuyện bị quan như vậy, dù sao nếu chỉ dựa vào sức một mình em cũng không đấu lại Tây Sâm, hiện tại có cảnh sát làm hậu thuẫn, sự việc sẽ dễ dàng hơn.”

“Người bị quan rõ ràng là em! Chính em đối với hành động lần này cũng không hi vọng thì cần gì phải khuyên anh? Cảnh sát bên này nói sẽ có một đội ngũ cùng em hành động, nhưng lại để số đông người ở ngoài tiếp ứng, nếu có gì bất trắc chắc chắn bọn họ sẽ bỏ mặc em, trong mắt họ em và Tây Sâm không khác gì nhau, cho dù cả hai cuối cùng đồng quy vu tận, được lợi vẫn là cảnh sát, tuy rằng nói tai họa lưu ngàn năm, nhưng em thật sự nghĩ mình giống một con mèo có chín cái mạng không thể chết được sao?”

Kiều Úc bị bộ dáng Tùng Dung thờ hỏn hển chọc cười, cậu xoay người, nhẹ nhàng vò tóc tổ chim của anh, cười nói: “Những điều này em đều hiểu, nhưng em cũng nói anh biết, con chip ký ức còn chưa lấy lại, mọi chuyện về lão già biến thái kia em không nhớ rõ, mà hiện tại cục trưởng và lão Lí biết rõ nhược điểm của hần, cá cược còn hơn thua, em nếu không thử có lẽ cơ hội thắng cũng không có.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà.” Kiều Úc dùng sức nhéo mũi Tùng Dung, ra vẻ thoải mái tiếp tục nói: “Thân thủ của em vẫn rất tốt, anh tin tưởng em một lần đi mà.”

“Tin tưởng em không có nghĩa là để em đi chịu chết! ...Ngô...”

Ngay tại thời điểm tức giận chỉ hận không thể cho cậu một cái tát để tỉnh lại, Kiều Úc nhếch miệng, hôn lên môi y.

Tùng Dung chấn động, con mắt tròn lớn, từ lúc Kiều Úc bị Trần Âm bắt đi đây là lần đầu họ thân mật, hơn nữa còn là Kiều Úc lần đầu tiên chủ động, Tùng Dung nháy mắt đình trệ, nhiệt độ toàn thân bị cái hôn này đẩy lên.

Y dừng vài giây rồi đem Kiều Úc ôm chặt trong lòng làm nụ hôn này càng thêm sâu, lâu rồi không cùng nhau một chỗ, cho tới khi khí tức hai bên quanh quẩn cùng nhau trong lúc đó, cả hai người đều hít thở

không thông, hoàn toàn đắm chìm trong nụ hôn.

Tùng Dung đảo khách thành chủ, quần lấy đầu lưỡi Kiều Úc dùng sức đè xuống, mật thiết chơi đùa qua lại tạo ra âm thanh, Kiều Úc bị y giam trong ngực không thể động đậy, nước bọt trong suốt theo khoe miệng chảy xuống, đôi môi đỏ hồng thoáng nhếch lên, hai cánh môi thoáng tách ra tạo thành sợi chỉ bạc mập mờ.

Con người Tùng Dung trong nháy mắt tối sầm, sau đó lại tiến đến cuốn lấy môi Kiều Úc, Kiều Úc trở tay không kịp, chỉ có thể bị động như nỏ cổ thừa nhận nụ hôn mãnh liệt này, dần dần khí trong ngực hô hấp không đủ, cậu dùng tay đẩy ngực Tùng Dung ra, muốn quay đầu đi lấy hơi, nhưng Tùng Dung một chút cơ hội cũng không để lại cho cậu, thấp giọng cười, giữ lấy mặt cậu liên tiếp hôn xuống.

“Kiều Úc..... Kiều Úc.....”

Đây là lần đầu tiên dưới tình huống này Tùng Dung gọi tên cậu, lúc trước khi hai người hôn hay thân mật, trong miệng y nỉ non vĩnh viễn là ‘Dạ Tinh’, hiện giờ người đàn ông cậu yêu đang gọi đúng tên của mình, loại sung sướng này không từ nào có thể diễn tả được.

Giờ khắc này Kiều Úc cảm thấy cái gì cũng đều xứng đáng, trước đây trong lòng run sợ cẩn thận đối với phần ái tình này, sợ một ngày nào đó không cẩn thận sẽ mất tất cả, nhưng bây giờ Tùng Dung còn đang bên cạnh cậu, người mà anh yêu là một người tên Kiều Úc, không phải Lê Dạ Tinh, không phải người khác, chính là Kiều Úc.

Hỉ nộ ái ố của cậu, tất cả đều là của cậu, loại thay đổi cảm xúc phức tạp này làm Kiều Úc cảm động thiếu chút nữa rơi lệ.

Tùng Dung kiềm chế không được, vén vạt áo Kiều Úc lên, hai tay tham lam vuốt ve sau lưng trơn bóng của cậu, làn da mịn màng như muốn hút lấy bàn tay y, khiến cho người ta lưu luyến không rời.

Kiều Úc hơi thở bất ổn, khuôn mặt mơ màng đỏ lên lan đến tận tai, cúi đầu dựa vào ngực Tùng Dung thở gấp, mặc y càn quấy.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại sát phong cảnh đột nhiên vang lên, Tùng Dung dừng tay, biểu tình trên mặt có chút xấu hổ, nhiệt khí trên cơ thể còn chưa tan, thậm chí khí quan đã lặng lẽ ngắc dẫu, đáng tiếc lại bị một thùng nước lạnh đổ xuống, hỏa khí đều biến mất cả.

Kiều Úc mím môi cười nhẹ, cầm lấy điện thoại di động của mình nghe, Tùng Dung không cam lòng bóp mũi cậu, trong lòng thầm than: Vì sao mỗi lần tới thời điểm quan trọng lại bị cắt ngang?!! Nhân phẩm của mình như thế nào mà lại bị như vậy.

Cái di động chết tiệt! Lần sau nhất định phải tháo pin ra, xem còn ai có thể tìm thấy họ không.

Kiều Úc đánh rớt hai tay đang tác loạn của Tùng Dung, đi đến bên cửa sổ nghe điện thoại.

“Alo?... Ừ, tôi biết... Tốt.... Ba phút sau gặp lại....”

Tắt di động, Tùng Dung không vui ngồi ở đầu giường, bắt chéo chân hỏi: “Ai vậy? Lại gọi điện vào lúc này.”

Kiều Úc lắc lắc di động trong tay, “Ba phút nữa xe của cảnh cục sẽ đến, anh mau dọn dẹp một chút, chúng ta phải đi rồi.”

Tùng Dung nắm lấy tay Kiều Úc kéo vào lòng hôn vài cái: “Anh bắt đầu hoài nghi không biết em là cảnh sát hay anh là cảnh sát, thế nào em còn tích cực hơn cả đội trưởng là anh chứ.” Nói xong liền xâu xa ôm lấy thắt lưng Kiều Úc, kéo áo cậu lên sờ sờ, giả vờ thẹn thùng nói: “Chồng em sinh khí, cần an ủi, em mau giúp anh sờ sờ nếu không đừng nghĩ sẽ ra khỏi đây được.”

“Đừng nháo nữa, lát nữa cục trưởng sẽ đến đây, anh đứng đắn một chút không được hay sao?” Kiều Úc đối với Tùng Dung da mặt dày, khinh bỉ với hành vi ở bất kì tình huống nào cũng có thể đùa giỡn lưu manh. Cậu không hiểu, một người đàn ông đáng người cao lớn, bình thường làm việc trước mặt người khác luôn nghiêm túc, như thế nào chỉ ở trước mặt cậu liền biến thành tên vô lại.

“Em bây giờ cùng một giuộc với lão cục trưởng cáo già kia, cho nên có thể bỏ chồng bỏ con hất cao mũi lên đi sao?” Tùng Dung như tên vô lại, hoàn toàn đem bản chất sắc lang phát huy đến mức tối đa.

Kiều Úc bị y làm giận đến cười tươi, cậu một cước đá Tùng Dung ra, chỉ vào mũi y mắng: “Phi, con ở đâu ra? Không lẽ là do anh sinh?”

“Ừ, không sai, là do em sinh. Đến đến đến, chúng ta trên giường trao đổi nhiều hơn một chút, không chừng ngày mai em liền mang thai, đến lúc đó để xem em có thể đi tìm Tây Sâm hay không?” (Đoạn trên bạn Úc có nói là không lẽ là do người sinh, nên mới bị anh Dung lặp lại câu ý nha)

Tùng Dung canh cánh trong lòng chuyện Kiêu Úc không để ý đến lời khuyên của y đi tìm Tây Sâm báo thù, vất vả lắm hiện giờ mới có cơ hội thể sống chết nhắc nhở chồng mới là quan trọng nhất. Y vô sỉ đem Kiêu Úc đẩy ngã xuống giường bệnh, trên xương quai xanh của cậu cắn một cái.

“Tê..... Anh là tên vô lại sao?” Kiêu Úc lấy tay đẩy Tùng Dung ra.

Tùng Dung ôm lấy miệng vết thương, ai u một tiếng đau đến cuộn tròn người lại, “Anh fuck, em đánh thật sao, miệng vết thương của anh hình như rách..... Tê.....”

“Xin lỗi, xin lỗi, anh không sao chứ? Em giận quá nên..... Có cần kêu bác sĩ tới xem cho anh thể nào không?” Kiêu Úc hoảng sợ vội vã nhào đến trước mặt anh, che lại miệng vết thương lo lắng hỏi.

Tùng Dung âm thầm nhếch miệng cười xấu xa, ngẩng đầu hôn môi Kiêu Úc đang gần trong gang tấc, cười hì hì nói: “Hôn một cái sẽ không còn đau.”

Sắc mặt Kiêu Úc từ xanh sang trắng, từ hồng biến đen, tay vỗ vào đầu Tùng Dung, rống giận: “Anh đùa với em như vậy vui lắm sao? Thấy em sốt ruột lo lắng cho anh chắc anh thích lắm đúng không? Cút đi, sau này đừng để em thấy mặt anh nữa.”

Tùng Dung thấy Kiêu Úc tặc mao, trong lòng nở hoa, người bình thường đứng đắn nhưng da mặt lại mỏng này mới chính là người mình yêu, cho dù Kiêu Úc đối với y vừa đánh vừa mắng, cũng còn tốt hơn chiến tranh lạnh lúc trước.

Y ôm chặt cậu vào lòng, cười đặc biệt gian xảo: “Được rồi, anh cút, sau đó sẽ chạy trở về.”

Kiều Úc trừng mắt đảo qua, chỉ ra hướng cửa cười lạnh: “Cửa ngay đó, mời anh đi ngay, đừng để em nói lần thứ hai.”

“Cạch cạch....”

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, hai người ở trên giường đang ồn ào bỗng nhiên ngừng lại đồng loạt quay đầu ra phía cửa, nhìn thấy Tề Tích khuôn mặt đỏ bừng lúng túng đứng trước cửa.

Tề Tích khụ một tiếng, xoa xoa tóc nhỏ giọng nói: “Cái kia..... Tôi đã gõ cửa rồi..... nhưng là hai người không nghe thấy. Tôi tới nói với hai người xe tới, có thể đi rồi, cái kia..... hai người tiếp tục..... tiếp tục.....”

Mặt Tùng Dung nháy mắt hóa đen, y liếc mắt nhìn Tề Tích, ánh mắt độc ác làm Tề Tích chấn động, cậu vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình, vẻ mặt không đổi.

Lão đại, em không phải cố ý phá ngang chuyện tốt của anh, đây chỉ là trùng hợp thôi!

Kiều Úc liếc mắt nhìn Tùng Dung, liền hiểu được người này trong lòng đang nghĩ gì, cậu cười lạnh một tiếng, xoay người đưa tay xuống dưới chăn, ‘ôn nhu’ búng vào tiểu huynh đệ đang đứng lên của Tùng Dung một cái, sau đó thu tay lại không chút biểu tình trên mặt, xoay người rời đi.

Tùng Dung ôm tiểu huynh đệ bị thương, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, y dùng sức cắn cắn đau đến mặt xanh mét, trong lòng nước mắt rơi: A a a! Lão Tinh đây là muốn phế bỏ nửa đời sau của y..... Không đúng! Là phế bỏ phúc tính của y a!!!

67. Chương 67: Đêm Trước Khi Bước Vào Đại Chiến

Editor: Anh Cung

Beta: zizi

=====

Kiều Úc đem khẩu súng lục đã lau chùi sạch sẽ đút vào túi, hít sâu một hơi xoay người nhìn đội ngũ đang đứng chờ xuất phát ở phía sau.

Mười người này tạo thành một đội ngũ, dường như thân thể người nào cũng cường tráng, thân thủ bất phàm, dùng lời của lão già cục trưởng kia để nói thì mỗi thành viên trong đội đều là các tinh anh của mỗi ngành tuyển chọn ra, nhưng hơn ai hết Kiêu Úc hiểu rõ suy tính trong đầu lão ta.

Đánh giá một đội ngũ có mạnh hay yếu, điều quan trọng là phải xem các thành viên có đồng lòng hay không. Giống như một thùng nước, nếu mỗi người là một mảnh gỗ không đoàn kết với nhau, như vậy có nhiều nước hơn nữa cũng không có tác dụng. Về mặt ngạo mạn của những người này cùng ánh mắt nhìn nhau đầy kinh thường, không cần phải nói cũng biết không thể đoàn kết được.

Chiêu này của cục trưởng là ngoài giúp trong phá, muốn khiến cho cậu và Tây Sâm đồng quy vu tận(cùng nhau chết), Kiêu Úc thở dài trong lòng, mang theo một đám người không đồng tâm với nhau, còn không bằng tự mình đơn đả độc đấu, đỡ phải hao tâm tổn trí chú ý bọn họ.

“Mọi người kiểm tra lại trang bị lần cuối, chút nữa đến căn cứ ngầm dưới lòng đất tất cả phải nghe lệnh tôi, không nên tự ý hành động, gặp tình huống ngoài ý muốn nhất định phải lập tức báo cho tôi biết.”

Kiều Úc một lần nữa nhấn mạnh lại kỷ luật, thế nhưng những người này hầu như không có phản ứng gì, thậm chí có những người ngay cả liếc mắt cũng không thêm nhìn Kiêu Úc đến một cái.

Bọn họ đều là người tài năng trong cục cảnh sát, mà ở trong mắt bọn họ Kiêu Úc vẫn là Lê Dạ Tinh tiểu bạch thỏ nhất như cây còn thích ăn nói khoác lác, nghe mệnh lệnh của cậu ta đơn giản là chuyện hài.

Kiều Úc nhìn thấu tất cả biểu cảm của bọn họ, trong lòng cũng không tức giận, nói cho cùng đến bây giờ cậu chưa từng hi vọng sẽ trông cậy gì vào bọn họ có thể giúp đỡ mình, ngay từ đầu việc đối phó với Tây Sâm vốn là chuyện của cậu, cho dù thành hay bại cậu cũng phải đối mặt.

Hít sâu một hơi, Kiêu Úc đeo kính râm lên, phất tay một cái, “Xuất phát!”

Mười người lục tục leo lên xe Jeep, ô tô ầm ầm chuyển động cuốn theo cả đám bụi bay lên. Kiêu Úc đi ở phía sau chuẩn bị khởi động xe mô tô, chợt một bàn tay đeo bao tay da đặt lên xe của cậu.

“?” Kiêu Úc ngẩng đầu, bất ngờ nhận ra Tùng Dung đang đứng ở bên cạnh.

Tùng Dung nhếch miệng, chỉ chỉ về phía sau: “Em đã muốn đi như vậy, không nên quên những người anh em phía sau này chứ?”

Kiều Úc sững sốt một chút, nghiêng người nhìn về phía sau, Tề Tích, Quân Chi, còn có Âu Dương, Thư Tình đang khoanh tay đứng cách đó không xa, cười đắc ý với cậu.

Tề Tích vẫy vẫy tay, cười hì hì đi tới tựa lên vai cậu nói: “Bắn tôi một phát súng như vậy rồi lén trốn đi hả? Cậu cũng quá vô lương tâm đấy.”

Kiều Úc kinh ngạc, mở miệng mãi mới có thể nói được, “Sao mọi người lại tới đây?”

Âu Dương đút hai tay vào túi cười híp mắt nói: “Anh em thảo luận một trận cuối cùng quyết định không thể nhìn cậu đi chịu chết, tất cả mọi người đang đứng ở đây cùng đi theo cậu một chuyến, đã lâu không rèn luyện thân thể, suy nghĩ một chút tôi đã ngứa tay rồi.”

Kiều Úc sững sốt một lúc mới kịp phản ứng, “Mọi người... đều biết hết rồi?”

Tất cả mọi người gật đầu, Quân Chi đi đến cầm tay Kiêu Úc nói: “Lão đại đã nói với bọn tôi rồi, nói thật tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cậu không phải là Dạ Tinh.”

“Mọi người sẽ không muốn trả thù tôi? Dù sao tôi cũng đã hại chết nhiều người như vậy.” Trong lòng Kiêu Úc có một cơn xao động, cậu không nghĩ tới sau khi sự thật được phơi bày còn có thể bình thản nói chuyện với bọn họ như thế này.

Khối băng trong lòng đã lạng lẽ tan chảy, lộ ra phần mềm mại nhất bên trong.

Ngón tay cậu run lên, từ trong miệng thì thào ra mấy chữ: “... Lẽ nào mọi người không trách tôi sao?”

Mọi người nhìn nhau cười, Thư Tình dịu dàng nhéo nhéo mặt cậu một cái: “Mặc dù có chút bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi), nhưng mà cho tới lúc này bọn tôi chưa bao giờ xem cậu là người xấu, ở trong lòng tôi cậu luôn là đứa em trai nhỏ Dạ Tinh.”

“Cho dù cậu vẫn còn nợ chúng tôi một lời giải thích, muốn một mình chạy đến chỗ Tây Sâm chịu chết, chúng tôi không thể để như vậy được, nói gì thì nói chúng tôi cũng phải đi theo, nếu cậu dám chạy tội, bọn tôi sẽ là người đầu tiên lôi cậu trở về.” Tề Tích vẫn hí hóp cười ha hả giống như lúc trước, không nhìn thấy mấy may chút buồn thương nào, thế nhưng Kiều Úc lại không quên được phát súng bắn vào anh ta ở trên sân thượng.

Kiều Úc cố gắng chớp chớp mắt, nỗ lực nào cho tâm tình tốt lên nói: “Chuyện của tôi tôi sẽ tự mình giải quyết, không liên quan tới mọi người.”

Quân Chi vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên xông lên túm chặt cổ cậu giả vờ tức giận lạnh lùng nói: “Đến lúc này rồi cậu còn suy nghĩ cái gì nữa, cậu nghĩ rằng bọn tôi muốn giúp cậu hả, chúng tôi là giúp cục cảnh sát, không liên quan gì đến cậu.”

Mọi người ra sức gật đầu, giả bộ biểu tình khởi bình vãn tội, nhưng mà Kiều Úc biết rõ bọn họ thực sự là vì muốn tốt cho cậu, không muốn để cho cậu một thân một mình đi đối phó với Tây Sâm, thế nhưng chuyển đi này nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, tuy rằng bản thân mình đã quyết định liều chết nhưng những huynh đệ trong tổ trọng án này tại sao phải dấn thân vào nguy hiểm vì mình?

Dường như Quân Chi nhận rõ sự do dự của cậu, lại gần nói nhỏ vào tai cậu: “Cậu không cần suy nghĩ lung tung, phát súng bắn vào Tề Tích tôi thay cậu nhớ rõ, nếu cậu muốn bồi thường thì nên giữ lại mạng mình, không nên một mình đi chịu chết. Nhớ kỹ, cậu thiếu nợ chúng tôi, nếu cậu nhất định phải đi như vậy, tôi, lão đại còn có mỗi người trong tổ trọng án mãi mãi không bao giờ tha thứ cho cậu.”

Kiều Úc giật mình, khóe miệng hiện lên một nụ cười gượng, đám người này thật đúng là không từ một thủ đoạn nào, rõ ràng thật lòng tới giúp cậu có nhất thiết nói ra những lời như vậy không.

Lúc này Tùng Dung vẫn luôn giữ yên lặng nắm lấy vai Kiều Úc, “Nếu em đã từng có một giây coi chúng tôi là anh em thì hãy để cho chúng tôi đi chung với em. Huống chi...”

Y đột nhiên nhỏ giọng xuống, cúi đầu dịu dàng nói: “Thà rằng anh đi chung với em chịu chết còn hơn đợi ở chỗ này lo lắng sợ hãi.”

Trong lòng Kiều Úc ấm lên, ngẩng đầu một chút nhìn những người huynh đệ trước mắt đã cùng mình đồng cam cộng khổ, cũng không nói lên bất kỳ lời phản bác nào. Cậu luôn luôn độc lai độc vãng (một mình đến, một mình đi), chợt có phần hiểu được vì sao nhiều người có thể coi thường sống chết giúp bạn bè không tiếc cả mạng sống, loại ý chí này thật sự làm cậu cảm động.

Cuối cùng cậu gật mạnh một cái, Tùng Dung cười xoa xoa tóc cậu, vung tay lên: “Các đồng chí vén tay áo lên xuất phát thôi, giữ lại mạng trở về lão đại tôi mời ăn cơm!”

Mọi người cười lên ha ha, “Lão đại, đi, bao nhiêu ngày không hoạt động gân cốt, ngày hôm nay nhất định phải đánh cho lão già Tây Sâm kia rã rời dây đất!”

Căn cứ bí mật của Tây Sâm nằm ở vùng ngoại thành cách đây vài trăm dặm, bởi vì có liên quan đến trận bệnh dịch năm đó, ở đây sớm đã trở thành một mảnh hoang vu, ít có người qua lại, cũng bởi vì nguyên nhân này, lớp cát phía dưới chôn dấu một căn cứ khổng lồ mà vẫn không bị người khác phát hiện.

Đám người Tùng Dung dưới sự chỉ dẫn của Kiều Úc cuối cùng cũng tìm được chỗ này, ở nơi cách mục tiêu khá xa Kiều Úc nhìn thấy chiếc xe Jeep đỗ ở một bên, xung quanh chiếc xe có vài người đang đứng, chính là mười người cảnh sát xuất phát lúc trước.

“Dừng xe ở cái cây phía trước đi, đoán chừng mấy người này cũng không tìm được cửa vào căn cứ ngầm, chúng ta đi xuống xem một chút.” Kiều Úc ngồi ở vị trí phó lái, chỉ vào mục tiêu trước mặt nghiêng người nói với Tùng Dung.

Tề Tích nằm úp sấp lên trên ghế phía trước, lộ nửa người ra bên ngoài nhìn xung quanh: “Tiểu Tinh à, cậu khẳng định không tìm sai chỗ? Nơi này hoang vu như vậy lấy đâu ra căn cứ chứ hả?”

Cậu ta vẫn giống như trước thích gọi Kiều Úc là ‘tiểu Tinh’ mặc dù mọi người đều đã biết rõ chân tướng nhưng cái thói quen này đúng là không thể thay đổi được trong chốc lát.

Kiều Úc cười cười, xoay người chỉ chỉ dải phân cách ở phía sau vừa đi qua nói: “Lúc trước tôi đã tới chỗ này, chắc chắn sẽ không nhớ nhầm. Cậu xem dải phân cách kia hơn mười năm trước đã để ở nơi này.”

“Cậu không biết Tây Sâm, con hồ ly này rất xảo trá, trước kia chỗ này là nơi cách ly dịch bệnh, sau khi cảnh sát bố trí thanh chắn, lão ta lợi dụng việc này để trắng trợn tuyên truyền ra bên ngoài, nói nơi đây có chuyện ma quái, hơn nữa người đã tới đây đều mắc dịch bệnh, đó là lý do mà nơi này ngay cả một bóng người cũng không có, ở nơi người thừa thốt như thế này xây căn cứ ngầm là thích hợp nhất chỉ có điều.”

Tề Tích như có điều suy nghĩ gật gật đầu, “Cái căn cứ ngầm rốt cuộc là có kết cấu như thế nào vậy? Tôi nhìn nơi này khô cằn như vậy, đất đai cũng rời rạc, đâu có chỗ nào chịu nổi công trình đồ sộ.”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết vị trí cơ bản của căn cứ, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đi vào.”

Tùng Dung ngồi ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng sốt một chút, ngón tay nắm chặt vô lăng hỏi, “Em không biết cửa vào của căn cứ ngầm nằm ở chỗ nào?”

Kiều Úc bắt đầu dĩ nhiên nhún vai, vẻ mặt có chút bối rối, “Đúng vậy, căn cứ này là trụ sở bí mật của Tây Sâm, bình thường tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào tới gần, chỉ có lúc lão ta bế quan mới phái người đến nơi này canh giữ. Em biết quá nhiều bí mật của lão, cho nên lão luôn luôn không cho em đi vào.”

Tùng Dung sắc mặt ngưng trọng gật đầu, trầm mặc trong chốc lát mở miệng nói: “Theo như em nói thì mấy ngày nay Tây Sâm đều đang bế quan, như vậy nhất định trong căn cứ có không ít thủ vệ, trong tình huống chúng ta chưa quen thuộc với địa hình nơi này tùy tiện đi vào có thể trúng mai phục hay không?”

Kiều Úc nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, thở ra bình ổn trái tim đang đập như muốn lao ra khỏi lồng ngực, cậu bình tĩnh nói: “Thủ vệ nhất định sẽ có, còn về việc có bao nhiêu người thì em không thể nói chính xác được, nhưng có thể khẳng định chắc chắn Trần Âm nhất định là thủ vệ ở bên trong, nếu như chúng ta gặp phải hắn thì gần như không có phần thắng.”

“Trần Âm? Em nói kẻ thôi miên Trần Âm kia?” Tùng Dung đánh tay lái, người trong xe bị đột nhiên bị nghiêng sang bên trái một chút.

Hạ Quân Chi vẫn luôn trầm mặc bám lên lưng ghế ổn định cơ thể, ngẩng đầu kinh ngạc nói: “Hai người đang nói đến tên bất cóc lẩn trốn, ông chủ quán bar Mê Hoặc sao?”

Kiều Úc thở dài, gật đầu, “Chính là hắn, sở dĩ tôi nói không có phần thắng là do thuật thôi miên của hắn rất lợi hại, nếu tìm không ra biện pháp đối phó thì chỉ có thể chờ chết.”

Tùng Dung cũng hít sâu một hơi, y làm sao có thể quên người đàn ông có khuôn mặt quyền rũ thủ đoạn tàn nhẫn kia, hắn đã từng dùng một thi thể lừa gạt đôi mắt mình, khiến cho y tưởng là Dạ Tinh đã chết. Nghĩ đến vẻ mặt sát khí tàn nhẫn của Trần Âm, tim y trầm xuống từng chút từng chút một.

Trong xe nhất thời rơi vào trầm mặc, mà lúc này xe cũng dừng lại, các cảnh sát cách đó không xa nhìn thấy xe của Tùng Dung đều rớt rít chạy tới.

Vừa nhìn thấy ngồi trong xe là Tùng Dung cùng đám người tổ trọng án, mấy người cũng sốt, tiếp theo giọng tay chào cất cao giọng nói: “Tùng đội trưởng!”

68. Chương 68: Manh Mối Trước Đại Chiến

Editor: Ken

Beta: zizi

=====

Tùng Dung gật đầu, mở cửa xe, mọi người cũng đồng loạt đẩy cửa xe đi xuống, gió thổi mạnh cuốn cát bay tới, vài người không kịp phản ứng bị cát làm mờ mắt, cát khô khốc bay vào cổ họng cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Quân Chi, Tề Tích bọn họ bốn người chia nhau ra xung quanh tìm manh mối, Kiều Úc che miệng ho khan vài tiếng, nói khẽ với người nọ, “Thế nào, cửa địa cung tìm được chưa?”

Người nọ lắc đầu, “Vùng này bị thay đổi nhiều lần, cũng không tìm ra cửa vào như cậu nói, cậu xác định địa cung của Tây Sâm ở chỗ này? Nơi đây khí hậu ác liệt như vậy, đất màu bị xói mòn kịch liệt, mặt đất đã sớm khô nứt, làm sao có thể chống đỡ nổi một cung điện ngầm khổng lồ, hay là cậu lừa chúng tôi?”

Kiều Úc vừa định nói chuyện, Tùng Dung lại kéo cánh tay cậu ý bảo cậu đừng lên tiếng, “Nếu cậu là Tây Sâm vậy cậu có ngu ngốc đến mức xây cung điện của mình ở chỗ mà ai cũng có thể tìm được không? Hành động vừa bắt đầu cậu đã phản nản, tôi hoài nghi các cậu không tìm hết sức mình, cục trưởng điều các cậu tới đây là để toàn lực hỗ trợ cho công tác của Dạ Tinh, thái độ làm việc của các cậu như vậy là sao?”

Lời nói này vô cùng nghiêm khắc, không nể mặt đối phương một chút nào, sắc mặt vài người trở nên khó coi, trong đó có người không phục nói, “Tùng đội trưởng, anh tuy chức vụ lớn hơn chúng tôi, nhưng không có nghĩa là mọi chuyện chúng tôi đều phải nghe anh điều khiển. Tên nhóc Lê Dạ Tinh này mới bị khai trừ khỏi ngành không lâu, ai biết lời cậu ta nói có phải thật không, nếu trong lòng cậu ta có âm mưu gì, các anh em có chết thế nào cũng không biết.”

Tùng Dung cười lạnh một tiếng, trong lòng hiểu rõ những người này sợ dĩ ngôn cuồng như vậy hẳn là do có cục trưởng làm chỗ dựa, cục trưởng cho những người này tới chủ yếu để làm cảnh, thời điểm Kiều Úc cùng Tây Sâm lưỡng bại câu thương ngồi một bên làm ngư ông đắc lợi, vì thế trong lòng không muốn vì một người mà bị liên lụy đến tính mạng.

“Nói như vậy các cậu định không nghe theo lệnh?”

Một người có làn da ngăm đen đứng ra nhìn các thành viên phía sau với thái độ khinh thường nói, “Tùng đội trưởng, có vài người căn bản là nhát như chuột, sợ khi gặp đối thủ sẽ mất mạng nhỏ, hiện tại chỉ biết đầu vô mồm, dù sao Lý Đạt tôi chắc chắn sẽ không bỏ trốn, ngày hôm nay nhất định hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

“Đúng vậy.” Bốn năm người đứng xung quanh Lý Đạt cũng đồng tình gật đầu.

“Các người có ý gì? Cố tình bịa chuyện sao?” Có vài người xông lên nắm cổ áo Lý Đạt, mặt đầy tức giận.

“Đó là sự thật, chỉ bằng công phu mèo cào của anh, còn không phải là sợ?”

Lý Đạt lời còn chưa hết, những người kia liền xông cùng bọn họ đánh thành một đoàn, miệng còn la hét, “Bố mày hôm nay phải đánh chết mày.”

Lúc này mười người đã chia thành hai phe, trong đó năm người hoàn toàn không nghe lệnh, cũng không muốn hết lòng giúp Kiều Úc, mặt khác năm người còn lại thì theo bốn phận nghe lệnh mà làm.

Kiều Úc cùng Tùng Dung nhìn nhau, hiểu được người trong nhóm tranh chấp nội bộ căn bản là không đáng tin cậy, xem tình hình này nếu đi vào trong cung điện còn không biết sẽ nháo thành cái dạng gì đi. Kiều Úc vươn tay can ngăn, lại bị đẩy qua một bên xém chút ngã nhào xuống đất.

Đúng lúc này, xa xa truyền đến thanh âm của Tề Tích, “Uy, lão đại, sao vậy, các người đang làm gì chứ? Bên này có phát hiện!”

Kiều Úc sững sốt một chút, vỗ vỗ bả vai Tùng Dung, “Bên này giao lại cho anh quản lý, em qua bên kia xem thế nào.”

Tùng Dung cười khổ, toàn đem nhiệm vụ khó khăn ném cho y, đám người tự cao tự đại này đến đây không phải để hỗ trợ, không khác gì lại đem thêm phiền phức, xem ra không dùng vũ lực thì đám người này không biết mình họ gì, nghĩ xong y xắn tay áo đi đến chỗ đám người đang hỗn chiến.

Kiều Úc vội vã chạy lại chỗ Tề Tích, phát hiện cậu ta khom lưng nhìn cái gì đó, cậu vỗ vai cậu ta, “Này, phát hiện cái gì? Gọi chúng tôi gấp như vậy.”

Tề Tích ngẩng đầu, phát hiện Kiêu Úc đang đứng bên cạnh mình liền nắm lấy tay áo cậu, chỉ vào chỗ đất bùn có màu sắc khác hẳn nói, “Cậu chạm vào khối đất này xem, dường như nó cùng với loại đất xung quanh cả cấu tạo lẫn tính chất đều không giống nhau.”

Kiều Úc lấy làm kinh hãi, cúi người lấy tay bới ra ước chừng bàn tay đất, lấy tay nghiền nghiền, kinh ngạc phát hiện loại đất trong tay đặc biệt ẩm ướt hơn.

“Nơi này ngay cả thực vật cũng không có, vì sao đất lại ẩm ướt đến vậy?”

Tề Tích gật đầu, “Tôi cũng thấy kì quái, đất xung quanh tôi đều kiểm tra qua, chỉ có duy nhất chỗ này là độ ẩm khác hẳn, những chỗ khác bị gió thổi là bay, cậu nói có phải hay không trước khi chúng ta tới có người ở đây không cẩn thận làm đổ nước, cho nên mới biến thành ra như vậy?”

Kiều Úc mím môi không nói chuyện, ngồi xổm xuống dùng sức bới xung quanh, lộ ra tầng cát màu vàng, kết quả càng đào xuống dưới đất càng ướt, thậm chí trên tay còn dính nước.

Cậu ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh nắng chói chang, cát vàng khắp trời, bốn phía hoang vắng trống trải, đưa mắt nhìn lại vùng đất bằng phẳng, ngay cả bóng dáng thực vật cũng không có, nơi này khắc nghiệt như vậy tùy tiện đổ nước xuống đất liền rất nhanh sẽ bốc hơi, càng không cần phải nói tầng đất phía dưới sẽ có nước.

“Nếu như bề mặt bị đổ nước, lớp đất bên dưới sẽ không ướt đến vậy, hẳn là còn có nguyên nhân khác.”

Kiều Úc đứng lên, vỗ vai Tề Tích, ai ngờ cậu ta la lên một tiếng vội đứng dậy, “A!”

“Nghĩ ra được gì rồi?” Kiêu Úc ngạc nhiên nắm áo cậu ta.

“Cái gì chứ, tay cậu vừa bới đất liền cọ vào tôi, thật bẩn quá!” Tề Tích mặt mày nhăn nhó, hai chân giả bộ khép lại như con chim.

Kiều Úc nhất thời bị sắc nước miếng, mặt đen hoàn toàn, tôi lạy cậu, lúc này là lúc nào rồi, có tinh thần chuyên nghiệp một chút được không?

“Cậu đi chết đi, muốn bán manh thì tìm Quân Chi ý.” Kiêu Úc xem thường, một lần nữa ngồi xuống nghiền cứu khối đất kỳ quái này. [=))))))]

“Ai u, tên Quân Chi kia cho tới bây giờ cũng không cần cố vũ, tôi cũng vì muốn giảm chút không khí khẩn trương thôi mà, thật là, các người cũng không cảm kích.” Tề Tích bĩu môi vẻ không cam lòng, ngồi xuống tựa vào bên người Kiêu Úc, “Tiểu Tinh nha, cậu đừng nghiền cứu đất này nữa, thật ra theo tôi thấy, nguồn nước ở đây tám phần có đi qua địa cung, nên mới làm cho đất dưới này bị ẩm, cậu đừng nên nghĩ quá phức tạp.”

Trước mắt Kiêu Úc sáng ngời, nếu đã đoán được nước là từ sông ngầm chảy tới, như vậy nhất định có đầu nguồn, nếu tìm đầu nguồn, theo tuyến này đào xuống có thể hay không tìm ra địa cung?

Lúc này, Quân Chi đứng cách chỗ bọn họ không xa vẫy tay, “Dạ Tinh, lại đây chút, loại đất ở chỗ này cũng khác hẳn với xung quanh.”

Kiều Úc cùng Tề Tích nhìn nhau, nhấc chân chạy về hướng Quân Chi. Mà Tùng Dung phía sau không biết dùng thủ đoạn gì, đem mười người đội viên nội chiến huấn luyện đến dễ bảo, thành thành thật thật chia nhau bốn phía tìm kiếm lối vào địa cung, y cười nhẹ một cái, đi về hướng Quân Chi.

Kiều Úc nhìn đến đám đội viên không nghe lệnh lúc này lại đang an phận thủ thường làm việc, trong lòng thực kinh ngạc, vỗ vỗ Tùng Dung thấp giọng hỏi, “Thành thật khai báo, anh lại dùng thủ đoạn lừa giỡn gì mà có thể khiến đám người đó nghe lời anh?”

Tùng Dung mím môi cúi đầu cười nói: “Anh thì có thủ đoạn lừa giỡn gì chứ, còn không phải dùng côn bổng phía dưới sao, không tự mình chủ động giáo huấn mấy tên này một chút, bọn họ căn bản không biết anh họ gì.”

Kiều Úc nhướn mày, nhìn lướt xuống phía dưới của Tùng Dung nói đùa, “Ai, vẫn có côn bồng á, anh cũng có cái đó sao?”

Tùng Dung nghe cậu nói vậy, ý xấu nổi lên, thừa dịp Quân Chi cùng Tề Tích đang nói chuyện, giơ tay nhẹ nhàng nhéo lên chỗ mẫn cảm ở thắt lưng Kiều Úc, tiến đến bên tai cậu tình tứ nói, “Anh có côn bồng hay không em còn không biết sao, bà xã?”

Lỗ tai Kiều Úc bị hơi nóng của Tùng Dung phả vào làm đỏ ửng, vốn dĩ muốn trêu chọc Tùng Dung một chút, không nghĩ tới lại bị trêu lại, thật sự ghen uất nha.

Cậu nâng khuỷu tay đánh nhẹ lên ngực Tùng Dung, thấp giọng mắng, “Phi, da mặt anh sao lại dày thành như vậy.”

Tùng Dung thừa dịp người khác không chú ý, hôn lên mặt Kiều Úc một cái, “Đúng vậy, bà xã dạy phải, loại vấn đề ảnh hưởng đến xây dựng văn minh tinh thần này sao thể thảo luận ban ngày, lần sau chúng ta buổi tối về nhà thảo luận trên giường đi.” (anh thâm lăm ý J))

“Anh!” Kiều Úc kinh ngạc, khuôn mặt tức đến đỏ bừng.

“Dạ Tinh, cậu xem khối đất này đi, độ ẩm rất giống với khối đất mà Tề Tích đã phát hiện, hơn nữa chỉ lớn cỡ bàn tay, nếu không cẩn thận chắc chắn không phát hiện ra.”

Lời nói của Quân Chi lập tức phá hỏng không khí ấm muội giữa Tùng Dung cùng Kiều Úc, Kiều Úc ngẩng đầu trừng Tùng Dung, ho nhẹ vài tiếng giấu đi sự xấu hổ trên mặt, tiến đến nhìn một chút, “Thật sự là giống khối đất kia, lấy tay sờ một cái có thể dính nước, thật kì lạ.”

Quân Chi gật đầu, như có điều suy nghĩ, “Cậu nói xem chuyện này với cửa vào địa cung có quan hệ gì không?”

Tùng Dung dùng ngón tay vò vò chút đất nhỏ, “Có thể là trùng hợp không? Cho dù khối đất này không giống với đất xung quanh, cũng không thể kết luận rằng nó có quan hệ với địa cung của Tây Sâm, dù sao chúng ta cũng không có manh mối nào, chỉ bằng cái này liên đi đến kết luận thì cũng nhanh quá rồi, mọi người thấy thế nào?” Anh quay lại hỏi Kiều Úc và Tề Tích đang đứng kế bên.

Kiều Úc im lặng, nhìn đến nơi Tề Tích phát hiện khối đất, nhẹ giọng nói, “Em cảm thấy nó có liên hệ gì đó, Tề Tích vừa nói, đất bị ướt như vậy rất có thể là do có mạch nước ngầm bên dưới, mà Tây Sâm đang bề quan bên trong đương nhiên cần uống nước, có thể lần theo những manh mối này để tìm cửa địa cung.”

Tùng Dung cau mày trầm tư thấp giọng nói: “Nếu điều em nói là thật, vậy em có nghĩ đến tổn thất về chi phí cùng thời gian không. Muốn thật sự lần theo manh mối của hai khối đất ẩm ướt này mà tìm mạch nước ngầm, chúng ta nhất định phải đem mảng đất lớn xung quanh đào lên, như vậy chúng ta sẽ phải sử dụng các loại máy móc cỡ lớn, hơn nữa hôm nay chắc chắn là không thể đào ra cái gì, cứ thế chậm rãi kéo dài đến lúc nào mới có thể tìm được cửa vào.”

Nói tới đây, bốn người đều trầm mặc, gió lớn cuộn cát thổi qua, giống như lưỡi dao xẹt qua mặt, làm thân thể lạnh run.

Kiều Úc sờ cằm suy nghĩ, vỗ Tùng Dung nói, “Anh gọi điện kêu Âu Dương cùng Thư Tình đến đây đi, để mười người kia tiếp tục tìm, chúng ta hợp lại cùng nghĩ cách giải quyết.”

Tùng Dung gật đầu, lấy di động ra gọi cho Âu Dương.

“Lão đại, có chuyện gì vậy? Em cũng đang muốn gọi cho anh đây, không nghĩ tới anh lại gọi trước.”

“Thư Tình có ở bên cạnh cô không? Nếu ở gần đó, cô cùng cô ấy qua bên đây đi, chúng ta phát hiện có manh mối.”

Âu Dương ở đầu dây bên kia sững sốt, sau đó lớn tiếng nói, “Chúng em bên này cũng có chút manh mối, đang định gọi điện báo cáo với anh đây, các anh bên kia phát hiện được gì?”

Tùng Dung nhướn mày, “À? Hướng Bắc chúng tôi tìm được hai chỗ có mẫu đất khác với xung quanh, như là được ngâm trong nước, lấy tay sờ vào còn có thể dính nước, chúng tôi nghi ngờ có quan hệ với mạch nước ngầm dưới địa cung.”

Âu Dương nghe xong liền reo lên: “Ai nha, đúng vậy! Em cùng Thư Tình bên này cũng tìm được hai khối đất giống nhau, cũng rất ẩm ướt, màu sắc đậm hơn những chỗ khác, càng đào sâu thì càng thấy nhiều nước.”

Tùng Dung ngạc nhiên, y tắt di động, vẻ mặt kích động nói, “Âu Dương với Thư Tình bên kia cũng phát hiện loại đất này, nếu chỉ một, hai cái thì là ngẫu nhiên, nhưng ba, bốn cái thì tuyệt đối là không đơn giản, bốn người chúng ta trước tiên qua đó xem một chút.”

Kiều Úc, Tề Tích và Quân Chi liếc nhau, không ai nói gì, nhắc chân đi về hướng Âu Dương cùng Thư Tình.

Trên đường đi, vừa đúng lúc hừng đông, ánh sáng chiếu thẳng vào mặt, khiến người ta nhức mắt, Kiêu Úc vô thức quay đầu lại, nhìn phía sau một chút, kinh ngạc phát hiện chỗ đất Tề Tích tìm thấy vừa lúc ở chỗ hướng Bắc hoang mạc, mà nơi Quân Chi tìm được thì ở hướng Bắc bốn mươi năm độ, cũng chính là vị trí Tây Bắc.

Cũng không biết có phải nghĩ nhiều hay không, cậu cảm thấy vị trí phân bố loại đất này rất kì quái, như là cố ý tính toán gì đó, cơ hồ không phải vô ý.

Rốt cuộc quy luật phân bố vị trí đất như vậy có mục đích gì? Có lẽ nào thật sự có liên quan đến cái địa cung khổng lồ kia?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-cot-tam-tung>